

בעזרי

ויראה זה חדש וזו
ידל בפעם ראשונה מכת"י ישן נושן (במבואר בהקדמה)

תלמוד ירושלמי סדר קדשים

חלק שני

מסכת חולין בכורות

מנה ומסודר בתכלית ההנהגה והסדר ומפורש

ב"ר היטב

על ידי הפירוש

חשק שלמה

הכילל פירוש תוספות והנהגות

מאת:

הצעיר שלמה יאודה ס"ט בהגאון מהר"ם וצ"ל הספרדי

מבונה פריעדלענדער

עם הגהות הערות והירושאים מאת הרב הגאון הגדול רשכבה"ק בקש"ת מו"ה
שלום מרדכי הכהן הי"ו אב"ד דסיק ברעזאן ישיא: וכיאר המלות ורות
והערות מאת הרב הגדול הדב"ס שלמה באבער מלבוב הי"ו.

ס. יואל אהל

ישא לאור בדפוס המסוכה והמפואר של ח"ה הרבני הנגיד

(נ"ה) יעקב ווידער כ"י

שנת תרס"ז לפ"ק

אמר המדפוס: המלאכה הנכבדה והמפעל הכביר והקדוש הזה כבלתי עלי זה שנה וכבדה העברה עלי מאד כי לסדר פירושים מצד אחד וחידושים מצד השני סבוב הפנים דבר דבר על אופניו הוא דבר קשה מאד וצריך לזה בקיאות נפלא וחכמה יתירה עד אשר הורגלתי בזה ואז הכל על מקומו בא בשלום, לכן לא יתפלא בעיני הקורא אם איחר ההדפסה כמעט שנה כי באמונה עבדתי ולא חסתי על כספי להבין גייר טוב ויפה ודפוס מהודר ומפואר כאשר עיני הקורא משרים יחזו והנהתי אני בעצמי כי הרכ המחבר לא היה ביכולתו להגיה מכמה טעמים ואם אחד כל אלה ימצא הקורא טעותים קטנים ידיגני לבק זכות כי עלי היה בילנה וה' הטוב יבני להו'ל ספרי חכמת ישראל ברוב פאר והדר להגדיל תורה ולהאדירה אכיד:

המדפוס.

מסכת

הולין

מן

החלמה יד ושם

מונחת ומסודרת בתכלית ההגה והסדור, ומפורשת באר היטב

על ידי פירוש

חשק שלמה

הכולל פירוש תוספות והגהות

אשר בע"ה בארתי ופרשתי עפ"י הש"ס בכלי וירושלמי מכילתא ספרא ספרי ותוספתא וגדולי הראשונים אשר מימיהם אנו שותים, להבין דברי חכמים וחידותם, ונכוח הערות וחידושים הגהות וחקירת דברים על אדני הגיון הישר מיוסדים לחות פליאות ולגלות צפונות, מפאתי ורכיטי לדורשי תורה ושותרי תושיה לתורה ולתעורה להגדילה ולהאדירה

אנכי הצעיר במשפחת רמה ונשאה אלנאוי יצ"ו

שלמה יאודה ס"ט

בהגאון מהר"ם וצ"ל הספרדי מכוונה פריעדלענרעך.

עם הגהות הערות וחידושים מאת הרב הגאון הגדול רשבב"ח כס"ח מו"ח שלום מרדכי הכהן הי"ו אב"ד דמ"ק ברעזאן יע"א: וביאור המלות ורות והערות מאת הרב הגדול החכם מו"ח שלמה באבער הי"ו מלכו"ב יע"א.

ס.יוואראהל

יצא לאור בדפוס המשובח והמפואר ה"ה של הרבני הנגיד

נח"ס יעקב ווידער כ"י

בשנת תרס"ז לפ"ק.

לזכרון עולם!

הרבנים הבונים דורשי תורה ומדע ושוחרי תמיכה ומזימה המתנדבים בעם ומאשר בנחם ומכספם, שחדו בעד הדפסת הירושלמי בת"י על סדר קדשים, שוכן שחקים ירוק עליהם שפע ברכה והצלחה וכל משאלת לבם המהורה לטובה ימלא אכ"ר:

ובראש בולם יתברך ממקור הברכות ה"ה הרב הגדול בתורה בחכמה ומדע ובכל מלאכת מחשבת נזר ישראל ותפארתו:

מ"ה שניי"אור זלמן שעכמער ד"ר

אשר נתן לכסף מוצא מאוצר ביהמ"ד לחכמת ישראל העומד תחת פקודתו והשגחתו

בעיר נ ע ו י א ר ק י צ"י

די חלק גדול מהוצאות הדפוס, זכרו יהי ברוך לעולמי ער!

הרב הגדול החכם הנפלא הישיש פאר עדתו נזרו ותפארתו

מ"ה משה ד"ר גירעמאן ד"ר

רב ואב"ד דמ"כ וויעץ הבירה

מכספו נתן מתנה חגונה למופת הדפסה ותבשית נ"ב לעשית ע"י אחרים כאשר יעזב חלק הראשון את מכבש הדפוס לזכר עולם צדיקתו עומדת לעד:

ואחרון חביב עלי ד"ה הרב הגדול הנביא הישיש הנפלא

מ"ה ישלמה ב"ר א"ר

אמן יורה כמ"ק לשוב יצ"ה עצתו יחזי כל ימי משך הדפוס, פריע מאת הישתתף בצערי ושמה בשמחתי אנא ה' השקיפה נא מן השמים מבין שבתך וברך אותו בארצות ימים ושנים ובט"ס לשמחת כל לב ונפש חכם בישראל, ובתוכם גם נפש הצעיר:

בעוה"י

ה'ר"ח חנוה' ראיתי חור כי יהל בשנוב בלחדים הוא
הירושלני על קדר קדשים אשר נודע לנו ונאל
שם תלמוד ירושלמי קדר קדשים כאשר הציא בנזול לבי
האככול כי ה' צם פ"י ק' ילדה שהציא ירושלמי ונק'
קדשים שבה בן דהיות בלונע הפילין ואני ונלחתי
בהקדנות היקוני זמר דף ט' ע"ג וז"ל ובג"ד חוקניהו נאלדי
דהתנודל ירושלמי היות בלונע - ככל דבר זה לא נוכל
בזום ונקום בירושלמי שצידני ורנו בודלי על הירושלמי
ק' קדשים, וצחוקי ר"ה ה' ע"צ ד"ה ונה וכו' הציא ירושלמי
פ"צ דבכורות ודכסו בלדו הג"ה שהוא ט"ס והנה לפנינו
שם ירושלמי על נוק' בכורות ובזורה"פ על הירושלמי פ"א
דבכורים ה"י הציא דברי הרצ"ד פ"צ דבכורים ה"י שכתב
והבא ליחל בירושלמי ונמחות שרק בל קדנות ליבור
אשר חנוכה לא קדשו וכו' וכתב חנניה"פ סבירלי הוא
ט"ס כי לא נוכל כלל ירושלמי על קדשים והוא נפני
שבעלס וננוני רז זה וצונזול להאככול הכיל הציא וחקדנות
הרנצ"ס לזרעים ותוכי וניילה י"ן ע"צ ד"ה חלו והה"ו
פכ"ו ונוכירה שהציא ונאמרים וירושלמי קדשים וגם
הרצ"ן בפירוש סוף נוק' קינין כתב שם תלמוד ירושלמי
לכל ק' קדשים ונלד על נדות תוניד וקנין ע"ה, ולכן
ליהודים היתה חורה ועיניו תחזיקה ולבנינו ינלא שוחות
וגיל ועלינו לבדך יולר הנואדות אחרי אשר קם ונחשודר
הרצ הגלון הגדול הנופורים החסם השלם נוח"ס ישלמה
יאורא ארלאו דמבונה פ"ל אשר הוליא לאור את כל קדרי
הירושלמי עם פירוש חשק שלמה אשר כל גדולי הדור יקצחומו
ויחמו חוד וחדר לשנו ולבזרה, והנה גם על הירושלמי קדר
קדשים הוליא כעת לאור עולם להאיר נותוך חסיכה תבל
ונונלח יעטרנה כציב עם פירוש ישר אשר על יד נפתחו
לרצות חכמים וכל צחי שערי הירושלמי יונלאו די צאר
ולמות בלונמי שפה, אשרי חלקו אשר זכה וזיכה את
הרצים להיותו יוצא ראשונה בנלכות ונלן ונלכי רבנן,
ואלכס חקים חקדא ואל כל אשר רוח בו חקים דרמתי
ונתרו חושן עיטו להציא צרכה אל צתיכס לקנותן בסקפ
ונלא ולעטרו בזהצים כאשר חצי החכמים יגיד נולר חלח
יאלב פדיו וכן חיים הוא לנחזיקים בו וכל תונכו יואשרו
ויתצרכו ונועון הצרכות עד צלי די ועינינו

חק' **א"י"ה ריבש הלוי איש דורווי**
אב"ד רק"ק טאניסלאב והגליל תע"א.

תחזנה בלור חדש על ליון כי יאיר צציתה ינון.

ורדני חותם בברכת ברוכים ששי בשבת באחד ועשרים לירה שבט שנת תרס"ז פרה ברעזון יע"א;
ידידו ור"ש

חק' **שלום מרדכי הכהן**
אב"ד פהק"מ

בעוה"י

ערינו לבנה לאהן כל ית אשר ציינו חלה ילין
ויפתח לור לישראל תלמוד ירושלמי על ר"צ קדר
קדשים אשר ה"י חקר ונלחמו זה כונה ונחות שנים כנונל
בהקדנה להלמוד ירושלמי ע"ק דרשים נעבלי נוסח"ז
ע"כ לבי למוקקי ישראל בולו ונחזיק טובה להרצ הגלון
הגדול חריף ובטון נוח"ס ישלמה יאורה פ"ל כ"י אשר
נח"ל תנודה גמחם הכ"ל, ונון השונים הוא דרשה לו לנעיון
הנפלא הזה אשריו ואשרי חלקו וחרצ הג' יבאר בהקדנתו
כי הירושלמי הכ"ל חוגה טפ"י הירושלמי אשר היה ה"י רצ הלי
גלון ז"ל ועשה עליו תהומות וחין לשער גודל היגיעה שיהיה
לו להעתיקו ונכת"י הנויוסן גם עשה הרצ הג' הכ"ל פירוש
והידושין עליו חספ קלחו ראיתי והחלק יעיד על הכלל
כי רצ חילי --- חונס כריך לתנווך ביד כבוד הרצ הגלון
הכ"ל לנעין יצא זוננו חטוב, ובודלי כל לונדי חורה
ואוחציה ישנומו לכות בנלוות דרשים הלזו וכל חסם לב
יבין לתלמון לדרס הגלון חס וחס הצותר תורה ילחי
ביר הרצ הג' לונטן ינאר ויחם ונעשה ילאו עינינו וינענו
לבינו בלחל תלמוד ירושלמי לאור ונלך חדש לנו נליון
יאיר צצ"ח.

צעה"ח **טאטמאר** לור ליוס ג' כ"ו ענה תרס"ו לפ"ק

חק' **יודא גרינווארד**

אב"ד דפה והגליל.

דברי תורה יקר צציתיהם לחזיל זהב נחיקס לנעין חזק

בעוה"י

בר"ה ה"י לשלמה בקרן בן שנו תנודה גמחם חלח
קפון וניירושלמי על קדר קדשים אשר ע"ד לא זכינו
לאורי, כתגלול חזות ב"י וסאי ה"ה כבוד ידידי הרצ הגלון
הגדול הנופילר בפי כל בסימ נוח"ס ישלמה יאורה
פריעדלענדער כ"י אשר זכה לחסם העלונות גמח
נכחורות והדליק נר הנוערצי להיות זאת לעדות שחכמים
סורה בישראל בלא כנה בר הנוערצי, ונלחל לאיר תלמוד
ירושלמי על סדר קדשים ואפיריון עבד לו שלמה ויבן
ווגדל בתוכו נעט אחלי אפרנו לעטרו בצינור קיפדים בכל
חשק שלמה"י אשר חפץ לעשות בקדר ירושלמי שהדפיק
על נוק' יצונות, והנלחלח בכונה בירו יחנה דבר שפתיס
אך לנותר להלל בשערים נעבלי ידי הרצ הגלון כי לב
נו לא יגיל וישנח בהגלות נללות אלינו לור שבתיס תנודה
הימים אשר בלורו נקצ ונלך וצחי ונחזק טובה צרם זכור
לוח חלים חקדס הגדול הנליון בלכות לטיב והלי תחל
ירושלמי הוא חצי ליטא "בלילח" כי הציא על נחצ
הדפוס בליל תפלת ויבוקה ויקבלו ונלל נוחי טעות
ולדפוס בלח ונשנחה, תכתב ונצכתה חרות חיל על הלוח
אשר גם לנורא עינים נחזר לנורא יעוצ להסביל ליקח
נפריי קרי ען הדעה, נעטון החבוצה בשערי ירושלים,
וצלחי לעורר לבית ארצי תורה ותסיס להיות ונן הנקדעיים
לנלח לכלכל הנלצים אשר ללונות, ואחא כפי תפילה
לכל ת"ח צינור ורצים הגלונים תהדולים אשר דבר די

מכתבי הנאונים הי"י

ידי עושה הנוללכת, והנה כבר הגדיל לעשות ונללכת הקודש וכבר נגנז חלק גדול, אומם דפסת ונרונה לא דפסת אם לא יחזכו צדיק צרבת המונגור ותשלים הנוללכת אשר לשלונה, ובעוה אזי כי זכות כל התנאים ואמוראים הקדושים יעמוד לכל נוי אשר יהי ונוקייעים לדבר ונלוי כזאת להגדיל הורה ולחדירה ויט שכנו לקבול להיות נמשאי הקבל אשר לשלונה, להציא תרונות הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לנוללכת הקודש, ורכוב ערבות ישפיע גמי צרכות וישפיע לכל אשר נדב לבו אותו להציא את הכסף לשלונה, איש איש, כפי עסק נדבה ירו העשיר לו ירצה לרגל הנוללכת והדל ג"כ לא ינושך ירו ויהי ד' נצטרו שזכה ליהנות ואלה תורה הירושלני ונצוה שעריו צהורה לפקיד על חינוות ירושלים ותחזיקה עיניו צדיק ד' שזכה ליון ירושלים :

כ"ד הצעה"ח פ"ק באניהאד עס"ק לס' בריח טדה אלד צרכו ד'. כ"ח חסון שנת הרק"ז לפ"ק.

אליעזר דייטש

האב"ד דקהל יראים,

בעז"ה יום א' צו ו' ניסן סתר"ק"ק דרהאביטש יע"א.

שְׁלֵמָה רַבָּא לְגַבְרָא דְבֵּא ה"ה כְּצוּר יִדִּידֵי חֲרָב הַמְּלָאָן
הַגְּדוֹל הַחֲדָדִיק יִבְקִי וְנִשְׁתַּחֲוֵי בַעֲנוּר לֹא וּנְקִי
קַיָּע"ה וְנִהְיָל בַּשַּׁעַר בֵּת רַבִּים כַּבֵּית וְנִי"ה שְׁלֵמָה יְאוֹדָה
ס"ט פ"ל כ"י.

אֶחָד־שָׁתָה הֵן כָּל יָקָר רָאוּ עֵינַי בְּהִינֵעַ אֲלֵי וּנְכִימָת
וּנְכִימָת יִצְחָק וְנֵן הַלְמוּד יְרוּשָׁלוֹנִי עִם פִּירוּכּוֹ
הַיָּקָר, וְהַפְּרִיזוֹן אֲנוֹנִי לֹא עַל אֲשֶׁר בְּכַדוֹנִי זֶה, וְנוֹחַד וּנְלֹאֲתִי
בְּנוֹחָה וְגִיל צָקְרָאִי אֶת יָקָרְתּוֹ שֶׁחֵזַן ה' צִדּוֹ הַלֵּלִית
לְהַעֲתִיק הִירֹשָׁלַמִי עַל סֹדֶר קִדְשֵׁים וּנְכִימָת יִשָּׁן מִשָּׁן
אֲשֶׁר ה' לִפְנֵי וְעֲנוּנִים בְּנוֹת וְנֹחַת שָׁנִים, וְחַד הַפְּחָלִית
יַעֲטִירָהּ בַּהֲגִיזָה וּפִירוּשֵׁים יָקָרִים הַנְּקִיזִים צָסִם "חֲשֶׁק
שְׁלֹמֹה" לְהַגִּית הַנְּקִיזָה וְלִישָׁר הַדְּרִכִּים, לְאַחִיר עֵינַי
חֲבוּנִים הַחִגִּים בְּתַלְמוּדִי יְרוּשָׁלוֹנִי הַכָּל לְנוֹעַן לְבָטֵחַ יִלְכוּ
וְלֹא יִצְטָעוּן אֲדִמְתָּם, אֲשֶׁרִּיו וְאַשְׁרֵי חֲלָקִי שֶׁאֵת ה' לִידּוֹ
לְכֹחֵת אֶת הַרְצִים, וְהֵם בִּיעֵם ה' עֲלֵיו וְעֵשָׂה יִדּוֹ יִכְוֹנְהוּ
וְכָל חֶסֶד לֹא יָקָח וְנֹחַת וְיִזְדַּחֲלִי וְנִי שֶׁאֲהַבֵּת הַחֹרֶה צִיעַד
צָקְרָיו יִצֵּא אֶת הַצְרָכָה הַיָּקָרָה הַזֹּאת אֵל צִיּוֹן צָבָק וְנֹלֵא
לְנוֹעַן הַעֲבָה יִדּוֹ הַיָּקָרָה לְאַחֵל וְנִחְשָׁבֵת הַטּוֹב לְאַחֵר עוֹלָם:
וְהַחֲוֹר בְּחֹרֶה וְיִשְׂרָאֵל עֲנִיו יֵאֵר עֲנִיו וְיִשְׁנֹה לְבָטֹ
צָחֹר הַגְּאֻלָּה הַשְׁלֵימוֹת צָחֵא:

והנני ידידו הדו"ש באהבה רבה ומברכו בחג 'שמח

הבעל"ט וביתרוֹן הַבֶּשֶׂר

סק' יצחק לייב סופר

בהגאון מהראשונים זצ"ל.

וּמִלֵּאכֶת קוֹיִם צִלְיָנוֹת, וּבִבְכָּק וּבְלֹא יֵצֵאוּ הַצִּרְכָּה הַזֶּה צְלִיחָם וּבִבְכָּר זֶה יִתְצַרְבוּ צֶבֶל וַיְכִי דוֹטִיִּצ כִּפֶּס הַמִּדְרָר לְכַצֹּר הַהוּרָה וְלִמְנוּדִיהָ הַצִּעָה"ח אֹרֶךְ לַיּוֹם ג' לְקֹדֶר וְאַתָּם תִּהְיֶה לִי וְנוֹלֶכֶת כְּהִנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ ח"י שְׁצַט קִתְּרִי לִפְ"ק בְּרֵאדִי יַע"ח.

הק' אברהם בנימין קלוזנער

בהנאות מהרש"ק וצ"ל.

אמר המחבר! עקצת השערוריות צלחן רוקיא לא בתצתי לקס זה חזיה שנים וננחיתים אחדים מרצנים הגאונים שנקו חיים לבל חי ז"ל ואחדים לא ידעתי בתוכםם ובהוך כך נתאחר הנויער ולא רליתי לעבד גנור ההדפסה עוד ולח"ה צחלק זנחים וננחות יצא הקבנות גאוני רוקיא הי"ו:

כבוד אלהים הכבוד דבר

ובכבוד מלכים חזר דבר (משלי כ"ה ב')

נאם הנו"ל והנופרש ונאם הגבר נטה שכונו לתורה וכתעורה, בחורף העבר הו"ל קול קורא אשר על ידו בשנתי יבדל הדעת נאמנה כי עונד חכמי הכן להו"ל תלמוד ירושלמי **סדר קדשים** **מכת"י** יחיד צבולם (לע"ע) אשר צענו רצ ובסקידה לא יאמר ללחם לי להעתיקה, והללתיו צעיה נשן העת הנוכלה הכל דעת לצבון נקל, כי נופני הקיצה כי קלר הנוצץ והשחרע ביאות לנוודעה קלרה, גלית טפה וכסיתי נואה, צאנרי הכל לחבונים אקרה ולצבונים אשים דרתי, וניי כחכם יודע פשר דבר להצין כי לא פה הייר והנוקם — צוקל קורא — לטייל לרובות וקלרות ולבאר הכל כאשר לכל צלר היטב ביאות לדבר יקר קדוש וכבד כזה, ובצביל השוטים הנוצחלים חין חוצ עלי ויטל להטריח עצדם כי כבר אנוני "לשוטה אל תרחו חלי ואלחכה", ונוני אז קצבני כהרובי נוכל לך ופנה בשאלות שונות וצטענות, ונחם חזקות ונחם עדופות קדים, וכל אחד חסד דרתי צעת, כי הוא הראשון, החכם, והיחיד, שצא צאלתו שאלת חכם (לפי דעתו), ולא ידע כי כבר קדמונו ונחם ואנכי התענוגתי לראשון לצי כי אם צלר להשיג לכל אחד על שאלתיו ועל טענותיו על חלונותיו ונעשה העתה, יגד צי הזמן ולא יתנני השיי רוחי די עשות פירוש חשה שלמה הכולל פירוש חוק' והגהות על הירושלמי ה"ל לכן הנחתי השו"ת הכל לצת נואה ובקדתי צסקידה דצה לילה ביום יחיד לי להכין הכל הכנה דצה ולנוקד לדפוס חן הפנים והן הפירושים כיד ה' הטובה עלי ונונש חוכל לצרך צורך שעתה לי נס צנוקים זה לראות צהגור צין קדוש ונעלה כזה, כי צורך הטצע וצאפסרות האטוטי לא היה אפשר לצרך על הנוגור נופני כזה טעונים גלויס וכנוקים כאשר צלר ח"ה צפרקים הצאים רק ונחם ה' היתה זאת אף כי כפאלות היא צעיניו וכאת צורך שנו הגדול שהחיני לראות חלק אחד והירושלמי על ס' קדשים יו"ל ונחמה נוכח הדפוס כלי צהדרו, והגיע זמן כחוצ ההקדמה הנחמה וני דור ודור צין הקופרים והנוצרים עד שהא לנעל ולפתח צין ההנון "ספר בלי הקדמה הוא כגוף בלי נשמה", ונחמה נודה חלי לכס אחי הרצנים והכבונים והקופרים שאין חלי צן חורין ונלשיצ נענה ככונה וצדורה על כל הטענות והשאלות חן שצבר שאלוני, חן שעתידים להשאל ונעלה חלי עליהם כאלו כבר שאלם, ולתכלית זה הביאות לי צעני' ונצול גדול צלכות ונעט צכונות ונעט נוחק נורוצה כולל חנושה פרקים: **פרק א'** **"על דבר סדור הירושלמי על סדר קדשים בכלל"**; **פרק ב'** **"ראויות ומופתים שנסדר הירושלמי על סדר קדשים ובישל טענות המבחישים בו"**; **פרק ג'** **"ראויות ומופתים מהירושלמי אשר לפנינו כי הוא הירושלמי על סדר קדשים"**; **פרק ד'** **"עיד הכת"י אשר לפנינו בכלל והשינויים בכמה מאמרים בין הנדפס ובין נוסח הכת"י"**; **פרק ה'** **"עיד עבדתי עבדת הקודש בפירושי חשה שלמה"**;

פרק א'

על דבר סדור הירושלמי על סדר קדשים בכלל;

כאשר לללתי צנככי ים החקירה לדעת ולתור פשר דבר אם נכדו בכלל הירושלמי על קדר קדשים, ראיתי צבי עליה והנה הנה ונייניש ונושאלים הנונינים הנה לצור גלוי דורות הקדונים, ונושאלים, ונחבונים והנוצרים צדורו ודור שלפניו, וכבר הואיל צעוצו הרצ החכם הישיש הצלשן הגדול ונו"ה שלמה באבער ונלצו הי"ו לחקיל ונעלי הנושא צללחו לי נואנר כצבד "ט"ד הקדונים שהזכירו כי נקדר ירושלמי לקדר קדשים" והכני כותן פה את נוכחצו היקר כלסונה, וי"ל העהור:

ב"ה כבוד ידידי וחביבי הרב הגאון הגדול חריף ובקי מו"ה שלמה יאודה ס"ש אבן-אלגאזי המכונה פריערערנער נ"י ה"ן כל יקר רחמם עיני, וזה אשר לא פללתי כי נקדר ירושלמי לקדר קדשים, הרחם לי חלקים, צהופיע לפני הגליונות אשר בלח חלי צעוצו, ונענון יקר נואה אשר לא יקולה צכתם חופיה, אשר נשאר צכתוים ולא נגלה עד היום הזה חן חוצה לדפוס, כי נוכ"ה נואה הנו"ה ונולח לאור עולם, וצסקידה עמונה עונל לבאר צצילור יקר ונואה נעלה, לצבר ללצן ולחגיה דצרי הספר, ללל צנולות חיס הגדול והעלה פנינים צידו, צלרפי כל ונאנור ונאנר כלצרו כסך נחוקק; הקותי חוקה כי כל הנוקירים דצרי חבוניו ז"ל ושנוחו על הקולה תיקרה ויחבו כצוד ויקר לעללכתו ונללכת שונים לאנור לפעלל טצא ישר וצלל ופפ הפלה יצילו את הירושלמי צבסך נואה צרכת לחין צתם, לנען יראה צכר טוצ צענונו וצצדורו הצבדות והעמונה:

"והנה צללתי ראות פניו ריקס, ונללתי לצי להציה לפניו ב' ונאנרים, אלהד היגע לקדור ירושלמי קדשים ונחם שהזכירו הקדונים, והשני הערות קטנות וציאור נולות ודות הנוצח צו — וצטרם חכלה לדבר חני תפלה וצחו ה' צ"ה ויאלונו לה"ל יתר הנוצחות ונ' קדשים לזכות את הרצים והוא יצור לו צכל אשר יפנה חנו":

בהנ"ר ובנפש המכבדו ומוסירו כערביו הרם

שלמה באבער.

הקדמונים אשר הזכירו כי נסדר ירושלמי לסדר קדשים;

הראשון הוא הרמב"ם צהקדמונו לפי הנושנה (השלישון צצנת ד"א מתקכ"ח) כתצ וי"ל ויכן עשו חכמי ח"י נח טענה רצ חלי כחצו תלמוד ירושלמי ונחצרו הוא ר' יוחנן, וננאל חן הירושלמי חמשה סדרים שלמים חלצ כ' עהרות לא ננאל חן תלמוד צשום ענין לא צצנל: ולא צירושלמי רק נוס' נדה עכ"ל:

הראב"ד כולד צעולידו צצנת ד"א תת"ע ליצירה ונפטר ד"א תתק"ע חיצר ספר הקצלה צצנת מתקכ"ח כתצ וי"ל: וציונים היה ראש ישיבה צל"י רצי יוחנן סקצל ורצי הובעיה צצרי, והערך ינוים כי צוונים כנה היה ראש ישיבה והוא חיצר תלמוד ירושלמי לחמשה סדרים, כי חין נוס' טהרות רק נוס' נדה, וחיצר הירושלמי קריו לנאלים אחר החורצן וכו' ונפטר רצי יוחנן ראש ישיבת חרץ ישראל צצנת ד"א ל"ט עכ"ל:

הרב המאורי (נפטר לערך ה"א ק"ץ) צפתיותו לננס' חצות כתצ וי"ל, ורצי יוחנן חיצר תלמוד ירושלמי בכל חמשה סדרים (ונה סנדפס אס טעה הוא ע"ס) לצד טהרות קיפ טעה אחר החורצן, וגדולי הנוצרים כתצ ש' טעה אחר החורצן ונחמנה ר"י לראש ישיבה צל"י ציוני של רצ טנה הק"ץ, ק"י טנה אחר החורצן וננלך פ' טנה ונפטר צצנת תק"ט ק"ץ אחר החורצן עכ"ל:

הרב רבי יצחק דו-ללטיס צכפרו טערי ליון אשר חו"ל (יחורקל חרונה) חציל לר כיו וי"ל, ורצי יוחנן חיצר גנורא ירושלמית בחמשה סדרים שלמים חלצ על ס' טהרות לא ננאל תלמוד רק על נוסכת נדה, וחצרו צנאה ושנונים טנה אחר חורצן חציה, וגדולי הנוצרים כתצ ש' נאלות ולא נלחם לי לפי טעה רצ, כי ציוני נעשה ר' יוחנן לר"ש, חרצע נאלות ותשעים לצטרות והוא טנת ק"י לחורצן עכ"ל:

הרב בעל כפתור ופרח (הסלים ספרו צצנת ה"א פ"צ) חציל דף י' צי"ח וי"ל וכן עשו צל"י תלמוד ירושלמי ונחצרו ר' יוחנן וכל חמשה סדרים חם שלמים חלצ ס' טהרות כלל לא (רל"ל ונלצד נדה) עכ"ל:

הרב בעל ס' היוחסין (דפוס קראקא דף כ"ה) כתצ וי"ל ורצי יוחנן עשה חנושה קדרים ירושלמי וציוסין השלם (לד קכ"א) חציל וי"ל ועשה ר"י חנושה קדרים טלונים

הכל ויחשבו שזה נולד שלא נקדר ועולם ירושלמי על קדר קדשים, ואם הנדרים זה הוא הרב נהרד"ק בספרו **"מבוא הירושלמי"** ח"ב שם (דף נ"א): "אך לעונות זה יתפלא כל נשיין, איך לא הביא אחד וכן החשבים נאמר לו הלכה וכן הירושלמי דקדר קדשים, ונהרד"ק ז"ל שהתנוסס הדבר בירושלמי והציחו בחיבורו הגדול צונקונות אין נקסר לחורות ונונו הלכה לנועשה, ונעקבת חולין לא הזכירו וכן לא נזכר ירושלמי לחולין במוס' ורשב"א ר"א' ור"ן ושאר גדולי הראשונים וכו' עכ"ל, וכן כתב בהוספות דף קנ"ג, ובכלל נאמר כל זמן שלא נולדו צדרי הראשונים ונאמרים שלמים אשר חותם ועינים נזכרים שהם ויירושלמי לקדר קדשים, יש להחליט שלא היה ירושלמי לקדר הזה" עכ"ל:

ואם ישאל הקורא כל אלה דברי גדולי חסוני ישראל הקדמונים, שהחליטו כולם שנקדר ירושלמי על קדר קדשים, וזה החל עליהם, הנה כל דבריהם נדמו לפי דבריהם צמתי ידים: א) צדרי הרננצ"ס והראש"ד נפל ט"כ ושלא דיוק כתבו ה' קדרים, או כונתם על נקבת נדה דקדר עתות ועלות "שלמים" קא"ר'ק על ד' קדרים, ונחה אחת דן — לשאר החכמים שכלכו אחרי הרננצ"ס — קור"ח: ב) וצמתי הראש"ד פ"ב דבכורים הלכה ו' נפל ג"כ ט"כ וז"ל רק והביא חתם בירושלמי (והוא בירושלמי בכורים על נקיונו) ונולדו "בזונחם פרק כל קדשות לזכור" ש"ך לקון להבנה שלחמך זה: ג) ועל דברות הרב הנהגיד פכ"ז ונה"ל (נזכרה ה"ח שכתב "וראוי להיות בירושלמי צונס' ערביין", חוונרים שאין ראיה כלל, כי הרב הנהגיד היה צעלנו צספק ולכן כתב "וראוי להיות", ואם היה לו ירושלמי לונס' ערביין, נודע לא הערה את נקורה לזין העוקם בירושלמי, ואולי חשב גם הוא שכלל ירושלמי לקדר קדשים: זה הוכן דצ"י החכמים הנ"ל; והרב נהרד"ק כתב שם דף נ"ו שהוא ג"כ ט"כ וז"ל וראוי להיות בתוספתא לונס' ערביין: ד) ונה שהביא הגאון חידושי את דברי היקויי הוזהר, ונגין דא חוקנניהו נארי דהלמודא ירושלמי וכו' אין לנדין דברי הלכה "נדברי קבלה: ה) ועל דברת הרב צן יוחאי נוחס' נעילה (י"ז): כונת החוק' לא על בירושלמי רק על הנהגיד [והוא צנדרש זוטא שילא לאור ע"י הרב הגדול נהרד"ס צלצער (בערלין תרכ"ד) ע"י חזרת נוקלי: נרדנים] וכן צפ"י יד' נעשה על הנהגיד ט"כ הוא ונולד ירושלמי לדיק לנחוק ול"ל רק, "צפרק גיד הנשה יכונת: לצבלי חולין דף ל"ב ע"ב:

דעת לצנן נקל אם כל אלו לא זכו בעיניהם, וזה יעשו שאר החכמים הנלוחתים צנעלה וצונן הרי הנה ודבריהן צבלין וננוטלין: הנה הלכתי לפניך קורא נכד גם תוכן דברי הנשנוללים ונתיך דברי נוכח הרב הגדול נהרד"ס צלצער בקלרה, וכל אלו הדברים נודעים לכל צלי בעריההורה והמכונה ואין כל חדש בזה, ונה יענו כעת בלחך יופיע לשיניהם בירושלמי על קדר קדשים, ואלה וכן החכמים נוחי נפש צעולם האונות וני יגלה עפר נועיניהם לראות כי שגו צדוהם פקו פליגה וטוים לפרנס דרעיות כל הראשונים נקצרות ברסיות של האחרונים:

פרק ב'

בראיות ומופתים שנסדר הירושלמי על סדר מדשים ובמפורט מענות המבחרים בסדרו ומציאותו בכלל: דע לך קורא ישר, כאשר הראה להקת חכמים ונחקרים אחרונים כולם פה אחד עונים ואוונרים שלא נקדר ירושלמי על קדר קדשים, חל האמר צלצער דנים הם ואחריהם להנחת, לא כן "חידאי דוא" כי כונענו רובם ככולם ננוכבים אחרי הרב, נהרד"ק צספרו, דרכי הנשכה" "נעוה בירושלמי" כסונא אחרי נושכו, וזה נך האות כי כולם פה אחד נותצאים צסגנן אחד ולא תנולא דבר אשר יאמר עליו ראה זה חדש הוא צדרי החכמים אחרי הרב נהרד"ק אין זה כי אם דוח ננות הוא צפיהם אשר חולבים סולל, ונה גדלה שנחמה כי נולדו חולין גדול לתלות זה והוא דברי הגאון צעל פ"נו ז"ל בירושלמי

שלמים ונלמוד ירושלמי וננהרד דנה נוס' עתות וזה נקרה הלמוד ירושלמי עכ"ל:

הגאון חיד"א צספרו שם הגדולים ח"א ח"א "סונן כ"ג כתב וז"ל חקורא נחקרל הלמודא דברי נוערצא נקדר קדשים שהיה לראשונים בונן סנרלה נודברי הראש"ד צהסגות פ"ב דבכורים ח"ו וסרצ הנהגיד פכ"ז ה"ח — גם צמ"ב כתב (אות "סונן ס"ה) "ז"ל נראה נהרד"ק פ"ב דבכורים וסרצ הנהגיד פכ"ז לנזכרה שהיה להם ירושלמי על קדר קדשים וצריק תקוני זהר (דף נ"ט, ע"א) חתם "ונגין דא חוקנניהו נארי דהלמודא ירושלמי היות צלנלע עכ"ל:

בספר בן יוחאי דף קכ"ג ע"ב הביא ח"ל, הראש"ד הקדמוני שהיה חנוני של הראש"ד צעל ההסגות על הרננצ"ס, היה נקוצל גדול וצסה פ"י נקסר ילירה ושם צפירכו לך' ילירה הנ"ל כתב שרלה צהלמוד ירושלמי על קדר קדשים היות צלנלע וכזה הלשון ננוס כתוב צחקויי זה, ונגין דא חוקנניהו נארי דהלמודא ירושלמי היות צלנלע וזה חצר גם כ' האשכול, אונס הרב צעל נחל אשכול צנצוא לך' האשכול ק"י ה' כתב וז"ל, צעל האשכול עשה פ"י על כ' ילירה כניס הרב צן יוחאי ז"ל, חלל דנה צעל קורל דבורות (ד"י ע"ב) שנחצר ק' ילירה הוא הרב ר' אברהם הלוי צעל קדר הקצלה שנהג צנוליינולה על קה"ס, והדין ענו שפ"י ק' ילירה שרלה הרב צן יוחאי הנ"ל הוא נורצי אצרהם הלוי וכל נורי אצרהם צר ילחק אצ"ר, ועדותו נעדהות פיו סכתב בראה פ"י כ' ילירה ניווסק לאצ"ר ונולא שם שנחצר הרב נאמר ירושלמי נקדר קדשים שכתב צו היות צלנלע והיינו כדעת ר"ה ורצ הלוי גאון שהביא החוק' ננחמה (ל"ד ע"ב) ד"ה והקורא, צה נייית חונת לנפסיה דנחה נוכח שהיפך, דצק' חנוים דנים ק"י ט"ע ננולת השונה ננהרצ אצ"ר והביא את שנושא דנח שכתב כן, חוונר נעשה אם האצ"ר ראה כן צעלנו צננורא ירושלמי לנה ליה להביא ראיה ננשושא רצח, חנל נוכל זה אשכר ואין וכן הננוע שגם ננהרצ ספר האשכול חיבר פירוש על ק' ילירה עכ"ל:

עוד דוסיף הרב הנ"ל להביא דברי החוק' נעילה (י"ז ע"ב) דנה חלו וצד"ה חל הביאו וצירושלמי נופרס וע"כ היה לפניהם ירושלמי על נקבת נעילה ושם חתם שהלך דני חליעור צדרי יוקי ללמוד חלל ר"ס דר"ס נדר לו שלא יענישו, עוד נצוור צחק' שם שחתמו אשכרה ואינו ננולא צסום נוקם בירושלמי וכו"י הוא בירושלמי נעילה שהיה לפני צעלי חתים:

עוד כתב הרב הנ"ל כי "בידי נוסה" על הנהגיד דנה (צ"ר פ' ל"ה ק"י צ) הביא, וצירושלמי פרק גיד הנשה חונר ניה לדיקים וכו' ותוהתי עובה לראות ירושלמי קדשים נה שלא זכו הקדמונים לפני:

גם תראה צהרצ"ן צקוק חידושי לנה ד"ה וקנים כתב וז"ל קדר קדשים וכו' ובכל זה הקדר ים הלמוד צצלי גם ירושלמי וזלתי נוס' נודות וכו' עכ"ל, וכן הביא הרסוח"ס ז"ל צהכדנול השצושי סנה שלפית לא קל"ה את הרצצ"ן שהיה לו ג"כ ירושלמי קדשים: ובימינו חלו הביא ג"כ הרב הסנה נהרד"י רייפנאן צהכדנול הנ"ל לך ט"ג, סרש"י צהנורה הביא צהרצ"ן נקונות "לשון ירושלמי" ונה זה נכתבה חונס' חותה נוכל חס"ס לצוה צה לשונות ירושלמיות לנכציה, ונחין צחא, ולכן דעוה שהיה לפני נקדר הגמורא צצליה על נקבת זאת גמורא ירושלמית ונונה נשתקו לשונות דנות ירושלמית, וכן השיר ג"כ הרב חחקר הדיוט"ל לזין צספרו על הדברות לך נ"ד כי ירושלמי קדשים ננולא צערך וצקרה ק"י נ"ט: ע"ד באן דברי המימינים:

הנה העתקה ננוכתה הרב הגדול נהרד"י שלמה באבער הי"ו דברי הנניינים כנענול ירושלמי על קדר קדשים, ועתה הנני להעתיק נוסס ג"כ סדרת הנשנוללים [כי צמוד נכתב הרב הנ"ל בכל צלריות גדול]:

החכמים והחוקרים צדונת, ולפני דור הזה נכחמים

[illegible]

אמנם ירם חשי על כל הדברים החלה האנשים בלדן
החזו עלי להחזיז עובדות החקירה דדנר קורות
השי"ק (ירושלמי בסבלי: א) דבר פלא הוא צעירי כל חכם
ובנוק שהירושלמי נאמד בנעט, נחקר קהל הנואדים החכמים
יהקפוסים טוד לפני ה"ק שנה הן כחצר עלה על דעת
הנודפיק הנודע הנאל צווצינר צווייילאח — אחרי
הדפיקו הנצלי — לחדפיק הירושלמי בלח החכמים לחפס
כל גבול ונאל ש"ל צלוצה צתי עקר הקפדים חיהל
נפיקרונס וכל ונאל בלי שלם צלוצה ונאל כי לש חס
הכתי" חידוע עד היום ליהד צוולס וסוד הכתי" צמיר
ליידען צוודינה החללללה, גם הוא לא ונציה דרצנים
נולא י"ק נעוצון הנלימוד הגדול קהאלינוד * צמוד
בהלמוד צצלי נולא עד היס צצתי עקר הקפדים ליעשלות
צווקה ונכסת לחדות גם צצתי עקר דפטי, וצתי הדפסת
הלמוד ירושלמי צפעס רחאונה לאדך שנה ה"ק (ה עתה
נו תי שתי) ה"ס נאלל הכ"י על ש"ק צצלי גם צצתי
ישיצות הגבוהה י"ל וצצתי היצנים חסר הכות י"ל לכתבו
לי קצמות: ב) עד לחסר שוללים וצצתי לא חסרתי נולא
הירושלמי את הירושלמי קדר קדשיה ח"י צינר נולא
נדיע לא הכירו הצתי האנשים צלוצה את הירושלמי בסבלי דק
נעט ונודע וידוע כי צצלי לא להפסק הירושלמי צווייילאח
עד דצוה קצדים גאלין נעוצה צצתי קצוה חסרים נעוצה
ש"י הנעצה בקרה לו עם הקדמי בלען כן ירוח, גם
אחרי ד"ס גאלן לא חסרו גאולנים להצילא: א) ח"ך נציתת
הדבר שקדר נאקוק חיהל דכול צבונות יצלוסית צצצלי
נולא צבורה וסדולה חיהבים נשקו צו נגרס חלקו צצירושלמי
נפכתי הסלסה צצוה לא נאחר עתה צירושלמי כי חס
רשימות קצמות וידוע כי אנוחרים החלשונים שנו כל עיקר
גננת קידתם קדר נאקוק ציואלרס צצתי דבר יודע
כילתו ח"י נאקוק ח"י ונפטר בל"י צצתי הנקול דבר
עוד דני וננוותה וקצוה וקצוה ח"י וכל דבר חקקה חלה
גם אנורחי דצצל לשלוח ח"י חכמי ח"י דודר חיהל בידוע
כלל בוקר על דלהי הנצלי: ד) ח"ך חשבר החנוניה
דצצלי קדרו גנורל על קדר קדסים ח"י כי לא קדרו על
דעיס, ואנורחי דל"י שקדרו גנורל ג"ס על דעיס, ח"ך
סכנר חרצ הציה לא קדרו על קדשים ונאלל תרחה כי
גדלי אנורחי דל"י כונו ד"י ונצצלי נאקוק צצקידה דציה
קדר קדשים, והצצלי נולא ונאנאחי חכמי ח"י ח"ך צונכסת
דעיס, וסוד נכסת חולין דל"י ח"ך ש"ס דת היסללי ח"י
חיהל ננויער: א) דלוי לו לחקיר אחרי קצוה העדרה
גנורל ירושלמית דפרקים שלונים כונו צונכסת צצת נוכית
ונדה יענה הסכה ונעוצה ח"י חסר ח"י חוור לך צצדירים
קצרים חלל הננויעים ואנוחים:

[illegible]

(* **הערה** לפי ידידתי מר' היום לא נמלא בוס ספר בלם והירושלמי צנתי עקד הקפרים בי אם קינטרקים לחים ידלים צללים, ונה שכתב הרב ההבס השלם (והר"ש צאצער בנמלא צנתי עקד הכפרים הירושלמי צנתי לבי הכנאלה טענה הול, כי מקרהי ודרשתי ונחבונים ידומים וכולם אונדי כי ספר בלם אין סס, וכן נה שהעירו החכמים ונכינו גירסאות היה לפני הרב צנל שדי יהושע ז"ל ונפתי האלון וי"ה אל"י פולח כולם רק קינטרקים ודפים שונים ולכן אונדי לבי בדבר צורה הול ונמלא ונצל כל ספק טעה שכתבו הנגזרים בדפוס הראשון, ובקליפון וטריפון צנתי מובא לנייחד צלורה קטני גירסאות יכרות עם תלת דפוסין אחרנין דוקמיה דהנין קדונו"ה אין הכונה על עוד ג' כת"י שלונים רק על איזה קינטרקים ודפים, או כינחם על ספרי הדפוס וכת"י הראשונים כנ"י דהנז"ס והרשב"א וכו' שטעה ונציין כמה נאצרי ירושלמי, או אולי י"ה נדפסו איזה נוסבה קידם לזה, נה שאל"ה הראשונים, ונייחד חכמי ספרד ודלי הים להם כת"י והירושלמי בכללו וניקחאות דוקמיה ועליהם לנו מונחין עד היום:

ללא דקדים להו דהאי ויוצא לאו דקנובא היא לא קשרי
 להי איכא"ו ואם הר"ק שפצ"א בונה וואונרי ירושלמי
 להלכה חזק בן כ"ש דורות שלפניו, הם הניחו יסוד
 נוקד שכל וואונר ירושלמי בלא הצילו הצבלי ללא דקנובא
 הוא ונה דקנובא שקוע הוא בצבלי, ולכן אף אחרי שנתגלה
 צינני ר"ס גאון לא הרצו לשקוד צי בנוו הצלמוד צבלי,
 וגדולה נחו כהנא הנפרש ר' יוחנן על הר"ק (הוצא צבלינו
 צ"צ) "ואין חנו מושפין לגונרא ירושלמי, דאוקן דצנן
 צתחלי שקדורו הצלמוד צבלי כצר הצילו הצבנות שכן
 להלכה צהירושלמי, ורוב הצלמוד צבלי וסכן כגון ר"י
 ורשב"א וכל הנקראים צבלי דצי, ונה שהיא שלא כהלכה
 הניחו אותה הצלמוד ירושלמי, כן הוא גורל הירושלמי
 ונהיגה גונרא דצי ונעצרה צינני ההם, אך התחיל לצרור
 שונקו צפפרד כי שנה פרת התורה והחכמה עד שני
 על, ולכל דצנר והבליה חקרו עד הסתם, ואז רק אז
 עונלו להעתיק ספרי הירושלמי ולהפילם צין ישיבות הגאונים
 נוסס צלי קונטרסים גם לצרפת לידי רבותינו רש"י
 והוקי' אצל ש"שקדו צו החכמים צשקידה צשקידה הצבלי
 לנודרגה כזה לא זכה נע"מ, דא דודא :

הקדמה שניה הוא, כי טרם הופיע חור צית הדפוס
 על ספרי ישראל, היו גם הספרים הנזכרים
 עתה בכל צית איש הצלמוד אשר רק צבלי "לנוד" יכונה
 חזון יקד' נחל, וגם ש"ס צבלי צשלמות היה עושר רצ
 כי נחיר-הסופרים והנעתיקים עלו לנעלה דאז, ונה
 גם קידם ונליחת הנזיר עלה גם נחיר הגויל
 והקלף לנעלה ונחל, והקדון הספרים היה נחיר
 גם ציציצת הגאונים, וצרפת לנודו הצלודים הרבה
 צכדק אחר, ולכן התחבנו הסופרים והנעתיקים להקל
 חונבא ונהם ונחירקנים, ו"י שכל דצר צבלי צש"ס פשוטים
 העתיקו רק פ"ח ופעם שני רשמו רק הנקום סכנר
 הוצא הענין, הניינרא, או הקונוא, וע"י ובינאל צזה הרחיבו
 חלק גדול ונעתיקה הש"ס וננאל עד היום צבונה נקיונות, וכ"י
 בלע"ל"ו וא"כ הוא צש"ס צבלי אבר חקירונו ונחיר צבית כל
 חכם וחלוק, ואשר ש"י לא יחסר לא לצד צבתי ונדרשות וישיבות
 הגאונים, אלא אף גם צבית הועד לחיטוקות של צית דצנן
 ק"י"ה צן צנו של ק"י"ה צהירושלמי אשר נעונס לא זכה
 לשקידה רצה בנוו הצבלי, ולכן מני אז כשהנה גורלו לנוד
 נפל צידי ונעתיקים וקופרים וננחלים ששקו צו כנוד
 צעיניהם, אחרים נחם — נשועל לנעונס — העתיקו
 אותו צנולאו כל החונק צדרים שלמים, ונחם,
 כדי להקל הונסח ונעל הכותב והקונה והנפני ונעט
 הדורסים אחריו קלדו אותה הא כילה, ונפני צהירושלמי
 צאים כונה נכונים וק"י"ה שלמות כפולים כונה פשוטים
 וצבונה נקיונות, לכן העתיקו רק קדר אחד צנולאו וקדר
 הצא אחריו לא העתיקו דצרים הצאים צצר צצ"י ורעים
 רק רשמו הנקום לעיין נוסס וצאופן כזה כל קדר הנלואר
 צונן הכתיצר והנעתיקה הורע חלקו עד אשר צכדק
 נזיקין לא נשאר רק נעטי אשר יאמר עליו דאז זה הדש
 ננוכ, והשאר נרשם לעיין צננקומות שצכד נעתיקה, וצחוד
 חזון קנוי קופרים חכונים צעיניהם קלי הדעה ולעירים
 שהעתיקו כל הירושלמי על רגל אחת, דהינו שגם כל
 דצר הננאל — לפי דעתם — וצש"ס צבלי, לא העתיקו רק
 רשמו לעיין צננקונו צבלי נכ"ס ונקום לנקום הירושלמי
 ולא חקו על שניו הצלמות והגירסאות צין הצלמודים עד
 אשר לפשוטים נשאר נוקד שכן, וצפרי הנלואר צכתיצה,
 רק רבינות קטנות, ויס דלון אותם לכות חולי גם לנענה
 היחה כונחם, לנענ יחל ונלי גם צידי שקדי תורה אשר
 לא צלל הבסק יחקון וקשה עליהם נחיר הכתיצה והנעתיקה,
 וצכדק הרציני (נזיקין) נהגו גם קופרים יוחר גאונים
 קלות ראש ולא העתיקו דצרים שצכד צאו ונשנו צכדקים
 הקודמים, רק רשמו לעיין צננקונו ונננס היננים נלצדו
 הרשינות ונשאר רק הנעטי שהעתיקה, ואם כן הוא נננת
 קדר נזיקין הרצוני, לא ונחב גורל קדר החניני והוא
 קדרים והיורה (נסכת חולין, א) נפני שיטתם שלענין
 הלכה אגונרא דידן קונמינן ב) כי רובו כצר שקוע צהצבלי
 א) שחלק

דע לך כי הצלמוד צבלי נקדר על ארצעה כדרים
 והירושלמי על חונס קדרים שלמים, והנעטי
 סכדרי אונורלי צצנל גונרא על כ' קדרים ולא על כ'
 זרעים נ"ל, כי גם אחר חורצן הצית לא נהגו ישראל
 לרות עין והחזיקו ידי הכהנים והלויים צתתם להם ננות
 חלקם התרנו ולכן לא חששו כ"כ שיבכחו דיני חיינו
 ונותרה פניים בנוו שחששו לדיני עבודה דונתרה יצנה
 ציהניק ויהיה ללא כהן ונורה ונה גם כי נכדד גונרא
 דצני נעצרה על זה הקדר לכן ננאלו לנחון להקדים קדור
 הסדרים היותר נחלים והנה נועד נשים, ונה גם נזיקין
 הננאל ונננס שכל הצלמודים ואח"כ גם קדר קדרים
 שהקדונו אותו על קדר זרעים ונעטי הסכר, ואח"כ צקוק
 קדר קדרים נכרצד השכר ולא הצלמו אותו ונה גם להתחיל
 קדר זרעים, והנעטי שלא נכדד גונרא על קדר טהורה
 לא צצבלי ולא צירושלמי ו"ל קיצהה כי כצר צינני הנאים
 האחרונים התחילו לפרש הנעטה, והנה הוכפחות והצריחות
 ואין צכל קדר נש"ס נננסה רצוי הוכפחות וצריחות בנוו
 צטהרות (נכ" כלים לצד היא צתוספתא שלשה צבות)
 וחנורמים החחרמים חק כי שקדי נחל על דיני טוונס
 וטהרה בנוו שצצו עליוס צזה נגד חנורמים הראשונים
 שצנו עיקר פרי שקידהם צצ"י נזיקין, אצל עיקר שקידהם
 היה ההוכפחות והצריחות אצל כצר נהפשה הנעטה על
 דם ונעטי נחיר שחידשו צצ"י הוא ננאל צשאר חלקי
 הש"ס, ולכדד קדרים נחכדד גונרא הן צצבלי והן צירושלמי
 באשר נכאר לקנו, אך קינץ חקרון ונלודים שלמים
 ונכדדו ונשכחו פרקים שלמים, וקדר קדרים צכללו, הוא
 אכונת הסופרים והנעתיקים צצון וצננסה, והנני להקדים
 הקדמות אלו ונחכדד הענין על נכון :

מניין וגונרה הוא צכדד חכני תורה וחכמה כי הירושלמי
 שנתכדד ונן רצ קודם להצבלי היה לפני עיני נוכדרי
 ש"ס צבלי, עיין ספר חללי צבית להגאון נהר"ן צית ו"ל
 צלרכיה, ואם הלינו לדצרי הרצ נהר"ק צכפרו, "וננאל
 הירושלמי" סילא לריצ נננו ונגד הרצ ה"ו נהר"ל ר"ת,
 כי חונבל הרצ נהר"ק, צכפרות נעטו צים גדל נחל,
 וגם צינני קס חכס אחר צכפרו "דורות הראשונים" והרצ
 ננצלי הרצ נהר"ק, עד היקוד הרצ ולא חונל, וכל נני
 ש"ס לו שכל ישל וננח צכדקדו יאמר כי הדק עם
 הרצנים ה"ו ה"ל, והוא שנפני גזירה השנורות ורדיפה
 שרי הרנוניים הלכו כונה, חכמים ננלי גור צצבלי, לא
 להסרקק רק עד יעצור זעם, ירושלמי קוק פ"ג דערלה
 חונר רצי חונל "כד נחתינ ונעצרה לחנון חונרינהו צסס
 רצי יוחנן" ריה ספ"ד, "ונעצרה דנחתיקין, וציותה עלו
 חלמודים ונצבלי לא"י ללמוד שס ונפני הלחן זו הדחק
 הוכדדו לצב צביהם, וכל אלו הצילו ונאמרי חכני א"י
 והלכות שלמות לצבלי (וכן הוצא על ידיהם ונאמרי חכני
 צצל לחרץ ישראל) ואף אם נאמר שלא היה לפני
 חונורלי דצבלי הירושלמי כהוראו וללנוי באשר הוא לפנימי
 היום, כי הלא לא נחכדד צונן אחר אצל צאו לידם ונליה
 נגיליה, וכל "צננעצרה חונרי" דליהא צצבלי, הוא נפני
 השנוטה ונחככונים דסלקון לעילא וכ"ו, וכן "חנן חונרי"
 צצירושלמי — וכאשר צכתי יחציצה צצ"י נפני גזירה
 הרנוניים ופרח נעטי תורה וחכמה ישראל צצבלי, התחילו
 רצנן צכדדלי והגאונים אחרים להרצו נשכיות הצלמוד
 צצלי לצכדדו ולפצרו, צכדד שכל שנו לצס הצלמוד ירושלמי
 וקף חננאלות שהיו צצרי חכני נוכדרי הש"ס נלצדו צכדד
 היננים, והסיצה לזה כי הלכו נשיתם, כי כל דצר שרצ
 וננעיל להלכה כצר נשיתק צהצבלי, וכל ונאמר שרלו
 חכני צצל ולא הצילו, כני נוכלן להלכה, הצט ינן ורחה
 ונה שכתב הר"ק ו"ל, שחי אחר דור הגאונים, צקוק נכ"י
 עירובין ח"ל, וחזיקין לנקאס רצויה דק"ל בצילא, וכניני
 אגונרא דצני נעצרה דגרס"ה הסס צונס"י ו"ט חונר רצי
 נחל כל נשנע קיל חקור צצצת ואין לא ס"ל הכי,
 דכין דגונרא דלן ק"ל להחירא לא איכפה לן ננלי דאקרו
 צגונרא דצני ונעצרה, ועל גונרא דידן כונכין דצתרה הוא
 ולחיתו הון צקלין צגונרא דצני ונעצרה עפי ננן, ואי

לא ניתן להאמנה לדרך אפשר בהר"ע ז"ל יגיה הנוסחה הנקובצלת בהאי ליפנא דקנון, וזי נוסח דלין נותת צ"ד ציה"כ הנה רש"י ז"ל פירש צאנע דיה"כ כרת וזהו נוני נוחהייב צנפנא, לצל צאנע הר"ע הפס לשון נשכיות דירושלמי דג"י בן הנוחצ ציה"כ וצנפנא ובר וצאנעו פס היטיב וי"ט חפס הר"ע לשון נשכת דירושלמי ורש"י ז"ל לשון נשכת הצבלי: רש פסק א' דשמיטה, וכלומר צבכור צעיינן אך באשר יאכל את הלחי ואת החיל הא לנודת שמים כצאנע לענין שמיטה, וצנפון הוא חומר אשר ילוד ליד מיה או עוף וכו' ופסק את דעה וכלנוד שפפית דם העוף כשפיתת דם החיה ועיין כ"נ שהלך דזה, וצאנע נוקדו הוא דירושלמי צנפונא ("ד ע"ה") חומר ליה כתיב אך באשר יאכל את הלחי ואת החיל: וק"ש לזי וליל צאנע: וזה צאנע צשמיטה אף לזי וליל צשמיטה, כיחם חים, וק"ש חומר ליה חרי הוא חומר לשפך הוי שפיתת דם עופות כשפיתת דם צאנע (ל"ל חת) דוק כל קורא ככד צנפני נשכת שלפנד וחתנא: ככל וקוד וינוח שהעירי אב שיה הענין הוא נוקד לזיה קדונו, ורשם כל צמירי הרש"א על דף כ"ח ע"ב:

בירושלמי ציונוי דרבי פנחס חצטין תורא צהי"ה חומר לין צמייכין שרינהו כרי ליה וערק חומר צדוק שצמר צהם וצדצריהם דלערין חילין דחצטין תורא צהי"ה ליה ציה נוסח דיקוק חצרים: והוא צירושלמי וביילחן צנפונא דף ל"א ע"ה, וחצי"ג דחיתא ג"כ צנפנדרין פי"ז הלכה ה' הנה נודציוהו הכל, ולא רשם ירושלמי צנפנדרין כדרשם לקנון (על דף ק"ד) וז"ל והרנוצין הציה רחיה לרצני הר"ק ויהא דהר"ק פס צירושלמי ונשכת ע"י רבי נתן וכו' וחצי"ג דחיתא דהתם כוני חיתא הבא הנה כדר צאנעו שלא היה נוקד צשלוות לפני כונה נהגלוני, עכ"פ דבר צדור היא נדרשם ירושלמי ולא רשם ציה נשכת בוכתו על ירושלמי וביילחן: פס על דף (ע"ד ע"ה) ירושלמי צהנע צצאנע תאכלו ולא שקן צצאנע תאכלו ולא עוף רצי חוסעיה צעא וזה ציה לצין חזין צנפנדרים ליחוסין צצאנע לצין להולעים צצאנע העני צצאנעין חן הכל חין צצאנע והוא צירושלמי צנפונא פיר דף ק"ב ע"ב, ולא דכעין זה חיתא ג"כ צירושלמי דתרוות הנה צאנעו דנודל רשם ונקיונו בוכתו על ירושלמי וביילחן: דנה כל וזה שצאנעו והוכתו כל חלו הדאיות והנופתים שייכים ג"כ לפסק הצא, וכל וזה שצאנע צפרק הצא חות ונופת הוא לנה שיעדנו לפסק זה ג"כ, לכן נפסיק צזה הפסק ונבוא לפסק השלישי:

פרק ג'

בראיות ומופתים מהירושלמי אשר לפנינו כי הוא הירושלמי על סדר קדשים:

ואומר חזי אס חונס רשות היה לנוצקרים לומר כי כל חלו שחצנא צפ"ח כחצו "ה" קדרים שלנים" שלא צדוק, וכונתה על נשכת דה ונולת "שלנים" שז על הדי קדרים, הנה כשו עול גדול לומר כן על רציו הרנוצים ז"ל שצחר לו לשון את, והוא רך ונפונק נאלד ואס הוא חומר "חמישה סדרים שלמים" בוכתו ודאי על חונס קדרים וכל חצי"ג, ועוד חצי"ג חס כלומר צצדרי הרנוצים וכל ע"ה וצאנע אחריו נוסבו אחר צצדרי וצלי לצקרה, וזה כלומר על רציו הרש"א שלא דא דרבי הר"ע צצירכו לנשכת יכת צ"כ כן, ועפ"י שנים עדים יקום דבר, עדים כשרים ואלוהים שחין זה שונע ונאות שנה וידעו ודאי צצירכו גומר כצקד הירושלמי על חונס קדרים שלנים ור"ל גס על קדר קדשים כצצאנע: וצ"ה צא כל עוני קורא יקר והנני נראה לך צצנרש וכל צצירות כי דצרי הרש"א פ"צ צצכורים צדוק כלומר ולין פס לא ע"ס ולא עשות הדשוק, ולין בוכתו על הירושלמי צכורים שס כלומר הסיף ודצדרי רק בוכתו על הירושלמי ונכמות פסק כל קצניות ליצור שס חונס כצצריה והנני להניע

3) קחלק גדול ונוחו כדר נעמק צקדרים הקודמים, נעמקו ונוחו — נולד אחד ונוחא יולא ונחכלל שעתתיקו חותו שלם — רק קשינות דצרים קצרים אבר השז הקופר כי הנה דצרים חדשים ונוח, והשחר לין לעיין פס וסס, וצונק הינום נאצדו כולאנרס ז"ל חידו דצדרי ולייחו וירכס:

ואחרי כל חלה נחה שקמה דעמנו צונינוט ולייחיה הירושלמי עוד לפני דפסיק צעסס הרש"א בויילחיה וחקרון פרכים שלנים וצנינים רצים הוא ע"י חונס הקופרים שרשנו לעיין צונקס אחר ונאצדו חן הלינים והן הנועט שעתתיקו, הקרון קדר ניקין צכח"י לידען הוא נועט כי נעמק לא נהעמקה שלנה רק נהעמקה שעתתיק קופר וצוהל על דרך קפילת הדק, והאחרון הוא היירושלמי קדשים אשר חנו עוקקין צו, אף כי צקפד החמילו לדפוק שעריו וכליל ונוחי כל דבר טוב ונועיל להלכה ולא צד מחמירי הלכה חלל גס ונאמרי האגדה וניידות, לא כללו צונולת יס ונחעלות פנינים צקדר קדשים כי גס על נשכת חולין לא היה לפניהם כי אס דשינות קינות ונוקד הינום אף אשר נשחרו לצורון וינו לא ידכו עיד אס הוא נאמרי הירושלמי חן ונאמרי הגלוים באשר נצחר לקנון, ואף חלה אשר היה לפנים קדר שלם הלכו לשיטתם כי נאמרי שראוהו חבני הצבלי ולא קצעו כן להלכה חמדי הצבלי חזנין:

אבל עושים הנה כל האומרים שלא הציוה הרש"א ונאמרי ירושלמי וכן קדר קדשים, לא כן הוא, ונאות הדבר שהציוה לכל כל זמן שלא היה נגד עיני הירושלמי לא יענו ולין זה להם, ורק כעת יענו הנקיר וחור גדול יחל לנו צנחשבי וקורי ההלכות, חנו להרלות כי גס הצה"ג שלא הרצה להציו ונאמרי ירושלמי הציו הירושלמי חולין, והוא לענין כדר שלא נולד צו גרה דכ"ל צצאנע דעוועס הכדר וזי ונרג"ש עזס ונריכות ודאי דנורה חצינע צצבד, והרנוצין הציוה וחצי"ג עליו ובחצ שחין זה חלל דצרי צציוה, וצאנע דצרי צה"ג הוא ירושלמי ונפדשת לפניו דף כ"ה ע"ה ד"ה כעס רצי יוחן כדא צליקסיה: וצירושלמי לפנינו דף כ"ד ע"ה, חתי רצי חוסעיה יס כדר צציוה ופסול צכליות כדר צכליות ופסול צציוה, פסול צזה וצכר צזה וצזה, כדר צציוה ופסול צכליות ונולגל, כדר צכליות ופסול צציוה נקצ, פסול צזה וצזה לקיחיה, כדר צזה וצזה וצזה וצזה, כדר צציוה וצזה חת חות צצות צצרי"ק לפנינו כי אף אס נאמרי שלא ראו הירושלמי היה חונס ונקורה צידס ונהגלונים שקדונו דהר"ק לא היה נעתיק צציוה דחיתא צצ"ס חלל ודאי שהוא השעתקה והירושלמי וכונו שהערנו פס צצריה צצירדשו ד"ה יס כשר וכו', ובעין זה עלינו צצ"ס שכת צצ"י ונח"י שמיטה הי"ד, כנולא כחוצ נשקון של ראשונים ונוסח צנחצ סנולא צציוה חוד הצבד לחחר שכתבה ואקרו את הצחנות, ונה שנוכר וקצלו הנועות כונו וגומרי כלל יחזיר נפני שהחיקור חינו ודאי חלל נופני הקפק חקרו הצצנה שא"ל לצדקה צנפיתה, ולענין ונוון ק"ל הנוצ"ה, הנה כל וזה שולא נשקון של ראשונים הוא ירושלמי ונפדשת לפנינו דף כ"ב, צציוני דרבי יודן כצי"ח שחטו חיתא צצ"י טצחיי"ח חצנו כל ענוה צצריה צין דין אצבתה נחטא צחחוכה דציוה וצריה רצון רהיטי כ"ע אפרעי"הו"ו וכו' עד, חלו חיתא ריחא שלנה קנון חויין ונכברי לפוס כן חוקי כפא צחוקה ונרי"הו"ו הוא הדבר שכתבו כחנה דצרים והירושלמי חיתא ונקוצלה צידס וצלי לרעה שנוקדס הירושלמי: רנוצ"ס פ"ח ונח"י שמיטה חכ"י, השוחר ציה"כ חן צצנת חעפ"י שאלו היה נוצד היה נותחייב צנפון חן ונתחייב ונלקות על יוה"כ שמיטה כשרה ולא העירו המפרשים וי"ט שינה הרנוצ"ס לשון הנשנה השוחר צצנת וציה"כ חעפ"י שנותחייב צנפון וכו' והכינו כתצ, ונוסח דנותחייב צנפון דחיינו נותת צ"ד לא קי"ד ציה"כ ונותחיתן חלצ צצנת חמי, חיקן רציו ובחצ נותחייב צנפון על שנת חן ונלקות על יוה"כ ודבר זה

זהר "ובגין דא חוקטונו נארי דעלמודא ירושלמי וכו' וכונתו על ר"י דק"ל בן היות צאנז' :

במהזיר ווישרי הוצא איזא נאליס ונהירושלמי וזיתא
 צאנז' ונקום רק לפנינו צדק קדשים :
 (לד הקט"ז) רצי אליעזר חקנא, פירשו רבותנו צירושלמי
 טילא לצירונא ובאלו נענוו הרכות ולא ידע להשיג וזמר
 לעירו ולמד הרצא והיה קורין לו חקנא על קס בחור
 וכתלונא ונעשה חקום צלמונתו עכ"ל והוא צירושלמי כפי"ט
 דצבורות, והבי איתא הסה "רצי לעזר כפיק לקרייתא חטון
 שאלין ליה אילפין ולא אגיון, אמר תוד ר' לעזר לורכיה
 דתנחיתא חור והבי הלח שבין עד דנורין ונשנות צן נחלי
 צטלו השקדנים לא עמוד שקיד כרצי לעזר וקריין לו לעזר
 חקנא חור לקרייתא חטון שאלין ל"י והא תניין חזל
 תורס" וכו' :

הרב ונהר"ש צאנז'ר הי"ד הציאו צקונקרקס "ירושלים
 הצנויה" : צחידוקי הרוצין על נדה (דף כ"ח) הציא
 צסם הירושלמי כשהוא לוצא חומר על נולות תפילין
 ובשנוניהם נוצרך על הנחת תפילין והעיר ולפנינו ליתא
 ונהרצבה צעת הנחת תפילין. אין כל ספק כי כשתצא
 דברי הרוצין ו"ל דפוס וכוונתו על הירושלמי פ"ג דנומיות
 "רצי צון צר חיה כד הוי נתיב טעפתי דרעיה הוי נר על
 על הנחת תפילין וכד צא טעפתי דרעיה הוי נר על
 נולות תפילין :

כתב הא"י פ' פסח כ" רב"צ : חנונין צירושלמי צפרק
 ערצי פסחים תני איתא צרכת ונא נתיב פרוסה
 ע"ג טלנה ופירש ונן הפרוסה ונוצרך הנומילא ונתיב
 ונוצב צנלח ונוצרך על אבילה נא עכ"ל. הנה לפנינו
 ליתא ב"ז צעצ' פסחים טונו שהעירו החכמים צלדק,
 חזל איתא כזה צירושלמי : צמים דים פרק קדשי
 קדשים, ולפ"ז או שהיו טעות הדפוס צל"ז או שהולאמר
 היה ג"כ צפרק ערצי פסחים ונאצד, ח"ל הירושלמי
 צצמים דים פרק ק"ק. אמר רבי חנינה כד בלקית
 להאב טעמית רצין דחורין צדך את של נא על פטר
 את של פסח, צדך את של פסח ונא שיעזר את של
 נא חורין קצדין וינער פוטר את של נא שכן קרייה
 כתיב על נולות ויורדים יאכלוהו כולו ונא חד הוא,
 אבכת תני צדך את של פסח לא פטר את של נא, וטעונא
 נא דקדושי צרכת הנומילא, והבי רבי חי"א בן כחיה כד
 צרכת של נא, ונתיב פרוסה על טלנה ובשחא פורס
 ונוצרך הנומילא ופירש ונוצב צנלח ונוצרך על אבילה
 נא : ופרשו העיין שם צא הינב, ונהרשך הנומילא
 נאחא שכצ' נאית צפרק ע"פ שם :

עיין צר"ש ונכילתן שבת צ"ג ונן החכמים שבת
 צצרים צט"ה צתתק"ק וכו' וגם הרשב"א ז"ל צצצורה
 כשאל ע"ז ח"ל "והנה שאתה שאלני צעמס הירושלמי כשיעור
 זה גם אכבי לא ידעתי ולא כתפס לכו וכו' הנה דאנו
 סה" ונורגל ונוקובל צידס הירושלמי ולא ידענו ונקורו
 [ואלי הרשב"א שנוכירו צסם ירושלמי ראהו] והוא
 ירושלמי חולין פרק ג"ה לפנינו דף ק' ע"צ ח"ל ; תריין
 ונוראלך חד חור צרים חוף צאלק לא צטילה וחורנה
 חור צרים צטילה צחשע ונאוח ונאיה, ונתיבא ונקייב
 לנן דנר צריה צטילה צתתק"ס דתנן תניין דג טנא
 שכצ' עס דג טנא וכו' :

עיין רנוצ"ס פ"ט ונאלי ונא ח"צ ח"ל לא שתק הכתיב
 ונאכור האבילה חלל נפני שאכר הצטול כלומר
 ואפילו צטולו אכור ח"ל לונר אבילתו כנוו ששתק ונאכור
 הצת ונאחר שאכר צה הצת עכ"ל. ועיין צנ"ט ש"ין ונרש
 ויקרא צה ועיין ל"נ, וצאנז' הוא ירושלמי ונכילתן חולין
 (לפנינו דף ק"ג ע"ב) "רצי צא צסם רצי לעזר תריין
 דובתין שצקי רחנא חונר ובהצי צקרייה קוליה לא
 תצטל גדי כ"ש לנריכל דאקורא, צת הצת וכו"ש הצת
 דאקורא : ובאשר תחפש צבי הנוכבת שלפניך חולין
 צבורות-נומילא על כל לעד הערות באלה, והרצה ונקורס
 צספרי הרוצין הרשב"א וכו' יתגלו לנו על ידי הירושלמי
 דוק ונשכח :

להליכ חסתי נוסחאות זה לעונת זה ועיניך יראי ויצחנו
 דברי חנה ולדק :

נוסח הירושלמי בכורים פרק א' ה"ו :	נוסח הירושלמי בתי מנחות פרק ח' ה"ב :
"חצרייה צסם רינ"ל הפרישן קודם לחג ועבר עליהן חמג נציא ואינו קורא, הפרישן קודם לחנוכה ועבר עליהן חנוכה ונקרבו לאחר חנוכה לא קדשו" :	"חצרייה צסם ר' לעזר הפרישן קודם חמג שיעבר עליהן חמג נציא ואינו קורא, הפרישן קודם לחנוכה שיעבר עליהם חנוכה ונקרבו, הפרישן לאחר חנוכה לא קדשו" :

והנה הרוצין ז"ל או בלא ראה הירושלמי דנומיות, או
 דק"ל דנומיות הירושלמי דצבורים עיקר, ולכן כתב שם
 דאף אם לא הפרישן צתחילה ע"נ להציאן אחר חמג, כיון
 שהציאן אחר חמג נציא ואינו קורא, וק"ל דדוקא הפרישן
 קודם חנוכה ונקרבו אחר חנוכה אז לא קדשו כלל,
 ועטנא דנקרבו הא לא נקצו קדשו ויניחם עד אחר
 נאצת, ונאצ"ד תפס נוסח הירושלמי דנומיות לעיקר
 וק"ל דנומיות צצבורים ונאצתא, ולפי נוסח הכתיב
 דנומיות דוקא הפרישן קודם חמג שיעבר עליהם חמג אז
 נציא ואינו קורא חזל אי לא הפרישן ע"נ בן אעפ"י
 לעבר עליהם חמג נציא וקרא, ואם הפרישן קודם חנוכה
 ועבר עליהן חנוכה ינקצו חזל הפרישן לאחר חנוכה לא
 קדשו כלל, דהא צהא תליא חלן דגריס "ועבר עליהן"
 גריס "ונקרב" לאחר חנוכה : וכו' ונאן דגריס "שיעבר
 עליהן" גריס "דקרב" לאחר חנוכה" וכו' ונאנונו צאצו
 זה צנ"ה צאצורה, ועיין נה שפירש הרד"צ שם ודבר
 חלקים חנה צפ"י :

אב"ל עוד תשוב תראה נפלאות שנה ככתב צק תיקוני
 זהר (דף ע' ע"א) "ובגין דא חוקטונו נארי
 דתלמודא ירושלמי היות צאנז' : בן הוא צאנז' לפנינו
 ונתיב ק"פ ג' ונן חנה שצצרי המקווי וזה נפילא
 הרעיון נארי ח"א צסכל יצר והגיון דק להציס, נוי הוא
 "נארי דתלמודא ירושלמי" הלא היי ראש חנוניא דא"י
 התחילו לקדשו ונושך הקדור זנן רב אחריה וקורס ר"י
 לא נאנו שהתחילו לקדש תלמוד ואיך אפשר צצעלי זהר
 יציאו את דברי ר"י חאמורא וכו' הרצה לתנויה ע"ז
 הגלון יעצ' צספרו ונעפסה ספרים, חזל הצקי צתיקוני
 זהר ינא הרצה ונאנדים זרים אשר לריכס נגר וצר
 נגר ליצסם (וגם י"ח קירוביה איתא הסה ולא נאנו לשון
 ס"רצא עד צא דאמר הכי תרתי חוני דקריין להדדי
 וכו') ואין פה המקום לחקור ולצא כד זה חזל יהיה איך
 קרייה, נה תאמר שהיו הוקפה נאנוראים חאמוראים או
 גם לאחר זנן זה, הלא גם חנוניקף לא הוקף דבר שאינו
 צעולס ונאין לקח זה, וצאנז' איתא צירושלמי ק"פ ג'
 ח"ל הירושלמי :

מסקא : ארבע פרשות צתתפילין ונעכנות זו את זו :
 כהנא צסם רינ"ל היידו חן ארבע פרשות
 צצנוטפת, קדש לי כל צבור, והיה, שונע ישראל, והיה
 חס שונע, דל בן נה בן חנוני (פ"י פשיעא, ונא לא
 ונאנו פרשה אחרת שזכר צה נולות תפילין חון ונר
 שרשיות חל) דלא קצדין וינער שונע גצורתיא דנרי עלמא
 והיה חס שונע כללי דאורייתא ולקדושי לפיס בן לורכי
 וינער בדקדריי בלורייתא קדריי צטעפתי, ר' הילא צסם
 ר' זעירא חתפלגון רצי יוחנן ורצי לעזר חד חור קדש,
 והיה, שונע, והיה, וחורנא חונר קדש, והיה, והיה, שונע,
 ולא ידוין ונן נר דא ונן נר דא, ונן נה דנר רצי יוקי
 צי רצי צין חוניי לטוטפתי דרצי יוחנן ינתיי צחון הויה
 דו לכו את שונעית דרצי יוחנן הוא דנר והיה והיה, רצי
 יוקי צסם רצי חגי טענא דר' יוחנן הויה דו לדי ונתיין
 טענא דרצי לעזר כקדריי אורייתא : הנך רואה מנחלוקת
 רצי ור' וסקידוטיס להס רצינו חלי גלון וכו' הוא
 פלוגתא צירושלמי צין ר"י ונארי דתלמוד ירושלמי, וצן
 ר"ל ונקיר מנחלוקת צין חאמונים הוא דברי הירושלמי
 חלל כשכתב הנקור צנוצ' היינסי, ונוטעס זה איתא צתיקוני

ונסה לרצני ק"ה אומ"ר, ונרששם ונעלה חרצ הגלון ונ"ה
פלגה אלגלזי ז"ל וזה לשון הנכתב:

ישיל"ת פה ושמנדינא יום שנכפלו המאורות שנת
ור'ירושלם ב'שר אמן יצ"ו.

והרב חכמת שלמה פבל חכמי בני קדם, נר המורה
ואור המערה הוא נהו רבא ראומתיה שלשלמא דיוחוסא
מרנא ירבנא רבינו שללמא אלגלזי ס"ט ומעלה בבור
ורבנים מאורות הגדולים החוסים בצלו ונחנים מויו
תורתו ומדושתו נ"י באור הבחיר ב"א"ם:

"היו מר' חזי גברא רבא נארי דחלמודא דבני מערבא
נעלה חרצ הנעלה נרנא ורנא ויהושע הנבנשת
היו אחד העיזר נרצנו ק"ק יצ"ו: ויהו ה' את יהושע
און חקר תקן הגיה וצרר כל חלמוד ירושלמי סלת בקיה
קונחא דקניולא הווא חונא צרקאי: ומשה סמך יו
על ראש יהושע צקניוכא שיש צו נומס להללית על הנוללכא
והנוללכא היתה דים צחלחא סדרי דחנא וייתי קדם רצנו
צדפיסין קציעין חי לעלם עלמיה וקיס: ויהי ב' יאן
יהושע ונמניה חוא דרבי לבגרא דנריה קייצ' וגלגלו זכות
על ידו זכאי ביהושע, כי כאן נולא וכאן היה חד עלמיה
פורקנול הנעלה דון אברהם דרבי יצ"ו אל חלקיו צבל
נפשו ולצו ויצו ליסיצקן עיר וצבליה חרץ: ונברתה להכנס
צביתיו של ח"א יקבל עליו דה צביתיו דה נשה ניד ה'
היתה זאת ע"י יהושע: ובה אמר הנעלה אל יהושע
חטיצה נול חטיצה ענך חני עובס, הנח לתי צנוחלתי
כהצ יד קודש לנכה היתה לי זאת מצוזון הכומר נומני
ישראל בנו מלפנים דון שלמה נרבונו מברצלונא
ואחיקורי חוא דנותיחתי נפש נרחה הניל צכצני הקודש
ובה חונר פעננים העלים האלה קודש הנה לתי חלקי
ישראל: ויב"ש יהושע אל הגליונות דחא וילפת והנה
היא גורא דבני מערבא בולל כל סדר גזירין צלכוכה
כפלים לתושיה וגם לרצות ירושלמי על כל קדר קדשים
ונקבת המורה צבלל עד הנה עיניו לא רחמה, ולחכמים
היתה חורה ערובה צבל ושמורה ונקודת צכצני יפה וצדורה:
ויהושע לא נח נהוד האל אל נשה חוא חלצי
הח"נו, וירץ יהושע אל הנחמה צצצורה טובה ונעימה
ואיס אל אחי ראינו ותמחנו וצרכני צדוך יולר הנאורות:
ובדון לפני כסא כצודו אפיל תחיתי ויעלה לפניו
צקסתי להרים כסופר קולו ולדצר על לב נדיני
עם חלקי אצרהם ולחכוק חסיפה רצה ככפא ודחצא
לגלופי ית" צמחי חצרא ופרולא לנענן יענודו ימים
רבים ולא תשחבא חלמודא דבני מערבא ונני נורקשא
ושכרו את נרנא ורנא ונעלה הדברים יצ"ו רב חייא
ורב צניח כנח"ר וכנפס הצא על החתום:

יצ"ו משה הנבנשת ס"ט.

אחוינא קידה ונקינטא צשפולי גלינא כזעירא קוניי רצא
ונר ניהו רצא צחד פסוקי דרחוני ע"ד טובים
השנים ונן האחד תיקר כל צעיניו נפש הצעה"ח ונוכיר
נקונו דל וספל:

יהושע הנבנשת ס"ט.

מכתב השני חוא נהרצ הגלון ונ"ה חיים צצצנת ז"ל צעל
כנסת הגדולה לחמוי חרצ צעל סדה יהושע ז"ל אשר כפי
הנראה גם אליו ערכו כדברים האלה וז"ל הנכתב:
(תנוקס והזנון לא יכולתי לקרוא כי מורה הראשונה
חכלה עס):

*** פה מתא *** ים ***
*** מעלת אחי הדיין התורני הגדול מרן יהושע
הנבנשתי *** ילדיו ליה כבד בתי' שלום:

"הגעני כהנך היקר לי ונפני ופנינים בשתי על אונחתיך
ואונחת עמרת משפחתנו בעל כל שכל רב, על
ל"י טובה השנועה כי ליחודים היתה חורה זו תורת
אונחתי דבני מערבא צחרי סדרי אשר עד היום לא חזו
עינינו, ויוול טבא חוא לרצנן ולחלמיהיוון צבל אחר ואחרי
אשר דצרי הנולך ונלכי רצנן נגניע, ועתה לכה אל אחי
חיעלך

אמנם צוא כל עניי קורא יקר ואחרך שהירושלמי צעלנו
צכונה ונקונוה ונרנא על הירושלמי קדר קדשים:
ירושלמי צילה פ"ג נ"ד "רבי חננא צכס רבי צא רבי
יורה כדעתיה דנר און הנענועה תורה" וצאונה לא נלינו
צכוס ונקיס דכ"ל לר"י כן, בנוו שהערנו שט, דין חננא
שנלינו צנוסנה צכורות "שלמא ונחירין את הנכור צנוקס
שלין ונונועה" הרי חיוו ופורס דר"י ס"ל כן, וכן ונה
דחיתא חסם "צכור סנקונה עינו וכו" ח"ו יחמנ עפ"
שלמא צני הכנסת ורני יוסי פליג וס"ל דדוקא ויונועה
הנה און רחיה דת"ק דר"י רבי יורה חוא, חננא כונה
הש"ס על הא דקאמר הירושלמי חכא (לפנינו דף י"ד
ע"ה) רבי צא צר וינונא "מעמא דרבי יורה" (דק"ל
צנוסנה השוקת את הנכור ונרנא את ונונו ונחיר) און
הנונועה תורה" עין כס כל הענין: וכן חוא צגיטין פ"ה
ס"ה דחיא ונחיתא דן את הדין וצכה את החיצי וחייב
את החכמי, טינא את החסור טינא את הענוה, דנר רבי
ירמיה צכס רב צנוגיש לידה ושמנול חונר צנוגיש לידה,
והנה לא נלינו חאנר רבי ירמיה צכס רב כן חלא לפנינו
צצכורות (י"ד ע"ב) וכוכת הש"ס חסם על הא דחיתא
חכא "חונר ליה דנר ר' ירמיה חריין וליין דלוי צינונא
דיחושט צן נון לא חניין כותי"ס חתפלגין רב חונר
צנוגיש לידה ורצני: הכל ושמנול חונר חוף צחין נגיש לידה
ורני נחיר חיא: והנך חואה כי חגי צגיטין שם ונשנאחא
ול"ל כדחכא חואו ונקור הדברים, דשמנול פליג וק"ל
דלף צחין נגיש לידה דחרי ונפירט קאמר הש"ס: וכן
לרצ דים ולשמנול ריינו חוא: דים נע"ש "החחין שחלקו
נחו שישקלו זה כנגד זה" והאציעה חיא סם כלניה צצב
יס וגם לח חשנא חצניה, וכצר דחחיק כס לונר כנקבדא
עם האציעה דלעיל ויניה "היה לו סלפ כל נע"ש" חוא
נקיינוה לו ונחו שישקל כנגדו סלפ של נע"ש חחרת"
והכל דחוק, חננא העיקר חוא פה לפנינו צכורות (י"ז ע"ה)
"רבי צון צר חייא צעל החחין שחלקו ונחו שישקלו זה
כנגד זה, כשמניניה ונן הדא, וסוקלן וננה כנגד וננה
צצכור וננא עלה הדא דחיינר צכור צרם צנוסער לא
צדא" ונניין ונה שהערנו שם וחס חעיין ונה שהערנו צבל
נקיס הערה על נקונו חונא לרצו דברים כאלה ונופני
חריבת הדברים קנלי לוינלי:

פרק ד'

על דבר קורות ותוכן הבת"א אשר לפנינו בבבל:
בבר ונלתי חונרה צקול הקודש צקלרה, כי צכנת חר"ס
קדרתי ורגחתי את כל ש"ס ירושלמי להו"ל עם
פירובי חשה שלמה ומלקים חלדים כנר יצ"ו ונחמה
נכנס הדפוק הגיעני נוכח אחי התורני והחוקר מו"ה
אליהו ס"ט — אשר קמר לו צעיר חוניר וכל חלרות
האלה גם עצר חחרות ימים וחלרות רחוקות ונקונוה
נונא אשר לא דרך צנו רגל חיס — חיק שנקסה כפדים
עתיקים יחירי ערך ונעוזון הגלון ונ"ה יהושע צצצנת
ז"ל צעל סדה יהושע על ש"ס ירושלמי, וצתוכס ירושלמי
דפוק וויכיליחא ועל הגליון הגהות והערות על כל
הירושלמי עיר סם וסם גם ונציא גרסאות טובות ועפ"
רוב נדפסו צהירושלמי שה"ל עם פירוש סדה יהושע,
ובאשר שלמס חלי צטונו התחלתי לעצור עליהם צצקירה
עלונה, וכל ונלה ונחיון צלעתי כצכורה טרס קין כי
נחגלה ח"י גרסאות יסמתי נופי חכמי ספרד הקדמונים.
לדוגמא צכוכת פ"ח און נצרכין על הנר עד שיהיו
לחורו, נכחצ על הגליון צספרי ספרד ורסי חכא "און
נצרכין לא על הנר ולא על הצשונים של ונ"ה" גם
נונא ח"י ירושלמי עם הגהות הגלון צעל נוסכה לונלך
ונכחצ י"ס על הגליון כן וכן כחצ חא"ז (ח"צ ס"י סכ"ח)
חננא ונה דחיתא חסם חא"ז חננא כגון כר חנוכה צנול"ס
און נצרכין עליו, וזה דצרי חרצ חא"ז שחוקף לבאר זה:
בירושלמי הני"ל חלחתי כני ונכחצים יקרי ערך חוא.
נוכחצ הרשון חנה חוא ערוך ונחצ
דקוטנדינא וי"ה משה הנבנשת ז"ל נחצר שו"ת פני

האיש צן כפר הסוף, די כי הקירא יראה כי חפץ ה' צידם הללים ושלחו מוננו את הכה"י על ח"י שנה, ועודי העביר עמו חנה שאקבל עלי להעתיקו לפרשו ולבארו ולהדפיסו עשרה אלפים ספרים (כי היה עוד ערס ילא הקלף על חפצו) בדוקא וקוה קויו כי נוסס צעורו צבפר יצלענו) והנה יקחו חלק בחלק בחרוה כאשר אצוה על שברי וציוס כ"ח ככליו לשנת ה'תק"צ גא הכה"י לירי ויחי אך כנתי עיני על הכה"י הקדוש פלגית אחזקת

רליתי גויל יסן נוסן ודך יגע צו יד יצבר לרכיקים, וליתיות עונס פורחות בא"י, ואין צכח אלוס, ודף היותר ככלן ושקדן להעתיקו, יוים עצרו ושצעות חלפו גם חרשים נגזו ואכ"י לא הללתי אף אות אחת, יווס שקדתי לא ולית עונלתי והכל צחנס, די חרשים חלפו ואכ"י לא העהקתי כעונע ולא כלום, אך לאט לאט תגבולתי וועט והתחלתי להעתיק במסגת דורלין (כי הכה"י היה גם טוב יותר ונשאר נקיונות) וצונדך שני הקשים העתקתי עד ח"י פרק כל השנה, אצל אהה והנה כצר עצר העת הנויעד לי וחלפו השנה חרשים יצבר הגיע העת לשלתי חזרה, ודך אחר יגיעה רצה, ופזרון כסף הללתי לאחי חייז להשיגו על עוד ח"י שנה, ונוחנות כי הזון קרר יצבתי על נדבות העתקה צ"י הרק ולילה כיום יחיד לי וציתר כברה העבודה עלי צונכסת זכמים אשר עונס גם רבועי האותיות לא היו יחידים, וצ"ה לנעוד שלחו חזרה, נגונות העתקה כוללת נוס' וצ"ה מנחות, דורלין, בכורות, ופי"ה דערביין:

באמור עמו לי זון קרר עמד לנולדת העתקה, ולכן הסבחת הכריזתי להעתיקו על דרך "נחית הכתיבה" - [קטענאגראפיע] היתה צן השפיות החיות ועשיתי לי כיונים לייסם וקוים לא לנחה הכתיבה, דעת לנצון נקל כי לא נשלמה הנולדה צה והרומתי רק שהירושלמי הוא עתה צביתי ורשומי והתחלתי להעתיקו וון הרשימות והקוים הללה העתקה שלמה ככתיבה יפה תמה וצרה ונמשכה לעבודה כעונע שנה הנויעת, כי צונדך חיונים שכתתי גם ח"י חקיונים יקוים (באחה נקיונות) ולפעמים, עד אשר נולדתי החידה, ופטר דצר יחיד לי עצרו יס שנויות שמים שהן חרצו:

כל יוני נוסד העתקה השנים (ה"ל נכתב אל כתב) עלה לפעמים על צ"י לאחד ח"י הוא פוסק קדננון וזנן הגאונים, ע"ד השאלות דצר אח"י גאון, אשר הנוסד קצן הדפים נוספרי התלמוד והגאונים שהיו לפניו, וקדום כונו שקדו וקרר הר"ף ז"ל את התלמוד צצלי ושרשו להלכה, אך נעט נעט נוכחתי לדעת כי היה התלמוד ירושלמי ולא דצר אחר: (א) כי הר"ף ז"ל ודענוי (נוצרי כפרי הלכה כנוחה, שצקו השקלית ועריל והעתיקו רק שרם ההלכה, ושא"כ לפנינו נוסד השקלית ועריל עמוד ולפעמים גם דף כלס: ב) כי לפעמים הלכה בירושלמי נגד הצצלי וההלכה העוקצלת צכל הפוסקים הראשונים: (ג) ידוע כי בירושלמי יסנו קוגי שלנות כספלו וסנו כוה פעמים צכונה נקיונות, ואין הניסחאות שוות והגירסאות נוסבות ונוקוס לוקוס, ויסנו קוגיל כספלה י"ס לפנינו ואין הניסחאות ועתאיונות אף לא עם נקוס אחד כשנה גם סס, וזה אות ונופת כי לא העתקה ונוקוס אחר בירושלמי הוא רק הוא דצר [הגאונים] והסופר ככתבו העתיק את כל חלקי בירושלמי ואשר נהס הוא חלקן כ' קדשים אשר לפנינו, אונס אחר עורתי ה' צ"ה לפשו ולבארו בחמוק הדצר אל"י ויחי אל יום ע"י רליות נכחות ונופתים כלונים כי הוא הירושלמי ה' קדשים אשר באצד ונאחנו זה כוה הוא ולא ענין אחר:

ד"ר ע"ד הכה נקויות הכה"י והנני להעיד כי קורות ונלוחתי קדתי עפ"י נכתב נור אחי ודעוה הרצ נ"ה יעקב קוני ק"ט חייז, והנה הצעיונותי נצח אחרי נכתבם ולנוללות דצריס צלר היטע נופרט ושום שכל, אך עד הנה לא קצלתי דצריסם ולא ליתני לעבד גנור העדפס עצור זה, ואי"ה צחלק הצא אדפיק ונלוחים לרצ"י

איעצך ויחי חלקים עונך, חקוף לפי שעה ידך וחכה כעונע רגע עד יעצר זכס כי דצר כפל ציעקב וצ"ה צישראל הפח כצבר וצחנות ה' אכחנו כנלענו ולככונס די צונילן דרנזיון טופא כי עת לחדות ועת כנוס הוא עד אשר יקוס לדנוות הסעיה ולא עת לאח העפיה על הארץ: ירחס ה' את עונו עצור כונו הגדול וירס קרן נשיחו לקצן שה פזורה ישראל ונכפות הארץ ולארצנו קונויות יוליכנו אב"ר:

אחיד לשפך ולוברך תאות נפשו ד"ר י"ה והוא הצעיר בנבנות ס"מ.

שני הנוכחים שכתתי חזרה ליד אחי היקר והנעלה צכל וצקס כל יום ולא יסקע נולדות ולחקור אחר רחל דנא, כי אין העולם כדאי כיום סנתן לנו חלק גדול נחורה שבע"פ והוא תלמודא דצ"י נועדנא על קדר נזיקין צונלוח (ולפי הגללה עיקר החקרון הוא צלשסה צצות כאשר זכרנו) וכצד קדשים החקר לנו עד היום הזה, ואין איס יודע אהה אקף נגוה, ועתה נראה צעליל שהים צדי הרב קדם יחשע והוא ואחרות נורעוה הגאון צעל שו"ה פ"נו ר"ו להדפיקו, אך נופי הגאון צעל כנסת הגדולה היתה שוונה לחכות עד יעצר זכס והנוסביל צקורות דצרי חיונים צדור ההוא והרבת אשר פרשו לרגלי הגאון ה"ל יצן אל נה ידננון נוליו:

ביום ה' פ' תולדות לשנת ה'תק"ל הגיעני נכתב אחי חייז צו יעקר כי לנצנן לנו אחרי הדפיה והחקירה ולאחי צלוח אלו גם תמורי החכם הגדול נ"ה יעקב קוני ק"ט והוא גם הוא חקר ודס ובניין כאלה עמו כל נה שכתב אלוס לעשות לא עלהה צידם להליל דצר חנות צה, והרצנים נאנזיר ונאחלונקי ועוד ועוד זה לאה שוללים זה לאה ונונללים א"ך שגס הם שונעו א"ו קצנו נאצותיהם, קיל דצריס הוא שונע א"ך תוונת דצר נה א"ו אות ונופת לא רלית, והנה הוא חונר כולס לדצר כי יגע עד נא"ד ולא נולא ונה לעשות — אך אכ"י לא חונרתי כולס קדום כוה והערתי את אחי חייז כי כ"ק של הגאון צעל קדם יחשע צהערוהו על הגליונות וכס"י בודית שמים צסוף ונכתב הגאון צעל שו"ה פ"נו ביה אות צלוח ואין להקפסן צה כלל ויגעתי ולא נולדתי אל האנון:

בדג השצעות לשנה ה"ל הגיעני נכתב אחי שנית כי זין החקור לא ככה נלצו וקוה יקוה להשיגו א"ך אם הוא עוד צחלה, והוא כי נודע לו כי צעירות וכפרים על הדרך ונאדיראנלפעל עד עיר הנוכחה דרים הרבה ניונליו ידך הגאון ח"ל ונשפחת צצכנסה ולהס טעירות וקנויות על קלפים גדולים ונאח חנות אצותיהם נתי כפס וכצר נולאו ציד אחד ב"ה צעניני נקולות והוא חפצ — ע"י אי ידעוהו — כי הוא קניע נגד חילי הראש, ונני א"ו לא כח ולא שקט הוא ואחרות נורעוה נ"ה יעקב קוני ק"ט לדרוס ולחקור אחרי הכה"י הנעלה, והלכו צונקירות כפס ונוקוס לנקוס ונכפר לכפר כפי אשר הולילו נופי האחד על רעו — איס נוסכן קרציו ונויעדיו ונשפחת הגאונים ה"ל, והכל חרס, צצ"י יתודע הדצר להרצנים דסס ולא כל עונסם לריק, כי אם יפול הכה"י ציד הרצנים היודעים טוצו יקסם הדצר להולילו נוסס רק אחר עונל ויגיעה ואחרי פור סון דצ, ויחי כאשר ילאו לעשות נעשיהם צפרהקיא ויעשו צלנב וצקתה, קודס ר"ה כצר ידעו כי הקניע (כתי") היותר גדולה ה"ל ציד העביר קולעולן צצכנסה אשר שנה נולאור ונכפר צהתיבה נופי א"ך שוונה ה"ה נהול צהונה לרלות כי נקדר נזיקין אין רק ה' דפים ונוס' הודית וגס חקר ונאנלע פ"צ דערביין ולהלן, ואחרי החקירה והדפיה נודע להס כי החקרון נקיף כ' קדשים טעונו וננוקו הוא שן העת א"ך חקרון כ' נזיקין כעונע כולו כראה שחלק הכה"י צין האחים, וטוד הדצר לריק דרישה וחקירה:

אין פה הנוקוס ואין הדצר קוה צצוק הוללות הדפוס צצצר צאריס א"ך ללחו צצכנותם וצרנותם נגד

לפנינו הגיהה כתיבה דקה ונחמק ב"י שן העת כענני לגנורי
אחרי העלים ונוכחם הוריות (קודם התחלה ונקי זכרים)
נרשם אחת שורות נחסופה ועומלתי עונל
רצ להעתיקם ולא עלתה צירי לכל אחרי נוכבת וננחות
העתיקתי אחרי עונל רצ דברי הקופר וז"ל:

"אני הקופר יצחק בר יוסף בן אילברגולוני כתבתי
כל תלמוד ירושלמי עד הנה וכשיעורתי הסם גם עד תומה
להחכם שר ציראל דון יצחק הל"י פ... ש... אשר
היה זה ונכסו לפתחו ולעצרתו לכבוד הצורה צדק שנו
הגדול ולכבוד תורתו תורת הסם תנונית הסם יזכה
ללמוד וללמד וננוני ולא ינוק ספר התורה הוא נפיו
ונפיו זעור וזעור זעור וזעור וזעור וזעור וזעור וזעור וזעור
ונוכחם כנוכחם דווקא כפי שהעתיקו נר לזי כ"י וי
והירושלמי ששלטו ב"י עין ראש הגולה דרבינו האי גאון
ומקובל צדק וחס בתינו והשנונים יספרו צדקי כונו
שאונו ונכסו החסיד גאיות וני יצין ונשלים הנוכחם
ב"ה ימים לירח תמוז שנת ארבע... חלפים ותשע ונאות
ובתים ושצעים לצריחה עולם" פ... (שורה אחרונה לא
היה באפשרי להעתיק) ולפי הכתיב עתיק יומין הוא תל"ה
שנים: והנה יחקרו לי ספרי חכמה ונועז לחקור אחרי
שם הסופר ולשם וני בהמו ואולי הוא דון יצחק הלוי
אפירי ועל החכמים לעזרתי בזה ואקיר תורה אחי לנחל:

אמנם התועלת בהירושלמי אשר לפנינו גדול ונשק נעמד
והוא חלק גדול ונחמק כענני הנגלה לפנינו תוס
ידוע ונופרסם הוא לכל נשכיל נכון דבר חונה כ"י ונכסו
הדברים ששנו ונכסו כפי הירושלמי חלקים הנדפסים
לא דבר ריק הוא לעמוד על שינוי הגי' הלוחות הנוכחם
טוד ויתר נחמק חלק ככונה ונקוונות כי נוקור העליונה
הוא לפנינו הירושלמי כתיב והוא נוקור וסודש הדברים
ולכן אל ימי הדבר קל צעניך חק דברים ששנו ונכסו
כבר כי נחמק כך חתה עומד על דברי תורה הגע
עליון צונק צבורות לפנינו צאונה חלק גדול וננוני כבר
נכסה ונכסו ואעפ"כ עיניך ידלו שדברי תורה עכ"ס שם
ועשירים פה וז"ל פה חיות דוגמאות:

בבורות דף צ' ט"ל ציונה דרי"ל וכו' דבר זה נכסה
צונק"ס פ"ה ה"ג וגם לפנינו חולין פ"ה ה"ז
חלל הנוקור הוא הבא דקאנור ולתייל ונתינת כונו
דוג כהנים נקראו לויס דציונה דרי"ל וכו': עיין צבורות
(י"א ע"ה) ד"ה רבי אבהו דבר זה נכסה תדונות פ"ה
ה"א ומיר פ"ה ה"א והג"י דכסא עיקר:

נוסח הירושלמי לפנינו פ"א (י"א ע"ה):
רבי אבהו בשם רבי יוסי צר חלינה נכלה
שבטלה צשחיתה בטל מגעה דבר תורה אמר
רבי יוחנן וכו' בטל מגעה ברם משא והסימיה לא
במר לפי שא"א לשחיתה שתעשה נכלה:

וכו' וצריש קשהדין חקר האי ונה נן קיינו קדנייתח
כונו שהערכו שם ולפי דברי רבי צל צסם ר"א חין לו
פירוש וכל ונה שכתב הפעין דחוק, ובקוף הקוג"ש
רבי צון צר חיל צסם רש"ל הקצ"ה דן וחוסם לעלמו
דכתיב והוא חלחד וני ישינו: היינו דפליג על חל דלעיל
שהקצ"ה ננוך צבית דינו וכל זה ליחל הירושלמי קשהדין
שם וגם לא לפנינו בחולין פ"ה ה"ד ונפני כי העיקר הוא
הבא, וצונק דברים רבא חיתא כ"י ולפי הנכלה כני
והירושלמי דכסא: ריש פ"ה ד"ה רבי צון צר חיל
צונק"ס ריש פ"ה:

נוסח הירושלמי מע"ש | ריש פ"ה:
היה לו קלע של ונע"ש | ריש פ"ה:
והיא ונקיונות לו ונח | ריש פ"ה:
שישקל כנגדו הסלע של | ריש פ"ה:
ונעשר כני אחרת ותחל | ריש פ"ה:
ונקיונות לו, האחין שחלקו | ריש פ"ה:
ונוש שיקלו זה כנגד זה: | ריש פ"ה:
הנה:

לדברי צענין זה [השפתי חולי יחכו עד אשר ינוכר
הכתיב ויחלו שבר עונלם עונל רצ ונוקירה נפסם
ע"י וכבר קפלו עליו קונים ולפי הנכלה יפול צגורל
צית נקד הספרים אשר לציונה"ד הרצנים צעיר נעוו-יחלק
העומד חתה השגחה הרצ הג' צכל חכמה ונדע נחיה
שחורז ולנון ששכטער הי"ן, ונחה טוב אשנו לדבר ציר
תוכן הדבתי, חק נקירה:

הדבתי הוא על קלף חק ויפה נחלה, וחק שן העת הנוכלה
הכל שצרתו וחבלתה צהצניה [פאליח] קנינה, כל דף צה
ד' עניינים חורק חק הוא ל"ד שורות, וכל חסם וננון
יראה וניד כי פרו להקפיד הון רצ עזיר קרחתה כי נכתב
צרוצ פאר והכתיבה תמה ויפה עד, חותיות נורוצים
שכתבו לו קופרי ספרה, צגורל חותית [גהרענאד] נורוצ
צדוק, חין צכל הירושלמי שים ר"ה חק חיתה נחמק צין
הקופרים כנוו ה"י, אע"י וכו' וכן שונות החכמים והחשונות
גם שם החורז רבי לעולם צנלוחה וכל ונה שיוכל
הקורא ר"ה הוא נעשה ע"י ההעתיקה וציונה ע"י הנודפיק
אשר לר לו הנקום וקלד ע"י הד"ה וקוים, השלון הוא
לעולם ליסגל קליח וקלד בדרך לשון הירושלמי ונה נן
קיינו, בן (כאן), הוא דמר (דלונר), מן דמר (נאן)
דלונר, וכל ונה שחולל צדפוס וכל ונכסל הוא טעות
ע"י הדפוס, חס הוא צע"י קלח חחר ונחמק נכתב "בעא"
ואם הוא קושיל "בע" העתיקה הקפדה והתוספתה הוא
צהבתי העתיקה יתד נאונתה נכפי שהוא לפנינו צחלקי
הירושלמי צדפוס, שסם חקר צנות שלמות, והוא נלד
הקופר שחשצ לקלד ורשם לעיין על ונקונו כונו
שצארנו לעיל:

הגישה נקדדה כולה קודם כל פירק ופרק כונו שהוא
צבתי לידה וכונו שהוא צדפוס וויכיליה
קראחא, קראחאשין ואכני קדתי הגנורל חחר כל נכסה
כי כבר חורגלו כן צדפוסים האחרונים וכן נללו לכנון
נופרטי הירושלמי צעל קה"ע ופ"ה קודם הגנורל נרשם
לשאלם הליבה א' וכן כל פירק ופרק נחלק להלכות
והנכלה לעולם ונוקור חחר קדור וחכותה הנכסה, כל
הכלה נחלק לכונה פסכא, ולפענונים גם צין ונלונר לנחמק
(חק חס הוא ענין חחר) נרשם פסכא, ולכני השנונית
כל זה, רק צונקם שהכלכה חרובה הנחתי דשום כונו
שהוא צבתי פסכא, וגם זה רק חכי דהנשנה נחלקה
לכונה צנות, כל החילה נכסה הלכה לו פסקה נכסה
צאחיות גדולות ודיו חלום, נחמק ונלונר ועל הגליות

נוסח הירושלמי תרומות פ"ה ה"א:
ולית הדל פליגא על רבי יוסי צר
חכינה דלונר רבי"ח נכלה בטלה צשחיתה
בטל מגעה והסימיה לא בטל לפי
שאפשר לשחיתה שתעשה וכו':

חך רוחה שהעיקר הנוסח בצמיר ולפנינו חלל בצמיר
חקר חל דלונר רבי יודן וכו' צעל ונגעה וכו' וני לא
יראה שג"ה בתדונות ונכסותה וז"ל כדכסא וצמיר לא
נעמק חל דרי' ונשום דחין חורק חתה, והעיקר הוא הכס:
עיין צבורות שם ע"צ ד"ה ר' חיל צסם רש"ל החולק
ונן הקדשים פטור וכו' ועיין כל הסוגיא שנת פ"ה ה"ה
והג"י שם ונכסותה והעיקר כונו שהוא לפנינו פה
ועיין הרעצין ורל"ב שהצילו הירושלמי, ועוד הערכו
כחלה לעיל: "ד" ע"ה" ד"ה ר' יודן לא נחית וכו', הנה
ונוקור ח' דלונר רבי ינויה הוא חרשין פ"ה ה"ה
ונכסם שם כונו שהערכו לעיל ונוקור צ' הוא צבורות
פי' ח' וכו' שם חיה נכונה ופ"ה הנפדשים דחוק
ולפנינו נוגם יחסד הוא העיקרי [ארגינאלי] כונו כנכלה
לכל נשכיל על דבר חונה:

שם דף ט"ו ע"צ "צונה נן קיינו חס צשענה צבורות
נשקול הדעת צדל ונה שכתב עשוי חס צשענה
צבורות ודון תורה צדל שלים ונחיתו רבי צל צסם רבי
אבהו שחמרו לו חרי חל ונקוצל עליו כונומה וזיה
דכנין נקשין דן חל חדין וזיה חל חייצ צונה נן קיינו"

כל הארץ לצדק ולחסד, לבו עליו ירחץ חיד דבר גדול
ורם בזה ירובלנו על נוסבה ונסד קדשים יפול צדי איב
תלמודי השוקר על דלתי התורה כאשר שקדו לצותיו
ועלפנים, דבר גדול בזה ועקונו צדית חכם נודר חסד
חיקר ונבקר אשר יייל בנקרות חפסית בלחות קיום
וליונים ונקבו צעיו יעשה עלי בלית פנים, ובצר כתב
אלי חכם נפורסס כדברים האלה : «הן רוחא חבי בהפרושים
והסידוקים ששפית להירושלמי כי נודר היסן אחת (?) !
«ואנשים כללה ונאונים לכל דבר הונה, אולי בגית בלוחה
והדיון חליקין שולל» ; ועניניו : «אם אפי חי בשנת תסס"ו
ולא בשנת תס"ו הלא לא חוכל היות נודר היסן, ואם
כוונת שאני ונאונים בכל לא חסאניו לצות דבר היסן,
האמת אהר, אפי ונאונים בצורס שונים וארץ כפי בהאונים
א"ל תזקן והיסן ותורת נוסם דביו חסדנס והיסנה היל

צמיח כחדשט ונוסח. אזלי חסדז חרין נכבדז כי חשק
צאנונתי וחלליף את דתי כדי לנולא חן צפיתוך, חסד
כנוסר יחסיז כי דבר גדול כזא ח"א לרעות חור רק את
הוא יניף ע"ז קצט הצקירות הן על חכמי וסן על פירוש
אחר כל אלה אזלי יחסי יחסי ויסלח וזהב ישראל
לא אדבר נחלצושים הרקיס ונחורס חכמה ונדע השוסיס
נועשה זמרי ונחקדשים ונעקסיס סבר כפחסי, להס כל דבר
קדוש ונחק לנו די להס בקצ חרופין של צביעות ותפלות
רעויות ואחיות עיסיס. ובדבר רליגי ונעשה ונכרתי שיחת
חולין של גלון פורסיס עקפדו עליו כדבר צנח בית הנדרס
לחורס ויתעורד ולארקטורד שוס ארס, כפרי ידי, חור אזלי
חורס חין כזה עזלי, חסד רבו חוקסיניסיס ונכל לז ופסה
אז קצן כל כחו וחורו ונחר לגורו הבית חולפנא כי
חור עתה חמי חוסה כי ונלכסה גדולה חמי עושה עב
האבסיס ובנאיות גדולה קעסיקנא, עוד קפרי עליו שחלנו
חסד אחד פ"י דברי חכמיז "הא למה לי קרא סברא היא"
היחבן כי ונעלה אנסיס לא ונללי חנוסה שים להס
קברא הפיכה ולהס עיב נלרך קרל ונעשה כי ללז חנוסה
עקוניי הסכל וקברא הפיכה לא ונעיל גס הקרל כי יספכו
ועקנו גס חוסה, הז חמיז נדבר חלל חוני שים לו סכל
יסר ולחס חין לריך קרל, כן חמי חנורה, להנחעקסיס
הנחפסיס ככל דבר רק דבר הפיך, לא ונעיל שוס חות
ונופסה וסוס הנחללות כי חף חס יקוס סתנא די ונח
דחלנורל דברי נערבא ויעיד על נעשה ידי, וחינוכי לז ענדך
ערבא לריך להעיד עלך סתנא חול סתנא די ונחך
הירבולתה, הז חין חמי נדבר חלל הנחכויסיס ונחכויסיס
ולחס די צנח סנלרתי ופירסתי ונערתי צנח ויסנע
חסד ויוסף לקח:

ואחרי כל אלה לא יפלא צעיר כל דבר חסד וחסד חסות
החושב בדעתו כי אם רק קול ישמע בין החיים כי יורש'קים
ירושלמי קדשים ישימו תחזירים כחוצים לעזר ההדפסה
בכל האפשרי ונעתה לא יפלא צעיר כי אם חסד כי אחרי
היה קול הקולל בזה אולי ונכתבים שונים לאלפים אך
לא במקדש די ההדפסה וכבר הפה רוחי ואונותי מואב
להדפסה עד אשר רחמו וכן השונים כל החלמוד שדי
תפלת ירושלים שיר קדשם ויבולאך ונשבע שפלת לי
עון השנים הרב הגדול בכל חכנות ונדרש תפלת ירמלא
והיה מורה ש"י שעבדמך דה"י הניל ונזבת ונדרש
קבלתי תנועה הגונה ויכולתי להחזיק ההדפסה אך כי
לאך לאך :

[illegible]

הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה שֶׁנֶּעֱשֶׂה הַלְלָהָהּ וְהַחֲמִיץ שֶׁחֲלָקוֹ הוּא כְּחֵלֶה
 בֶּלֶב יִסֵּר, וְכֵּן הַיִּזְכָּר הַזֶּה לְקִדְשָׁהּ הוּא עִם הַנֶּעֱשֶׂה לְדַעֲלֵל
 הֵיחָל לֹא קָלֵה וְכֵּן וְגַם לֹא חֲפֵזָה וְנֶעֱשֶׂה אֵלֶּם הַיִּזְכָּר הַזֶּה
 כְּדֵהֲבֵל וּלְפָנֶיךָ הַנֶּעֱשֶׂה וְנוֹתֵנִתָּן דִּבְחָה: שֵׁם לְעֵיל וְיֵינִי
 רַבִּי יַעֲקֹב דְּרוֹנִיָּה נְעִי קִינִי דְּרַבִּי יוֹחֵי, צוֹנֵעִים בָּם וְנוֹרָבָם
 וְהַגְדֵּל זֶל הַגִּיה כְּדֵהֲבֵל: שֵׁם דֶּק יֵינִי עַבֵּי צִיבֻדָּה
 דְּרַבִּי שְׁשָׁל כְּלוֹם יִס חִילִיק צִין כִּתָּן חֲזֵר לַעֲמִי: וְנִתְחַלֵּוּ
 שְׁשָׁל פִּלְתָּה הַעֲרֵב דְּבִרֹת לֹא חִיבָה, שְׁלֵחַת הַהַלְמוּדִי בְּחִפְלָה
 הַעֲרֵב הַרְבֵּה גִיבִי בְּצִדֵּי הַ"ה" וְחִסְרֵי שֶׁ הָיָה עוֹשֶׂה
 דְּרַבִּי וְלִפְנֵימֹה הוּא עַל כִּכּוֹן: הִנֵּה הַעֲרֵתָ רַק בְּחֵלֶה דְּפִים
 וְנוֹרָה בָּהּ צִדֵּי רֶאשֻׁקוֹ, אֵלֶּם אִתָּה הַקּוּדֵשׁ קָם בִּידֶךָ הַנוֹשֶׁכֶת
 בְּצִדֵּיכָה דִּיק בָּבֵל דֶּק וְדֶק וְחִנּוּלָה פְּלִאֻת כִּי לִפְנֵימֹה
 אֲדֹר לְעֵינֵינוּ צוֹנִקִּינֹת הַקִּטְנוּתִים בְּשֶׁלֶךְ וּנְקִינֹת עֵי
 הַיִּזְכָּרֹתֵינוּ דִּבְחָה:

פרק ה'

על דבר עבודתי עבודת הקודש בפירוש
 חשק שלמה* :

אֲרֵבָעָה חֲנוּת מִזְקִין (וְאֵלֶּיֶם דִּגְרָסִי וְזִיקִין) לְכָל דָּבָר טוֹב
וְנוֹעִיל וּלְכָל דָּבָר בִּשְׁקָדוּסָה. הַשּׁוֹר וְהַבּוֹד וְהַמְבַּעַה
וְהַהֲבָעָה, הֵם כִּילֵּד א' הַשּׁוֹר (וְאֵלֶּיֶם דִּגְרָסִי הַחֲמוֹר)
אֵלֶּיֶם זִנִּי אֲדָם וּבְעִינֵיהֶם גַּם זִנִּי אִישׁ, כֹּלָּם קָרְאוּ וְלֹא שָׁנוּ
וְלֹא שָׁנְנוּ יָמָם וְעֵינֵיהֶם רַק שָׁנִים זֶה־זֶה בִּסְמֵל וְחֲמוֹדוֹת
תִּבְלֵ וְנִצְטִיחָם אֵף כִּי לֹא פָרָקְוּ וְעֵינֵיהֶם עוֹלָם מִלֵּוֹת תְּחִלָּה
וְנוֹתְהֵגִים בְּדֶרֶךְ הַחֲמוֹדָה, הֵם לְחֻבּוֹן לִבָּנוּ (מִשְׁגָּם
וְהַסְפָּרִית הַחֲמוֹדִית וְהַעֲבָרִית הֵם א' סָדוֹר הַתְּפִילָּה.
ב' מַחֲזוֹר לְמוֹעֲדִים, ג' חֲמִשֶּׁה חֲמוֹשֵׁי תוֹרָה, ד' כֹּל
הַחֲמוֹדָה כֹּלֵה וְהַסְפָּרִית, וְהֵם זִית עֵקֶד כְּפָרִים הַעֲבָרִית
וְאֵלֶּיֶם רַק גִּבְיוֹנִים לְהַרְבֵּי־הֵם צִינִיָּה וְהַפָּסֵר לְהַעֲבִיר
לְהַתְקִים בְּלִפְדֵּם, עֵתָה אִם יֵצֵא הַרֵב הַנּוֹחֲזֵר וְיִאֲמַר לוֹ
דַּע אֲדוֹן נִכְבָּד כִּי הִדְפַקְתָּ כְּפָדִי הֵיךְ הָיָה דָּבָר גָּדוֹל וְקִדּוֹשׁ
לְכָל צִית יִשְׂרָאֵל, כִּינָה נֹא וּלְכָךְ הַטּוֹב הֵם הַהִדְפָּקָה, וְיִאֲמַר
בְּכַתֵּךְ שָׁחַד נָח צִינָה הַיִּלְחָה הַדְפִּיק, וְאִם לֹא זָכִיתָ לְלִינּוֹד
הַחֲמוֹדָה שִׁלְמוֹתוֹ אֲחֵדִים עַל יָדְךָ, יִעֲנֶה וְיִאֲמַר כֹּלָּם נֹא רַב
נִכְבָּד, וְכִי א' הִדְפַקְתָּ כְּפָדֶךְ יִשְׂרָאֵל לְרַבִּי דְרָבִי צִינִים
וְעֵלְמִית הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹדָה הַסָּבֵב הַפָּסֵר, וְאִם יוֹדֵפֵם הֵם
יִשְׁמִיחַ וְנִקְרִי וְנִקְרִי הַחֲמוֹדִים וְהַעֲבָרִים הַעֲבִיר וְהַלְבִּישׁ
יֵשׁ לִי רַב אֲחִי! וְכִינָה וְנִקְפִּידִם עַל חֲכָם אֲחֵד שֶׁאֲחִלוֹהוּ
אֲחִיךְ אֲפָסֵר שֶׁאֲחִלוֹכִים הִלְבִּישׁ עַל הַאֲרֵץ, וְהֵלֵךְ גְּדִלְתָּם רִגְלֵם
יִשְׁמִיחַ רִגְלֵם עֲגֹל, עֵתָה וְיִאֲמַר עַד שֶׁאֲחֵם שֶׁאֲחֵלִי אִם שֶׁאֲחֵל
אֲחִיךְ, וְאֵלֶּיֶם יִעֲנֶה זִנִּי אֲדָם לִשְׁמִי וְלִשְׁמִיתָ רִאשׁוֹ הַחֲמוֹדָה;
ב' וְהַבּוֹד (וְאֵלֶּיֶם דִּגְרָסִי שֶׁאֲחֵל תְּחִלָּתִי) אֵלֶּיֶם אֲחֵר פָּנוּ
עֲזָרָה לֵה, תִּגְרָמוֹ וְאֲמוֹנָתָהּ וְכִינָה אֵלֶּיֶם כְּפָדִי קִדָּם הַנְּעִלְאִים
נִלְאָו נִכָּח וְכִינָה לֵהם (וְהַכִּיל הַחֲמוֹדוֹת וְהַסְבִּיגִים וְהַגְדִּים
הַעֲבִירִי הַרְבֵּי־עֵלִיחֵם עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְהַיּוֹם זֶה בֹּא הַחֲמָדָה
לִינָה, דָּבָר חֲדָשׁ אִם "וּלִי פָתַח יָדֶיךָ" קָל דַּעֲתָה" וְכִינָה עוֹר
לְהַדְפָּקָה, וְאִם כִּי שֶׁל דָּבָר קִדָּם (וְשֶׁמֶךְ בְּעִינֶיךָ, אֲחִי זִיק אֲחֵתָה
הַלְדָּקָה וְהַסְפָּדָה לֹא בָנָה עוֹר וּלְכָךְ לֹא יִשְׂרָאֵל, הֵלֵךְ יִעֲנֶה
וְיִאֲמַר "עַל אֵלֶּיֶם הַסְפָּרִים שֶׁבָּרַח הַחֲמוֹדָה צִינִים אִם וְאֵלֶּיֶם
וְעוֹז לִי שֶׁלֹּא נִכְבָּדוּ וְנִכְבָּדוּהָ, כִּי אֲחֵתָה תִּבְרָח הַיּוֹם
לְהַזְקִיק עֲלֵיהֶם, וְעַד אֲחֵלֵךְ בְּכַתֵּךְ עֲבָרִי אִם לֹא גִל שֶׁל
חֲמוֹדוֹת, וְלִכְתֹּב יִשְׁכָּרוּ עֲלֵיהֶם גַּם אֲחֵת הַפָּסֵר": ג' וְהַמְבַּעַה
זֶה הֵמָּה הַטּוֹךְ צִינִיק הַנּוֹחֲזֵר בְּלִי חֲמוֹלָה וּבְשִׁלְמוֹתָה יִלְחָן
אֲחֵת דַּעֲוֹ בְּצִינִית פִּדְיוֹת וְחִפְיוֹת, וְנִכְבָּדוּ כִּי הַסָּבֵב לִנָּה.
אֵלֶּיֶם רַק אֵלֶּיֶם, מִתְּחִלָּה יֵד לְכִינָה לְכִינָה צִינִים כֹּל דָּבָר
בִּשְׁקָדוּסָה וְעֵתִידִים לִינָה אֲחֵת הַדִּין: ד' וְהַהֲבָעָה זֶה הֵם
הַקָּלָה הַסָּבֵב וְהַחֲמוֹדִים אֲחֵדִים כֹּלֵה אֲחֵת הַנּוֹחֲזֵר נִתְגַּדֵּל
י"ב כְּפָדִי וְעוֹלָה לְחִלְיוֹת לְגִלּוֹן וְלִחְפָּזָה וְקִלָּה, הַעֲבִיר
וְעַד קִלָּה וְהֵם וְהַחֲמוֹדִים רַק לְבָנוֹ וְלִינָה אֲחֵת הַחֲמוֹדָה נִכְבָּד
וְהַחֲמוֹדִים רֹאשׁ פְּלוֹנִי הַנּוֹחֲזֵר כִּינָה עֲבָרִי עֲבָרִי עֲבָרִי רַב;
טִינָה אֲחִי! טִינָה גָּדוֹל שֶׁאֵף צִינִים שֶׁל יִעֲנֶה לֹא אֲחֵתָה
מִתְּחִלָּה, לֹא הוֹן וְלֹא עוֹבֵד צִינִי שֶׁל הַנּוֹחֲזֵר — עֲכִיפ
לֹא וְנִכְבָּדוּ — וְלֹא בְּכֹד וְגָדוֹלָה כְּפָדִי יִכְחִלְהָ, רַק אֲחֵר
וְעִיפִי שֶׁבָּרָן רֹחַ וְלִחָנוֹן נִכָּח וְאֵלֶּיֶם חֲכָם בְּכַתֵּךְ נִקְיִין כִּינָה
הַיּוֹם, פְּלוֹנִי הַחֲכָם צִינִי וְכִינָה פָּנוּ בָּרָן הוֹא צִינִי קִדָּם

וע"ד הדפסקה הנה אחרי אשר כבר נדפס קונטרס הראשון בהצגות קטן, יבואו הרצנים הגאונים הי"ו להדפיסו בהצגות פאליא בעין הש"ס ויכלאו וכן עשיתי והפקדתי הולאות הדפסקה גליון הראשון כאשר עיני הקורא נאשרים יחזה ודע כי הדעות ונשנות וא"ל ככל להפיק דלון כל איש ואיש ולדוגמא הנני נולג פה שני נוכחצים הצאים באתר ונה שזה נדחיק זה נקרב:

מכתב ב'

„בהקדמתי נאמתי לנומה דומה בקורות ונפרדי [צילאטריכען] ולא יד דרך הדפסת הש"ס, וגם צירושלנוי הדפס לא נמלא כזה דק היבא דקליק עינא כזה:] ותבזיל ודאי לא כהצו צקוים וקינונים באלה לכן יתקן זה אס ידפיס הגליון על חלי גליון:

מכתב א'

„היהנן איש חכם וגבון כוונה ידפיס דבר גדול כזה בצטנן נולידה ונצטנן צלי שום קונוי השאלה הקריאה וההפסקה הלא ע"י סינוני באלה יקנר הלשון כונו צתוני ולפענוני יקנר ג"כ בורה שלמה ע"י קינונים באלה:

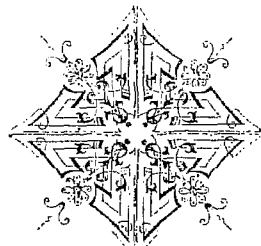
ואחרי השנותי קינוני השאלה, חצב בקורות הנפרידות נחליות נאלד וא"ל בלעזס ואצקס נאלת כל החוגה הן בהפנים והן בהפירושים, שיעיין בלות הטעות, הי לפענונים טעות הדפוס נשנה כל הכונה, ולפענונים א"ל כלל לעמוד על הדברים, ויתקן הטעות על הגליון, ובצר חרבו דברי הקדונוי די יכולה הדפסקה לכאול, לכן פה ינוח עטי עד אשר יחננו ה' צ"ס לאו"ל חלק השני דחיינו מוסבת ובהים מנחות ופ"א דערבין (וועט נון פ"ס), ותקווי האנלינו כי עוד לא חלונן ישראל אשר יצאו הצרכה הוך צהיהם וישלנו צכק נאל לעוצה הדפסקה חלק השני וציותר בקשתי שטוחה לפני ידיי הרבנים הגאונים והחכונים דככל אתר ואתר, להפיץ הירושלנוי, כל אחד בעירו, צין חלונדים והנדיצים לנענן כבוד תה"ק ולתועלת הדפסת דבר נכבד ויקר כזה אשר נונס צדק נס נהגלגלו לנה והוא האות כי קרובה יקועתנו לצוא ולדקת נשיח לדקיטו להגלות ותחזנו עיינו צבוצ ה' בצות ליון וירושלים חונן סלה:

הירושלנוי שנה דק ע"י שקידה עליונה קבלנות ונחיות לא יקיפר נאלתי נפתח לפתח פתח היכל ה' וחי ראשי שבונה פעונים על בורה אחת יצאתי שצופה אחדים ימים כלילות עד אשר נאלתי פשר דבר:

עיקר עבדתי היה על הדונה הפירוש וציותר צקדה לא דרכו עוד הגאונים והחכונים והענין הוא צלופן אשר יאמר עליו ראש זה חדש נונס, כי העיקר הוא פשר הדברים והחידושים טפל לזה וציותר דאיתי קאס אציא להנחיצ נאשכיות הדריס והחקירה צונקבת חולין על הדונה הפוקקים ואף אס חל רק הראשונים --- ולצרר דצריהם יארכו הדברים נאלה, וענוהם הגליונות והאלות הדפסקה, ולכן החידושים הנה רק הערות הגהות וחידושים קלדים ע"ד האונה והננין כפי שכלי אשר חנני ה', ובגון דא חני צריך להודיע להנענין, כי עפ"י נוקדים רצים וקיצות צונות הבנוקים ענוני וא"ל לפורטס פה לא היה ה" צעת עבדתי עבדת הקודש שום יפצר ואף ש"ס לא היה כי רק ירושלנוי דפוס קראקא ורנוצ"ס ח"ש ולא יתה, לכן אס לפענונים לא הצחקתי נוכח וברוני דברי הש"ס אי דברי הראשונים בדלוי ידן אותי הקורא לכות אף אקיה כי לא ינאל כזה וציותר להגשתי חקרן ספרי חכמה וערכי נולין, ולכן נדרש בצקשתי הרב הגדול הנציר הנעלה הישיב צכל חכונה ונודע נור"ה שלמה באבער הי"ו נלצוצ לעשות נאלתר הערות „ובאור מילות הורות" אשר חני נודפס צקונטרס נניחד וכל גליון וגליון שלחתי לידידי הרב הגאון ה' תפארת ישראל והדרו נור"ה שלום מרדכי חב"ד הי"ו אצ"ד דק"ק צרמזאן יע"א, שישים עיני לטוב עליהם והוא צטובו ולנענן קדושת החלונוד ירושלנוי שם עליו נוספת הערות וחידושים הלא הנה נדפסים צסס „הגהות מאר"ש"ם" וכדפסם ג"כ צקוף חב"ד:

ועלה על דעתי לעשות ג"כ נוקדית הש"ס לצבלי וירושלנוי רנוצ"ס כונו שהוא צשאר חלקי הירושלנוי דפוס יצאלונר יפעטערקאוו, אף בצדה נשא הולאת הדפוס עלי נאלד ואעפ"כ כל נאלונר ונאלונר אשר כבר הוצא צשאר חלקי הירושלנוי או צרייתא דתוספתא וצבלי וכו' וכו' ינאל הקורא נפורש הן בהפירוש והן בהחידושים ראש צכת צחונת נוקונו ונוקדו ודי צזה ונעט הוא יולא נהכלל והוא דק ע"י חקרן ספרים כנ"ל:

הציר שלמה יאודה ס"ט
בהגאון מאר"מ וצ"ל הספרדי

הערות המנות וביאור איהן מלות וזות המובאות בירושלמי סדר קדשים מאת הרב הגדול החכם הישיש מו"ה שלמה באבער הי"ד מלבוב :

(דף א' סוף ע"ב) "לא גדל" וזה נורגל צירושלמי ופי' לא חנר לו לא קצר :

(דף ב' ע"א) ר' שונעון בן לעזר חזיל לחזי קרייה דשונעין אחא ספרא דקרייה לגזיה כתב בפירושו ספרא דקרייה הוא חזן הכור. עין נצח צירושלמי להח"א חז"ל דף קכ"ו ט"ב שהלריך עסקה ספרא צירושלמי כי ה' עסק לקרות החורס צדדים וזהוילי הליצור ידי חוצתו וה' ג"ב מלמד הימנות ע"ס :

(דף ד' ע"ב) ונעשה צרבי חליצור בן דונה שהבישו נחש וכנס יעקב איש כפר עבקנא לרפאותה בצצלי ע"ז כ"ז ע"ב חגי' ונעשה צצן דונה לבן חגי' שם יעקב איש כפר סבתיא ועין חוקי' ע"ז י"ז ע"א ד"ה יעקב כפר סבתיא שנוה וצירושלמי שבת פ"ד ח"ד וצ"ל יעקב איש כפר קנא ועין וזה שהעורר צוה הרב הגדול הח"א רמב"ם בספרו אהבת לין וירושלים שבת פ"ד קנא" :

(דף ו' ע"א) נטיילין בקורדקוה של זה שצמח עין פקחים כ"א ע"א חוצה שם כל הנאמר חבל לא חבד הנולד "של זה" והואה קרדק"ס כנ"ל שם ע"ז :

(דף י"ד ע"א) כל נוקם שניצו בני שחיק עניאל שם טעונת צליקן. כתב בפירושו הס נאחויני השילוס. חולס שחיק עניאל חזן ונן השם הוא רק חקר אחר הנולד בני השם אשר כיון והוראת שחיק עניאל הוא נורגל צונדקיים כונו צ"ר ריש פ"ח אנדריינס שחיק טוילא פ"י שחיק עלוות וכן פסקיקתא דר"כ פסקא דצרי ירנו" (ק"צ ע"א) וזה עבד פלוני שחיק טוילא :

(דף ט"ו ע"א) ר' טיפה קנוקא. חוצה גס דנולא פ"ג (כ"ג ע"ג) ושם איהא רבי טיפה קנוקא :

(שם) רבי חביה הוה עבד על דרעי דיענותין צקרייתיה הנאמר בשבתה צירושלמי צרכות פ"ג דף ו' ע"ג. ופי' צקרייתיה בשחרית :

(דף י"ז ע"א) אני נשקי ליה קודדיין. נפרש יין חשוץ ע"י קנאין הנולד יונת ורונת ופי' יין חקק :

(דף כ"ח ע"א) מה לביעה היתה צונשכן שהיו נשרצטין צהננה צעורות חילים נאדעיים הציל את פ"י הפ"ו צירושלמי שבת פ"ז ח"ב. חבל היה לו להציל פ"י הערוך עין צעריך השלם ערך קרנע :

(דף כ"ט ע"א) חעיונה בקורפדייא כשרה. נפרש בד חרש חבל חזן זה הוראת הנולד וחזן נלשון חז"ל בצצלי חולין פ"ג ט"א ביהא שצקריים קורפדא לפירש"י גלפחא ועין ערוך השלם ערך קרפדא :

(דף ל"ב ע"ב) דיני קורדיינא. ון דנרין של גורדיין קיקר (גאדריאן) :

(דף ל"ז ע"ב) החד קודיטון נפרש נעורר צצאנים חריפים. הוא צירושלמי תרונות פ"ח (דף ט"ז כ"ד) וע"ז פ"ב (דף נ"א ע"א) והנולד יונת ורונת ופי' יין חקק :

(שם) החד פקיתון נפרש עבד חביז. חבל עיקר תיראתי צלי ורונת יין ונריתא צצב סקיקרא הפקיתון :

(דף מ' ע"ב) חן לי חלל הנרצה צקשקשים וצקשקין כגון קופייתות כ"ה צקפרא שוניי פ"ד פרשה ג' והעיר צעל ערוך השלם צערך קופיית שחיל מזה יונת וחזן דג ששנו [קלפפון] וזאת ר' כנענה :

(דף מ"א ע"א) כגון חקויית ואפוניים ואפוניים. כ"ה צצצלי חולין ק' ע"ב. ע"ז ל"ט ע"א ושנותה של דגים הן עין צערך צערבם :

(דף מ"ב ע"א) ר' חנניה צר ירונת הוה צאפ"ר. כ"ה צירושלמי גיטין פ"א (דף נ"ג ע"ג) והוא שם נוקם רחוק מליצורין י"צ ויל :

(דף נ"א ע"ב) עלין למוסחי צהדין דיעוסין דעצריא. נפרש לחרון צבתי נחמאלות והעין דעצריא. ראש הנאמר שבתה צירושלמי צרכות פ"ב (דף ה' ע"ג) ושבת פ"ג (דף ג' ע"א) והוראת הנולד כל הענין

(דף א' סוף ע"ב) "לא גדל" וזה נורגל צירושלמי ופי' לא חנר לו לא קצר :

(דף ב' ע"א) ר' שונעון בן לעזר חזיל לחזי קרייה דשונעין אחא ספרא דקרייה לגזיה כתב בפירושו ספרא דקרייה הוא חזן הכור. עין נצח צירושלמי להח"א חז"ל דף קכ"ו ט"ב שהלריך עסקה ספרא צירושלמי כי ה' עסק לקרות החורס צדדים וזהוילי הליצור ידי חוצתו וה' ג"ב מלמד הימנות ע"ס :

(שם) חזיל לחזא נפילית. הציל צקס הרב הגדול הר"א צערניצר סחבונתה לעיר שם נוקם נוסח הכותים. וכן רשנתי שגס צירושלמי ע"ז שם חוצה נפוליה והכונה לעיר שם סקרא חאפולי והיא קרובה להר גריזים שם הכותים. וצונדק צנ"ר ק"פ כ"ג שם צהר אפרים וזה נפילין ועין ערוך השלם ערך נפוליה :

(שם) לית אחון פלחין לחסין טורא צרם לללנוייה דהחתיא. דכהיז ויעון איהא יעקב חמת האלה עם שם כ"ו. ולית דצרי נעורר כוון יונה נשתכחית לחז דמסקון ליה וקנדין קווי. והציל שם חוקי' צנדרת יב שהיא ע"ז שהטוין יבקב כ"ו ונעלם וזה צירושלמי צנ"ר דהרי ליסנא יננו עביל לא רשם כי הוא צהוק חולין ו' ע"א ד"ה צראש הר גריזים. והנדרש שהציל חבני חוקי' הוא צצ"ר פפ"א חיה ג' וע"ב צנ"ר שהציל את צירושלמי נע"ז. ואשר חוקי' הציל שם טיידרש. כי גס הנדרש צ"ר הוא אגדת ח"י :

(שם) נקרון ונצער להדין כוציאל. וכתב בפירושו נקרון נהרה צצער להחלון הנולד צונחסי פפילתי"ע כעלם וננני כונחתו. וצירושלמי ע"ז שם איהא נקרון נקדר לחילין כוציאל פ"י נשכים ונקדר לאלו הקולים. והנ"כ צצ"ר פפ"א חיה ג' הציל צירושלמי נקרון [ל"ל נקרון] ונצדר לחילין כוציאל. ונפרש נשכים ונפור איהא קולי' וה' לפני חגי' ונצדר צונקוס ונקדר :

(שם) כד סליק דקליקים ונלכא להבא כ"ו. לא היקן ש"ל דיקליקטוס נלכא והוצא ללכון צירושלמי ע"ז שם והוא נלך רוגי צונן ר' יהודה נסילח :

(דף ד' ע"א) קיוני שוטא יולא יחדי צלילה קודדיקוס. הנקרב בקותו חיליקוס. נאצד וזה שותמים לו קודדיקוס. וכתב בפירושו קינעטרוקים וזה יונת נעוצבת ופתרונת שר וחשוב ודרכו לילא צלילה צצניי מדעיים. כל דצרי צוה הנה צלתי נכונים וזה העיר כי כשה הנאמר גס צירושלמי תרונות פ"א (דף ו' ע"ב) וירושלמי ריש פ"ז דגיטין וצונקוס קודדיקוס חגי' צירושלמי תרונות קינעטרוקים וגיטין קינעטרוקים. וצונדק צצלי חגי' ג' ע"ב הולא יחדי צלילה חיונר נדרפוס אחרים. לכן כן יב לחקן צירושלמי וכתב הנוספי קנדרפוס צלי חולי של שעות וצעל חולי זה לן צצית הקצרות חובל צהר נחוס ונוסך כונו כבז. וכן וזה שהוצא לפנים הנקרב בקותו חיליקוס כ"ה חגי' צתרונות. וצירושלמי גיטין כנעטת הנולד חזרה. והנוספי צערך חיליקוס הציל צירושלמי ותרונות וכתב פ"י צלי צעל הנה ווצצת עליו ורה אדונה נצוזה לדיי שעות הנקרב האדם צגדיו ודוק אחר צני אדם להכוחם ולהחוס (גאדלייבס) :

ובן הנולד קינעטרוקים וצפירוש חוצה קודדיקוס כלם טענות ו"ל קרדיקוס כונו שהו צירושלמי תרונות והוא נולד יונת ופי' רוח הדופקת צלצ (נעלחחאליט) עין ערוך השלם קרדיקוס. וזה שהוצא צירושלמי יעין שם קינעטרוקים חוצה צונקופי צערך קינעטרוקים וכתב פ"י צלי עושה עליו כבז עב"ל חבל לא יתכן לפני עין הנאמר ורלתי צהוקי חגי' ג' ע"ב ד"ה דרך שהציל צירושלמי ותרונות נאצד וזה שותמים לו קינעטרוקים. הוא צצעות ו"ל כונו שהו לפניו קודדיקוס. והתק' שם הצית צירושלמי ותרונות צצקיים ט"ה :

העירות מהרש"ב על ירושלמי בבורות

צבסיקתא דר"ב פסקא ויהי צבסלה הערה רנ"ד
 ושם הארכתי:
(דף ב"ד ע"א) סלה גנתן ונחפיק לרשצ"ל כל הנוחור
 עד קופו נושא צירושלני קנהדרין רפ"ב
(דף י"ט ע"ד) וכן צירושלני הוריות רפ"ג (דף נ"ז ע"א)
 ושם ה"ל לענין אחר. והוראת גנתן צלבון דוני נשדתיס
 וצירושלני הוריות סלה גנתין ל"ל גונתיס:
(שם) ערק להדל נגדלל מפרס ערק לונגל. חולס צלונת
 הוראת נגדלל שם נקום והיתה קרוצה לעיר צית להס:
(שם) וחית לונגין להדל כפר מיטייל. יש להקן כפר
 מיטייל כנוו שהול לכוון צירושלני קנהדרין שם
 והוריות שם ונורגל צדרז"ל וצבסיקתא דר"ב פסקא חת
 קרצני הערה ל"ג העירות שם הכפר נזכר צחגיגה ה'
 ע"צ ר' יעקב ח"ב כפר מיטייל ובעל תפלות הארץ (לד
 ל"ט ע"ב) כתב לערב טבריא כוטה ונטי לפיכך צערך צ'
 שעות הכפר חסין:
(שם) וכל כל דרגון דידה. צירושלני הוריות שם הול
 וכל דרגון דידה ל"ל דרגון כנוו שהול צירושלני
 קנהדרין ונה שופרס פונ"ל ש"ו לא יפה כוון רק הפ'
 צ"י גדוד צעלי ונלחנה:
(דף ב"ד ע"ב) חוטנו קולד נפרס קולד חדוס ציחר
 כאלו קלדו צרותחין. רב"י צבורות נ"ג
 ע"צ נפרס קולד רב"י קלד צלרכו. והערך צערך
 קלד כתב פ"י חוטנו קולד ככוון ראב חוטני לנעלה.
(שם) חוטנו נטק נפרס חרוך ציחר. רב"י נפרס
 צגמרא צבורות שם חרוך והלוי ונלונטה נשפחו
 ונה שכתב ונרלה יחר דפי נטק ליחא חנויד. כן הול
 גס דעה הערוך צערך טק ח' שהול נענין נטק שהוראתה
 כזילה:
(דף ב"ו ע"א) סבי שונס. הציל פ"י הרנצ"ס שנופרס
 שונלי השונס וידח כ"ו. הול צונשנה צבורות
 נ"ג ע"צ וה"י לו להציל דברי חז"ל צצלי צבורות נ"ד
 ע"ל סבי שונס, חני רצ יוקף סבי שונס, חכל הערוך ערך
 קד ו' גורס חני רצ יוקף סבי שונס וכתב פ"י שח"נו
 יכול להסתכל צונש, ולדעה צעל ערוך השלס נכון
 חגי סבי שונס כ"י להנלה יס שהי הוראת דצר והסכו
 הוראת חת רואה והוראת שניה עור, ורצ יוקף צחר
 לשון הנשנה וכתב סבי שונס ר"ל ענינו ג"כ הפכו עור
 ונ"י שליטת השונס. וצחוקפתא צבורות רפ"ה נופרס
 חית הול סבי שונס שרואה חת החדר וחת העליה באחד:
(שם) והזוגדק. צונשנה צבורות שס חיתא והזוגדן וצונשנה
 צצונשכיות חגי זוגדוק וכתב הרע"ב זוג שנים דוק
 צל"ר שנים כ"ו, והול לבון הערוך, ועיין צגמרא צצלי
 צבורות נ"ד ע"ל שנופרסו הוראת הנולה ועיין צחוקפתא
 ר"ס פ"ה צבורות ועיין ערוך השלס ערך זגדוס:
(דף ל"ה ע"א) כפר עותני. כ"ה צחוקפתא צבורות
 רפ"ו וכן הוצא צירושלני צ"נו קוף
 פ"ו (דף י"א ע"ג):
(שם) חני ד' ח"ל נחר חז"ל ונוערת פונייס ועור
 ציונא נוסל קופני וכל טבריא. צגמרא צצלי

ומ"ה שהוצא לפנינו ציונא של קופני וצגמרא צצלי שם
 ציונא של סצני. חני' קופני הול כ"ג החוספתא פ"ו
 צצבורות חכל יס להקן קוצני. ויס עוד ג"י קופני כוון
 שתרואה צירושלני צ"ב פ"ה יס ודיוס ירש"ס יס זה זה
 של קופני ודיוס זה יונה של טבריא, ועיין צנופרס טו"ט
 נחזור כ"ד פ"ט ושם חגי' יונא דקוצני והעירות שם
 צהערה ב"ג, צירושלני כלח"ס ח"ד חכר נשס נוצע הנוחור
 לבו"ט חגי' יונא דקופני וחגי' קופני חו קופני חכל אחד
 כ"י חיות צונ"ף נחחלפ"ס ויחל קלנאלכאניקצע
 כסתי שעות לדיוס פונייס, ועיין ערוך השלס ערך יס
 שחאריך צוה ופ"ה קלד הנולד ונחשתרע:
(דף ל"ח ע"ב) דחני צחקיעחא דרצ זה היום תחלת
 נעשיך זכרון ליום ראשון כ"ו. כתב צחקיעחא
 צקדר בלחר הקיעת תשר"ת צפעס חלשונה יהול חתה
 זכר ע"ב הנוחור כסתנה צירושלני ר"ה פ"א ח"ז ועיין
 צק"ע שם והנה גכ צבסיקתא דר"ב פסקא ב"ג חיתא
 דחניא צחקיעחא דרצ זה היום תחלת נעשיך זכרון ליום
 ראשון וכו' והעירות שם צהערה ח"ב צו"ר פכ"ט וצירושלני
 ב"ז פ"א ח"ז וירושלני ר"ה פ"א ח"ג, והול תפלת חתה
 זכר לניקף ר"ה ח"פ"ת צו"ר שם כתב פ"י צצבורות
 בקידר שתקעו חל קדן דחייכו ונלכות זכרונות שופרות.
 ועיין צב"י רצ פעלים להר"ג ונחר"ר חצרהס צן חר"ח
 (לד ק"ב) שהציל חת הפסיקתא כנוו שהול נוצל צילקוט,
 כ"י הפסיקתא דר"ב לא חיתה לפניו. ועיין נה שכתבה
 צונחצרת יריעות שלונה (וחרשא חרניו) דף כ"ו:
(דף ל"ח ע"א) לכשיגיש הגליות לטורו חזונה, עיין
 כשהוד ופדח צקונטרס הקיני השגילות
 לדף נ"ב ע"א ושם האריך צוה:
(דף ב' ע"א) צר"ה כל צחי שולס עוצדין לפניו כצני
 נורון, ונה הדון כצני נורון, רצ"י חחאי
 חונור כהדון דיורין דחיתא, ורצנן חונרין כהדל צונגיניון
 ינופרס דיורין וחיתא דיר כל לאן, **בבוגנימין** ח"ג כלגיניס
 ירלה לונר כחילות של ציה דור שהנלציל קוקר צקקירה
 חחת חת כולס כך הקצ"ה קוקר חכל צקקירה חחת
 לא העיר כ"י הנוחור הול צירושלני ד"ה פ"א ח"ג ושם
 חיתא ר' חחא חונר כהדון דירין (ונולת דחיתא ליחא שם)
 ונופרס חרצ צעל ק"ע כהדון דירין כחותן כצניס כ"ו
 יעל וולת צונגיניון נופרס צדוחק וכתב פ"י הול נקום
 נר וחין שנים יכוליס לילך זה צלד זה. וגס פ"י חרצ
 פ"נו נדחק נולד ע"ס וגס חרצ צעל ערוך השלס רלה
 לפרס על פי לשון יוני ופ"י חכל נלבעיס צלציעה חחת
 ע"ס (ח"ל חלניד חרצ הנופרס: כל הפ"י דחוקין והעיקר
 כנוו שפ"י נוי"ר והול ראה גס הירושלני שם):

צבסיקתא דר"ב פסקא ויהי צבסלה הערה רנ"ד
 ושם הארכתי:
(דף ב"ד ע"א) סלה גנתן ונחפיק לרשצ"ל כל הנוחור
 עד קופו נושא צירושלני קנהדרין רפ"ב
(דף י"ט ע"ד) וכן צירושלני הוריות רפ"ג (דף נ"ז ע"א)
 ושם ה"ל לענין אחר. והוראת גנתן צלבון דוני נשדתיס
 וצירושלני הוריות סלה גנתין ל"ל גונתיס:
(שם) ערק להדל נגדלל מפרס ערק לונגל. חולס צלונת
 הוראת נגדלל שם נקום והיתה קרוצה לעיר צית להס:
(שם) וחית לונגין להדל כפר מיטייל. יש להקן כפר
 מיטייל כנוו שהול לכוון צירושלני קנהדרין שם
 והוריות שם ונורגל צדרז"ל וצבסיקתא דר"ב פסקא חת
 קרצני הערה ל"ג העירות שם הכפר נזכר צחגיגה ה'
 ע"צ ר' יעקב ח"ב כפר מיטייל ובעל תפלות הארץ (לד
 ל"ט ע"ב) כתב לערב טבריא כוטה ונטי לפיכך צערך צ'
 שעות הכפר חסין:
(שם) וכל כל דרגון דידה. צירושלני הוריות שם הול
 וכל דרגון דידה ל"ל דרגון כנוו שהול צירושלני
 קנהדרין ונה שופרס פונ"ל ש"ו לא יפה כוון רק הפ'
 צ"י גדוד צעלי ונלחנה:
(דף ב"ד ע"ב) חוטנו קולד נפרס קולד חדוס ציחר
 כאלו קלדו צרותחין. רב"י צבורות נ"ג
 ע"צ נפרס קולד רב"י קלד צלרכו. והערך צערך
 קלד כתב פ"י חוטנו קולד ככוון ראב חוטני לנעלה.
(שם) חוטנו נטק נפרס חרוך ציחר. רב"י נפרס
 צגמרא צבורות שם חרוך והלוי ונלונטה נשפחו
 ונה שכתב ונרלה יחר דפי נטק ליחא חנויד. כן הול
 גס דעה הערוך צערך טק ח' שהול נענין נטק שהוראתה
 כזילה:
(דף ב"ו ע"א) סבי שונס. הציל פ"י הרנצ"ס שנופרס
 שונלי השונס וידח כ"ו. הול צונשנה צבורות
 נ"ג ע"צ וה"י לו להציל דברי חז"ל צצלי צבורות נ"ד
 ע"ל סבי שונס, חני רצ יוקף סבי שונס, חכל הערוך ערך
 קד ו' גורס חני רצ יוקף סבי שונס וכתב פ"י שח"נו
 יכול להסתכל צונש, ולדעה צעל ערוך השלס נכון
 חגי סבי שונס כ"י להנלה יס שהי הוראת דצר והסכו
 הוראת חת רואה והוראת שניה עור, ורצ יוקף צחר
 לשון הנשנה וכתב סבי שונס ר"ל ענינו ג"כ הפכו עור
 ונ"י שליטת השונס. וצחוקפתא צבורות רפ"ה נופרס
 חית הול סבי שונס שרואה חת החדר וחת העליה באחד:
(שם) והזוגדק. צונשנה צבורות שס חיתא והזוגדן וצונשנה
 צצונשכיות חגי זוגדוק וכתב הרע"ב זוג שנים דוק
 צל"ר שנים כ"ו, והול לבון הערוך, ועיין צגמרא צצלי
 צבורות נ"ד ע"ל שנופרסו הוראת הנולה ועיין צחוקפתא
 ר"ס פ"ה צבורות ועיין ערוך השלס ערך זגדוס:
(דף ל"ה ע"א) כפר עותני. כ"ה צחוקפתא צבורות
 רפ"ו וכן הוצא צירושלני צ"נו קוף
 פ"ו (דף י"א ע"ג):
(שם) חני ד' ח"ל נחר חז"ל ונוערת פונייס ועור
 ציונא נוסל קופני וכל טבריא. צגמרא צצלי

הכל שוחטין. ופרש בגמרא חוץ מחש"ק, דלפי' דיעבד נמי לא דנונדין לקלקל: ימלכלו בשחיטתן. כן הוא הג' גם בנזכר כצונסניות אבל בצצלי הגי' אלה שחיטתן וי"ל דאלה שחיטתן ר"ל דף עב דדיקת הסכין לא נהנה וי"ל יקלקלו אלה שחיטתן דהיינו ככלה בשחיטתן
הוי פקול בשחיטה עלונה כדלונרין צגנורא, בנח ישהה שנה ידרסו שנה יחלידו וקוני' דלפילו דדק סבין ונתן להם שחיטתן פקולה: וכולן ששחטו, ופרש צגנורא אהי קאי: **דלכה א'.** כיני מתניתא, כן לריד להגיה ונתני' כונו כהוא צתוספתא דר"ח הסכל כשרין לשחוט דעל ליסאך דנתני' קשה ונה דנונקי הב"ס צצלי הכל שחטין ונשנוע לכחחילה ושחיטתן כשרה ונשנוע דיעבד? תני. חוספתא פ"ג דתרונוות דלונרין גס' גרי' שתרס תרונוות תרוני' צד"ל על הגורן ורליון שספר' תרוני' ונתנה להם, ונשכר רליון ונתנו ללוי' וי"ע ונתנו ללוי' פירותיו ונתנו ללוי' ונש"כ כשהכניס פירותיו לתוך ביתו הנה טבלים, וס' לרצי דבתי נוני כגוי ואין נאמן רק על הגורן, ורש"ג פליג וס' דגרי' חנה הן ואפי' צתוך ציתו נאמן: רש"ג אומר. דרכה של חוספתא להצי' דברי רבי קודם רש"ג א' אבי, ופענא של דבר צלריו צהנוצח שם, והשחא קשה בהס"ס ונוי"כ אי נותניהם כרצי הלא כותי כגוי, ואי רש"ג פשיטא? ודרך הירושלמי שכל בפרש הקוסיא היכי דהקוסיא נוצחרת: תפתר במאן דמר. והא גופא קוני' דלא תינא דוקא לענין תרוונה קוני' דלכל דבר קאנור: בהם במאן דמר, כותי כגוי ח"א כלל לאוקוני נותניהם כותיה, ואפי' דלונרין צירושלני דנאי' (פ"ג ה"ז) דצי טיפה קוונקה צס' רצי אצחו כותים לאונני' על הפיקרון ופריך ולא נותניהם הלא חלל הכותי? ונונקי נותניהם ע"פ סלל נקשרו ונאמ' ונינו' אפילו ונשחטו לאונני' שכל חלפי צפירי שאין נעושרין, הלא ח"א לונור כן דנאחר דקאנור רצי הרי הוא כגוי גזרת הכתוב דשחיטתו אקורה כדנפרש: וזבחת ואכלה, חוספתא וביילתן דוקא ונה שאתה נוצח אלה חוכ' לא צוריהב אלא לרש"ב, צתוק' סס בתי שתרס ונתן לכהן תרוונה: תרוונה רש"א לונור תרוונה ויחזור ויתרום וצארכו סס דכשחורס הכותי צתוך ציתו ורליון שתרס ודאי צין לרש"ג וצין לרש"א הוי תרוונה אצל צבכלא רליון שתרס על סלל רק קנוציא תצוזה לכהן צתורת תרוני' ק"ל לרש"ג דלפיה נאמן לטעמיה דכל מלוה שחזיקו צה ונדקדקס צה יותר וישראל, ורש"א ק"ל דכיון דחשידי חלפני עור חיישין שנוא טבלין ונתבויין להבשילו וחלציה אשנועיין דלפיה יסנו צתורת שחיטה ונש"כ לרש"ג פשיטא: אילון פלוגותא, פלוגתא דרצי ורש"ג: מצה של כותים, כן

שוחטין ושחיטתן כשרה חוץ מחדש שומא וקמן שמא יקלקלו בשחיטתן וכולן ששחטו ואחרים רואין אותם שחיטתן כשרה:

דלכה א'. כיני מתניתא הכל כשרין לשחוט אפילו כותי אפילו ערל ואפילו ישראל מומר, תני כותי כגוי דברי ר' רבן שמעון בן גמליא' אומר בותי בישראל לכל דבר, אמר רבי בא תפתר במן דמר כותי בישראל לכל דבר, ברם במן דמר כותי כגוי וזבחת ואכלת ולא שזבח הגוי ולא שזבח הקוק, רבי הגוי בשם רבי זעירא לא צוריהב אלא לרבי שמעון בן אלעזר דמר תרומה ויחזור ויתרם, אתיין אילין פלוגותא באינין פלוגותא, דאיתפלגון מצה של כותיים מותרת

חוץ מחדש ק"כ ונפרשין חלי חוץ מחדש"ק דלפי' דיעבד נמי לא ח"א כ' קשיא לן קישא וכולן בשחטו וכו' שחיטתן כשרה דיעבד ותרונויה צצי כשרין דיעבד על ידי פעולה ונזכרת הסתירה, כותי כזית צצר ונור דדיקת סבין וכו' דקאנור חלפין רואין אותם ונא' חוץ מחדש ונא' חוץ מחדש צתוק' פקולה פעולה ונזכרת קודם השחיטה ונש"כ הכך הנכללין צצצא דשחיטתן כשרה הפעולה היא לחחר בשחיטה, דהרי חזין דלנו ונזכרין היתר' ע"י פעולה לכל חד בדלית' והגע' ענך תאנור חוץ מחדש"ק דלפי' דק' סכינו וננאל יפה נמי לא דק עב ידי כזית צצר, ואנור חלי דש"כ חנו ונזכר חס' לפקוק לרישא וקישא צסכניה חריפא, ונשוס דלפי' וכולן לא קאי על חב"ק לחוד, דל"כ ואס שחטו ונצני' ל"י, כ"ח ג' על הכי דתתצחי נאכל, והשחא לסיני' התור והרנוצ"ס (צפ"ד ונחלכות שחיטה) דלפי' דלונרין צקובה קטן היודע לשחוט ונותר ללכו' ונשחיטתו לאנור ר"ה והוא כגדול עונד ע"ג היינו רק דיעבד וצשחיו יודע לאנן את ידו אפילו אחרים רואין אותם דיעבד נמי לא, ולפ"י רישא נייירי כשחיו יודע לאנן את ידי וספיד קאנור "חוץ" דלפי' דיעבד נמי לא, והדר קאנור "וכולן" דקחצי צונסני' דע"כ נייירי כידעיס לאנן ידיהם צלחרים רואין חותן שחיטתן כשרה: וכלית הרין וקיינתו דצחיו יודע לאנן את ידי' אפי' צלחרים רואין אותם שחיטתו כשרה וצידע לאנן ידי' צגנוד עונד ע"ג שחט אפי' לבתחילה ע"כ ל"ל דהאי "באחינו יודע לאנן את ידי' פירושו שאינו יודע לנו אבל חס ידוע לנו שאינו נאמן את ידי' צכל גונא אסור ולפי' רישא נייירי צידע לנו שאינו נאמן ידי' וקישא צחיו יודע לנו אי נאמן את ידי' או לא וצלחרים רואין דיעבד כשר כדפירשו לליל, וצח' ניהו נמי דברי רש"י "ול כדכח על חלי היודע לשחוט "לאנן את ידי' אפי' שאינו צקי צהל' שחיטה" שאינו צקי צהל' שחיטה נאן דבר צני' הלא צגונא דלחפ"י שחיטת גדול אסורה, צחין עונד ע"ג, חלל ודאי שאינו צקי דקאנור רש"י פירושו שאינו יודע לנו אי צקי או לא, ועי' חוק' ד"ה שנוא יקלקלו: **דלכה א'.** כיני נותניהם, חנה לפי ונה שפרשנו הגי' ר"ח נשנתינו ש"ל הכל כשרין לשחוט וכדנוקיי לה רצא צצצלי ("ח) ואפס' לונור דלדרכה דנשכנת ר"נו הקדוונה היתה שנויה כונו שהוא צתוספתא, הכל כשרין לשחוט, ורצי שגא צונסכרו הכל שוחטין, וקאנור דנופני קושית הצצלי הכל שוחטין לבתחילה וכו' כיני נותניהם כונו שהוא צונסנת ר"נו הכל כשרין לשחוט, והיתר כ"ל דהנה ליסנא דתוספתא הכל כשרין לשחוט פירוש הכל צתורת שחיטה ולא קאי כלל על הכך דשוחטין לבתחילה דהא עליוה קר' כתיב וצחת ואכלת, והרליה לזה נודצי הצצלי דקאנור חייצים לל' אקוניא אצל

היכי דלא כתיב חייצים פ"י כונו שפרשנו, וקאנור כיני נותניהם כונו' ונפרשין כן הכל שוחטין הכל צתורת שחיטה כדפ"י רש"י וביילתין ד"ה "וכל הכל" אלא דע"כ איהא צין ונתניתן להחוספתא דצנתי' ה"פ הכל תורת שחיטה ונאמ' צהם וננהם לבתחילה כגון ונור צדקי' סבין וכותי צגנוד ע"ג ונחם דיעבד כסלל דק' לו סבין וכותי שכל עונד כ"ג, ונש"כ הכל כשרין דתוספתא לא נייירי צלבתחילה כלל כדפרשנו, ולונור חלי דהיינו דליכא צין תנא דנתינתן לתנא, דתוספתא תנא דנתינתן קרי לונור שחוט צצדיקת סבין וכותי צישראל עונד ע"ג לבתחילה דהא אנריין לו צגונא דל' וכו' וסחוט ונתנא דתוספתא ק"ל כיון דהיתר שחיטתו ונאצלת ותל' צצדל ונה דיעבד קריין ליה, ולבתחילה הוא רק כונו שחיטה הנוונה והנוחזק דהוכך וסחופ' צלי סוס צצול הנוגזיל לתצורתו וד"ק:

ברם כונו דנור, הלא דהוכך רצי צא לכפול ולונור צרם כונו דנור וכו', והרי חזין דע"כ נותניהם כדפ"י עיין ונה שפרשנו צפנים ועוד י"ל נאסם דנוליו צירושלני דנאי' וצסקלים (נוצח' לקונן) דנוקיי רצי צא לנותניהם דהתם תפתר כולן דלונור כותי כגוי (אף כי צצריכות פ"ו ח"א נוקיי הש"ס כרש"ג א' אבל לא רצי צא) וא"כ לרי צא קשיא קתנא דנתינתן אהדרי התם קתם כרצי והכא כרש"ג, וקאנור דהכא ונזכרין חנו לאוקוני כרש"ג, דכרצי לא חתייא כדנפרש, ולונור חלי חס חתוספתא הכל כשרין היא ונשכנת דר"נו ולא דר"ח הגיה הנשכנה, י"ל דרש"ק סינא לשון נשכנת דר"נו דליו' לביטתו דכותי כגוי, חלל דקשה לי ח"ך נוקיי חצי' וצצא לנותניתן צכית' הלא קתם נשכנה דצי והוא ק"ל כותי כגוי? י"ל דרצי נקיט ליסנא דנתינתן לכ"ע לכל חד בדלית' ליה, נאנן דס"ל בתי בישראל נוקיי צכות' ולנאן דס"ל כותי חיו בישראל נוקיי כאידך חוקנוני' דהס"ס קתם: **אמר ר' חילין פלוגותא.** תינא נאלי ק"ד דהס"ס, הלא ספיר קאנור רצי יוקי צי ר' צון דנחלפה שחיטה דרש"ג, דהכא קאנור בישרא

הן: להוציא את המוסרים. בצבלי חוגרין דחיינו ונוורו לבס
המורה כולם חי ונוער לצ"ח וכלכל שבת צפרחסיא דהוי ננוי
ונוור לכל המורה כולה, חלנ ופוסועי ישראל ונקבלין כדי
שימורו תחשובי אי אידם, או כינא חיסבנא, ת"ל בני ישראל, ופי
סידא איר גופא איר אירינא וסידא אירינא וסידא אירינא וסידא אירינא

מִכֶּם לְהוֹצִיא אֶת
לְרִבּוֹת אֶת הַמּוֹת
אֶת הַגִּדִּים אִמְרַת
וּמִיָּעַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
שֶׁמִּקְבְּלִין בְּרִית בִּישׁ
שֶׁהִפְרִיז בְּרִית יִשְׁה
זֶכֶר רְשָׁעִים תּוֹעֵבָה
הָיָה דְתִימָר בְּרֹאשׁ
בְּבוֹדֵדֵיהֶן בְּרִים
מִצֹּת וְלֹא שִׁוּרֵי
מִקְוִלָּקִים זֶה בֵּית
אֲבָהוּ אֲבוֹתֵיכֶם הָיָה
אֲתֶם מִפְּנֵי מַה אֵין
אִמְרָ לְהֹן אֲבוֹתֵיכֶם
אֲתֶם קִלְקַלְתֶּם מַעֲוִי
אוֹדִי בִשֵּׁם רַבִּי יְהוֹי
בְּיָמָיו דְּרַבֵּן גַּמְלִיאִ
הַבְּתוּרִים מִפּוֹמֵי דֶרֶךְ
בִּי רַבִּי יוֹסֵף דְּרַבִּי
לְהַר קָרְיָה דְשִׁמְשֵׁר
לְגִבְיָה אִמְרָ לִיה אֲרָ
סִימְנָא אִמְרָ לִיה
אִמְרָת עֲלֵיהָ אִמְרָ
שְׁתֵּי חֲתָמֵיהָ דְקָא
לִיה אֵין אֶת מִדְּרָ

[illegible]

היה ואמר להם כי צ"ו כעוסקה להם ונחה. שפמן יעקב דבר :
וילא וזהו נעם וכל זה ספרה צבית ר"ח הכשרה ואסתר: ר"א אבר
ציינס עד סגור ר' אצחא: הדין עורא, דבר יולא ונאכלל
דשבחא. צע"כ לא היה יין בכל השוק ולעולא ש"ק כבר נמלא
א"ס: דקלונים, חולי, הוא. זה שהיה רועה חזירים ונכבדו ור' א

ונשחיתו ח"כ איך יפרנס האי ישראל ונוער דקתני ר"ח :
בבר איתמר. ואפילו צרל וסנעטין וזה דנוונר לערלות
לא הוי ונוער לשחיתו : במומר לע"ז. וכדרי ענן צצצלי דס"ל
ונוער לע"ז לא הוי ונוער לכל המורה כולה : התיבון

איך יתכן לומר כן : חומר ע"ז.
וצצצלי חנוורה ע"ז בכל הכופר זה
כנוורה צכל המורה כולה: חוץ
מהמומר. ונקט'ס קרצנות ונפוכעי
ישראל חוץ ונונוער לע"ז ולחלל שבת
צפרהקיל: לא סוף דבר. לא תינח
דוקא ונוער לדבר אחר אצל ונוער
לשחיתו כיון דדש זה בהתירא דנוי
ליה: אפילו לא ברה. כנויבין דצידו
לנויכל צתי' לא שציק התירא וצדו'
חת הסקין : מרחא יתירתא. ח"פ
הנה לא שציק התירא ואכל
איסורא "ל רק חיבא שנונחין לפניו
שתי חתיכות של איסור והיתר ודאי
לא יוכלו האיקו' חלל לחנן חונרין
דלח חיבא דליכא טרחא קלה דהיינו
לשחיתו וצדוק הסיונים חפ"כ
חונר"י דלא שציק התירא ולהכי
פריך ח"כ דנוערנו בני טרה ודאי
יצדוק גם הסקין ונונטי דטרחא קלה
כנו שחיתו ודאי ונונר כדי לאכול
היתר אצל צדיקת סקין בשם כל
ינונחטא יפה לריק להטריח להשחיתו
טרחא כזה ודאי לא ונונר: המבעט
במצוה. אפיקורס הכופר צתורה
נונח ונטי' להכע" וכן הוא צרנוצ"ס
(פ"ד ונח"ל בחיטת ה"ד) : בתחילה
לכתחילה ודאי חין ונונחין אחרו
לשחיתו ח"כ צצציקת סקין וחללים
רוחין אחרו ורק צדעצד פלוג' ונ"כ
נחן דנוכסיר דיעצד צלחרים רוחין
אחרן היינו דוקא ע"י צדיקת סקין
תחילה אורקא כנונחטא צצצ"ל: תמן
ר"ס פ"ג דצנח"ס : שחיתות בשרה
אפילו לכתחילה ונקיט שחיתו דיעצ'
נונח טונח דלכתחילה לא : והני כן.
צצצייחא דקפחא ריש ויקרא : אלא
בבבן. ככל צצצורות שחין כשרים
חלל צצצתים : וכי מנין באת. נחין
יעלה על הדעת לומר דשחיתו צצצ'
כהן נח"ל קרא ואתה וכו' דס"ל
כל זר ? היינו דוקא : דבר המובח.
דהיינו ונקצ'ל' הסם לזרקו לנונח:
בשחיתו. חולין: מה דעתך. דתצבי
לך הו' פסיקא הו' נקדשים ונונטי
ד"ס נקוס להסתפק ולומר דדוקא
צצ' נקוס דליכא צצצות או שכתות
צצצ' ויתר אורשככ"י צצצין להשחית
נונח"כ חולין : לא דרי' בין פלוג.
על ר' זעירא וס"ל דליקן
שוחטות חלל דהו' נוספק דצד
ושנו צחולין יס לחוש ציתר
צבורא דלא מביילין. וקס"ד דח"פ
חין חלו רוחין כשים שוחטות ואם
שחטו חלו רוחין סהליצור לא חכלו
נושחיתותן

מומר לערלות לא הוי מומר לשחיתו.
אלא כן אנן קיימין במומר לע"ז התיבון הא
רבנן דתמן אמרין חומר ע"ז בכל התורה
כולה והני רבי הושעיה כן תנין מהמומר
לע"ז ולחלל שבת. אלא כן אנן קיימין
בעבריינן לשחיט' לתאבונודבי סליק וצירא
להבא אומר ורבי זריקין מטי בה בשם רב
מומר לדבר מן התורה לתאבונ' ישראל
בשר בודק לו סבין ונותן לו ומותר לאכיל
משחיתו ואמר רבי הילא לא סוף דבר
מומר לדבר אחד אלא אנן עבריינן
לשחיתו כן מאי מעמא כל לתאבון
לא שבקי היתרא למיכל איסורא. רבי
יוסי בי רבי בון בעי אי לא שבקי
היתרא למה לי בודק לו סבין אפי' לא
בדק. מרחא יתירתא לא מרה. הו'א
דתימר עבריינן לתאבונ' ברה המבעט
במצוה הרי הוא כישראל שנישתמה
עד בבין בתחילה דשעבר אתפלגון ר'
לעזר ור' אבהו חד אמר 'ישרא' שנישתמד
הרי הוא כגוי וחורנא אומר בתחילה ברה
דשעבר בשישראל בשר עומד עליו
מות' : תמן תנינן כל הפסולין ששחטו
שחיתות בשרה שהשחיתו בשרה בורים
בנשים בעבדים ובטמאים. והני כן ושחט
מגיר שהשחיתו בשרה בורים בנשים
בעבדים ובטמאים ואפילו בקדשי קדשי'
ובלבד שלא יהו טמאים ונוגעים בבשרה.
אי אינו אלא בבבן וכו' מנין באת 'שנאמר
'ואתה ובניך אתך תשמרו את כהונתכם
לדבר המזבח אתה אומר לדבר המזבח
אי אינו אלא לשחיתו בשהוא אומר
'והקריבו בני אהרן הכהנים מכן ואילך'
מצות כהונה אבל שחיתו בשרה בכל
אדם. ר' בון בר חי'א בעא קומי דרבי
זעירא אשה מה היא בשחיתו אומר ליה
מה דעתך. קדשים היא שוחטת חולין
מבעי לך אומר ליה שנייא כהונה דזריות
יתירא אית בהו אומר רבי חניי קומי דר'
יוסי לא דרבי בון פלוג אלא באינש
דשמע מיליה ומקשה אתה עובדא קומי
רבי יהושע בן לוי ואמר צא וראה האין
הציבור נוהג. רבי אבון בשם ר' יהושע
בן לוי ולא דבר הלכה זו אלא כל הלכה
שהיא רופפת בבית דין ואי את יודע
מה טובה צא וראה האין הציבור נוהג
ונהג ואנן חמין נשיי דלא שוחטין ואנן
יצחק בריה דרבי חי'א הפריז רבי אבון
מדתו

מומר לתיאבון. וצצצלי חונר צצ' ונוער לאכול כצלות
לתיאבון והיינו כר' הילא הכא ודעת הרננ"ס דלא
שני צין ונוער לדבר אחר לנוער לכצלות והא דקאומר צצ' חונר
לאכול כצלות כח' דהחיה קנול' דחש"י ונוער לאחור דצד ע'לנו
כצצדקו לו סבין ויתר לאכול
נושחיתו ולא חונרין כיון דדש זה
בהתירא דנוי לו ודצד פשוט הוא
דלצ' ונוער לא חונר"י ריב ונויין חלל
שחיתו ונונחין הן וצעינן ונונחין
דוקא ודעת הפוסקי' דדוקא חולל
כצילות צעי צדיקת סקין אצל דצד
אחר ישראל ונונח"ל הוא ס"ל דצצ'א
דוקא קאומר דחל"כ לביי' ונוער
לדבר אחר וכ"ס ונוער לשחיתו
דצעי צדיקת סקין. דכ"כ אסור. אף
כצצדקו לי סבין לא נולית חונר
דח"כ נח"ל ח"כ צין לתאבון להכע"י
דח' אחרים חולין אחרו לא ונח"י
הכחא וסח"ס היר' הוא כשחית
הרננ"ס חלל ד"ס להסתפק ונוער
לערלות דלא שייך צצ' לתיאבון חנה
ודאי לבשית הר"ו צעי צדיקת סקין
וק"ל דח"פ הוא עוסק להכע"ס לא
הוי ונוער לכחא וסח"ס ח"כ קר'
לאפיקורס ונונטי צתורה ונח"ס.
נונח"ל כלאר פוסקים דישאל
ויעליא ח"כ ח' הנה שחר ונוער דהוי
לתיאבון. לערלות דלא שייך לתיאבון
נח"י? ו"ל דשייך צצ' כנוי לתיאבון
כשהוא נוספקד וכשחית ר"ת ח"כ
האי ונוער סלל לתיאבון הוא שחזיר
הר"ן ז"ל עיין בס' ופליגא דג"ל על
הניור שהציל שיעת הרשצ"ל דלא
צעינן ונונח"ל חלל הציל שיעת
הרננ"ס דצעינן. כנוי שחזיר
הש"ס והרי הרשצ"ל עלנו ונונח"ל
וי' דנוספקד צנונר לתיאבון דצעי
נונח"ל וחולק רק על ונוער לדבר
אחר ולע"ג וכצד זכרנו כי נון היר'
פה ונוספקד כהרננ"ס ז"ל:
מרחא יתירתא לא ונונר.
דצצ' פירוקלנוי יס
להצין הגיון קובית הס"ס צצצ' ונ"ס
כיון דליכא היתרא ואיסורא קנוי
לא כצק התירא ואכל איסורא
לכחא וס' כל זה ידע הס"ס דצדוקין
לו סבין וקוס דלא חלל ותיכא
דליכא טרחא חלון ? חלל צלנות
צצחית ג"כ ח"כא טרחא פורחא
וספיר נקסא הס"ס ונ"ס ח' חת
לא שציק התירא יס להצין רק
כשחית חתיכות ונונחין לפניו חת
היתר וחלל איסור ונונטי דלח צבי
חלי גוונל חונרין לא שציק
ונוקסא ח"כ אפילו צדיקת סקין
כנוי ונונטי דנונר לא טרה טרחא
יתירתא ולא שציק שייך רק צטרחא
קטנה:
בשעבר איתפלגון ר"ל וכו'.
הנה קוד ה' לירח צצנוונר
להכע"ס הוא נחלוקת צין הפוסקים
הסוק' והרננ"ס והס"ס פסקן דהרי
הוא כגוי והרשצ"ל כתצ דצציעצד
לפני הרננ"ס חלל לפי הנראה לא היה
לפני הרשצ"ל דצתה"כ הציל לחיות לשחיתו ולא זכר היר' וחין לתנות ע"ז כי גם שחר קדרי הירושלמי היו ציונים הסם חזון יקף
ועפ"י רוב לא ה"י להם רק קונטרסים ופוזרים :

בא ורחא ח"כ הליצור נוהג. ונח"י דהכל נוצע שיעת צעל הלכות ח"י דקס"ס לא ישחטו ולא נונל הדין רק נופכי בדעתן
ב 2 (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

הורלין

פסוקא: ונשחטו חיות ריש פ'א: דרש אברהם יצחק לרבינו יצחק

בסדרה ו"ל דליסנא דונתאי'
ו'ליקן בלוקט' דדיעז' כדכתי' יתחוס'
(קדושין צ"י) דלכתחילה לא הניחו
לשחוט רק הניחוהו וס"ל ד'ד' של
כח"י נהוו קבלול צעלונס נפסול
במשתקא אפי' דיעבד וקאמרה ונתאי'
ד'ד'יעבד כסדר ונפסק הטעם
ההמחיקה כסדר ל"ל כיון שהורה
בחיטת סוגיה צה"ל לנפסק
במשתקא ואינו נפסקים כן כדי קבל
לעבוד פלוגתא דחוקק צין שיקר
הדק דכסדר אפי' לכתחילה וצין
קבלול הכסדר אכל קצקלטי
ישתק ונלמד שהמחיקה כסדר זה
לדאי לכתחילה דלקרא קאי קרא לא
(ו'י' ד'יעבד):

[illegible]

צצצלי, אלל צשאר דוכתי צירובלנוי גרסי' דכתיב זה "שנוע" ודרשינן בשנוע לזנך ונה שאתה נוולא ונפיך: מ"ש דר"י כתיבת טעם הוא דענואל דר"ל לאו נוסח דכתיב שנוע דכ' לזנו' דדוקא צק"ש קפיד רחננו' ל"כ בדדר' תיקתהם צכל בשון באתה שנוע רק טעמי' ונהדין קרלהאזנת למצותיו, דצכל ונולה לריך להחזין ונה כהוא ונולא ונפי' דחני הוקפתי' תרונות ד"ש פ"ה: ר"י אומר, חונתי' פליג דחני חרש צהדיהן חנוסה דלס תרנו חין תרונתן תרונות, וכולהו יליף הש"ס צירובלנוי ונקרא, וקאמר ר"י אעפ"י דלכתחילה לא יתרום אלל אס תרם תרונותו תרונות, והיינו כשנועשין ונוכיחין על נחשצתה וקרא דלכר ידצנו ונועשט לכתחילה: ודיו כל המהרות, נעשים אפילו לכתחילה וניהיננו דעיהדות קיל טפי ונהרונות, לא נפליג כולי האי צין טהרות לתרונות וניעול דעכ"פ צשנועשין ונוכיחין טל ונחשצתו תרונות תרונות דיעצד: משם ראייה, צתניה חין טהרות דוניי כלל לתרונות דטהרות לא כתיב צהו ונחשצת רק כוונה וסגורו לה נחשצתי וגם האי קרא לטונות הגוף הוא דלחא אלל סקנכו ונכיל חכונס גס על טהרות וכיונחה צבה, אפילו לענין הכשר דעטיונהצתה כיון דלח כתיב ונחשצת נופורס ונהי כשנועשין ונוכיחין על נחשצתה, נחש"ס תרונות דנופורס צקרא ונחשצ לבס תרונותכס לא ונהי חק אס ונחשצתו כיכרת ונתוך נעשין כיון דנחשצת נופורס כתיב, ור"י ק"ל כיון שהכשר לריך ונחשצת ל"ס טהרות וכל' תרונות: והא שח"י קוביא היא דכתיב כונו לא חתי"ל דלגני שחיתס קי"ל דשחיתס חולין חינו לריבה ונחשצתה ככל כטהרות, ואעפ"י חרש כל? ונוכחי דהא דלנור "דלס כד"י נוסח דקצב' דהא דקי"ל שחיתס חין לריך נחשצת דוקא צצד דעת ד"ס לו ונחשצת ונהרננו ונילת' דלח חשב, אלל חרש דלית ל"ס דעת ללוחה כדלנורנין צירובלנוי יצונות פ"י צנחשצת ונחשצת וכתין דלנור' כל תרואו לצילת חין צילת ונחשצת ולפי' כתיב ודלי חתי"ל אלל לא כד"י: אפילו ר"י אעפ"י דצהרניות ודלי ונהייתין דלח כד"י אלל הכא חק ר"י ונולה נוסענא דלעיל: הני הוקפתי' סס, ורש"ג היינו ח"ק וקני"ל דחרש טדצנו צו חכונס צונשצתנו היינו דוקא ונליד' זה הוא אילם, דלכתחילה לא יתרום נטעם

שלינו יוכל לצדך וכן חרש שלינו דחני הכא אלל כל כהוא טובה דצד הנופורס לבטות ולדס ש"ס צו דעת נועט לא יעשה זאת ח"י טעות: הנימריקוס, ונלה יוכית ונשונבת ונהרות, סר וחסוד ודרכו לילא צלילה צענינים ונדינים וצצצלי גנדריופוס אחי, ופי' רב"י שחולק לשלוח חויר נופכי חסוס: מהטיר לשדור, טלל לבס ע"י רק כדי כהב"ר עליו רוח טיוול' כדלנור' צצצלי: בוליוכוס, רל"ב צכל ונחשצת ונכולק ונן הוירו וצלע"י (אע"ש טרייטע): מוריהוס, חולה הרשס, והוא חולה רק לעתים רחוק' מכתבר הא דר"י, דלפ"י צלחת ונהן כג"י כיון דעציד דרך טעות כדלנור' צצצלי, ולח כד"י דלנור עד שיהי כולן צו: ובלבד אלל צהא חפ"י כ"ה נודה כדי צה כהוא טעות גדול כדנופוס, וסויהר נ"ל דה"ק וצלצד צנאצד דלריך שיהי ג"כ חד ונחקד דיבין דלפ"י טוטה שצטוים חין עושה כן ודלי חולה קודריקוס הוא שנוצצ' הנוח ונקרה הוא: דתני ר"י אומר, הוקפתי' סס, ור"י דלפ"י לכתחילה אלל דר"י וניירי צכל קטן חפ"י לא הגיע לחינוך נקיע תרונותו תרונות דיעצד, אלולא דצשצצני עונוי פ"ג ונקי' תרונותו תרונות וצשהגיע לחינוך חפ"י לכתחילה: לעולם, חפ"י חציו עונד ע"י וכן הכא חק שחרים רואין חוהי חין שחיתסו שחיתס אלל דצידע לאטן את דיי ונוונות' צלחר' רואין אותו דיעצד שחיתסו כשרה, ולכן: אמר רבי חזקיה-

המצות, מאי טעמא דר"י והאזנת למצותיו ישמעו אוניד מה שפיק מדבר, מאן תנא חרש לא כרבי יודה דתני רבי יהודה אומר חרש שתרום תרומתו תרומה אמר רבי יהודה מעשה בבניו של ד' יוהנן בן גדיגורא שהיו חרשים והיו כל מהרות שבירושלים נעשים על גבן אמרו לו משם ראייה מהרות אין צריכות מהשבה ונעשות על גבי חרש שוטה וקטן, תרומה צריכה מהשבה, והא שחיתסו אינו צריכה מהשבה, סברין מימ' את שישלו מהשבה אין מהשבה פוסלת בו את שאין בו מהשבה מהשבה פוסלת בו הוי מאן תנא חרש דלא כרבי יהודה, אפילו ר' יודה מודה בה: תני רבן שמעון בן גמליאל אומר אי זה הוא חרש כל שהיה חרש מתחילתו אבל פיקח ונתחרש הוא תירס והן מקיימין על ידו שומע ואינו מדבר זה הוא אילם מדבר ואינו שומע זה הוא חרש זה וזה הרי הוא בפיקח לבד דבר, אי זה הוא סימני שוטה היוצא יחידי בלילה הלן בבית הקברות המקרע, בסותו ודמאבד מה שנותנים לו אמר ר' הונא ובלבד שיהי כולן בו דל בן אני אומר יוצא בלילה קונדריקוס לן בבית הקברות מקטיר לשדים המקרע בסותו בוליקוס מאבד מה שנותנים לו קונדריקוס ר' יוחנן אומר אפילו באהתי, אמר ר' אבון מסתבר הא דר' יוחנן ובלבד מאבד מה שנותנים לו, דאפילו שומה שבשומים אינו מאבד מה שנותנים לו פעמים שומה פעמים חלים כל זמן שהוא שומה חרי הוא בשומה לכל דבר חלים חרי הוא בפיקח לכל דבר, מאן תנא קטן דלא כרבי יהודה דתני רבי יהודה אומר קטן שהניחו אביו במקשה הוא תורם ואביו חיי' על ידו תרומתו תרומה מומתיה כרבי מאיר דתני רבי מאיר אומר לעולם אין תרומתו תרומה עד שהביא שתי שערות, כמה דמר תמן אין תרומתו תרומה אוקי האב אין שחיתתו שחיתת עד שהביא שתי שערות, אמר רבי חזקיה לית בן קטן שגירתא דלישנא

הוא חרש וכן חרש שלינו דענין הצרכה: לבל דבר, אלל לא היכי דענין הצרכה: היוצא יחידי ולאו דוקא חני דחני הכא אלל כל כהוא טובה דצד הנופורס לבטות ולדס ש"ס צו דעת נועט לא יעשה זאת ח"י טעות: הנימריקוס, ונלה יוכית ונשונבת ונהרות, סר וחסוד ודרכו לילא צלילה צענינים ונדינים וצצצלי גנדריופוס אחי, ופי' רב"י שחולק לשלוח חויר נופכי חסוס: מהטיר לשדור, טלל לבס ע"י רק כדי כהב"ר עליו רוח טיוול' כדלנור' צצצלי: בוליוכוס, רל"ב צכל ונחשצת ונכולק ונן הוירו וצלע"י (אע"ש טרייטע): מוריהוס, חולה הרשס, והוא חולה רק לעתים רחוק' מכתבר הא דר"י, דלפ"י צלחת ונהן כג"י כיון דעציד דרך טעות כדלנור' צצצלי, ולח כד"י דלנור עד שיהי כולן צו: ובלבד אלל צהא חפ"י כ"ה נודה כדי צה כהוא טעות גדול כדנופוס, וסויהר נ"ל דה"ק וצלצד צנאצד דלריך שיהי ג"כ חד ונחקד דיבין דלפ"י טוטה שצטוים חין עושה כן ודלי חולה קודריקוס הוא שנוצצ' הנוח ונקרה הוא: דתני ר"י אומר, הוקפתי' סס, ור"י דלפ"י לכתחילה אלל דר"י וניירי צכל קטן חפ"י לא הגיע לחינוך נקיע תרונותו תרונות דיעצד, אלולא דצשצצני עונוי פ"ג ונקי' תרונותו תרונות וצשהגיע לחינוך חפ"י לכתחילה: לעולם, חפ"י חציו עונד ע"י וכן הכא חק שחרים רואין חוהי חין שחיתסו שחיתס אלל דצידע לאטן את דיי ונוונות' צלחר' רואין אותו דיעצד שחיתסו כשרה, ולכן: אמר רבי חזקיה-

חולין

וְהָיָה

והא דלא קאמור דאפי' רוב ישראל חקור דכיון דנאלא צבוק ודאי נשקום דמתנבלה צידו זרקא. דהצרייחא לעיל ח"א לפרש הכא דנופוס קאמור דאם רוב ישראל ככה, חבל בראה לי בונד צד דק"ל להירושלמי דצבוק שרובן ישראלים לא זרקו נבלות דידעו דרוב הנפלים ישראלים ניכחו ויצאו ליד תקלה, ודאי נאלא נאלא ונאחד ונבי העיר נשאל"כ. רוב תגרי הסוק ישתעבדים אפי' רוב העיר ישראל, הישראלים עליוס זורקין לשם הנבלות והיינו דפרק וזה רוב העיר ישראלים, ונשני בין דהסוק של גוים לא ונחי רוב העיר ישראל כדפרשנו: לית אינש, שית דבר הנחבל על השפלה רק נבלה, וכן הוא צבלי דאם עשוי להטיל נבלות בשפלה וכו': הידי והבחה. אי פירושא שרדך להיות חס הגויי הלכתא כלומר יודע הלכה צב וקוס, ונשני דהיינו רק ה' הלכות שחטה ואפי' חמינ דשחט סבין, שפיר נהו דתינא נדלדיך שחט שפיר האי נני שחט שפיר קנ"ל כיון דלא גויר זיוני דסה ודכ ולא ידע הכי חורין צבלי וזאתה שחטה. שרדו אותה שחט שפיר נותרת וקס"ד אפילו לכתחילה נותנים לו בחריש דחול אותי ופליג על רב דקאמור דאפי' חזין דשחט שפיר פקולה, וקאמור דצביק הדין לא פליג על רב, רק דנופוס דהא דקאמור רב ואפי' תנינן דשחט שפיר שחטה פקולה היינו לכתא צאין חריש דחול, ולכתחילה ודאי דלא יתנו לו וצדיצ' בשרה: בדיקת חכבין, דהא חס לא ידע לצדוק כראוי ונאלא פגונה הוי נבלה? דאינן ציבחר. קעיפי דינפגינה הסבין נשני הנה נשאל"כ הכי ה' ה"ש קעיפיהם חרבה וצקל יכול לפעוה: אן בר נשי. קנהונה על נה רונסני ליה דפגינה הסבין דבר נועט הוא דנאונה איכא איכסי דאפי' חנוע קשה עליהם וקאמור דרך ענה סהא גופא הוא ון חסן חכסי דאפי' חנוע קשה עליהם: ובהר. צדוק שלפני חור ר"י הכי על נפשים: דילמא, נשק דנאני שחט כן ר"י על נפשים וסן ונה כענה חצתיה: כון אנו. עיקר הדא נילתא צרכה פ"א ה"ה: אין עסוקין כלומר

מעמא לית בר נש דיהוב דבר מוביל על אשפה: רבי זעירא ורבי ענן בשם רב רבי יוסי בי רבי בון ורבי יודן בשם שמואל, הני טבחי דלא גמריין הלכתא לא אכלינן משחיטתיהו היידו הלכתא שהה דרם חלד הגרים ועקר ואפילו חמינ דשחט קמן שפיר שחיטתו פסולה ר' יאשיה בשם ר' יוחנן ואותה שחיטה מותרת, אמר רבי חגי קומי דר' יוסי לא דר' יוחנן פליג לא אמר אלא אותה שחיטה מותרת בשעבה, אמר רבי מנא קשייתי קומי דרבי יוסי ולמה לא תנינן בדיקה של סבין מן גו דאינן ציבחר לא תנינן, אמר ליה אן מן בר נשי דאפילו מילא דציבחר קשה עלן, דילמא רבי יוחנן אמר על גרמיה כגון אנו אין עסוקין בתלמוד תורה אפילו לתפילה אנו מפסיקין ורבי יוחנן בשם ר' שמעון בן יודי כגון אנו שעוסקין בתלמוד תורה אפילו לקרות שמע אין אנו מפסיקין, דין בדעתיה ודין בדעתיה רבי יוחנן בדעתיה דרבי יוחנן אמר ולואי שמתפלל אדם כל היום למה בגין שאין תפילה מפסדת, ר"ש בן יוחי בדעתיה דר"ש בן יודי אמר אלו הווינא האים על מורא דסיני בשעתא דאתיהבית אורייתא לישראל הוינא מתבעי קומי רחמנא דיתברי לבר נשי תריין פומין חד דרבי לעא באורייתא וחד דעביד ליה כל צורכיה, חור וזר אין חד דאית ליה לית עלמא יכול קאים מן דילשורייא דיליה, אלו חווי תרינ על אחת כמה ובמה ולמה לא תנינן בדיקה של סבין מיליה דאפשר בחורניה לא תנינן רבי בא בר כהן בשם רבי יודה בר פיו אף בדיקת סימנין אחר שחיטה דין בדעתיה ודין בדעתיה דין בדעתיה עבר ולא בדיק מרפה ולא מתנינן מתניי אלא דנבלה ודין בדעתיה דמר עבר ולא בדיק נבלה ותנינן, אמר רבי בון מעמי דר'

צהגרי גוים הוין חבל צבוק דרובן ישראלים לא, לכן נוכרת ונה שפרשנו דכונו שצרו צבי הסוק ישראלים אפי' רוב העיר נכרים שרי כונו כן סיבי דהסוק נכרים אפי' רוב העיר ישראלים חקור כצדקת חצ"י וכונו שפרשנו דצבוק של ישראלים לא בדי נבלות ונשאל"כ רוב גוים אפי' רוב העיר ישראל איננו גופא שדי נבלות צבוק ולכן הא דכתב חצ"י חבל נאלא צבוק חקור לאשמינן אתי דאפי' רוב חכמי העיר ישראלים חקור, ועוד י"ל דהר"י פליג, כונו על הרשב"א והר"ן וס"ל דצביקין רוב הסוק ורוב חכמי העיר דאם חכמי העיר גוים ודאי וינייהו נפלה ולכן קאמור סתמא וצבוק חקור, ואפי' דצבוק הסוק ורוב חכמי העיר ישראלים ודאי נותר לא פסיקא ליה לחלק דכיון דרוב הסוק ונשני העיר ישראלים כנאלא צבית דנוי ופשיטא:

רא דר"י פליג: תינא דנושנא דכל עיקר הלכתחילה ודיעבד קפיד והס"ד דאפילו לכתח"י נותר ר"י ולהתיר דר"י לא היתר רק דיעבד ניחא דלא פליג ר"י על רבי הא דדיעבד כונו אפסר לוור דרב ס"ל דשחטו פקולה לגויי וגו' טפי נחש"ק דהתם ניידי סידע ה"ש ועוד נעיקרנא נאלי קצבר הא נופוס חור, ולותה שחטה נותרת ופי' ולותה שחטה כיון דכבר עשה כן נותרת דהא חזינן דשחט שפיר ואין י"ל דר"י נותר חף לכתחילה, וי"ל דהנוקסן ידע ודאי דרב כונו חלצה קאמור כונו שהוא צבלי וקנ"ל דלא נינא כיון דשחט שפיר נכתנא נוחזק הוא, ונאונה דעת הרשב"א והסוק דאפי' לכתחילה נותנים לו בגדול עונד ע"ג דעדיף נוחזיק וי"ש דלא כלור דגורע נחסי, ול"כ נה אפי' ר"י לשוקף, חלל ודאי דה"ק דכל שחטה סהא שחט בגדול עונד ע"ג כשרה ואפי' לכתחילה וקאמור דלא פליג ר"י חרצ, חלל דהוה קפיד על לישנא דרב דקאמור שחטה פקולה דה"א אפי' אותה שחטה וצא ר"י לפסח דצרי דא"ל לגוייור הכי רק אותה השחטה כיון דכבר שחט ואחר דאם דשחט שפיר

חין תורתינו חונתיהו כרשב"י וחצרי: דין בדעתיה, כל אחד לפי שיטתו: לכה בגין, וכו' ה"ש ולונה ישסה כן סיהפלל כל היום ויחצטל נות"ה, והלא כביע עכ"פ זמן תורה לחוד וזמן תפילה לחור, ונשני שאין התפילה נופקדת ללמוד תורה, אדרבה נלחצו לצד נשקידה: תריין פומין, שקידתו ולחצתו לתורה הים כ"כ גדול עד שהתדעס שהפה הנושניע דצדי חלקים חיים הוא צעלנו ילחד טפל הצלי הבור"ו והים נצקש נחצק"ה שחי פיות, והשני לדצדי חיל כדי שלא יחצטל האחר נוצרי תורה: דלשוריא, ונלא דנזיית ופתרנו סקר נה"ר ונורגל בחצרי: ולמה לא תניין, ואי קש"י נ"י לא קחצי פגינה הסבין צהדי סבין ה' ה"ש דנועכבה השחטה תירון: מלה דאפשר, ע"י אחר לא קבני דהכי ה' ה"ש ח"א לוור דאחר יודע והוא ישחט נשאל"כ צדיקת סבין אפשר לו לשחוט צבין צדוק כ"י אחר ולא שייך לגוייור דכל שאינו יודע לצדוק הסבין חקור לחבול נשחטה: בדיקת סימנין, אחר שחיטה ולפי הנראה ה"פ אי שאלוהו ולא ידע שרדך לצדוק צביינים אחר שחיטה חקור לחבול נשחטה, וצבלי חורין העצב לרדך לצדוק צביינים אחר שחיטה, וחורין שם לא צדק ונלי טרפה צונתתא חני נבלה והבא קיינינן דנבלה ולפיכך חצז זה צין סבין ה"ש דלעיל, כדאמור דכל אחד לשיטתו חיל מלך דקיל לא צדק טרפה ח"א לנחני צהדי סבין דנבלה (ירושלמי עם פ"י חשה שרמה)

ד'רעכענען מ'וועט דאס פארשטעלן

סביר של וישנושי ע"ה. ט"ן צצצלי ולדעם הרוזנ"ס האי
נוהר דיעד הוא ולבתחילה אקור לשחוט צקבין
של ע"ה, וכן צאקני דקיינו לקורצבא, והא דקאנו
צצצלי ואקיר לחורק זה צסר או צנוקוכט לאקור בשחוט

היינו חפ"י דיעצד חסור וכן הוא
דעת הרמב"ם ורמ"ן, חונס הרמ"ם
והטור כ"ל דהאי נותר לכתחילה
קאונד וחיצי דאונד חסור היינו כנוי
רק לכתחילה ונשא"כ צדיעצד
נותר ולפ"ז ל"ע צצצצלי על נה
דנותר כותן טעם, ונקלקל הוא"
דודאי נעשנע דלכתחילה היצי
טעמא כשיעת הרמ"ם והטור;
ועל נה דחסור כותן טעם
"נהקן הוא" ופ"י דלפי כן חסור
חפ"י דיעצד כשיעת הרמב"ם
וה"פ :

עבודה זרה ושחיטת
די זו פסולה שנאמר
שנובחה לע"ז לא
בא הקוף ולא שנובח
גא שחיטת הגוי ה"ז
שא הא דע"ז בשר
די בון בר חי"א וביני
זו ה"ז בשר זבחי
פסולה רבי שמעון
מתניתין מהדין הרי"א
ששבי הארץ זנו אחרי
ואכלת מזבחא מי
יל בהומר או חומר
מר רבי (חגי בשם
צורבא לדרבי חי"א
עון בן לקיש אי דר'
עובד כוכבים הא
הוי צורבא לדרשב"ל
אמרין גוי שובח בגו
ראל לא הוי צורבא
כי"א לדרשב"ל ;
פסקא

כשרה, דל"כ עיקר חקר נון הספר והכי היו לי לנומי
 "ליצן סקין ושחט צה ונולא סביכו יפה שחיתו כשרה
 וזיל דרדקיט סקין ונלוצנת אפער ריק "צשנשא" כדצדק
 הונערא, וכדפרס"י צליטנא קווא "רונתים הסקין כד
 צשנש ורולין ופ"ח מורד" זה אפער אף צסקין ונלוצנת

[illegible]

קיים הוא תוספתא ופורסת וקסא על הר"נ שהציא ילפות
אחרת

אחרת אם לא קידש וכן הירושלמי דהכל וק"ל דהא דקאמר
הש"ס דנקרא ואכלת ונצחו ה"ל צציתו של ככרי לרוחא
דנולתא כלאור ונצחית צציתו של ככרי פשיטא כדכחשו
הנפרסים ונעשתה י"ל דצריכו בננו שהוה הכל נאחר
הכוכבים: בסומא. שחוטך קצצו חצי' דרולא ונרגיש ונעטי:
שהזהר על זמנו רל"ל שיעשה
קיג וגדר דלח"כ צנקל יאכל
ונצחו אחת לנוד שצחו חסור
והוא חסור היותו גדול דמולין
קל צמונך, והנה חזינן דקרא
דנצחה קפיד על הטובא ע"ז או
הנונר שאינו צר זציה וקרא דפן
הכרת ונקפיד כלה יח"ל לו קום
ההקדמת עונות ונכחן נסחר
קצרת הצ"ח ודוק:

ותני ר"ח: לפנינו צחופתא
ליתא וה"ל חסד וכן קוונא
שירדט לשחוט, שחיתתו כשרה, והינו
והפרסים דהחופתא ונפרשה
נחיתתן דהא דקתני וכן קוונא
היינו שירדט לשחוט, חנוס פה
לנו רוחין צעילי שהג"י צחופתא
היתה כנו שהוה פה, ונכחן
רל"ה לנוד שכתב ה"ל דקוונא
שלא ראה חור גינניו אפי' דיעצד
שחיתתו חסרה:

השוחט ציה"כ: וצצצלי הג"י
הבוחט צצצת ציה"כ
וצרונצ"ס (ה"ס פ"ח) הג"י כנו
שהוה צצצת ירושלמית ומקשה
כתב דציה"כ חייב ונלקות ונחתיי
צנפשו קלי דק אצצת וה"ק לא
נצצני יח"כ חלל חף שצת דליכא
נצ"ד, דליכא לפרכא ציה"כ כרת
כדפרש"י דקקילה צהמלחא וכרת
צלי המלחא, נכ"כ"ל ונלקות ונצ"ד
שקיתן צהמלחא חנוס רש"י ז"ל פ"י
לפ"י ג"י הצצלי וע"כ ונחתיי
צנפשו קלי ציה"כ וה"ק איך
יח"כ דנחתיי צנפשו, והיינו
ע"כ כרת דנלקות לחו ונחתיי
צנפשו הוה:

הלכה ג' כיני ונחתיי: וכן
הוה צצצלי ונכילתן
ואי שחט צנויד כתבו התוס'
(ד"ה השוחט) דצצילנא שחיתתו
כשרה וצפרהקיל פקולה עוד
כתבו התוס' צלשון שני לחלק
צין פ"ח דלפ"י צפרהקיל לא הוי
נונר צין פ"ס דנופ"א והלכה הוי
נונר וכן הר"ן כתב כצצד
הרשונה כצתוק' חלל הר"ן ז"ל
(צפ"א צפ"ס) כתב דצנויד שחיתתו
פקולה צכל עינין, ואף שקצרת
הס"ל לחלק צין פ"ח צ"ל הוה קצרה
הגינני דחיונתי נעשה ונונר כלי
שחט וזו כצד נגננה השחיתת
כצנעשה ונונר, הנה הר"ן ז"ל דגניס
זה וכתב צפירוס הנוננה דנעשה ונונר וכי שחט רק העור
וננעט וכן קיינא ונחתיי חסרה כשרה רק צגנור השחיתת
ואז כצד הוה ונונר:

דתני הנוננל צצצת: ונכנה תרונות פ"צ ויג קתנא
כר"ן והשחר הוספתא פ"ג דצצת צציתו לשון
נעט ועיין ירושלמי ס"ס והג"י צירושלמי ס"ס והנעשר
והנוננל
לא כר"י הסנדלר, דקס לחו דה"ל דהכל יודעים דר"י הסנדלר ודלי' לא, חדא קר"י ור"י יודה הלכה כר"י
ועוד דהלכה כקתא ונכנה והיינו כר"ן חלל נוסח דרשן להי כר"י שחט חלל צצס רצני יוס' דנונר ע"ז: אלא משנה
קתא

פסקא: און תניין: דנלונה קוונא לל"ה וצחופתא
נלונה ל"ה לקוונא וליה צכל חד חידושא:
ודלי פירושא דנורגיש הצדל חור היום לחור
הכוכבים: בסומא. שחוטך קצצו חצי' דרולא ונרגיש ונעטי:
יתני בן, דכשצצוקה כננדרו חפילי
לכחתינא קוחט, ח"כ חדר"י קלי
דקלנר דציוס צצית אופל כני
לא ונצית רל"ה נר' צון דלנור
והוה דנחתיי כינונא:

פסקא: און תניין השוחט בלילה
ובן הסומא ששחט ותניא ר'
הייא הסומא ששחט וכן השוחט בלילה
צורבין למתניתא וצורבין לדרבי חייא,
צורבין למתניתא סומא בליליא דחמי
ציבחר ימא ובוכבין דלילי בדם לית
רגיש וחמי כלל לא, צורבין לדר' הייא
ליליא בסומא הא בשאבוקת נר' לא בדא
אמר ר' יוסה דהא דתימר ביתא דמאפלין
כוותין אפילו ביממא לא ותני בן לעולם
שוחטין בין ביום בין בלילה ואמר רבי
בון בר חייא והוא דמחזיי ביממא:

משנה: השוחט ביום הכפרים ובשבת
אף על פי שמתחייב בנפשו
שחיתתו בשרה:

הלכה ג' רבי סימן בשם חילפי
כיני מתניתא אף על פי
שאם חזיר מתחייב בנפשו בשוגג
שחיתתו בשרה אמר רבי יודן ויאתמי
לא תני ומומר לחלל שבת בפרהסיא
כהנא אמר מתניתא רבי מאיר היא דתני
המבשל בשבת בשוגג יאכל במזיד לא
יאכל דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר
שוגג יאכל למוצאי שבת, מזיד לא יאכל
רבי יוחנן הסנדלר אומר שוגג יאכל
למוצאי שבת לאחרים ולא לו מזיד לא
לו ולא לאחרים עולמות שמואל מורי
כר' יוחנן הסנדלר, רב כד הוי מורי
בחבורתייה הוי אמר כר"מ בציבורא
הוי מורי כר"י הסנדלר, אמר ר' שמעון
בר ספנין לא כר"י הסנדלר דרש לחו
ברם כרבי ישמעאל בר רבי יוס' דרש
לון דתני ר' ישמעאל בר רבי יוס' בשם
אביו כל דבר שחייבין על זדונו ברת
ועל שגגתו חמאת ועשאו בשבת בין
שוגג בין מזיד בין לו בין לאחרים אסור
וכל דבר שאין חייבין על זדונו ברת
ועל שגגתו חמאת ועשאו בשבת שוגג
יאכל למוצאי שבת לאחרים ולא לו
מזיד לא לו ולא לאחרים, בעון קומיו
דרבי יוחנן את מה את מר אמר לון
אני אין לי אלא משנה המבשל בשבת
בשוגג יאכל במזיד לא יאכל שמוע ר'
הסדא

קודם חסור צהנא
ח"ל לכס צלכס יחא
יכול חפ"י צגוג ת"ל
ולא צגוג: בחבורתייה, צין הסלנוידים חנור להס שהדן
כהקתם ונכנה נכ"כ"ל צצציר לא רל"ה להקל לפני חנון
עס, וצצצלי חיתא דרשן לחו כר"י והכי נוספתא, דכיון
דהלכה כר"ן לנוד יחנור עליהן חנונל היותו גדולה:
חדא קר"י ור"י יודה הלכה כר"י
דלי' הסנדלר ודלי' לא, חדא קר"י ור"י יודה הלכה כר"י
משנה
קתא

און תניין: דנלונה קוונא לל"ה וצחופתא
נלונה ל"ה לקוונא וליה צכל חד חידושא:
ודלי פירושא דנורגיש הצדל חור היום לחור
הכוכבים: בסומא. שחוטך קצצו חצי' דרולא ונרגיש ונעטי:
יתני בן, דכשצצוקה כננדרו חפילי
לכחתינא קוחט, ח"כ חדר"י קלי
דקלנר דציוס צצית אופל כני
לא ונצית רל"ה נר' צון דלנור
והוה דנחתיי כינונא:

משנה: אעפ"י שמתחייב בנפשו
יה"כ כרת ובצת קקילה
ועשפ"י דכרת צלי המלחא ונצ"ד
צהמלחא? תרונות ונחתיי צנפשו
הוה:

הלכה ג' כיני מתניתא. בן
לר"ך לפרש ונכחתיי
והאי כיני דקלנר צירושלמי צכנה
והקוונא לרוב הוה שצצלי ונסדרי
הש"ס ונחתיי וכלך צצצלי לנור
חקורי ונחתיי וכו', ולפעמים הוה
רק פירוש: אעפ"י שאם חזיר,
דליכא לחוקתי צנויד, כדקלנר
ר' יודן דשחיתת ונונר לחלל שבת
ודלי חסרה: מ"ל חתי. צצציתא
חון וכן הנונר לחלל שבת צפרהקיל:
כהנא אמר, כהנא קל"ס טפי ונר'
קיונן וננינו אפסר לנור דנוכדרי
הש"ס חנורו שכהנא חנור כצד
לחשוד ונלל צירושלמי כהנא ג"כ
צדוקית חסרונים: מתניתא ר"מ
היא, לא דחוק להגיה ולפרש
חלל דחתיי כר"ן דהוה קתא
נכנה דתרונות פ"צ ויג, וצנויד
חיי' והא שחיתתו כשרה לערצ
דחיי' ונלל שצת, והא דלא רל'
הצצלי לחוקתי צנויד כר"ן נוסח
דדונוא לוח"כ קתני דצלוהו יוס
חפילו שוגג לא יאכל לחת חסר'
לחסי דנה דליכו חוכל ציה"כ,
חיי' נכוס שחיתת רק עיניו יח"כ
יחפ"י דצד היתרגנור חסור לחכול.
שוגג יאכל, חפילו צו צייס וצכדי
ביעשו חית ליה כר"ן רק חיי'
דצצד חסורא כגון צנויד דלא
יחכול עד ונלל שצת שוגג יאכל.
לנונל שצת לו ולחחרים דנוני'
חסורא עציד וצעינן צכדי שיעשו
דלא להסתחי ונעצרה: לא יאכל.
חפ"י לנונל שצת יצצצלי חג"י
נפערס לא יאכל עוללות, חלל
לחחרנא דלא עבדי חסורא לא
קקיסתו: ר"י הסנדלר, ק"ל דלפ"י
צגוג דדידיס דצצד חסורא
קקיסתו ולחחרים ונחתיי צכדי שיעשו
דלא להסתחי ונעצרה חלל ונוד
לכ"ע חסור עוללות דכתיב וצנונחם
חא השבת כי קודם יכול ונה
חף נעשה שצת חסורין צהנא
חא לנוד שחין חסור חלל צחכילה
נחכלית נות יונת צנויד חנורתי
ולא צגוג: בחבורתייה, צין הסלנוידים חנור להס שהדן
כהקתם ונכנה נכ"כ"ל צצציר לא רל"ה להקל לפני חנון
עס, וצצצלי חיתא דרשן לחו כר"י והכי נוספתא, דכיון
דהלכה כר"ן לנוד יחנור עליהן חנונל היותו גדולה:
חדא קר"י ור"י יודה הלכה כר"י
משנה
קתא

ותננה כר"י: הותרו השבחות. דכל אחד יאמר
דצונג עשה: ותני ר"י בן, דהייסין להכי דאסרו כל
השוכח כדי דהמזידין לא יוכלו לוור שונגין היינו ונשני דלצט
צצת ולוור צצט שונג לא נחשדו ולא קנסו דנולתא דלא
שכיחא הוא: תפתר לאהרים:
לעולם ונחיתין כר"י ואפס"ב לא
לדיקין להגיה הנוסחה חפ"י שאלו
עשה בן צנוזר וכו' דשמיעתו
כברה דקאנור לחמרים הוא וכדרי'
דאנור צנוזר לא יאכל הוא אצל
לאחרניא קרי: ותני בן, לפי
השקפה הראשונה הוי סייפחא
לדרי' סיון דנחיתין צונג, וא"כ
ו"י נטר הס"ס עד הכא אלא
ודאי דלדרי' יוקי צס כהנא קאי
"ופני כן" ונפרש דפליג ר"י גס
צשוט וק"ל דצונג יאכל הוא
ולחרים צנוזלי צצת וצנוזר הוא
לא יאכל עולנות ולאחרניא קרי:
אית תניי תני. סתנא שונג יאכל
ולא "לנוזלי צצת" כדרייתא
דלעיל, ונפרש דר"י ה"א ונותר
אף צו ציוס ולא יאכל דקאנור
היינו כנוי לצו ציוס ונפרש קרי
וצרייתא דלעיל כר"י הוא
ואחרים לצער צרי וצנוזר
הוא לא יאכל עולנות ולאחרניא
קרי צכדי סיעסו: המבשל
לחולה בשבת. הירושלמי חנוני'
נולד, וי"ל דה"פ דהס
קתם חולה דנחיתין צו הס"ס הוא
קנחלה חיס צצת דנחיתין ונולתא
טיפי שחוכרה לשחוט או צצט
צצת ונש"ס לא ננצי' ליה צשוט
צצת דודליא חסור לחמרים ונש"ס
נוקלה, אצל צונגטל דליכא חסור
נוקלה כדאנורין צצצלי דחוי
לכוס וננצי' בן, "נחו לחמרים"
ויקוד צני ז' ה"א ח' צצת הותרה
לחולה והותר לחולה לחכול דצ
הנאקר הותרה לחונגטל צצט
עצורה וליכא חסור כלל, או דילונא
דחיה אצל ו"ינא לחמריאל חסורא
הוא, וקאנור דלר"י דקאנור
דאפי' צטל צונג ליכא חסורא
לא גרע נשונג ונותר לאחר אפי'
צו ציוס, אצל ח' קצב כר"י דכ"ל
דצונג חסורא ליכא ננצי' בן

הסדא ומר לפום בן הותרו השבחות
ותני רבי חייה בן בראשונה היו אומרים
השובח תבשיל ע"ג כירה וקידש עליו את
השבת שונג יאכל מזיד לא יאכל נחשדו
להיות מניחין מזידין ואמרו שוכחין אנו
ואסרו להון כל השוכח והכא את אומר
איבן נחשדו להיות מניחין ולא נחשדו
להיות מבשלין קנסו במניה ולא קנסו
במבשל, רבי יוסי בשם כהנא תפתר
לאחרים ומתניתא רבי יודה, ותני בן
השוחט בשבת בשונג יאכל למוצאי
שבת במזיד לא יאכל, אית תניי תני
השוחט בשבת שונג יאכל מזיד לא
יאכל מן דמר בשונג יאכל למוצאי
שבת רבי יודה ומאן דמר במזיד יאכל
למוצאי שבת רבי מאיר רבי חוני בעא
קומי דר' אבהו המבשל לחולה בשבת
מהו לאחרים, אין יסבר ברבי מאיר
פשיטא, אין יסבר בר' יודה שונג הוא
או מזיד, אין אמרת מזיד הותר שבת
לחולה, דהא דתימר במבשל הא שוחט
לא בדא אמר ליה שבת הותר לחולה
ברם מבשל לא בגין דלא יבשלו
בתחילה: אמר רבי זעירא עד דאנן תמן
שמעין אמרין מתניתא בר' יודה ושחיתו

בשרה בפוקי דשבתא ומשום מוקצה, דתני מחתבין את הדלועין לפני
בחהמה ונבלה לפני כלבים וכו' יודה אומר לא היתה נבלה ערב שבת
אסורה שאינו מן המובן, והא נמי לא מתבניי מתמול רבי יודן בשם
רבי אחאי דהא דתימר שלא היה לו חולה בערבובתא דשבתא, רבי
בון בי ר' יוסי למה לי יוד"כ ושבת אפילו יום טוב נמי, רבי יודה אית
ליה ברירה, דתני הלוקח יין מבין הכותים בערב שבת ושבה ולא
הפריש, אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה עשרה
הבאים אחריהם מעשר ראשון תשעה הבאים אחריהם מעשר שני
ומיחל ושותה מיד דברי ר' מאיר ורבי יודה ר' יוסי ורבי שמעון אומרין
שמה תיבבקע הנוד ונמצא שותה מבלין למפרע, לא כמעמיה דהדין מעמיה
דהדין

אזי עכ"פ שונג הוא או דילונא לגבי חמריאל ונזיד הוא אצל קצת דחוי צצטל החולה ולגבי הנוגטל חסורה
עולנות, ולאחרניא נותר צכדי סיעסו: אין אמרת מיד, כלומר אפי' הפשוט דנוזיד גנור הוא נותר דצצת
הותר אצל חולה ולא עבד חסורא כלל: דהא דתימר במבשל, ואף אם תפשוט בן ליכא לננוזל הכי: גבי שחט
דליכא חסורא נוקלה, ופשוט ל"י ר' אבהו: שבת הותר לחולה, וכל היכי דליכא חסורא נוקלה צונגטל צו צשוט
לחולה ננצי' ודאי נותר ונל' הדין אצל צונגטל חסורא גזירה שונא יצתה צצצילו: עד דאנן תמן, כשהיינו צצצט צונגטל
דנוזי' ונחיתין כר"י כדאנורין צצצלי חסורא צחכילה לילונא כר"י נש"ס נוקלה: שאינה מן המובן. דכ"ל צונגטל
גדל ולדות עונות ונש"ס דלדורין קאנן ליה ליה לר"י צריה, ליכא לננוזל היכא דהסיה צצצת הוצר
הצר דלאכילה עונות רק צ"י חנוני' בן דהשמיס צצ"י ונותרה, והיינו דקאנור: והא לא מתבניי מתמול, דלא
ננה על דעתיה ולא היתה לכך לשחטה צצצת: אפי' יו"ט נמי, חסורא נש"ס נוקלה דלא לגדל ולדות עונות:
מבין הכותים, חנוני' צירושלמי דנוזי' דדוקא ננצי' הכותים ר"ל ונן הסוק וכותים חסידו חלפני עור ולא
נעכדי אף תרונת גדולה וצוה גריעו ננצי' דלא חסידו על ה"א, ונש"ס נצי' הכותי, כותים נעשרין הן:
ושבח, ולא הפריש, עד צין השנכות סאל חין נעשרין את הודאי ואפי' קציעת נוקים חסור נש"ס קריאלה סס
צין השנכות לא גזרו: שאני עתיד להפריש, אחר השבת אצל צצצת דק כדי אכילתו נותר ולא כל הנוד:
עשרה, לאו דוקא כי צ' כבר תרם לתרונתו, והא דלא קודא סס לחינוי' מ"כ, דכיון שנפיש הנוגטל לבוי נשפיש
הלוי חס"י: ומיחל, ונחמיל לשהות נזיד על סנך זה דלית לכו צריה: ונמצא שותה מבלין, דלא הוצרכו
החוי' לעולם וזה הטעם שייך ג"כ אף לנולד דלית ליה צריה ונפשי זה גרסינן בתוספתא וצצצלי חסור להן לכשיקט
דנולתא דלא שכיחא הוא: לא במעמיה דהדין, כלומר דהאי שונא הצקע הנוד לא תריוו ק"ל אלא ר"ס וכדנפרש דעענייה
ד"ר

את השאר נראה להירושלמי גרים כונו חנוך כסביקע
 דלחין זה שכיח ונח"ס תקין ר"ס דבריו ואומר חס בקיעה
 הנוד היא נחלתה דלא שכיחא חלל שנה יסבה ויטהה
 השאר, והא דלא קאמר נחלתה שנה יסבה דזה
 יס ג"כ לדמותה אפי' צפונה
 עסקינן כלא ידע להשאר התו"ע?
 חלל חסני טעונים יס צבחה
 בזה נראה האפשרות בלא תציל
 לדי הפרשה תו"ע כלל:

מעמיה דר"י: עיין ונה שפרשנו
 וטור כ"ל דהג"י פה
 לריך נתקן ור"ב ק"ל שנה יקיע
 ושנה יסבה והא' שנה יקיע
 ד"ל שנה אחרונה ונחלתה שנה
 יס לדי הפרשה ושנה יסבה
 ויטהה חסל וכו' שפרשנו ור"י ק"ל
 נוקם צריכה כהדא דתנא ונחלתה
 להאגון ונח"ס חללאו כ"כ"ק על
 הגליון ככה צ"ל שנה יקיע
 ונהסם שהכחז קרה להרונה
 ראשית נקיים שחור לשנות כן
 דראשית פ"י בסריה ניכרין וכעין
 שאמר רבא בירובין (ל"ז) ודע
 דהתוב' עירובין בס ד"ס ח' אהה
 נודה נקשין לחך דק"ל טענה
 אחרונה צ"י ור"ס נח"ל הא כיון
 דנופריה חנוכו לר"י דטענה
 נוסח בקיעה הנוד, ותיכיל
 שהס"ק ידע דלחין זה עיקר הטעם
 חלל שחלו לראות ונה יעשה ע"ז
 וכל זה דחוק חלל העיקר כי
 חסב זכ"ב חס"ק נוסבה דצריכה
 חית לו וסביריה ניכרין לא דק
 חלל חס ע"כ לריך נחוב, וכל
 זה הוא לפי הצבלי חלל לפי
 הירושלמי חס חללות ר"ס ק"ל
 וחית ליה צריכה וע"כ ח"ל רק
 להציל עכס האחד ונוסס צריכה לכו
 חית ליה והפסו טענה דר"ס ודוק:

חית ליה והפסו טענה דר"ס ודוק:

בהדא דתנא: לפי ונה שפרשנו דיענו" דר"ס שנה
 יסבה היינו טענה דשנה יקע והעיקר
 להסביר שנקל יכול לצא לדי חכילה טבל כיחא הא
 דנציה דחית לר"י ולח לר"ס ודוק: ועיין צתוספתא
 נ"ס פ"ד דה"ג ונעשר שני נחולל על סלע שהעלה צדי
 נובס זה וכו' וכן הא' נ"ס דר"י" לא גרסי' רק ונוודה
 ר"י לחכמים חלל גרבי' לעיל וטענה דר"י כהדא דתנא
 וכונו שפרשנו לעיל:

תמן נופרע נתקלקל: עיין ונה שפרשנו וכן פ"י האגון
 צעל כדי יהושע צגיטין, חלל דקשיא לי וי"ו
 קבה חס הא ידעינן צוודחי שצעת הפרשה היוקיינו"ן הוי
 הפרשה והכא שצעת הפרשה ודחי קיינו"ן ואפ"ה חיישינן
 לבקיעה הנוד וכו' דה"פ דהתם חיישינן רק שנה
 לנפרע נתקלקלו חלל ח' ידעינן צוודחי ש"ה קיינו"ן ונפרע
 עליהן סהי הצדיקין וכן הטבל קבע להם נוקוס ונש"כ
 הכא דהניחן צחוד הטבל חפ' חנוכי' יס צריכה חנו"ן
 היכי דחיתא צעין ואחר השנה נופרעין חלל היכי דכסר
 חסד ונעיקר חלל ח' הפרשה כיון דלא קבע להם נוקוס
 וי"ל דנח"ס ר"ס נהרץ כצריכה דר"י אפשר דק"ל דחך
 צבי הא' גוינה הוי הפרשה כיון דצעין הוא וס"ק לבסיקע
 נח"י חכפת לן הא צצעת הפרשה הוי קיים וקאמר
 שנה יסבה ויטהה הכל והשתא ננו"י ח' יס צריכה
 שנה תרונה וחי חין צריכה שנה טבל:

מן הקד דתנא: צפירושנו להתוב' שנה כצר הערנו שאין לריך
 לשצק התוספתא, חלל דקאי על קדור נוסבה הקדונה
 שהיתה

דר"י: שמא יס"ע, כנונר דנותרו הדבר שתתה התרונ
 דלית צריכה, וס"פ דודאי צלופן ז' תרונה וחולין ונערוצין
 ונה תינר דנופרעין ונח"י נח"י חית לונר שתתה החולין
 דילונא ח' דשהת תרונ' הוי דלחין צריכה, וטענה דר"ס:
 שמא יסבה, וכו' כנונר היינו
 טענה דבקיעה הנוד חלל דבקיעה
 הנוד לא שכיח וקאמר דר"ס
 לכו דוקא קאמר חלל פ"י שנה
 יתרונ' הדבר ולא יפרס דהיינו
 דבקיעה הנוד ח' יסבה ויטהה
 (פ"י) הנופרעין צזה דחוק נח"י:
 מ"ש שבבלי זה, ח' נחוללו על
 סלע וכן הסלעים שצבים זה
 חפ"י שחל קיים הסלע וי"ו:
 חילל, דק"ל צריכה, וכל סלע
 שהעלה צידו חנוכי' שנה הוא
 בחילל עליו: לא חילל דלית ליה
 צריכה וסלע שעה צידו חנוכי'
 דילונא ח' דעתיה עליו וקא
 חכיל וי"ס צ"ל פדיה: מ"ש דר"י.
 הג"י נוסביתחא חפ"י שכן הוא
 ג"כ דנונא ונשפסם ונח"י דלעיל
 ד"ל וי"י דר"י כהדא דתנא וי"ל
 כנו שחא צתוספתא, ונוודה ר"י
 לחכמים שחא קיים הסלע היסבה
 ח' חחדשה (כנו שחא צתוספתא)
 סה"י חולל כיון דלחין סס חלל
 הוא: ח"י, שנה ח' ח' צידו
 צלותו שעה וי"ל ציד צנו: תמן
 תנינן: גיטין פ"ג נ"ח וכל חנין
 חיתא סס צירושלמי: המעיה פירות:
 דר' הירושלמי לקרר חנוכה
 והצריכה וצפרט היכי דנונא
 כנוה טעונים ונחפדקנה צציה
 הנוד, וסס חנוכי' נופרע
 עליהם צחוקת כחן קיינו"ן ועל
 הפרשה זו חוכל טבלים: והדא

מתניתין, חלל חיישינן שנה נחצדו הפירות או כעפשו:
 רלא בר"י ור"י, גרסי' דחיישו לבקיעה הנוד וחפ"י
 חלל שכיח: תמן, צגיטין כנוי חיישינן שנה לנפרע
 נתקלקלו לנ"ד ונע"ל חס ונח"ן הוי חצודין חוסק כ"ד
 שעות כחס הפריש עליהן צחוד זען זה לא הוי הפרשה ולנ"ד
 חין לך ונהיקן ונע"ל כל זמן שהחל, ונש"כ הכא
 לבסיקע חוסק על להצא: עד כדון טענין דחית ליה
 לר"י צריכה צדאורייתא, כגון תרונ' חלל וי"ל לונר דחך
 נודרצנן כגון נוקסה כנוי חנוכי' צריכה: דהני עירובין
 (ל"ז) וצתוספתא סס: אין אדם מתני: היינו לפי הנוסח
 צונחיתן צל חס לנזרה עירובי לנערצ שהוא צורה
 וכן חכס, וחנוכי' צונחיתן דונחיתן אדם על עירובו
 וחונר צל חס וכו' צל לכאן ולכאן לנוקוס שחללה
 ח' חולך, ופליג ר"י וחונר ח' ונח"י חלל צצני דצרי
 ל"ל חס צל לנזרה עירובי לנערצ ואס צל חס
 לנערצ עירובי לנזרה דחנוכי' צריכה וכן צל חס חנוכי'
 ודחי לבס כוננו ונש"כ לכאן ולכאן לנוקוס שחללה
 לא חפ"י ח' חנוכי' צריכה ח' לו להשתנות על סני
 דצריס ונחלפין ונחגדין זו לזו וחונר חס יצא לכאן
 ח' לכאן ואצרה וכן חכס ואס יצא סניס חנוכי' ונזרה
 ליקר, ונ"י טענין, ונכאן דחית ליה לר"י צריכה חך
 דדרצנן: ואית דבעין מ"מ, היינו חנך דחית לחו חג"י
 צונחיתן צל חס לנזרה עירובי לנזרה וצריכה דר"י
 היינו חך דחני ח' דפליג ר"י וחונר דעל חס אחד
 ונח"י חלל לא על סני חכמים, ונפני חקויל וי"ס צצני
 חכמים דלחין צריכה צחבס ח' כנוי חין צריכה?
 אמר ר"י ובבר בא חכס-לעולם לית ליה לר"י צריכה וצחבס
 אחד

לחתיול שן וליפורן תלושה וקאנה חון וכו' דנומוצין דלף דיעצד נוני לא וחוקין דקחי חשאר קחי וצאונת צונגל יד הסצרה נותנת כנוסמתינו דדילנול אחא לשחוט צלידך גיכא נשאל"כ צלור וקנה הסצרה נותנת כהמוספתח

שחיטתו כשרה בגין דתני מגל יד, ובי מתניי מתניין תרי בגין חד מתניי מתניין בתחילה בהון שעבר ולא מתניי מתניין לשעבר בהון בתחילה, אית ותניי תני קרומית של קנה אין שוחטין בה ואות תניי תני שוחטין אפילו בקרומית של קנה, מן דמר אין שוחטין בה בהני ציבין דגירדאי ומן דמר שוחטין בה בציבין דאגמאי:

פסקא: חוץ ממגל קציר והמוגדה: תני סבין שיש בה פנימות פנימות הרי זו כמגורה אם יש בין פנימה לחברתה כמלא שנים בצואר שחיטתו כשרה, אין בה אלא פנימה אחת אם היתה מסובסבת ושוחטות כשרה, אם חונקות פסולה, רבי בא בר בא שלח סבינין פגומין לרבנן דהבא שלהו לו הא דרבי חייא דרמיין לתלמין של מארישה, ר' חגיי בשם ר' לעזר לחזקיה ורבי יהושע בן לוי שאל, ואמרין ליה פתח חובך וקבל אולפין היידא אולפין דמר רבי הנינה, תלמין שחיטתו פסולה, מסובסבת, שוחטו שחיטתו כשרה חונקות שחיטתו פסולה, עולה ויורד בריחשא אפילו בתחילה, אית תניי תני מסובסבת פסולה ואית תניי תני מסובסבת כשרה, מן דמר מסובסבת פסולה בששהט מצד שהיא חונקת ומן דמר מסובסבת כשרה בששהט מצד שהיא שוחטות, וכמה הפגם רבי יוסי ורבי זעירא בשם רבי יוחנן עד כדי שתהא היר מחגרת בו רבי יונה ורבי בא תרייהון בשב"ר זעירא אתפלגין ר' יוחנן ורבי שמעון בן לקיש חד אמר כדי שתהא היר מחגרת בו וחורגה אמר אפילו ציפורין מן דמר יד כל שבין בציפורין מן דמר ציפורין ברם יד לא, רבנן דרומאי אמרין לא סוף דבר

דאפי' לכתחילה ולכן פריך האין אפשר זה סרק לשעצר כשרה הא הסצרה נותנת להיפוך כאשר צאונה תני כן ר"ח כהמוספתח; וזה כצין ג"כ דבר נפלא צהצצלי ונכילתן דפריך הש"ס בשלנול ונגל יד וכו' ונשנוע דלחטינול קפיד דצונל יד ניחא דילנול ישמו צלד הפגום נשאל"כ ליר וקנה נ"מ, והדר קאנור ורנוניה ונשנוע דעיקר קפיד על סתירת הנושנה והצרייחא, חלל ודאי דפשיטא ל' להש"ס שהנושנה נוחלקת עם ההוספתח, חלל דהכי ונקשה צלנול ונגל יד ודאי הדין עם הנושנה דחייסין דילנול ישמו צלד הפגום, חלל לור וקנה הסצרה נותנת דאפי' לכתחילה דהרי צאונה סיניו כן כהמוספתח ונשני כאן כהלום הדין נותן כהמוספתח וכהן צנומוצר הדין נותן כנוסמתינו והנושנה ויירי צנומוצר:

וכי נותני ונתנין הרי בגין חד נובלן כסתר קוסי' הסוק' ד"ה חלל לור וקנה לכתחילה לא דפרכי ודילנול נקיט נשום נוגל יד דהרי צצצלי חד לא קחי חלל הכא דקחי הוה צצצלי דנומתי' לכתחילה עם סנד דיעצד וכן צפרק כל הפקולים קיט הני לכתחילה צצצלי אחד סה"ה דיעצד ודוק; והנה צצצלי חנונין לא שני (דנען סבין צבוהל ושחט דשחיטתו כשרה) חלל סקסבין לנעלה ולואר צהונה לנעלה חלל סבין לנעלה ולואר צהונה לנעלה חייסין שנוא ידוה ופריך וון ההוספתח דהכא ונשני ללדדן סבין לנעלה ולואר צהונה לנעלה כהלום וכל זה דחוק צליבא דהוספתח, ועיד כהמוספתח לא נחלקת כלל צין הלום צנומוצר ולפ"י יתר יב לפרס דפליגא על רב עין חנור שנואל לו כדחוקוני רב פפא צנופול דקלי:

תרימין שחיטתו פסולה וצצצלי חנור זה דבר חוגרת לא ישחוט ואם שחט שחיטתו פסולה והנה צין על הצצלי וצין על הירושלני יס לשלול ונה צלי לחוקין על ההוספתח ונ"מ קאנור הירושלני היידא חלפין

והעציר האורח עליו: בגין דתני. לעולם לאורוקנה חפילו לכתחילה ונקיט דיעצד נשום נוגל יד לכתחילה לא נשום שוה ישבת כדלצלי: הרי, לור וקנה לכתחילה: בגין חד. צצצלי נוגל יד דרק דיעצד שחיטתו כשרה, ונשני שפפד לנחמי הני לכתחלי' שוחטין צהדי סנד דק דיעצד שוחטין דנוסחיספת כן חי לא שחטו צלור וקנה לכתחילה, חלל ח"ה לנחמי הני דשוחטין רק דיעצד צהדי סנד דלפילו לכתחילה שוחטין: ציבין דגירדאי, שם נשום והקוריונת דבס רכיס ה"ג, צקיבין דלגנול" וכן הוה צצצלי:

פסקא: במגורה, ואין חילוק צין חוגרת לנוסבסבת דלפילו כולה ונוסבסבת כיון דליכא פגינות סרצה פסולה, נשאל"כ פגינות אחת ולד האחד חולק צנוקחות כשרה צשוולך ולא צצצלי והפגינות קייני ארישא דסכניא שחיטתו כשרה, כששחט נשום סחלק וניחו לכתחילה לא כדלצלי: ושוחטות, דיינו שחולך ולא צצצלי: חונקת, סיכי דליכא להפגיני' כתי עוקלין ויינו חוגרת: סבינין פגומין, צכונה וייני פגינות סוכית לשלל נורצין דח"י חיה חקורה וליחא נותנת, הא דר"ה, דבפגינות סרצה לעולם פסולה ובפגינות אחת יס חילוק צין חוגרת לנוסבסבת: ורמין לתלמין, והיינו פגינות קיט לה שני עוקלין ולכל לז שנוולך לפדמו צין חולך וצין חציל, הוה חוגרת צנוקן סכנול: ר' חגי, חונקת, ח' דהני רבנן הוי חוקית ור' יוחנן צן לוי (צ) שלל סלח הסכנין לשם רק שחלן צצ"פ: רב פתח חובך, כלוור סקסז קסז רב ונה סלמו חונקיס כך וקבל תורה ז', ופריך: היידא אולפן, חי סל דר"ה דלציל וקאנור לא חלל: אולפן דמר ר' חנינא דחנור דג' נודות צכבין של סחיטה וכנוו כהול צצצלי: תלמין, כנוו ספרשמו שני עוקלין, וצצצלי חוגרת והרנוצ"ס קורא ליה "תלם" כנוו שחול ציורשלוני: מסובסבת, והוה שלד האחד כחלק צנוסחזת לבן ללד שחול שוחטה, כגון סחלקת ללד הרשס וחולך ולא חציל, לו

ללד סקתח והציל ולא חולך: חונקות, היינו ללד העוקן: בריחשא, כחש וכן הוה צנוצ"ס שולס, ויורד כחש, וכחצ הדינו כשהחש נורחש ענז וצנו ונצוה רחשו חנצו והסצרה כנווכה והואיל ואין צפ פגום נותנה, ונשנוע דדוקא עולה ויירד אחת חלל צכונה וקיונות חלל, ונשהירושלני ונשנוע דלפילו צכונה וקיונות אונור, (ודלל כנוו סכתצ סצ"ח והצין דצצצלי דצרינו ודאי וננקיס ח' ויירי) מצד שהיא חונקת, כנוו ספרשמו לעיל שלד האחד הוספת צנוסחזת והוא שוחט ללד העוקן ולכן קאנור קתס "ולד סחיח חונקות" ול חונלקת צין הולכה והצאה, דללו דוקא הוה, דלס העוקן ללד קתח צהצצלי פסולה, נשאל"כ ללד כהשחזת כשרה והיינו דיעצד כדלצלי: וכמה הפגום, וכנוו סעיור פגינות היר מחגרת, היינו חצישרא דקאנור צצצלי ורבי יונה וכו' חנונין צסס ר' זעירא דלל דצרי ר"י צלי נחלקות רק הוה נחלקות ר"י ורש"י: לאפילו ציפורין, להיירי הרגשת צטר יתר ונשהירא הליפורין, דליפורין חינו נורגיס פגינות דקס כהצצר ולכן לנ"ד צליפורין הרגשת היר לא הוי פגינות, חלל לנ"ד דהרגשת היר נוי הוי פגינות כ"ס הרגשת הליפורין: לא סוף דבר, לא צל דבר כרגס ציר צחקל, ולא כל דבר נורגיס היטצ צליפורין, חלל כל דבר סקסז כרגס ונור צליפורין וכל דבר סרן כרגס צצצצר הלכך גצי שחיטה דליכא שני קיונין שוחט כך והקנה קשה, צעיין חצשרא וליפורא וכן הוה

הוא בצצלי ופירכ"י אצטרף נשום ושט ואטורפא נשום קנה: אולפין דנור רצי חנינה הא לא חנור יותר ונונה שאנור ר"ח ההתם. רצון בצצלי: בתרין רוחתיה. ונצד עכ חודו עוד על שני לרדיו ובצצלי אלתתא רוחתא והיינו הך. ורית הרא פליגא. ונלריכין צדיקה אלתתא רוחתא ולא אנרינן צית השחיתו נורה רוח ודאי פליגא על דר"ז דעיקר טעמיה נשום דצית השחיתו נותרת: בד בליה. לעיל הלכה מ' ושם פרשנו: בשעבר. צדיצד אצל לכתחילה נורה דנענין אלתתא רוחתא: ואית דבעין מירין. דודאי על ר"ז פליגא דקצרה צית השחיתו נורה רוח לר"ז ודאי, דאי היה נוקתשק צויל לא היה נוכסיר אף דיעבר, אצל לרבינן דרימאי. ויתא דלפיכך לא נענין רק אצטרף ואטורפא דצית השחיתו נורה רוח בשם רבי יוחנן. דקאנור כהתא ה"ד חוגרת: פנימת מוכה. נוצה סנפס פקול כדיליף (צוצחיס כ"ט): נוקרא דחצתה עליו את עולתך ואת שלניך, ובי עליו אתה זוכה, אלא האי עליו צצלי הוא, כשהוא שלם ולא כשהוא חסר: עצם בפסח. לעצור על ועלם לא הסדרו צו: פנימת בכור. וחסדו נוס לשחוט עליו צנודים ובצצלי פנינת חון צכור, האי חון לאו דיקא בנו שכתב רס"י ונוקתה חירי' עיקר: בכרשים. נקצת כגון חמלת ושלנים דליכא ננונין צקדקיס דליכא צכור. ברם לרבנן דרומאי נחא. דדבר הקסה ננורגס יותר צליפורן אלא דע"כ ל"ל דלחון צכור וכן נוס צקדקיס קטין הן לצדי ובס': בקולמסי. ובצלי "קרונית" וצירי' סנה

העיקור, דהא דקטין קטן צה פנינות הרצה חידון כנוגדה, דוקא חוגרת אצל נוקבסכת כשרה ואי קטילת הא פנינה אחת פוקלת וכ"ס פנינות הרצה, דה"ל דפנינות אחת גרוע טפי דלא יחיד דעת" לנחור וכן לא קט"י אי נוקבסכת כשרה צפנינות הרצה, וי"ט נחלק צין חוגרת לנוקבסכת רק צפנינות אחת, הא גופא אשונעין דלא חיונה פנינה אחת גרוע טפי וכדנשני הש"ס כאן שהולך ולא הציל לא לרבינן עוד לנואי דנותרן הש"ס והוא דקיינא ארישא דקבינא והרד"ס דכשנותרן הש"ס אר"ס כאן שהולך והציל וכו' לא נותרן כאן דקיינא ארישא דקבינא וכו' דכל שהוא צירידה חין הפנינה קורעת כלל, ולפי כשרה זו כדקיינא ארישא דקבינא א"ל כלל כצוילך שלא יצא נועני ויפגש צהפנינה נשא"כ דקיינא צלונע נחירי וזיר להציל הסבין רק עד הפנינה ולכן חזר הש"ס ונוחי דנותרן והוא דקיינא ארישא דקבינא והירון דנוידי שהולך ולא הציל וזה דלא רצא לפרש, חוגרת לא יחוט ואפי' קיינא ארישא דקבינא רק לעיל' שמיעתו פקולה, ונוקבסכ' לא חיונה דפנינות הרצה אפי' ונוקבסכת פקולה (בסדרת רס"י והרד"ס) רק לעולם צדיצד כשרה ולפי שעה זו יתפרס חירושלנו צלופן יותר נורה כאשר יראה כל נשכיל דבר לאשורה ודבר פלא הנני להעיר וזה שפ"י חרין דנוקבסכת פקילה ג"כ צפנינות הרצה כרס"י והרד"ס, ופי' דכונשני הש"ס כגון שהולך וכו' לא חלערך עוד להא דקיינא ארישא דקבינא כרס"י והרנצ"ס ודאי תרתי דסתרי הוא, ולע"ג:

דא חנור זעירא אלא צבער. עיין רנצ"ס פ"א ונהל' שחיתו וצכ"ו סס טנציה כזה צס הדאצ"ד דלא חנור ר"ש אלא דיעבר, ורצ ינור רלה ללנוד לכתחילה ונדיצד דר"ז ולא קי"ל הבי:

שלישה פנינות חנור: נחירי' כהא שחא צרייתא, ובצצלי חנור זה כצצ"ל, וק"ל להירושלמי דפנינות סבין צכ"ס כשעת הר"ף והרנצ"ס, ובצלי כס הסיף ר"ח אף צדיקה סבין צחגיר' צפורן ולא צצילו הר"ף ז"ל והרד"ס ז"ל הצין דלא חצילו נשום דפקק לרדך צדיקה אצטרף ואטורפא והיינו כחגירת צפורן, וסגה ילא נולפני השלישי, דודאי הר"ף ק"ל דפנינות סבין צכ"ל שהוא, תודע דהרי הר"ף שפקק נני דנענין צדיקה אצטרף ואטורפא ק"ל דפנינות אף צכ"ס פקולה, אלא ודאי דלא חצילו נשום דלא ק"ל כר"ה, עוד כהצו הרד"ס והר"ן דנשוא"ה לא פסק כר"ה דהבי חנוראי דצדקי צשנשא וצניא כולן ק"ל דפנינות צכ"ס ופליגא על ר"ה, ואפי' עונד ושולח נולן חנור לאו כן, דילנא חרצה, חנינה ק"ל דפנינות גדולה יותר נחגירת צפורן, וסצצלא נותנה דשנשא וצניא לא ירגיש פנינה דקס וון הדקה, ואנור חני דנולן דפקק כר"ה ונולן דלא פסקי כר"ה צפסק דצדי הש"ס צצלי ואידך צחולין לא קווייני פליגא, הר"ף והר"ן ק"ל דהאי צחולין לא קווייני פי' נשום דצחולין ר"ל סבין של שחיתו שיעור הפנינה צכ"ס ואיכחו ויירי צחנך דפנינותן כדי שחגור צו ציפורן וחולין דקאנור לאו דוקא אלא סבין של שחיתו והי דפקקו כר"ה חנורין דה"פ צחולין לא קווייני, ורק נש"ס לא חסדו פנינה סבין דליינה חסדו רק הני פנינות דקדקיס, אלא אי היו נחשצין ג"כ חולין ודאי חסדו סבין של שחיתו דפנינות ג"כ צכדאי חגירת צפורן, ונשאי' ח

אי פגיונת סכין צכ"ב, וי"ב קאנר צחולין לא קניידי שבת "קולנסיה": לא נחלקו. חתומה: קחי דפליגה צ"ק: הא חף אי קרסיה הוי לא ולי לנחשז, סכין כל שמיטה וצ"ה צוגל קליר דצ"ה פוקלין וצ"ה נוכסירין וסייני דפגיונתה צכל שהיה עם הכך תלחא דפגיונתן דוקא לעינין שמיטה שמיטה וידי צכלה צאכילה. צכדי חגירה ליפורן:

מפני שרוא רעה שורה עליהן:

כתב צעל העיטור דהיינו לחיכה צין הצבלי להירושלמי, דהצבלי דעצמא נכוס סקאנין צכדלין ואפי' דדיעצ' שמיטה פסולה נשא"כ לפי טעם הירושלמי דדיעצ' שמיטה פסולה וכן עיקר ודלא כנו שכתב הק"ש צסיורי קרצן ודוק:

משנה ה': השוחט ונתן הטבעת כנו ספרטו הוא

שיטה צעל הנוחז, ואפשר שגם רש"י ז"ל נודה דטבעת הגדולה לאו דוקא חלה אורחא דניילתה נקיע חבל וניילתה דפסיעטא הוא

דטבעת דקחי טבעת העליכה קאנר, דלסין סני ספי' רש"י חין הדעת קוצלתו כלל לחיך יתכן לומר דהשמיטה פסולה רק צטבעה עליו, ואם ילא ענ הטבעת לצין

הטבעת הוי הגרונה, דנולדנה שרש' צעלנו דחא פ"י זה קשה חיה אפשר להעלות על הדעת דהשמיטה דוקא צטבעה עליו, והלא צבנוך

דפירש"י לחיפוך דהשמיטה צין הטבעת טעמא יסי' דהצטר נוקף את כל הקנה נשא"כ הטבעת, וגם זה דחוק וכו' סברא זו צדוקא צטבעה ועוד

חיך אפשר לכון לשחוט דוקא צטבעה, דזה קשה עוד יותר וכלשחוט צין טבעת לטבעת, נופכי שדך הסכין להפוס הכך חבל חין דרך הסכין לתפוס

הקשה ודוק: **מפני** הנחלוקת: לפי הצבלי פקחים (כ"ה) חלי

נותנין עליו וכו' וסלי' לא יסנה חרה הוא, ונוקף חלי' דחריקא קחי הסוכך ונוקף שבושין לנוקם

סלין עושין לא יסנה נפני הנחלוקת ולא יסנה ורצא נוקף חסיפה, וס"ה הסוכך ענוקם סלין עושין לנוקם שבושין ונותנין עליו חונרה

שילא נוכס ולא יעשה, ולי דעה' נוכסי הנחלוקת הכא לא שייך נחלוקת דהרואה חורו צטל יאנר סלין לו נולאכה, חבל נונאי

דח"ק חלא כי אגורי רחונא לנ"נו הגרונה היינו נשיפוע כוצע ולנעלה וכדפרשנו צונתיתן: מוקף בלבנה. כנונר רוצ הנדלה לעינים: בר פפר תני דר"ה צן אטיגנוס נוכסיר חלא דהעיד כן, ולכן פריך חס"ס: ועל עדות חילקין, וכו' אחר שהעיד ר"ה נוייתי נחלוקת דח"ק ור"י צר"י, והלא כל עדות הלכה היא ונשני: על עיקר עדות

חולקין דאפי' אחר עדות עדיין לא ידענו על איזה הגרונה הוא נועיד ולכן כפל נחלוקת צונה שהעיד ר"ה צן ח"ק לר"י צר"י: דל כן, אם לא אנונר רצ ושנואל שהלכה כר"י צר"י, וכי לא ידענו זאת ננוה דכללו לן צסי' ר' לעזר דנחלוקת ואח"כ קמס הלכה כסתם, והכא נמי הוי נחלוקת ואח"כ קמס דקמס לן רבי צפ"ס רובא של אחד כוונה ונשני דנוהתם לא ידענו דה"ל דוקא צשחוט רוצ קינונים ופקק דהתכסרי שמיטה צכדי: ברם היכי דלא מפליק ידי. ועדיין הוא שחט כולה חלא שמיטה, וכי הגרס אפשרה: הוי צריכה, וע"כ לריכין חלא דקאנרי רצ ושנואל דאפי' צכי חלי גוונא רוצה ככולה: הגרמה דבבלאי, וצצבלי, ונוגרונא דרצ ושנואל" וסייני דהירושלמי צצבלי נהגו כולה עפ"י רוצ ושנואל דהיינו ישיבת קוריא וכהרדעיו וסוהו חזי רצן כל הגולה, ולכן סאלו: ולא בבלאי את דלא דוקא צאתה דרצ ושנואל נהגו כן, חלא צצבלי כולה, (וצצבלי דאנדין דהרדעיו ופסקיה דלא כהירוי) מפני המחלוקת.

משנה ה': השוחט מתוך הטבעת.

דטבעת הגדולה ללד הרשע ויירי, שהוא ללד שלימה, נשא"כ סחר טבעת נופקת צאונע וחוט צצר נוחצר סני הקלות, וכדתנן צחוספתא לקון

ונלות שמיטה נטבעת ועד חריחא הידוע קאנר, ואורחא דניילתה נקיע דנוה'ך שחט צטינע. הגדולה שהוא סוף נוקם שמיטה אחרוני וניילתה שהגרס, נשא"כ צשחוט צשחר טבעת קשה הדבר

שיגרס עד חוץ ללואה, חבל צאונע חלי שחט צשחר טבעת והוגרס ללד הרשע עד חוץ נוקם שמיטה דלרצן חס' שייך נולא

סחוט ללד הרשע על פני כולה כסנה ולכ"י צר"י די צרונה [כן הוא סיטה צעל חונחז ונוקפתה כן, דקסא הדבר צנונר דכי אגונה רחונא לנ"נו דוקא צטבעת הגדולה

כין דעיקר השמיטה ודלי לכתמי צאונע חלא"כ]: ושייר בה. ללד הרשע: עפ"י כולה, לאפוקי הגרס חלי' דפסולה, ולכ"י צר"י די צרונה, דצרוצ אהכסרי שמיטה, ואם הגרס אח"כ נוסף צצר

צעלנו הוא: **הלכה** ה': כיני מתניהא. כן לר"ך לחיס חונסה והירושלמי נוגיה חונסה צכרתי

ח' דלא נותן הטבעת סנייה דנשנוע דעיקר נולות שמיטה הוא צטבעת גיפא: והוא עצר ושחי נותן הטבעת ולחון, רק צתוך

הטבעת, דנולות שמיטה כל חלאר חבל אחרוני וניילתה דשחט צתוך הטבעת, צ' דהגרונה היינו ללד חון, וע"י פריך לונה לי להגיה

דלכן מה אנו אמרין, והכי אפשר לומר צחיפוך דודלי דהגרונה היטה ללד הרשע, ונשני דס"ה

מטבעת ולפניה, לכין סהחיל לכחוט, סס נולותו לגרונה ואם הגרס לצין טבעת פסולה (וכעין שכתב רש"י צלשון סני): ותני כן צחוספתא דר"ה סהגרונה היינו

ללד הרשע: מבשיר, ונוגרונא אגורה: אבל שייך, חתיק קחי צרייתא דר"ה צחלי לישנא, לא

והקוסיא חיל על נקדר חונסה ונשני: על עיקר עדות חולקין דאפי' אחר עדות עדיין לא ידענו על איזה הגרונה הוא נועיד ולכן כפל נחלוקת צונה שהעיד ר"ה צן ח"ק לר"י צר"י: דל כן, אם לא אנונר רצ ושנואל שהלכה כר"י צר"י, וכי לא ידענו זאת ננוה דכללו לן צסי' ר' לעזר דנחלוקת ואח"כ קמס הלכה כסתם, והכא נמי הוי נחלוקת ואח"כ קמס דקמס לן רבי צפ"ס רובא של אחד כוונה ונשני דנוהתם לא ידענו דה"ל דוקא צשחוט רוצ קינונים ופקק דהתכסרי שמיטה צכדי: ברם היכי דלא מפליק ידי. ועדיין הוא שחט חלא שמיטה, וכי הגרס אפשרה: הוי צריכה, וע"כ לריכין חלא דקאנרי רצ ושנואל דאפי' צכי חלי גוונא רוצה ככולה: הגרמה דבבלאי, וצצבלי, ונוגרונא דרצ ושנואל" וסייני דהירושלמי צצבלי נהגו כולה עפ"י רוצ ושנואל דהיינו ישיבת קוריא וכהרדעיו וסוהו חזי רצן כל הגולה, ולכן סאלו: ולא בבלאי את דלא דוקא צאתה דרצ ושנואל נהגו כן, חלא צצבלי כולה, (וצצבלי דאנדין דהרדעיו ופסקיה דלא כהירוי) מפני המחלוקת.

חפ"י

חולין

הַדְּלָכָה וְיָ: תִּנֵּי. צְחֻסְפַּחַם וּמִכֵּ
קֶסֶם וְנֹאדָה, דִּלְכָּא לְ

נמצא כשר בשחיטה וכו'. ובחוספתא נזכר בנוכחותו וכו'. וזו היא הנושא לנעלה ונליקתו כשרה לקנות חניי שחיטה בכלי ונליקה ציד" נוכלת לוונדא וכו' וכלומר זה תנא דהושפתא להוסיף דנוסח פסולת נגד נשנתנו דלביטת דש"י ז"ל אף לכתחילה דבר אחד ליכא עדין לומר נזכר כשר בשחיטה וכו' ד"ל זו כשרה ולא העיר וזה הש"ס כלומר:

לכן כ"ל דהכח וניירי כונו נשחטתו ונומח לשחיטה לומר לנעלה ועורק לנעלה ולנעלה צלוחר פשיטא חלל אידידיתני פסולת חניי כשרה ולנעלה היינו וכן הצורך וללדדן דקתני לדי העורק ובנחתתן וניירי וניירי חלוחר, ולכן פירש"י צונחתתן וכן הלדדן לדי חלוחר דלא תינח הנוסופע ללד העורק קרוי חניי ללדדן: מלך למעלה. העורק כשהוא ציד הכסן לנליקה העורק לנעלה שחיטת העורק בפנים. הוי שחיטת חולין צנח: והקריבו צרייתא צספרה ויקרא פרש"י ובנליקת העורק כתיב, ודי חס היה כתיב והקריבו חל. הנומח ונה ת"ל הכסן ונלק דקפיד קרא על נליקה שיהא ע"י בהן דנכתב צלוחר לומר דנליקתו הוא שחיטתו וכונו שחיטה כשרה צד כן נליקה כשרה צד (וכל הענין היצא צצצלי נחסיס (ק"ה) צצציו נכון והירושלמי ונחתא לכתפיה יומר (נחצצלי): בן הצאן, יס לו חוללה דקצט לו הכתוב לפון ואעפ"י קיל הוא גצי כסן כ"ס עוף דקיל ה"א גצי לפון: ימלחנו בסבין. כיון דלונת דעוף חנויר וצעי כהן דין הוא שחצעי כלי קו"ה ונשחטת דקיל ה"א גצי כסן ואעפ"י כ"לפי נוקרה דצעי כלי: אמר ר"ע. בילה וילתא דר"ע חילו בעצמו של בהן צליפרנו ולא צסבין: דחלן מריקה. בחטאת העוף כתיב ונוול ערפו כדליק צצצלי ונוכחתו וניל חרואה חת העורק: ויהא דמילק מן הצואר. וכן כל חניי דפסולין כיון דנליקה צצלה היא ורק כשנלק כדנפוש צקרא כשרה היא לכתחילה, ונש"כ כשהנליקה פסולה חקורה לכהן צחורת נליקה ואחורה צחורת שחיטה כצלה חלל ונלק צסבין ושחיטה כדכרת יתי דנחתות ונליקה נפסקה ולא עלתה לקרצן חלל לא יתי חלל עוף שחוט ונותר לכ"כ צחורת שחיטה: מליקתו שחיטתו. כונו שחיטה חורה צצקד ולכן לשחיט ואם נלק צצלה כן לוחה צקצצן עוף ונליקה ואם שחט צצלה: ותני ר"ח כן. נעלאת חוונר חלנול דנליקתו זו קשה חניי קוסית הצצלי וכו' ונחת.

מלך למעלה מליקתו כשרה מלמשה ומן הצדדין מליקתו פסולה. שחיטה בכלי מליקה ביד. נמצאת אומר כשר בשחיטה פסול במליקה. כשר במליקה פסול בשחיטה. שחיטת העוף בפנים פסולה ומליקה כשרה. מליקת העוף בחוץ פסולה ושחיטה כשרה. נמצאת אומר מקום כשר למליקה פסול לשחיטה מקום כשר לשחיטה פסול למליקה: והקריבו אל המזבח, מה תלמוד לומר והקריבו הכהן ומלך מגיד שאין מליקה אלא בכהן, ודין הוא, מה אם בן הצאן שקבע לו צפון לא קבע לו בהן, מליקה שלא קבע לה צפון אינו דין שלא יקבע לה בהן. ה"י הכהן ומלך אין מליקה

היא שחיטה, חלל כד דייקטין כרחה צעליל כי תנא דנחתתו כולל כל זה צנולות קצרות והיא דבס שחיטה נופל רק על שחיטה צסבין ונליקה על הניפירן וציד, וכדקאונר השוחט וכן העורק היינו שנלק צכלי וכדקאונר הנוולק וכן חלוחר היינו שחט ציד ולפיכך צלופן חלחשון פסול, שחיטה לא הוי דהא וכן העורק הוא ונליקה לא הוי דהא צכלי ונלק וכן צקיסא פסול דנליקה לא הוי דהא וכן חלוחר ונלק ושחיטה לא הוי. דהא שחט ציד: ודקריב חל הנומח. כשר העורק שחיטה חקרי נחתא ונח עס הספרה, רק שחט פה

אלא בכהן יכול ימלוק בסבין, ודין הוא אם שחיטה שלא קבע לה בהן קבע לה בלי מליקה שקבע לה בהן אינו דין שקבע לה בלי ת"ל הכהן ימלך, אמר רבי עקיבא וכו' עלת על לב שור קרב למזבח ולמה נאמר הכהן ומלך, הוי שלא תהא מליקה אלא בעצמו של בהן ומלך לימוד על מליקה שהיא ממול העורק יכול אפילו מכל מקום, אני דן נאמר בן מליקה ונאמר לחלון מליקה, מה מליקה אמורה לחלון ממול העורק אף בן ממול העורק אי את דן, מה מליקה אמורה לחלון מולק ואינו מבדיל, אף בן מולק ואינו מבדיל ת"ל ומלך את ראשו והקטיר המזבח ונמצא דמו על קיר, אפשר לומר בן מאחר שהיא מקטיר הוא מוציא אלא מולקו בדרך הקטרתו מה מצינו הקטרה הראש לעצמו והגוף לעצמו אף מליקה הראש לעצמו והגוף לעצמו ומנין שהקטרת הראש לעצמו כשהוא אומר והקטיר אותו הכהן המזבח הרי הקטרת הגוף אמורה, הוי איני אומר את ראשו והקטיר זו הקטרה לראש לעצמו: רבי יוסטאי בר יוסבס בעא קומו דרבי יוחנן, נחא המולק מן הצואר מליקתו פסולה מלך בסבין לא יהא אלא שחיטה ונפקי לחולין אמר ליה מליקתו זו היא שחיטתו, וכל הוי דלא עבדין דעוותא דרחמנא נבלה הוי שחיטה מן העורק נבלה מליקה מן הצואר נבלה שחיטה ביד נבלה, מליקה בסבין נבלה ותני ר"ח כן שחיטה בכלי מליקה ביד נמצאת אומר כשר בשחיטה פסול במליקה כשר במליקה פסול בשחיטה:

משנה: כשר בתורין פסול בבני יונה כשר בבני יונה פסול בתורין תחילת הציהוב בזה ובוה פסול: כשר בפרה פסול בעגלה כשר בעגלה פסול בפרה, כשר בבהנים פסול בלויים, כשר בלויים פסול בבהנים:

הלכה ו': רבי אומר יכול כל העוף כשר לקרבן ת"ל והקריב מן התורים או מן בני היונה את קרבנו אין לך כשר בעוף אלא תורין ובני יונה תורין גדולים ולא קטנים, והרי דין הוא

היא שחיטתו ונשחט זה לא נהני כסין אף לטעמה וניירי צצלה ונפני זה לא

משנה: תורין, לבין נשחט וצגנרל נפרש: הציהוב, נולא וזהו צצצ חלוחר: בפרה, חלונת וכתרה דוקא שחיטה ונש"כ עגלה ערופה דוקא צעריפה וכולה ונחתתן נפרש צגנרל:

הלכה ו': רבי אומר, כפרה ויקרא פ"ח וצצלי ונכילתן (כ"צ) והקריב כסן וה"ג חתס, רבי חוונר הרי הוא חוונר שקלק הכתוב את הנומח: תורים, גרסינן דלקרא קל, ויקוד הקו"ה הוא כצלה, דהנח חקור [מורטעל] פושע] ונשחט חלדול, וכו' יזה הקצן צצנן חיינים, והקצרה נחתת שחטורים יתכשרו צקטנים וכו' יונה בגדולס: אף נדקאונר קרא לעולם חורים ולא צני חורים וכן צני יונה ולא יונה ש"ע דהכא קפיד קרא על גדולס דוקא והסס

והתם על קטנים וקלוגר דלי' לאו קרס ה"ל להיפך
 וקור' ונה בני הוינה שהקצרה כותנה דוקא גדולים
 ולאור קרס קטנים דוקא התם שהקצרה כותנה
 קטנים אינו דין בגדולים לאו דוקא כדלוגרין צצצלי אי
 צעי גדולים אי צעי קטנים ליתיה
 והדר קלוגר להיפך ונה תורים
 שהקצרה כותנה קטנים כשרים
 בגדולים בני יונה שהקצרה כותנה
 בגדולים אינו דין שהתא שגר
 בגדולים וקלוגר דוגדקלוגר הכא
 תורין והתם בני יונה בכל נוקים
 דוקא חס: כל התורים. ונשילאו
 וכלל קטנים: כל בני יונה. כל
 זמן שלם צלי לכלל גדולים:
 משוחטין ככ"ל נחמק הליט
 עד שהא ירוד כנדרה חתם:
 משיחדי. ונשיחדי ללחם:
 ואית דחני דלס על ונשיחדי בני
 יונה פקולין קלוגר דק ונשיחדי
 כשרין: משיחדי. דבניש גבא
 ולתת דס מהללמה תרומס ללס
 עילעל. ונחמס פירוס ענין
 צליעה כנוי ושתו ולסו (דעובדיה ח):
 ואילין אינון דק ונה דקמני
 צוניהתן: הא אית לו חורנין.
 גוגל אחריה דנה סכסר
 צה פקול צה? לית כחלי דרבי
 הני כלל דקמני רבי לאו דוקא
 חלל הני וקרי ונשיחדי סנין חיל
 כצט ופלגס ונפוק צצצלי (ב"ג):
 עבדות. שגצד צה צשתיהן פקול
 דלוחיתא הוי: תני ר"ה. תוקפתה
 ונכילתן והוינא צצצלי ונכילתן
 (כ"ז): שחי' ישירות. חלל ונקוני
 הכי ילפינן וקרא דלס: אפי' הן
 וקנים. חלין חטנים פוקלין צהס:
 מכן שלשים. וכתוב אחד חונר
 ונבן כ"ה. הא כ"ה בן כ"ה כללוד
 וסלבים לעצרת וכו'. שחטנים
 פוקלין צהן: בוח עולמים. קרא
 ירושלים דנוסחיה לא הית אחר'
 היתר דכתב לצבד עזרת עדה
 ועצרה נסח לא חונדי חלל צונן
 שחצורה צתק: במשולחיהנות.
 דצורא קנס חלל חטנים צנוסכריתס
 דלס עלה עס עולה גולה. ולפי
 הנראה ירדו חללים ע"ן פללים
 ונחמסו נחל. וצקס לתמן עוד
 ספעס ביהמו דק כללים: מאן
 יעול. לצוה"ל לעמוד חלל חטנים
 לוחין: ססייע לרואי. כיציל רחים
 צוונתס ויעוד דעת חטנים
 לוח ויהא טוסה חסיון קסייע
 לכחנים: בני צידק. וכי בני דוק
 לויס היו וכלל שחטנים דוי
 גוני לויס. וזה"ש חכמים צני לוי:
 והא בחיב והיה חבן כללוד דכסן
 לא חוקרי לוי: ליתן לו חרומ.

ומה אם בני יונה שלא בשרו לבא
 בגדולין בשרו לבא בקטנין תורין שבשרו
 לבא בגדולין אינו דין שיבשרו לבא
 בקטנין תלמוד לומר תורים גדולים ולא
 קטנין בני יונה קטנין ולא גדולים. הרי
 דין הוא ומה אם דתורין שלא בשרו
 לבא בקטנין בשרו לבא בגדולין בני
 יונה שיבשרו לבא בקטנין דין הוא שיבשרו
 לבא בגדולין תלמוד לומר בני יונה קטני'
 ולא גדולים. וכול כל התורין וכל בני
 יונה יהא בשרין תלמוד לומר מן התורים
 ולא כל התורין מן בני יונה ולא כל בני
 יונה. הו' הוא דתנינן תחולת הצידוק
 שבוה ושבוה פסול. תני מאימתי
 תורים בשרין משיחדי ומאימתי בני
 יונה פסלין משיחדי ואית דתני מאימתי בני יונה בשרין משיחדי
 ואילין אינון הא אית לו חורנין בשר באירים פסול בבבשים בשר
 בבבשים פסול באירים הפלגס בזה ובוה פסול הוא מסייע לרבי
 יונה דרבי יונה אמר דית כללי דרבי כללין: פרה בשחיטה עולה
 בעריפה נמצאת אומר בשר כזה פסול בזה תני עברה פוסלת בזה
 ובוה ואילין אינון הא אית לו חורנין בשר בבן גדול פסול בבן
 הדיוט בשר בבן הדיוט פסול בבן גדול בשר בבן גדול והב פסול בבן
 לבן בשר בבן לבן פסול בבן גדול והב פסול בבן גדול ומה פסול בבן
 לית כללי דר' כללין: תני ר' חייא בהנים משיחדי שתי שערות אפילו הן
 זקנים בשרין והמים פוסל בהן חללים מכן שלשים שנה ועד בן האשים
 שנה בשרים ואין המים פוסל בהן נמצאת אומר בשר בבנה פסול
 בלום בשר בלום פסול בבנים. במה הרבנים אמרין באהל מועד
 שבמדרבא. הא בבית עולמין אין חלולין נפסלין אלא בקול. ביזמי דרבי
 יהושע בן לוי בקשו להימנות שלא לית מעשר לכהונה אמרין מן יעור.
 ר' יהושע בן לוי דהוא מסייע לרואי עאל וסייע לכהנה ומה בעשרין
 וארבעין מקומות נקראו בהנים לויס וזו אחד מהן והבתנים חללים בני
 צדוק. רבי בנימין בר גידול ורבי אחאי חוין יתכן אמרין והא כתיב
 והיה חבן בן אהרן עם חללים. ליתן לו תרומת מעשר והא כתיב וחללים
 יעלו את המעשר. ר' חננאל וחבריוא חד מנהון אמר לכני לוי מה
 תלמוד לומר לכני מבאן שנותנים מעשר לכהונה וחורגא אמר אוק
 לית כתיב לבני נותנין מעשר לכהונה. דאלו מן דמר ברי יסוב מקמת
 פלן ושאר נכסו ירשו ברי דילמא לא נסיב עמהון. רבי יונה יחב
 מעשר לרבי אחא בר עזרא לא משום דהוי בהן ברם בנין דתי
 לעא באורייתא מה מעס ויאמר לעס ליושבי ירושלים לתת מנות
 חבנים וחללים למען יחזקו בתורת ה' רב חננאל לא נסיב מעשר רבי
 אחאי לא נסיב מעשר רבי חייא בר בא חורי לגרמיה לצאת לחוץ
 לארץ בנין דלא נסיב מעשר: ואילין אינון הא אית לו חורנין בשר
 באשה פסול ביבמה בשר ביבמה פסול באשה בשר בגרושה פסול
 בחליצה

והתם על קטנים וקלוגר דלי' לאו קרס ה"ל להיפך
 וקור' ונה בני הוינה שהקצרה כותנה דוקא גדולים
 ולאור קרס קטנים דוקא התם שהקצרה כותנה
 קטנים אינו דין בגדולים לאו דוקא כדלוגרין צצצלי אי
 צעי גדולים אי צעי קטנים ליתיה
 והדר קלוגר להיפך ונה תורים
 שהקצרה כותנה קטנים כשרים
 בגדולים בני יונה שהקצרה כותנה
 בגדולים אינו דין שהתא שגר
 בגדולים וקלוגר דוגדקלוגר הכא
 תורין והתם בני יונה בכל נוקים
 דוקא חס: כל התורים. ונשילאו
 וכלל קטנים: כל בני יונה. כל
 זמן שלם צלי לכלל גדולים:
 משוחטין ככ"ל נחמק הליט
 עד שהא ירוד כנדרה חתם:
 משיחדי. ונשיחדי ללחם:
 ואית דחני דלס על ונשיחדי בני
 יונה פקולין קלוגר דק ונשיחדי
 כשרין: משיחדי. דבניש גבא
 ולתת דס מהללמה תרומס ללס
 עילעל. ונחמס פירוס ענין
 צליעה כנוי ושתו ולסו (דעובדיה ח):
 ואילין אינון דק ונה דקמני
 צוניהתן: הא אית לו חורנין.
 גוגל אחריה דנה סכסר
 צה פקול צה? לית כחלי דרבי
 הני כלל דקמני רבי לאו דוקא
 חלל הני וקרי ונשיחדי סנין חיל
 כצט ופלגס ונפוק צצצלי (ב"ג):
 עבדות. שגצד צה צשתיהן פקול
 דלוחיתא הוי: תני ר"ה. תוקפתה
 ונכילתן והוינא צצצלי ונכילתן
 (כ"ז): שחי' ישירות. חלל ונקוני
 הכי ילפינן וקרא דלס: אפי' הן
 וקנים. חלין חטנים פוקלין צהס:
 מכן שלשים. וכתוב אחד חונר
 ונבן כ"ה. הא כ"ה בן כ"ה כללוד
 וסלבים לעצרת וכו'. שחטנים
 פוקלין צהן: בוח עולמים. קרא
 ירושלים דנוסחיה לא הית אחר'
 היתר דכתב לצבד עזרת עדה
 ועצרה נסח לא חונדי חלל צונן
 שחצורה צתק: במשולחיהנות.
 דצורא קנס חלל חטנים צנוסכריתס
 דלס עלה עס עולה גולה. ולפי
 הנראה ירדו חללים ע"ן פללים
 ונחמסו נחל. וצקס לתמן עוד
 ספעס ביהמו דק כללים: מאן
 יעול. לצוה"ל לעמוד חלל חטנים
 לוחין: ססייע לרואי. כיציל רחים
 צוונתס ויעוד דעת חטנים
 לוח ויהא טוסה חסיון קסייע
 לכחנים: בני צידק. וכי בני דוק
 לויס היו וכלל שחטנים דוי
 גוני לויס. וזה"ש חכמים צני לוי:
 והא בחיב והיה חבן כללוד דכסן
 לא חוקרי לוי: ליתן לו חרומ.

והתם על קטנים וקלוגר דלי' לאו קרס ה"ל להיפך
 וקור' ונה בני הוינה שהקצרה כותנה דוקא גדולים
 ולאור קרס קטנים דוקא התם שהקצרה כותנה
 קטנים אינו דין בגדולים לאו דוקא כדלוגרין צצצלי אי
 צעי גדולים אי צעי קטנים ליתיה
 והדר קלוגר להיפך ונה תורים
 שהקצרה כותנה קטנים כשרים
 בגדולים בני יונה שהקצרה כותנה
 בגדולים אינו דין שהתא שגר
 בגדולים וקלוגר דוגדקלוגר הכא
 תורין והתם בני יונה בכל נוקים
 דוקא חס: כל התורים. ונשילאו
 וכלל קטנים: כל בני יונה. כל
 זמן שלם צלי לכלל גדולים:
 משוחטין ככ"ל נחמק הליט
 עד שהא ירוד כנדרה חתם:
 משיחדי. ונשיחדי ללחם:
 ואית דחני דלס על ונשיחדי בני
 יונה פקולין קלוגר דק ונשיחדי
 כשרין: משיחדי. דבניש גבא
 ולתת דס מהללמה תרומס ללס
 עילעל. ונחמס פירוס ענין
 צליעה כנוי ושתו ולסו (דעובדיה ח):
 ואילין אינון דק ונה דקמני
 צוניהתן: הא אית לו חורנין.
 גוגל אחריה דנה סכסר
 צה פקול צה? לית כחלי דרבי
 הני כלל דקמני רבי לאו דוקא
 חלל הני וקרי ונשיחדי סנין חיל
 כצט ופלגס ונפוק צצצלי (ב"ג):
 עבדות. שגצד צה צשתיהן פקול
 דלוחיתא הוי: תני ר"ה. תוקפתה
 ונכילתן והוינא צצצלי ונכילתן
 (כ"ז): שחי' ישירות. חלל ונקוני
 הכי ילפינן וקרא דלס: אפי' הן
 וקנים. חלין חטנים פוקלין צהס:
 מכן שלשים. וכתוב אחד חונר
 ונבן כ"ה. הא כ"ה בן כ"ה כללוד
 וסלבים לעצרת וכו'. שחטנים
 פוקלין צהן: בוח עולמים. קרא
 ירושלים דנוסחיה לא הית אחר'
 היתר דכתב לצבד עזרת עדה
 ועצרה נסח לא חונדי חלל צונן
 שחצורה צתק: במשולחיהנות.
 דצורא קנס חלל חטנים צנוסכריתס
 דלס עלה עס עולה גולה. ולפי
 הנראה ירדו חללים ע"ן פללים
 ונחמסו נחל. וצקס לתמן עוד
 ספעס ביהמו דק כללים: מאן
 יעול. לצוה"ל לעמוד חלל חטנים
 לוחין: ססייע לרואי. כיציל רחים
 צוונתס ויעוד דעת חטנים
 לוח ויהא טוסה חסיון קסייע
 לכחנים: בני צידק. וכי בני דוק
 לויס היו וכלל שחטנים דוי
 גוני לויס. וזה"ש חכמים צני לוי:
 והא בחיב והיה חבן כללוד דכסן
 לא חוקרי לוי: ליתן לו חרומ.

ונתנת לכהן ע"ה שגאונר לתת ונות לכהנים וללוים
לנוען יחזיקו צדוקת ה' כל הנוחזק צדוקת ה' יס לו
ונתת וסאין ונחזיק צדוקת ה' אין לו ונות, ונשום האי טענה
לגורדין צדוקתה פ"ד דרנא"י בשם שאין נותנים תרומה חלה
לכהן חצר בן אין ונשללוני קרן
ומונט חלה לכהן חצר" דני שאל
תרומה צבוג נשלים קרן וחונט
ולוחן השללוני דין תרומה
להן ולרד לכהן לכהן חצר,
וכל זה חגז גרדל דכהנים ולוים
נקטי ועיקר הדל נילתא צונעסדות
פ"ג ה"ג:

הלכה ד' תני תוספתא
נכילתן וצבלי צבלי

לבוך וגולמיהן כלי עץ שגאונר
חקיקתן חבל לא נשלים כל ונלכתן
פיונהן וצבלי ונתבות להיפוך:

העיר חוקית, קשרא שנינו פירש
ז' דין אהוריים כדנפשה דכל
זמן שיש לו חוק חיבו מונט
ולחוריו טהור: מאחוריו חבל

הך הדין אם נענוה ג"כ נוגבו
אז נאמר אפילו טובה, אז תיבו
דוקא: מבלי שמה, כל הכלים

חזן וכלי חרש נעשרין ע"י
בטיפה וכן נקראין כלי שטף
ובאמר דנכילי שטף אפי' דין קו"ח
לענוה דקצרה נותנת דנחובו

טענה יתר ואל"ס קו"ח צבלי
חרש שנענוה טענה הסגורה
אזין דין נגבה חבל אחר שאמר

קרא חובו דקא, הקצרה נותנת
להיפוך, ולכן ר"ה ללמוד כלי
שטף וכלי חרש לענוה צדוקת:

משנה החייב בשקדים לענין
תרומה חזן צונעסדות פ"ח

נ"ד וצדוקתה בס':

הלכה ט' הני צדוקתה דס'
דנפשה ונתנית,

דשקדים הנזכרים כאלוים כשהן
קטנים ולא חייבין צדוקת, נשאלים
נחוקין אז לא חזי ולא נידה

והחייב צדוקתן גדולים אז פטור
צננים דאזין כאלוים נפשי
ונקריקת: המרים גדולין וקטנים

פטורין דק"ל דשקדים נזכרים
לא חזי ולא נידה אף עדין קטנים
קליפתן החיצונה ויהי' נכלה

האובל כנו צדוקתה: במה חורין
אם דערים לעולם פטורין או
דנעתיקן חייבין ונשפדש קליפתן

החיצונה, וליפודא שהיה להן
שקדים נזכרים הרבה דרשו לעוצת
עלונן ור"ז אומר דהלכה כר"י

צדוקתן דוקא חבל לא צננים
דקטנים ודאי חייבין: ירדו לבאן
ה"פ דהנכר"ח חורין רק לחכ"י ליפוד

לחתר דהם לא חבלו לוחן לא גדולין
ולא קטנים נשאלים צבאר נקדונות
שלא היה שקדים הרבה חבלו

לוחן קטנים חי גדולים ונתקו
ע"י האור והם לא חזי לחתר
כר"י, רק כקמס נשנה, ולכן

כסידרו הסידות לכאן חייבין חולין
וראין לחכילה אעפ"י שצדוקתן
צליפודי ונודקין הו', נשאלים כשעלי

נענקוס החיוב לליפודי, כשחלו נסס
כצד נפטרנו: שראה שלשה אעפ"י שפטר
החיצונה חבל נקופה לחצרה לא שגאל יעשר ונחיוז על הפטור:

משנה החמיר, ויהי' שותפים ע"ג חרלנים של יין, וכשחוק קולט טענון ונעשה בין חזון, כד"ל צונן שנתן ג' לוחין ויהי' והוליד ד' דלכ"ע יין הוא, והכל נייירי שגאל רק כדי נעדתו הלכך עד: שלא החמיר, ויהי' שגאלוה הוא, וצונע"ש כתיב ונתן הכסף בכל אשר תלוח נפדך והיינו כהפדע פרי נפדרי וגדולי קרקע הלכך תנוד כזה אין נקמ צבכס נע"ש: ופוסל את הנקומה

בחליצה כשר בחליצה פסול בגרושה
הדא מסייעא לרבי יונה דמר רבי יונה
לית בלדי דרבי בלדין:

משנה טהור בבלי חרש טמא בכל
הכלים טהור בכל הכלים

טמא בבלי חרש טהור בבלי עין טמא
בכלי מתכות טהור בבלי מתכות טמא
בכל הכלים:

הלכה ח' תני אומר כלי חרש טמא
ונבו טהור, אומר כל הכלים

טהור וגבו טמא: נמצאת אומר טהור
בבלי חרש טמא בכל הכלים טהור בכל
הכלים טמא בבלי חרש פשוטי כלי

עין מאחורין וגולמיהון טמאין פשוטי כלי
מתכות טמאין וגולמיהון טהורין, נמצאת
אומר טהור בבלי עין טמא בכלי מתכות

טהור בבלי מתכות טמא בבלי עין העיר
חזקה אבי עיקש לפני רבן: גמליאל
הזקן כל כלי חרש שאין לו תוך, אין

לו דין אהוריים, אל תוכו מתוכו הוא
משמא מאחוריו, דרי את דין מהבלי
שטף שאינו משמא מתוכו משמא מאחוריו

כלי חרש שמשמא מתוכו אינו דין
שמשמא מאחוריו תלמוד לומר מתוכו

מתוכו הוא משמא ואין משמא מאחוריו
קל וחומר לבלי שמה שיטמא מאחוריו

מה אם כלי חרש שאינו משמא מאחוריו
משמא מאחוריו כלי שטף שמשמא מאחוריו

אינו דין שיטמא מאחוריו תלמוד לומר
כלי חרש אל תוכו ואין כלי שטף אל

תוכו:

משנה החייב בשקדים המרים פטור
במתוקים והחייב במתוקים

פטור במרים:

הלכה ט' תני החייב בשקדים מרים
דולין פטור במתוקין

קטנים והחייב במתוקין קטנים פטור
במרים גדולין רבי ישמעאל בן רבי יוסי

אומר משום אביו שקדים המרים גדולין
רבי חנינה בציפורין כהרא דר' ישמעאל בן ר' יוסי, במה חורין? ציפוראי

אמרו במרים ד' ועירא אמר במתוקין אמר ר' יוחנן ירדו לבאן נתחייבו,
עלו במר נפמרה חורי רבי פנחס בין שראה שלשה שפירשו קליפתן

החיצונה שהוא תורם את כל הקופה, אמר רבי מנא ובלבד שלא
יתרום מקופה לחברתה:

משנה התמד עד שלא החמיץ אינו ניקח בכסף מעשר ופוסל את
המקומה

העיר חזקה אבי עיקש, צדוקת שנינו

פרשה ז' ויהי' התם, אל תוכו
את שיש לו חוק טענה ואלת שאין
לו חוק טהור פטו לנוטה כסא

ולקפסל וסולתה, לכספה ונענוה
של חרש וזה עדות הטיד
חזקה וכו':

הלכה ט' החייב בשקדים:
הגירסא לפנינו ונשפדש

וגם צירושלנו נעשדות נשפדש
והג"י צדוקתה וצבלי שקדים
הנזכרים קטנים חייבין גדולים

פטורין ונחוקין גדולים חייבין
קטנים פטורין ונפ"ז ה"ג החייב
בשקדים נזכרים קטנים פטור

צדוקתן קטנים והחייב צדוקתן
גדולים פטור צננים גדולין גם

ניינרל דר"י צ"ח הלשון צדוקתה
נחוקין יסר:

יך דין לכהן: והפנינו פירש אידרו
לביעור שפדשו קליפתן

חייבין ואם לא תלם וחזרו ועלו
ונדקו קליפתן כצד נפטרנו

ודבר זה לא ניתן להאמר ואין
זה צלשון הידושלנו וכו' בהרנים

הוא צעלנו צדוקתה הפנים והוכרם
לצבא הגירסא: חבל דבר פלא

הוא כרס"י פ"י צבלי, זה היה
לפטור קטנים פטורין צין נזכרים

וצין נחיקין, זה היה לחיוב גדולין
חייבין צין נזכרים וצין נחיקין

נלכד ונה שהריכו התוס' ופירשו
כנו שהיה פה חנה נעלם נרס"י

ז"ל שופדש צדוקתה וירושלני
כפ"י התוס' וגם שהוכ' לא העירו

שכן הוא צדוקתה וירושלני:
הלכה

וקטנין פטורין, ומתוקין אין חייבין עד שתפדש קליפתן החיצונה חורי
רבי חנינה בציפורין כהרא דר' ישמעאל בן ר' יוסי, במה חורין? ציפוראי

אמרו במרים ד' ועירא אמר במתוקין אמר ר' יוחנן ירדו לבאן נתחייבו,
עלו במר נפמרה חורי רבי פנחס בין שראה שלשה שפירשו קליפתן

החיצונה שהוא תורם את כל הקופה, אמר רבי מנא ובלבד שלא
יתרום מקופה לחברתה:

משנה התמד עד שלא החמיץ אינו ניקח בכסף מעשר ופוסל את
המקומה

נענקוס החיוב לליפודי, כשחלו נסס כצד נפטרנו: שראה שלשה אעפ"י שפטר החיצונה חבל נקופה לחצרה לא שגאל יעשר ונחיוז על הפטור:

הכל שוחטין

פרק ראשון

חולין

בשם שאין טוונאה וכו': עיין בצרכות סס הג' וכי דבר עד שיצדיל ועיקר הדל נולתא צרכות פ"ה ששת יוני הנועשה לפניו ח"ל וכי יש ה"ג: אפי' י"מ. צלנלע השצוע דליכא ששת יוני הנועשה טוונאה וטעמה לפניו ולפניו הג' לפי הנראה כדי תיאר לטונא שגם זה אחת מהצלות בדליתא פסחים(ק"ו) ולעפ"י שאין טוונאה וטעמה לפניו חלונתה, ה"כ חלונתה בדליתא חלונתה: צצלי ונ"י קדר הצלות חל חלונתה:

הדרן עלך הכל שוחטין: בן אנשיגנום בשם ר' ינאי אם לא הבדיל במוצאי שבת מבדיל אפילו בחמשה בשבת, הרא דאת מר מבדיל בין קודש לחול ברם בורא מאורי האש אומרה מיד, רבי זעירא בשם רבי יודה ורבי אבא בשם בא בר ירמיה אפילו י"ט שחל להיות באמצע שבת, אומר בין יום השביעי ליששת ימי המעשה, אמר דיה זעירא וכי ששת ימי המעשה לפניו בשם שאין טומאה וטעמה לפניו ואומ' לפום כן אין ששת ימי המעשה לפניו אומר:

הדרן עלך הכל שוחטין:

השוחט

פרק שני

חולין

השוחט אחד צעוף: ונודיק הס"כ ונ"ט קחני הסוחט דיעצד, וכן ונדיק הצצלי חלל דקשה וכי' חל דקאונר דו ונתניתא דילונא ונתתא אפי' לבתחילי, והקצרה נותנת דלל כאונר הצלונא על דיעצד וא"כ חף על אחד צעוף קשה דקחני הסוחט דיעצד, ועוד דלפי ג' הצצלי ונלונר סכססו ונשה על הובט והקנה ועל רוב אחד צעוף ודאי נשנוע שלל חיותי הקצ"ה יתיר נכרוב אחד צעוף, וי"ל דהנה חף חס כאונר סכססו שחיתא הצלונא חן ודאי נלונר לנ"י צחיתא קדשים דלחלונר ליה צכתא ושחט חת צן הצקר ולא אחפרס היכי, רק צ"פ כאונר ליה כל פרטי הלכות שחיתא, וקאונר קרל וחצתא באשר ליתק, צדקשים, וצקדשים ודאי עיקר הוא דהם דלכפרה הוא ולכן ח"ל שרוב אחד לו רוב שנים די לבתחילה וד"ק רחננא לנשה שחוט דבר דנפקי ציה חיותא והיינו לבח"פ רוצה דכי נפקי חיותא צרובה הוא דנפקי ודאיעצד ונונילא ונשנוע וכנונו בן אחד צעוף הכי חלונר רחננא לנשה לא הפחית ונלחד, ולכן הציל הס"כ, דו ונתניתא דצלי זה ה"ל דלחד צעוף לבתחילה הוא דזוטרא חיותא, וקשה על הדיוור ונ"ט קחני הסוחט דיעצד, חלל ונשה ונתניתא ידענו שאלה צעוף ורוצה כנונו דיעצד, ולכן קאונר דלפי חלי ונתניתא, ניחא אחד צעוף וקשה רק צ' צצחנה, ונש"ה ניחא ננוי דלל ונתרן הס"כ ונשום אחד צעוף כדונתרן צצצלי צלבון ראשון, דלל צרורי בן דלחד צעוף דיעצד הוא, וצלונת שחיתא הר"ף ו"ל דלחד צעוף אפי' לבתחילה ודיעצד נקוט ונשום רוצה של אחד כנונו ולפי שחיתא נפרס נקוט, ו"ל דלחד צעוף אפי' לבתחילה חונם הרנונ"ס כתב דשחיתא הנועלה היא לשחוט צין צעוף וצין צצחנה צ' קינוני ורק דיעצד כשר רוב ח' צעוף והיינו בתרתי ליטבא דהצצלי וכן בחזו הרקצ"ל והרל"ס, הנה לדיוור יתפרס הירושלמי כדאונר לבייל דלחד צעוף רק דיעצד ונוכרה ונן ונתניתא דחצתא:

השוחט אחד בעוף ושנים בבמה שחיתא כשרה, ורובה של אחד במורה, ד' יהודה אומר עד שישחוט את הורידין, חצי אחד בעוף ואחד וחצי בבמה שחיתא פסולה, רוב אחד בעוף ורוב שנים בבמה שחיתא כשרה: הלכה א', בשעבר הא בתחילה לא, דו מתניתא וובחת באשר צויתך לימוד שנאמרה למשה מסיני

צעוף לאו ונקום שחיתא ככל ונש"כ צצחנה אפי' שחט חוטט וחלי הקנה פסולה ולנולן דק"ל או קנה או וטע קנו"ל דלחף היכי ששחט חלי הנראה לעינים דהוי רוב ההקפה ח"פ, פקול דצעיין רוב הנראה לעינים והוא רוב החללה: רוב אחד, צגנורא ונפרס הא קחני זה צרישא רוצה של אחד כנונו:

הלכה א': בשעבר, ונדקחני הסוחט דנושנע דיעצד, דלל ונקייע לצרייתא דקפרי דלכתחילה כלטום ונשה על שחיתא צ' קינוני, ונלונר לו הלכה לנ"י שרוצה ככילה וכנונו בן נלונר לו שדיעצד די צעוף צסינן אחד: באשר צויתך, ולא ונלינו שלושו צכתא, ולי ונקום דכתב ושחט חת צן הצקר, הסס כנוי לא נתפרס, ונליה שחיתא היכי, רק ט"פ, והיינו ננוי דקאונר קרל וחצתא צחולין באשר ליתק צקדשים

דלחד שנתרן הירושלמי דדיעצד ונשום דר"י דלחד צעוף אפי' לבתחילה חונם הרנונ"ס כתב דשחיתא הנועלה היא לשחוט צין צעוף וצין צצחנה צ' קינוני ורק דיעצד כשר רוב ח' צעוף והיינו בתרתי ליטבא דהצצלי וכן בחזו הרקצ"ל והרל"ס, הנה לדיוור יתפרס הירושלמי כדאונר לבייל דלחד צעוף רק דיעצד ונוכרה ונן ונתניתא דחצתא:

דצ"י אחד צעוף: עיין ונה שכתבנו והתוס' כתבו ה"ה חלי כל אחד הנה הרגישו שצחוקפתא קחני שני חלחין והוא רצותא טפי, חלל דלחתי קשה ונ"י לא קחני שני חלחין כנוו שחול צחוקפתא, וע"כ כנוו שפרשנו ולעפ"י שכתב הרנונ"ס צפ"א שם לעפ"י ששחט יתיר על חלי כחוט השערה, ע"כ פירושא רוב חללה, הודע דצפ"ג פסק להדי' דהגדרת סנפסקא צרוב חללה דוקא, חלל דלל צעיין רוב נפולס דביון דרוב חללה גדול יותר ורוב הקפה אפי' יתיר כחוט השערה נחזי רוב לעינים לעיני כל וכל זה צרור:

צדקדים צ"פ: נ"חא חד בעוה ודלי דיעבד הוא
 דלכתחילה לריך צ' קיננין חבל תריין בבחמה דיעבד
 צמניה עד כונה ליטחט וליזל וכן פריך צצצצ: בגין דר"י
 דק"ל הורידין סוקלין אף דיעבד קנול דסניס צצצצצ דיעבד
 קני וכדנפיש לקנן דחכונים
 נורין ג"כ דלכתחילה צעיין
 שחיתת הורידין ופריך: ואין חלוקין
 יכי ה"ק לא פליג על ר"י
 דהפצרה ניתנת דונקלאוד ר"י
 עד שיבטחו את הורידין ש"נו
 דהיק לא צעי שחיתת ורידן
 כלל ונכסי סנדצריצני בון כסונע
 ש"ק נורה לר"י דלכתחילה
 צעיין שחיתת ורידן ונשאל
 ר"י לא נורה לפיק בהא דיעבד
 צלי ורידן קני: התיבון דר"י
 ק"ל דשחיתת ורידן אף דיעבד
 נעכצ: הרובה של אחד וקס"ד
 לביא דפליג ע"ז דכרונה קני
 אע"פ שאל"ה שלא יטחט סוכי
 כולה ואע"פ שחט הורידין:
 מן הצד דכאנני הקינן צשחיתת
 על ה"ל וקחט את הורידין אע"פ
 שלא שחט רק ר"י הוסט:
 בגין דתנינן רובה דה"י רק
 דיעבד וכדנפיש צלשון סני צצצצ:
 דל בן ה"פ "הנה ר' הילל סנאן
 צמיוכו של ר' בון ודלי ק"ל דלכסי
 דחוק ר' בון לאקני חליצ' דר"י
 נוסס דרונה ככולה אפי' לכתח'
 וקאנר דלא בן הוא דק דיעבד
 ולכתחילה לריך קינן שכל וכן
 פריך דאף חס לא אונר בן נני
 הוא חבר יאונר החיפוד דרונה
 ככולה לכתחילה הוא והא נאסנה
 סלינה קנינו דוד אחד וכי
 שחיתת כסרה דיעבד ונכסי
 דנאסנה לין רליס דה"ל ח"ה אף
 לכתחילה ורק נאסנה ורידן קחני
 דיעבד קנול דרק דיעבד שחיתתו
 כסרה: והא חנינין ככל הסננענו
 דלא ק"ל כד"י צרישא ח"ה ח"פ
 ביון דע"כ נאסנה צגין דר"י וימי
 לא נאסנה חדישא צגין דר"י
 ונכסי דה"ל: חד בחולין דלא
 ב"כ לדס: וחד בקדשים דכל
 ניקר לדס הוא לריך: אי תימר
 ח"פ אי הסננענו זס סדין צחולין
 ח"ה חבל צקדסיס נורדין חכונים
 לריי נאסנה דכל עיקר לדס הוא
 לריך לפיכך חני זס סדין צקדסיס
 חבל הא קשיל אי חני קדסיס
 ב"ש הוא חולין ונכסי צגין
 דר"י דה"ל דחולין נורה לרצון:

מסיני על שחיטת סימנין ורובה של
 אחד כמותה נ"חא חד בעוף תריין בבחמה
 רבי בון בשם רבי יוחנן לא מתני מתני
 אלא בגין דרבי יודה דמר עד שישחוט
 את הושט ואת הורידין ואין חלוקין על
 דברי רבי יודה מן דמר רבי בון בשם
 רבי יוחנן לא מתני מתני אלא בגין
 דר' יודה דהא אמר מורדן חכמים לר'
 יודה ברם לית רבי יודה מודי לחכמים
 התיבון ורובה של אחד כמותה בשישחט
 ורידן מהצד רבי יודא בשם ר' יוחנן
 בגין דתנינן רובה של אחד כמותה דל
 בן מה אין אמרין אוק בתחילה בדא
 דחני רוב אחד בעוף ורוב שנים בבחמה
 שחיטתו כשרה בגין דרבי יודה דמר עד
 שישחוט את הושט ואת הורידין והא
 תנינן אחד בעוף ושנים בבחמה וקשייתא
 למתניתין נ"חא חד בעוף תריין בבחמה
 ואמר רבי בון בשם רבי יוחנן לא מתני מתני אלא בגין דרבי יודה
 חד בחולין וחד בקדשים דכל עיקר ברם מתבפרין רבי חיה בר אדא
 בעא קומי רבי מנא אין תימר בחולין ברם בקדשים מורדן לרבי יודה
 לפום בן צריך מימר בקדשים אין תימר בקדשים כל שכן בחולין
 דפליגין בגין דרבי יודה דאין תימר בקדשים ברם בחולין מודי
 לחכמים לפום בן צריך מימר בחולין היידנו בחולין ויידנו בקדשים
 רבי יודן בשם רבי חני רישא דפירקא בחולין דעיקר אולפן הרין
 בחולין רבי שמעון בן לקיש בעא קומי דרבי יוחנן מאחד דתנינן
 רובה של אחד כמותה להידי מילה תנינן רוב אחד בעוף ורוב שנים
 בבחמה שחיטתו כשרה אמר ליה בגין דהא דתנינן תמן הביאו לו את
 התמיד קרצו ומירק אחר שחיטתו על ידו לפום בן תנינן רוב אחד
 בעוף רוב שנים בבחמה שחיטתו כשרה רבי יודן בעא קומי דרבי יודא
 מה הרין מירק אמר ל' כהדא דתנינן מי שחתחיל במצוה אומרין
 לו מרוק: תני השוחט שני הצאין בעוף שחיטתו פסולה ואין צריך לומר
 שני הצאין בבחמה ר' יודה פוסל לעולם עד שישחוט את הושט
 ושני הורידין רבנן דקסריין בעין בתריין פליגין ברם לרבנן רוצה
 לשחוט קנה שוחט רוצה לשחוט ושם שוחט אי אוק רבנן מורדן
 לדרבי יודה דשחיטתו כשרה ברם בקנה לא ואית דבעין מימר
 אוק רבי יודה מודי לרבנן רוצה לשחוט קנה רוצה לשחוט ושם
 איתא חמי רבי יודה פוסל לעולם עד שישחוט את הושט ואת
 הורידין כמה דמר ורידן דוקא בן ושם דוקא ברם קנה לא
 בגין דושט מקריצ' לורידין אתפלגין רבי יוחנן ורבי שמעון
 בן

דעיקר אולפן עיקר הנאכח צשחיתת חולין קאי: רשב"ל לא שנוע ליה הא דלעיל וס"ל בן נענאנר
 דקיפל צקדסיס: ומירק אחר דכל עצודה יוס"כ חינו כסר חלא צ"ג וכן אחר שחט סיפור שחיתת
 לקח צידו הנזרק בקצב הדס ואחר גונר השחיתת: שחיטתו כשרה ונידק דקח' נאסנה צמיוכו: מרוק
 גונר וכן הוא צידו של ר' יודה: תני תוספתא וכליתן: שני הצאין דהיי' חנינא דעדיפא נאסנה אחד בתריין פליג
 צושט וצודקין דדוקא קאנר: ברם לרבנן ונלצד נוס דאונרן לעיל דפליג צורידין דיעבד כסר פליג נני
 צושט וס"ל או קנה או ושם או דילונא רק צורידין פליג חבל לא צושט ולרבנן נני ושם דוקא
 ואית דבעי מימר דהכי נוצעי ליה דלרבנן ר' יודה פוסל לעולם עד שישחוט את הושט ואת
 דוקא וה"ה קנה ושם דנקיט נאסנה דורידן קנאסין ל' כדאמרינן לקנן: איתא חמי צמניה חיד אפי' ד
 לונר בן והלא נאסנה קחני "פוסל לעולם" וזה ודאי דוקא נאסנה: כמה דמר כונה דלת אונר ורידן דוקא
 ולא חנינא דיעבד והיינו ע"כ נאסנה דלת קחני קחט עד שישחוט חלא פוסל לעולם וה"ה צושט דוקא
 הוא: בגין דושט ח"ה אפי' קנה ונקיט ושם דע"י שחיתת הוכס נאסנה: ח"ה הורידין כדאמרינן
 צצצצ

דעיקר אולפן עיקר הנאכח צשחיתת חולין קאי: רשב"ל לא שנוע ליה הא דלעיל וס"ל בן נענאנר
 דקיפל צקדסיס: ומירק אחר דכל עצודה יוס"כ חינו כסר חלא צ"ג וכן אחר שחט סיפור שחיתת
 לקח צידו הנזרק בקצב הדס ואחר גונר השחיתת: שחיטתו כשרה ונידק דקח' נאסנה צמיוכו: מרוק
 גונר וכן הוא צידו של ר' יודה: תני תוספתא וכליתן: שני הצאין דהיי' חנינא דעדיפא נאסנה אחד בתריין פליג
 צושט וצודקין דדוקא קאנר: ברם לרבנן ונלצד נוס דאונרן לעיל דפליג צורידין דיעבד כסר פליג נני
 צושט וס"ל או קנה או ושם או דילונא רק צורידין פליג חבל לא צושט ולרבנן נני ושם דוקא
 ואית דבעי מימר דהכי נוצעי ליה דלרבנן ר' יודה פוסל לעולם עד שישחוט את הושט ואת
 דוקא וה"ה קנה ושם דנקיט נאסנה דורידן קנאסין ל' כדאמרינן לקנן: איתא חמי צמניה חיד אפי' ד
 לונר בן והלא נאסנה קחני "פוסל לעולם" וזה ודאי דוקא נאסנה: כמה דמר כונה דלת אונר ורידן דוקא
 ולא חנינא דיעבד והיינו ע"כ נאסנה דלת קחני קחט עד שישחוט חלא פוסל לעולם וה"ה צושט דוקא
 הוא: בגין דושט ח"ה אפי' קנה ונקיט ושם דע"י שחיתת הוכס נאסנה: ח"ה הורידין כדאמרינן
 צצצצ 7 (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

תני ר"ח: בן הול הג' צקפדא חלל דחקר כחן צצצלי דוסט קנוד וחי' התם שאין ח"ל את הרשע ואת הפדר והלל הרשע והפדר צככל האצרים היו וחי' לונה כחונר את הרשע ואת הפדר חלל לפי שחונר וכו' וכן הול דרך סידור דוקא וכדלפיל: מאי בדון. וחי' הוי עלה חי ובט דוקא. ופס' או קנה: מן הדא. ונתוספתא (נכילתן דקתני ג' פעמים שמי צושט ושונויה בגרירת ש"ו דוקא הול: אחר. ונשנויחד ונשנוי וקאונר דלל כן חלל אחד הנוניו שהה או דרם בורידין. ל"י דפוקל השמיטה חס לא שמי הורידין וחי' כולם שמיטה חס היל ויפסק צתן שיהי ודקס וכל ה' הלכות שמיטה: ובעי כן לרד להיזה צאונת לר"י אלל נופי אלל ונלינו שום חרם שיעל עז דמיו לינר כן דהא לפי שה צמיכות צתכא ניעבי לן לקען ולכן ונכדחין חיי לונה דלרבי יודה כני גונר שמיטה צושט חלל דלל ונתכברי עי שישחוט הורידין נוסם דס וחפי נקצן כשרס: לית כאן. כלונר חלל הנתחו דוקא שחט הושט חלל הול סידור דלישנא שמיטה צושט ושונויה בגרירת כדלונרין צצצלי גרירת שפיר לאישתנוניו וחס ליפכא שחט הקנה ונשנוי הוסט: אחר דתנין. כלונר ועוד דהיל אחד ע"כ או זה או זה ופי קאונר ר' אצין: ויאות. שדלל אהדן ענוו אחד סתן ולל החחר חני: קפדא ויקרל פרשתא ד' (דיוורל דנדסת): שהיו בכלל ופשיטא הול דונרביכין עז הנוערס: לנתתה וערכו. ח"ל דקדל דערכו קלי על הכחיס שהס צכלל הפשטה ולל על חלל סתו צשמיטה דכין דמתכו סענין דיעק חיתת חלי צה. כנוכס דיעקולל דוני ח"ל את ראשו ואת פדרו. וצלי פירק חל פתח צרלס ופיר דכתיב גבי הפשטה צעולת הצק וס"ס צללסו ופדרו דכתיב צעולת חלל. ונוגיה ח"ל את חלל ואת הפדר. ורלסו ופדרו ונצי ליה שהס קודמין לכל הכחיס: מעתה. דנהכס ילפית דילונל: אפי' מן העור. דסותו כני כנו צווליקה ונכין לך שהול ען הולל דוקא: בדין אגן מימין. הכי אונרין אגן דלכון שמיטה נופלת על הולל ונליקה על העורף צצצלי קרל ח"ל וננקס

בן לקיש חד אמר או קנה או ושט וחורנה אמר ושט ולא קנה בעין קומי דר"י פליגא רבי יהודה בושט. אמר לון ר' יודה ודאי פליג דל כן מה אגן אמרין רבי יודה מודי בדא דתנינן רבי יודה פוסל עד שישחוט את הושט בגין דישט מקרציי לורידין לפום כן מר רבי יודה פליג. מאי בדון. נשמעיהו מן הדא שחט את הושט ואחר כן נשמטה הגרירת בשרה. נשמטה הגרירת ואחר כן שחט הושט פסולה. שחט את הושט ונמצת גרירת שמוטה ספק עד שלא נשחטה ספק משנשחטה זה היה מעשה יבאו ושאלו לחכמים ואמרו כל ספק שחיטה פסולה. הדא אמרה ושט ברם קנה לא מתיבין למן דמר ושט ברם קנה לא והא השוחט אחד תנינן אמר רבי יוסי מה את סבר אחד או קנה או ושט אינו אלא חד מן תריין מתיבין לרבי יודה שהה דרם בורידין. אפילו בן פסול. אמר רבי יצחק וביני אלא לית בר נש דמר כן מודי רבי יודה דבי גמרה שחיטה בושט גמרה

גמרה אמר רבי יודן לית כאן שחט ושט וגרירת שמוטה שגורתיה דלישנא הוא אחד תנינן קנה או ושט. אמר רבי אבון ויאות אחד תנינן: תני רבי חייא אומר מנין לשחיטה שהיא מן הצואה. תלמוד לומר "וערכו בני אהרן את הנתחים שאין תלמוד לומר את הראש ואת הפדר שהיו בכלל כל האיברי" אלא לפי שנאמר "הפשיט את העולה ונתת אותה לנתחה וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים נתחים שהיו בכלל הפשטה מנין לראש שכבר הותו בשחיטה ת"ל את ראשו ואת פדרו מעתה אפילו מן ערפו. בדין אגן מימין לית שחיטה מן העורף ברם מולק מן העורף שחיטה מן הצואה. מעתה בדא דתנינן השוחט מן העורף שחיטתו פסולה המולק מן הצואה מליקתו פסולה. אף אגן מן דו מתניתא אולפין. רבי מני בשם רבי יצחק שחיטה בכלי מליקה ביה. ברם שחיטה מן הצואה מן הדיין קרייה ומלק "את ראשו ממור ערפו הוי ושחט את כן הבקר מן הצואה אית דתני תני מנין לשחיטה שהיא מן הצואה ר' ליעזר אומר" ואת תורת הכהמה והעוף באי זה הוא תורה שותה בהמה לעוף ועוף לבהמה אלא לומר לך העוף הכשרו מן הצואה אף בהמה הכשרה מן הצואה. אי מה העוף ממור ערפו אף בהמה ממור ערפה תלמוד לומר. ראשו ראשו של עוף ממור ערפו ואין ראשו של בהמה ממור ערפה. ואת דתני תני מנין לשחיטת עוף מן התורה בתיב ואת תורת הכהמה והעוף באי זה הוא

אחר כדלונרין צצצלי: מעתה. דלסון שמיטה ונליקה רק. צגולל דדין ונשנוי. חיי פירכס ונכיתין השוחט ען העורף או הנוולק ען הילל דשמיטה ונליקה פסולה. פשיטא חל ללו ונליקה ונכיתין היל ונכני שגס החול דלונרין וננהיתין שמיטה: שחיטה בכלי כלונר צעולל ונליקה בייך כני ען הולל ונכיתין ען העורף. ונכ"ס קתני הנוולק ען הולל ונכיתין ען העורף פסולה. חלל ונשנוי של ונליקה חל ציד ונשנוי של שמיטה צכלל. וח"כ סדרל קוסיל ונכ"ל דשמיטה ען הגרון לא ען העורף. ונכני וננוול ערפו ש"ו דהיל ושחט דלירי עד שהסל ען הולל. ולכן קאמר קרל דלגבי ונליקה לא כן הול רק כנגדו צעורף. וכן הול צצצלי: אית דתני חני. כן הול צקפדא שניני פי י"ד צשינוי לבון והצקי צירושלנוי יודט שאין דרך הירושלמי לומר על צרייתות דקפדא. אית דתני תניי. רק על צרייתות דקופפתות דר"ה ור"ל כדפרסו צכונה וקוונות. ולכן נפסי זה. ונפסי שינוי הנוכחות כרלס דללו צרייתות דקפדא הול רק הוספתות דר"ה ור"ל. אף שאינו צירינה וחדל היל קיפא דקפדא וחדל הירכא: מן הצואה ונליקה

לורידין: פליג ר"י בושט. לרין והי' התם שאין ח"ל את הרשע ואת הפדר והלל הרשע והפדר צככל האצרים היו וחי' לונה כחונר את הרשע ואת הפדר חלל לפי שחונר וכו' וכן הול דרך סידור דוקא וכדלפיל: מאי בדון. וחי' הוי עלה חי ובט דוקא. ופס' או קנה: מן הדא. ונתוספתא (נכילתן דקתני ג' פעמים שמי צושט ושונויה בגרירת ש"ו דוקא הול: אחר. ונשנויחד ונשנוי וקאונר דלל כן חלל אחד הנוניו שהה או דרם בורידין. ל"י דפוקל השמיטה חס לא שמי הורידין וחי' כולם שמיטה חס היל ויפסק צתן שיהי ודקס וכל ה' הלכות שמיטה: ובעי כן לרד להיזה צאונת לר"י אלל נופי אלל ונלינו שום חרם שיעל עז דמיו לינר כן דהא לפי שה צמיכות צתכא ניעבי לן לקען ולכן ונכדחין חיי לונה דלרבי יודה כני גונר שמיטה צושט חלל דלל ונתכברי עי שישחוט הורידין נוסם דס וחפי נקצן כשרס: לית כאן. כלונר חלל הנתחו דוקא שחט הושט חלל הול סידור דלישנא שמיטה צושט ושונויה בגרירת כדלונרין צצצלי גרירת שפיר לאישתנוניו וחס ליפכא שחט הקנה ונשנוי הוסט: אחר דתנין. כלונר ועוד דהיל אחד ע"כ או זה או זה ופי קאונר ר' אצין: ויאות. שדלל אהדן ענוו אחד סתן ולל החחר חני: קפדא ויקרל פרשתא ד' (דיוורל דנדסת): שהיו בכלל ופשיטא הול דונרביכין עז הנוערס: לנתתה וערכו. ח"ל דקדל דערכו קלי על הכחיס שהס צכלל הפשטה ולל על חלל סתו צשמיטה דכין דמתכו סענין דיעק חיתת חלי צה. כנוכס דיעקולל דוני ח"ל את ראשו ואת פדרו. וצלי פירק חל פתח צרלס ופיר דכתיב גבי הפשטה צעולת הצק וס"ס צללסו ופדרו דכתיב צעולת חלל. ונוגיה ח"ל את חלל ואת הפדר. ורלסו ופדרו ונצי ליה שהס קודמין לכל הכחיס: מעתה. דנהכס ילפית דילונל: אפי' מן העור. דסותו כני כנו צווליקה ונכין לך שהול ען הולל דוקא: בדין אגן מימין. הכי אונרין אגן דלכון שמיטה נופלת על הולל ונליקה על העורף צצצלי קרל ח"ל וננקס

וילקחהו וכו' בן צהונה שחיתה: והענין אינו משמאל
צונג וצונגא, דכתיב לטוול צה חין לך
ללא ונה שאנר צה לא יאכל: אינה משמאל בבית הבליעה.
אם תחבו לו תצרו דבר טוול, דכתיב לא יאכל לטוול ונישחין
לה קוונאם רק דרך, חלילה

והענין זה שיהיה לו טעם לה קוונאם קודם
שילכלנה: בשחיטה וילאח נודי
נבלה: ואת, וייעוטא צהונה
לדיכ רוב שנים ולא עוף:
שפרמו המינין, שוללו עילה
לכפור נפשי טענתם על חירת
וטה, הם צידו הסודות, צבלי
לחם צוקוס אחד וכל הכול
לרואה רוחה האונה והכולה לכפור
חיים ככהנה וליכי רוחה ע"ד
שאנר הבא לטהר ונישחין לו
והכל לטוול פיתחין לו:

בני שחיו שימא, הם וואנייך
השילוח, ולכל רק טועים הנה
והין הוא הכופר בחורת ונסה
נפשי הנשכח מהרי דעות הוינין
והאפיקורסים: ויצר, על כתיב
ה' אלקים באלה חבל תלמידיו
שאלה על פתירת הקדש כונו שהוא
צבלי דכסן כתיב ונן הולדום חלונא
ונון הולדום נכדו וכתבי ישרא
הונים קרן נפש חיה ועוף, לכן
אנר לו "לבו" דקב"ן לן פתירה
הקדש ונה את חונור, והסב
לפן דשחיה חונה דנוקק צבלי:
נעשה, חס, לבון רבים ודלו
לחוכיה נכסין עובת חוניה השילוח:
לנו דקב"ן רישא דקדש חסיפא:
בצלמינו וה"פ ע"י טענתם חזיו
חזיו וספציה כוונתם וזל
שלה שיתפין צדס, ורישא
וואס ונהכל קא"י לפיה כן,
חלעיל קא"י דקאנור דעופות
נוקק נצלה וקאנור דזו הטעם
דעוף כבד צקיון אחד, דנהנה
נצלה ונהיבם הכפירה צבלי
סיונים, דגים נצלה ונון חונים
הכשירן צלל כלוס, עוף נצלה
ען הנקק הכשירו צקיון אחד
כדאנרין צבלי: נחא בקר,
וצאן דעונים שחיה, דכתיב
חנה ונקדק ונולאך: אך,
כאשר יאכל, הירוסלנוי הוא לפי
ג' הספרי ולפי חילין נכחו
וקדש דכי ירחיב צבס חלום של
חולין נשתא: ושפד, אשר ילד
לד חיה חר עוף אשר יאכל
ושפד חר דנו, וגרסי' כשפכת
דס חיה, דנהנה ליה סס

דקדק, חין דס נהנה דקדק
כיקו וחק קדש אשר יאכל
דחיו ע"י שחיה, ושפד:
לחיות, וכל נפש חיה חיונה צויה, וכן תני בר קפרא צבלי נישבוק אולפנה, ונה לנו ולכפרות נעלונא, וחציג
דקנ"ל נוני נקדק דחיה יליך, לא נצורר הוא כונו צדכרי ההנה ר"ח דיליך הכל נקדק גופא, ונש"כ רסצ"ל
הכשירו צקיון אחד ונדיטל קדש עוף צין צהונה לרגים ח"כ ה"פ נישבוק ילפיה דאנורא וימי לנחיתא דתנאי:
לומר לך, חקר כלן ונכוס דחוצא לעיל קילר הס"ס: וכולהו, כל חני תנאי ואנורא דלעיל: מחוורת, חין נצורר
כל כך נדכרי תורה לדכרה, ונחא קדש ונכוס דשחיה נעלונא קני וה"ק קדש שחיה וזו חיה שחיה
וכן הוא צמיר פ"ד חיה ונחא דחיה קדש ונכוס דשחיה וזו חיה שחיה כל כונה דלא ולינו צו שחיה
ופורש כונו צהונה וסיה ודלי בחיה לאו דוקא וחינו דקאנור חין שחיה הטוף ונחיה ונדכרי תורה, חל
לא קאנור דחין שחיה לעוף ונדכרי תורה:

פסקא: שחיטה מחצה למחצה, ע"כ ה"פ דחיה נחלה הוא הנחלה לעינים והיינו רוב ההקפה חק כיון
ושפד חין דנו, וגרסי' כשפכת

דקדק, חין דס נהנה דקדק
כיקו וחק קדש אשר יאכל
דחיו ע"י שחיה, ושפד:

בהמה וטוול צונג וצונגא: ובספרה גרסי' עוד "העוף
ונטוול צגדים חזית הצליעה והצנה חיה
ונטוול צגדים חזית הצליעה" וכן הוא צבלי:
העוף הכשירו ונן הולד: וצבלי פריך לר"ח דנוקק
צהונה לעוף ולא עוף לצהונה,
חיה זאת ונאי עמיד ליה ונכסי
חי לאו זאת חיה חוניה ונה עוף
צקיון אחד דכתיב ונבל חיה
את רחשו ולא יצדיל, חק צהונה
צקיון אחד כהנ דחונא חיה,
והירוסלנוי לא חס חיה דר"ח
ק"ל דשחיה חין כונו נכחיה
צבי חני קיונין ונולקס שחיה
דחור קדש ולא יצדיל דוקא,
וכא צוקוס חיה:

אמר ר' שולא: עין ירוסלנוי
צרכות פ"ט ח"א וסס חקר
חיה, יכל נקיס טענו צני שחין
עיונה סס טענות צידך ונכונ
זס צדפוס ונכונות הספרים,
וכל עין רוחה ונצין כי לא שאלה
הוינין חונה רק וואניי חונות
השילוח שרלו להביא חיה ונחיה
קדשי שחלקיה ונכתפך צשילוח
וד"ל:

אין שחיה העוף נחונות:
וצבלי "חין שחיה לצין
ונון חונות" וכזה רס"י וילאח
נחונות שצ"פ ונחלה חיוני
חין לה חלל נדכרי קופדס,
ונדכרי הירוסלנוי לא ונשונע כן
רק דלא נצורר כ"כ ונפירש
והוא רק חלונא ונפשי זס לא
ונקסי חס"ס הכח כל חני
קובית דנוקסי חס"ס צבלי
דנוודין שחיה עוף עכ"פ
נחונות שצ"פ:

רב חור שחיה ונחלה לנחלה
ככוס: וצבלי חתונא
קחני, ונחלה על נחלה כדוס
וק"ד

הוא אימר ושפד חיה שפכת דם עופות בשפיכת דם בהמה רשבל
אימר מהדין קרייה ואת תורת הבהמה והעוף ולמה הטיל את העוף
בין בהמה לדגים לומר שהכשירו בסימן חיה, ד' יעקב בר אידי ורבי
יצחק הווינ יתבין ועסקין בהדא דמר ר' יוחנן ורשב"ל אמרין
נישבוך אולפנה וימי למתניתא דתני מנין לשחיטת עוף מן התורה
דכתיב ואת תורת הבהמה והעוף לומר לך מה בהמה בשחיטה אף
עופות בשחיטה, אי מה בהמה בשנים ורוב שנים אף עוף בשנים
ורוב שנים תלמוד לומר זאת, אמר רבי בון וכולהו כמן דמר שחיה
עוף דבר תורה ברם רבנן דקיסריין בשם רבי יוסי בן חנינה אין שחיה
העוף מחוורת מדכרי תורה וישטחו להם שמוח:

פסקא: חצי אחד בעוף ואחד וחצי בבהמה שחיטה
פסולה: רב אמר שחיטה מחצה למחצה כשירה
ולמה

לחיות, וכל נפש חיה חיונה צויה, וכן תני בר קפרא צבלי נישבוק אולפנה, ונה לנו ולכפרות נעלונא, וחציג
דקנ"ל נוני נקדק דחיה יליך, לא נצורר הוא כונו צדכרי ההנה ר"ח דיליך הכל נקדק גופא, ונש"כ רסצ"ל
הכשירו צקיון אחד ונדיטל קדש עוף צין צהונה לרגים ח"כ ה"פ נישבוק ילפיה דאנורא וימי לנחיתא דתנאי:
לומר לך, חקר כלן ונכוס דחוצא לעיל קילר הס"ס: וכולהו, כל חני תנאי ואנורא דלעיל: מחוורת, חין נצורר
כל כך נדכרי תורה לדכרה, ונחא קדש ונכוס דשחיה נעלונא קני וה"ק קדש שחיה וזו חיה שחיה
וכן הוא צמיר פ"ד חיה ונחא דחיה קדש ונכוס דשחיה וזו חיה שחיה כל כונה דלא ולינו צו שחיה
ופורש כונו צהונה וסיה ודלי בחיה לאו דוקא וחינו דקאנור חין שחיה הטוף ונחיה ונדכרי תורה, חל
לא קאנור דחין שחיה לעוף ונדכרי תורה:

פסקא: שחיטה מחצה למחצה, ע"כ ה"פ דחיה נחלה הוא הנחלה לעינים והיינו רוב ההקפה חק כיון
ושפד חין דנו, וגרסי' כשפכת

וק"ד דבשמיטה ויירי עד דנסיק פסק חלל צטוונאח אונרין הכי ודלי חין לפסח כפשיטא דנחלה הוא כרוז, דליכ "נחלה ככולו" הוי ליה לננינור, רוב ונחלה ואן הלינן שאינו ידוע צידוע בנוו שחלונר רוצה ככולה, דכולה הוא הידוע דיותר גזח השיעור ח"א, חלל כרוזו דקאונר קשה, הא רוצו כנוי ונקיטין לבולו ונחלה ככולה הוי ליה לננינור, ויותר קשה שפול דצר שאין שכל הישר קוצלתו דאם חלונר צתר רוצה קצרה היא דרוצה עדיק ונהניעט חלל נחלה על נחלה כבס שחאי חלי הוי רוב חלי הסניה כנוי רוב, לדוגמא נאונר גבי רישא של עולה דלח חייסין שחא ניב קרום של נוח ונח ונח דאונרין זיל צתר רוצה קצרה חיל, דרוב צהונה לא נקצי קרום של נוח חלל חלי נאונר נחלה כרוז, הנה נחלה הסניה דהיינו הנוריות ונוי הרוב וכן גבי שחיה חלי נחלה הנשחט רוב ח"ב נחלה הנשחרת הוי כנוי רוב ונאונר חנונא לנשה לא תשייר רוצה, ונה שפירבן דכין דלא נשהיר רוצה צלתי נשחט רוב כחוט קדינן ליה, ודלי קשה חדרבה הא חשהיר רוצה צלתי נשחט, ונשחטא כן דחא צהונה צחיס צחוקת חיסור עונות עד שידע כך צונה נשחטה, ואם קצרה דנחלה על נחלה כרוז חלינא ח"ב לחלילה נחוקת חיסור

הש"ס דדוקא לענין הכי ודלי חין לפסח נחלי נחלה כרוז דקאונר הא לדירה לא עדיק ולמה אמרי פסולה מפני מראית העין ור' יוחנן אמר שחיה מחצה למחצה פסולה הבא אמרין בתורה כולה רובו ככולו, רב אמר סוף שיעורין להקל ר' יוחנן אמר סוף שיעורין להחמיר רבי חייא בשם ר' יוחנן מבוי שקורותיו למעלה מעשרים נותן קורה בתוך עשרים וממעיט בתוך עשרים אמר רבי יוסי והוא שיהא כל הבשר קורה בתוך עשרים, ר' הלוקה בשם רבי אחא ואפילו ברב אתיא כמה דמר תמן פסולה מפני מראית העין אף כן פסולה מפני מראית העין אמר ר' חייא בר בא בשם שחלוקין אמורין כן, כך חלוקין תניין בשומא דתני היו הציבור חציין מחורין וחציין שמיאין, המחורים עושין את הראשון והשמיאין את השני דברי רבי מאיר, ר' יודה אומר המחורין עושין לעצמן והשמיאין לעצמן, אמרו לו אין פסח בא לחציין אלא או בולן יעשו במהרה או בולן יעשו בשמיאיה, מנו אמרו לו ברבי יודה דתנינן תמן נטמאת אחת מן החלות או אחד מן הסדרים, ר' יודה אומר שניהם יצאו לבית השרפה שאין קרבן ציבור חלוק, והכמים אומרים הטמא בשומאיתו והטהור יאכל רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי יוחנן, מנו אמרו לו

ועשרינין צללה הוי רק נחלה ונוכס (דהקפה עצה ונלונעלה דקה ונלונעט ורוב הקפה הוי רק נחלה חללה) וס"ל לרב דכמה דכין דהוי רוב הקפה דהכי אונר ליה רחונא לנשה לא תשייר רוצה צלתי נשחט, ונחלה הנשחט ליכא גם רוב הקפה: למח אמרו, צנחניהן פסולה דולח ונחלה ונוכס ח"א לונר דליכ פשיטא, חלל ודלי דכרוז הנראה לעינים ויירי ח"א, ח"א קתני פסולה: מפני מה"ע, דהרואה יאונר נחלה על נחלה הוא: פסולה, דבעינן רוב הנראה לעינים, והוא רוב חללה דדוקא רוצו ככולו אונרין והוא רוב הנראה לעינים, והכי אונר ליה רחונא לנשה כחוט רוצה הנראה לעינים: רב אמר, כשיטתו דנחלה לנחלה כרוז: סוף שיעורין, כההיל דלקונן לא צענין שחא הכשר קורה צחוק עשרים: ר' חייא בשם ר"י, נפרש לנחלה ונהו סוף שיעורין להחמיר כבי חלי גוונא וכלנפרש ר' יוסי שחא רב החבבר צחוק עשרים: ואפי' ברב אתיא, יס"ל כנוי דלר' הכשר ונו צחוק ב' נופני ונה"ע שחאנו שכל הקורה לנעלה ונעשרים: דתני, חוספתא ריש פ"י דפקחים וה"ג חסם, ח"אונר פסקא חל צטוונאח צונן כרוזו של ליצור עונאין הוי חליין וכו': דברי ר"מ, דס"ל נחלה על נחלה חלי כרוז, ונש"ה חק חלי נאונר דנעוטי ניכח עושין הפסקה צטוונאח עם הרוב עכשיו שופני קעם זה העונאין יידחין לפסק שני

דכין דלינן כרוז נדחין לשני כמייבט, עושין הסחורין צראשון צטהרה: עושין לעצמן, דס"ל נחלה על נחלה כרוז הלכך הסחורין חין נדחין ולא עבר הראשון צטוונאח כין דרוצה כינה, והעונאין חין יידחין לשני דרוצה כינה, ורוב ליצור חין יידחין: אין פסח, אחד חל לחליין שאין קרבן ליצור כחלק, וכן הוא צהוספתא, מנו אמרו לו, הש"ס קא ונצעי נחלי אונר לו דקאונר, הא ר"י גושא ס"ל כן דלין קרבן ליצור כחלק, וכן הוא בש"ס הוריות פ"א ה"ו והג"י כר"ע צירושלני פקחים פ"ז ה"ו נשוצפתא, והיותר כ"ל דהג"י הנכונה היא כנוי שחא צהוספתא וגרס"י דברי ר' יודה ר"ס אונר, הסחורין עושין לעצמן וכו' ולכן פריך הש"ס נ"י הנה שחאנו לו ר"י, ונשני דר"י הוא דס"ל צונשח נכחות שאין קרבן ליצור חלק, וה"ק חפ"י לדידך דלא ס"ל סחורין עושין את הראשון וכו' נשחט דס"ל נחלה על נחלה כרוז וי"נ הא ודלי חלי חפסר כדקאונר: כל חד לעצמן חלל או כולן צטהרה או כולן צטוונאח: תמן נשנה ונכחות (דף ד"ד:) שניהן יצאו, דהכי קבל

צטוונאח, דהחם צאונת כל נחלה כרוז והצצלי דס"ד רק דלענין שחיה ויירי פריך שפיר ונחא דתנן חלי אחד צעוף ואחד וחלי צהונה שחיהו פסולה דמחזי חין חלי ונוכס פשיטא חלל ודלי חלי הנראה לעינים קאונר ונאונרין דלפ"ה פסולה, ודלי קוס"י הש"ס לפי נה דפרשנו קוס"י חלינאח היא ונכחי דנדרבנן לא קנכין על רוב הקפה ובעינן רוב הנראה לעינים והוא רוב החלל והיינו כשיטה הירושלני ולמה אונר פסולה נופני ונראית העין, ובאשר העיין צסוג"י הש"ס ונכילתן ודברי רש"י חננאל כי הכל נצואר וגם: לא קשה קוס"י הסוכ' ד"ה רב אונר:

ח 8 (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

דערליך

[illegible]

קאמער מחניתא בקדשים הא
פסול וכן קשה לנו על ה
ובתורה אף צור פסול וזה לי
ובקדשים אף לישבד בני לא ח
יהא אחד קומט בני זכרים
ותני רבי הושעיא: כגז זכרנו

לרשם אחד ורישא ליל, ונפרש שם חמי האי דינא
 צדקם אחד ה"א חבל שני ראשין לריבין שני פעונים
 נולד לומר חוץ ללואר סוף ד' לוארין, ואי חמי שני ראשין
 ה"א דוקא צדק לריבין לומר נולד חוץ לכל ללואר, חבל
 צדקם אחד לומר ונשאו די לפיכך
 לריבין לחדרי צדק :

משנה ג'. נפלה סבין טעונה
 דרישא נשום כונה
 נוכח השוחט וטעונה דקיפא נשום
 טיהס: והגביה. וע"ז שם וכן
 כולם: וע"ז. נהסחזה וע"ז הפסיק
 צלנולא הסחיתה וסחיה עד צד
 חצרו וגומר הסחיתה: ר"ש אומר.
 נפרש בגמרא:

הלכה ג'. הדא דתימא
 ללמורה הייתי חונן
 דנשחרצו הענינים פה ו"ל
 תחילה חל דלקונן "עד כדון נפלה"
 וכו' דנוסיק חסד דנוסיתן כר"כ
 ודוקא נפלה חל הפילה כסרה
 וכונו סחול צצצלי, וקאנור דחל
 דלא צעירין כונה לבחיתה היינו
 דוקא צחולין, חבל לא צקדקים
 דנוסעק צקדקים פסול, חבל חגי'
 שלפנינו ננוי י"ל הכי "הדל דליונר"
 חל דליונרין דוקא נפלה חל הפיל'
 פסולה צחולין, חבל צקדקים צעירין
 שחיה נלס זכה, וכל כונה
 לחת פסולה: שוחט ונתעסק
 בקדשים. חבל לא נלס זכה
 צפיק צ"ש חנן נלס שחיה צדקים
 הזנה כונה ולחת ונחן נלס זכה
 נצצי לן כיון דלא חקיה דעתי' ^ה
 נוקדשים קג, חל דלנולא נלס ^ה

זכה דוקא צעירין: לרצונכם. ^ז
 ונתעסק חין זה לרצונו: ושחט
 את בן הבכור. דהכי נופרש כחז
 נלס צן הצקר חבל לא נשונע
 לעכוצה בדנופרש וכן חול צצלי
 נוכילתן: נפלה נולתיה: במתעסק.
 כגון זרק סבין לנעלה צכולה
 דלקונן: שדרס עליה. ע"כ ח"פ
 שיה סבין דנק צרגלו וצטע
 צרגלו על לואר הצהונה ושחטה
 וטעונה נשום דרסה: שנמבחה
 מאליה. צגונול דלקונן זרק סבין
 צכולה וצחעצרה שחטה הצהונה
 חלנול דלון נפ"ע צין נפלה להפילה:
 במן דמר. חכונים דר"כ דק"ל כיון
 דלא צעירין כונה לשחטה לחתיה
 גיניה צעירין וכן חונרין צצצלי:
 מן הוא. כל דהוא: מתניתא
 דר"ח. דל"ש צין נפלה להפילה
 חל כדלונרין צצצלי דוקא נפלה
 חל הפילה כסרה וכד"כ: תמן
 תניין. צצלי נוכילתן וירושלני
 שצח פ"ז ח"ל: שנאנסה. לקונן
 נפרש: לביתה. לנעלה: לשחרות.
 וצצצלי לחרונה וכתצו התוקפות
 ה"ה לנעסר ונקיט חרונה דנוסגה
 צגון חז: טעמין. דר"ח ור"י

צדקם אחד ה"א חבל שני ראשין לריבין שני פעונים
 נולד לומר חוץ ללואר סוף ד' לוארין, ואי חמי שני ראשין
 ה"א דוקא צדק לריבין לומר נולד חוץ לכל ללואר, חבל
 צדקם אחד לומר ונשאו די לפיכך
 לריבין לחדרי צדק :

בחד צורכיה מימר, אמר ליה את סבר
 בצואר חד סניין, אינו אלא מלא צואר
 חוץ מצואר הנשחט. אלו תנינן ראש
 אחד ודא תנינן שני ראשין חוץ אמרין
 מלא צואר לכל חד וחד דהוין ארבעין
 צוארין חוץ צורכיה לשני ראשין, ואלו
 תנינן שני ראשין ואלא תנינן ראש אחד
 חוץ אמרין מלא צואר ומשהו דיי, חוץ
 צורכיה לראש אחד וצורכיה לשני
 ראשין:

משנה ג'. נפלה סבין ושחטה אף על
 פי ששחטה בדרכה פסולה
 שנאמר וזבחת ואכלת מה שאתה
 זוכה אתה אוכל, נפלה סבין והגביה,
 נפלו כליו והגביהו השחטו את הסבין
 ועף ובא חבירו ושחט אם שחה כדי
 שחיטה פסולה, רבי שמעון אומר אם
 שחה כדי ביקור:

הלכה ג'. הדא דתימא בחולין ברם
 בקדשים לא. ואתייה בההוא
 דשמואל שאל לרב הווא שוחט ונתעסק
 בקדשים, אמר ליה לרצונכם פרט
 למתעסק ואית דבעי מולף מן הדין
 קרייה "ושחט את בן הבקר עיקר שחיטה
 לשם בקר, מה נפיק מן ביניהון, בשעבר
 מן דמר לרצונכם פרט למתעסק, אף
 בשעבר פסול, ומן דמר ושחט את בן
 הבקר עיקר שחיטה לשם בקר, בתחילה
 חל בשעבר לא: עד כדון נפלה, הפיל
 הוא במתעסק, נשמעיהו מן הדא דתני
 רבי חייא נפלה סבין ושחטה, או שדרס
 עליה ושחטה או שנמבחה מאליה נבילה
 ומטמא במשא חוץ לא שנייא היא נפלה
 לא שנייא היא הפילה הוא ואתייה כמן
 דמר לא בעיין כונה לשחיטה ברם בעיין
 כונה לחתיכה מן הוא, דתני רבי הושעיא זרק סבין בביתל ושחטה
 כדרכה רב נתן מבשר וחכמים פוסלין, רבי יצחק בר מכללי בשם
 רבי ליעזר לית הלכתא כהרא מתניתא דרבי חייא אלא כדרכי נתן
 דתני רבי הושעיא, ומתניתן הדא דתימא נפלה ברם הפיל הוא
 במסעס כשרה: תמן תנינן נדה שנאנסה ומכלה ר' שימי בשם רב
 שחורה לביתה ושמאה לשחרות רבי זעירא בשם רבי חנינא ור'
 זריקין משי בה בשם ר' יוחנן שמאה בין לביתה ובין לשחרות אמר רבי
 יוסי בי רבי בון טעמין מן הדין קרייה וכבש שנית ומה מה הראשונה
 לדעת אף שניה לדעת, ומנן לון שהראשונה לדעת וצוה הכהן וכיבש
 לדעת מתיבין לרב מה נפשך אי את אוסר אוסר מיתה כל שכן שאת
 אוסר אוסר כרת, ואי את מתיר אוסר כרת כ"ש שתתיר אוסר
 מיתה שנייא היא חולין שנייא היא שחרות אם אמרת בשחיטה תימר לביתה:

אמר
 כדפריך לקונן על רב ננוי חל חסד לנעלה ח"כ כ"ש לחרונה הקל.
 חל חסד חמור, חבל חסד נעלה רק צלי כונה שחטקה, וקאנור דעטעון דלא נהני
 נעלה כזון הדין קרל ולפ"ז "ל טעמון" פי' צין לרצ וצין לר"ח ור": אוסר מיתה, כרת חמור ננוייה חסד ורעור
 כרת וטענה שחבל חרונה צניחה: שנייא היא חולין. דלא לריכא כונה נש"כ טעמון, ופריך נש"כ אם אמרת בשחיטה. דלא
 צעירין

ואע"ז דלא לריך קרל, דקצרה חל, כדפריך לקונן על רב ננוי חל חסד לנעלה ח"כ כ"ש לחרונה הקל.
 חל חסד חמור, חבל חסד נעלה רק צלי כונה שחטקה, וקאנור דעטעון דלא נהני
 נעלה כזון הדין קרל ולפ"ז "ל טעמון" פי' צין לרצ וצין לר"ח ור": אוסר מיתה, כרת חמור ננוייה חסד ורעור
 כרת וטענה שחבל חרונה צניחה: שנייא היא חולין. דלא לריכא כונה נש"כ טעמון, ופריך נש"כ אם אמרת בשחיטה. דלא
 צעירין

צ"ל חולין כונה לשחית' חולין ונכ"ל לחלק לעצין טבילה: וכינוי. כן הוא בלשון: יאות. אמר ר"י וכינוי דתני כן ונפסק בנשנה ונקולות פ"ה נ"ו: גל שנתלש וכן ה"ס קדמו כחולין עד שינוחו: מהורים. ונעוולתו וכדנפ"ל: ובלים בני בינה ניהו צתונה ולדס דוניה דכל" כדאמר

צצכל: מעתה אפי' למהרות. כיון דוונתיתין את ילף דילונא ה"ל דקאמר טהורין היינו חף לטהרות טבל לחולין. ונליכו כן דאפילו טבל לחולין ולא אתכוין לטהרות חין טבילתו טבילה לטהרות: הוחוס. וי' טעם ולתכוין רק לשם קטנה עלה לו טבילתו לחולין ולא לטהרות: דל כן. ה"פ חשפי' דנשנה ונפיקתו ונתייעה לרז, וא"כ פשיטא דהלכתא כרז חשפי' הולרכו רבי צל ור"ז לומר הלכה כרז דלל לומר רב ור"י הלכה כר"י ועוד דליכא רביס נגד רב קנ"ל דלכתא כרז:

פסקא: עיקרי שחיטה. ה"פ כל דבר שפוסל בשחיטה פוסל בכל השחיטה ונתחילה ועוד פוסל ורש"ל סגור: סוף שחיטה. שכל דבר הפוסל בשחיטה פוסל רק בצוק שמיע' וכדנפסק לקנו: ח"ך עבדא. ה"ך נשכחת פלוגתייהו ושהה במיעוט. טירוסלנוי חנורה ונחל, דלל צגובל ח"ך י' רק לחספתק כנו שפ"ה ח"ך נחנור ל"ן דשחיטה צרובה חסכרי לא נופקלי עוד צסה צוניעוט צתרה לו דילונא כיון דשחט עד גנור כולתו חדל שחיטה היל, וא"כ אי נחנור חין שחיטה חלל לצוק חרצה צוניעוט צתרה חטריף ע"י ששה וכנו שיש לחספתק חליצ' דר"י כן י' עוד יותד לחספתק לרש"ל חלל ודאי דה"פ דתנה ע"כ תדויו ס"ל דרובה ככולה, ושחיטה קריה חסכר שחיטה חלל דר"י דקאמר "כולה שחיטה" ודאי כונתו על הלכתחילה והיינו כדאמרין צצכלי ישנו לשחיטה ונתחלה ועד סוף חלל דלרש"ל ס"ד דקאמר קוף שחיטה דנתחכרה, והסברה כותבת דל"ל לומר דצוניעוט צתרה חטריף יתד ונצרו חלל ודאי חסוף שחיטה חרוב קאמר, עד דתנה זה רבי חגי' ואמר דאפי' לרש"ל כל כונה דשחט שחיטה חדל היל: מה בינה גרם צוניעוט לשה צוניעוט דפסולה ונשני גבי שה חדל שחיטה הול דפדסנו, ונש"כ הגרונה: כי גרם פסה שחיטה. ע"כ פי' כנו סכתו חסוף (ל' ד"ה החלד) צסס ר"י צררי נחיר, דכיון דהגרונה היינו שחוט שאל צנוקס שחיטה ה"י כנו שחוט צרגליה חסר שחיטה חסין: ושהה במיעוט. וקס"ד צין צקה וצין צוט קאמר, ולכן פריך: איתא חמי. ה"ל ק"ל ששחוט צח"י קנה פגוס כשרה. ונשני דלל חנור רק צוט דחטריף צנשה: בן אגן חיימין. לפלוגתייהו ששחט חגי' וגנור הישראל לו איפכא לר"י צהך תרי גוונא פסולה. ונש"כ לרש"ל צגובל סגנר ישראל כשרה, וסאי בשרה. ע"כ רק חנור ישראל קלי, דצגנור עכו"ס ליכא קשרא לניכשר חלל נקיע תרי גוונא נשוס. דר"י דצכל גונא פסולה: דא דתימר. דלר"י חפ"י גנור ישראל פסולה, דוקא צגוונא ששה חסכרי ע"י שחיטה ככלה, חלל צגוונא דלל עשה

דן חד שחיטה: ויכאן יראה לנו שכתב רש"י ז"ל דל"ל לחונורא ואפי' שה צוניעוט צתרה פסולה וסתירה לנו דפסק דהגרונה ננוי חפילו שחט שני שלים והגרם שלים דפסולה, וי' נכאן סתירה ג"כ לדברי הרמב"ם דפסק דלל צוניעוט הגרם שלים וסחט שני שלים חלל חפילו שחט והגרם וסחט ננוי כשרה וחלו הכה חנורין דלל ונכשרין רק צשחט שני שלים והגרם שלים, וצבת"י שהחיתק הגלון שדי יחשע גרם דרס צוניעוט" ונל ידעתי חס הוא רק גירסתו, לו שהחיתק כן נחכ"י שהיה ג"כ לפני, ונפ"י שהחיתק לפני זנן חרוד חול' קריאהו הוא חסכונה:

שחיט גוי וגנור ישראל: ע"ן רמב"ם פ"ד נחל' שחיטה ח"ה, והוא בחיובלנוי דקל דר"י צתרי גוונא פסולה. ונש"כ לרש"ל גנור ישראל כשרה ולכן כתב שלפיכך פסולה טיכנו לשחיטה ונתחילה ועד סוף: **ד"ה** כן: ליתא בן צחוספתא שלפינו וע"ן חסוף (כ' ד"ה החלד) שחט וניעוט ידעו וכו' והוא צחוספתא לקנו ולפי הג' שלפינו ליתא גם הכא כן:

ד"ה ונעוולתו: הנה לא נזכר צס"ס ד"ן חל דר"י צ"ה צצכלי דקאמר סיגיסנה ירצילנה ונפני דקאמר הצכלי צנעצרה חנורו כזה ונשני דר"י צ"ה ע"כ כי כ"ע נודין שההנה וחרצה ונשני, ודע כי צצכלי לפינו ג' טעות חל' טיעת ירש"י ז"ל דר"י צ"ה חל' פליג על רב ונעוולת ור"י, רק לכ"ע לריבין הגנה וחרצה ושחיטה, עוד ס"ל דרב ננוי דקאמר צהנה לנהנה היינו ננוי גסה לנקה ודקה לדקה, ואי קס"י נ"ט חל חנור ר"י צ"ה ועוף לצוק צזה ודאי חל דהא כד' הגנה והרצה ושחיטה עוף, כנו דקה לדקה, וצחונת צעוף לא סייך חלל חס נחנור דלרש"י לריבין דדקה, ח"כ לא סייך לנחנור "ועוף לצוק" והיותו כ"ל דרש"י ק"ל דצעוף דזוט חיותא חין לריך הגנה והרצה, וכן נשנע נודרי: חסוף סכתו דצין דקה לצוק י' חילוק יתד גדול וון דקה לגסה הוא טיעת חסוף צסס ר"ת וכן דעת צעל חנורא דר"י צ"ה פליג צין על רב וצין על שוואל ור"י דלדידו צשיעור שחיטה לחוד ונעריפה וחלו לר"י צ"ה כד' הגנה והרצה ושחיטה, הלכך כר"י צ"ה ודאי דלית חלכתא כיון דרב שוואל ור"י פליג עלי' חלל פסקינן בשוואל ור"י חדל דהוי רב יחיד לגבי שוואל ור"י ועוד רב ור"י הלכה כר"י ג) הוא טיעת חר"ף צהרנצ"ס לפי ונה שפירש חר"ן ז"ל (ודלל כנו שחר"ס ז"ל חלקן) ולדידו ננוי רב שוואל ור"י חית לכו חל דר"י צ"ה דלריך ג"כ הגנה והרצה חלל דלדידו ר"י צ"ה בשוואל ור"י ק"ל וצעוף לריך הגנה והרצה ושחיטה דקה ונעוולתו כיון דכלל שיעור הגנה והרצה ודאי לא נשתה, ולחלק כ"כ צין דקה שייך להמן

צצכל: מעתה אפי' למהרות. כיון דוונתיתין את ילף דילונא ה"ל דקאמר טהורין היינו חף לטהרות טבל לחולין. ונליכו כן דאפילו טבל לחולין ולא אתכוין לטהרות חין טבילתו טבילה לטהרות: הוחוס. וי' טעם ולתכוין רק לשם קטנה עלה לו טבילתו לחולין ולא לטהרות: דל כן. ה"פ חשפי' דנשנה ונפיקתו ונתייעה לרז, וא"כ פשיטא דהלכתא כרז חשפי' הולרכו רבי צל ור"ז לומר הלכה כרז דלל לומר רב ור"י הלכה כר"י ועוד דליכא רביס נגד רב קנ"ל דלכתא כרז:

אחתה לומר הגזתה והרצתה דדקה
היה ליה לר"י צ"ח לחשונענין,
אז תרי שיעורא דקה דדקה וה"ה
ע' דהרצ צעל הנוחור הקשה על
סיטת רש"י ז"ל תרי אין אומרים

נבלה ברם בדבר שאין עושה נבלה
לא ה'ך עבדא שחט גוי חצי קנה וגמר
ישראל בשדה כמו דאמרין תמן השוחט
בחצי פנומה כשרה בן אמן אמרין שחט
גוי חצי קנה וגמר ישראל בשדה ותני
בן שחט חצי גרנות בעוק ושהה בדי
שחיטה ואחר כך שחט את כולה
שחיטתו כשרה ובושט אפילו משהו
שחיטתו פסולה שחט אחד או רוב
אחד ושהה שחיטתו פסולה גמרו לזמן
מרובה שחיטתו כשרה : אמר ר' זעירא
מן דמר לי הדיא מילתא אנא משמי ליה
קונדיטין מה הדיא בדי שחיטה אמר
ליה רבי הלא כהדא דתני רבי חייא
בדי שחיטה אחרת התיבון רבנן דקסריין
בהמה לבהמה עוף לעוף בדי שחיטה
אחרת תנינן כל חד בדידה נחא
בהמה לבהמה עוף לעוף גסה לגסה
דקה לדקה אמר הא אזיל קונדיטון
רב ושמואל תרייהו אמרין בהמה לבהמה
דקה לדקה עוף לעוף רבי יוחנן ורבי
חנינא אוק בהמה לעוף על דעתיה דר'
שמעון דהוא מר בדי ביקור בהמה
אחרת מהו דצוריה דקה לדקה ועוף
לעוף פליגין לרבי שמעון כמה דפליגין
לרבנן רבי חגי בעא קומי רבי יוסי
הלכה במן אמר ליה רבנן דתמן עבדין
ברב ושמואל ברם און נהנין ברבי יוחנן
בגין דהוא מרייה דארעא קדישא :

משנה : שחט את הושט ופסק את
הגרנות שחט את הגרנות
ופסק את הושט או שחט אחד מהן
והמתין לה עד שמתה או שהחליד את
הסבין תחת השני ופסקו ר' יששכב ואמר
נבלה ור'ע אומר טריפה כלל א"ר ישכב
בשם ר' יהושע כל שנפסלה בשחיטה
נבלה כל ששחיטתה כראוי ודבר אחר
גרם לפסול טריפה וחורה לו רבי עקיבא :

הלכה

על דעתיה דר"ט דחול נור:
עין נח שפרסמו צפנים
דלכאורה התוספתא וסירובלני
דלח כהצצלי דפירש כדי ציקור

הכלה
 כסין גדול וקטן
 משניהם: שתי הגורגות ופסק את השטח: כן הוא ה
 נוכחיהם ולא כונו שהוא צושנת הצבלי "או
 הצבלי לר"ק דקאנני או קנה או שטח (הצבליה) דקאנני ש
 מ 9 (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

פענוים שחיתה זשטע ושונוטה בגרגרת ולא קחני קחני איפכא, וימי לא פריך ונותניתן דהכל דקחני נמי תרי זיונא שחיתה זשטע ופקוקה בגרגרת, ונוכילתן ורמינהו וקחי רצא בלא בלא שפקו לזקוף שחט, דהוי טריפה, איך עלה על דעת רצא לומר כן הונסנה לוחת ולוונרת או שפקח את הגרגרת ואח"כ שחט את השוט דהודה ר"ע דכזלה, ועוד וימי לא פריך ליה ר"א דר רצ הונא דפקיות ונותניתן והא פסק הגרגרת ואח"כ שחט את השוט קחני בלא ודאי ונדהציא הכרייתא ש"י דרז צצרייתא קחני הכי אלז צונסנה גרסינן כנוי שהוא פה וכו' הג"ה הר"ק והר"ש, והנה צחוק קחני שחט את השוט ושהה כדי שחיתה ואח"כ פסק את השוט וג"י זו אין לה שחר דאס שחטו הלך פסקו אח"כ, אלז ודאי דג"י שחט את הגרגרת וכו' כג"ה הר"ק, ולא לענין איסור חכילה ויירי רק לענין איסור כזלה כגונא דחני צונסניתן או שחט אחד ונתן והנותן לה עד שנותה:

משנה § ולא ילא ונתן דס, ככח צח"י על הגליון ונשכחת שחרדה חדס ונצעתה נפחד פחאוס, אי"כ שאין לו ונראה דס ונשכחת צצונות ופוטונות ציור סכסכ דס להלז וויס וקונ"ל דלא הינא וקופכת היל ולריכה פירכוס (וכן נשונע ונלשון הרנוצ"ס פ"ד מהל' גאכלות חסודות ה"ג):

הלכה ד' דלדדן היל ונתני הנה פשוט הש"ס צפסיות דסיפא ונאכלין צידים וקואצות צקדסי, דאיסור טוונא צחולין וי איכא ונשכחת דק צפיות כדצרי חוקי ריש ונכילתן (ד"ה טונא צחולין) ועל איזה חופן שיהיה נאכלים לו ציוס טוונאחה ועוד דאי צחולין אפי' ילא ונתן דס לא ונתכשרי כיון דס חיה ועוף לריך כיכוי ואין זה ככלל על הארץ השפכו כוויס, כקצרת חוקי (ד"ה השוחט), ונפני זה טרם הש"ס צצלי להציא רחיה דנותניתן צחולין ולא צקדסי אף על פי שהקצרה נותנת דצחולין ויירי כיון דחני צשחית

הלכה ד' לא סוף דבר שהחליד הסבין תחת שתייהן ופסקן, אמר רבי יוסי כי רבי בון קומי דרבי חייא יאות אמר ר' חגיי לפום משנה ראשונה ברם למשנה אחרונה לא צוריקה מימר, ותני בן או שהחליד את הסבין תחת שתייהן ופסקן רבי ישבב אומר נבלה ומטמא במשא ר' עקיבא אומ' מרפה ושחיתתה מטהרתה אמר לו רבי ישבב אי אתה זוכר מה שלמדנו ר' יהושע נתנבלה בשחיתתה נבלה ומטמא במשא, קודם לשחיתתה טריפה ושחיתתה מטהרתה, חזר ר' עקיבא ושנה בר' ישבב התיבון בדא הוא דתני רבי חייא שחט מיעוטו של ושמ ושהה כדי שחיתתה ואחר בן שחט שניהן או שנקב את הוושט ואחר בן שחט שניהן טריפה ושחיתתה מטהרתה אמר ליה מתניתא במשנה ראשונה, אמר ר' יוסי אפילו תימר במשנה אחרונה תפטר מתניתא בשחיתתה עד בדון מלמטה למעלה, מלמעלה למטה נשמעיניהו מן הדא דתני רבי הושעיא החליד סבין בין סימן לסימן ושחטו פסולה, רבי בון בר חייא בעי קומי דרבי זעירא שחט רובה וחלד במיעוט פסולה שחט רובה וגרם במיעוט כשרה מה בין חלד במיעוטו מה בין גרם במיעוטו על רבי חגיי אמרין בדון הוא מימר משה דאנא אמר מעמא, אמר משה דאנא אמר מעמא, חלד במיעוטו דו חד שחיתתה גרם במיעוטו נפסק שחיתתה:

משנה § השוחט בהמה חיה ועוף ולא יצא מהן דם בשרים ונאכלים בידים מסואבות לפי שלא הוכשרו בדם רבי שמעון אומר הוכשרו בשחיתתה: **הלכה** ה' ויש ידים לחולין ר' מנא בשם רבי בא בר בהן לצדדן היא מתניתא בשרים למיכל בחולין ונאכלין בידים ממאין בקדשים, איתא

משנה § היה רגול לוונר ונשה אלז ידעי טעונא ור"ל כנוי שונסנה חונת כדפרשו וותורו חונת ולכן כשנכנס ר"ח לבית הנדרש כדצני ר' צון צ"ח חגרי כי ודאי יאונר כן בהרגלו ובחונת חונר כן, ור"ח למענו' דחונר לעיל היל נפקותא צין שיהא להגרגרת: **משנה** § בשרים, ולא חגרינן שונתה קודם גגור שחיתתה ידים מסואבות, צלי נמי ונאגורא ונפרש: שלא הוכשרו בדם, דאין חוכל ונקצ טוונא עד שיצא עליו אחד ונמי ונשקין דס וויס חלז דצס יין טונ קל, וללזי ויירי דלא צני שדחה איז שדחו צוני פירות (חוקי ונכילתן): בשחיתתה, מיגו דנוכסי שחיתתה להאי צסר לאכילה, ונפקא וידיאלצר ונחסי ונכסירתו נמי לטוונא:

הלכה ד' ויש ידים לחולין, צתוים הא קתס ידים שניות הן ואין שני עשה שלישי צחולין: לצדדן, רישא צחולין וסיפא צקדשים, ואי קטיא הא קחני חיה, וחיה צקדשים ליכא ו"ל דכ"ל להש"ס דחיה קטיא אלז צתויה ועוף וקלי רק "אכשרים" דויירי צחולין, והא דלא פריך הש"ס כנוי חר"ש דחונר הוכשרו צשחיתת

לא סוף דבר, כנוי שהוא צונסניתן ופירשו שלחמך שחט קיונן אחד עשה עם סי' השני חלדה ושחטו ונלונטה לנעלה צחא קאונר ר"ע דטריפה, אלז אפילו החליד תחת שתייהן נמי לר"ע טריפה ולא כזלה: יאות, ספיר חונר ר' חגיי דאפי' צחחליד שתייהן לר"ע טריפה ולא כזלה אלז כל זהו לננסנה רחשונה קודם שחזר ר"ע והודה לר"י אלז לננסנה חסדונה דלכ"ע כזלה אדרבה זה פשיטא, ונה היכי ששחט קיונן אחד והחליד השני כזלה כ"ש דשתייהן: ותני בן, צחוקפתה דריח דאפי' צכי היל גונא כ"ל לר"ע קודם חזרה דהוי רק טריפה, היחבן, היחבן דלכל ונילי ונודה לר"י דל"כ כונאן חסייל הא דחני ר"ח דהוי טריפה ושחיתתה ונטהרתה: במשנה ראשונה, קודם שחזר ר"ע ור"ע, חול: תפטר מתניתא, ה"פ הנה הונסנה דחור ר"ע להיות שונה כר"י היינו שפקס ולצקוף שחט, וכרסכ"ל צצלי וטעונא דהאי קיונן כונאן דנוונת דציקולא דמי ואין לזחנה זו צצעת שחיתתה אלז קיונן אחד כשר וכו' חיה יולאח ויירי כזלה אלז ונותנתא דר"ח חל"צ, דהכל הוא קריפה דויירי שחתיל לשחוט שני קיונים כקריס ורק צשחיתתה עלונה, ר"ל צעוד חוק עוסק צשחיתתה עשה שיהא לו סקצ השוט והיינו שלא צנקוס חיתוך דקאונר דש"ל צצלי דלכ"ע טריפה: עד בדון, שונעינן ונותני' דהחליד צין קיונן לקיונן ופקסו ונלונטה לנעלה דלא קעציד דרך שחיתתה, אלז היך הדין ונלונטה לנעלה דקעציד דרך שחיתתה, וי"ל דלישנה דפקס היינו רק ונלונטה לנעלה ושחט היינו ונלונטה לנעלה, ונשה ונשפקא ל' צלישנא דנותניתן ופשוט ונשה דחני רבי חסיילא דחני "ושחט", והיירי ונלונטה לנעלה: שחט רובה, היינו ע"כ כדפירש"י ששחט רוב וצוניטון האחרון חלה, והוא צני צצלי, ופה פשיטא דפקולה ולהכי פריך וי"ש צין חלדה להגרנה דהקצרה נותנת לוונר דכיון דשחט"י אהכשרה צרוב איך כי חלד לאו כלום הוא וקאונר ר"ח כדלע"י דאדרבה הקצרי נותנת לאיסור דצשחיתתה קאסיק, אלז דהגרנה היינו טעונא דכיון דלא וננקוס שחיתתה איפסק שחיתתה ואיך כי גרם כנוי שנותח צרגל דמי: על ר"ח, רבי חגיי

צ"ח חגרי כי ודאי יאונר כן בהרגלו ובחונת חונר כן, ור"ח למענו' דחונר לעיל היל נפקותא צין שיהא להגרגרת: **משנה** § בשרים, ולא חגרינן שונתה קודם גגור שחיתתה ידים מסואבות, צלי נמי ונאגורא ונפרש: שלא הוכשרו בדם, דאין חוכל ונקצ טוונא עד שיצא עליו אחד ונמי ונשקין דס וויס חלז דצס יין טונ קל, וללזי ויירי דלא צני שדחה איז שדחו צוני פירות (חוקי ונכילתן): בשחיתתה, מיגו דנוכסי שחיתתה להאי צסר לאכילה, ונפקא וידיאלצר ונחסי ונכסירתו נמי לטוונא:

הלכה ד' ויש ידים לחולין, צתוים הא קתס ידים שניות הן ואין שני עשה שלישי צחולין: לצדדן, רישא צחולין וסיפא צקדשים, ואי קטיא הא קחני חיה, וחיה צקדשים ליכא ו"ל דכ"ל להש"ס דחיה קטיא אלז צתויה ועוף וקלי רק "אכשרים" דויירי צחולין, והא דלא פריך הש"ס כנוי חר"ש דחונר הוכשרו צשחיתת

ראו אליו "ד"ר ר"ע כהנא" רש"י ז"ל צנע-
 וחכמים ודין, הסודות, וס"י
 ונשוא שנים ופוסק אחד צקודש: כ-
 זהבנים ידיו לבית הנחמץ ונ"י
 צנתניתן אפילו אי ק"ל ידים שכיות
 ונזירי אי צשראל צנגיעה או צכח
 איב אף חמילה נגזר עליהן, ונש
 סיה כדי סיהא צדלי ונחזרונה, אם
 צצכל, וצירקשלים, ונשנשני ונחז
 צנזיר חייז וניתח צדיו שנים וצש
 נכסי כהן, לקנות אפי' עצדים
 רחיצת ידים, אם צא לוגע צהן
 הערב שמש, טעם אפ"י, טעצל
 צנעסר: תמן את מר, נש"כ צנו
 ונחשכר: תנן ונשח, פ"ה פ"א
 אלו דקתי צצח (א) המוכל וסור
 שג, ושי ונשוא את הסודש ופוסק ע

בחולין אפי' צאכילה: ולא שמיע. ה"פ דפריך ובילא שמייע
לך ונה דאמר ר"ס צטס ר"ז דחא דפסקו רצנן צונעשר
היינו דוקא צאכילה חבל צנגיעה דונעשר או צאכילה
דחולין לא והכא קתני נאכלים ר"ל לאחרים ע"י ניי סידיו
ונקולצות דהיינו נגיעה נדלח

בחולין ובמעשר דברי רבי מאיר
וחכמים אוסרין במעשר, ולא שמוע
מה דמר רבי שמואל בשם רבי זעירא
מהו וחכמים אוסרין במעשר נפסל
גופו מלובל במעשר, מאי כדון הן דא
מר המעשר טעון רחיצה ברובה לובל
והן דאמר מר אין המעשר טעון רחיצה
ברוצה ליגע, ולא הוא. הוא רוצה לובל
הוא רוצה ליגע, אלא משום נטילת סרך
והתנינן תרומה ובי ייש בתרומה משום
נטילת סרך אלא בחולין שנעשה על
גב טהרת הקודש, וחולין שנעשה על גב
טהרת הקודש לא חולין הם, תפטר או
כר' שמעון בן אלעזר או כר' אלעזר בי ר'
צדוק או כרשב"א דתני רשב"א אומר' משו'
רבי מאיר הידים תחילה לחולין ושניות
לתרומה או כר' אלעזר בי ר' צדוק דתנינן
תמן חולין שנעשו על גב הקודש הרי
אלו בחולין, רבי אלעזר בי רבי צדוק
אומר הרי אלו בתרומה לשמא שנים
ולפסול אחד: רבי לעזר בשם רבי
הושעיה תפטר מתנותא בחולין
שנעשה על גב קודש דלא כרבי יהושע
וחברין בשם רבי ינאי בחולין שנעשה
על גב קודש אף כרבי יהושע, דתנינן
תמן רבי אליעזר אומר האוכל אוכל ראשון
רבי יהושע
אומר האוכל אוכל ראשון והאוכל אוכל שני שני שלישי שני לקודש
ולא שני לתרומה בחולין שנעשו על גב טהרת תרומה, מן דמר דלא
כרבי יהושע על טהרת תרומה הא על גב טהרת הקודש בחולין הן
ומן דמר אף כרבי יהושע מה חמיר תרומה או קודש הוי קודש חמיר
על גב טהרת תרומה וכל שכן על גב טהרת קודש: ר' יונתן בשם
רבי האוכל אוכל שלישי בתרומה נפסל גופו מלובל בתרומה רבי
שמואל בר ר' יצחק בעא מה רבי כרבי אלעזר, דברי הכל הוא
כדי שיהא ברל מן התרומה, ודכותיה האוכל אוכל שני במעשר
נפסל גופו מלובל במעשר נשמעיה מן הדא וחכמי' אוסרים במעשר,
ולא שמייע להו הא דאמר רבי שמואל בשם רבי זעירא מהו וחכמים
אוסרין במעשר נפסל גופו מלובל במעשר, ודכותיה האוכל אוכל רביעי
בקודש נפסל גופו מלובל בקודש, נשמעיה מן הדא דאמר ר' ירמיה
בשם רבי בא בר ממל עשו אותו באוכל אוכל רביעי בקודש הדא אמרה
האוכל

שני לתרומה ואמר לחכול תרומה ואם נגע לא פסלה: על גב טהרת תרומה. כל הני ראשון ושני ושלישי דקתני רק
בחולין שנעשה על טהרת תרומה דחולין גרידא אין צו שלישי: הא על גב טהרת הקודש קסבר בחולין הוא דנפלה
דעמו ואין סס טהרת הקודש נחפסה עליהן, ומש"כ בתרומה, וחברין דלונרין אפי' כר"י כ"ס חולין שנעשה על
טהרת הקודש והא דנקיט ר"י על טהרת תרומה, רבותא אשנוע' דאפי' בתרומה אית צהו שלישי: בתרומה. ענוה וס'ס
חולין שנעשה על טהרת תרומה כדעולה צצצ' ונכילתו ותרומה רבותא דאפילו בתרומה ענוה ונותר ליגע ואפי' בחולין
שנעשה על טהרת תרומה צאכילה חסור: כר"א, דלונר האוכל אוכל שלישי וננקמינן בחולין שנעשה
על טהרת תרומה: דיה, דאפי' ר"י עודה דצאכילה חסור ועיין צ"ס ס: ודכותיה. צע"י הוא אם הדין כן
אף צונעשר דקיל ונתרומה, או דוקא בתרומה ולא שמייע להו. סיונא הוא דתנה ענוה היינו שנונא אחרים,
ופקול ופוסל היינו שאין נעשה זולתה, והכא דקתני וחכמים אוסרין אכתי לא ידענו ונה הוא, ונציא הא דר"ס
צטס ר"ז דפי' נפסל גופו ונלובל צונעשר: ודכותיה אם הדין כן צאכיל רביעי צקודש דתנן צונעשה טהרות
פ"צ מיה דרביעי צקודש פוסל ולא נענוה ונצעי ליה צאכיל רביעי צקודש אי נעלה עשו צקודש או לא: עשו אותו
צחגיגה פ"ג ה"ג לענין אופן עשו אותו באוכל רביעי ונודדנוני לאוכל רביעי ש"ו צאכיל רביעי צקודש.

לחוקני צין צידים תחילות וצין צידים סכיות ואי נשוס
דחיי חס"ס, י"ל אדרבה כיון דע"כ נותנינן כר"ע ודאי
ס"ל צידים תחילות אפי' לחולין, ואפי' צדצנן
סני עושה שלישי בחולין ונחוקני צין צחילות וצין
צחיות, חלל ודאי דחס"ס לא
לנה לחוקני כר"ע דהוי צכל
ניילי יחיד נגד רביס, ונשוס
נילא צצרייתא דר"ס ננוי ס"ל
סבי ועיקר קנויתו על ר"ע,
רק דהונקסן קצר דקונן על
הצרייתא ופריך היכין וניינו
צונענה כן וודאי צצרייתא
ונקוצפתא היל ונשני דר"ע ס"ל
כן צונענה וסא דלא נוקי כר"ע
דחא כדי שגא לעשה ונחנות
צין ר"ע נחכונים ה"א חדא
דבחולין לא ס"ל ס"ל ס"ל ועוד
דהיינו דוקא צדאורייתא חבל
צדצנן חין סני עושה שלישי
בחולין, וכפאל לנו רק דצרי
רשצ"ה צצרייתא וע"ז לא סנוכין
כיון דלא נותני צי ר"ח וריא
ולכן לחוקני חס"ס צלוקונתא
אחריתא וכל זה צדור צעיה:
ברוצה לובל: דע דכל הענין
נוצח צירוסלני חגיגה
פ"צ ופ"ג צצניו לשון וגירסאות
סוכות ועיין צצ"י חגיגה (י"ח)
ותוס' סס ד"ה כלן צאכילה
וד"ה הא צנהנא, ואיה דונפרטי
דחאי נשוס נטילת סרך פ"
וצפרי לא גזרו וכנוו סהא
צצצ"י סס דנוקי דחא דקתני
נה סליב צונעשר היינו צפירי
ולכחי

ראשון, האוכל אוכל שני שני, האוכל אוכל שלישי שלישי, רבי יהושע
אומר האוכל אוכל ראשון והאוכל אוכל שני שני שלישי שני לקודש
ולא שני לתרומה בחולין שנעשו על גב טהרת תרומה, מן דמר דלא
כרבי יהושע על טהרת תרומה הא על גב טהרת הקודש בחולין הן
ומן דמר אף כרבי יהושע מה חמיר תרומה או קודש הוי קודש חמיר
על גב טהרת תרומה וכל שכן על גב טהרת קודש: ר' יונתן בשם
רבי האוכל אוכל שלישי בתרומה נפסל גופו מלובל בתרומה רבי
שמואל בר ר' יצחק בעא מה רבי כרבי אלעזר, דברי הכל הוא
כדי שיהא ברל מן התרומה, ודכותיה האוכל אוכל שני במעשר
נפסל גופו מלובל במעשר נשמעיה מן הדא וחכמי' אוסרים במעשר,
ולא שמייע להו הא דאמר רבי שמואל בשם רבי זעירא מהו וחכמים
אוסרין במעשר נפסל גופו מלובל במעשר, ודכותיה האוכל אוכל רביעי
בקודש נפסל גופו מלובל בקודש, נשמעיה מן הדא דאמר ר' ירמיה
בשם רבי בא בר ממל עשו אותו באוכל אוכל רביעי בקודש הדא אמרה
האוכל

שני לתרומה ואמר לחכול תרומה ואם נגע לא פסלה: על גב טהרת תרומה. כל הני ראשון ושני ושלישי דקתני רק
בחולין שנעשה על טהרת תרומה דחולין גרידא אין צו שלישי: הא על גב טהרת הקודש קסבר בחולין הוא דנפלה
דעמו ואין סס טהרת הקודש נחפסה עליהן, ומש"כ בתרומה, וחברין דלונרין אפי' כר"י כ"ס חולין שנעשה על
טהרת הקודש והא דנקיט ר"י על טהרת תרומה, רבותא אשנוע' דאפילו בתרומה אית צהו שלישי: בתרומה. ענוה וס'ס
חולין שנעשה על טהרת תרומה כדעולה צצצ' ונכילתו ותרומה רבותא דאפילו בתרומה ענוה ונותר ליגע ואפי' בחולין
שנעשה על טהרת תרומה צאכילה חסור: כר"א, דלונר האוכל אוכל שלישי וננקמינן בחולין שנעשה
על טהרת תרומה: דיה, דאפי' ר"י עודה דצאכילה חסור ועיין צ"ס ס: ודכותיה. צע"י הוא אם הדין כן
אף צונעשר דקיל ונתרומה, או דוקא בתרומה ולא שמייע להו. סיונא הוא דתנה ענוה היינו שנונא אחרים,
ופקול ופוסל היינו שאין נעשה זולתה, והכא דקתני וחכמים אוסרין אכתי לא ידענו ונה הוא, ונציא הא דר"ס
צטס ר"ז דפי' נפסל גופו ונלובל צונעשר: ודכותיה אם הדין כן צאכיל רביעי צקודש דתנן צונעשה טהרות
פ"צ מיה דרביעי צקודש פוסל ולא נענוה ונצעי ליה צאכיל רביעי צקודש אי נעלה עשו צקודש או לא: עשו אותו
צחגיגה פ"ג ה"ג לענין אופן עשו אותו באוכל רביעי ונודדנוני לאוכל רביעי ש"ו צאכיל רביעי צקודש.

האזנה אצל רביעי בקודש נפסל לפי הגירסא שלפנינו:

מִיָּנִיָּה תִּבְרָא שְׁנַעֲשִׂית עַל גִּבְּ מִהֲרַת תִּדְרֹמָה
בְּרִם נַעֲשִׂית עַל גִּבְּ מִהֲרַת הַקּוֹדֶשׁ לֹא
נַעֲשִׂה נֹפֶה שְׁנֵי אֲצֵל הַקּוֹדֶשׁ: ר' שְׁמַעוֹן
בֶּן לִקְוֶשׁ בַּעַד קוֹמוֹ דְּרַבִּי יוֹחָנָן צָרִיד
שֶׁל מִנְחֹת מִחוֹ שִׁיעֶשָׂה מִנִּיף הַתִּיב
דְּרַבִּי לַעֲזֹר מִכֵּל הָאוֹכֵל אֲשֶׁר יֹאכֵל אֲשֶׁר
יִבְרָא עֲלֵיו מִים יִטַּע אֶת שְׁמוֹמָתוֹ עַל

מִתְנִיתָא וְנִסְיַעֲתָ לִר"י זי
רַבִּי צוֹן וְהָא דִּלָּא
פְּרִיד עַל ר"י זי ר"צ וְלֹא וְנִסְיַ
הֵיכָּל, וְנִסְיַ קוֹנִי, י"ל דְּהוּ אֲמִינֵא
דְּהִינֵי דֵק שֶׁלָּא פִּיבְכֶסָּה, אֲבָל
אִי גַם לֹא יֵלֵא דֵם פְּסוּלָה, אֲבָל
בֵּין דְּאֲזֹר ר"י זי ר"צ דִּלָּפִי
תַּרְמֵי

פסק: רבי שמעון אומר הוכשרו בשחיטה: ר' יודן בעי מחלפה

משנה

י 10 (ירושלמי עם מ"י חשב שלמד)

תרתי לגריותא כשרה ש"נו דנותי דוקא ונכונת קאונר ורישא עיקר אזל כל קלא ונכונת אפי' תרתי לגריותא וותרת.

משנה: השוחט את הנכונת: הנה לבאורה דבר צדור הוא ונעלה ונעל כל ספק

דאפי' דכונת דוכתא "השוחט" לאו דוקא דיעבד אלא אפי' לבתחילה, ואפי' היכי דקתני תרתי דיעבד הסומט ושמיטתו כשרה כמו שפירשו זונקס דהשוחט ונן הלדני, הלא ע"כ הוי הסומט דיעבד הוא, וקצרה פקוטה היא דאם חנו חוסרין סח" טריפות נטעם דאין כונתו חיה "ז חב כ"ס" ונכונת שנונהרין אותה לשחוט קנא תניית, וכל עיקר ההתר תני אי תפרכס נעמי, ויש לחוש שנגא לא תפרכס כראוי והוי ספק נגלה ודאי קולא הוא אם כתיבה אף דיעבד, ועוד דלישא דנותינתין דקתני עד שתפרכס ציד וברגל ודאי דיעבד הוא דהוי פירושא

משנה: השוחט המסוכנת רבן שמעון בן גמליאל אומר עד שתפרכס

ביד וברגל רבי אליעזר אומר דיה אם וינקת, אמר רבי שמעון אף השוחט בלילה ולמחר השכם ומצא בתלים מלאים דם כשרה שזינקת במדת רבי אליעזר וחכמים אומרים עד שתפרכס ביד או ברגל או עד שתכשכש

בזנבה אחד בהמה דקה ואחד בהמה גסה, בהמה דקה שפשטה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא הוצאת נפש בלבד במה דברים אמורים שהיתה בחזקת מסוכנת אבל אם היתה בחזקת בריאה אפילו אין בה אחד מכל הסמינים הללו כשרה:

הלכה ו': בהנא ורבי יוסי בן חנינה הווין יתבין קומי דר' יצחק רובה וגרסיין דין מתניתין, חד בעא בנין פירכס גן שריין, וחורנא בעא

דאפי' אם שחטי דיעבד, גס אז חיה נתרם בשמיטה עד שתפרכס/ עוד כתבו ונקט הגאונים דאם דשרי ונכונת ע"י פירכס היינו דוקא צהננה שראל דהקילו חכמים נעום הפסד ונוון של ישראל אזל צהננה עכו"ם לא, ובין דכל עיקר ההתר הוא רק קולא נעום ונוון של ישראל איד' יעלה על הדעת לוונר דנכונת וותרת אפי' לבתחילה ונפטי זה כתב הקור צהננה ונכונת אינא וותרת בשמיטה עד שתפרכס ואחר כל זה קשה ואל דצרי התוק' שכתבו" אפי' לבתחילה שרי ונקט לשון דיעבד נעום דצעי לוונתו עד שתפרכס" דקשה חאל ונ"ל להתוק' הלא דלדבה סקצרה נותנת להיפוך, ועוד ונחא גופא דקתני עד שתפרכס ונכח דלשוחט דקתני דיעבד כמו שפרשקו, וקושיא זו קשה ג"כ על דצרי הרנוצ"ס ז"ל צפ"ד ונחא ונ"ל שכתב "בין שאין לה נכח צלחת" ונאצריה הנוניות אותה הרי זו וותרת והאי וותרת היינו לבתחילה (כדפרש"י ריש ונכילתן לענין שמיטה כוחי) ונלמד דקשה עליו כל נחא שקשקשו על דצרי התוק' הנה הוא קוטר דצרי עלונו שחרי תיך בדי דיצור כתב "גדולי החכמים לא היו לוכלין ונצחנה שנונהרין ושוחטין אותה כדי קלא תניית ואפי' שפרכס" וקשה גדולי החכמים לא היו לוכלין אותה כלל ואנן ונחיריס אותה לבתחילה צתנייה, ועוד קשה ויחזקאל הנצי"ל קלא אכל ונצר כוס כוס דהיינו ונכונת וקרי קרי לה נבלה וטרפה, דקאונר ונבלה וטרפה לא אכלתי דהיינו ונכונת ויחזקאל קרי לה נבלה טרפה ולדין שרי לבתחילה, חונס ונחא שגדלה לי ציצאור שיטת תוק' והר"נו ז"ל, דטרפה האצורה צתירה ובשר בשרה טריפה היינו שטרפה ונצצרה ע"י חיותו יער ונותרה לנוות, אפי' קלא ונתה וקדם ושמיטה טריפה נעום דאין כונתו חיה, וה"ה צכל חופן שטרפה וחלתה לנוות ונחונה החסרון עד שאין כונתו חיה טריפה, כונו שאין נפ"נו צנבלה שהוא הנותה ויי קרב וניתנה חולה חן אז נפלה ונחג רק העיקר ונתה היא והוי נבלה, וכל זה היא צתנייה טריפות, אכל ונכונת אי נאונר ונחיתין דיעבד, כבר פרשנו ש"ס הוא ונח"י טריפות דאין כך חולה גדול ונחא, והנפקותא בין ח"י טריפות לנכונת היא, דהטריפה ע"י קיצה צדור הוא שהחילה סקצצ וניתתה ולא תשתתה, ונשא"כ ונכונת חלוי צקינה שאינה צדורה, דכיון דעיקר החשש הוא שנגא נטילה כשנותה קודם גונר שמיטה ובשפרכס נפל החשש וכשרה לגונרי צלי שום חשש, ובשלא פרכס ידוע שנטילה כשנותה קודם גונר שמיטה, ונש"ה לבתחילה לא ואם שחטה ופרכסה כשרה, חונס דעת התוק' והר"נו דנכונת לא דוני כלל לה"י טריפות, דעיקר ונכונת הוא ע"י קיצה פחלונות, ונעוודת לנוות צכל רגע אף שאצריה שלונים ולא יחסר לה דצר, ולהכי קרי לה ש"ס צצר כוס כוס, כגון שחנקת או אכלה יותר ועדי וכו' אזל כל זמן קלא ונתה היא צריאה ואין לה שום חולה או נכח, ודמי לנתה וייתה פחלונות שער קלא ונתה לא חסר לה כלום, אכל צהננה שחלה נעמי נעמי (אף שאינה ונח"י טריפות) לא שייך לקרותה צצר כוס כוס, דוני פחי ונותין עד רגע האחרונה והוא רואה שהצהננה הולכת ובלה, וזה ונצור דצצרי הרנוצ"ס, דצפ"ד ונחא ונ"ל כתב צחלכה י"ל, צהננה שהיא חולה ונחונת שתקשה כחה ונעמה לנוות הואיל ואין לה נכח צאצור ונאצריה הנונית אותה ה"ו וותרת" ולא זכר כלל דיני פירכוס, וצחלכה י"ג חזר וכתב אזל הנכונת והוא כל שנוענדין וכו' והנוענין צשכל ישר יראה בדכתצנא, שהר"נו ז"ל חלקן לשנים שרק צחלכה י"ג קורא ונכונת אזל צחלכה י"ל לא ויירי צונכונת רק צצהננה שתשס כחה וניוס ליום היא הולכת ובלה, ואפי' דכל שאין כונתו חיה טריפה וזו קרוב לידאי שחית ונקיצת ונחלתה, הרי היא בכל צהננה כל כונה דלא ראינו ונחא ונח"י טריפות ונותרת, אכל צחלכה י"ג שם ויירי צונכונת והוא חולה פחלונות וע"י אינה עוונדת על רגליה, וזה צצר כוס אפי' כיון דלא חסר לה שום דצר צאצריה אחרוני ריעותא לא ונחזיקין ונותרת לשחטה אף לבתחילה, אכל צחלכה אינה נתרם עד שתפרכס ש"י ידעינן צצידור קלא י"ל כשנותה קודם גונר שמיטה, וי"ל וכל זה דשוחטין ונכונת לבתחילה על סנך שיצדקנה אחר שמיטה אם פרכסה, וזה שכתבו התוק' אפי' לבתחילה, שרי לשחוט על סנך הפירכוס אכל נקיט לשון דיעבד נעום דצעי לוונתו עד שתפרכס, ור"ל שאקורה צחלכה עד שתפרכס, שאין כח ציד חכמים לאקור לא צהננה שתשס כחה ונעמה לנוות, ונאחר קלא ונלינו ריעותא ונ"ח טריפות אין לבו לאקרה ונלד סקצרה, דאין טעם צטריפות ונחא חגונרי רחוננא, וכן ונכונת כיון דלא חסר לה דצר, והחשש שנגא תניית קודם שמיטה אפשר לצרר ע"י פירכס ואם לא פרכסה נבלה, והנה ויחזקאל הנצי"ל אף שנוותר לשחטה לא סנך על הפירכס דשנגא לא פרכסה יפה, וגדולי החכמים עוד החנוניו דאפי' צגונא שכתב הר"נו צה"ל לא אכלה והא דכחה שנונהרין ושוחטין י"ל דכל שהוא שוחט לא ונחונת שהוא לריך לצצר רק, ונפני חלה ונונהרין ונחטין קריה ליה, ואחרי הקדונת חלו צא ציצאור הידושלני ונכילתן צה"י:

הלכה ו': בהנא ורבי יוסי בן חנינה הווין יתבין קומי דר' יצחק רובה וגרסיין דין מתניתין, חד בעא בנין פירכס גן שריין, וחורנא בעא

דפריך

נפרש צגונא עד שתפרכס. דאם לא פרכסה חיישינן שנגא ונתה קודם גונר שמיטה: וינקת. שקלת הדם ונן צית השמיטה ע"י נסיונות הצהננה. והוא כנזר ונן יונק ונן הצפן: בלילה והצהננה היתה ונכונת ולא ראה אם פרכסה או לא: בלילה. כתי לומר צית השמיטה אות הוא שזינקת וע"י לכלכה גס עוד צית השמיטה וק"ל כר"ל דצזינקת קני: בהמה דקה. ונתניתן נפרש צגונא:

הלכה ו': חד בעא. אחד חקקה וכי צציל שפרכסה

בזנבה אחד בהמה דקה ואחד בהמה גסה, בהמה דקה שפשטה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא הוצאת נפש בלבד במה דברים אמורים שהיתה בחזקת מסוכנת אבל אם היתה בחזקת בריאה אפילו אין בה אחד מכל הסמינים הללו כשרה:

הלכה ו': בהנא ורבי יוסי בן חנינה הווין יתבין קומי דר' יצחק רובה וגרסיין דין מתניתין, חד בעא בנין פירכס גן שריין, וחורנא בעא

הגאונים דאם דשרי ונכונת ע"י פירכס היינו דוקא צהננה שראל דהקילו חכמים נעום הפסד ונוון של ישראל אזל צהננה עכו"ם לא, ובין דכל עיקר ההתר הוא רק קולא נעום ונוון של ישראל איד' יעלה על הדעת לוונר דנכונת וותרת אפי' לבתחילה ונפטי זה כתב הקור צהננה ונכונת אינא וותרת בשמיטה עד שתפרכס ואחר כל זה קשה ואל דצרי התוק' שכתבו" אפי' לבתחילה שרי ונקט לשון דיעבד נעום דצעי לוונתו עד שתפרכס" דקשה חאל ונ"ל להתוק' הלא דלדבה סקצרה נותנת להיפוך, ועוד ונחא גופא דקתני עד שתפרכס ונכח דלשוחט דקתני דיעבד כמו שפרשקו, וקושיא זו קשה ג"כ על דצרי הרנוצ"ס ז"ל צפ"ד ונחא ונ"ל שכתב "בין שאין לה נכח צלחת" ונאצריה הנוניות אותה הרי זו וותרת והאי וותרת היינו לבתחילה (כדפרש"י ריש ונכילתן לענין שמיטה כוחי) ונלמד דקשה עליו כל נחא שקשקשו על דצרי התוק' הנה הוא קוטר דצרי עלונו שחרי תיך בדי דיצור כתב "גדולי החכמים לא היו לוכלין ונצחנה שנונהרין ושוחטין אותה כדי קלא תניית ואפי' שפרכס" וקשה גדולי החכמים לא היו לוכלין אותה כלל ואנן ונחיריס אותה לבתחילה צתנייה, ועוד קשה ויחזקאל הנצי"ל קלא אכל ונצר כוס כוס דהיינו ונכונת וקרי קרי לה נבלה וטרפה, דקאונר ונבלה וטרפה לא אכלתי דהיינו ונכונת ויחזקאל קרי לה נבלה טרפה ולדין שרי לבתחילה, חונס ונחא שגדלה לי ציצאור שיטת תוק' והר"נו ז"ל, דטרפה האצורה צתירה ובשר בשרה טריפה היינו שטרפה ונצצרה ע"י חיותו יער ונותרה לנוות, אפי' קלא ונתה וקדם ושמיטה טריפה נעום דאין כונתו חיה, וה"ה צכל חופן שטרפה וחלתה לנוות ונחונה החסרון עד שאין כונתו חיה טריפה, כונו שאין נפ"נו צנבלה שהוא הנותה ויי קרב וניתנה חולה חן אז נפלה ונחג רק העיקר ונתה היא והוי נבלה, וכל זה היא צתנייה טריפות, אכל ונכונת אי נאונר ונחיתין דיעבד, כבר פרשנו ש"ס הוא ונח"י טריפות דאין כך חולה גדול ונחא, והנפקותא בין ח"י טריפות לנכונת היא, דהטריפה ע"י קיצה צדור הוא שהחילה סקצצ וניתתה ולא תשתתה, ונשא"כ ונכונת חלוי צקינה שאינה צדורה, דכיון דעיקר החשש הוא שנגא נטילה כשנותה קודם גונר שמיטה ובשפרכס נפל החשש וכשרה לגונרי צלי שום חשש, ובשלא פרכס ידוע שנטילה כשנותה קודם גונר שמיטה, ונש"ה לבתחילה לא ואם שחטה ופרכסה כשרה, חונס דעת התוק' והר"נו דנכונת לא דוני כלל לה"י טריפות, דעיקר ונכונת הוא ע"י קיצה פחלונות, ונעוודת לנוות צכל רגע אף שאצריה שלונים ולא יחסר לה דצר, ולהכי קרי לה ש"ס צצר כוס כוס, כגון שחנקת או אכלה יותר ועדי וכו' אזל כל זמן קלא ונתה היא צריאה ואין לה שום חולה או נכח, ודמי לנתה וייתה פחלונות שער קלא ונתה לא חסר לה כלום, אכל צהננה שחלה נעמי נעמי (אף שאינה ונח"י טריפות) לא שייך לקרותה צצר כוס כוס, דוני פחי ונותין עד רגע האחרונה והוא רואה שהצהננה הולכת ובלה, וזה ונצור דצצרי הרנוצ"ס, דצפ"ד ונחא ונ"ל כתב צחלכה י"ל, צהננה שהיא חולה ונחונת שתקשה כחה ונעמה לנוות הואיל ואין לה נכח צאצור ונאצריה הנונית אותה ה"ו וותרת" ולא זכר כלל דיני פירכוס, וצחלכה י"ג חזר וכתב אזל הנכונת והוא כל שנוענדין וכו' והנוענין צשכל ישר יראה בדכתצנא, שהר"נו ז"ל חלקן לשנים שרק צחלכה י"ג קורא ונכונת אזל צחלכה י"ל לא ויירי צונכונת רק צצהננה שתשס כחה וניוס ליום היא הולכת ובלה, ואפי' דכל שאין כונתו חיה טריפה וזו קרוב לידאי שחית ונקיצת ונחלתה, הרי היא בכל צהננה כל כונה דלא ראינו ונחא ונח"י טריפות ונותרת, אכל צחלכה י"ג שם ויירי צונכונת והוא חולה פחלונות וע"י אינה עוונדת על רגליה, וזה צצר כוס אפי' כיון דלא חסר לה שום דצר צאצריה אחרוני ריעותא לא ונחזיקין ונותרת לשחטה אף לבתחילה, אכל צחלכה אינה נתרם עד שתפרכס ש"י ידעינן צצידור קלא י"ל כשנותה קודם גונר שמיטה, וי"ל וכל זה דשוחטין ונכונת לבתחילה על סנך שיצדקנה אחר שמיטה אם פרכסה, וזה שכתבו התוק' אפי' לבתחילה, שרי לשחוט על סנך הפירכוס אכל נקיט לשון דיעבד נעום דצעי לוונתו עד שתפרכס, ור"ל שאקורה צחלכה עד שתפרכס, שאין כח ציד חכמים לאקור לא צהננה שתשס כחה ונעמה לנוות, ונאחר קלא ונלינו ריעותא ונ"ח טריפות אין לבו לאקרה ונלד סקצרה, דאין טעם צטריפות ונחא חגונרי רחוננא, וכן ונכונת כיון דלא חסר לה דצר, והחשש שנגא תניית קודם שמיטה אפשר לצרר ע"י פירכס ואם לא פרכסה נבלה, והנה ויחזקאל הנצי"ל אף שנוותר לשחטה לא סנך על הפירכס דשנגא לא פרכסה יפה, וגדולי החכמים עוד החנוניו דאפי' צגונא שכתב הר"נו צה"ל לא אכלה והא דכחה שנונהרין ושוחטין י"ל דכל שהוא שוחט לא ונחונת שהוא לריך לצצר רק, ונפני חלה ונונהרין ונחטין קריה ליה, ואחרי הקדונת חלו צא ציצאור הידושלני ונכילתן צה"י:

הלכה ו': בהנא ורבי יוסי בן חנינה הווין יתבין קומי דר' יצחק רובה וגרסיין דין מתניתין, חד בעא בנין פירכס גן שריין, וחורנא בעא

דפריך

שפרכה נכסיה דילוגא ונוכנת חקורה ושני הקסה לאידך גיסא וכי צצציל שהיא ונוכנת היא חקורה צלי פרכס והיינו כונו דלוגרין צצציל ונוכנת ונוחי דשרייא וקוחדר ונוחי תיקס אדעתן דחקורה אלא דלצצציל

היינו צפירכס והבא וצציל ליה אפי' צלי פרכס תהא שרי כדלוגשנע ליטנא צצין ונוכנת אכן חקרין וס' דהנה לפכינו שתי קצרות הפוכות. קצרה א' ונוכנת קרייא רק דיעצד וסוף קצרה ואלן דנוקשה ואינוא דיעצד כניינא לא קצרה צ' (לפי טיעת הסוכי וסרינו) סלין סוס קצרה לחסיד

ונוכנת ואפי' לכתחילה בניי שרי ורק צאכילה חקורה עד שתפרכס וזה קצרה ואלן דנוקשה דילוגא ונוכנת שרי לגוגרי ואל חקורה תורה רק חס"י טריפות ודדנוי לחו: תרין חבימין דרך הסכס לטקסות דבר חכונה ובאליס גבולותיו: ברם ולעפ"כ קוש' חדא דנונלן דלקורה יכ לפסוק ונוקדא זס: זאת החיה קרי זלס חיה ופריך ומסוכנת לאו חיה היא: צתוניה וליך נוועט ונוכנת ונחלי קרה: חיה אחרת לעפ"י שסוף חיה כיון שהיא ונוכנת לא תאכל: מדרין ונחלי קרה ונהורג ג"כ קוש' שניה וננלן דנוכנת קרייא דכיון דפרכס חיה קריין ולא דנוי ליה טריפות סלין כוונתו חיה אלא זו לא חקר לה דבר וכוין דחזין שפירכסה ודלי דחיס: חיה צצעת שחיסה חלב חלב למה דקלאור תריי זינוא חלה חלב טרפה צל ללונדנו זו טרפה חלצה וצצרה חקור חל צל יס כך בקרובה לנייתה כיוצא צה דסיינו ונוכנת סרק החלב חקור וצצרה ונותר צכל צהונה שחוסה: תמן צצצל לוגדו דנוכנת ונותרת ונקדא דיוחקאל אהה חול תכונה על ונה שחקצ"ה חנור ל" עיגות שערס חלכלס והיא צצציל חולת האדם וכו': מסאבותא וצצציל לדי

עוונת: בשר קרוין שנוקדס דכר רבוחא דיוחקאל דלא אכל דבר והנה יחזקאל הנציא חלויי קח זס לא יעשה אדם הסוכך תנוס עם ה' אלא חפילו צצר ונוכנת דשרייא לגוגרי לא אכלתי שונא לא פירכסה: כרלי ואף שסוף חקס דחוק ואל עוד אלא חף וצצנה שחורה צה חסס דודלי דייק וגויר לא אכל חונס רי"ס ס"ל צצציל דהיינו שלא אכלתי וצצנה שאל חורונו ונחנותיה וס"ל דצצר שחורה חסס עפ"י הכרעתו וסיקול דענו חין רביות כלל דהחיס עליו לצינחה חלב וצצנה שאל חורונו ונחנותיה חוי רבוחא לעפ"י שחיס כחן ופטור וכן הנהנה לעפ"כ לא אכל ונש"כ ח"ק ס"ל דצצנה שאל חורונו ונחנותיה חיקור גוור חול כר"י קל"צ) הלכך רבוחא עפי' שאל חלב וצצנה שחורה צה חסס כדכתבו הסוכי ד"ה שאל: הניעה לעקס: פשטה דיה כדלעפרס דהיינו צצנה דקה דקה דכה לעשות כן צצעת חולאת נפש ונש"כ גסה: ורפרפה ענייה לפינוי כחוספתו ליהא וצצציל "אפי' לא רפרק אלא גפו" והרנוצ"ס צפ"ד ונחלי ונ"ה גרס כונו שסוף לפינוי חמי בר הלון מילין רלה לא חף סבל חני דצרים דתני ר"ח כחוספתא ככללן צדצרים קלרים דרתיק צנשנתו וכדלעפרס: לית אולפני ח"א דרי"ה לא ילונדנו צדצרי דצד חידוש נגד הנוסנה והחידוש חול ונה דתני וצצוק: וכו': רביי חגיגה קשה ליה וכי צצציל דצד זה חני כל הצדייתא צחנס ולכן קלאור דגס צרלס דצריי חוי רצותא החזירה ולא פשמה ונונתינה ה"ל פשטה ואל החזירה לא ח"כ אדקה קלי ודוקא צבי חלי גונא חקורה אלא ונונתינה ה"ל עד דכפפה ופשטה והדר כפפה כדלוגר"י צצציל חיה כדמה דקה דלחלקין לענין פרכס צין יד לרגל: מה חומר חומר. חס"ס פריך על קדר הנוסנה דתני ר"ג צריש אחריו ר"ל ואחריו חכונס ופריך אי תנא חוונרל חוונרל נקיש או קולא קולא אי חוונרל חוונרל נקיש קשה ונ"ע לא קדר רצון ונקני

דפריך הצציל ונוכנת ונוחי דשרי ונחדר ונוחי תיקס אדעתן דחקורה אלא דלצצציל חקורה ושני הקסה לאידך גיסא וכי צצציל שהיא ונוכנת היא חקורה צלי פרכס והיינו כונו דלוגרין צצציל ונוכנת ונוחי דשרייא וקוחדר ונוחי תיקס אדעתן דחקורה אלא דלצצציל

בעא בגין מסוכנ' ון אסרי' אמר לון תרין חבימי' בעין מלה דחבומתא דנג' בר נגריין לא מפריק להו ברם פתר חד כהני דתני ואת החיה אשר תאכלו חיה אוכל לא חיה לא תאכל ומסוכנת לא חיה היא אלא כן אכן אמרין זאת החיה אוכל חיה אחרת לא תאכל והידי הוא מסוכנת אמר לון רבי יוסי בן חנינה מהדין תפטר חורנא פרכסה חיה היא קרייה מסייעא חלב נבלה וחלב טרפה חלב חלב למה זו טריפה חלבה ובשרה שוויין ויש לך חורנה שחלבה אסור ברם בשרה שרי והידי היא מסוכנת תמן אמרין מהדין קרייה אהה ח' אלקים חנה נפשי לא מטומאה ונבלה וטרפה לא

אכלתי מנעורי ועד עתה ולא בא בפי בשר פיגול לא מטומאה לא רהרתי ביום לבא לידי מסאבותא בלילא נבלה וטרפה לא אכלתי בשר קרוין קרוין בשר פיגול חיותא דחורי ביה חבם רבותייה דיוחקאל דלא מוכל אסורא תני רבי יוסי אומר בשם ר' מאיר הניעה בשעת שחיטה בשרה רבי לעזר בי ר' יוסי בשם רבי מאיר הרופפת בעיניה הוציאה רעי בשעת שחיטה בשרה פשטה ידיה ולא החזירה פסולה שאינה אלא בחוצאת נפש וברגל החזירה ולא פשטה פשטה ולא החזירה בשרה במה דברים אמורים בדקה אבל בגסה בין יד ובין רגל פשטה ולא כפפה כפפה ולא פשטה בשרה ובעוף אפי' לא כשבישה אלא בראש גפה ובראש זנבה ורפרפה ענייה בשרה רבי חילא בשם רבי לעזר חמי כל הלון מילין דתני רבי חייא כולדון כללין רבי במתניתא בדימה דקה שפשטה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא חוצאת נפש בלבד דקה ברם גסה לא ידה ברם רגלה לא ליה אולפני דרבי חייא דלא תניין ביה מילא דתתא ובעוף אפילו לא כשבישה אלא בראש גפה ובראש זנבה ורפרפה ענייה בשרה רבי חגי בשם רבי לעזר אף ריש הדא אולפני דתתא החזירה ולא פשטה פשטה ולא החזירה צורובה מימה נחת עולא לתמן ואמר בשם רבי יוחנן חיה גסה כדמה דקה לפרס: עד שתפרכס: מה חומר חומר או קיל קיל תני אין תימר חומר חומר תני רבנן קדמין לרבי לעזר אין תימר קיל קיל קדמי רבנן קדמין לרבנן גמליאל

בן עוונת: בשר קרוין שנוקדס דכר רבוחא דיוחקאל דלא אכל דבר והנה יחזקאל הנציא חלויי קח זס לא יעשה אדם הסוכך תנוס עם ה' אלא חפילו צצר ונוכנת דשרייא לגוגרי לא אכלתי שונא לא פירכסה: כרלי ואף שסוף חקס דחוק ואל עוד אלא חף וצצנה שחורה צה חסס דודלי דייק וגויר לא אכל חונס רי"ס ס"ל צצציל דהיינו שלא אכלתי וצצנה שאל חורונו ונחנותיה וס"ל דצצר שחורה חסס עפ"י הכרעתו וסיקול דענו חין רביות כלל דהחיס עליו לצינחה חלב וצצנה שאל חורונו ונחנותיה חוי רבוחא לעפ"י שחיס כחן ופטור וכן הנהנה לעפ"כ לא אכל ונש"כ ח"ק ס"ל דצצנה שאל חורונו ונחנותיה חיקור גוור חול כר"י קל"צ) הלכך רבוחא עפי' שאל חלב וצצנה שחורה צה חסס כדכתבו הסוכי ד"ה שאל: הניעה לעקס: פשטה דיה כדלעפרס דהיינו צצנה דקה דקה דכה לעשות כן צצעת חולאת נפש ונש"כ גסה: ורפרפה ענייה לפינוי כחוספתו ליהא וצצציל "אפי' לא רפרק אלא גפו" והרנוצ"ס צפ"ד ונחלי ונ"ה גרס כונו שסוף לפינוי חמי בר הלון מילין רלה לא חף סבל חני דצרים דתני ר"ח כחוספתא ככללן צדצרים קלרים דרתיק צנשנתו וכדלעפרס: לית אולפני ח"א דרי"ה לא ילונדנו צדצרי דצד חידוש נגד הנוסנה והחידוש חול ונה דתני וצצוק: וכו': רביי חגיגה קשה ליה וכי צצציל דצד זה חני כל הצדייתא צחנס ולכן קלאור דגס צרלס דצריי חוי רצותא החזירה ולא פשמה ונונתינה ה"ל פשטה ואל החזירה לא ח"כ אדקה קלי ודוקא צבי חלי גונא חקורה אלא ונונתינה ה"ל עד דכפפה ופשטה והדר כפפה כדלוגר"י צצציל חיה כדמה דקה דלחלקין לענין פרכס צין יד לרגל: מה חומר חומר. חס"ס פריך על קדר הנוסנה דתני ר"ג צריש אחריו ר"ל ואחריו חכונס ופריך אי תנא חוונרל חוונרל נקיש או קולא קולא אי חוונרל חוונרל נקיש קשה ונ"ע לא קדר רצון ונקני

בן עוונת: בשר קרוין שנוקדס דכר רבוחא דיוחקאל דלא אכל דבר והנה יחזקאל הנציא חלויי קח זס לא יעשה אדם הסוכך תנוס עם ה' אלא חפילו צצר ונוכנת דשרייא לגוגרי לא אכלתי שונא לא פירכסה: כרלי ואף שסוף חקס דחוק ואל עוד אלא חף וצצנה שחורה צה חסס דודלי דייק וגויר לא אכל חונס רי"ס ס"ל צצציל דהיינו שלא אכלתי וצצנה שאל חורונו ונחנותיה וס"ל דצצר שחורה חסס עפ"י הכרעתו וסיקול דענו חין רביות כלל דהחיס עליו לצינחה חלב וצצנה שאל חורונו ונחנותיה חוי רבוחא לעפ"י שחיס כחן ופטור וכן הנהנה לעפ"כ לא אכל ונש"כ ח"ק ס"ל דצצנה שאל חורונו ונחנותיה חיקור גוור חול כר"י קל"צ) הלכך רבוחא עפי' שאל חלב וצצנה שחורה צה חסס כדכתבו הסוכי ד"ה שאל: הניעה לעקס: פשטה דיה כדלעפרס דהיינו צצנה דקה דקה דכה לעשות כן צצעת חולאת נפש ונש"כ גסה: ורפרפה ענייה לפינוי כחוספתו ליהא וצצציל "אפי' לא רפרק אלא גפו" והרנוצ"ס צפ"ד ונחלי ונ"ה גרס כונו שסוף לפינוי חמי בר הלון מילין רלה לא חף סבל חני דצרים דתני ר"ח כחוספתא ככללן צדצרים קלרים דרתיק צנשנתו וכדלעפרס: לית אולפני ח"א דרי"ה לא ילונדנו צדצרי דצד חידוש נגד הנוסנה והחידוש חול ונה דתני וצצוק: וכו': רביי חגיגה קשה ליה וכי צצציל דצד זה חני כל הצדייתא צחנס ולכן קלאור דגס צרלס דצריי חוי רצותא החזירה ולא פשמה ונונתינה ה"ל פשטה ואל החזירה לא ח"כ אדקה קלי ודוקא צבי חלי גונא חקורה אלא ונונתינה ה"ל עד דכפפה ופשטה והדר כפפה כדלוגר"י צצציל חיה כדמה דקה דלחלקין לענין פרכס צין יד לרגל: מה חומר חומר. חס"ס פריך על קדר הנוסנה דתני ר"ג צריש אחריו ר"ל ואחריו חכונס ופריך אי תנא חוונרל חוונרל נקיש או קולא קולא אי חוונרל חוונרל נקיש קשה ונ"ע לא קדר רצון ונקני

ו"נ ק"ל כו"י כר"א ואם בגור שחיה ילד ונונה דם דקילוח בשרה. ונו"ה פסק כו"י כר"א דאם שחט זבילה ולא ידע אי פירכסה או לא ולגור נולד כותלי בית השחיטה ונלחם דם צידוע שזיקה וכשרה. ותנוה עליו הצ"י והנהרש"ל דפסק כר"א צנוקס שרצים פלגי עז"ל. ולפי נה דנוצח לפיטו הנה קדר הנושנה דוחקתו לזה דאם ר"א קיל ונוכלהו להני לר"א צריש וחינורא חונורא נקיט או לצקוק וקולא קולא נקיט ולכן ק"ל דחכמים קיל טפי ונר"א וזינן ודאי די ועדיף נפרכס ותנא קולא קולא נקיט:

באמצע שחיה להיכה וינור: וצצצלי ונכילתן פסוק

ונכחן להיפוך דפירכס שחנור צאונלע שחיה דאי לצקוק עד כונה תח" ותיזול. וחינו לפי שיטת הצצלי דאיכא לנ"ד כו"י פירכס שחנור בתחילת שחיה. ונש"כ צידועלנו לא הוכר שחיה זו וליכא קום קצרה לומר כן ודוק:

בישנה השוחט לגוי: הנה חרונ"ס ז"ל פסק

כר"י דחבי אפסקא הלכתא צ"ק. ונפסי זה כתב צקוק פ"צ דשחיה שאפי"י שהכרי ונחנור לכל נה שיריה כשרה שחין או חושקן לנחשצת צבל הצהונה חלל לנחשצת חונור. ונפסי זה הכלל כתב כו"י דנוניל שוועין דכרי שחט לישראל אפי" קען שחיתו נבלה וקשה צצלונל לכיטת ר"י דהא דשחית עכו"ם נבלה טעונא נקרא דחצתה ואכלת אותו שאינו צר זביחה חקור לאכול ונשחיתו ודאי כיון דהכל הולך אחר כונת השוחט והוא אינו צר זביחה חקור לאכל ונשחיתו חבל להרננ"ס דיליף נקרא דוקרא לך ואכלת ונזחנא נשחיתו שהחזיר חונור שכל לאכול נחצו חלה לנוד שזחנא חקור. ח"כ עכו"ם שזחנא צהונה ישראל וחסד לע"ז נ"י חקורה הו הצהונה על ישראל ותיך העכו"ם יזנין ישראל על צהונה שאינה שנו וי"ז דק"ל להרננ"ס דאפי" דקשה זכח ונשגו קעודה כונו דאח חונר

שחין נפסל על ידי ונחשצת עבודה זרה רק צ"י עבודת שחיה חריקה נש"כ קצלה והולכה לא כתיב צהו: אחר השוחט. והרי הוא ישראלי:

הלכה ז' לא סוף דבר. נחלר כבד הוא דנפסיל ר"א נשום דעולה לגזוה והו' כחלצ ודס (בדכתבו חסוק) ד"ה (נחלר כבד): מן הפרש. הו' קיצה שווענידין צה גזינה דקרי לה צע"ו (פ"י ה"ז) פרש צעלונל: יאות חונר ד"י חליצי דר"א דכיון דשוחט לע"ז אפי" פרש חקיר ד"ה לר"א דק"ל קתס ונחשצת גוי לע"ז ח"כ דאפי" לאכול ונפרש חקיר: על דעתיה דר"א. דק"ל דהו' כונני נתיס ונו"ה נולד צהונה זו טבעת ונה חונר צה ר"א אי חקור צהנא או לא וקס"ד דצהונה ע"ז פשיטא לחקור ופשט דאפי" צצהנות ע"ז נותרת דטבעת בעיניה הוא. צתוך נשיה ולאו פרש הוא דננופה קא רצי: אתיא כר"א ב"ר ר"י. חין דרך חס"ק לומר חל תנאי דקיינוי צשיטתיה דלידך לשון. ו"התי"ל לכן כ"ל דה"פ ו"התי"ל הו"ה דר"י צי רצי צין דחונר דלכל וינלל הו' לר"א כשוחט לע"ז כר"א צי ר"י דק"ל כו"י דנחשצת הצעלים פוסל ח"כ

נ"נ ק"ל כו"י כר"א ואם בגור שחיה ילד ונונה דם דקילוח בשרה. ונו"ה פסק כו"י כר"א דאם שחט זבילה ולא ידע אי פירכסה או לא ולגור נולד כותלי בית השחיטה ונלחם דם צידוע שזיקה וכשרה. ותנוה עליו הצ"י והנהרש"ל דפסק כר"א צנוקס שרצים פלגי עז"ל. ולפי נה דנוצח לפיטו הנה קדר הנושנה דוחקתו לזה דאם ר"א קיל ונוכלהו להני לר"א צריש וחינורא חונורא נקיט או לצקוק וקולא קולא נקיט ולכן ק"ל דחכמים קיל טפי ונר"א וזינן ודאי די ועדיף נפרכס ותנא קולא קולא נקיט:

באמצע שחיה להיכה וינור: וצצצלי ונכילתן פסוק

ונכחן להיפוך דפירכס שחנור צאונלע שחיה דאי לצקוק עד כונה תח" ותיזול. וחינו לפי שיטת הצצלי דאיכא לנ"ד כו"י פירכס שחנור בתחילת שחיה. ונש"כ צידועלנו לא הוכר שחיה זו וליכא קום קצרה לומר כן ודוק:

בישנה השוחט לגוי: הנה חרונ"ס ז"ל פסק

כר"י דחבי אפסקא הלכתא צ"ק. ונפסי זה כתב צקוק פ"צ דשחיה שאפי"י שהכרי ונחנור לכל נה שיריה כשרה שחין או חושקן לנחשצת צבל הצהונה חלל לנחשצת חונור. ונפסי זה הכלל כתב כו"י דנוניל שוועין דכרי שחט לישראל אפי" קען שחיתו נבלה וקשה צצלונל לכיטת ר"י דהא דשחית עכו"ם נבלה טעונא נקרא דחצתה ואכלת אותו שאינו צר זביחה חקור לאכול ונשחיתו ודאי כיון דהכל הולך אחר כונת השוחט והוא אינו צר זביחה חקור לאכל ונשחיתו חבל להרננ"ס דיליף נקרא דוקרא לך ואכלת ונזחנא נשחיתו שהחזיר חונור שכל לאכול נחצו חלה לנוד שזחנא חקור. ח"כ עכו"ם שזחנא צהונה ישראל וחסד לע"ז נ"י חקורה הו הצהונה על ישראל ותיך העכו"ם יזנין ישראל על צהונה שאינה שנו וי"ז דק"ל להרננ"ס דאפי" דקשה זכח ונשגו קעודה כונו דאח חונר

שחין נפסל על ידי ונחשצת עבודה זרה רק צ"י עבודת שחיה חריקה נש"כ קצלה והולכה לא כתיב צהו: אחר השוחט. והרי הוא ישראלי:

הלכה ז' לא סוף דבר. נחלר כבד הוא דנפסיל ר"א נשום דעולה לגזוה והו' כחלצ ודס (בדכתבו חסוק) ד"ה (נחלר כבד): מן הפרש. הו' קיצה שווענידין צה גזינה דקרי לה צע"ו (פ"י ה"ז) פרש צעלונל: יאות חונר ד"י חליצי דר"א דכיון דשוחט לע"ז אפי" פרש חקיר ד"ה לר"א דק"ל קתס ונחשצת גוי לע"ז ח"כ דאפי" לאכול ונפרש חקיר: על דעתיה דר"א. דק"ל דהו' כונני נתיס ונו"ה נולד צהונה זו טבעת ונה חונר צה ר"א אי חקור צהנא או לא וקס"ד דצהונה ע"ז פשיטא לחקור ופשט דאפי" צצהנות ע"ז נותרת דטבעת בעיניה הוא. צתוך נשיה ולאו פרש הוא דננופה קא רצי: אתיא כר"א ב"ר ר"י. חין דרך חס"ק לומר חל תנאי דקיינוי צשיטתיה דלידך לשון. ו"התי"ל לכן כ"ל דה"פ ו"התי"ל הו"ה דר"י צי רצי צין דחונר דלכל וינלל הו' לר"א כשוחט לע"ז כר"א צי ר"י דק"ל כו"י דנחשצת הצעלים פוסל ח"כ

א"כ ה"ל שנועתי דקאונר ר"ל צ"י רבי יוסי גוני דאריא דנעמיטין וס"ק שנועתי ש"ס חבל דס"ל כן ונרמין דבריו: אפסר ליונר ששציל שטעכערס יקראו לבינו ויקרב ותרמיון ר"ל דנעמיטין ור"ל צ"י ר"י: והקריב המקריב דעמי יאכל אללו ככלה. חלל פ"י ששציל שיקראו העכורס צפרס נכסר כתיב וסקריב הנוקריב קרצנו לה אללול ויקרב דצחו אללו יאכל ונצחו פ"י נעמיטין כרמון ששחט לעיני ישראל וצחונת שמיטתו חסורא אפ"י צאחרים רמון חורו ונפני זה בהכ דאפ"י קטן עכורס ששחט צחונת ישראל וחטב לע"ז חסורא ככלה דהכל הולך אחר כונת השוחט, חונס לשעית ר"י צקטן חין ש"י ליונר "אילו צר ציחא" דרמי חינו צרשותו ודעתה ובסוגי דלעמי ורבותו אפסר שיה" צר ציחא ויקבל דס ישראל וצוה ניחא חל דהציל הטור ציחא דשמיטת עכורס ככלה אפ"י קטן שיעת חרונס, ולא שיעת ר"י דלדידיה ודאי כל ש"י צר ציחא אפ"י גר תושב וקטן שמיטתו ככלה חלל לפי נ"י שכתבו ונצחו חלל חל רק לפי שיעת חרונס ולא לשיעת חר"י:

חייא ותרמיון מעמון מן הדין קרייה והקריב המקריב, התיבון קרייה בקדשים ומניה תברא ברם חולין לא, אלא בן אמן אמרין רבי אליעזר דמתניתא יודה לרבי אליעזר בי רבי יוסי, בחולין הוא מר כל שכן בקדשים ברם רבי אליעזר בי רבי יוסי לא יודה לרבי אליעזר דמתניתא הדא הוא דמר בקדשים ברם חולין לא: תני השוחט את הבמה לזרוק דמה לעבודה וזה או להקמיר חלבה לע"ז הרי זה בשר זבחי מתיב, אם מששחמה זרק את דמה לע"ז או הקמיר חלבה לע"ז זה היה מעשה בהסריין באו ושאלו לחבמים ולא אמרו לא איסור ולא התר, אמר ר' יוסי אולית לדרומה ושמיטת בשם רבי יהושע בן לוי לא איסור בגין דרבי יוסי דמר אוק בקדשים שמשחבת נוי לע"ז לא אמרין לא התר בגין דרבי לעזר דמר אוק בחולין מחשבת נוי לע"ז ולא בן תני רבי חייא בר בא בשם רבי יוחנן בראשונה היו אומרים אין מעמידין לא בקיבת הנבילה ולא בקיבת הנכרי, חזרו לומר מעמידין בקיבת הנבילה ואין מעמידין בקיבת הנכרי, קיימתיא כהדא דמר רבי בא בר זבדא, רבי שמואל בר רבי יצחק בעי ולא בן תני זו להוציא מדברי ר' לעזר דר' לעזר אומר מחשבת נוי לע"ז אתא רבי אמי בשם רבי יוחנן ומר בראשונה היו אומרים מעמידין בקיבת הנבילה ולא בקיבת הנכרי חזרו לומר מעמידין בין בקיבת נבילה ובין בקיבת הנכרי, כי סליק רבי אמי להבא אמר אתפלגין רבי יוחנן ורשב"ל השוחט בהמה לזרוק דמה לע"ז או להקמיר חלבה לע"ז חד אמר המחשבת פוסלות והורגה אמר מותרת, אין המחשבת פוסלת רבי ירמיה בעא קומי דרבי זעירא מחלפה שיטתיה דרבי יוחנן מחלפה שיטתיה דרשב"ל, דתנינן השוחט

קרצנו הנוקריב הוא ולי חסיד הוי ככלל הנוקריב לא יחשב, ופר"י: התיבון ח"י יתכן לומר כן והלא הקרא צקדשים כתיב, וניחא טעמא דר"ל צ"י ר"י אכל על ר"ל דנעמיטין אדרבה ונהי קרא קסא דנודאטרי קרא צקדשים ש"י דנחולין נחשבה צעלים חינו כלום: בחולין צע"ז חצי"ג חלל כתיבה זה פסול נחשבה צהדיא חטריקן זה נחשב וזה עובר ובי"ק צקדשים דייקא פסול נחשבה כתיב צקדשים, ונחל דק"ל צקדשים לא ק"ל כן צחולין כדלונרי צצלי זנחים (סוף פרק צ"ט): לזרוק דמה לע"ז, פ"י ששחטה לעלונה ע"י שיעבוד טע"ז צריקת דונה או צקטור חלצה, דאס שחטה לשם ע"ז ר"ל סהיה דעמיטו לעוצה שמיטת זו ד"ס דנעמיטין נתיס חול: אם מששחמה זרק דונה, וצצלי הוי, שחטה וחט"כ חטב עליה: בגין דר"י, והל דלל קאונר בגין רצון דס"ל שמיטתו כשרה, ד"ס לדמות כונו דרמי צצלי, ונחלי דילולל עד כן לא קאונרי רצון הסה דלל סנועינחו דחשב, חלל הכא דשנועט דחשב לא נחט"כ לר"י דחונר חף צקדשים זה נחט"כ זה עוצר לא חונריקן ודאי דליכא ולוקר: ולא בן תני ר"ח, וליכ ודאי דהדין כר"ל: בראשונה ירושלמי ע"ז פ"י: לא בקיבת נבילה, אפ"י של ישראל וטעמא דקיבה ככלה כגופה הוי: חזרו לומר, לפי נוסנה האחרונה קיבה פרס צעלולא, נחט"כ של ע"ז חפ"י פירס חסור כדלונרן לעיל וס"י כר"ל, ונ"י לא חונרי זה חסור: קיימתיא, חול לח תני לה כר"י צר צא צקס ר"י רק כר"י צא צר צדל דווקא: ע"ז דקטונא כר"ל: ולא בן תני, שם חלבה ג' צר חטכס כר"י ע"ז נותר ונחריקן שם לאפוקי נוד"ל דלונר קתס נחשבה גוי לע"ז, ולי קשיא ונתיחא דלעיל, חול חני לה כדלחא רבי חני צקס ר"י דלונסה הרבאונה דין קיבה ככלה ודין קיבה הגוי לחסורא, ולננסה האחרונה שתיס להתיחא: איתפלגין, צהדיא צריחא דלעיל לאו ד"ס חול כי חס נחטוקת ר"י ורשב"ל: חד אמר המחשבת פוסלת, הטעם חק כחל, וחול צצלי ונכילתן וי"ד פוסלה נחשצין ונעצודה לעצודה כוון נעמיטין לזריקא, חול נחשצין ונעצודה לעצין ונחשצין ונעצודה לעצודה כוון נעמיטין, ונ"ד נותרת, חין נחשצין ונעצודה לעצודה ולא ילפינן חון נעמיטין מחלפה שיטתיה.

א"כ ה"ל שנועתי דקאונר ר"ל צ"י רבי יוסי גוני דאריא דנעמיטין וס"ק שנועתי ש"ס חבל דס"ל כן ונרמין דבריו: אפסר ליונר ששציל שטעכערס יקראו לבינו ויקרב ותרמיון ר"ל דנעמיטין ור"ל צ"י ר"י: והקריב המקריב דעמי יאכל אללו ככלה. חלל פ"י ששציל שיקראו העכורס צפרס נכסר כתיב וסקריב הנוקריב קרצנו לה אללול ויקרב דצחו אללו יאכל ונצחו פ"י נעמיטין כרמון ששחט לעיני ישראל וצחונת שמיטתו חסורא אפ"י צאחרים רמון חורו ונפני זה בהכ דאפ"י קטן עכורס ששחט צחונת ישראל וחטב לע"ז חסורא ככלה דהכל הולך אחר כונת השוחט, חונס לשעית ר"י צקטן חין ש"י ליונר "אילו צר ציחא" דרמי חינו צרשותו ודעתה ובסוגי דלעמי ורבותו אפסר שיה" צר ציחא ויקבל דס ישראל וצוה ניחא חל דהציל הטור ציחא דשמיטת עכורס ככלה אפ"י קטן שיעת חרונס, ולא שיעת ר"י דלדידיה ודאי כל ש"י צר ציחא אפ"י גר תושב וקטן שמיטתו ככלה חלל לפי נ"י שכתבו ונצחו חלל חל רק לפי שיעת חרונס ולא לשיעת חר"י:

הדברה ז' חני השוחט וכו' עיין תוספתא ונכילתן ונח שפרסו דנ"י ששחטה לעלנו ע"י שיעבוד ע"י זריקת דונה או הקטרת חלצה, דאי שחטה לשם עכורס ד"ס חסורא, כן כתב רש"י ז"ל חלל הרשב"ל הקטס חט"כ חטב עליה נוסס שמיטת ונ"י חול חט"כ, דה"פ ע"י שיעבוד העכורס חט"כ, וכל זה תליא צפולוגתא דתוספות וחרונס"ס לעיל ג"י השוחט צצת דרש"י ק"ל כחטוכי דצפעס חל לא ויקרי ונחרי חלכך שמיטתו כשרה ור"י דפוסל חול נוסס ע"ז, והרשב"ל ק"ל כשיטת חרונס"ס דצפ"ל חט"כ נוי ונחרי, עוד י"ל דרש"י ק"ל דשוחט ע"י לזרוק, דונה לע"ז לא חט"כ ונחרי, דלילולל ונחרי, ולא עזרי וכו' שכתבו צחוסות (ד"ס ר"כ) לפי הס"ה, ואפ"י דעציד נעשה שחט, אפ"ס אפסר דונוולל ולא עציד, וצוה שחט ע"י לזרוק דונה לע"ז לא חט"כ עוצר ע"י צמיטה זה ופליג על התוס' שם, ועיין ירושלמי גיטין פ"ו ה"ו דגרס"י שם "התיב ר"י צר חיד קיוני דרשב"ל ונחריקן ר"י חונר ק"ח הדברים נח אס צוקס שהנחשבה פוסלת צוקקס"י ופ"יגול ונותר הנחשבה פוסלת חונר ליה פ"יגול ונותר חין הנחשבה פוסלת חלל חס שחטה לזרוק חת דונה לע"ז ולקטור חלצה לע"ז חין הנחשבה פוסלת" וציין, צופרס"י שם שדחקו צפ"י חלל נח שקסה לן חול ח"י פריך, ונ"י יוסי דרשב"ל והלא ח"ק ור"ל פליגי כנצחל צצלי, וע"כ גירסא נועטת שנה ולריבא תקון:

לא חסור ולא חסר: צכתי נקטן קיוון ועל הגליון השנה וא"ל להעתיק כי ננחקה כונעט כולה ולפי הנראה היתה ההנהגה נחט"כ גיטין שם "רבי חניה צקס ר' חסדא זלח חונרה לא חשו חין תינור חשו חין להם להורות חסור, רבי יוסי צקס ר' חסדא זלח חונרה לא חשו חין תינור לא חשו לא חיו להם להורות" ועיין צופרס"י שם דקאי על דברי רשב"ל דלונרי חוכים קיפו על תחילתו וא"ל לומר כן הכא דרמי נופרס דחסיקור נוסס כצורו דר"י והסתר נוסס כצור דר"ל ולא נוסס ירושלמי עם פ"י חשה שלמה

הוביח קופו רק כיון דחשב ונחשבה ע"ז פסול, ולכן י"ל. ע"כ ר' יענניא גריס דה"ק חס דחשו דלר"י היה להם להורות איקור חף ונוסח ורש"ל חנר חין הנוחשנה פוסלת ולפיכך פריך דלדרכה חשך דרילונא הלכה כר"י ולחוננא חלל ודאי דרק הא כל חד צשיטת"י קיינוי וכדלחוננין צצצלי וחזרי נוסח כבודו הו"ל ר"י צסס רב, חקדל חנור סחשכו לדצרי לטענייהו, אך י"ל עוד דצרי יענניא גריס דר"י הוא דחנור כר"י ור"ל דלע"ג דק"ל דהלכה כר"י וכרבנן דנודין צדשנשיניהו דחשיב חפ"ס חשכו דלר"י דאס לא חשכו כלל ונ"י לא הורו כר"ל ורבנן:

השוחט לשמה: לשמה לזרוק דמה שלא לשמה רבי יוחנן אמר פסולה רשב"ל אמר בשורה. איתא חמי ולא כל חד בשיטת"י קיימי אמר לון רבי זעירא משמת בן עזאי בטלו השקרנים ולא עמד שקר עד שאמר רבי ירמיה ברם צורכיה מחלפה שיטתיה דרבי יוחנן תמן הוא מר קדשים מקדשים ילפינן הא חולין מקדשים לא בדא וכן הוא מר איבון מחלפה שיטתיה דרשב"ל תמן הוא מר חולין מקדשים לא ילפינן הא קדשים מקדשים יאות וכן הוא מר איבון אמר ר' בא בריה דר' חייא ולמה הוא מקנמר לן לא כבר קשייתה רבי מנא ואמרין לא מחלפתא ברם קמייתא צורכיה לרבי יוחנן ובתרייתא לרשב"ל בעין קומי דר' זעירא לקבל דמה ולחולך דמה מה אמר בה רבי יוחנן, אמר לחון בקדשים פסולה לע"ז בשורה רבי סומון בשם רבי יוסי בן חגינה הלכה ברבי יוסי:

משנה השוחט לשם הרים לשם נבעות לשם ימים לשם נהרות ולשם מדברות שחיטתו פסולה שנים אוחזין בסבין ושוחטין אחד לשם אחד מכל אלו ואחד לשם דבר בשר שחיטתו פסולה אין שוחטין לא לתוך ימים ולא לתוך נהרות ולא לתוך כלים אבל שוחט הוא לתוך עונא של מים ובספינה על גבי כלים אין שוחטין לגומא כל עיקר, אבל עושה גומא בתוך ביתו בשביל שיבנם הדם לתוכה ובשוק לא יעשה כן בשביל המינין:

הלכה ח' רבי יודן לא נחית לבית וועדא קם עם רבי מנא אמר ליה מה חדתין יימרון כבי מדרשא יומא דין, אמר ליה בעא רבי חגי קומי דרבי זעירא, אנן תנינן שחיטתו פסולה הא זבחי מתים לא ותני רבי חייא השוחט לשם חמה ולבנה לשם כוכבים ומזלות לשם מיבאל שר צבא הגדול ולשם שלשול קטן הרי זה בשר זבחי מתים היין

משנה השוחט לשם הרים. השוחט צגנורא: שנים אוחזין זה צלשו זה צכתא: דבר בשר. קסם שמיעה: לתוך ימים. כדעפרס צגנורא דכולהו נוסח קרך או חסד ע"ז, שלא יאנרו לשר של ים או של נהר הוא שוחט: כלים. שלא יאנרו שנקבל הדם לע"ז: עונה של מים נפרס צגנורא: כל עיקר. צכל חנריקן:

משנה השוחט לשם הרים. השוחט צגנורא: שנים אוחזין זה צלשו זה צכתא: דבר בשר. קסם שמיעה: לתוך ימים. כדעפרס צגנורא דכולהו נוסח קרך או חסד ע"ז, שלא יאנרו לשר של ים או של נהר הוא שוחט: כלים. שלא יאנרו שנקבל הדם לע"ז: עונה של מים נפרס צגנורא: כל עיקר. צכל חנריקן:

הלכה ח' רבי יודן לא נחית לבית וועדא קם עם רבי מנא אמר ליה מה חדתין יימרון כבי מדרשא יומא דין, אמר ליה בעא רבי חגי קומי דרבי זעירא, אנן תנינן שחיטתו פסולה הא זבחי מתים לא ותני רבי חייא השוחט לשם חמה ולבנה לשם כוכבים ומזלות לשם מיבאל שר צבא הגדול ולשם שלשול קטן הרי זה בשר זבחי מתים היין

דער וועתכוינ זצמי וועתים, לא וועתכוינ פקולה אין זצמי וועתים לא, אלס ודאי דצין דיסא לקיפא ליכא לחלק דתרויהו וניירי או צהר או גגדא דהר וצתרויהו הדין לריי כדאית ליה ולהרנוצ"ס כדאית ליה, רק דוועלקינ צין נוסה לתוספתא, דוועסנה ונסתצרה דוניירי צהר ונדקתני גיטא השוקט לשם סרים, והתוספתא ונסתצרה גגדא דהר נדקתי הקיפא דוועת דוועתכאל סר הגדול ולריי צוועתכוינ ולהרנוצ"ס צלי וועתכוינ קוויירי וקתני צנותיתנן רצותא וצתוספתא רצותא, צוונסה קתני דאפילו גיטא דודאי לא שייך עבודה צהו והוי רק הצאי לגוירי אפ"ה פקולה ונישו ליכא וסיינו לריי צוועתכוינ ולהרנוצ"ס אפ"ה אינו וועתכוינ דהוי ודאי הצאי צעלונא אפ"ה פקולה, וצתוספתא קתני רצותא לריי דאפ"ה גגדא דהר אפ"ה דוקא וועתכוינ אלס לא וועתכוינ לא, ולהרנוצ"ס אפילו אלס צוועתכוינ גגדא דהר זצמי וועתים ננוי הוי :

וְנֹאֲחַן דַּחֲמִי אָמַר׃ בָּשָׁל חֲצֵרוֹ כְּחֵיק
הַיֵּינוֹ כִּי־נֹוֹ וְרִי׃ דְּבָרֵי הַבֵּל הָיָה׃
אָמַר׃ כִּי־וְרִשׁ דְּקִיל לֵין אֶלֶם
אֹסֵר דְּבַר שְׁלִיטוֹ שְׁלוֹ עוֹדִין
בַּעֲצֵד דְּלֻפִּי׃ לְכַהֲנֵת חֲצֵרוֹ אֶסְרָה
וּכְרוֹנֻפֶּסֶם׃ בְּמַה דְּאֵת מַר־בְּתוֹנוֹרָה
קִי־ל כַּעֲצֵד אֶסְרֵי לְגִצּוֹת וְאַעֲיֵי
דְּדָר שְׁאִין צוֹ רוֹחַ חַיִּים חִינֵי
נֶאֱסַר לְחַדְיוֹת וְיִינוֹ נֶאֱסַר לְגִצּוֹת

כדלפינן קס נוקרס, וכן דען
צצחנע חצרו דאעפ"י שאינה
נאקד להדימו נאקדס לגזס
חפ"י לר"י ור"ס: אפילו סולת.
לא נוצעי קננה ונשאן סולת
דודאי נוחר הולל ונשמנה חלל
חפ"י סולת רק שלו אקור וכל
חצרו נוחר לגזס: מה במן דמר.

נאסר לגזס: שנים אוחזין בסבין
ושוחטין: רבי נאי בשם רבי לוי הדרא
דתימר דאית להון שותפות הא אין להון
שותפות לא בדרא לית בר נש מישראל
אוסר דבר הברו ולצעודא דחבדי מבוין
רבי הירל בשם רבי יוחנן הדרא דתימר
בישראל

הדרא דתימר: עין רנ"ז:
פ"צ דקמיטה ובהנפרס"י
קס, וסוגין חפ"י כחשוק ותרל"ט
דנוון דק"ל ציטלל עוור ק"ל
ציטלל כסר חפ"י חית לית
שוקפות חוורין ללעורל עורין,
ולסון צי שפרסני חיינו לשיטת
סרנ"ס ולי קש"י ונ"ט לא זכר

הירושלמי חנוכה נאמר, ופי' הפני נוסה דחוק וגם הרידו"ז
האריך לזין נורפה, והי' אי ק"ל אפי' בנאן דלונר
צטל חצרו אקור רק דק"ל דלותו ונאן דתני הכי אונר
נלא פליג על ונאן דתני צטלו אקור וצטל חצרו ונותר אלל דוקא צדצר
לצתנה אלל צדצר שאין צו רוח חיים אפי' הוא נודה לנאן דתני צטל חצרו ונותר חסו גופא: אהא
רבי בון בר חייא מימר דך, דנחלקתו רק צדצר שיש צו רוח חיים אלל צדצר שאין צו רוח חיים כ"ע
נודין ול"כ הו' דלפי' קולת סלו אקור ושל חצרו ונותר ד"ס הוא דקאונר: אין מה דאפליגין גריקין ולא כונו
שהו' צדפוס "בין ונה דאפליגין" והוא טעמה הנעתיק, והי' לו דילולא דפלותהיינו דוקא צדצר שאין צו רוח
חיים ונחא איבא ונאן דתני צטל חצרו ונותר אלל דצר שיש צו רוח חיים כ"ע אקור, ורבי בון אלפי' דנו"ד
צטל חצרו ונותר ורק אשנעיקן דלא נוצעי קננה ונעשה קולת אלל גם קולת ונותר לגזזה כדפרשנו; ופרץ האין
איבא לכפוקא צהכי: ודבר שאין בו רוח חיים לא כ"ש. הוא לא דצר פשיטא הוא דודאי האין דתני צטל חצרו ונותר
פחות ונה ח"ל לונר דהיינו דצשאין צו רוח חיים ונה צל רבי בון לאשנעיקן (דהשתא ונה דאיבא קצרה
אפי' צדצר שיש צו רוח חיים ק"ל דאל חצרו ונותר כ"ש דפחות ונה לא נאונר דהיינו צשאין צו רוח חיים)
ונשאי: שלא תאמר. כדאונר רבי יוקי צשם רבי הילל דדצר שאינו שך נדונה לדצר שיש צו רוח חיים
ולפי' אין צו רוח חיים, וה"ק ונה נאנינו צדצר שיש צו רוח חיים שלא נאקר להדיעו נ"ע יש לו חוננרל לגזזה כן כל
דצר שאינו שך אפי' שלא נאקר להדיעו נאקר לגזזה ולפי' אין צו רוח חיים והאי דתני צטל חצרו ונותר היינו צקנה
ונעשה קולת דאשתני קנו"ל דנוותר ולא אפשיטא הצע"י נשום דע"י הקוסיא ופרוקא דחוק הוא לונר כן וודאי ק"ל כקצרה
המאונה דקנו"ל רבי בון דלכ"ע ונותר וכדפרשנו לעיל הדין הוא פירשא צלי שום דוחק: דאית לון שותפות. שכתבנו של
שניהם

המטמא

והנודע: והא דלא הציח ונתניתן דשנים שניהם, אצל צהונה דעלמא או של חסד לא כדנפרק לחזין צקבין, כדנציח הצצלי, י"ל דק"ל דרך ללעורא קנוכין: הא ישראל בשר, אפי' אית ליה להירושלמי דהס לביח לניוור דודאי ונוור הוא דשנא שותפות ללעורא וכוין, א"כ נור חור חדל ונור חור ללעורא וכוין ועוד שנא כוכהו שיעצדה ע"י חדל ולא פליגי וישראל ונוור לו דלית ליה שותפות צבויא זריקה ולא יזרק ודוק:

כל אילון פליגין על דרז, עיין צרל"ט שנת פכ"ז שנוצח הירושלמי ועיין צקרבן כהנא דנפרק דלית לכל חלו הצרייתות קיום נגד רב וכוני לכל הכי וכוני דרז, וכל זה דחוק והעיקר כונו שפרשנו וכד נעין צירושלמי כללים כרחה דלא הקטה הס"ס ונותניתן דס"ס ד"ל כדנחתין צצצלי חכאי היא דר"י ור"ש חוקרין ולכן נוצח הס"ס כונו צרייתות דק"ל כוונתן דנהיר וכוין דכל הכי נוסכיות וצרייתות חלזי כו"ד דצלינא נותר, קשיא על רב אצל הצצלי ונתרן כולן ולפיכך פסקו הרמב"ם והרא"ש כרב:

הלכה ט: הלשה סילדה: עיין רמב"ם ספ"ד דשחיטה ד"ה הלשה טשהטה לשם עילת יולדת וצנופרס"ס טס, דגרסתו אחרת נוכפי שהיא פה צצצלי ונכילתן וצאנא הוא רשולמי נפורשת פה ודוק:

הדרן עלך פרק השוחט

בישראל מין דא ישראל כשר לצעורא דחברי מכוין, מתניתא מסייעא לדדבי יוחנן המטמא והמדמע והמנסך בשוגג פטור במזיד חייב אית לך מימר מנסך לע"ז ישראל בשר הוא:

פסקא: אין שוחטין לא לתוך ימים רבי בא בר כהן ורבי פנחס חד אמר מעמא דמתניתן משום סרך דע"ז והורנה אמר משום חשד: רב אמר כל שהוא אסור מפני מראית העין אפי' בחדרי חדרים אסור מתניתא פליגא על רב אין שוחטין בנומא אבל עושה הוא גומא בתוך ביתו בשביד שיכנס לתוכו ובשוק לא יעשה בן שלא יחקק את המינין מתניתא פליגא על רב פשתן שצבעה בחרת לא יעשה ממנה אימרה מפורסמה בברים ובכסות מותר, מתניתא פליגא על רב נתפזרו מעותיו לפני ע"ז לא יהא שוחה ומלקטן שלא יהא במשתחוה לע"ז ואם היה מקום צנוע מותר, מתניתא פליגא על רב פרוצפות שהן מטולין מים בברכים, לא יתן פיו על פיו שלא יהא במנשק לע"ז ואם היה מקום צנוע מותר, מתניתא פליגא על רב הגיע לחצר החיצונה שוחטין בחמה אבל לא כנגד העם, מתניתא פליגא על רב כיב שהוא קמור ארבע אמות ברשות הרבים אין שופכין לתוכו מים בשבת, ותני עלה אם היה מזליחה מותר, עוגת גשמים מותר צנורות מקלחין אסורין ותני בר קפרא אם היה מקום צנוע מותר, כל אילון פליגין על דרב ולית להון קיום תנירבי חייא אין שוחטין לתוך מים עוברין אבל שוחט הוא לתוך מים עוברין ובספינה על גבי כלים ולתוך אגן של מים, ואם אין לו מקום בספינה שוחט לתוך הים, ואם אינו רוצה למנף את ביתו שוחט לתוך בלי או לתוך גומא, ובשוק לא יעשה בן שכן עושין לע"ז ובתיב יבחקתיהם לא תלכו ואם עשה בן צריך בדיקה אחריו שמא מין הוא:

משנה: השוחט לשם עולה לשם שלמים לשם אשם תלוי לשם פסח ולשם תודה שחיטתו פסולה ורבי שמעון מכשיר, שנים אוחזין בסבין ושוחטין אחד לשם אחד מכל אלו ואחד לשם דבר בשר שחיטתו פסולה, השוחט לשם חטאת לשם אשם ודאי לשם בכור לשם מעשר ולשם תמורה שחיטתו כשרה, זה הכלל כל דבר שנידב השוחט לשמו אסור, ושאינו נידב ונידב השוחט לשמו בשר: הלכה ט': תני רבי שמעון מכשיר לפי שאין כיוצא בהן מתנדיבין, אמר

המדמע: תרונה צחולין של חסד דלא חזירק לבכנים ונודנן צזול: והמנסך, יין של חסד לע"ז: בשוגג על איה חופן שגג פטור ונלסל, ולע"ז דלדס חנוזיק צשוגג כווי חייב שחיטתו כשרה דה"ק שאינו ניכר הוא: במזיד חייב, ולא נופקד נוסוס דקס ליה צדרצה וכו' דהא חייב וניתה נוסוס פ"ו, שאני הכא דנשעה כגנזה ע"נו לחקרה חייב לשלם וניתה חינו חייב עד שעת ניכר: פסקא משום סרך דע"ז, שלא ירגיל עולנו צדצרים שניהם לעשות כן לע"ז: משום חשד כדפרשנו דנותניתן דכולהו דהני הכא אית ליה חשד שנושה בן לע"ז: רב אמר עיקר הדא ונילחא צפרק צחרה, דכללים ה"א, וקאי טס חל הנושנה דקמין השירין והכלל חין צפן נוסוס כללים אצל חקורין ופני נרלית שנין, והוצא הכא כדי לחקשות ונותני עליו: ובשום לא יעשה בן ופני חשד ולאשפ"כ צציתו ונותר, ולניוד נוסוס קרך וצציתו ליכא, קרך לא קשה וידי חך י"ל דצחאי צצח לכ"ע נוסוס חשד חול: בחרת, (דונקעל) והוא לבע שזצטין חנוור חקור צפרהקיל דחרוה חנוור כללים הוא דלוצס ולאשפ"כ צכרים וצכקת דמוי צלינא נותר (והוא) צמוקפתח קוף כללים) נתפזרו נעותיו חוספתח פ"ו דע"ז: פרוצפות: גס זה סס, והנה הנקדחים עד היום (שפרינגצרינען) וחרוניס עשו עליהם לורות לזכרון יצוריהם ונשאר צכונה ערים לזכרון עד היום: הגיע לחצר, נשנה שנת פכ"ז וני ששקרו כליו צנים צדך ונחלך צפן ואינו חושב, אצל כשהגיע לחצר הראשון שותחה צלינא ולא צפרהקיל וקשה לרב: ביב, (רענע) ופיה צתוך חלך שאין צו ד' חנות ואח"כ הוא נוקלח לרה"ר ולחייב ונותר לרה"א צ"י דחיינו וי"א ויין יולחין לרה"א, וחסונים חוקרין וחפר פה דצרי ר"א צ"י: ותני נוחילה ונותר שאינה נוקלחת לרה"א: צינורות, נוקלחין וניס לרה"ר: ולית להון קיום, כלוור וליכא להירוחל לכל הכי דלא יקשו לרב: תני ר"ה: חוספתח ונכילתן: אגן של מים, לא יאנוור לע"ז, הוא דונקצל (ועיין צצלי ונכילתן):

משנה: השוחט חולין צחוק, וכל חלו דצחין צכרד וכדצה שחיטתו פסולה דחרוה יאנוור שטכסין הקדישין ושוחט קדשים צחוק: אשם חלי, נציח על קפס חקור כרה, כגון שחי חתיכות לפניו אחת של שונו ואחת של חלך אכל אחד ונהן ואין יודע אי חנוון, או חסלך אכל: פסח נופקד צצצלי נוסוס דיכול להפרישו צכל השנה וכי שחי ליה קודם וזנו הוא שלמים ונחוי כסוחט שלמים צחוק: לשם חמאה, היינו כשלח חקא אצל חקא ואנוור זו לחטאת פסולה: זה הכלל, דלפענויס הכי דקחני צריש לאו נידב, ונידב דקחני צריש נוציא ונציחין כגון שולח יולדה, או חטאת צחוק ואנוור לחטאתו דליו נציח ונוס"ה לא חק שסיס לצרש לחטוא ונאי: הלכה ט': שאין כיוצא בהן מתנדיבין, דהנחננדז עולה ונציח להר הצית וזה שנווד צנוקס אחר ושוחט צנוקס אחר

אחר כלום ואפי' נשחט ונה"ע ליבא דהכל יודעי' דקרבן ונעלין
 אותו להר הצית וכדנפיק דאפי' חנוך נופרש הרי עלי עולה צורכיה לדרישא. פי' דקשה לו חנוכי דקתני האי צצא
 שאקרבנה צעבר הידרן ודאי אינה עולה ונודע ידע: תרי זיננא לעיל ה"ח ופס: לדבר הפסול. שחטב לע"ז
 מאן תנא אשם תלוי דהא לאו צר נידר ונידב הוא, ונשכי אצל הכא עולה וכו' כשר הוא וס"ח דק אחד פוסק, אצל
 דר"א היא. דק"ל דכל יום אדם לא שנים: הוי צורכיה. חנוך
 צספק חטאת ולצונקפו ונהנדב אמר רבי שמעון השוחט לשם עולה
 אשם תלוי: לעולתי. לעולת הרי זו אינה עולה. מה אם אמר
 יולדת: מצטער. דקצר דק"ל כר"כ הרי עלי עולה שאקרבנה בעבר הידרן
 ואפי' היכי דהייצת צעולה כשרה שמא עולה היא לפיכך השוחט לשם
 ונשכי דהכל וניירי כלא ילדה עולה הרי זו אינה עולה. מאן תנא אשם
 תלוי רבי חגיג בשם רבי יוסי דר' אלעזר

הוא דמר אדם מתנדב אשם תלוי בכל יום ויום, שמעון בר בא ורבי סימון בשם ר' שמואל האשה
 שישחטה ואמרה זו לעולתי שחישתה כשרה, והוי רבי לעזר מצטער ומר שבקין סתמא למעביד
 ביחידאי, אוק רבנן מודין דאין עולת יולדות נידר ונידב, ולית חש שמא הפילה מפלת קלא
 אית לה: שנים אוחזין בסכין: רבי כון בר חייא בשם רבי זעירא צורכה לדרישא וצורכה לדסיפא.
 אלו תנינן ברישא ולא תנינן בסופא הוויין אמרין לדבר הפסול הא לדבר הכשר לא, אלו תנינן
 בסופא ולא תנינן ברישא הוין אמרין לדבר הכשר הא לדבר הפסול אוק בשך זכאי מתים, הוי
 צורכה לדרישא וצורכה לדסיפא:

הדרן עלך פרק השוחט:

הכבד "אלו מדיניות" ואלו הן המדיניות
וכן אלו השני נקראות וכל פסוק
אלו כחל ולי גרסין נקובין
בב"ע ודורו לו ר"ע פשיטא הוא שאין קצ

ואלו הן המדיניות נקובת הושט
ופסוקת הגרנות, נקב קרום של
מוח, נקב הלב לבית חללה נשברה
השררה ונפסק חוט שלה, נשל הכבד
ולא נשתיר המינו כלום היאה שנקבה
או שחסרה רבי שמעון אומר עד שתנקב
לבית הסמפונות, ניקבה הקבה ניקבה
המרה נקבו הדקין חברים הפנימית
שנקבה או שנקרע רוב החיצונה רבי
יחזא אומר הגדולה טפה וחקמנה
ברובה המסס ובית המוסות שנמכו
לחין נפלה מן חגג נשתפרו רוב צלעותיה
דרוסת הואב, רבי יחזא אומר דרוסת
הואב בדרקה ודרוסת הארי בנסה דרוסת
הגין בעוף הדק ודרוסת הגי בעוף הגם
זה הכלל כל שאין כמות היה מליפה
הלכה א': בתיב בין החיה הנאכלת
ובין החיה אשר לא תאכל
אין צריך לומר בין צבי לעיזר כבר
מפורשים בפרשה אלא בין טיפה
בשרה למדיפה פסולה הא באיזה צד
נטיפה ובמה היה המדיפה אין ראיה

כל נקב דתני צונחניתן צונשהר
צרחנה וצרוצה: לבית חללו: צשאר
צונחני לבית חללה לפי שזן דקין
צ' חשינ נקב אלף ח"ב ניקב לבית
חללו וקוניל דק צלצ שהיה עב
וק"ד דקני דק צשטיקב צנוונק:
ונפסק החומי: אלב נצורה שדרה
למוד לא קני, וכן חוש צלי
סצירה שדרה כוני ווערק, דק
לירחא דעילתא נקני דפקית
החוש צלח ע"י סצירה השדרה:
הברס הפנימי. בגורח ונפרס:
המסס ובית הכוסות לא נקיט
לחו כקדקן, דצאונת הונאלב כננס
ונצית הכוסות לצונקס וונסס
לקיצה וונסס דרקין, וכ"ל דבכל
הכי דתני צסופא יוחר פציטא
הוא דווערדיק צנקב צונשהר
דצאונת הונקב שהיה כשריון
קשקסס ח"א דקשקססס ונגינין:
לחיון חא ללד סזן ונחוצרין
יחד כשר: נפלה מן הגג ושחטה
לצפ"י סזן סצר ניכר צה טריפה
דחושטין סנול נקדקקן לצריה
ואין טעם צקריפית שכולס הליו"ו
סן: נשתברו צלי נפילת: דרופה.
הוא ונח סקססס סקורפה וטייל
צה חרס ע"י סכא צלצנניו:
ברסה, אלב נקסס לא חוק כ"ב
ארקו לחיון: בושה וכ"ש דקס:
שאין כמחזה חיה, סלקסה ונח
סזן צחנה חלקיה דונגונת
רחוי לחיות:

קְבוּרָת חובט: וזל: ניקצ: חובט:
 פסקה: הנגזרת:
 יינו: כדלנו: לקון: דחבא: ויירי:
 זל: צוקוס: שחיה: דוק: וזה:
 יי: פירש: כל: נקצ: צושט: פקוקה:
 דחבא: צווצה: וזה: דהולך: רש:
 פפרש: כן: נושוס: דצוקפסחא: ופפרש:
 ן: ופסקוקה: הנגזרת: לרצחיה: וכן:
 זל: צפפרה: וזה: דצכונה: שצקה:
 וצחיתן: לחא: נושוס: דלח: קל:
 כי: רק: דלפי: לחרבה: פקוקה:
 ופפרש: דלח: נושוס: דלח: קל:
 וצחיתן: כהוקפסחא: רק: וזשוס:
 חוח: וילחא: דפצטיט: דכל: נקצ:
 ירושו: צושט: וזל: לפרש: כלל:
 ענין: חח: ופסקוקה: פי: לרצחיה:
 זל: לפרש: כלל: דפי: לחרבה:
 לחרבה: חוי: נקדק: חלח: חוי: חיש:

תני אחי"א צוה סבכל
 הן סעדיפ"י: נחמדה יו
 ויכלתן, ויחוספתא קת
 ליכית ולחיות, וכן סוב
 כדרכו, כיון דה"ק"ס לשי
 נסבר העלם חוספתא וס
 כסבר העלם חרותה. הוא
 ורענוים וצדיק סוים
 אדם טריפ"א כרתן צבות
 עורה נחמות שחן או וכל
 צבלי ויכלתן: לית בללי
 לאו דוקא אלא ת
 כל הי"ח טריפות מנ
 סליך וקונויה לקרא: נב
 האנך לא קציה וראי כ"י

א קשה בין דמחילה הפרק כלל
ב צנעו ו"י חדר ופרש לקון
ג יקצ צנעו ו"י חדר ופרש לקון
ד חילוני רק כמקצו חרוב, וז"ל
ה ינוי לחילוני וקצו הוא ג"כ חסדון כ
ו צנעו ו"י חילוני צנעו ו"י חילוני
ז ח"ב ח"ב: כהנא חסדון דכל
ח צנעו ו"י חילוני חילוני חילוני
ט חסדון ו"י חילוני חילוני חילוני
י חילוני חילוני חילוני חילוני
יא חילוני חילוני חילוני חילוני
יב חילוני חילוני חילוני חילוני
יג חילוני חילוני חילוני חילוני
יד חילוני חילוני חילוני חילוני
טו חילוני חילוני חילוני חילוני
טז חילוני חילוני חילוני חילוני
יז חילוני חילוני חילוני חילוני
יח חילוני חילוני חילוני חילוני
יט חילוני חילוני חילוני חילוני
כ חילוני חילוני חילוני חילוני

כל נצלה וקרא דוצער צשדה טריר
דק וועט פשיטא דהוי כשרה דהא
אוחו ובי יש אדם שישלך צהנהו צ
קען לכלבים : אלא בן אלה הכי ונוס
שבעת חיה היל כיון שצברה
עוונות להשליך לכלבים ע"י
חולה זו חכמי" שקדם ובחטה
עריפה : נידא דרכה ארי. דילפי
ווקרא דלעפי" שחיה היל, כיון
דצברה עוונות לכלבים עריפה
חבל שאר י"ח עריפות, ודילמא
גזירות הכותב הוא דוקא דרובא
ונוטגי דכתיב : ובשר בשדה מריפה
וכי יש לתפוס הכותב צפצפותו
ולוור דרובא צשדה וכל צעיר
דוקא ערפה הארי ונא שחקה
אלא דלוי שדער הכותב צהוה וה"ה
לכל י"ח עריפות : רבי בון בר
חייא אגור דנוחבי ילפינן לכל
ה"ח עריפות דכתיב לא תאכל
כל נצלה וכתיב וצער צשדה
עריפה וכסס שלא תחלק צנצילה
צחיה חופן וותה אס ירה צה חן
וונתה או נפלה ונהג וונתה בן
לא תחלק עריפה על חיה חופן
נערפה והניקור שנטרפי חקרין שאין
כוונה חיה וקרפה : אזהרה עיקר
הדא ונלחא צנור פ"ו ה"א, והכא
אלא גרסא נקט בדק זה הש"ס וישי
כל הקוג"צ צנצ" (צ"צ) : נבלה חוי
ווי נוכח נצלה וכתיב כל נצלה
והחי כל לפרות העריפה : אבר
מן החי מריפה, הנערפה צהנוה
צחיה חבל צנתי צהנות לכ"ע
חייב שתיים חפילו צחלה חבילה
וצחלה התראה : מ"ט דרי"י. דק"ל
דכתיב לחין כינה דונתי קרתי
נפקי חיקור עריפה ונבל נצלה
חיקור חצר וון החי ונלא תאכל
הנפש עם הצער, דאזר ח' קרי
נפש שחם יתכור חין לו חליפין
בכהנפש הנפולה שאינה חזרה :
דרשב"ל. דאגור חייב חלל
דכצ"ל כר"א בן יעקב ח"ל, ור"ב
אזר וון החי ועריפה וחד קרא
נפקא, ופריך. דרשב"ל לא סבר
במריפה בר"י. צתנייה דליף ונבל
צנלה כלעיל דחי חוי קצר כרי
ודחי דהוי ק"ל ג"כ כרי דחייב
שתיים, והא דנתינה הש"ס ע"ז
לשע"ז : להצנע פשוטא חיל דרשב"ל

אזר ואיקור טריפה צהדדי קחתי ונגר קוגיא הש"ס צמיר

מריפה טריפה נבלה: חסר פה

הוא דרך הש"ס דרך הא' ענינה דנוי להכח נש"ה קחתי לה פה ועיין צונפרס"ס, ואם נחזור דקאי על פלוגתא דר"י ורשב"ל לעיל ע"כ פ"ה הק"ע עיקר דגרס"י איפכא לרשב"ל חייב שמים ובר"י חייב אחת ויש לזה סווד וכן הש"ס חולין פ"ז ס"ס והעיקר כונו שפרסנו עוד י"ל דלר"י דק"ל דהאי כל נבלה נרצח את הערופה להכי נופיק ליה קרא בלשון חסיד דליקור נבלה חייב על איקור טריפה, ונשאל לרשב"ל דליקור טריפה נוקרת דוצר נקדה טריפה נפקא לא אהא איקור נבלה וחייב על איקור טריפה: דר"י ח' סרלים נענוולן כבעדשה ואבילתן צביות: ע"כ פירושן דלא לחלק על רבי אהרן דאמר ח' סרלים איקור אבילתן כטוונאלתן כבעדשה, הוא צ"ל דלין זה בגדר קסיל דהרי נפוסה חומר ר' אהרן דלינו כן אלא פריך דאעפ"י כטוונאלתן שיעורן כבעדשה צהלם אדר וכן החי נותן שיעורן צביות וכן הוא דצדרי הרענ"ס פ"צ דהל' וי"א (ה"ז ח') והוא נודצרי הצצלי נעילה ט"ז וי"ל וי' סרלים האוונרים צתורה וכו' האוכל נוצרס כעדשה לוקה שיעור אבילתן כשיעור טוונאלתן וכילין נוצרפין זה עס זה כבעדשה, ד"ל צסאל נותן אחר ניהתן, אצל החיתך אדר וכן החי נעחד נותן ואכלו חינו לוקה עליו עד שיהי צו כזית צטר, ולחכי ח"ל נפרס דלרבי תורה הדצר צדור לו צביות ואדרצו חני צצצלי ר' יוסי הציפך ורק ר"י אומר דרצ אומר דשיעור איקור אבילתו צביות וא"כ גצרה אצרה קרנית אלא ודאי דק"ל להש"ס דילן כנוקקת הש"ס צצלי דנשני כלן צחייתן כלן צוניהתן ופריך דליהא להאי כללל אפי' לגבי ח' סרלים דצחיתן הכל נודין דשיעור אבילתן צביות, והפ"ו פ"י צוה פ"י זר דחוק ונס הרידצ"ו הארץ צו נולד ללא צורך: מריבין לר"י רבי יהודה: וכן קאמר צצצלי וואי אהדרו ליה אהר"י צר וכו' וכו' דלהכי נוציל הש"ס ונה דהקפו לו דצין ונה דהציצ ר"י צר"י נשוס דקסה והלא ר"י יחיד הוא לגבי רצ"ס ואיך קתס רצי נענחנו כיחיד וצחונת אומר כן חיה צר רצ"ל דלא נניטין נקצה הנורה צדדי נקוצה דר"י צר"י היא ויחיד הוא לגבי רצ"ס ולכן נוציל הש"ס הנשאל ונתן שס"י צין

לא ישתה וכתוב מהרצנים ועד וג לא יאכל, מעתה ביון שחור ובלל לא יהא חייב אלא אחת, אמר לון אלו הוי כתיב מהרצנים וזי יאות, ברם לית בתיב אלא מהרצנים ועד וג לחייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו, מריפה שעשאה נבלה רבי יוסא בר ברתיה דרבי יוסי אתפלגון רבי יוחנן ורשב"ל דרבי יוחנן אמר חייב שתיסורבי שמעון בן לקיש אמר אינו חייב אלא אחת, אמר ר' לעזר קומי דרבי יוסי ורא מש"עא לדרבי יוחנן, אבל נפש אשר תאכל כל נבלה מה תלמוד לומר ומריפה, אם טריפה היה כבר נאמר נבלה, אם מריפה מתה הרי היא בכלל נבלה, וימר נבלה היא, רבי אבהו בשם רבי יוסי בן חנינה קומי דרבי יוחנן וילא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף, והלא אין לך מטמא אלא ישמונה שרצים בלבד, אלא בשיעור מומאותיהן בן הוא שיעור אבילתן, התיב רבי לעזר הרי איברי בהמה מהורה מטמאין כל שהן ואבילתן בבוית, קבלה מהו וקבלה באניש דמר בעל דינא קבוליה, דחייא בר בא אמר לא תאכל כל נבלה התורה הישה כל אבילות שבתורה באחת, התיב רבי חנינה הרי ישמונה שרצים מטמאין כבעדשה ואבילתן בבוית בין לרס ובין לבשר, רבי שמואל בר סוסרטי בעי מעתה האוכל אבר מן החי מן המהורין יהא חייב שתים משום לא תאכלו כל נבלה ומשום לא תאכל הנפש עם הבשר, ומישיבין מהורין על טמאין, ובי רבי לעזר השיב מהורין על הטמאין, מעתה האוכל אבר מן החי מן הטמאין יהא חייב שלש משום לא תאכל וכל נבלה ומשום לא תאכל הנפש עם הבשר, ומישיבין ומישיבין לא תאכלו: מתניתא דרבי יוסי ברבי יודה היא דתני רבי יוסי ברבי יהודה אומר אף נקבה המרה פסולה מתיבין לרבי

צפי' דמיר דחייב על השרצנים צפני עאלון ועל חזקן צפני עאלון: ועד וג, והאי ועד חלקן לחייב על כל אחת ואחת: טריפה שנעשה נבלה גרסינן, ופי' צהר טריפה טוונת: קצר חייב קטנים דלחא איקור נבלה וחייב על איקור טריפה וכונו דאונרין צצצלי ונבילתן (ל"ז) ורשב"ל קצר דלין איקור כל על איקור: וכל נפש צרייתא צתיב אחרי פ"צ וה"ל הסס וח"כ ונה תיל נבלה פער לשמוע: אם טריפה היה, ותלס ונונה כזית צטר ואכל טוונאלת צגדים חזית הנלשע זה ח"ל דצצר כתיב דנבלה נענוול וכל צהר צהר: ויא טריפה מתה, פשיטא הרי חיל נבלה ונוק ונודקאנר רק דהוי צכלל נבלה, ט"ו דסס טריפה לא נפקי ונה ולחייב שמים: לא תשחצו וקיסא דקרה וכלל אשר תרנוס האדונה: אלא ח' שרצים ואבר סרלים חנין נענוולן אלא לוונר כך דכונו שיעור טוונאלת דחיינו צחי סרלים כבעדשה כך איקור אבילתן כבעדשה כן פ"ה הק"ע ועיקר ופי' הש"ע דחוק: התיב ר"א וכללל הוא והרי אצרי צהרנה עורה דתן צפיק דלחלות האצין דתן להס שיעור אפי' צפחות נכזית וכן הנבלה נענוול וחלו איקור אבילתן צביות: קבלה כלוונר חזר צו ע"י קיס"י דר"ל וקאמר הש"ס דלא חזר צ"י אלא כאדס האוונר: בעל דינא הבילה, ואינו עס לצ ע"ז: דחיה בר בא, אומר דונלל תאכלו כל נבלה ילפינן דכל אבילת נבלה איקורו צביות ורק צטונה סרלים קיין לטוונאלתן וטוונאלתן ואיקור אבילתן כבעדשה וא"כ קיס"י דר"ל לא קסי', דרי אצרו צס ר"י צ"ח לא אומר אלא לענין ח' סרלים ולחכי פריך רוח דצחונת גבי ח' סרלים ליתא נני לחאי כללל דנענוולן כבעדשה ושיעור איקור אבילתן צביות: בין לרס, דדס השדן כצצרו הוא ואין אבילת צצר פחות נכזית: רבי שמואל בר סוסרטי בעי, ה"פ דנני על ר"ל דהציצ רחיס לרבי יוחנן דאע"ג דאיקור טריפה ואיקור נבלה צלין כלחת צדדי דלכל חייב שמים דלחא איקור נבלה וחייב על איקור טריפה ח"כ, משתה. טסורה לחייב נני סרלים דחא צדדי איקור אדר ננודנית אדר וכן החי דטסורה: למטמא, צצר צהרנה טריפה טוונת, דודאי לא דנוי דהטריפה צחית, טריפה ולאחר נותה נבלה נשאל, הא צחית טסורה וכסתלס האצר הוי איקור אדר וכן החי וזהו איקורו ולא יוסר: נקצה הנורה צדדי נקוצה דר"י צר"י היא ויחיד הוא לגבי רצ"ס ולכן נוציל הש"ס הנשאל ונתן שס"י צין

ונצרייהא דת"כ דטוונאלה ונייירי בדכתיב הסס ורחץ צוים ועולל עד העצר ואיך אחת נוקקה נענוולין על טוונאלין: מעתה, אלא ח' קסיל על דצרי ר"ל הבי שרכינן נחלל אדר וכן החי וכן הטוונאלין: מתניתא, דקתני נקצה הנורה צדדי ד"ח טריפות

קריפות דר"י זר"י היא התני, ה"כ פ' שניני פ"ג:
 ישפך דארין. צאצוב כתיב ועפ"כ איצ קייס : אין מוכירין.
 עונשה ניקסס הוי דלח"כ יפלה כליותי ולא יחונל נ"י קמ"י
 אלף דענשה לו כס דכתיב רק את נפשו קענד

ובין נקב דעיקר הלנונו ורק אסנוכתא דקרא ונשני
 י"ה שלר י"ה מריפות: ולא נכלה ניהו, ובי לא בן חסן
 ריפות וני: תפרר. נתינתן לכ"ע, רק דנתינתן וניירי של
 צנוקים

דרי"ח ור"ה שקדו ופרשו הנושנה עם הלנידלי ישיבתן, גס
קדרי ההופפתה וצרייתות הוק' וידידושי' להנושנה ונש"ה
בקרה "אצי הנושנה" עיקרי טריפות. והשאר ונהגלר צנושה
וגמולר צפרטיות: איתא חמי. דדרוקה הלכה לנינו הוא
והלל קרה ונפורם בתיצ וצפר צשדה טריפה, ונשכי
דסינו צדרך כלל אלל: פרטיה למימ נאמר: דח"ל דוקא
שטרפה חיתו יער אלל לא הוי ידעינ דגס אי דרסה
צצירו וסדי צה לחסו כני הוי טריפה, וכמו כן שאר
פרטי דיני דרסה: כולחן נמי. היסוד הוא קרה וצפר
צשדה טריפה ולא דבר קרה אלל צהה כדלונדין לעיל.
ואעפ"כ אונדין דעיקרי הח' טריפות הלנינו הן, וח"ב
ה"כ חעיקר דרסה קאי חה ודאי אי אפשר דקרה
נוסורם הוא: בורחון אי לא חלבה. היך דקחשיב ונלצר
דרסה לא הוי ידעינ כלל נוקרה, דח"ל טריפה ודלנו
ליליה עיי חיתו יער אלל דרסה היינו שטרפה וקרהו ואל
דלדח ודאי ח"ל צנו שטרפה היינו שטרפה וקרהו ואל
שאר וקדו אלל דצא פלכה לנינו ופרש לו כל פרטי

שמיטה הוא: ומה אמרין רבנן דתמן
לפי תוספות נראה שאותו יום
ז'א לצהנו"ד רצ"ן וצב"ל וד"ו
כל העם לשנוע דברי תורה
ונשיהם, ור' יודן כתאמר לצ"א
וכאשר עלה לצהנו"ד כנר פגם
בר' חגי' ור' ונאלי הצאים ונאס
ושאלן ונה דבר חידוש אונורו
רצ"ן דצב"ל זה שלא כנגד זה:
הענין ונאור צב"ל דושק ע"י
שנותכוון ונותרהצ ונכתוכוין הנקצ"
להדרה והיינו חליצ" דנו"ד דושק
הוא כל שחוטבו וכוין, אלז ונ"ד
דושק הוא כל שחוטבו ועיונד
צנוקונו ק"ל דזה שלא כנגד זה
כשר, והוא סצרת וור זוקרל
צב"ל: מתביין לרבנן דקס"ד דכל
שלא צנוקוס שמיטה לאו ושק
הוא כלל ונושני דהוא חורצן הושק
דנקצ וניטרק צו וכדנוקסיס דלענין
שמיטה לאו ונקוס שמיטה ולענין
קריפו צנאסו וטרקף וניירי דלוי
אגררת רצ"ן ונקוס שמיטה או לא
שוה שמיטת: וביני כן ל"ל צב"ר
רצ"ן דתנון דאונרין נקצו שמיטן
נצלה ואין שמיטה ונטהרתה
דאפי' שחק שלא צנוקוס נקצ
נצלה (ועיין רנו"ס פ"ג ונא'ל'
שמיטה) בא' זה צד בודקו. אם
ניקצ והיותר כ"ל דהצעי הוא
צספק דרוקה: מ"מ תופכי ונושני
נצד החיטין אדם ואין טיפת דם
צידר צו: דעתיד דאת מר. ח"פ
על דעתיד דאת ונלרד לצדקו
צפניס הוא רק ונפי צמוד החיטין
אדום אלז אם היה לצן אין ה"כ
דבודקו ונצחון או דילנא החילוף

עורר חילון קווינק: דעת רש"י ז"ל, דגם נקב אין לו דריקה ונצחון חלל צפנים, ואיה דק"ל דנקב צעור חילון נני וניכר, והיינו דקאנור רש"ם הבא ננאל קורט דם עליו צידוע שניקב, ולשית הפוקקים דנקב צעור חילון נני וניכר ע"כ אפק דרוסה קאי וצידוע שניקב דקאנור אחרק קאי דנחלחל וקוצ הקינני וצעינין דריקה ספק דרוסה הנה רש"י לשית"ה פ"י דלפ"י צהונה נני אפטר לנצדק, דנשלנאל גצי נקב אגרינ דילנאל ננקום נקב שחיר, ונשל"ב דרוסה וניכר אף לאחר שחירה אלל לשית"ה הציור וקייננאל דוקא צעור ואלל צהונה והנה הרל"ש ז"ל הקסה פה קוש"י עלונה, כיון דושט אין לו דריקה צחון ונאי חלני אי דקדו צפנים ואלל ונאל, דילנאל אי הוי אפטר לנצדק ונצחון היינו ונולאים אחרק וקופו לנקב לפנים, ונאלנאל אף שקוש"י זר הציאו כל הפוקקי (וכעת כדפס ה"ה על הר"נו הל' שחירה וגם הוא נוצריט) אינו קסה כ"כ ד"ל דאם נחלחל אחרק עד קרוב לעור הפנימי היה ניכר כיון דעור הפנימי לנן ודצר אדום לנן וניכר אפילו אי לא אינקב לגמרי, ואי אין וניכר אינקבו זה צלי זה וכשר אלל דקשיא לי לאידך גיסא, כשצדק ונולל על עור הפנימי ונ"ט טרפינין דילנאל לא אינקב החילון, ונשלנאל לענין דרוסה ודאי דהחילון נתקלקל תחילה דהרי צל אחרק ונצחון, אלל לענין נקב ודאי הקצרה נותנת דהפנימי אינקב תחילה, ושנאל החילון לא אינקב

הנדיקה ונש"כ שניתן לזכים ולפ"ז ל"ל דניירי צוטט
 דלריך דזיקה: היך עבדא. שעלה צו קרום, ונפרס
 דנומנה ונכה עלה: וסתם. אי חורגין סתווא ונעלייתא הוא
 לו לא: ברם בן שמעיה. אדרבה שנועתי צסס רב הסיפור
 ולית בר נש. וכי דבר תינוא
 הוא שאחד שנוע דבר הלכה ונה
 שחזרו לא שנוע: ודו אמרת.
 ונה שאתה חומר ששנועת צסס
 רב הסיפור, ודאי דפליגין אהדדי:
 על דעת רב. דהוא חומר אין
 חוססין ונ"ש נוספק דרוסה:
 מחלפה שימחיה כופל הקובי,
 וכן דרך הס"ק, וקס"ד דלרב
 אין נפקותא צין דרוסה לנקוצה
 הוכי ופריך על ר"י דקאמר
 הכא נכחי דרב, ונוסוס דרב
 צצצל היה לכן נקתפק הס"ק
 אי קפיו לר"י נשנו דרב כהוגן
 ונשני דהדבר נצורר ולא קס"
 עירי דליכא נפקותא צין ספק
 דרוסה לספק נקוצה כדלעיל:
 חזי ריה תוספתא ויכולתן ותיב
 שויתי פ"ג וסס ליתא כחלי
 גוונא. ולפי הגרסה צרייתא זו
 נעושתן דר"ח ור"א: נסדקה. הטעם
 דלחזין גבי נסדקה לקולא כחז
 רס"י ז"ל דצרחנה ונחך סהירה
 נוסכת לנטע והאורח לנעלה
 לעולם ניתק יתור ולא סהירא
 צריח, אצל נסדקה ע"י הנוסכה
 סדק נקגרת והדר חלס: דהא
 דתימר. ספקות הגרגרת טריפה
 שלא צנוקוס שחיה אצל צנוקוס
 שחיה נצילה כדלעיל גבי ונשני:
 גרגרת העור. עיין כידה ספ"ג
 צצציו לשון ונוספתא שלפנינו
 עיקר: ברובה. דלא תינוא עוק
 דזמר חיותא שיעור"י צכל שהיה:
 שנחבמה גרסין והג"י צצידה
 ספ"ג ונוצשה, והאי נחצקה פ"
 צלע"ז (לעשרנשטערט) ואפי"
 סקרוס הנוח שלס ולא חקר
 נעונו כלוס: ברובו. ולא אהפרס
 כלן אי רוב גוצה או רוב תיקפה
 וצצצלי הוא צציו דלא אפסיי
 ולכן כחז סתוונ"ס דטריפה ודאי
 לא הוי רק אי נחצק רוב גוצה
 ורוב תיקפה, אצל אי חד וננייהו
 קיים הוי ספק טריפה ולחוננא:
 מלא מחמ נקצים דקים כנו
 סקוקים צנוחט והסקת היה
 אס ונלטרפין הנקצים אהדדי:

תרייהון חורגין בשרה. עלו בו קרום
 היך עבדא. ניקב ועלה קרום וסתם
 אמר ליה תמן אמרין קרום מחמת מכה
 אינו קרום. רבי אבהו ורבי לעזר בשם
 רבי הושעיא אכלה קוצים ונתחב בוושמ
 חוששין. ונבדקיה חוששין לקרום
 מחמת מכה. אמר רבי יוחנן וימני סגין
 יתבית קומי דרבי הושעיא ולא שמעית
 מיניה דהא מילתא. ברם בן שמעית בשם
 רב אין חוששין אמר ליהולית בר נש דו
 שמע מילה ולית חברייה שמע ליה. ודו
 אמרית ההיא ודאי פליגין על דעתיה
 דרב דהוא מר אין חוששין תמן הוא
 מר חוששין לספק דרוסה והבא הוא
 מר איבון. דאתפלגון רב ושמואל רב
 אמר חוששין לספק דרוסה ושמואל
 אמר אין חוששין מחלפה שימחיה דרב
 תמן הוא מר חוששין והבא הוא מר
 איבון אמר ליה חוששין לספק דרוסה
 ואין חוששין לספק נקובה: תני רבי
 חי"א ופסקות הגרגרת ברחבה ברובה.
 נסדקה לארכה אם נשתיר כל שהוא
 למעלה וכל שהוא למטה בשרה. דהא
 דתימר שלא במקום שחיה ברם במקום
 שחיה נבלה ואין שחימתה מטהרתה
 רבי זעירא בשם שמואל גרגרת העור
 ברובה. רבי יצחק בר נחמן בשם רבי
 לעזר גולגולת העור שנחבסה ברובה.

אתא עובדא קומי רבי יוסי בגרגרת שנקבה
 אין אנו יודעין אם הן רובה. ואתייא בהדא דמר רבי הילא בשם רב
 נקבה נקבים קמנים יש בהן חסרון יצטרפו לכאסור אין בהן חסרון
 יצטרפו לרוב. רבי יוסי בי רבי בון בעא קומי דרבי זעירא. עביה מהו
 שיצטרף. אמר ליה אתפלגון רב ורבי יוחנן רב אמר רוב עביה ור'
 יוחנן אמ' רוב החלל ברם רוב עביה לא. ניהא נפסק למעלה נפסק
 למטה. על דעתיה דרבי יוחנן דו מר רוב החלל ברם רוב עביה לא
 אפסק רוב חלל אין לא אפסק רוב חלל. לא על דעתיה דרב דו מר
 רוב עביה. אמר ליה כמה דאת מר לרבי יוחנן רוב החלל בן אתו
 מר לרב רוב עביה הא רוב חלל לא אתא עובדא קומי דשמואל
 בדק ברוב החלל ואבשיר. אמרו לו והוא רב שריף אמר להו לא אבא
 רבה

כשאל
 אתא עובדא קומי רבי יוסי בגרגרת שנקבה
 מלא מחמ אמר לון וכי
 אין אנו יודעין אם הן רובה. ואתייא בהדא דמר רבי הילא בשם רב
 נקבה נקבים קמנים יש בהן חסרון יצטרפו לכאסור אין בהן חסרון
 יצטרפו לרוב. רבי יוסי בי רבי בון בעא קומי דרבי זעירא. עביה מהו
 שיצטרף. אמר ליה אתפלגון רב ורבי יוחנן רב אמר רוב עביה ור'
 יוחנן אמ' רוב החלל ברם רוב עביה לא. ניהא נפסק למעלה נפסק
 למטה. על דעתיה דרבי יוחנן דו מר רוב החלל ברם רוב עביה לא
 אפסק רוב חלל אין לא אפסק רוב חלל. לא על דעתיה דרב דו מר
 רוב עביה. אמר ליה כמה דאת מר לרבי יוחנן רוב החלל בן אתו
 מר לרב רוב עביה הא רוב חלל לא אתא עובדא קומי דשמואל
 בדק ברוב החלל ואבשיר. אמרו לו והוא רב שריף אמר להו לא אבא
 רבה

וכי אין אנו יודעין פ" וכו' אין ציכלחנו לדעת אס הנקצים סס רוב ע"י לירוק. ויידון בפסיקת הגרגרת צרובה, וכדאמר
 לקמן "ושלחן צמס חסרון ילרפו לרוב" וטעונו דנליחתא כחז ס"ה דלע"ג שאינס עכשיו צנוקוס אחר, סופן להלטרפ
 ולהפסיק ע"י סתוונדק הצנח"ה ואלהה לרעות, וכוצה היראה נוסך ללד נעוה ונעפרק הכל: עביה מהו שיצטרף. ע"כ
 פ"י כנו דלחורגין צצצלי רוב עזים ופ"י רס"י ז"ל והנופרשים, דכותלי הקנה עז ונלעעלה ודק ונלעוה ללד האורח
 נוקוס חיצור הטבעת יחד, ואס כלומר רוב עזיה נעמי עוצי התנדק לאשלוני לרובה אצפ"י צצויעווי סתחחון הוי סני
 שלס חלל, ואי כלומר רוב החלל עוצי התנדק אינו נושלים לרוב, וסו הנחלוקת דרב ור"י פה ונפני סצפ"י רוב נפסק
 הגרגרת ונלעעלה לנעוה ללד האורח צציו סס"ס: ניהא נפסק למעלה. פ"י ונלעעלה לנעוה דרוב עזיה לא הוי
 רוב החלל אצל רוב החלל הוי רוב עזיה: נפסק למטה כלומר ונלעוה לנעוה דרוב החלל לא הוי רוב עזיה:
 על דעתיה דר"י סהה רב חור קתס "רוב עזיה" וי"ל דרוב עזיה דוקא אצל כסנפסק ונלעוה לנעוה
 זהוי רוב חלל ולא רוב עזיה לא, או י"ל דלחוננא חור רוב עזיה אצפ"י שאינו רוב החלל וס"ס רוב החלל אצפ"י
 שאינו רוב עזיה, וסס"כ ר"י דלחור נופורס צרס רוב עזיה לא, א"כ כסנפסקה ונלעוה לנעוה ונפסקה רוב החלל אצפ"י
 שלא נפסקה רוב עזיה טריפה, וה פסיקא, ונצני רק חלצ"י דרב עד דפצט סס"ס דרב בני דוקא קאמר, וי"ל דנש"ה לא
 חור רב כר"י נופורס צרס רוב החלל לא, ונשוס דנליחתא דלא שכיח הוא דלפסק קנה ונלעוה לנעוה: ואבשיר. דלא
 הוי

נשאר לחכם והיתר: עיני ירושלמי ריש פ"ט דשבת דקס הגידקל כשאל לחכם והיתר ישאל לחכם אחר שנוא יאמר לו ופ' הק"ע שנוא יאמר לו ועוד קאמר, חדל דלין לני כפוק תחת רב לפסוק כותבי ריהוייך על עלונו ואין לני אס יודע לאס רולה להמניר על עלונו וני

לא שצקינן אותו ולאיהו לורך ישאל לחכם אחר שיאמר לה והתוס' צ"ע (ז' ד"ה הנשאל) הצילו הג" כונו שהוא לפנינו והעפ"כ ק"ל דרק צחקור לו לא ישאל ת"ח אחר שיתיר לו אצל צסתימר יוכל לשאל לחכם אחר ויאסור וכן ה"ח אין נותיר ונה שחקר חצרו אצל חוקר ונה שתימר ונופרסין הירושלמי צצבת הבה וכי תנן הנשאל לחכם והיתר לא ישאל לחכם אחר שנוא יאסור שנוא והלא רק אל ישאל לחכם אחר שנוא יתיר תנן ועיין דרין ודל"ס וצחקור ונכילתן והכל אנריקין ונופרס דהא צהא תני דלס נאנור שחצרו אין דשאי לחקור חין לו לשאל שזה יצולו לידו חטא וק"ל להאי צרייתא כנוי דצתימר חל הולחור"כ ונפני כצודי שול חס חל חין לו לחקור חק בי רשות לכל אחר להמניר וצרייתא השניה כצצבת הרי" והלחצ"ד צצני חתיכות דליקורא ונה סייך רק חס ה"ח חקר אצל לא צצתימר, והתוס' שכתבו שם נפ"ו צין קואל ונשאל דלנו הטואל חס הודיעו לו שכתב שאלתי לפלוגי ונוהר, אצל הנשאל לא יתיר ק"ל דנשום כצודי של חס הוא ונה לא סייך צצני קואל חס ונודיע שכתב שאל לחכם ודוק:

דך חנור קרום עליון: וצצצני הג" רב ושנואל דאנורי הריהו קרנא עילאה חנ"ג דלא חניקצ תהלה ואנורו לה עד דליקצ תהלה, ולפי זה ק"ל לרש"י וקיימנו דפסקינן כלישנה צתהל ואי חניקצו זה צלי זה כסר

חד הוא, אין תימר לחומרא דלא סברין מימר שקידים עצמן ברוב, נשמעינהו מן הדא נשברה השדרה ונפסק החוט שלה ואמר רבי יונה מן השקידים וחוצה חוט השדרה, הוי לא מר אלא לחומרא רבי יודן אמר איתפלגין רבי חייא בר בא ורבי שמואל בר ר' יצחק ותרייהון בשם רב ושמואל חד אמר קרום עליון וחורנה אמר קרום תחתון, מן דמר קרום תחתון מתניתא אמרה כן ניקב קרום של מוח, מן דמר

מן הטבעת כונתית פ"א, והוא תוספתא שם: תחתונה כלומר נשעדין כונו שהצננה חלוי שהוא לנעלה כשלאחרין הריאה צקנה והוא וון חמזה ולנענה כל ונה שיעצב הקנה דרך שם טריפה נשחו: לא אמרו צונתני: טריפת הנוח צונתני: לפניו מן השקידים והוא פולין דצצלי ונחפילין ולחון צצודו כחוט השדרה: מה לקולא ולחומרא. הש"ס קא שקלי וערי אי רבי יונה לקולא ונונה דהוי צצדין צצודו חס לא חנור רבי יונה כן או להחומרה וברנפרס דליכא לנניר דכל שם ווח חד הוא והכל צונתני ואחר ר' ינאי לאשנעין לקולא דעון הפולין ולחון צצודו או דהוי צצדין. לנניר לקולא דעד שקידים צונתני ושקידים עליון צצודו ואחר ר' ינאי לנניר לחומרה דרך מן השקידים ולחון צצודו חס שקידים עליון צונתני: ואמר ר' יונה, והשתא הוי נקום לטעות דפי' דנשקידים עליון חוט השדרה הוא קנול דשקידים עליון צונתני, וליכא לפרס דנודנדיק לנניר וון השקידים וחולה ש"ו דע"ז קפיה, דל"כ כיון דכצד השנוענו זה לנאי לריך ר' יונה לשנוענו עוד הפעם, ונפעט ווח להיפוך דלקולא חנור, אלא ודאי כנו שפרשנו: בשם רב ושמואל כלו"ה חליצי דרצ ושנואל דמר חנור שרצ ושנואל ק"ל דוקא קרום העליון והשני ק"ל דהכי ק"ל לרצ ושנואל דוקא קרום תחתון, ונפרס הש"ס דטענא דנ"ד קרום תחתון דכן הוא נשנוענה הנשנה קרום של ווח והוא הקרום תחתון כדאנריקין צצצלי חייח

רבה ולא אנה בקה אנה כר"י דתמן דמר רוב החולל ברם עביה לא, ולא כן תני שאל לחכם והיתר לא ישאל לחכם אחר שמא יאסור שאל לחכם ואסר אל ישאל לחכם אחר שמא יתיר לא סיימו גרגרת קומיו דרב הוינן סברין מפני המחלוקת אשבה תני חכם שטמא אי' חברו משחר אית דתני תני נשאל לחכם והיתר לא ישאל לחכם אחר שמא יאסור ואית דתני תני ישאל לחכם שמא יאסור מן דמר לא ישאל במן דמר חכם שטמא אין חברו שטמא, ומן דמר ישאל במן דמר חכם שטמא אין חברו משחר הא חכם שטמא חברו משטמא תרייהון בבית וועדא שואלין ומורין כהדיא דמר ר' הילא בשם רבי יוחנן אלו ואלו בהלכה היו עושין, אם בהלכה היו עושין בדא דתנינן שלחו להן בית שמאי ופחתה שב"ש אומרים עד שיפחות את רובה אמר רבי יוסי בי רבי בון עד שרא בא מעשה אצל ב"ה היו ב"ש נוגעין בה משבא מעשה אצל ב"ה לא היו ב"ש נוגעין בה, אמר רבי אבא מרי ויאות מה תנינן טימאן שהדות למפרע מיכן ולהבא לא, רבי הילא בשם רבי זעירא ניקב הגרגרת למטה ממקום שחיטה גידון בכל שהוא והיירו הוא שלא במקום שחיטה בדא דתני רבי חייא מצות שחיטה מן הטבעת ועד הריאה ותני עלה בנפי ריאה תחתונה שהוא למעלה: אמר רבי יונה לא אמרו אלא לפניו מן השקידים הא לחין ברובו, מה לקולא ולחומרא, אין תימר לקולא דלא סברין מימר כל שם מוח

בקה. צצוד צת יונא כדאנריקין צצצלי צקא צר יונא, ונ"ל דחדל לחכם אחר שנוא יאמר לו ופ' הק"ע שנוא יאמר לו ועוד קאמר, חדל דלין לני כפוק תחת רב לפסוק כותבי ריהוייך על עלונו ואין לני אס יודע לאס רולה להמניר על עלונו וני לא שצקינן אותו ולאיהו לורך ישאל לחכם אחר שיאמר לה והתוס' צ"ע (ז' ד"ה הנשאל) הצילו הג" כונו שהוא לפנינו והעפ"כ ק"ל דרק צחקור לו לא ישאל ת"ח אחר שיתיר לו אצל צסתימר יוכל לשאל לחכם אחר ויאסור וכן ה"ח אין נותיר ונה שחקר חצרו אצל חוקר ונה שתימר ונופרסין הירושלמי צצבת הבה וכי תנן הנשאל לחכם והיתר לא ישאל לחכם אחר שנוא יאסור שנוא והלא רק אל ישאל לחכם אחר שנוא יתיר תנן ועיין דרין ודל"ס וצחקור ונכילתן והכל אנריקין ונופרס דהא צהא תני דלס נאנור שחצרו אין דשאי לחקור חין לו לשאל שזה יצולו לידו חטא וק"ל להאי צרייתא כנוי דצתימר חל הולחור"כ ונפני כצודי שול חס חל חין לו לחקור חק בי רשות לכל אחר להמניר וצרייתא השניה כצצבת הרי" והלחצ"ד צצני חתיכות דליקורא ונה סייך רק חס ה"ח חקר אצל לא צצתימר, והתוס' שכתבו שם נפ"ו צין קואל ונשאל דלנו הטואל חס הודיעו לו שכתב שאלתי לפלוגי ונוהר, אצל הנשאל לא יתיר ק"ל דנשום כצודי של חס הוא ונה לא סייך צצני קואל חס ונודיע שכתב שאל לחכם ודוק:

דך חנור קרום עליון: וצצצני הג" רב ושנואל דאנורי הריהו קרנא עילאה חנ"ג דלא חניקצ תהלה ואנורו לה עד דליקצ תהלה, ולפי זה ק"ל לרש"י וקיימנו דפסקינן כלישנה צתהל ואי חניקצו זה צלי זה כסר

חד הוא, אין תימר לחומרא דלא סברין מימר שקידים עצמן ברוב, נשמעינהו מן הדא נשברה השדרה ונפסק החוט שלה ואמר רבי יונה מן השקידים וחוצה חוט השדרה, הוי לא מר אלא לחומרא רבי יודן אמר איתפלגין רבי חייא בר בא ורבי שמואל בר ר' יצחק ותרייהון בשם רב ושמואל חד אמר קרום עליון וחורנה אמר קרום תחתון, מן דמר קרום תחתון מתניתא אמרה כן ניקב קרום של מוח, מן דמר

מן הטבעת כונתית פ"א, והוא תוספתא שם: תחתונה כלומר נשעדין כונו שהצננה חלוי שהוא לנעלה כשלאחרין הריאה צקנה והוא וון חמזה ולנענה כל ונה שיעצב הקנה דרך שם טריפה נשחו: לא אמרו צונתני: טריפת הנוח צונתני: לפניו מן השקידים והוא פולין דצצלי ונחפילין ולחון צצודו כחוט השדרה: מה לקולא ולחומרא. הש"ס קא שקלי וערי אי רבי יונה לקולא ונונה דהוי צצדין צצודו חס לא חנור רבי יונה כן או להחומרה וברנפרס דליכא לנניר דכל שם ווח חד הוא והכל צונתני ואחר ר' ינאי לאשנעין לקולא דעון הפולין ולחון צצודו או דהוי צצדין. לנניר לקולא דעד שקידים צונתני ושקידים עליון צצודו ואחר ר' ינאי לנניר לחומרה דרך מן השקידים ולחון צצודו חס שקידים עליון צונתני: ואמר ר' יונה, והשתא הוי נקום לטעות דפי' דנשקידים עליון חוט השדרה הוא קנול דשקידים עליון צונתני, וליכא לפרס דנודנדיק לנניר וון השקידים וחולה ש"ו דע"ז קפיה, דל"כ כיון דכצד השנוענו זה לנאי לריך ר' יונה לשנוענו עוד הפעם, ונפעט ווח להיפוך דלקולא חנור, אלא ודאי כנו שפרשנו: בשם רב ושמואל כלו"ה חליצי דרצ ושנואל דמר חנור שרצ ושנואל ק"ל דוקא קרום העליון והשני ק"ל דהכי ק"ל לרצ ושנואל דוקא קרום תחתון, ונפרס הש"ס דטענא דנ"ד קרום תחתון דכן הוא נשנוענה הנשנה קרום של ווח והוא הקרום תחתון כדאנריקין צצצלי חייח

כשר, ור"ס ור"ת דפקדו כלישכא קנול כנוי ונזכר דכ"ל דהאי ואנורו לה לא רצ ושנואל ניחור ופקדו כרצ ושנואל, אלף בשיטת הר"ף והר"נו דיעות שוכית עיין כל זה בזה"ה וכו' וכו' חונס שיטת הש"ס הבא ודאי ח"ל לפרש רק

דכל חד דוקא קאנור ופקדו הר"ף והר"נו כג"ד דוקא קרום התחתון, אלף דקשה נ"ט דו"ד דוקא קרום התחתון וכן הר"ף והר"נו דפקדו הכי, אלף החוש נועיד כנוי שכתב רש"י דקרום התחתון רק לא נוגין וכדלחור הש"ס הבא, וי"ל דס"ל דקרום התחתון חף שהוא רק נ"נו כיון שהוא דבוק על הנוח נוגין, ונשאל"כ אם ניקב ונשאר רק קרום העליון הסקודו לעלם ולא נדבק למוח אין זכרו להגין בעד הנוח שנזכר דרך הנקב ללחם ולחף שהוא חזק אין זכרו להגין וזהו שדקדק הר"נו ז"ל לכתוב אם ניקב העליון, "הסקודו לעלם" בלשון ואם ניקב התחתון "סקודו למוח" טריפה:

עד נוקם הפרשות: צפירות הצנה בין הפרשות ונוה כפ"נו לדיחא כבר האריכו הראשונים, ורש"י ז"ל ונזכר ג' שיטות צנה, והרמב"ם כחצ צפ"ט ונחל שטיטה ה"ד, ושלש פרשות הן ואלו הן שלשה עליונות דבוקין זה צנה לנטיח ונחוליות, הסדרה אלף שנוה שכתב עד סוף פרשה שניה שלף ישאר אחריה אלף פרשה שלשית הסקודו להחילת האלף, דייק ה"ה לומר דפי פרשות שלשית טריפה, וה"ק שלף תלמוד עד סוף פרשה שניה ופי פרשה שלשית כשרה, ולחף שלפי הש"ס הבא ודאי נשנוע דרך ראשונה ושניה טריפה ושלשית כשרה ולחף פי פרשה שלשית ע"כ נפרש כפי"ה וכן עיקר:

עד הגוף: כתבו התוס' י"ט להכתפך אם פ"י לנטיח נוקם חיבוק צגוף או לנטיח נוסף עלם של כנף הנחוצה לגוף והספק הזה הציאו כל הראשונים והלשון שכתב הר"נו, עד בין אגפים נראה יותר כשיטת הרשב"א

עד הגוף הכה דקאנור והש"ס הכה דקאנור עד נוקם חיבורו לגוף: ונחיתא: עיין ונה שפרשנו וצנה כיחל ונה שכתב הרמב"ם (פ"ו ונחל) שחיתה ה"ה) הלכ שניקב לצית חללו בין לחלל גדול של שנואל וכו' דהרי זה פשיטא כיון דלצית חללו נשנוע בין לחלל גדול ובין חלל קטן אלף ודאי דזה אין פשיטא כ"כ, ורק קושטא דמילתא הכי הוא דל"ש חלל גדול או קטן ומפני זה לא דחי זה הש"ס צצלי:

בקרנה קיינות: ונוה י"ל חקירה גדולה, נשתתיר כזית צנוקם חיותא וכזית צנוקם הנוה אם צעיקין ג"כ שיצו הסקופות קיינו, וצצלי לא נזכר כלל אל דקופות אי צעיקין קיינים, והש"ס הבא

הכבד צנוקם ונשנוע צנוקם וכן פסקו התוס' והרמב"ם איתא חמי' אקנה הכבד צני' ופי' אפשר לומר שטריפתו צין ניקב, לניטול, דדוקא גבי מחול חנונין הכי, אלף צשאר ויני טריפות כ"ש ניטול דטריפה: במוח היימת, וגזי

חייתא דנותח ציה נוחל ונ"ד קרום העליון, ס"ל דהא דקתני קרום של נוח היינו קרום דנוגין על הנוח, והוא קרום העליון, אלכ קרום התחתון רכיך ולא נוגין: מה אמר בו רב ושמואל, אל פשיטא דנותח דוקא קרו' של נוח תנן, אלכ להאי ליטחא דלחור קרום

התחתון והיינו נוקם דנוגין על הנוח ח"כא לננעי צנוח עליו ופריך אל: ניקב קרום של מוח חנן דוקא קרום והכי תרי ליטחא פליגי רק חליצ"י דרצ ושנואל ונה כינהו קרום של נוח, אלכ לכ"ע קרום דוקא: בגין דלא מתניי ה"פ לעולם חפ"י ונוח עליו, והא דקתני קרום נזכר דככל ה"ח טריפות לא נלינו טריפות צקרום ופורש רק צנוח וקנו"ל צנוחא דלפי' ניקב הקרום ה"י טריפה וכו' ונה עליו: ותנא עלה, לפרושא דהיינו דוקא טקקרום קיים וזה פשיטא אלף ודאי דלחשנוניין חתא דלפי' ונוח הראש כשרה (ובלי ח"י ונחל) עלה ה"י חנונין דהיינו דוקא צנוח טחנות) הדא דתימר, אל דקתני חוט הסדרה שנספק צקרום היינו רוצ עורו וכן ה"ח צצלי וחתיא כההיא דתני רצי הוסעיא לצייל דנוח זה לא נועלה ולא נוריד: נשפך, הנוח בקיטן של נויס או שנוק כדונג וכן צרי"ף ורמב"ם: שמענו למעלה, ללד הראש נוחין, ונחיל חוט הסדרה דהיינו ונן הפולין ולחון: למטה, אלכ עד היכן כה של חוט הסדרה לנטיח: עד מקום הפרשות, ונשס וליך לא לויטורק עוד והכי פרשות שלשה נינהו והוא כדפירש"י נוקם שס ונחללל החוט כנוה פולין זה כנגד זה לטחי חירכים ולחצ (ולדעת התוס') זה לנטיח וזה) וקאנור דפרשה ראשונה ושניה טריפה ושלשית כשרה, אלכ פי פרשה שלשית טריפה (כן כתב ה"ה לשיטת הר"נו ועיקר ושאר הדברים צפירות ונזכר צאריכו צנופרש"י) בעות עד כונה הוא חוט הסדרה: עד הגוף, נוקם חיבורו לגוף ולדעת

הרשב"א עד נוקם כלות חיבורם ה"ה חנור הלכה כר"י ונה חנוין הוא דר"י ורשב"ל הלכה כר"י, וגרסין "רצי יוחנן ורשב"ל הלכה כרשב"ל" צנהו וכן הוא צכונה ונקוונות ט"ס: בגין דבהנא, נלינו טבהל ס"ל כרשב"ל וה"ה יחיד ורצים הלכה כרצים: כיני מתניתא, ל"ל כן צנתח"י: לבית חלל, לחיה חלל שיה"י, לחלל גדול של שנואל או לחלל קטן של יוני, דאי "לחללו" נשנוע דוקא לחלל גדול ולא ס"ל הש"ס כדלחורין צצלי חצית חללו ונה לי חלל גדול או קטן, דלצית חללו נשנוע כדקתני לצית הקופות דהיינו לקנפון שיה"י ולפי כן חנוי ונוכחין לומר דעיקר הוא קנפון גדול, אלכ הכה פשיטא הוא דכונה על חלל הגדול ור"ל חללו הידוע ונשאל"כ לצית חלל" ודאי נשנוע לחיה חלל שיה"י: מן גוו דמתפרשין:

ג"י שנתפרשין לחתחל וכן הוא צצלי כולחן חפילו קנה איתא חמי' אקנה הכבד צני' ופי' אפשר לומר שטריפתו צין ניקב, לניטול, דדוקא גבי מחול חנונין הכי, אלכ צשאר ויני טריפות כ"ש ניטול דטריפה: במוח היימת, וגזי

הבא לא זכר בלחיה נוקם לריד להיות הכזית ונוכתהרה
 דהיינו נוקם חיותה והוא סביב הסופון והש"ס לשיעתי
 דעריפות הכבד לאו נוקם וורה הוא ודוק:

דריש'ל ונשנש וולא נשתייר
 מונו כלום חל נשת'ל אפ' פחות
 נוכיז כשרה וקפיט'ל הדיוק להיפך
 דוקא כוזת חלל פחות ונוח טריפה
 וקאטור די יוקי דריש'ל לאלו דוקא
 וקפיט'ל עיקר, וע"ז פריך רבי
 צון בר חייא: מה חמית מימרי-
 ונה רחית ליוונר הכי, דילונא
 להיפך, רישא עיקר וולא נשתייר
 היינו כלום חלל נשתייר אפ'
 פחות נוכיז כשרה וקפיט'ל
 לאלו דוקא: מיל היא שאין לך
 צכל הי"ח טריפה קולא כוז
 שאפ' ניטל כונען כולו כשרה,
 ולכן אין לך להקיל עוד יותר
 ולוונר דאפ' פחית נוכיז כשרה:
 פסקא במה אנו קיימין להל'
 דקתי צונתימן נקבה

[illegible]

גרידע טיפּ וועסער: לרובא ללא!
וועניג דעם ר"ח צוועטע
וועלכען הערשט דעוועטען
כערט: שלפוחות. גרסי וכן הוה
צבע, וואו קערט קערט וועט
צוויי, וואו האט וואו ערשטע:
וועט עד רגל שטייט וואו רגל
קערט העלן וקס"ד אכל קערט
זוועט, וואו וואו דס"ל קערט
ער רגל וועט דעם רגל
ער רגל לכע: לא סוף דבר.

יד הדיחא בקרוס התחתון ארונות
 בלי שום חילוק והרי ארבע ואלו
 בצלילי האי ריחא דלגילד בארית
 אינקא התחתון ונאנעז קוב
 ע קוב יולאח אנדריק דביי וביי
 הוא הינקר אי אינקא העליון
 התחתון

יֹסִי לֹא סוּף דָּבָר וְלֹא נִשְׁתַּיֵּיר הִימָנוּ
כְּלוּם אֵלֶּא אִפִּילוּ נִשְׁתַּיֵּיר הִימָנוּ פָּחוֹת
מִבֵּית וְתִנִּי בֶן נִשְׁלַח הַכֶּבֶד וְנִשְׁתַּיֵּיר הִימָנוּ
בְּבֵית כִּשְׂרָה הֵא לֹא נִשְׁתַּיֵּיר הִימָנוּ
בְּבֵית מְדִינָה רַבִּי בֶן בְּרַחֲמִי בְּעֵי מֶה
הָמוֹת מִיּוֹר לֹא סוּף דָּבָר וְלֹא נִשְׁתַּיֵּיר
הִימָנוּ כְּלוּם אֵלֶּא אִפִּילוּ נִשְׁתַּיֵּיר הִימָנוּ
פָּחוֹת מִבֵּית מְדִינָה וְנִשְׁתַּיֵּיר הִימָנוּ
בְּבֵית כִּשְׂרָה אוֹ לֹא סוּף דָּבָר וְנִשְׁתַּיֵּיר
הִימָנוּ בְּבֵית אֵלֶּא אִפִּילוּ פָּחוֹת מִבֵּית
וְתִנִּי בֶן וְלֹא נִשְׁתַּיֵּיר הִימָנוּ כְּלוּם הֵא
נִשְׁתַּיֵּיר הִימָנוּ וְאִם פָּחוֹת מִבֵּית כִּשְׂרָה
כִּיל הוּא יִשְׁהַלִּילוּ בְּכַבֵּד אֵין לָךְ אֵלֶּא
קוֹלֶתִּיהָ:

בספקא: הריאה שנקבה או שהחיה:
במה נז קיימין, אם בחרם
נקבה מדיפה חסרה צורכיה מימה, אם
בעבייה לית נקובה בבשרא וניתא
לרבי שמעון, לרבנן, אלא בן נז קיימין
לצדדין דא מתנתא נמבה הקרום או
שהחסרה בעבייה ומה פליגין רבי שמעון
וורבנן בחסרה בדם בנקובה כל עמא
מודיי רבי הילא בשם רבי זעירא עד
דאנן תמן שמעת אמרין מן הדא, ריאה
שנשפך בבדא דמיא או נימוק בישרייה
מדיפה כד סלמינן להבא שמעינן הא
דתני רבי חייא גמורה הריאה וקרום
שלה קיים בשדה שלחופת שנמלה
בשרה הכבד שעלה בו תולעים בשדה
על הלבה זו עלו בני אסיא שלשה
רגלים ליבנה ולרגל שלישי הבשירו
להון: רבי יודן בשם רבי חייא אתפלגן
רב ושמואל תרייהון אמרין קרום העלין
ורבי יוחנן אמר קרום התחתון, אגרי.
חגי מסתברא דין מודין לדון ולא
פליגין דכי סליק זעירא להבא אמר לא
סוף דבר אינקב קרום העלין, אלא אוף
אגליד כהידו וורדי בשדה דתחתותי
מיניה מגין, ולא סוף דבר אינקב התחתון
אלא אוף קלייה דזיקי ביניהון בשדה.
דלעילה מיניה מגין, מה פליגין חד

כו להבין ג"כ דברי
 קרנא עיכא ואנרו
 9 וארעו צבי גבי
 או תתא צבי עיכא
 פליגין

התחתון דכבדה חלל חפציו נקלק כולו ונס
פליגי צה לא הוי נור ריז בדפסיסיל ליה זה
ציה חייס הא דאמר זעירא הכא וכן רבא
דוסי שצחנו ורלו שקדוס התחתון ענין וכן
נחנוקת כלל: אלא אור קלייה דיוקא שנס
לא כי פליגי צהא פליגי דנניד קדוס העליון

ודלי' הקצרה כותנת דקיפא ונפרש
 לרישא ולי' הקיפא בלא דוקא
 בלונה לן הקיפא בבל, הא ונרישא
 שנוענין ולא כשהייר היונו כלום
 הא כשהייר היונו כלום כשרה
 ועוד דקצרת הנוקסין הוא להיפוך
 מקצרת הפשוטה, דהקצרה נוטה
 לונור דקיפא דוקא קתני
 וזה ח"ן קוטר לרישא ד"כ דכל
 בחין זו ביזה בלא כלום קריה
 לי' אצל לי' חלונר רישא עיקר
 ופשוטה ונביזה כשרה הוא קוטר
 הקיפא דקתני צבוחה, ו"ל דהנוקסין
 על "ולא כשהייר היונו כלום"
 קפידה דלי' בלא דוקא ונ"ע בלא
 קתני ולא כשהייר היונו ביזה
 ואלא ח"לערך לקיפא בלב לפרושא
 דדוקא ביזה, הלא ודלי' דהלי'
 ואלא כלום דוקא הוא, וקיפא
 בלא דוקא דהא בלא צ"חבור
 אביזה עסקין דליונה קחם אביזה
 כביות, לכן קצרה יותר לונור ולא
 כשהייר היונו כלום דוקא הוא
 ודוק:

פסוקא: ויהי פלוגין דהקדש:
עיינ דבלי (נ"ז)

דקאנאר לזיפוף, הינו נקב דלית
ציה חקרן אלל נקב דלית ציה
חקרן אפי' ר"ס נוודה, וקצרת
הצבלי קשה דהא כל נקב צונשו
ואין נפוקתא. צין נקב גדול או
קטן, וכן גבי כל דענין עד
שינקב לציה חלול, אין נפוקתא
צין נקב שיש או אין צו חקרן
דזק דיתוי הלא דרתי הש"ס דלא
תתפוט עובא. דחקרן צפנים
שונים חקרן, והש"ס הכא ס"ל
דזחא גופא פליגי ת"ק ס"ל
חקרן צפנים שונים חקרן, ור"ס
ס"ל לא שונים חקרן, אלא
דקשיא וואי עד שהנקב דקאנאר
ר"ס, עד שתחקר לציה הקונפוטות
הר"ל, י"ל דרצותא אשנענין דלא
צעי חקרן גדול, אלא נקב שיש
צו חקרן, וקאי על ת"ק דקאנאר
ואי שתחקר צפנים, וקאנאר ר"ס
דלתי חקרן למו דוקא אלא
נקב שיש חקרן, והעיקר הוא
שיבא הנקב עד ציה הקונפוטות:
מה פליגין חד גר קרום
העליון דזק תחתון:

ע"ן נח שכתבו, וזה אור
הצבלי "רצ ושנואל ור"א לחנני
לה קרנא תחלה" והיינו ג' הר
נוח, ופי' קרנא עילאה צבי תחלה

דוקא אי אייניקל קרום העליון צל
בורד, קרום התחתון נאגן, וואו
דאס אייניקל העליון צל
קענען אפערירן. וואו דער
זיידע דעמאלט וועט זיין
ווערן: מ'פארשט: מ'פארשט

תמזן תנינין. שבת פ"ז ה"ב דקמ"ב

דעתלתא זינמנא הוי חזקה, וכיון

דעם צווייטן קאפיטל פון דער וועלט פארשטייט זיך פון זיך אויס, און דער צווייטער קאפיטל פון דער וועלט פארשטייט זיך פון זיך אויס.

[illegible]

אכל שלל לנולו כלל ח"ל כיון דליכא עדיין חזקה זיונא הוי חזקה דחנניה סבכתא נאסירא: אודניי חונות אכל לפי ג' הר"ף קסא ונ"ט חונר לה הנתיני הא וערוגה קרי ללחונות שנחלקו לשתי ערוגות של יונין כיון דליכא חזקה חסור לנולו וכן קסא על דברי הסוקי ושל שנאלו: אפה למבחה: כסאי תלויה דרגליה וצני נעיה סס דבכז נראה דקצר צתרי זיוני הוי חזקה נדחונר לה כלפי הטבח אז הנה סתתא וניונין ותרתי נשנאל, וס"ל כרנא צצצלי דכל יתר כנעול

דוני: איתבעת מתניתא. חיפסו אחרי נשנה ויתוספתא ונקור להא דתני רבי טיין ולא ונאלו ולפיכך חונרו לו שאין נוקצלין זה נופני הא דרש"ל: שלא נכנסה לחבורה שלא כנסה צחצחית דר"ה ור"א וכהאי גוונא חונרין צצצלי כל נתינתא דלא נתיני צי ר"ח ור"א לא חותמי' וניס' צצית חונרס: עד ראנא תמן. כסאיית צצצלי: צורביה ליה. סיה קסא לי רק אחת על האי שנעתי וסא "יתר אחת" וניט הוי עריפא כסנאטי לאי שנעתי שפיכסו זאת דה"נ צוגה ופניא נגד סלעית אכל אי נחדר אפה ללד הלז דדרי דלוי קיינא וכסרה: אודין חורד. עינייתא דחורדא וקניול דלש"ג דלא קיינא דדרג דלוי וליא ונ חונרין גס: נולאס צציתא שאין להס ודלא כלל אפ"ז נטרפא צקניס: מדי שיהא דן. נחחר דלטרק צנשא: ממין כשרה. הטעם סיה סדרתא לענווד ונלד יונין ולא ונלד שנאל ולא ירעין מאי הא. ונזנסיפס לפנייה נראה שלל ידעו ח"ד לרון צזה ולפיכך חונר ליה ר"י וסא נתינתן סיה סריחא שנקבה וקירכה זו נחונת נקב סיה צאה כרבתא רש"י ז"ל נתיך שריחא שואנת כל וניי נקסא ונחונקא נצנא עב צחוכס ואלא חוננס נעט נעט ונקסא ונצגית קרוס: דא מפקי ויקה וסאי חונרין דלא וננקבה: איני קרוס. וסאי קירכה נוני קרוס נחונת נכס סול: אתער רבי יודן. כדלא דרי יודן חסב נחנצות ח"ד לדין להסיל, ולקול דצריחס נחצר וחונר סכעת נזכר סול ונח שעליו לדעת ותידעו גס אחס ונח שאנור ריה צחכס זז: כסדרן דהיינו רציתיה וזו נחניס על זז שסיכנת יחד וסין נחפסקן חדרה הקרוס סולך וסוק: שלא כסדרן זו נחוסכת לכאן חו לכאן וסוקרוס נחפסקן: חד דרתי

אודניי ושתי ערוגות לריאה והוא דמהדר אפה למבחה. הסרה אחת יתרה אחת נתחלפו זו בזו טריפה. איתבעת מתניתא ולא אשכחיתא אמרין ליה כן הוא' מר רבי שמעון בן לקיש כל מישהי שלא נכנסה לחבורה אין סומכין עליה. אמר רבי זעירא עד דאנא תמן צורביה לי יתר אחת כד סלמית להבא שמעית דהדא דתימר יתר אחת כנגד ומהדר אפה לצלע ברם מהדר אפה לליכא בדרי קיימי וכשרה. רבי לעזר בשם ר' בון אודין חורד שנקבה טריפה והוא שניקב הכיס. רבי יוסי בי רבי בון אפי' לא ניקב הכיס. בעין קומי דרבי אבהו אודין חורד מהו שיהא דן בחסר יתר וחליף אמר ליה בבלהון כשרה. חסר אודין. ואודין חורד משלימה א"ל מימין כשרה משמאל טריפה. דילמא רבי הושעיא רובה ורבי יודן נשייא חוין יתבין והוי רבי יוחנן תמן אתי'א קומייהו ריאה דסריך אודין לאודין ולא ידעין מאי דאי לחש לו רב יוחנן באורנא דרבי הושעיא רובה ולא מתניתא היא הריאה שנקבה אמר ליה וסא לא מפקי זיקי אמר ליה ולא אמרין תמן קרוס מחמת מבה אינו קרוס. בי בדין אתער רבי יודן נשייא ואמר בדין ידעין מה דמר רבי חייא רובה אודין דסריך לחבריה כסדרן כשרה לא כסדרן טריפה והיידו הוא כסדרן היידו הוא לא כסדרן חד לתרי תרי לתלת תלת לערוגה מימין. ערוגה לחד חד לתרי משמאל א"ר יוסי חמיתא לשמאל דטריף כסדרן. אמרו לו שמא לא חמית רבו אלא מן גב לגב אמר רבי בון ויאת רבי יוסי בי רבי בון אנא פתר לה תרין פתרון באלכסון ומשפיליה לרישא ברם מן גב לגב כשרה. רבי בון בר חייא תפתר ברבי נחמיה ובפושריי ברה. איתא חמי קרוס מחמת מבה הוא. אלא לית בן

אכל שלל לנולו כלל ח"ל כיון דליכא עדיין חזקה זיונא הוי חזקה דחנניה סבכתא נאסירא: אודניי חונות אכל לפי ג' הר"ף קסא ונ"ט חונר לה הנתיני הא וערוגה קרי ללחונות שנחלקו לשתי ערוגות של יונין כיון דליכא חזקה חסור לנולו וכן קסא על דברי הסוקי ושל שנאלו: אפה למבחה: כסאי תלויה דרגליה וצני נעיה סס דבכז נראה דקצר צתרי זיוני הוי חזקה נדחונר לה כלפי הטבח אז הנה סתתא וניונין ותרתי נשנאל, וס"ל כרנא צצצלי דכל יתר כנעול דנתלתא זיוני הוי חזקה ונשוי דלא אחזק עדיין חונר לה הנתיני ופני פקוח נפס, נוס"כ אי צתרי זיונא הוי חזקה חסור לנולו כלל, ונ"ט חונר לה הנתיני, וי"ל דהחזקה נחלקת לצי' קוגיס, ח' סונת סילד נחונת ונילחו צלי שוס עילה וקיצה אחת, צ' סקס קיצה סקקצ וניתחו ונפ"נו צזה הוי דצאופן הרשפון חסור לנולו כלל, וצאופן סאי אחזק רק צוילה חרונה או ירוקה, אכל כסאינה חרונה או ירוקה ונית ונפ"ז י"ל דרש"י ק"ל צתרי זיונא הוי חזקה, אלא דלש"י אי נוספקא לן צתרי רשפון וסאי וניו ססס נחונת ונילחו, או נחונת ססיה חרונה או ירוקה, גס צבי סאי גוונא כסנצנל צו דנו וניתר וחונר סיונתו נופני פקוח נפס, חוננס הר"ף ז"ל פוסק דצתלתא זיונא הוי חזקה לכונגורס "רציע" ונפני סחזקה סיה ע"י שחנילה ירוקה חונר הנתיני וכיון דנצנל צו דנו ליכא חזקה, והסוקי סוכיוו דצתרי זיונא ככר אחזק, אכל רק ונילה ירוקה ולכן חונר להונתן ססס נצנל צו דנו ליכא חזקה, נוס"כ אי לא אחזק צוילה ירוקה וניט חונר לה הנתיני וצנור צס"ד: חסר חון וסון חורד נשליעה: כתב רש"י ז"ל ור"א ססס חסרו חונות סיוני נטרפא חורד סוליל ויותרת סיל, ונחנצו' הצצלים ונלחתי כן אכל לא שנעתי וסין דכר נראה צעניי כיון דלא קיינא דלא דידעו יתחת סיה וסון הרלוית להיות חסרות וסוי לה חליף וטריפא" וסנה סאי סחונות הצצלים סול סירוסלוי דסכל וסרנצים פסק כן צס"ה וסלי' סחיה ס"צ ועיין צס"ה וס"ו סס:

דללא כסדרן הוי נחלסונה לשלישית אכל ונן הרלסונה לשניה צכל אופן כסר, וכן כתב הרש"ס צצצנת דברי רש"י ושיקר ודע דלף לשון סרננצים סס וסורין כן סככת, כסון סכסוכה רלסונה לשלישית, ולא ידעתי וניי רלו לחכניס דצדריי סיעה חסרת סה ספתי קדשו צנור ונללו, "כגון" סכסוכה רלסונה לשלישית, עוד נצואר צכאן דל"ס חונה ללונה ונ"ס חונה ללונה צכסדרן כסרה סלא כסדרן עריפא וסול כסיעת רש"י וקיינעו וסיון צס"ה סכן סול ג"כ סיעת סרננצים ז"ל: ברבי נחמיה. דצק צפסקין אי ונצנצן סול, וכן שנאל דטריף לחרס סצדק ונצנצו סוניס סול דטריף: איתא חמי דססני צבי סאי גוונא דציקת פוסרין סה נקב וסאי יס דלין קירכה צלי נקב וסאי נפשי' אפי' אי לא תצנצן טריפא דקרוס סעל' נחונת וסכה סיה דצסלונה גבי ריאה סקנוכה לדופן דצקנין אי לא צצנלה תליגין דפון וכשרה אכל סכל וסאי נפשי' חיה סקקס העיקר כי חל וסלי כקנה וסלי דלא ונצנצן נחונת קרוס סעלה נחונת וסכה וטריפא: אלא לית

לא לריבם דלינקב ונלגו דרך סניפון צל חמט בשבדק ח"כ צריא שלינו עסקין וליך יתכן שהרגיש צה ונקצה לו נקצ צסאר דברים וקריפה ולפ"י י"ל דוחט נוחט: במשמש ידיו: וסני דנוכסרי ע"כ ע"י צדיקה שנופחין שנוולת צחלל הגוף צכל ענין טריפה דלפ"י דרך אותו ודואין שכל ילא ונונה רוח, ור' זון ק"ל דלח"י הסניפון צלה: סניפון דלינקב טריפה, ונה חינוך שנוא ונן הרגשה ח"ל והכל עסקין שהיה עליה ספק טריפה ונפחיה הכותל ע"י חיכוך צלה ולא נקצה חזרים שטריפתן צנוסה: הרי ח"י זה ספק שקול דלד הלוקור הוא על סני אופנים ושכיה יותר וההיתר רק וולד ח"י ולא שכיה כ"כ בוד"ק:

ביומוי דר"י נשיא: כתב ה"ה (פ"ד ונהל' שחיעה ה"ד) ננולא כתוב נשנן טל ראשונים, ונעשה צנוחט שנוולת צריאה חוך הצבר ללאחר שמתכה ואסקרו חל הצהנה, ונה שנוכר וקצלו הנועות כנוו וגנורו שלא יחזיר נופני שחאקור חינו ודלי חלל נופני הספק חסרו הצהנה ש"ל צדקה צנופחה, ולענין ונוון ק"ל הנוולת נוחצרו עליו הריאה והנה חך שכתב שנוולא נשנן טל ראשונים, הוא ירושלמי נופורסת, ונה ראה לונה שכתבו שדצרים הרבה והירושלמי היתה נקוצלת צידס ונצלי דעת נוקור שדצרים:

דחני טבחיא וזבני כל עמא בשריה בין דין ודין אשכחת מחטה בחתיבה דריאה וטרפי רבנן, דהישי כל עמא אפריטייהו אמר רבי יודן נשיא אוקי כספא בחזות מרייהו והא בתחילה טריפה זבני, אלו הוית ריאה שלמה קמן היוני מבשרי לפום בן אוקי כספא בחזות מרייהו רבי יוסי בשם רבי ינאי סימפון שניבה טריפה מתניתא פליגי הריאה שנוכה לא צורכיה אלא דאינהב מלגוי אמר רבי הילא כשיתיה לרבי יוסי ובי דרכו של מנה לבלוע מחמי בסמפוני דריאה שכיח, רבי יוחנן אמר לציפוראי אתן אמרין בשם רבי ינאי לא סוף דבר מחטה אלא אף מורני ולית דו כן מה מעמא לאחר שחיטה הוא דפרשי: ניהבה הקבה: את כל החלב אשר על הקרב להביא חלב שעל המיבה דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר זה חלב שעל הדקין, אמר ר' יצחק בגין דר' ישמעאל כהני לית מן דמחי בידן דכהני למוכל חלב שעל הקיבה, קיימתיהו כהדן דמחלפה הדא מתניתא, דתני ר' ישמעאל אומר את החלב אשר על הקרב מה חלב המכסה את הקרב תותב קרום ונקלף אף כל תותב קרום ונקלף ר"ע אומר מה חלב המכסה את

פלוגתייהו צנוולת צריאה חתיב ונפחיה קוד' ונשני: דו ודאי מודין, צלופן שדקוה ונחילה רבנן דקסריין כנוי נודין דפליגי צזה וליכא דק"ל כשרה, והכל ויירי דלל צדקוה וכדפרשנא, והלי דקאונרי הדל דתינור צסלונה היינו שנופחה כשהיה שלינו: אפרוטייהו, כדאונריין דליגלחי וילתחל לנפרע דצבר טריפה צין: בחזות מרייהו והו' חידך הנוולת נוחצרו ועלי צהיא ח"ל סוף חס היתה שלינו היתה נטרפת: סימפון שניבה, כפי נחלי דאונר' צצצלי היינו דלינקב לחצרי חלל חיקב צצבר צצבר קותנו וכשרה, עוד י"ל דהכל צנופון קודס שנוכס לריאה ונשהי: הריאה שנוכה, והיינו קרום הריאה דל"ל לונר דהריאה קרי צנופון ח"כ חיד נפרנס ר"ש אונר עד שנקב לצית הקופות: דאינהב מלגו ונתינו ויירי דלינקב ונצבר דלז חיקב הקרום תחילה ולא צענין עד הקופות, והכל ויירי דלינקב ונלגו ולינקב הסניפון צצבר, ונה לא יתכן רק ח"י דרך צנופון צל ולכן נקסי ליה ר' הילא והכל ח"י דרך הקנה צצבר וודלי נצחון צל ולינקב הקרום וכבר תמי צנופנתו הריאה שנקצה טריפה: מחמי במספני דריאה שכיח, כדכתבו הפוקקים שקני הריאה קריצס לקנה ורמזים ציתר, ולא פליגי על הל דקאונר לעיל, נחטה צהדי דשני וניא עמיד דלע"ז דזה וזה גורס ש"י שהן קנווכין ורמזין ונחמין דצהדי דשתה ויח צלע דבר קל כוחט: מורניי חולעה, וחלי צפלוגתח דנחן דנוטרפי צנוחט ונוטרפי כנוי צנוכריל דחייסין שנוא נקצ קרום הריאה וקאונר דלל כן חלל דלכיע לא חייסין דלאחר שחיעה שחפס חוס הטבע פרשי: את כל החלב, צריאה צספרל ויקרל דבורל דלדנה פרשתא "ד והג" שס כנוי חכל וצצצלי חג" להיפך: שעל המכה וב"ש שעל הדקין דלוקור ור"ע ק"ל דוקא שעל הדקין נופני שחלצ שעל הקרב ונחוצר צו והכתוב ונרציהו נחל כל החלצ: בגין דר"י כהני, וק"ל דלוקור, ח"י ח"ש שנינה צידי הכהנים דנהגו צו היתר צתנויה, והכל נאסר ע"י ר"י שהיה צ"ד טל כהנים: דמחלפה דגריב להיפך דר"י ונוכסיר ועפ"י נהגו הכהנים היתר כדאונריין צצצלי כהני נקייס כהני: תוחב, והיל שנולתו ונחגוניין והיל חותמיה ופי' שהול שנוולת פרוש והיינו על הקרב וכן על הדקין חלצ

אכל חלב שעל הקבה אינו תוחב ונוותר ור"ע ק"ל דרך הרתי
צענין קרום ונקיץ וחף חלב הקבה חסור: בטמא לא.
ואפי' היכי שהחלב סס כל שעה ונהדק, אכל ריאה שנקבה
ושונן קותם פשיטא שאינו כלום דאין זה שונן הריאה
והקתינה אינו כלום דאין שונן
לריאה: אי ר"י דקיל חלב הקבה
נוותר, ח"כ אין באן חלב עונא
ונחי "הא עונא לא" דקאנור, ואפי' ג'
דע"כ לא בחלב הקבה לצד ויירי
אלא כל חלב טהור שהוא שייך
לחיותו אצל קותם, וזה שייך
לומר הו' חלב עונא לא, קושטא
דנתינתא הכי הוא אכל דב' ושנואל
בחלב הקבה ויירי וע"ז חנור
ר"א הדא דהינור ג' ע"נ דבחלב
הקבה גופא נחלקינן בין עונא
לקטור, ופסיד ונקי' חס"ס ונו"נ
אי ר"י ליכא בקבה חלב עונא
ואי ר"ע ליכא חלב טהור: בר"י
ואי קס"י לר"י ליכא חלב טהור
ר"י לא נותיר רק חלב היתר
והוא שהקבה עשויה כקבה ונוצחון
קרי בקשהייה וצפנים לציגול
קרי יתרת"י ופי' חננ, וחלב
היתר קותם והקבה אינו קותם
והא דלא קאנור חס"ס ר"ע הו' הו'
וק"ל דחלב היתר טהור ק"ל
לחס"ס דבקת כ"ע לא פליגי
דעונא ופליגי רק צית דל"ע
עונא: דתמן צצכל לא אכלו לחלב
שעל הקבה וקנ"ל דאף לזני
צצכל דלא אכלו, ונקתם קתום,
וס"ק צצכל טהור אף היכי דנחנן
צו חסור עכ"פ קתום, אכל עונא
נוגע לא: בהדא מתייתא, צהוקפתא
פ"ע דחולין תני ר"ה כצרייתא
דח"כ דר"י נותיר חלב הקבה
ור"ע חסור ולא כצרייתא חס"ס
דגרס"י להפיד: תני, תוספתא
נוכילתא וליחה סותמתן, חוקוני
צצכלי דהיינו שירקא דנועיל
שאדוק צהן ונואלין אותן רק
ג"י דוחק: ברם אית הלכתא
אכל קילא זו חיתא והיינו סך
דתני צר קפרא: שבמחוס נקב
שהיה נכצר נקב חסר, וכתבו
התוס' ואפי' יש סס נקבים הרבה
שלא צנוקס סיני ונקתצרה
דחלינן כולהו צוזא כי היכי

דנוכסרינן היכי דנוגשני ידי דנצחא ולשון חס"ס הכא
דקאנור "והחזיקו כשהן נקובין" ודאי ונשנוע כדברי התוס'
ולפי' ה"ה ריאה דהא חלינן סס ננוי צנושנוש ידי דנצחא:
אות מן דמר אפי' נאן דאמר אין ונקיפין צריאה ונוצוה
לצוה, ונודה הוא הכא שנוקפין צצני נועים, ופי' חס
בנאלו נקובין ואין חנו ידעים אי קודם או לאחר שחיתה
נקבו נוקצין צלידו עוד נקב ונודעין חס נוראיהן
סין ודאי לאחר שחיתה נקב, וכשרה: במשמש ידי
נתיחילה לא חקפו להדרי ורק ע"י נשנוש "היד חקפו
היד הדין וקאנור: יאות אחמר. פסיד קאנור דלקולא
נושנושין צידים ואי חקפו כשרה, אכל אי חקפי צתיחילה
רק לחונורה לנושנן צידים שונא לא יקפו לא:
זו סניא דיבי, כלומר איזהו כרס הפנימי זה קטיל דיבי,
וצצכלי נופורם כן והנזק לפנינו כן הוא צתופקתא ונכילתא, ופי' רס"י ז"ל שהוא הנוקס שעשוי כבים וקתום
צראשן ונקוס כחוס ונאלס אף לזאזים ושאר הכרס קרוי חילון: וסימני. להכיר הנוקוס: דפריי מביחיי. שנגלין
הנצמין בשפותחין הצהונה וכל הנראה ניד זה הוא כרס הפנימי וסס ג"כ הנוקוס דקניא דיבי: מהייט: תפר: מאן הוא דהודע

דתני צר קפרא: עיין רנוצ"ס פ"ו ה"ד, וצצכלי צעי
הוא דצעי ר"ה נור"א ולא ראה חאי נתינתא
דצר קפרא, וצעי היכי שלקחן חוזא אי חיישינן שונא הו'
נקובין, וע"ז פריך דודאי בין דלחניהו לחזוקי ריעותא
לא נחזיקינן, וקאנור אלא נקב
צני נועים דס"ד דניחא כיון
דליכא ריעותא לפנינו, ודחה
דאין זה ריעותא כלל דהרי חזיק
שהוזא נקבן עד דנוסיק כדחבא:
לא חקפו וכו': נולשן חס"ס
דקאנור, וחקפו צנושנוש
ידים" יש לזא ריאה לונה קבת
חרנוצ"ס סס ואס נשנושן הידים
צנקס הקפק, כך לריך לנשנוש
צנקס שנודעין לו, ואח"כ נודעין
זה לזה, וכתב צעל העיטור דח"ס
צצכל וקורקבן דליחור ננוי צני
נועים חיקרו וה"י חילק וקיל
דסן חנות דצנשן שנושנה כן הוא
אכל צנשן חונוראים לא הו'
צכלל צני נועים:
דתני רבי חי"ל: הנה צנותיתן
דקתני צנקבו לחון ודאי
דהקצרה הפשוטה הוא דהנוקס
ונסיב חנויהו צני נקב נופולס
לחון לחלל חנוק, ור"ח חני
צהוקפתא דוקא צצח"כ נחלקינן
צין לז' ח' לז' לדדון, אכל צהוקס
חפי' אין נקב נופולס טריפה
והקעס הוא דחיישינן שונא נקב
לחלל והצריא או שונא לא צדק
יפה, והו' פ"י הפשוט צהוקפתא
אלא שהנפרשים רואים להסות
שנושנה והתוספתא וצצלי לעשות
נחלקות ציניהם, ולכן תפס רס"י
פשוט צהוקפתא לעיקר, ונתיב
דקאנור לחין פיידו ללד חסון
ושח"כ היכי דניקבו זה לחון זה
צנוקס חנויהו דכשרה, דצלא זה
הנולכל נכנס וצח"כ צהוקס,
וש"י ר"ת וקיייעהו דל"ש הנוקס וול"ש
צית הכוונת לא נטרפי עד שיח
נקב נופולס, וצח"כ דנקיט לצרונתא
דאפי' שדופנו כפול ונקב עוד
שס חפיה כשרה וועיין צתוב'
ד"ה נחמנ, והרנוצ"ס ז"ל שכתב
"הנוקס וצח"כ שניקב אחד נחון
לחון טריפה, ואס ניקב אחד נחון
לחון חלל חצירו ונותרה" נראה
ולאי דלזיל צשיט רס"י, ולכן לא חסור הנוקס רק
העתיק התוספתא נחמנ שנוולסה צעוצי צית הכוונת,
ואפי' סה"ה כתב דהר"ס תפס שיטת ר"ה, פשוט
דצרו חין ונורין כן, ונ"ל דהא צהא תליא דלשיטת
רס"י וקיייעהו קיל צח"כ ונחונקס, ונולד אחד צכל עיין
כשר, אלא דנשני לרדים רק חס לא ננולא קורט'
דס ננוי כשר וכן הוא נופורש צרנוצ"ס, חנוס הרשצ"ה
והר"ן ק"ל דנולד אחד ננוי חינו כשר צלי צדיקה וסיינו
כשיטת ר"ת דל"ש הנוקס ולי"ש צח"כ, וכצר זכר הכ"נ
דלפי זה ח"א לחלק צין נולד אחד לז' לדדון, רק
צין ננולא ללא ננולא קורט דס ועיין ה"ה וכל הענין
נצוחר סס אכל סוגין

ודאי דלזיל צשיט רס"י, ולכן לא חסור הנוקס רק
העתיק התוספתא נחמנ שנוולסה צעוצי צית הכוונת,
ואפי' סה"ה כתב דהר"ס תפס שיטת ר"ה, פשוט
דצרו חין ונורין כן, ונ"ל דהא צהא תליא דלשיטת
רס"י וקיייעהו קיל צח"כ ונחונקס, ונולד אחד צכל עיין
כשר, אלא דנשני לרדים רק חס לא ננולא קורט'
דס ננוי כשר וכן הוא נופורש צרנוצ"ס, חנוס הרשצ"ה
והר"ן ק"ל דנולד אחד ננוי חינו כשר צלי צדיקה וסיינו
כשיטת ר"ת דל"ש הנוקס ולי"ש צח"כ, וכצר זכר הכ"נ
דלפי זה ח"א לחלק צין נולד אחד לז' לדדון, רק
צין ננולא ללא ננולא קורט דס ועיין ה"ה וכל הענין
נצוחר סס אכל סוגין
לך
ודאי דלזיל צשיט רס"י, ולכן לא חסור הנוקס רק
העתיק התוספתא נחמנ שנוולסה צעוצי צית הכוונת,
ואפי' סה"ה כתב דהר"ס תפס שיטת ר"ה, פשוט
דצרו חין ונורין כן, ונ"ל דהא צהא תליא דלשיטת
רס"י וקיייעהו קיל צח"כ ונחונקס, ונולד אחד צכל עיין
כשר, אלא דנשני לרדים רק חס לא ננולא קורט'
דס ננוי כשר וכן הוא נופורש צרנוצ"ס, חנוס הרשצ"ה
והר"ן ק"ל דנולד אחד ננוי חינו כשר צלי צדיקה וסיינו
כשיטת ר"ת דל"ש הנוקס ולי"ש צח"כ, וכצר זכר הכ"נ
דלפי זה ח"א לחלק צין נולד אחד לז' לדדון, רק
צין ננולא ללא ננולא קורט דס ועיין ה"ה וכל הענין
נצוחר סס אכל סוגין

שפיר רק כנו שפרטנו והוא טעם רש"י והרמב"ם ז"ל לך. ווי הוא שגילה לך ונחשבת לציטצאנות חי היות אכלי עשר כצלה הייתי קטל לך ורק לנפוקת צאתי דצאנות כל דת

ברת צעל העיטור, דדוקא מריפות נוחות נוכח וכיוצא בה ודת נחזיק קיצון החנושי על תילס וכל ווי שאין לו דת דלינו נולדו לא סליק אינש אדעת' לאתנוי, אצל מריפות קבנה הוא לחצרת האדם הנודיני צטצט, ולכן אומר חי

יהודי או רומי ל"ל שלם עם דתו ופחד העונש יונעוהו עשות הרע: מיליהון דרבנן דאונרין צלינעל יעצור ועל יהרג, ואלו לא היה נוחתו על כפשו וסנך נולד הדין היה אצור את חייו: ואית דבעי מימר. שלא צטר כצלה היות רק צטר שאלה על כרס הפניניות סניקצ צנוקים דקניא דייצ:

ואות דאית רבנן ואלף דליכא רבנן צצצלי דפליגי ויהצי קיעורא חמרינא, וצנוקים סכנה ודאי דהיה לרין להקיל, אעפ"כ התחבד הוא דק"ל דכל עדות חכמה היא ופרי חקידוהו היה שחליב את כפשו ונוותה, כי לא יעצור חי

את חקידיו: לית אנא יבול. איני לא היה ציבוכתי לעשות עובדה צנפשי ולחשונתי כ"כ צנוקים סכנה כיון שנוגד הדין נותה, וקס"ל סתיה חלי עובדה צפרהסיא ולכן קאונר דפליג על ר"ש צן יהולדק דקאונר אצל צרבים אפי' על

ונולד קלה יהרג ועל יעצור, דל"כ נולד רצותא דרצי צא צר זינונא ואיך אונר רצי צון דלית הוא יכול לעשות כן: ברבנן דהסריין דאונרין שאין נקרא צפרהסיא רק לפני עברה, ואל"כ הכא צלינעל הוי: תני ריח, תוספתא ויכלתן: בעובי בית הבמות:

דהנס הצית הככות יש צו לד שהוא עב, ע"י שסם שני עורות דצוקים זה צזה, ולד שהוא דק, שאינו כפול סס ע"י שאין לו אלא עוד אחד והיינו דתני הכא "צטוצי צית הככות" דאלו צנוקים הדק כל שהוא נקצ נפולס:

טריפה: מצד אי דופן הפניניות: כשרה דחצרתה נוגיה עלה: בשני צדדין דילאס לחלל הגוף: טריפה: יש במקומה קרוט דם: כלומר צנה ד"ל דונסני לדדים: טריפה, צונן שנונאל עליה קורט:

דס, ואי קס"י נישא נשאר נקוצי דטרפי צכל עיני, אונרין צצצלי דהסם ליכא וידי לנפק ונותקת:

פסקא הדם צלחמותי השנה, אצל הכא דליכא נחת חס קודם שחיטה הוה נוסך הוי סך הדם צונחת ונולדל סריך ש"נ דלאחר שחיטה הוא: ג' ימים לפני שחיטה: כפ"ו לענין נז"נ דהוי נקח טעות והנוכח נוכח לחזור לו ונעתינו: לא הוגלד. ספיקא הוא ואם הלוקח רוצה נעתינו וייד הנוכח עליו הראש צצצת המכירה צצר טריפה היתה: ונהלוד בה:

אחר הרוב: כן פריך הש"ס ג"כ כהצות פ"צ וצ"ק פ"ה אך הקושי" הכא ח"ל להקציר, וכל דה"פ דהנה צהגלד פי' מוכה אונרין. "צידוע שהיל שנסה יונים לפני שחיטה" וודאי לא סייך לננייר דאולין צתר רוצ צהנות כשרות דהרי קוון שהוגלד פי' הוכה, אצל צלי הגלד פי' הוכה, לא אונרין. "צידוע שלאחר שחיטה הוא" רק ספיקא הוי כדפירש"י ונזיל צתר רוצ צהנות הכשרות וודאי צצצת שלקחה כשרה הוי, ואל"כ נולד נשני, כפ"ע היכי דהלוקח לא היצ זחי והנוכח טענו העמיח דלא אונרין הנוע"ה רק אולין. צתר רוצ והלוקח נשכל צלי ראה: שלא הלבד במידת הדין. כלומר דנוון לא הלכו אחר שורת הדין דנולד שורת הדין ודאי דאולין צתר רוצה, אצל צנוון חייסין ג"כ לתעוט: וייבא כהדא ואתיחא כהדא חני שנואל נני כי האי גוונא: שהלעיטה דק"ל להק"ם דנולד ע"הנה צהנה אינש אוכלת חלתה, הואיל והוא קס הנות אצל חי אחרני ויילתל דהלעיטה אדם עיקרי חלתה, דהעלין אינן נחזיקין כדאונר"י צצצלי: ספק אכירה: י"ל דהלעיטה אצל נוספק חי אכלה וייד לתוך נעיה, דבקתם צהנה שהעמיחו לפני חלתות חזקה דלא אכלה: צריך בדיקה כדכתב הרמב"ם (ה"ג) כל אחד

עון הצני נעיים שפסולות העאכל קוצצת צה: ורוב בהמות. ואנול לרין צדיקה כהלוך אחר הרוב:

לך דאלו היות אכלית הווינא קטיל לך אי יהודי יהודי אי ארמאי ארמאי אמר רבי מנא אלו הוי רבי בר זימנא שמע מיליהון דרבנן הוה מיביל ודמיך נפשיה ואית דבעין מימר בשר שחומה היות וניהב ברם הפנימית ואוף דאית רבנן דפלגין אמר לית נא אכיל מאי טעמא דלית חולקין על עדות אמר רבי בון לית אנא יבול למעבד עובדא בנפשיה ופליגי על הא דמר רבי ירמיה ר' יוחנן בשם רבי שמעון בן יהוצדה נמנו בעליית בית נתזה בלוד על התורה שאם אמר גוי לישראל לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה חוץ מעבודה זרה גילוי עריות ושפיכת דמים יעבור ועל יהרג

הדא דתימר בינו לבין עצמו ברם ברבים אפילו על מצוה קלה אל ישמע לו. היימתיה ברבנן דקסריין דאמרין במה הן רבים עשרה דכתיב יגדלשתי בתוך בני ישראל: המסם ובית הבכות שנחבו לחוץ: תני רבי חייא מחט שנמצאת בעובי בית הבכות בזמן שנראית מצד אחד בשורה משני צדדין מריפה, יש במקומה קרוט דם בידוע שלפני שחיטה אין במקומה קרוט דם בידוע שלאחר שחיטה, הגלד פי' המכה בידוע שהוא שלשה ימים לפני שחיטה לא הגלד פי' המכה המוציא מחברו עליו הראיה, ונהלוד בה אחר הרוב ומר רוב בהמות כשרין, אמר רבי בא זאת אומרת שלא הלכו במידת הדין אחר הרוב בממון אלא במיעוט וייבא כהדא דתני שמואל בהמה שהלעיטה אדם ותני

קורטי חלתות חזקה שניקב מעיה ספה אכלה ספה לא אכלה צריך בדיקה הגלד פי' המכה בידוע שהוא שלשה ימים לפני שחיטה לא הוגלד פי' המכה המוציא מחברו עליו הראיה, ונהלוד בה אחר הרוב ומר רוב בהמות לא אכלין חלתות אמר רבי בא זאת אומרת שלא הלכו במידת הדין אחר הרוב בממון אלא במיעוט:

פסקא

הדם צלחמותי השנה, אצל הכא דליכא נחת חס קודם שחיטה הוה נוסך הוי סך הדם צונחת ונולדל סריך ש"נ דלאחר שחיטה הוא: ג' ימים לפני שחיטה: כפ"ו לענין נז"נ דהוי נקח טעות והנוכח נוכח לחזור לו ונעתינו: לא הוגלד. ספיקא הוא ואם הלוקח רוצה נעתינו וייד הנוכח עליו הראש צצצת המכירה צצר טריפה היתה: ונהלוד בה: אחר הרוב: כן פריך הש"ס ג"כ כהצות פ"צ וצ"ק פ"ה אך הקושי" הכא ח"ל להקציר, וכל דה"פ דהנה צהגלד פי' מוכה אונרין. "צידוע שהיל שנסה יונים לפני שחיטה" וודאי לא סייך לננייר דאולין צתר רוצ צהנות כשרות דהרי קוון שהוגלד פי' הוכה, אצל צלי הגלד פי' הוכה, לא אונרין. "צידוע שלאחר שחיטה הוא" רק ספיקא הוי כדפירש"י ונזיל צתר רוצ צהנות הכשרות וודאי צצצת שלקחה כשרה הוי, ואל"כ נולד נשני, כפ"ע היכי דהלוקח לא היצ זחי והנוכח טענו העמיח דלא אונרין הנוע"ה רק אולין. צתר רוצ והלוקח נשכל צלי ראה: שלא הלבד במידת הדין. כלומר דנוון לא הלכו אחר שורת הדין דנולד שורת הדין ודאי דאולין צתר רוצה, אצל צנוון חייסין ג"כ לתעוט: וייבא כהדא ואתיחא כהדא חני שנואל נני כי האי גוונא: שהלעיטה דק"ל להק"ם דנולד ע"הנה צהנה אינש אוכלת חלתה, הואיל והוא קס הנות אצל חי אחרני ויילתל דהלעיטה אדם עיקרי חלתה, דהעלין אינן נחזיקין כדאונר"י צצצלי: ספק אכירה: י"ל דהלעיטה אצל נוספק חי אכלה וייד לתוך נעיה, דבקתם צהנה שהעמיחו לפני חלתות חזקה דלא אכלה: צריך בדיקה כדכתב הרמב"ם (ה"ג) כל אחד

עון הצני נעיים שפסולות העאכל קוצצת צה: ורוב בהמות. ואנול לרין צדיקה כהלוך אחר הרוב:

נוחתה סירכה דשכיח רנוי אינש אדעת' וכיון דלא אתני מחולי הוא דנוחל ולא הוי נקח טעות והרמב"ם חולק וס"ל דהפ"י צבי האי גוונא הוי נקח טעות, שהרי צנוכר קור לחצרו ונולדל נחמן לכ"ע, חי לאו דנני אונר ליה לשחיטה נוכחתי לך היה נקח טעות, אפי' דרוב שורים נחמנים הן ולא אתני בוקר, והרמב"ם ז"ל היסבם לבקרת צעל העיטור ולפי טעם זו יש לפרס הא דקאונר הש"ס ונהלך צה אחר הרוב, הכי כיון דרוב צהנות כשרות לא רנוי אינש אדעתיה לאתנוי ואפי' לא הוגלד פי' הוכה יחזיר הנוכח הכסף, ונה יאונר שצרכות הלוקח נענייה חין לו ע"ז ראה דספק שקול הוא, והרי חזיקין בסיף מריפה לפנינו והיא ונן העיטור והרי זה נקח טעות ודוק:

בהמה שהלעיטה אדם: עין רמב"ם (סס ה"ג)

ונוסחת הקור הוא סס הלעיטה חלתה, תוך ג' יונים ספק ניקב ספק לא ניקב צדק, וכזה הטור ז"ל ולא נהירא ונדאונר שנואל הלעיטה חלתה טריפה אכלה שאין לה צדיקה, ועיין הס"ס וכו' והרד"ם שכתבו סנוכס זה נעטינת וז"ל כנוו שהוא לפנינו, ואם היה ספק ניקב ספק חני ניקב צדק"י כד העיין דצצלי הירושלני הכא תראה צעליל ע"י ניכחלות חסירות וליכ כנוו שהוא פה ספק ניקב (כנוו שהוא כחן ספק אכלה) הגלד פי' המכה תוך ג' יונים וכו' ונוסחת הקור הוא הסיפא והנוסח שלפנינו הרישא:

קורטי חלתות חזקה שניקב מעיה ספה אכלה ספה לא אכלה צריך בדיקה הגלד פי' המכה בידוע שהוא שלשה ימים לפני שחיטה לא הוגלד פי' המכה המוציא מחברו עליו הראיה, ונהלוד בה אחר הרוב ומר רוב בהמות לא אכלין חלתות אמר רבי בא זאת אומרת שלא הלכו במידת הדין אחר הרוב בממון אלא במיעוט:

פסקא

הדם צלחמותי השנה, אצל הכא דליכא נחת חס קודם שחיטה הוה נוסך הוי סך הדם צונחת ונולדל סריך ש"נ דלאחר שחיטה הוא: ג' ימים לפני שחיטה: כפ"ו לענין נז"נ דהוי נקח טעות והנוכח נוכח לחזור לו ונעתינו: לא הוגלד. ספיקא הוא ואם הלוקח רוצה נעתינו וייד הנוכח עליו הראש צצצת המכירה צצר טריפה היתה: ונהלוד בה: אחר הרוב: כן פריך הש"ס ג"כ כהצות פ"צ וצ"ק פ"ה אך הקושי" הכא ח"ל להקציר, וכל דה"פ דהנה צהגלד פי' מוכה אונרין. "צידוע שהיל שנסה יונים לפני שחיטה" וודאי לא סייך לננייר דאולין צתר רוצ צהנות כשרות דהרי קוון שהוגלד פי' הוכה, אצל צלי הגלד פי' הוכה, לא אונרין. "צידוע שלאחר שחיטה הוא" רק ספיקא הוי כדפירש"י ונזיל צתר רוצ צהנות הכשרות וודאי צצצת שלקחה כשרה הוי, ואל"כ נולד נשני, כפ"ע היכי דהלוקח לא היצ זחי והנוכח טענו העמיח דלא אונרין הנוע"ה רק אולין. צתר רוצ והלוקח נשכל צלי ראה: שלא הלבד במידת הדין. כלומר דנוון לא הלכו אחר שורת הדין דנולד שורת הדין ודאי דאולין צתר רוצה, אצל צנוון חייסין ג"כ לתעוט: וייבא כהדא ואתיחא כהדא חני שנואל נני כי האי גוונא: שהלעיטה דק"ל להק"ם דנולד ע"הנה צהנה אינש אוכלת חלתה, הואיל והוא קס הנות אצל חי אחרני ויילתל דהלעיטה אדם עיקרי חלתה, דהעלין אינן נחזיקין כדאונר"י צצצלי: ספק אכירה: י"ל דהלעיטה אצל נוספק חי אכלה וייד לתוך נעיה, דבקתם צהנה שהעמיחו לפני חלתות חזקה דלא אכלה: צריך בדיקה כדכתב הרמב"ם (ה"ג) כל אחד

עון הצני נעיים שפסולות העאכל קוצצת צה: ורוב בהמות. ואנול לרין צדיקה כהלוך אחר הרוב:

פסקא: תמן תנינן: כשהדרין פ"ו הלכה ה' ובמלא קומתו של נופל, כ"ל דה"פ דק"ל להש"ס דחוק נושני קוונות חכמים צינזים הגציה עוד כנולא קוונות של הכהנה, דאלו השני קוונות הן ו' אלוה, ג' אלוה כל קוונה, ונולא קוונתו הוא יותר, ובאשר הלך לזה קוונת הכהנה הרי כך ה' צלינוס (וכולי האי לא דק): ובביר של גויקין שחם נפל אחד שם ד"י טפחים כ"י להוניה. נופל מדעת הנקקל דלנויד נפסיה וכדי טיונה נהר ולא כלטרך לקקלו ונוגהן הכזה, וכדלנוידין צצצלי וזהנה לרעד כנווד צור לו ויהם יפה, נשאל"כ צחחד שכול צצור שכל נודעת הוא, וקני צ" טפחים: דהבטין תורא, טעמליכן אופו צצית הנוגצחים לשחיה, ופעמים נושליכן אורו צכה גדול, ואפי"ה אין צו נשס ריקוק אצרים, כדלנוידין דהאי נופל נודעת הוא ונועץ לפרכו עד טעויע לארץ: בחייכון שרינה: נושציע אני אהכס התינו אורו כדי טנדרו חס יכז לענווד ולהלך, וכד כרו אורו לא צצד שמווד והלך אלה שצרה: יירה, נולא כהיז ירה טינו על כתי דחיות כלוור והגז גרדא נקטו כדרך הש"ס: שמעת מן הדא דקלוור אינו דונה נופל נודעת לנפל שכל נודעת, דהני שדיר הצהנות כלהן על הגז וצא ונולא על הדרך דלין חוששין, דלנויד נפסה ולא חיישין כנולא נפלה שכל נודעת, וכ"ס היכי דלנו דואין בקפלה דודלי לא חיישין, ואפילו חנו רואים שאינה יכולה לילך, כל לדעת טלונה קי"ל שאינה נהרפקת כל כך עד שהטרוף: רפום בן דורו נופל נודעת, ח"כ זכרים הנוגחין זה צוה שכל נודעת חס נופלים לארץ, וחיישין לריסוק איצרים: דדא דתימר, אלוהיכן קלי דקחני נפלה וון הגז: הא עמדה והלכה, ח"כ"ג שהטריפות חיות י"צ חודש כאן שהלכה הילוך גנוור ולא לולעה, ודאי אי נוחות החצט כטרפה לא היתה נולכת כן: שבגדו בית ההלל, ונשס טצירות בוצ הללצה או עקירות החוליות וכתצ הנוגצ"ס כהוא נוקדוקו הראש עד הירך ודעת ה"ה והכ"ו דלף הנוה לריך צדיקה להר"ו ז"ל: בעופא, דזוקר חיותו: דשמייה דצט נולא קוונתו חסו הליכותו: מדעת, כלוור דהיינו דוקא דחויין טעט נכחה, כנו נעטת לנעלה או צנוייל קיינא או שטט חפי" ונולעלה לנעה

פסקא: נפלה מן הגז: תמן תנינן בית הסקירה היה גבוה שתי קומות, ותני עלה ובמלאו חומתו של נופל הרי המשה, הבא את מר ובמלאו חומתו של הנופל הרי המשה, ובביר של גויקין את מר עד עשרה טפחים שנייא הוא נופל מדעת שנייא הוא נופל שלא מדעת, רבי יונתן בן רבי הילא ורבי אבורמי בר ברתיא דרבי טבי בשם ר' יאשיה, אילין דהבטין תורא בחיליה אין בו משום ריסוק איברים, בימיו דר' פנחס חבבו תורא בחיליה אמר לון בחייכון שרינה שרינה וקום וערק, אמר ברוך שבהר בהבטין ובדבריהם דאמרין אילין דהבטין תורא בחיליה אין בו משום ריסוק איברים, ומנין שמעון שקילה שנאמר שקל יקל, ומנין שמעון דחיה שנאמר יירה יירה, ומנין שמעון שתי דחיות תלמוד לומר יירה, אמר רבי חגי שמעית מן הדא מילתא אילין דסלקון בהמה לעילא ומצאה מתתאי אין בה משום ריסוק איברים, מאי טעמא אין דומה נופל מדעת לנפל שלא מדעת אמר רבי יוסי לפום בן צריך מימר דיברי דעבדן קרבא בהדידה, נופל שלא מדעת הוא הדא דתימר בשלא עמדה והלכה הא עמדה והלכה לא בדא, עמדה ולא הלכה צריך בדיקה וחידו הוא בדיקה כל מה שבגדו בית החלל, רבי בון בר חייא בעי בעופא מה אמרו בה רבנן, ביון דשמייה מלא קומתו כשרה, והוא דשמייה מדעת רבי יודן בשם רב, אילין דמחין חיותא בחוטרין, שלים חוטריה על פני כל השדרה אין בו משום ריסוק איברים, שלים בפלגיה יש בו משום ריסוק איברים, הדא דתימר באורך ברם על רוחבה ודאי יש בו משום ריסוק איברים: נשתברו רוב צלעותיה: אמר ר' שמעון אילין דבית רבי תנינן, אלו הן רוב צלעות ששה מבין וששה מבין, אחת עשרה מבין ואחת מבין, אמר רבי בא בר ממל הדא דתימר בצלעות גדולות שיש בהן מוח הא צלעות קטנות שאין בהן מוח לא בדא, הדא דתימר מחצי ולשדרה הא מחצי ולמטה לא בדא, תני

עמדה, ולא הלכה לריך צדיקה: ושיטת התוס' הרש"ם וסר"ן דתרי צנינן קסיה ונעלי"ט וצדיקה, והטעם כתב סר"ן ז"ל, דצנהנה שפלה חיישין לתרתי (ח) לריסוק אצרים וזה אינו ניכר ע"י הצדיקה, שאפשר שלא נשתנה נוראותה ולא נפסד אצריה ואפי"כ נתרסקה, (צ) שנה נקרעו אצרים או נפסקו, ודבר זה אפשר לענווד עליו צדיקה, ועיי' קסיה ונעלי"ט ילכו וירי ספיקא לריסוק אצרים דקיים זהו לרצון דכל שנתרסקו אצריה אינה עומדת ושמה ונעלי"ט ועיי' צדיקה ילכו וירי חשך שנה נקרעו או נפסקו אחד נולאצריה ועיי' כל זה צלכיות, צכ"ו:

דא נחלי ולנונה לא צדא: כתב סר"ן צסס הרש"ם ז"ל, דאפי"ג דגזי קון שניקז לחלל לנורין צס"ס דחוששין שנה ניקז אחד ונולאצרים שניקצטן צנושה, חלל צנטצצור רק וניטור ללעוטים, צין שהצצר כלפי פנים או קון לא חיישין שנה נקצו ראשי הללעות דקין כרס או ריאה, דשחי קון שנוקצ צכת ונכנס

וחיין דקדס לציצי השט ע"פ הניס כדלנוידין צצצלי: אילין דמחין, הני שנוכין הצהנה צנוקל אי הנוקל ארוך כנגד כל השדרה אין חוששין, ואם לא היה ארוך רק עד פלגא חוששין והכ"כ לנורין צצצלי: על רחבה, לפי הנראה לא חשך הש"ס לחמו השדרה לחוד כנו שפי" רש"י, רק על כל האצרים והיותו כ"ל דשגורי דלישאל הוא וריסוק אצרים לא שייך בכל: דבית רבי, צצר פרטנו: רוב צלעות, ללעות הצהנה שים צהן ונוה הן י"ל נוכחן וי"ל נוכחן, וי"צ הוא הרוב ל"ס חס נולד אחד כצצור יותר נולד השני, או חס הן קון: שאין בהן מוח, לא קחשיז דהי טוצא איכא וחיותו לא חלי, צהן מן 16 (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)

הנכנס בדומק ונצחוק, הלכך ככל גוונא שהוא, צין שהקרום והצפר קיים או לא, כיון שלא נשתצרו רק יניעונו הללעות בקרה עכ"ל, ולכאורה יש להוכיח ונהש"ס דקאנור ונחליין כלפי שדרה, ואי חייסין לנקיטא חצרים הפנימיים שנקצתן צונשוו חדרה

הכל שכלפי החזה חמור טפי אשפי" טקס חינו תלוי חיותי" כ"ב, אבל עכ"ל הוא יותר לנקיט חצרים הפנימיים, חיצונו ד"ס בלדחות ולונור דצחקרון השצר וניירי אבל ח"ן ה"ב דלס נשתצו ללד החזה לרד צדיקה אבל ונלשון הידושלנוי דקאנור הא ונחלי ולנוטה לא צדא, ולשון "לא צדא" ודלי נשונט נכדחת הר"ן ז"ל דבכרה צכל ענין ולא חייסין כלל:

ברם כהדא דתני לוי: וצצצלי חנור זה רב יודה ונבני" דרצ, ואש"ג דהקצרה נותת דרצ ולוי ונוקפין על הונטה "צצנה" ונין הזאז ולנועלה, ולחפיקי חניורי חזרת" ונין פירש"י "אבל נזאז ולנוטה ח"ן לו חרס חזק להנזית צצנה חלא עופות" ונצרייתא דבר קפרא דתני חכא נשונט כני להיפך דלס הקצרה הפשוטה היא דנון הזאז ולנוטה ח"ן לו דרוקה רק צעופות ח"כ נואי אחת צ"ק בלחשנשיין, אבל צאנות הקצרה הוא כדכחת ה"ה, דעפונא דדרוסה לא נשוס קופו לנקצ דל"כ צכלל ונקצ דנוי, חלא נשוס שהחרס שורף וקופה לנזות, ואין חנוונים צעריפות חנוונות וקצרה דאין חנו דוונא לזא, והכי ק"ל לרצון דתני דרסי, והני לא דרסי ונכדקאנור ח"ק ודרוסת הזאז קצרה ח"ה דנון הקטנה צקטנות ער הגדולה שצגדוכות ואחא ר"י בלפגל ונינור רואז רק צדקה דריס אבל לכ"ע נחאז ולנוטה לא דריס כלל ולפיכך אחא צר קפרא בלחשנשיין דנוניה עכ"פ צעופות דרק, והוא דבר חושי שהרי צאנות ננוניה דורסת, וזה קצרה רש"י דרצ אחא לפרש ונילתא דח"ק דכל שהוא תחת קוג צצנה ואש"י הקטנה שצקטנות וון הזאז ולנועלה אבל לנוטה וון הזאז לא ורק צעופות דרוס ונדקתני וצעופות וון חק ולנועלה, ונש"ה פריך הש"ס דכל זה שונעין ונוילתא דח"ק דאנור "ודרוסת חז" ונש"י צתרי ליסנא, לחר ליסנא קנו"ל דאזא צגקה כני דרס דלא הינא דר"י ופרש ונילתא ק"ל דח"ק ולא פליג ות"ק ונשנע רק חחול, וללשון צ' ק"ל כני צאנות כן ונונחיתון ח"ה דאורחי ונילתא קתני דאזא דרק, ודעת החוק' וקפר התירוונות כלשנא קנא לחנוונה וכת"ק והיינו קתונות לשון הידושלנוי דאנור דר"י ולית הדא כן צרס כונחיתא דצ"ק אבל הר"ן הרנונ"ס והר"ה פסקו כלשנא צתרא לקולא, ועל כל זה לא יהיה קתירה לזא וון הידושלנוי דהרי קאנור צתא הכא אחון ושאלן לרצי צא ונור לית לו דריסה צצצצ"ה

דאזא צגקה כני דרס דלא הינא דר"י ופרש ונילתא ק"ל דח"ק ולא פליג ות"ק ונשנע רק חחול, וללשון צ' ק"ל כני צאנות כן ונונחיתון ח"ה דאורחי ונילתא קתני דאזא דרק, ודעת החוק' וקפר התירוונות כלשנא קנא לחנוונה וכת"ק והיינו קתונות לשון הידושלנוי דאנור דר"י ולית הדא כן צרס כונחיתא דצ"ק אבל הר"ן הרנונ"ס והר"ה פסקו כלשנא צתרא לקולא, ועל כל זה לא יהיה קתירה לזא וון הידושלנוי דהרי קאנור צתא הכא אחון ושאלן לרצי צא ונור לית לו דריסה צצצצ"ה

תני רבי זביי קומי דרבי יוחנן נעבר הצלעות רוב צד אחא, נשתברו צולעות רוב שני צדדין, אמר ליה רבי יוחנן בבלי"א עברת בידך תלת נהריין ואחבדת, ברם לא שנייא היא נעקרו לא שנייא היא נשתברו רוב שני צדדין אמר רבי אבון צורכיה לרבית רבי וצורכיה לדרבי יוחנן, אלו תנותיהו דבית רבי ולא תני רבי יוחנן הוויין אמר' היא שניא נעקרו שני' היא נשתברו

הוי צורכיה להא דתני רבי יוחנן, אלו תני רבי יוחנן ולא תנותיהו דבית רבי הוויין אמרין ברוב שני צדדין הא אחת עשרה מבין ואחת מבין לא, הוי צורכיה לרבית רבי וצורכי לדרבי יוחנן, רבי יוסי בי רבי חנינא בעא נחא צלע בלי חוליה, צלע וחוליה, נשמעינהו מן הדא כמה חסרון בשדרה בית שמאי אומרים שתי חוליות ובית הלל אומרים חוליא אחת ואמר רבי יודן בשם שמואל וכן הוא לטריפת עצמות: ודרוסת הזאב: רבי יוחנן אמר לרבי חייא בר בא תריין מילין סלקין מן גביכון ולית הדא בן, אתן אמרין לא בא רבי יודה אלא לפרש מיליהון דרבנן ולית הדא בן ברם כהדא דתני לוי בבחמה מן הזאב ולמעלה, אתן אמרין דרוסת נמיה בדקה ולית הדא בן ברם כמתנתא דבר קפרא דתני בר קפרא חתול ונמיה אין להם דרוסה בבחמה אבל יש להם דרוסה בעופות, מתנתא מסייעא להא דתני בר קפרא ודרוסת הזאב ואף רבי יודה לא פליג אלא בואב הא חתול ונמיה לא, אמר רבי הילא לא סוף דבר ארי אלא כל דחילי כיוצא בו, ולא סוף דבר זאב אלא כל דחילי כיוצא בו התיבון דרוסת הזאב בדקה ודרוסת ארי בגסה, דעבידין דדרס, רבי יסא אויר לחמין אתון ושאלון לו נמיה נכנס לעדר גדיים, ואמר לון אין דרוסה לנמיה אלא בעופא דקליש חיותא, והיכי דחמי מציל יש לו דרוסה, אתון ושאלין לרבי

בא דאזא צגקה כני דרס דלא הינא דר"י ופרש ונילתא ק"ל דח"ק ולא פליג ות"ק ונשנע רק חחול, וללשון צ' ק"ל כני צאנות כן ונונחיתון ח"ה דאורחי ונילתא קתני דאזא דרק, ודעת החוק' וקפר התירוונות כלשנא קנא לחנוונה וכת"ק והיינו קתונות לשון הידושלנוי דאנור דר"י ולית הדא כן צרס כונחיתא דצ"ק אבל הר"ן הרנונ"ס והר"ה פסקו כלשנא צתרא לקולא, ועל כל זה לא יהיה קתירה לזא וון הידושלנוי דהרי קאנור צתא הכא אחון ושאלן לרצי צא ונור לית לו דריסה צצצצ"ה

ונל"ל אז הוא כועס ציטר ואלס זעיריה: גית דיה דרוסה ברברבי כלונד ודלי הדין כר' יסא צברצני חלל אין הדין צזערתי, וגם צזה ענהלק צין יס לו ונל"ל חל"ל לו אין הדין כן רק ל"ס: הני עופא דדרס'. כלונד שר עופות טעמין ח"ד הדין: אין תעבדינהו: תדנוהו לנן וגו' אז נעצני לן אי דזוטרי ונ"ייהו, לו כן וגו' צדצני ונ"ייהו והנך צדכותיהו: אי דינולא אין להס דרוסה כלל: כן את מר הבא. שלל דצרה עשנהו חלל צהוה, וכן וגו' וכל ביולל צהן: התיבון וקס"ד דהני לא שכיחין כ"כ כנוו ארי חלל וקסה לונה הפס דוקא הני: דשכיחי דדרסי צטציל שכן וגו' שכיחי דדרסי להכי ונסייני עשנהו צהן: חמן צצצל: שלא מדעה, הדורס, כגון שפסל דלורס וגו' על הצהונה ונתקע לפדרי צה: במה נן קיימין. לפלוגתייהו דרצ ושנואל, אי הני ספק דרוסה הכונה ספק על ספק לא על, או דחזין דעל חלל ספק הוא אי הוי חיה הדורסת או לא, פסיקא דלכ"ע לחזקי חסורא לא מחזיקין: כן און קיימין. צארי שכתב לצין השורים ונל"ל ציפורן צחחד ונח, לחיכה לנניער צוב חריות דורסין ולחין לפדרי צסנוונה, וזה חל"ל ולפדרי כשנוט ודלי כחפד צכותל, וח"כ לנניער צוב שורים ונתחכין וניעוין לא, וכל הנתחכך חין ציפורני יוצת צו צצצו וודלי ארי דרסו, ולי קס"א חל הסצרות חין שוית דהח חזיין דעל ארי צין השורין ולל חזיין, דנתחכך השור. ע"כ ח"ל כדפרישו, תחוק דצחל דעל ארי צנייהו וניי ספיקא ח"כ דשנא חולה הוא וחין דרוסתו צניק, ואע"ג דרוב חריות צריחין הן, הו' רגלים לדבר שחול וון הניעוין דכל ארי צריח הדורס חין לפדרי כשנוטה, ולכן יס לחלי שחארי החולה שכן חלל הכותל ונתחכך צו השור והוי ליה ספק

בא בר אבא ומר לית לו דרוסה ברברבי ברם אית לו דרוסה בזעירי לא שנייא היא אית לו מציל לא שנייא היא לית לו מציל, רבי יוסי בי רבי בון בעא קומי דרבי זעירא הני עופות דדרסי מה את עביר בהו אין תעבדינהו כנן וגו' יש להון דרוסה בבולחין, אין לא תעבדינהו כנן וגו' לא דרסי כלל, אמר ליה כההיא דמר רבי הילא לא סוף דבר ארי אלא כל דחילי כיוצא בו ולא סוף דבר נץ וגו' אלא דחילי כיוצא בו, כן את מר הבא לא סוף דבר נץ וגו' אלא דחילי כיוצא בו, התיבון דרוסת הנץ בעוף הדק ודרוסת'הו בעוף הגס דשכיחי דדרסי מסיימיה תמן אמרין הדא דתימר ביד ובציפורין ומדעת ברם ברגל ובשן ושלא מדעת לא, אמר ר' שמואל בר אבודמי אתפלגין רב ושמואל חד אמר חוששין לספק דרוסה ואין חוששין לספק נקובה וחורנה אמר און לספק דרוסה אין חוששין, במה נן קיימין, ספק על דורס ספק לא על, ספק דורס, ספק אינו דורס, כל עמא מודין, אחזקי חסורא לא מחזיקין ברם כן נן קיימין בארי שנכנס בני תורא ונמצא בחד ציפורן בגבו, חד אמר חוששין וחורנה אמר אין חוששין, תני רבי חייא דרוסה צריכה בדיקה כנגד בני מעים ובסמנים במשהו, לא שניא היא ושם לא שניא היא קנה, התיבון נקובת הוושט ופסקות הגרגרת תנן, שניא היא נקובה שני היא דרוסה דאוף מן דמר און לספק דרוסה אין חוששין מודי הוא הבא דארסיי קלוי לסמנין: דילמא רבי הושעיה רבה ורבי יודן נשייא חוין יתביין, אמרין נימא חד מילתא בדרוסה דרוסה צריכה בדיקה מחבון וקמון לחון, אמר רבי בא ולמה מחבון לא תני ר"ה מילין דחורין:

משנה: ואלו בשרות כבהמה נקבה הגרגרת או שנמדקה עד כמה תחמר רבן שמעון בן גמליאל אומר עד כאיסר האשלוקי נפחתה הגלגולת ולא ניקב קרום של מוח, ניקב הלב ולא לבית הלל, נשברה השדרה ולא נפסק החוט שלה נמלה הכבד ונשתיר הימנה בזית, המסס ובית הבוסות שניקבו זה לתוך זה, נישל המחול, נישלו הכליות, נישל לחי התחתון וחורנה בידי שמים, הגלודה רבי מאיר מבשיר וחכמים פוסלין:

הלכה

השקול, וצוה פליגי דחד ונ"ד חושש לפסק דרוסה וחל"ל צדכותהארי ולא צחיכך, ולחד ונ"ד חל"ל צחיכך ואין חוששין שווא ארי דרסו: צריך בדיקה. כגון הני דספיקא דדרוסה נינהו: כנגד בני מעים. דהיינו גצה כריסה ולידה כל שכתב צני ונעים, ואם השער שם אדום טריפה, דהיינו הארס וקופו לשדוף הצני ונעים ואם לא ונל"ל בס חין לריך צדיקה עוד: ובכמים. דקסין הן וחין ארס שולט צהן כ"כ עד שאידעוהן עליון והלכך טריפתן צנושה חלל ונשום האדינות הצבר שכתבן לא עטרפי: לא שניא היא קנה, דלא תינא ושת דנקצתו צנושהו כן דרוסתו צנושהו קנה דחין: טריף רק צפוקות הרוצ דרוסתו נניי צרוצה: ופסקות הגרגרת תנן, ולא גרוע נפסקות כיון דעמנא דדרוסה נניי ונשום דקופו לקלקל ונשני דארס גרע טפי דקל" סנניס ואפ" לנ"ד דחין חוששין לספק דרוסה ולח חומר וניקצ ונודי הוא הכא דלא נלד חוורה חנו צחין רק ונלד טצני הארס: נימא חד מילתא. נלחנר חריות דצריכה צדוקה, ולפי הנראה ישיב עוד אחד קניייהו (וחסר פה צסיס) שחונר דין זה דרוסה לריך צדיקה, ולח חונר כנגד צני ונשים, ולפיכך לחקו עליו וקנוו וחל"ל, ונפטר ר' צא דנחלי טענא חקו נחחר שכתב ידע וצרייתה דר"ה ה' ליה להציח כהון כנוו דתי ר"ה ופדשה: לא תני ר"ה. וכילל הני זה ר"ה מילין מחורין. דצריס (נפורס) כשנלח: **משנה:** נבחה הגרגרת, ואין צניקצ חסרון חסר חלל חס יס צהגרגרת חסרון חסר צין ע"י הנקצ ענוה וצין ע"י לירוף טריפה: שנמדקה, לחרכה, ונשתיר ונשהו לנעלה ונשהו לנעטה: עד כמה תחמר. ע"י הנקצ או ע"י הלירוף ויהי טריפה והא דלא נקט לחו צנושה קניייהא גצי טריפות ח"ל דצנושה הני הני דטריפתן שכיחי ע"י חלי גוונא: כנו נקוצה הושע או לכה"פ פלגא דשקל חלל צנקציס סהס נקצ הוא צנושה כדפרש"י צריס ונכילתן ושתירני הדצריס חלל שיהי נקציס שיש צהו חסרון ושלעטרפו לחיכר רחוק הוא ויותר קרוב היתיר לכן חני לה גצי וחלו כשרות ויש לה סייעחא נחא דחורין צירושלנוי לקנון, לא ונתיי ונחין חלל חני דחורחיים דערפי צגין הדין צרס חני דללו חורמי דערפי צגין הדין לא ונתייין: ולא ניקב קרום של מוח. פ"י שני שנפחתה הגלגולת חנו רואים שהקרום קיים: זה לתוך זה. צדוקצ שנוהק החונקס לצית הסכות כשרה דללו חני הוואכל נכנס ונצית הסכות לחונקס כדפרשו צריס ונכילתן: נישל המחול. כל חני נטולין נפרק צגונור: האם של נקצה שכולד ענוה צמוכה: בידי שמים. חלל צירי חס טריפה: כדנפרש צתופסת' וצ"ס לקנון: גלורה שפשט עורה ע"י שחין או ונלחכה:

הלכה

הלכה ב: † תני ר"ח: בחוספתא וכוילתן. כפרושי ונתניתן.
דקמתי או סנסקדקא דזיינו לארבה. ופסקוקא
דקמתי זוגסיה אל' היינו לרחמי בדפדפי"י עס: נימוקה נונס
כדוני וחספה בשמה לבולין: לא תניתה. רבי זוגסתיו
צדי כשרות ונסי שטונך על גנה

דתי"ח ר"ח דהתוספתא, ופריך
אדרבה כיון דק"ל לרבי דר"ח כ"ס
דתי"ח ליה מנתי, והנה חזי לישבא
ונליכו כונה פגונים צירושאלי
והגיון הדברים הוא ונה שגארו
צוצא להתוספתא, דהתוספתא
היא לפגונים "שירי" חשבה" וזו
התוספתא קדונה להשגה ולפגוני
היא פ"חשבה וזו חשבה קדונה
להתוספתא, ואם היא פ"חשבה
לא שייך לנפרד ולנה לא היתה
כמוצא אצל אם היא שירי משה
הקדונה לרבי והיינו מנשנה
דר"נו, אז שייך לנפרד. כיון
דר"ח ר"ח לקבטת דהתוספתא
שלא כצ"ח טענה ומהגה א"כ
נומי לא קבטת רבי צושכחתי
ולכן אנרי ונתחילת שרבי קנר
על ר"ח דנשכחתי הוא נמינתי
הנחיק ונרבה ופריך כיון דהוא
שירי משה הקדונה כ"ס דתי"ח
ליה מנתי כיון דחזין שראה
ר"ח לקבטת שלא כצ"ח לידי

שמות ומוגה, ונושכי אלא בגין דרגי והירותא וכו' וריצנו
הקדוש כלל זה צקלרה צדין חרותה בדנופרש דודך הנוססה
לקצר ונש"כ הוספתא דר"ח : ותני בתוספתא וביבולתן :
ותני עלה. צדי ונדרשה לפרושא התוספתא וכן כל ותנא
עלה צירושלמי היינו צית הנדרש שגמו שם התוספתא
ופרשתי: ר"ש ברבי בעא. וכו' הצע"י הוא דכל ונשסה
דאלו כשרות היא ונשסה שאינה לריבה דנוויאלא ידעינן
דכל הני דקחשיב צונסנה ראשונה דאלו טריפות דוקא
כיניזו וצונסנה אחריתא כשרה בגין ניקב הלז לבית
חללו דוקא ונוויאלא דכל שלא ניקב לבית חללו כשר,
וכן כולם : מן דמר הרא מילתא. וני שיאונר שהנוססה
דאלו כשרות ונשסה שאינה לריבה: לא סבר בשריפתא
בלום כלוונר לא לוור ושנן הלכות טריפות כהגון צצירור
ובדנופרש וכי לא קחשי מינל השחול וכו'. וכל אלו
הן לא דיי' ונחודקים צמיות דהא ודאי איכא לוונטי
ולוונר דכל הני נטולי דקחשיב הני דנוי לניטל הכצד
וטריפה. והא דלא חשנינן להו צונסנה דאלו טריפות
נוסס דנוייתי להו צזה הסכל קוללין : נידא חרתין
כלוונר יתא הני נטולינ דאיכא לנידק ונוססה קמיתת
ולחישך איכא לוונטי ודאי דלריך לנחנינן אכל נה
תאנר תניינית. הני דאיכא לנידק להו ונוססה ראשונה
ורק ככפלו כאן וכי צצביל. הני נטולינ איכפול תנא
לנחני כל הני פעס שניס צמיות : בגין והין דפדרון
שנשבתן קדורה לזן צפיהם ואין נחפשינן אחרי קשרות
לדרות, ודאי לתן די צונסנה ראשונה, דהקצרה הפשיטה
ודאי הוא כדכתבנו לציל דכל שאין צגונא דקחשי
צונסנתו כשרה בגון ניקב הלז לא לבית חללו, כשרה
הקדורה ולא פסקק השוט שלם וכו'. אכלו בגין ההון
דפאולוי. שנבקשין קצרות ככאן ולבאן ואין ונפקינן
עלון צונסנתן הקדורות לנו ונרצותיהם, צצבים קחשי
נוססה דאלו כשרות, דאי לא קחשי הוי אפשר לוונר
קצרות להיפוך וכדכתבנו תמוך וחרין ז"ל נקצה הגרסה

וְשֹׁשׁ דְּצַנְי לִנְתָּנִי כְּדַדְקָה, כַּפְחָתָה הַגְּלוּלָתָה ה"א דְּטִרְיָפָה צְלִי קִרְוֹס וּבִנְשָׁנָה קִנְיִיתָא קִתְנִי דְּקִרְוֹס צְלִי עֲנִי
גְּלוּלָתָה טִרְיָפָה, וְיִקְצֵה הֵלֵךְ ה"א שְׂכָל נִקְצֵה מִפּוֹלֵם לְבִית חֲלָלוּ קִרְיָנוּ לֵיהּ, וְנִשְׁצַרְתָּ הַשְׁדֵּרָה וּנְפִסָּק חֲחוּסֵה ה"א
לֹא הָא לֹא הָא קִתְנִי לֵיכִי לְנִשְׁצַרְתָּ הַשְׁדֵּרָה לְרִיךְ פִּסְקִיתָ הַחוּסֵה וְכֵן לְפִסְקִיתָ הַחוּסֵה לְרִיךְ שְׁצִירָתָה הַשְׁדֵּרָה, וְיִטְעַל
הַכְּצֵד פִּרְיֵךְ הַשֵּׁס צְצִיל רִישָׁא לְקִיפָא וְנִשְׁכִּי וְהִנְחָס וְה"כ הֵי נִפְרָשִׁינִי שְׁנִקְצֹו לַחֲוֹן דְּהֵינְנוּ נִקְצֵה מִפּוֹלֵם וְכֵן
בְּלוֹס: תְּנִי צְרִיתָא דְּרִי הַשְׁעִינָא וְהָא צִירְשָׁלָנִי הַרְוִי' סוֹף פִּרְקָה צִתְרָא: הַשְׁדֵּרִין. וְיִי שְׁנִשְׁתַּחֲבוּ קְדוּרָה צְצִיר קִרְוֹס
צְצֵל

ידועה ב' : וקדושת הטהרה לארבעה. הנה דש"ז ז"ל
הביא ליסוד ונוסד דכל בקב צונטו ופסקו
היינו לרצח צרות, ופרשנו שם דהיינו נאום דצחוק' קחני
לרצח צרות" ונפרש דש"ז ז"ל דתנא דנותנין לא הולך
לפרש, דלר"י פשיטא דפ"י הנילוט

בן הוא דכל פקז הוא צנוסוהובל
נפקס היינו צרוצה לרצהה ולפי
ז"ל דתנא דתוספתא דלית ליה
לחאי כללל ונפסק דפקוקה היינו
לרצהה ופקוקה היינו לארצהה ק"ל
דפקוקה ט"ק על השבד הכך שצין
טענת טענת ופקוקה ט"ק שסדק
הטענת טענתו ואין נפקותא בין
לדוד לרוחז לפיכך הולך לפרש
דפקוקה היינו צרוצה ופקוקה
היינו לאדוד, וטעם הצביל לא הוציא
הא דריח נשום דק"ל סבד
הראשונה וכל זה הוא נכון ונחליה
והירושלמי הפך סבד תנא
דתוספתא לעיקר ולכן הוציא
התוספתא לפרושי לנחיתין ;

התעניין נישל ההנהלה
לחי התחתון לא
מיהא חרות וענינו
מתגנן בגן החזן
מתגני בגין החזן דפ

ונוצח דרבי יוחנן ריאה שנשפכה בקיתון וחס"כ ונוצח
דרב כחנן ריאה שנוקח ולכן פירשו שנשפכה היינו שהיא
נשפכה ונלד ח' לשני דפי" זה הוא פי" לשון נשפכה
בקיתון, ונוקח דבא ר"כ ללמודו הוא שאלתו ונקום בתדון
ושפיעטא שהכונה הוא צנוקתא, אבל לפי ההוספתא והירושלמי
היינו הך, וכסנטיין צדצרי הרעוב"ס (פ"ז ונהל) שחיות
ה"ט) נראה שהיה רק ונוצח דרבי יוחנן ריאה שנשפכה
בקיתון ולא הא דר"כ ריאה שנוקח חף כי הא דר"כ
הוא תוספתא ופורשת, דהא ז"ל ופרש פי" אחר ווכפי
שנפרש רש"י והר"ן ז"ל, והוא דצין נוקח וצין נשפכה
היינו שנוק צדק הריאה בדונג אלא שצננפכה חסד
ונצדק הריאה ולכן היא נשפכה ונראה האחד לשני ונשא"ב
ויענוקה לא חסד כלום ורק שהצדק רך ונוקס ור"כ פליג
א"כ"ל דנשפכה דליכא חסרון טריפה ורק צנוקתא בשדה,
ולכן הנהו הש"ס קיימחא ונתוספתא לר"כ ולא לר"י
דהא צנוקפתא ננוי ננוקה קחני ופסק הר"ן ז"ל כרבי
יוחנן דאפי" צנוקתא דנשפכה בקיתון בשדה, ושום דלנוצחין
שש"ס שם רבי חנינה חלם חלם לגבי" רבי נתן וכל גדולי
הדור חייבו לקניניהו ריאה שנשפכה בקיתון ואבשרה,
זהו ה"ק ז"ל שהיה להא דרבי ג' כ"ב ופרש בדפרשו
רש"י והר"ן ז"ל:

תני הקדרין קודם לפופלין: וצצלי קוף הוריות סיני
 ועוקר הרים שלחו ונתם סיני עדיף הכל לריבין
 לארי דחיעא ופי' ששלחי בן נוא"י לפי שיטתם דקדרין
 קודם לפופלין, ונעלה ונצל כל ספק הוא ספופלין
 דקתני הכל ועוקר הרים צצלי היינו שחידורו יותר
 וצקחתו צקדור הצריכות חבל הוא צקי גם צצרייתות
 חבל כונו שרצ יוסף נעלה על רצה צצקחתו צקדור
 הצריכות ורצה נעלה נארי צפלוכלי ואעפ"כ לאקונוי
 רישא סיני עדיף ויותר לוונדים ונהנים ונהסינן וננה
 שלונדים ונהנים ונהעוקר הרים, חבל חלו שלח קדרו
 על

וְנֹסֵם דְּצַעֲי לְנוֹתָנִי כְּדָדָקָה, כַּפְתָּהּ הַגְּבֹלוֹת ה"א דְּקִי
הַגְּבֹלוֹת טְרִיפָה, וְיִקְצֶה הַלֵּב ה"א שְׂכָל נֶקֶץ וּמוֹפֵלֵם
אוֹ הָא אִלּוּ הָא קֹהֲנִי א"י לְכַסְכְּרֵה הַשְּׂדֵרָה לְרִיךְ פְּסִיקָה
הַכְּבֵד פִּרְיָךְ הַשֵּׁם צְבִי רִישָׁא לְקִיפָא וּנְשִׁינִי וְהַנֶּחֱסָ
בְּרֹלֶם: תְּנִי צְרִייתָא דְר' הוֹשִׁיעָא וְהוּא צִירֹשְׁלֵמִי הוֹרִי' קוֹי

בזעל הפילפול באינו קדקן, וקס"ד דלפי" ונזעל פילפול על לבוסס הנשנה והגונרא וברייתות דכפרא קפרי והוא קדקן עדיק ולכן "פרק הש"ס: אה בר"א. שהיה אדם ונכילתות ותוספתות ונפפלל ודאי יחטילו נערת האונת גדול ונפפלול גדורו ונשני דאדם גדול כר"א לא נוספקין וכל ונה שהו ונפפלול ציחה, יותר יעקס עלינו בלל דהלא הוא זעל פילפול וזעל קדקן ודאי עדיק את הדרך צפילפולו צאשר סאין לו יקוד נוסד להשעון פילפולו עליה וצדורנו דור יתום

ונקדקין לחור, אלז קדקן לחור ונפפלול לחור קדקן עדיק: הרא אמרה. ונדחזינן שהקדקן קודם לפלפולי ס"ו: מהרא קודם. לאגדה. דאגדה הוא פילפול הנקרא בנו הגונרא פילפול הנשנה ועבדי נוסכה קודם לנקרא נפני רב התועלת שנה, וצירושלמי סוריות ל"ג. כן רק ה"ג הדא אונרה נוסכה. "קודם לנקרא" וע"כ הפ" ונדחזינן שהקדקן קודם נפני רוב התועלת הצא לנו ונונו ס"ו דנוסכה קודם לנקרא דהתועלת ונהנשנה גדולה ונהנקרא, והג' שלפנינו נוכות יותר: מהרא במשנה. דהיקוד נכל תורה כצ"פ הוא הנקרא, ולא עדיק ונהנשנה נפני רב התועלת צנה: הנה חכמה הנה בינה חכמה קורה לנשנה לכל חכמה המוכר צכפרי קודם הוא ענין אלקי והס ונה שחקקו לנו חכמ"ל צנוסנה צירור ההלכה אשר יעשה האדם וחי צהס נחמרה שצכס וצ"פ. וציה הוא הגונרא הצנה דבר. ונתוך דבר ואמר הכחוצ תחילה קנה חכמה דהיינו נוסכה ולח"כ תצין דבר ונתוך דבר והוא הגונרא: קנה חכמה.

נה טוב נחמין, וקית ציה צכסר ונכק, כן כתיב צקרא וכל ונה שפ" הס"ו ח"ן לא קעס והגין ונחקק, אלז יתפס דצ"ס הש"ס עפ"י ונה שצילר פקוק זה האון הנולצ"ס ז"ל והוא כי החכמה הוא לנודים נקוצלים כנו שכתבנו והציה הוא הצנה דבר ונתוך דבר עפ"י הקסים הגיונים ונצדלים צין אונת לשקר, וההכל צין חרון צין כקף הוא, דהצז הוא פירי, והכק טעמל (כנו דליחא ר"ש פ"פ דצ"ע) לכן אף שהצז הוא חסוד יותר, הכק לנו הכק כי יתן להולא ולקחור, ויערך הכחוצ ערך החכמה לזכ הטוב ואל עננו, וערך הציה לכק, הטוב נולד תועלת הנקחל וההולא, ולנור הכחוצ כי חכמה יותר טוב ונחצ ערכה והציה ונכק, והנה ואלן דכ"ל דתלמוד קודם הוא נפני ערך הנקחל שונצין דבר ונתוך דבר ונחליק רעיון צרעיון ונושכל צנושכל ונורוח חדשות ואין זה קוטר לנה שאנור הקדקן קודם דהקדקן קודם ועדיק ואל יחוס החכמה עננה כנו ערך החכמה נגד הציה: מה מקיים ר"י. הא נקרא דהצ"ל ר"ש צר נחנן ודאי נשנע דהכמה קודם והיינו הנשנה, וכן קשה על ר"ש צר נחנן דנקרא דנצ"ל ר"י. נשנע דתלמוד קודם: מים בוזר ויין ביוקר, הנה ערך הנמים לין ונלח לפילפלין הוא כי הנמים והיין ח"ן לכן יחוס זה לזה כלל והמים נלרכים להחיות צבי אדם וצול והיין הוא יחרון וחסוד וצאחרל. דליעל וייל לא יעיל חמורל, והנלח והפילפולין סניחם דלצר אחר ונחכונים ליפות ולעסם התצטיל אלח שהצציל צמלח וצלי פילפולין הוא קנה יותר נחצטיל ונחולל צפילפולין וצלי ונלח, ולר"י קרא קנח לא ויירי כלל נחצטיל ויתרון רק קאנור דיקנה תחילה החכמה. דללכרה יותר לחיות צבי אדם כנו שהנור קנה וינס קודם לין, אף שהיין חסוד יותר, ור"ש צר נחנן ק"ל דקרא חמורל צל להורות יחרון החכמה על הציה כיחרון הנולח על הפילפולין והוא כי אף דלחשכל האדם נלכך חכמה וציה אלז אס לא לנוד חכמה צנה יחקק וצין, ונה סא"כ הנקדס חכמה הוא הנשנה לציה והוא הגונרא אס לא הצין דצר ונתוך דצר נשאל עכ"פ החכמה ציד: עד שלא שיהעו בו. צהתלמוד, ולא כנו שפ" צפ"ו וכל דה"פ דתלמוד נחלק לשני קוגים, א' והוא תלמוד התנאים קודם הנשנה והנה דרשות ופלפול נשאל ונחן של הלכה ונדרשות הכחוצים כנו שהו צנוכילתא ספרא וספרי צ' והוא תלמוד האמוראים ר"א ורציה אחר התיונת הנשנה, וצו נקע רוב דרשות הנכילתות ותוספתות ספרא וספרי צלול נכל טוב, ותלמוד הראבון כתבו להנשנה והוא להלכה צרורה היתרון, ותלמודו שלנו נחמו לו היתרון על הנשנה כנו שכתבנו: ואל מבין יחידנו. ל"ל אף שזעל אגדה דל הוא צהכמה נגד צעל התלמוד העשיר ועכ"ל הנוצין יחקק לעננו תועלת עוד יותר ונזעל התלמוד דהכל רצים לשנע דצר אגדה ואין הכל רצים לשנע דצר הלכה וכדננו צעל הפרוטות שצכקל וייל תועלת יותר ונן העשיר צעל קלחיו של וצצ: פלם זה המקרא הנדה שצו נוכחי ונודדים את הנשנה כדי להגיע ע"י אל הו"פ נקרא פלם וכן ונן הנקרא תולא כל התורה בולה, והנשנה שוקל כל דצר ודצר עד שיוחק להלכ, והתלמוד י"ק על הנשנה נשפנ הצקירה והנשאל ונחן של הלכה: לר"י זה

התלמוד יותר מן המשנה. דרש רבי יוסי בי רבי בון "חכם בעינו איש עשיר ודל מבין יחקרנו. חכם בעינו איש עשיר זה בעל תלמוד. ודל מבין יחקרנו זה בעל אגדה. משלו משל לשנים שנבנסו לעיר ביד זה קלתות של זהב, וביד זה פרושות, זה שבידו קלתות של זהב אינו מוציא לחיות וזה שבידו פרושות מוציא וחי". דרש רבי אחאי *פלס ומאזני משפט לוי מעשהו כל אבני כים. פלס זה מקרא מאזני זה המשנה משפט זה תלמוד לוי זה התוספתות, מעשהו כל אבני כים בולחון

הקסים הגיונים ונצדלים צין אונת לשקר, וההכל צין חרון צין כקף הוא, דהצז הוא פירי, והכק טעמל (כנו דליחא ר"ש פ"פ דצ"ע) לכן אף שהצז הוא חסוד יותר, הכק לנו הכק כי יתן להולא ולקחור, ויערך הכחוצ ערך החכמה לזכ הטוב ואל עננו, וערך הציה לכק, הטוב נולד תועלת הנקחל וההולא, ולנור הכחוצ כי חכמה יותר טוב ונחצ ערכה והציה ונכק, והנה ואלן דכ"ל דתלמוד קודם הוא נפני ערך הנקחל שונצין דבר ונתוך דבר ונחליק רעיון צרעיון ונושכל צנושכל ונורוח חדשות ואין זה קוטר לנה שאנור הקדקן קודם דהקדקן קודם ועדיק ואל יחוס החכמה עננה כנו ערך החכמה נגד הציה: מה מקיים ר"י. הא נקרא דהצ"ל ר"ש צר נחנן ודאי נשנע דהכמה קודם והיינו הנשנה, וכן קשה על ר"ש צר נחנן דנקרא דנצ"ל ר"י. נשנע דתלמוד קודם: מים בוזר ויין ביוקר, הנה ערך הנמים לין ונלח לפילפלין הוא כי הנמים והיין ח"ן לכן יחוס זה לזה כלל והמים נלרכים להחיות צבי אדם וצול והיין הוא יחרון וחסוד וצאחרל. דליעל וייל לא יעיל חמורל, והנלח והפילפולין סניחם דלצר אחר ונחכונים ליפות ולעסם התצטיל אלח שהצציל צמלח וצלי פילפולין הוא קנה יותר נחצטיל ונחולל צפילפולין וצלי ונלח, ולר"י קרא קנח לא ויירי כלל נחצטיל ויתרון רק קאנור דיקנה תחילה החכמה. דללכרה יותר לחיות צבי אדם כנו שהנור קנה וינס קודם לין, אף שהיין חסוד יותר, ור"ש צר נחנן ק"ל דקרא חמורל צל להורות יחרון החכמה על הציה כיחרון הנולח על הפילפולין והוא כי אף דלחשכל האדם נלכך חכמה וציה אלז אס לא לנוד חכמה צנה יחקק וצין, ונה סא"כ הנקדס חכמה הוא הנשנה לציה והוא הגונרא אס לא הצין דצר ונתוך דצר נשאל עכ"פ החכמה ציד: עד שלא שיהעו בו. צהתלמוד, ולא כנו שפ" צפ"ו וכל דה"פ דתלמוד נחלק לשני קוגים, א' והוא תלמוד התנאים קודם הנשנה והנה דרשות ופלפול נשאל ונחן של הלכה ונדרשות הכחוצים כנו שהו צנוכילתא ספרא וספרי צ' והוא תלמוד האמוראים ר"א ורציה אחר התיונת הנשנה, וצו נקע רוב דרשות הנכילתות ותוספתות ספרא וספרי צלול נכל טוב, ותלמוד הראבון כתבו להנשנה והוא להלכה צרורה היתרון, ותלמודו שלנו נחמו לו היתרון על הנשנה כנו שכתבנו: ואל מבין יחידנו. ל"ל אף שזעל אגדה דל הוא צהכמה נגד צעל התלמוד העשיר ועכ"ל הנוצין יחקק לעננו תועלת עוד יותר ונזעל התלמוד דהכל רצים לשנע דצר אגדה ואין הכל רצים לשנע דצר הלכה וכדננו צעל הפרוטות שצכקל וייל תועלת יותר ונן העשיר צעל קלחיו של וצצ: פלם זה המקרא הנדה שצו נוכחי ונודדים את הנשנה כדי להגיע ע"י אל הו"פ נקרא פלם וכן ונן הנקרא תולא כל התורה בולה, והנשנה שוקל כל דצר ודצר עד שיוחק להלכ, והתלמוד י"ק על הנשנה נשפנ הצקירה והנשאל ונחן של הלכה: לר"י זה

אלו משיבות גדולות של ר"ח ור"ח: כבר נאמרו בנזירות
 להתקופתה שהתקופה ונשנתה דר"ח ור"ח שני
 ענינים נפרדים הנה, שהתקופה קדמה ר"ח על פי דעת
 רבי ונדרתו עמו הוא ונאל נחון לקצן התקופה והנדרת
 שהנה נוקרי הנושנה ופירושה,

כל יאצדו ונחך קהל הלועים ב' בולחון נושלין שברן מכים אחד, רבי
 ונשנתן של ר"ח ור"ח הוא: רבי לוי יתיב דרש *איש אשר יתן לו
 קדן ר"ח ור"ח וגמס בנזוגה
 קתרים, ונה שהרחקו או לא ידעו
 ונהם גם נונה ונאלו גואל לנו
 ונחקה ונאן זילקונו של בר קפרא
 ונה ונשנת בר קפרא וכן לוי
 קידר צרייתות ונאן קדושין דני
 לוי, צדקה לוי צנושנה, ונחם ונה
 שהרבה דני צל בר כהנא לכח
 דרשות לוי ונפני שכן יאננו ג"כ
 ונשלי ונשל ונלכותה דרשיע כעין
 ונלכותה דערעל עסקידת התורה
 ונשוקת הלועים כחשוקת קנינים
 הנדרונים, דנהה העשיר אשר
 שם ונח כקלו וכקף ונצטו
 וננאל חולרו כקף ונחז וכל חוונדו
 הצל יקנה ג"כ נכסי דלא ניידו
 ונעסם שכתבנו, וינה לו היכל
 ונלך להפארת ונח"כ יכין תענוגות
 בנאל כל ונשאלות לבו, קוצצ הולך
 צקנינים הנדרונים ונדרנה
 לנדרנה, וכן הוא וננש ונדרנה
 החולכים תונים לפני ה' ונחמה"ק
 ישינו עקידתה, וכלו ונחיל לחיל
 וננדרנה לנדרנה לקנות עושר
 הנלחי, *עושר זה ונקרא יסוד
 שהכל תלוי צו דליכא וידי דלא
 רניוא צאורייתא ונלעדי ונקרא
 חיד ירום חיש חת ידו ורגלו
 ענזת צנתי הלועים, נכבדים
 חלו ההלכות ראשית קניני חכמה
 לדעת חת אשר יעשה האדם
 וחי צה ונחך ונחשלה ההולכת
 צית אל, וגם אחרי כל חלל לצלתי
 ענון ידינו רק לפאר ידיעתנו
 ולריוס השכלת חלקי צלונורי
 התקופתה צאור הנושנה והנחמה
 ההלכה, וגם אז לא נשקט ונחמה
 ונלנאל ונשכיות שכלנו צכל
 אפיקי הלועים והמה עשנתן של
 ד"ס ור"ח, ויהיה כונת הירושלני
 *התקופתה על התקופתה שצידנו
 *ונשנתן של ר"ח ור"ח על
 הצרייתות חוונדין צ"ס ונאן
 ונקונו בהתקופתה:

בבבצי ונח כל שהוא הפ"י
 פ"י כחלי ונח של דינר הקטן ואין לוה מעם,
 והק"ע נוגה *שיעור כל שהוא" ופי' שנה שיש זה שיעור
 כל שהוא היו נוס ווי יאנעל ופי' להגיה כזה, ונאין צל
 העשות להגיה ענין חדש ונה שלל ונאל זכר לה, לכן
 העיקר הוא כדפרשה, ואי קשא כיון דשעורו של דינר
 קורדיניא הוא כחלי ונח כ"ס, ח"כ לנאין נלריך לנו דינר
 קורדיניא י"ל דחלי דינר היו ונחם ונעוים יולא ונחכלל
 גדולים או קטנים ולכן יותר מוצ לשער צדינר קורדיניא
 ורק היכי דלא אפשר ונשערין בחלי דינר ונח הננרגל ציד כל:

ותנני כן תקום והדרת: הנה חף שנגננר קדושין (דף ל"ג) שנוצחין חוס ונרין ח"כא לנאוקני נוני כדפירש"י
 דצכל אחרים ונייני וה"ק כיון דצכלו ח"כא ח"כא, ח"כא רשאי צכל אחרים הנה הירושלני ודאי ח"כא אפשר
 לדחוקי כן, כיון דקאנר תורונקרי דרי' חלל ודאי דצכל עננו ונייני וכן כחצ הנננצ"ס צפ"י ונחלי ה"ח ולישנא
 חין

פסכא: עד כאמר האיטלמי: תמן
 תנינן שומא שיש לה שיעור
 בין גדולה בין קטנה בין בגוף בין בפנים
 הרי זה מום, שאין בה שיעור בפנים מום
 בגוף אינו מום, כמה דברים אמורים
 בקטנה אבל בגדולה בין בגוף ובין
 בפנים הרי זה מום עד כמה גדולה רבן
 שמעון בן גמליאל אומר עד כאמר
 האיטלמי ר' לעזר בר הנינא אמר בגון
 הדין דינרי קורדיניא ושיעורו בחצי זהב
 כל שהוא, רבי חגי בשם רבי ועירא
 מאן דחמי איס' איטלמי חמי ומאן דלא
 חמי משערין מריפתה בדינרי קורדיניא
 ומאן דלא חמיין בחצי זהב כל שהוא,
 מה מולי או חומר, נשמעיהו מן הדא
 רבן שמעון בן גמליאל אומר עד כאמר
 האיטלמי ותני עלה כאמר ביתר מאמר
 אית לך מימר להולין חוי לא אמרין
 לקולי ברם כל בדין לחומר אמרין, רבי
 הושע בן לוי חוי קאים חומי תורמסרין
 דרבי יוחנן ובעי דינרי קורדיניא, חם
 מחומי אמר ליה שב בני שב ותני כן
 *תקום והדרת מה קימה שאין בה חסרון
 כים
 עד כונה החקר גצי חלו כשרות ע"כ פ"י עד כונה
 החקר ויהי כשרה וכאנור עד כאמר ונל צכלל חל
 חקר ביתר על חקר הוא ועריפה אלנאל דכל נשערין
 הללו לחוננרל וניהו: חורמסרין, קולחנו צית ונשקר
 חלפנות של רבי יוחנן וכן הוא צירושלני וע"כ: ובעי
 דינרי לשער ציה טריפות: שב בני, שאין חתה רשאי
 לצעל וננלכחך: מה קימה שאין בה חסרון אלנאל דצקיונה
 שאין

שליש זה חקרין ונשתעי קהל : ולא בן תני. ונשנה
צבורים פ"ג ה"ג : אחת לקציצים. פ"י פעם ח' לזמן קלוב
פעם צשנה, ונשאל"כ אם את נטרימו לעמוד לפני ת"ח
ונתצטל ונחלכחו: שמעני וקן. פ"י זקן ת"ח וכן הוא צצצלי
ונפ"י ת"ח חין עונודין: אילין

דקימין מן קוממו מיתא ר"י צי
רבי יליף הגדול כה של עושה
ונזות נחאל, דללו ונצבורים חכתי
חינו רחיה דשנא ונפני שחא
פעם אחת צשנה כדקאנור, חלל
זה ונחרחש כוזה זיונא ונפ"ה
עונודים ונפני הנחתעסקים ונפני
סגדול כחן של עושה ונזות :
הדא דתימר. חניטל הטחול קל"י
והדא דתימר. דניקצ טריפה
דוקא הטחול: הורי ר"ה במחול
ובליות. ח"ל דצצק דקריין ק"ל
דכליות קולי עפי ונחול ונלכה
כ"ס וניקצ דכשר, לכן נכנס
ר"י ודנש לה: כרבנן דתמן.
צצצל דק"ל דניקצ הטחול כשרה
ולינו נטרף רק צקונכ"י וגם
זה רק אם לא כשתייר
ציה כטווי דינר זה: וברבנן
דהבא. צל"י דק"ל כרכים צצצלי
דלקתה חפילו צכוליל אחת
טריפה, וכן הוא צצצלי חונר
רבי נחויאל שחלתינו לכולו
עורפלי דנערצא ולחנו לי
הלכתא כרכים ולית הלכתא כרז
עוירא, ונקיים שם הש"ס והוא
דנוטא לקותא לעוקס חרין:
ולקוחא דכוליל פירש"י כגון
גליא ונוגלל ותרצצ"ל ותרין
הסיגו ע"ז ופירשו שהצצ
נחנשונק עד שהרופא גוררו
ונוענידו על צער החי, עוד
כצו דדוקא לקותא הוא דפקול
כשנניע לנזקס חרין, והוא
חמוץ חלבן הנכנס צחוננע
הכוליל, חלל נקצ חפילו חניע
לחרין נני כשר: אילין תרין מלין
דקחציז לעיל, עזר ר"י חת עיר
ציפורי חלל רחל לחזוק צנחלותה
נגד ר' חנינה, ולפי זה שפרנס
דל"י חנינה לקתה צכוליל כשרה
לפי הנראה רבים ונאנשי חביר
לא סנעו לקול ר"י וקנוכו
על ר"ה ואכלה, ולר"י הוי
טריפה גנורה לא רחל לרשות
צקלקולס ותינו דקאנור :
מה דאנא שרי דיינו ניקצ הטחול
הוא חוסר, וזה שאני חוסר
היינו לקתא צכוליל הוא

כיס אף הידור שאין בה חסרון כים
ולא בן תני כל בעלי אומנות שבירושלים
היו עומדים בפניהם ושואלן בשלומן
שנייא היא הכא שהיא אחת להיציים
רבי בון בשם רבי חייא בר בא בא וראה
כמה גדול כחן של עושי מצוה שמפני
זקן אין עומדין ומפני עושה עומדין
אמר רבי יוסי בי רבי בון אילין דקיימין
מן קוממו מיתא לא מן קוממו מיתא אינין
חיימין ברם מן קוממו אילין דגמלין ליה
חסדיה : רבנן דהסריין אמרין הדא
דתימר כניטל הא ניהב טריפה והדא
דתימר במחול הא בכליות לא בדא.
הורי רבי חנינא לציפוראי במחול
ובליות כרבנן דהסריין עאל רבי יוחנן
ודרש להון כרבנן דתמן וברבנן דהבא
רבי בא בר זימנא בשם רבי יצחק מן
קוממו אילין תרין מילין נחת רבי יוחנן
מן ציפורין למברייא, אמר מה אתיתין
לי ההון דיינא סבא, מן דאנא שרי הוא
אשר ומן דאנא אשר הוא שרי רבי חילא
בשם רבי יוסי לא בגין הדין תרין
מילין ברם בגין ההון תרין מילין דהורי
רבי חנינא לציפוראי בספתי חרד וביצה
ברבי יודן ועאל רבי יוחנן ודרש להון
ברבנן דהבא וברבנן דתמן ומר מה
אתיתין לי הדין דיינא סבא דאנא שרי
והוא אשר אמר רבי בא אתא עובדא
קוממו רבי יוסי ובעא מיבעד ברבי יוחנן
בד שמע דרב ור"ה פליגין סדך מיניה
דאיתפלגין שירי פתילה שירי מהורה
שירי שמן שחבו בשבת מהו להדליקם
ביום טוב רב ורבי חנינא תריהון אמרין
אסור ורבי יוחנן אמר מותר, אמר רבי
מנא קוממו דרבי יודן מאן דו דאפיין
פתילין גבי ביצה, אמר ליה מן מאן דנן
חמין דרבנן מדמיין ליה הדא אמרה
היא דא היא דא, תני רבי יהושעיא יוש
בשר בריאה ופסול בבוליות בשר בבוליות
ופסול בריאה פסול בזה ובוזה ובשר בזה
ובזה בשר בריאה פסול בבוליות מוגלא.

בשר

חין רשאי חין חייצין קאנור ח"כ כדכתב חרין ז"ל דבין
דנדינא פסור חין רשאי לעמוד קאנור דלם זה עונוד
יראו את האחרים כנוצין ת"ח, ונענחי צסם הגאון ונחר"ש
חלגוזי דצשנה ונע"ש השלחני עוסק צנלכסת שנים הוא
לחלחי הסכי על נע"ז היולא ונולדו
קצצדי, וחניו רשאי וננש קאנור:
מן דו דאפיין פתילה וכו':
הגידקאות ונשונות צירושלני
שצויות, צילה, והכא, ועיין פ"ו
וקי"ע וזה שפירשו וכן פירשו
הננו"י והרש"ש ר"ס פ"ק דצילה
ונצילה ועיין רידצ"ו וזה קצצב
דצרים עלינו, ופה שפרסו הוא
פסונו של דבר ובקולור וילין:
יש כשר צריחה: עיין ר"ק
סגוצה כנו שחול חבא
צירושלני דכן הוי חנוקס וקוסה
ונחגלוניס חף, שאפשר חלל רח
הירושלני, דהר"ק לא היה ונשתק
צריחה דליחא צש"ס חלל שכן
היתה נוכחתה, ונוסיף לומר (כנו
שחול צצצלי) ולא חונן חלל
דלייל חלל דצבורי טריפה, ודלייל
ננו לא חונן חלל דלא חקרה,
חלל חקרה טריפה, וכל זה הוא
קאי אכוליל, ופי' הו דאנורו
ויס זכיס דוקא דלייל ולא חקרה
חלל צריחה צכל גוונא כשרה,
ולא כנו שהציו הנפרשים דצרי
חר"ק ז"ל רק שחול פוסק
צעבורין כהנחור וחרין ותרצצ"ל
דצכוליל טריפה וצריחה כשרה,
ונשאל"כ ג"י הצצלי כנו שחול
לפינו ודלי וננוע בדפסק הרננ"ס
ז"ל דצן חריח וצין אכוליל קאי
וטיין ח"ה וחידושי הרצצ"ל ז"ל
וזה שכתב חר"ק ז"ל צקוניה
דריחא, וה"ו דלא חקרה חין
ענין לכאן, רק פסיקא לי דכל
החולתה חניע לקדחן סוב חין
נעלה חכמה, חלל צין עכורין
לנזים זכיס חין נפקותא כלל
וכשרה רק טיגר טריפות חלים
צקדחון, וטעם לזה כצח הרענין
צנלחנות דחיישין לקנפיות דכל
זקן שהקנפיות קיימין חרות
נכנס ודריחא צריח, חלל כשנכרח
ודלי וטעם קלקיל הקנפיות צל
ולא הדריחא צריח, ולי קשוי כצדק
ח"י לעל דקוניה כדאנורין גבי
ריחא שנספכה בקיחן, ח"ל דקיים
לחוריצקן דודאי נחלקקלו קנפיות
וחל דלא חזינן סורקן חנוראי
נשוס

ונתיר: לא בגין חרין, דחציצ סבא חוכנה לצל לטצריח רק צצצלי חני שני דצרים דקחציצ צצציעית
פרק ט' הלכה ח' וצילה ח"י פרק ח' : בספתי חרדל, דקאנור ר"י ספתי חרדל (ונתירן חלל נחשדו עליה
עוצרי צפרה: ובבריאה. ח"י ח' ונותרה לצבת חודה כר"י דק"ל דזה חליל צנחלותה צ"ס וצ"ה: וצ"ה
ונחנורי ונחנורי לא חלכל, ור"י חורה להיפך כרצנן דצציעית דלסרו ספתי חרדל וכרצנן דצילה דק"ל חלכל
צצצת: אתא עובדא. צצילה שנוכל ציו"ט אם ונותרה לצבת חורות חתר כר"י דנורי כרצנן: סדך מיניה.
נשך דיה וזה ולא חונר לא חקד ולא חתר, דר"י חורי כרצנן נגד רבי יודא, ורצ ור"ה רצים הם נגד ר"י:
אסור. נשוס ונוקח: מאן דו. וי' הוא זה שגדונה פתילה לצילה פתילה ודלי ונוקח הוא חלל צצילה חניע
לך דציו"ט ננוי ונשוס גזירה הוא ודוקא ציו"ט חלל צצצת חף לרצ ור"ה ונותר: מן מאן דאנן חמין ח"פ כיון דלכו
רואין דר"י דנחיר צצילה ונחיר צפתילה וכן ר"ה דחורי צצילה כר"י יודא לאיסורא חוסר ג"כ צפתילה ודלי שגם
רצ ק"ל דצילה ופתילה דין אחד להן ורצים הם נגד ר"י ונשקיה נשך ידו ונחורות כדפרכנו: תני ר' יהושעיא,
עס ונשוסה ונכפי דסכא: מוגלא. צריחה כשר צכל גוונא וכן נקצ צצציות
לקותיה

ונזום שצלה קרוה אינו כיבר ואי קשיא נהני אנווראי לקותייה דאין קי"ל כרכים דלקותא אף צבוליא אחת דחזי צבוקא ריחא דקיינוי לנחום, טכרי טכרי כנדי כנדי ולא אנוורא ונ"ד, נזום דסס כיבר היה בלא העלה קרמון, ונעמה חזי אנוורא שפיתא פרנז'ס הוא גיב שפיתא הר"ף כדרכו חלה שט"ק

סס לפנינו וה"ה ואם כוונתם בהן להם קרוה נזים זכים או עכורין ודל"ל צין בה או בה ולא נזים קרומין או עכורין וכן גבי ע" טריפות והוא שפיתא הר"ף דצבוליא כפ"נו צין זכין וצין עכורין וצ"ה אף כפ"נו צה רק העיקר אם הם קרומין, וזה ודאי פסקינן כהר"ף והר"נו חלל צבוקין לכ"ע כשרה וזה שכתב הר"נו וכמונא חלה וזרק אותה, (אם הגיע לקרמון חלה הדרי צריח) לריד לצדוק הסופות צה ודאי חולק על הר"ף ולא כמונא כנו שהציו העופרסי רק לקולא וחלה קרמון קאי דלהר"ף ודאי נתקלקל קנפוטות ולהר"נו לריד צדיקה ואין לא קנפוכין אצדיקה זו ולפ"ז אף כי פרטנו שפיתא הר"ף והר"נו לא כהנפרסיס נופני שדבר הניכר וחודד לענים דהר"ף העתק הצרייתה כנו שהיא צירושלני נחנות שכן היה ג"ה הגלונים כנו שצדק צנוק, חנה לדיחא אין נפקותא צה והעיקר כנו שכתב הר"ף דצבוקין העיקר כהר"ף והר"נו וטרפה ואין לריד צדיקה דהר"נו צה יחידאי הוא חלה צבוקין כשרה לכ"ע וכן עיקר (וה"ה נדחק צה נולד צנוכית): דה"ה דתינוור שיכולה לחיות ע"י לעיטה: וצצצלי בני חיתא "אנור רבי זירא לא שני חלה שיכולה לחיות ע"י לעיטה והנורא חלה אינו יכולה לחיות ע"י לעיטה והנורא טרפה" והר"ף והנורא הצילו צסס הגלונים, וכתב הר"ף דהג"ה לפנינו ליתא רק הגה היתה על הגליון ועשה הקופר והכניסה לפנים צסס ר"ה, וכעת חזינו שהגלונים הגיה צצצלי על הגליון והירושלני דהכא, ובעל הנורא הוא זעירא צסס שנואל, דל"ל אכתי קשה וזה ראה חיתא קשה ר"ז ולא אנווראי קשה נוצני ליה דלא תינוא דאפי' עלם צלי נקוצה קרום טריפה כעוף הניס ונקצו הדקין נזום קיפא י"ל צני נעיה ולא נקצו כשרה דלא תינוא עוף שחיותא הלכה

דכל טריפות צצצצנה כנגד צעוף (כדחני לוי לקנן והא דחני לוי הוא ונלחא דנוקצת וליה נואן דפליג עלי') חילוקין נקוצת חושט נזום פקיקת הגרגר"ה דלא תינוא חוליל ומיתא של עוף קליס והבשרו צסינן אחר חיונא דקנה כנוי טריפה צנוכיה והוכתה חולדה על קשה נוצני ליה דלא תינוא דאפי' עלם צלי נקוצת קרום טריפה כעוף הניס ונקצו הדקין נזום קיפא י"ל צני נעיה ולא נקצו כשרה דלא תינוא עוף שחיותא הלכה

חיי"ש נקוצת הקרום, והיינו נכסה צניעה דאלו ציר אנורינן וכל כנגד החלל נטריפה צה, וחולדה הוא (ווינעל צלע"י) ולאו דוקא חלה כל שנוסף ולורחא דנוילתא נקיט, והא דלא נקיט כדלעיל מפחתה הגלגולות הא קוד"ל דנכסתה חולדה אף דלא חזינו שניקצ הגלגולות לריד צדיקה: קורקין, (נלוגנן) נחמדי נתקולו ע"י המנאיוות: אם ידועים כדנפרס צגנורא וצתוספתא דהנשנה וניירי צהני אצרים שדרכן לחיות דלונין וסינתו נוראיה: דרסה, חלס צרגליו או שטריפה צכותל דצכל הני י"ל לחוס נזום ריקון אצרים: ומפרבסת. ללו היינו כנו פירכס דשחיתה רק דל"ל זוחלת ואינו מהלכת כדרכה: ושחטה. כנוור דצדקס אחר שחיתה כשרה חלה צלי צדיקה אינה נוחזקת צכשרה וכפ"נו לענין הצליס:

הלכה ג': תני צתוספתא ונכילתן דנוקיפה עוד על הא דחני צנוכיתא עוד י"ל דהתוספתא נופרשת לנחיתא, דלא תינוא עוף דזוטר חיותו אף צעלם לחוד טריפה כעוף של נזים והא דחני נזום טעושה חותה טריפה, דהיינו נגד הנוח נזום שסס העלם דך ולא הדרי צריח, קנול דצעוף כנוי הערפה הוא נופני הקרום, והא דהכחה חולדה היינו שחושפין לקרום של נוח ולריד צדיקה ולחסי קאנור: כיצר בודקין אותה, לרעת אם ניקצ הקרום: ביד. פירש"י ונכניס ידו צפיו של עוף ודוחק צלצצנו כלפי חיד וע"ז הנוח נדחק לנעלה והא י"ל שס נקצ הנוח ונצנצן דרך חותו נקצ, והר"ף והרנז'ס הצילו עוד פ"י שניחא ידו צלד הנקצ ונועץ אלצנו סס ואם

בשר בכוליות ופסול בריאה נקב, פסול בזה ובזה לכותייה, בשר בזה ובזה מיים זבים: זעירא בשם שמואל לא סוף דבר נישל לחי התחתון אלא אף וישט נופא כשרה דהא דתימר שיכולה לחיות על ידי לעיטה הא אינה יכולה לחיות על ידי לעיטה לא ברא: הגלודה רבי מאיר מבשר וחכמים פוסלין תני רבי שמעון בן אלעזר אומר לא נחלק רבי מאיר על הגלודה שהיא פסולה העיד יהושעא בנו של יהודה הבישם לפני רבי עקיבא שאמר משום רבי פרפון על הגלודה שהיא פסולה אי זה הוא גלודה כל שנפשט עורה ולא נשתייר כדי להעלות ארובה הא נשתייר בה כדי להעלות ארובה דברי הכל שהיא כשרה ובמה היא כדי להעלות ארובה רבן שמעון בן גמליאל אומר עד כאמר האימלקי מתניתא פליגא הגלודה ר' מאיר מבשרי' כן במשנה ראשונה בן במשנה אחרונה, דהא דתימר בשדרה ברם משאר אבריה לא:

משנה: ואלו הן המריפות בעוף נקובת הווישט ופסוקת הגרגרת הבתה חולדה על ראשה מקום שעושה אותה מריפה. ניקב הקורקבין נקבו הדקין נפלה לאור ונחמרה בני מעיה אם ירוקים פסולין אם אדומין כשרים. דרסה וטרפה בכותל או שריצצה בהמה ומפרכסת ושהתה מעת לעת ושחטה בשרה:

הלכה ג': תני נקובת מוחה שניקב קרום שלה הרי זו פסולה נקובת הלב לבית הללו פסולה. כיצר בודקין אותה רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי יהודה בודקין אותה ביד ואין

הוא זעירא צסס שנואל, דל"ל אכתי קשה וזה ראה חיתא קשה ר"ז ולא אנווראי קשה נוצני ליה דלא תינוא דאפי' עלם צלי נקוצת קרום טריפה כעוף הניס ונקצו הדקין נזום קיפא י"ל צני נעיה ולא נקצו כשרה דלא תינוא עוף שחיותא הלכה

חיי"ש נקוצת הקרום, והיינו נכסה צניעה דאלו ציר אנורינן וכל כנגד החלל נטריפה צה, וחולדה הוא (ווינעל צלע"י) ולאו דוקא חלה כל שנוסף ולורחא דנוילתא נקיט, והא דלא נקיט כדלעיל מפחתה הגלגולות הא קוד"ל דנכסתה חולדה אף דלא חזינו שניקצ הגלגולות לריד צדיקה: קורקין, (נלוגנן) נחמדי נתקולו ע"י המנאיוות: אם ידועים כדנפרס צגנורא וצתוספתא דהנשנה וניירי צהני אצרים שדרכן לחיות דלונין וסינתו נוראיה: דרסה, חלס צרגליו או שטריפה צכותל דצכל הני י"ל לחוס נזום ריקון אצרים: ומפרבסת. ללו היינו כנו פירכס דשחיתה רק דל"ל זוחלת ואינו מהלכת כדרכה: ושחטה. כנוור דצדקס אחר שחיתה כשרה חלה צלי צדיקה אינה נוחזקת צכשרה וכפ"נו לענין הצליס:

הלכה ג': תני צתוספתא ונכילתן דנוקיפה עוד על הא דחני צנוכיתא עוד י"ל דהתוספתא נופרשת לנחיתא, דלא תינוא עוף דזוטר חיותו אף צעלם לחוד טריפה כעוף של נזים והא דחני נזום טעושה חותה טריפה, דהיינו נגד הנוח נזום שסס העלם דך ולא הדרי צריח, קנול דצעוף כנוי הערפה הוא נופני הקרום, והא דהכחה חולדה היינו שחושפין לקרום של נוח ולריד צדיקה ולחסי קאנור: כיצר בודקין אותה, לרעת אם ניקצ הקרום: ביד. פירש"י ונכניס ידו צפיו של עוף ודוחק צלצצנו כלפי חיד וע"ז הנוח נדחק לנעלה והא י"ל שס נקצ הנוח ונצנצן דרך חותו נקצ, והר"ף והרנז'ס הצילו עוד פ"י שניחא ידו צלד הנקצ ונועץ אלצנו סס ואם

ואם יקצ הקרום הנוה עולה ונצנצן ואם לא צנצן דלי לא יקצ הקרום וכשרה: במחט. ונוליכו ונלנועלה על הנקצ לרלות אם יחגור צקרום, ופענוים שאינו נקוצ והנוחט נקצו ונככלה ונוון של ישראל כדלונרין צצצלי:

ויקב העצם לפי השקפה הראשונה הייתי חונר כי ע"ס יס כחן וכל "ניקצ הקרום" חף צתוכפתח לנוי הגי' "ניקצ העצם" חלח דנונה דפריך ולא ונתניתח פליגה ונשנוע דהגי' הנכונה היא כנו שחול כחן ניקצ העצם, ול"כ קשיא החוץ תסני ליה צדיקה זו לכן כ"ל דה"פ, היכי דחזין דלח ניקצ הקרום ורלינו סניקצ העצם חפ"ה מריפה ולכן פריך ולא מתניתא פליגא. דנוק' טעושה חותה מריפה היינו קרום של נוה דלח שנוענו עד כה קים נוקוס צעלס טעושה חותה מריפה ותני דר"ח דניקצ העצם לחוד מריפה ונושני: תפתר בעופא דמיא כדלונרין צצצלי. הוחיל וקרונו נד: מקום שעושה אותה מריפה. והיינו הנווה צלי עצם, ועלס לחוד לא נטרף: דניקצו בדיש. כגון חזין דין דשכיה צנוח וכן הול צצצלי: לית כללי דלוי. דקאונר יתר עליהן טוף כשצר העצם דחא ח"כא כנוי ניקצ הקורקצן והזפק ודלי כונת המוקשה היה על גג הזפק דנוטרף צנקצ צנושה או צניטל הזפק לרצנן. חלח דר"ח חצצ דניקצ הזפק עלנו קאונר, ולכן נוקשה. איהא דמי דחא צניקצ הזפק לכ"ע כשרה ולף צניטל ק"ל לרצי דכשרה, ונושני ככונתו כדלעיל צלופן טעושה חותה מריפה דהיינו גגו של זפק, וכי תינוח היכי דלח נטרף צכל גוונח לא קחציז והא חציז כנוי הוכחה חולדה על רחשה נוקוס טעושה חותה מריפה, והכחל קבה דיתר העוף גם צופק וקורקצן: שאין בנגדן כלל ונלינו צצהנוה כחלי גוונח כלל ונשליכ זפק וקורקצן יס צצהנוה כנגדן המוסק וצית הכוכבה: ולמה תנינן נחובה דחושמ. הא פשיטא הס לפי שיטה זוי ונושני דח"כא צכל

הלכה ג': אם יקצ העצם פקול: וצצצלי הגי' "כשצר העצם חשפי" שלא יקצ קרום של נווה" ופריך הא גופא קשיא דכשצר העצם ליכא צדיקותה והלשון כנו שחול כחן ע"כ יתפרש כנו שפרשנו, ונוחטא ונוקנר דחיתא צצצלי חד הול, חשפי

ואין בודקין אותה במחט. אם ניקב העצם פסול ואם לאו בשדה. רבי הילא בעי קומי דרבי יוסי ולא מתניתא פליגא מקום שעושה אותה מריפה. אמר ליה תפתר בעופא דמיא. ותני לוי בן כל מריפה שמינו חבמים בבדמה בעוף נמי מריפה ועוד יתר עליהן עוף נשבר העצם אף שלא ניקב קרום של מוח. ואמר רבי מנא קושייתי קומי דרבי פנחס ולא מתניתא פליגא מקום שעושה אותה מריפה. ומר קיימתיא כהדיא דמר רבי יוסי בעופא דמיא. ולא סוף דבר עופא דמיא אלא כל שקרמו קליש. רבי יוסי בי רבי אבון בעי לית כללי דלוי בדלין דהא תנינן ניקב הקורקצן ניקב הזפק. איתא דמי ניקב הזפק בשדה רבי אומר אפילו נוטל תפתר מקום שעושה מריפה ותני בן דבתה חולדה על ראשה מקום שעושה אותה מריפה. אמר רב אבוי לא מתניי מתניין אלא שאין בנגדן מריפה. ולמה תנינן נקובת חושמ ופסוקת הגרגרת. אמר ליה כולון מילין חדתין אית לון בהו ולא מתניי מתניין בגין הסדרן ברם מתניי מתניין בגין הפלפולין. רבי יוחנן יתב ובדק במחטה ומרפה. אמר ליה רבי שמעון בן לקוש בלית ממון ישראל. אמר ליה לא צורכיה דלא מכלין לחו מריפתא. אמר ליה מתחיל תכלי כמנא היא דא היא דא. רבי אחאי בשם רבי יוחנן בשם שמצוה לומר על דבר שהוא נעשה כך מצוה שלא לומר על דבר שאינו נעשה. אמר רבי לעזר בשם שאסור לשחר את הממא כך אסור לממא את המהור. רבי בא בר יעקב בשם רבי יוחנן אם באת הלכה תחת ירך ואי את יודע אם לתלות אם לשרוף

נשום קולשהו ורכותו ועיין נה שכתבנו לעיל צבוגיח דניקצ קרום של נווה: חקקה

חד צרותא כדפרשנו צנושתנו צסס רש"י והר"ן ז"ל, ואף שאין נלרך זה צצצלי הקדרן, חילטרך לנחתייהו צצצלי צעלי פלפול כדלעיל: במחמא. לפי הנוצחל בלחן ק"ל לר"י דוקא צנוחמא, ולפיכך כשחנר ליה רש"ל שהפסיד ונוון של ישראל, דשנוח לא היה שם נקצ וחניקצ ע"י הנוחט השני: לא צורכיה דלא. לא נלריך ליה צדיקה חלח כדי שלא יחבנו מריפות כלונר ביוז יותר לאצד ונוון של ישראל ונלחאכין מריפות: מתקיל תכלי כמנא וכי צנוחאכיס חתה שוקל ונה גרוע ציותר חו להכשיר הטרפה חו להטריך בשדה: היא דא היא דא. כדלקונ דכסס שאסור להכשיר המריפה כך אסור להטריך הכשרה: רבי אחא בשם ר"י. קוף פ"ה דמרונוות ועוד צחגיגה פ"ה ה"ח והוצא הכא נוסוס חל דלונר רש"ל היא דא היא דא: כשם שמצוה. וצצצלי כסס שנוטה לונר דצר הנשנוע כך נוטה שלא לונר דצר שאינו נשנוע ע"י התוכחה והחזרה נגדיל עליו העונש: בשם שאסר לשחר. וכי צשופטני עבקין הנוטר דצר שהוא טעוה וון התורה, חלח הכא צספק ויירי ולא צספק השקול רק נוקה יותר ללך אחד יכסס שהקצרה נוקה יותר לחיסור אסור לחזק קצרת ההמר ולהמיר כך חס הול נוקה להמר חין להכריע הכך ע"י קצרה ולהטריך דהתורה חקה על ונוון של ישראל: אם באת הלכה תחת ירך. כ"ל דקאי על דלעיל, וה"פ חנה חל דלונרן חול רק צטנוא וסחור ודלי, חלח חס נוסופק חתה חל דינו לטנוח ולשרוף חו לתלות דהיינו פסק קוונחא לא חובלין ולא שורפין ואפ"י חס הספק חול קצדשים, יותר טוב חול לדינו

שחמה ומקצו זאבים בני נועיה: והנה צבילה (פ"ג) צטרפה: מפרים הנשרפים. וכו' דלונס נכנס לפניו (ה"ג) ה"ג שחמה, ואכלו זאבים בני נועיה ולפנים: והן בשריפה. אלנול דשריפות קדשים לאו ולפ"ז ח"ל לפרט כונו שחמה צבצלי שחמורין כשהן נקובין ציון קדשים הול: שמצותו לבן. דפרים הנשרפים וכו' והצני חי חוששין שחמה צבוקים נקב ניקב, רק פשוט שאין חוששין שחמה היה צהן חיה רעותה דנשחמה צחוקה היתר עונות עד שידע צמה נטרפה וכן פ"י שם הק"ע, ולפ"ז ה"כ פירושו שאכלו החולדות חמה הנוות נוי חייסין לנקיבת הקרוס חו שאר רעותה, חלה דקסה וי"ט נקפק ליה ה"ס דוקא צמות וכן החס צבצני נעים וצבצלי נוי קאנור נטלו חל לחנהו ופי' כיון דלא חזינן קום רעותה ח"ך יעלה על לבנו להקפחקה, ולכן ודאי ח"ג" שם צבצלה נקטבשה חל והעיקר כדחכא וכונו שפרטנו ח"כ דגם שם הפ"י שאכלו נצני נעים נועט והנותר החזירו כשהן נקובים וכן עיקר:

פסקא : ולונה לא תנינן צקנייתא: כתב הרשב"א ז"ל ומקלה נופרשים ים שאנורו דאלו העריפות (כפלה לאור ונחנורו צני נעים) חינו נוכח חלה צבוק ולא צבהנה לפי שער הצהונה קסה ונגון וכן הוא דעת הרנוד"ס (פי' נח"ל) שחמה ה"ח) שכתב וסתי עריפות ים צבוק יתר על הצהונה עוף שכתבה נורלה צני נועי ונחנה חלור, ואי קשיא וי"ט לא חני לוי יתר עליון עוף נחנורו צני נועיה, ופני שהעוף ח"ן לה עיר להגין וצחונה ים לה ולא קתני חלה רק נח שישנו צחתיין ואפ"ה ח"ן הדין קום חלה הרב"ד נקינו וק"ל דצבהנה נוי הדין כן חלה דלא נונה נשום דל"ש וסתי השניו חיתה נפורה צירובלני חלה שונהשין נשנוע חלה שכיחא נשום שהטור נולל כונו שכתב חכ"נו ואי אפשר כ"כ שכתב לדי עריפות והרב"ד כתב שא"ל נחנה כיון שכתבגיה חחוס לחנוס צני נועיה כגר ח"ל ונתה ואפשר לפרט גם הירושלמי כן וס"ל ח"ל:

פסקא : וביים של קיים ניקב הקורקבן: רבי יצחק בשם רבי יוחנן ניקב קורקבן וביים שלו קיים ניקב הביים וקורקבן קיים בשורה אמר רבי אבון לא סוף דבר ניקב חד בלי חבירה אלא אוף שלא בגוד חבירה בשר למח בנין דלא משיבני תני באלו בני מעים אמרו בקורקבן בבבד ובלב, רבי בון בר חייא בעי ולמה לא תנינן ליה במקמייתא אמר ליה בחמה עורה מגיני עלה, דרא הוא דתני לוי יתר עליהן עוף נישבר העצם אף שלא ניקב קרום של מוח, אמר ליה לית בללי דלוי בללין ואית דבעין מומר בללין דלוי בללין ברם לא מתניי מתנין אלא חני דאורחיה דמרפי בגון הדיון ברם בחמה לא אורחיה דמרפי בגון הדיון ולא מתניי מתנין, רבי יוסי בשם רבי יהושע בן לוי בני מעים שהאדמו"ר יפה מתניתא פליגא על דרבי יהושע בן לוי

אדומים בשרין, לא שמייע הא דתני רבי חייא באלו בני מעים אמרו בקורקבן בבבד ובלב, וכמו דאית מר בשדרבן להיות אדומין ונמצאו ירוקין פסולין בן את מר בשדרבן להיות ירוקין ונמצאו אדומין פסולין אמר רבי בון נאית ירוקין תני ולא תני הוריקין: **משנה:** ואלו בשורות בעוף ניקבה הגרורת או שנשדקה הבתה חולדה על ראשה מקום שאינו עושה אותה מריפה ניקב חופה צלור ואם כפלה עורה ונגיפה ולא יחנורו הצני נועים צנקל הלכך לא קתני וק"ד דפליג על נחתיקו, ופני שחלה כן צצרייתא, ולכן פריך: מתניתא פליגא. ואיך שזיק נחתיקו כגד הצרייתא: כמו דאית מר. ור"י צן לוי לפרושא חוקפהא דר"ה חתא: ירוקין תני. ה"פ ח"י קתני, שהוריקין נשנוע דאכולהו קאי דגם הדקין שטענן ירוק אפשר שהוריקו לנורלה חמרת ירוקה, דכונה לצני ירוק ים כדאנורין גצי ריחה, השתא דקתני ירוקין דנשנוע כל צני ירוק ודאי ה"פ ח"ס כעת לפנינו ירוקין ודרכן להיות אדומין פסולין, ואם הם אדומים כדרכן ולא נשתנה נחתיקו כשהם:

משנה: או שנשדקה קניל כלעיל דלא תינוא עוף דזוטר חיותא צנקדקח נוי מריפה עושה מריפה. חלה כנגד הנוות דליכא

צלור ואם כפלה עורה ונגיפה ולא יחנורו הצני נועים צנקל הלכך לא קתני וק"ד דפליג על נחתיקו, ופני שחלה כן צצרייתא, ולכן פריך: מתניתא פליגא. ואיך שזיק נחתיקו כגד הצרייתא: כמו דאית מר. ור"י צן לוי לפרושא חוקפהא דר"ה חתא: ירוקין תני. ה"פ ח"י קתני, שהוריקין נשנוע דאכולהו קאי דגם הדקין שטענן ירוק אפשר שהוריקו לנורלה חמרת ירוקה, דכונה לצני ירוק ים כדאנורין גצי ריחה, השתא דקתני ירוקין דנשנוע כל צני ירוק ודאי ה"פ ח"ס כעת לפנינו ירוקין ודרכן להיות אדומין פסולין, ואם הם אדומים כדרכן ולא נשתנה נחתיקו כשהם:

דליכא לניחוש לנקוצה הקרום : הופה (קרחפף) דליכא חכיק סהנאכל נקצן לחוכו : אפילו נישל
 (זלעג) והוא חכיק סהנאכל נקצן לחוכו : אפילו נישל
 בהצ הרין זל לא ניטל נומס קאנער דל"כ חיד יענר
 הנאכל, והלא יפול לחלל הגוף ואין לו תקנה אלא פי
 חקר, וכל דהכונה שהוא קטן
 ציורה, ויותר יל סכל הזפק חקר
 נותחילת צרייתו והנאכל נכנס
 נומס יקר לקורקצן יצאו בני
 מעיה, צעופות סכחי ע"י הטלת
 הצליס : נשתברו רגליה, נפרס
 בגורל : גפי רליל עלמות הגפים
 בנפיה, הס הנולה הגדול, ונולה
 הס הדקים (פלחא פנדעג יזלעג)
הרבה ד' : אגן תנינן צנחני
 כחאי ליטנא, דומענע
 שניטל יס קצרה יוהר לאקור
 וע"ז קאנער רצי אפילו ניטל,
 ונהאי ליטנא דחני דצית רצי
 נומענע להיפך וקס"ד דצנחניס
 להחירא חני ואשפ"כ : ותני עלה
 צצי נדרשא שקרוצים דצריהס
 להיזת שרין דצין לנחיתין וצין
 לדצית רצי צין ניקצ וצין ניטל
 כשר, וע"ז פריך חיתא חוני
 צתמיה דודאי רחוקים זה נזה
 דלליטנא דנחיתין י"ל דלחיק
 ניטל עריפה ולליטנא דצית רצי י"ל
 דלחיק ניקצ עריפה וכנוו שהוא
 בעתול ניטל כשרה וניקצ עריפה :
 תפתר, הא דצית רצי בגגו של
 זבא, פליגא ולא לענין כשרות
 רק לענין עריפות חני דלח"ק
 חס ניטל גגו של זפק עריפה
 ולרצי אפילו ניקצ, ונענחנה
 לענין כשרות דזפק גופא חיתא -
 ולח"ק דוקא ניקצ ולרצי אפילו
 ניטל כשרה ונחיה חני קרצין
 דצריהן להיות שרין דילמא
 נומענע : הריין שאולין, הצילו
 לפניהם שתי שאלות, צהנא קנטל
 הזפק : בעא למחרין, צצוקר רלו
 לכן קצא ר' ינאי והלכו לקבל פניו ורצי ינאי היה רצו
 של ר"י ולפי הכרחא קסרו קודם לרצי ינאי חאי עוצדא
 או שהנה צעלנס קפרו לו : הבילו מנא נומסו צגדנס
 והשלמו שתי הסורלות צעפות, דהראשונה נענה שלונה
 קנינו ניטל האס כשרה, והשניה הלכה כרצי דנוכסיר אפי
 ניטל : דפסייה שמייהו, שקבל ועליהן וידעו שהן נומענע
 אצל צה הנוקס לא ידעו כי ר' יוחנן ורש"ז לא הנה
 רק חסצו אוחס לקחס ת"ח : חוזר, ונ"ט חייצנהו לשלם,
 נומענע קלא חייצנהו אלא על הורחא הזפק דהוי טועה
 צסיקול הדעת דהיינו חכיק דפליגי שני תנאים וסוגין
 בחד ניינייהו והוא עמיד כאיד"ד, דנוע טענה עשוי ונעלם
נציח : תמן תנינן, נענה פ"ד דצבורות נוי שאינו נומענע ורלחא חת הצבור ונענה על פי ה"ז יקצר ושלם
 נציח דן חת הדין וקס"ד דהאי דן חת הדין נציח נומענע וניירי כדפרישא ולכן פריך : במה אגן קיימין
 צנה טעה חת הטעות הוי צסיקול דעת קשיא נ"ט ונה טענה עשוי הא כיון שאינו נומענע ולא קבלו עליהן חין
 הורחא הורחא כלל אצל הא כיחא טענלס נוציתו דגנורא צנזיקין הוא ולגאן דלא דאין דינא דגרנוי וניירי שנסא
 וכתן ציד רל"ל טענה הדין נומענע להקלתא, ואי וניירי : בשמעה בהוריייה מדין תורה רל"ל טענה דצד
 נענה חז ונ"ט ונה טענה עשוי ודאי קסה דחא אפי צנוונעה חוזר אלא דקסה עוד ונ"ט נעלם, דצטלונא טעה
 צסיקול הדעת דנוונעה נעלם כ"ס דהוא נעלם אצל טעה צדצ נענה דנוונעה חוזר ואי אפשר לחזור אינו
 נעלם נומס דאנור ליה חלו הוי פרה קען הוי חוזר וחת הוא דאפסיקד כ"ס דאנור ליה ונ"ט קנכית על שאינו
 נומענע ונועה לעשות נענה, כן כ"ל לקיים ג"ה הספרים וקס"ד דנויירי צנוונעה וידוע לו שהורה צסיקול
 הדעת או דצין תורה, אצל היורה כ"ל להפוך הגירסא וקס"ד דנויירי צנוונעה, וצטעם צדצ נענה כשנסא
 וכתן ציד חייצ נענה צסיקול הדעת פטור (והוא שיעת הבינו פ"ו נומענע דרין, ה"א) ולכן פריך ונ"ט חת טעה
 צסיקול הדעת חנאי נעלם הא חוזר, ואס ח"א לחזור פטור, ואי טעה צדצ נענה כיחא דנעלם כשנסא וכתן

דלינא הוי ר"י ורש"ז וכו' : וצצלי
 נציח חאי עוצדא צרצי קינאי ור' לזוק
 תנאי וקסישו הרנה ור"י ורש"ז, ולכן עלינו לחקור חיד
 קרצו חני חרי עוצדות להדרי וכל דחאי עוצדא דרצי
 קינאי ורצי לזוק הוא היקוד
 לעוצדא דצין דחנה קסה חיתכן
 שרין ורש"ז לא ידעו נומענע
 נופרשת דניטלם האס כשרה
 ואין טעו צזה לצורות צה חיקור
 וגם צופק חכונים פליגי עלי
 דרצי אצל צנונה חאי עוצדא
 קדנחאי חיתה נופרקות וגם ידעו
 דנוכספי לן כדנוכספי צצלי צלישי
 דהורו צערפחות כרצי צופק
 וס"ל לר"י ורש"ז דפי שחרורו
 צערפחת לאיקורא דאי להחיר
 נחאי קני"ל הא סתם נענה הוא
 דכשרה, וכרצי צופק ננוי לאיקור
 ואי קשיא חאיך אפשר לווי כן
 חנאכל אלא דנוכסתן כדחני דצית
 רצי ניטל הזפק רצי חנור אפי ניקצ
 דהוי פירוש"א חפי ניקצ עריפה ולא
 ק"ל הא דר' צא דנויירי צגגו
 של זפק, דאי להחירא נחאי אפי
 ניקצ דקאנער הא ניטל חנור
 עפי וניקצ, (עוד י"ל דכדי קלא
 לעשות פלוגתא רחוקה צין נוכסת
 חנענה לנוכסת דצית רצי רלו
 חנור דנענחנה ח"ק רצי חנור
 לא נוצעילא ניקצ אלא חפילו
 ניטל עריפה וסיינו דליכא צין
 דצית רצי לנחיתין, דצית רצי
 כל חכיק דניקצ עריפה כ"ס
 ניטל, ולנחיתין היינו דוקא חני
 דקחני צנענה דהראשונה אצל
 צופק הסצורל להיפך כנוו צנחול)
 ולפיק חורו צתרישו לאיקורא
 דרצי קינאי ור' לזוק נענה רצ
 הוא, אצל לרצי ינאי צנונה חורו
 צתרישו להחירא ח"ק חורו צערפחת להחירא וכרצי
 צופק להחירא וטעו צערפחת צדצ נענה וצופק צסיקול
 הדעת והנה חרי"ק והרנצ"ס פסקו דניטל הזפק עריפה
 דחכונים דק"ל ניקצ הזפק כשרה, צניטל ק"ל עריפה וי
 וון הגאונים סנוקחס חורו צערפחת וכרצי צופק וסיינו
 דצופק לכ"ע חורו כרצי להחירא וון חירושלמי נענע
 נופרש כסיטת חרי"ק והרנצ"ס כדפרישו אצל ונהאי עוצדא
 דר"י ורש"ז דאנור להו רצי ינאי לשלם שגגת הורחא
 הזפק דצנונה כשרה חא קיינחא לביטת הגאונים דנוכסיר
 צסקפ ועיין ר"ן והרש"א :

מה כן קייננן : קוג"ז חת צירושלמי קסאדרין ריש
 פ"א וחקר סס חאי ונה כן קייננן קדנחא,
 ולפי

ולפי זה דברי רבי נא בשם רבי אבהו הכפול אין לו תי' והפ'ו בתב שכן דרך הש"ס להוכיח שנה דלגור ר' נא ונוכחיה הוא. והן חנות שכן נוכל כונה פשוט נש"ק. אבל ליכא דר' נא קדמייתא אינו שום לדברייהם, לכן אלו רואים צעילי בדפוס חסר ולי' בנו שהיא פה, הלא דפי' צנא קנייתא קשה, ולא נכיה הג' בנו שהיא לפנינו ע"כ ונחפרם רק כמו שפרשנו דקס"ד שצאנו ונונחה ורחה את הצבור ונוקחצרה לחייבו יותר צחשלונין חס מעה צסיקול הדעת נעטע צדצר ננסנה בנו שפרשנו ודע דנוסירי קנייתא לביטת הרנוצ"ס שס שפסק כדעת הגאון שהצ"ח הר"ק ודחה אותה, והוא דצוונתה ולא קצבו עליהן או להיפך אין כפ"ו צין כשא ונתן ציד או לא רק חס צריך לחזור הדין או לא אצל לעולם חס אי אפשר לחזור נשכס ונציהו דהא נופורס חונרין דקנס הוא שקנסו דין יחיד:

בב עונש מורין צין צרגלה וכו': עין מידושי הרשב"א ופי' הרחשון היא טיעת רש"י ותוק' והרנוצ"ס ז"ל, וטיעה טיה הוא טיעת הרבצ"ד ודענו' והשכי טיעות כצר ציאר צטוב טעס ה"ה ז"ל עוד כתב ה"ה ענין חרס והוא דאין חילוק צין עוף לצהנה וצעוף כווי רק צדאיעכול ניצ" טריפה, ודלא בדצרי צעל הטרנוות דק"ל דרצ ונתנא צצהנה קאי ולא צעוף וצצהנה הוא דצעינין איעכל ניציה, וצקונין לא גריס צהנה כלל ורק צעוף ויירי דוטר חיותים ואלע"ג דלא איעכול ניציה טריפה ונוש"ס לא חזר כאן חל דאיעכול ניציה, והר"ו ז"ל שכתב וכן צעוף ק"ל כצצרה חרלסנה:

דרש ר"י לניפורח: ונכאן ראייה לביטת הר"ק והר"ו דפקקו דכשרה צצדיקה ונדר"י קייני צביטת שנואל והוי רצ יחידאי והרצ צעל העיטור לא גרס צצצלי ר"ן חור ר"י תיצדוק ורצ ושנואל הינכתא כרצ צאיקורי, וניירושלמי נראה שר"י הורה הלכה לנעטע דכשרה צצדיקה כהר"ק והר"ו וכן כתב הרשב"א ז"ל:

פ"נן ירך בין בבמה בין בעוף טריפה לא שנייא היא ירך לא שנייא היא צומות הגידין שמוטת ידה בין בבמה בין בעוף בשרה, ולא חש לומר שמא ניקבה הריאה, אף הוא לא

אבהו בשאמרו לו הרי את מקובל עלינו במומחה ואית דבעין ממשין דין את הדין זוכה לחיוב, במה נן חיימין אם שדנן ומעה בשיקול הדעת בדא מה שעשה עשוי אם בשדנן ומעה דין תורה בדא ישלם מביתו, רבי בא בשם רבי אבהו בשאמרו לו הרי את מקובל עלינו בשלשה על מנת שתדיננו דין תורה ודינן משיקול הדעת ומעה מה שעשה עשוי דהא משיקול הדעת מעה וישלם מביתו שהגיס דעתו לדין דין תורה יחידאי ותנינן אל תהי דן יחידאי שאין דן יחיד אלא אחד, רבי יודן בר פוי אף הקב"ה אין דן יחידאי שנאמר וכל צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו הלון משין לבק וכות והלון משין לבק חוב, ואף על פי שאינו דן יחידאי הוא הותם יחידאי שנאמר אבל אנכי לך את הרשום בכתב אמת, אמר רבי יוחנן לעולם אין הקב"ה עושה בעולמו דבר עד שהוא נמלך בבית דין שלמעלה מה טעם ואמת הדבר וצבא גדול אימתי הותמו של הקב"ה אמת בשעה שנמלך בב"ד של מעלה:

פסקא: נשתברו רגליה נמרשו כנפיה: אתפלגון רב ושמואל חד אמר שמוטה בעוף בין בירך בין בנף טריפה, וחירנה אמר בירך טריפה בנף כשרה, ולא חש לומר שמא נישבה הריאה לא אמרין אלא דבדק, הוין סברין מימר בעוף הוא דפליגין הא בבמה כל עמא מודין בין ברגלה בין בידה טריפה אשבה תני עוד הוא במחלוקת, רבי בון בשם רבי יוסי לא נחלוהו בשמוטה דרגל שהוא טריפה וירד דבשרה, ברם כד סליה ועירא להבא אמר רבי הונא בשם רב שמוטה בעוף אף דרגל בשרה, וקשיתיה לדרבי הונא מתניתא פליגא בהמה שנחתבו רגליה מן ארכובה ולמטה בשרה מן ארכובה ולמעלה פסולה ותנא עלה וכן בעוף, שנייא היא התיבה שנייא היא שמוטה דרש רבי יוחנן לציפוראי שמוטת

ירך בין בבמה בין בעוף טריפה לא שנייא היא ירך לא שנייא היא צומות הגידין שמוטת ידה בין בבמה בין בעוף בשרה, ולא חש לומר שמא ניקבה הריאה, אף הוא לא מר אלא דבדק, תלמידו דרבי חייה רובה

חילוק צן רגל ליד: עוד הוא במחלוקת, וקס"ד דעל שנוטת יד קאי, עד דנסיק דצוז כ"ע לא פליגי דכשרה ורק הנוחלוקה הוא דר"ה צסס רב ק"ל דצעוף חץ שנוטת ירך כשרה: מתניתא פליגא, ונחיתין דלקטן (פ"ד ו"ו) שניטל צומת הגידין והארכובה קייני ותנה עלה, דני רצכדונוני צצצלי חלונא דאין חילוק צין צהנה לעוף, דנה חלונאי חלונות הגידין קאי, חל' שנטל סבל חלונות הגידין קיינין: שנייא היא התיבה, דטריפה חפ"י חלונות הגידין לצדן, וצשנוטת כשרה צכל ענין לא שנייא היא ירך, צלי חלונות הגידין או חלונות הגידין צלי שנוטת

לחזור: הרי את מקובל עלינו כמומחה, ואינו עונתה וניירי טענה צסיקל הדעת דחל הוראהו, ולכן נה טענה עשוי ונשכס: ואית דבעין, נחשין לא על טיענה חס העיטור רק על רישא דדן חס הדין ויכח את החייצ: במה אנן חיימין, חכל ודאי העיקר בדפי' הגאון צעל פ"ו, אי הטעות הוא צסיקול הדעת ויני נה טענה עשוי, והלא לא קצבו עליהן ואנן ק"ל דאפי' טנים שדנו אין דיניהם דין, ואי טעה צדצר נשכס חל ק"ל דחור ווי שוכה יחזור או שלס החפסד: ע"מ שתדין דין תורה, רל"ל עפ"י דין תורה ולא תקנון על שיקול דעתך והלך ודן עפ"י שיקול דעתך וטעה הלכך כיון שקצבו עליהן חל הוראהו אצל נשכס שלא היה לו לשנון על שיקול דעתו יחידאי: בכתב אמת ואמת חיתנו של הקצ"ה: אימתי חיתמי שר הקב"ה כליונר חיוני, חל חיתם צחיתנו חותם חנות רק חחר שצצר כנונך צצית דיו:

פסקא: בין בנה פרק עלין חונחור צנצח, וטענה חונרין צצצלי דחייסין שנה יקצס הריאה, ופי' רש"י והר"ן לפי שצריח צחצח צין חללעות וקרוס סצסר רך ורק צין אלע ללעז וכצכשנש גפז ונחתקת גס הריאה עס הגף, והלכך עריך על נאן דנוכסיר: ולא חש לומר, שנה יקצס הריאה עס הגף ונכסי דהא דקלונר כשרה חיינו כצצק, והצדיקה הוא שנוכסיס קסה דק צגרגרת ונפוסה ולא חר' יולא חונח טריפה: בין ברגלה והוא שנוטת היך צצצלי, והוא צוקא דאטענא דשך נדוכתת וצדאיעכול ניצ" טריפה, ואי קציא ויני קרי לא רצ ונתנא צוקא דאטענא דשך נדוכתת, וצכולא קונין קרי לא שנוטת ירך, חיינו טענול גופא, דרצ ונתנא וטריף צלא איעכול ניצ"ה, והבא דטריפה צדאיעכול ניצ" קרי שנוטת ירך, ואי דנופסי דרצ ונתנא לחור ושנוטת ירך לחור, ושנוטת ירך לא חוי חלל רלס עלס חלונעני חונחור עלס היך ועלס חורגל וכו' ג"כ חלונות הגידין, והרלס חונחור עס עלס היך חיינו שנוטת ירך צצהנה: בין בידה טריפה, וחינו נשוס דנוחלקין צין צהנה דעיקר חיותא צרגלה ועליהן חיל כנמכת לעוף, כן סצצו דאין

עד דנסיק דצוז כ"ע לא פליגי דכשרה ורק הנוחלוקה הוא דר"ה צסס רב ק"ל דצעוף חץ שנוטת ירך כשרה: מתניתא פליגא, ונחיתין דלקטן (פ"ד ו"ו) שניטל צומת הגידין והארכובה קייני ותנה עלה, דני רצכדונוני צצצלי חלונא דאין חילוק צין צהנה לעוף, דנה חלונאי חלונות הגידין קאי, חל' שנטל סבל חלונות הגידין קיינין: שנייא היא התיבה, דטריפה חפ"י חלונות הגידין לצדן, וצשנוטת כשרה צכל ענין לא שנייא היא ירך, צלי חלונות הגידין או חלונות הגידין צלי שנוטת

אמר אריוני ויכיה הפ"נ פי' כנו ספרטנו וכל דה"פ שעתו אחרתו ונתו שארס שוקע היתה: ונתו כן נופרס בשלח ר"י לאחר כל ההשתדלות לא הוציל להסנור ונתו אונר "אריוני ויכיה" גצהו דרכי ה' ציה דעתה ובדלונרין סס אונר ר"ש חני רחית נחם שעתה ונתו ולא הול לא יסנור עיר קול שקד סונר והיינו דלן צלדון אונרלו אין וצולין רחית ונן השוקים ורל"ל דנקיס ה"י סונר פתחים ה' שקוז יוחר לבנוך על עניניה ה' צ"ה ולא להמחבס ובתרונוות עוצדות כאלה הרצה וצולתן ונקיס סונר פתחים ה' :

משנה: כל עוף הדורס הפי'

החשבון ספרטנו הוא

פירש"י ז"ל צונסכתנו ונדק ק"צ

ע"ל כתב "וכרחה לי שכל עוף

הנותן רגלו על האוכל כשהוא

אובלו ונחזיקו צרגלו שלא יטול

ולא ינטל כולה אלל פי' הוא

דריקה" והרנוצ"ס צפ" הנוסה

כתב "דורס הוא ביתן ידו על

הדגד שהוא אוכל ואח"כ אוכל

ונונו וכן עושין צעלי חיים כהן

טורפין" ור"ת האריך להלך על

פי' קס"י צונסכה ופי' כססון סני

ספרטנו ודע דכולן אונת דהצ"ח

הדורס תחילה ונכה צידו על

הדגד ונחזיקו צידו שלא יטול

הנה והנה ולובלו נחיים ואינו

נונתין עד שתנוות וכאשר לא

יטול עוד נוגזים נהקרקע וסולך

ואוכל ונה סקסס רית ותרנוולת

שעוכה ככה הנה החרנוולת

אוכלת רק צוצים וסקסים ורנוכים

וכבר כתבו הרש"ב והר"ן ז"ל

שלין זה צכלל דריקה ונה שנוגזים

ונן הארץ דגד ונה צחרטוונה

ואוכלת לא חס"צ בדורס והנה

החוקי הקפו ונ"ל להסנוח"ל כל

זה וכי צדקו כל עופות כשרים שלי

לחם נוספר ורלו שליין עוף טהור

דורס

סומר פתאים י"י רבי יצחק

והמתוק אין בהם משום גילוי

והמר והמתוק אין בהן לא משום גילוי ולא משום יין נסך רבי סימן

מפרש וחד קונדיון והמר פסנתון והמתוק חמרא מבושלא רבי

אימא ה"י ליה אורחין אמר לון אלולי דאיתגליי חמרא מבושלא דירי

הווינא משקי לבן מיניה אמר ליה רבי בא אתינא ואנא שתיי אמר

מאן דבעי ימות יוול וימות גי ביתיה רבי יודן איגלי ליה קונדיון

אתא שאל לרבנן ואמרין ליה אסור ולא כן אמר רבי יצחק בשם

רבי'ל החד והמר והמתוק אין בהן משום גילוי רבנן דקסריין בשם רבי

חייא בר אנמיגנוס הדיא דשחק חד לתילתא רבי הילא בשם שמואל

לעיטה בחלתות מריפה מתניתא פליגא על דשמואל הלעיטה חלתות

תיעה ופלפולין כשרה תפתר בעלין רבי הונא אמר מי חלתות מותר

לשתותם בשבת שמואל אמר חלתות עצמה מאכל בריאים הוא אמר

רבי הונא מאן דאבל מיתקל זוזא מיניה ממתכן ועורו נחלין רבי בא

אבל מיתקל זוזא מיניה ופרש לנהא אמר *החבמה תחיה בעליה:

משנה: סימני בהמה ויהי נאמרו מן התורה וסימני העוף לא נאמרו

אבל אמרו חכמים כל עוף הדורס טמא כל שיש לו

אצבע

ונוצד זה עורו ונפסטי כדאונרין צצלי ואילל ללולס כונה הוא עוז לגוף וכונה רע: ר' בא וצצלי ר' אסוח: ופרש לנהר:

להקיל עליו: החבמה תחיה. ר'א לא פסס צנחר ה"ס ונקתכן וצצלי אונר ואילל דיתני צוים ונשתלח ונשכח:

משנה: סימני בהמה ויהי פי' להגדיל צין טעם לטהור, אלל הסגל צין צאנה לחים ונפרס לקון צגנורל :

שעתו אחרתו ונתו שארס שוקע היתה: ונתו כן נופרס בשלח ר"י לאחר כל ההשתדלות לא הוציל להסנור ונתו אונר "אריוני ויכיה" גצהו דרכי ה' ציה דעתה ובדלונרין סס אונר ר"ש חני רחית נחם שעתה ונתו ולא הול לא יסנור עיר קול שקד סונר והיינו דלן צלדון אונרלו אין וצולין רחית ונן השוקים ורל"ל דנקיס ה"י סונר פתחים ה' שקוז יוחר לבנוך על עניניה ה' צ"ה ולא להמחבס ובתרונוות עוצדות כאלה הרצה וצולתן ונקיס סונר פתחים ה' :

משנה: כל עוף הדורס הפי'

החשבון ספרטנו הוא

פירש"י ז"ל צונסכתנו ונדק ק"צ

ע"ל כתב "וכרחה לי שכל עוף

הנותן רגלו על האוכל כשהוא

אובלו ונחזיקו צרגלו שלא יטול

ולא ינטל כולה אלל פי' הוא

דריקה" והרנוצ"ס צפ" הנוסה

כתב "דורס הוא ביתן ידו על

הדגד שהוא אוכל ואח"כ אוכל

ונונו וכן עושין צעלי חיים כהן

טורפין" ור"ת האריך להלך על

פי' קס"י צונסכה ופי' כססון סני

ספרטנו ודע דכולן אונת דהצ"ח

הדורס תחילה ונכה צידו על

הדגד ונחזיקו צידו שלא יטול

הנה והנה ולובלו נחיים ואינו

נונתין עד שתנוות וכאשר לא

יטול עוד נוגזים נהקרקע וסולך

ואוכל ונה סקסס רית ותרנוולת

שעוכה ככה הנה החרנוולת

אוכלת רק צוצים וסקסים ורנוכים

וכבר כתבו הרש"ב והר"ן ז"ל

שלין זה צכלל דריקה ונה שנוגזים

ונן הארץ דגד ונה צחרטוונה

ואוכלת לא חס"צ בדורס והנה

החוקי הקפו ונ"ל להסנוח"ל כל

זה וכי צדקו כל עופות כשרים שלי

לחם נוספר ורלו שליין עוף טהור

דורס

סומר פתאים י"י רבי יצחק

והמתוק אין בהם משום גילוי

והמר והמתוק אין בהן לא משום גילוי ולא משום יין נסך רבי סימן

מפרש וחד קונדיון והמר פסנתון והמתוק חמרא מבושלא רבי

אימא ה"י ליה אורחין אמר לון אלולי דאיתגליי חמרא מבושלא דירי

הווינא משקי לבן מיניה אמר ליה רבי בא אתינא ואנא שתיי אמר

מאן דבעי ימות יוול וימות גי ביתיה רבי יודן איגלי ליה קונדיון

אתא שאל לרבנן ואמרין ליה אסור ולא כן אמר רבי יצחק בשם

רבי'ל החד והמר והמתוק אין בהן משום גילוי רבנן דקסריין בשם רבי

חייא בר אנמיגנוס הדיא דשחק חד לתילתא רבי הילא בשם שמואל

לעיטה בחלתות מריפה מתניתא פליגא על דשמואל הלעיטה חלתות

תיעה ופלפולין כשרה תפתר בעלין רבי הונא אמר מי חלתות מותר

לשתותם בשבת שמואל אמר חלתות עצמה מאכל בריאים הוא אמר

רבי הונא מאן דאבל מיתקל זוזא מיניה ממתכן ועורו נחלין רבי בא

אבל מיתקל זוזא מיניה ופרש לנהא אמר *החבמה תחיה בעליה:

משנה: סימני בהמה ויהי נאמרו מן התורה וסימני העוף לא נאמרו

אבל אמרו חכמים כל עוף הדורס טמא כל שיש לו

אצבע

ונוצד זה עורו ונפסטי כדאונרין צצלי ואילל ללולס כונה הוא עוז לגוף וכונה רע: ר' בא וצצלי ר' אסוח: ופרש לנהר:

להקיל עליו: החבמה תחיה. ר'א לא פסס צנחר ה"ס ונקתכן וצצלי אונר ואילל דיתני צוים ונשתלח ונשכח:

משנה: סימני בהמה ויהי פי' להגדיל צין טעם לטהור, אלל הסגל צין צאנה לחים ונפרס לקון צגנורל :

מן התורה. ונעלה גרה ונפרס פרכס: אבל אמרו חכמי' ונפרס צגנורל: כל עוף הדורס. ונוגזים כרפואה.

צין אלנעומוי ונן הקרקע ואוכל, אי' שדורס תחילה צידו ואח"כ אוכל ונונו כנו ששוסין צעלי חיים סטורפין.

ור"ת

דריה פ"י דורס ואוכל נחיים ואין נונותין עד שתנוה. דורס, וצאונה לפי ויה דיתצח לקנון חי עוף הדורס ואצ"ג שגם התרנגולת עושה כן שהיא אוכלת שקלים ורנושים חיים אין זה דריקה: אצבע יתירה. האלצנע שאחורי הרגל, ואצפ"י שצד העופות היא קרי לה יתירה. שאינה צדק צדוהיה: קורבנו נקלה, הכיס נקלף ונן הצבר צנקל, ונשח"כ צעוף עונא: מהור. ופרס צנורא והוא ידיע צו שלל דורס: החולם את רגליו ופרס צתוספתא וצנורא, וסעטס. דהוא קינון הדורס: את רובו נופש צנורא: ושמו חגב. דלכ"כ אצפ"י סיק לו כל הסיונים הללו אינו כשר: פנפיר. (פלאק פערדער) קשקשה: (סופפע) ואפ"י חתה:

הלכה ו' : ואת החיה. ת"כ קנוני פרסה צ' והוא דרך היכושלנוי להציא צרייתא דת"כ צלי "תני" ותני הוא עפ"י רוב תוספתא או נשנתן דר"ח ור"א: ואת הבהמה פתח צהונה ונוקיים צהיה חלל ודאי דחיה צכלל צהונה, וצ"ס חולין (ע"ה) נפרס, צהונה עהורה צכלל חיה עהורה ליתיה (דכתיו צהיה). צהונה עונאה צכלל חיה עונאה לענין חילת קודש צתונאה חיה עהורה צכלל צהונה לקיונים. חיה עונאה צכלל צהונה עונאה להצנעה: תני. תוספתא ונכילתן אין לה שנים. לקנון נפרס: מפרין מפרים חתילה ונקרין ולח"כ נפרים וכן הוא צצצלי: דהוא דרין וכן הוא צירושלנוי סבה פ"צ ה"כ, וצצצלי ונכילתן שור שהקריצ אדם הראשון קרן חתה היה לו צנולא: מקרין כתיב חסדי הבריה מקשין. צלי חסידה נקשין על דצרי ר"ח דלונר לעיל כל נועלת גרה אין לה שנים ונלענעה, כתי קישיו ולית וני שיתרן אותם חדל דהאי צכלל דכיל לו ר"ח לא צכלל הוא, דהרי חזינן צצאונה ים שנעלין גרה ואין להם שנים, אצל ים גנול שפן וארנבת דחיה להו שנים ואפ"ה נעלין גרה והא דנן גנול אין לו שנים לא חשיב זה כיון דוין הגנול ים לו ורק צן גנול נופסי יקורו אין לו וכסגידל ידלו ג"כ יקורו ותו וואי כפ"ו צה הגע עלנך צצא לפנינו ואין לו שנים הכי ים צידנו לטור ונה שטנא התורה דנופרס כתיב דוכל שאין נועלת

אצבע יתירה וזפק וטורקבנו נחלה מהור רבי אליעזר ברבי צדוק אומר כל עוף החולק את רגליו שמה ובהנבים כל שיש לו ארבע רגלים וארבע כנפים וקרסוליו ובנפיו חופין את רובו רבי יוסי אומר ושמו חגב, וברגים כל שיש לו סנפיר ומשמשות, רבי יהודה אומר שני קשקשין וסנפיר אחד, אלו הן קשקשין הקבועין בו וסנפירין הפורח בהן:

הלכה ו' : ואת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ מגיד לן דבתוב בהמה בכלל חיה מניין אף חיה בכלל בהמה תלמוד לומר ואת הבהמה אשר תאכלו איל וצבי ויחמור, תני כל הבהמה אשר היא מפרסת פרסה ושוסעת שסע פרסות מעלת גרה בבהמה אותה תאכלו הא לך סימני חיה ובהמה כל מעלת גרה אין לה שנים מלמעלה אי זה הוא שור שקדמו קרניו למלפיו והו פרו של אדם הראשון דכתיב *ותיטב לוי משור פר מקרין מפרים תני רבי הושעיה דחדא דרין מאי טעמא ותיטב לוי משור פר מקרין מקרין כתב רחמנא רבי יוסי בשם רבי יוחנן הבריה מקשין לרבי הייא רובה דרין שאילין ולית מן דפתר לון לית כללא דרבי הייא רובה כללין דהא אית קמוין דמעלין גרה ומההון דאין להם שנים ומההון דלית להון שנים, וכי את מפרס מה דמימא רחמנא, אמר רבי ירמיה יכולנה אנא פתר בתרין פתריין בפרסותיה פרוסות, ובדלית לן למבדק תני רבי ישמעאל אומר גלוי לפני הקדוש ברוך הוא שאין דבר מעלה גרה וטמא אלא גמל ואין לך דבר שמפרים פרסה וטמא אלא החזיר לפום בן פרס בהון הכתוב התיבון שפן ארנבת שסועה. כימתייה בדלית להו שנים מלמעלה גמל מי לית ליה ניבין ההון לא מתחזי: כתיב *ואת הגמל כי מעלה גרה הוא שיכול יתירנו סימן אחד ודין הוא מה חזיר

דריה פ"י דורס ואוכל נחיים ואין נונותין עד שתנוה. דורס, וצאונה לפי ויה דיתצח לקנון חי עוף הדורס ואצ"ג שגם התרנגולת עושה כן שהיא אוכלת שקלים ורנושים חיים אין זה דריקה: אצבע יתירה. האלצנע שאחורי הרגל, ואצפ"י שצד העופות היא קרי לה יתירה. שאינה צדק צדוהיה: קורבנו נקלה, הכיס נקלף ונן הצבר צנקל, ונשח"כ צעוף עונא: מהור. ופרס צנורא והוא ידיע צו שלל דורס: החולם את רגליו ופרס צתוספתא וצנורא, וסעטס. דהוא קינון הדורס: את רובו נופש צנורא: ושמו חגב. דלכ"כ אצפ"י סיק לו כל הסיונים הללו אינו כשר: פנפיר. (פלאק פערדער) קשקשה: (סופפע) ואפ"י חתה:

הלכה ו' : ואת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ מגיד לן דבתוב בהמה בכלל חיה מניין אף חיה בכלל בהמה תלמוד לומר ואת הבהמה אשר תאכלו איל וצבי ויחמור, תני כל הבהמה אשר היא מפרסת פרסה ושוסעת שסע פרסות מעלת גרה בבהמה אותה תאכלו הא לך סימני חיה ובהמה כל מעלת גרה אין לה שנים מלמעלה אי זה הוא שור שקדמו קרניו למלפיו והו פרו של אדם הראשון דכתיב *ותיטב לוי משור פר מקרין מפרים תני רבי הושעיה דחדא דרין מאי טעמא ותיטב לוי משור פר מקרין מקרין כתב רחמנא רבי יוסי בשם רבי יוחנן הבריה מקשין לרבי הייא רובה דרין שאילין ולית מן דפתר לון לית כללא דרבי הייא רובה כללין דהא אית קמוין דמעלין גרה ומההון דאין להם שנים ומההון דלית להון שנים, וכי את מפרס מה דמימא רחמנא, אמר רבי ירמיה יכולנה אנא פתר בתרין פתריין בפרסותיה פרוסות, ובדלית לן למבדק תני רבי ישמעאל אומר גלוי לפני הקדוש ברוך הוא שאין דבר מעלה גרה וטמא אלא גמל ואין לך דבר שמפרים פרסה וטמא אלא החזיר לפום בן פרס בהון הכתוב התיבון שפן ארנבת שסועה. כימתייה בדלית להו שנים מלמעלה גמל מי לית ליה ניבין ההון לא מתחזי: כתיב *ואת הגמל כי מעלה גרה הוא שיכול יתירנו סימן אחד ודין הוא מה חזיר

גרה ונפרסת פרסה עונא הוא: יכולנה אנא פתר. אוכל להרץ זה על שני אופנים, או דה"ק ונהנינים שפרסותיה פרוסות כל אלו שנעלין גרה אין להם שנים ונלענעה, הלכך חי חזינן צהונה וחיה שפרסותיה פרוסות ואין לה שנים אין לרץ לצדקה צנעלה גרה ואפ"ה היא שחונה לפנינו אוכלת והא דלונרין דכל שנפרסת פרסה היא ג"כ נועלת גרה היינו דוקא צאין לה שנים ונלענעה: או בדלית המן למבדקי חי פרוסותיה פרוסות כגון שהיו חתוכות בדלונרין צצצלי הלכך צדק צסנים ודי והוא שיכיר צן גנול: התיבון שפן וכי שגם הס נעלין גרה וטמא, ונשני דלא קאמר אלא נהני דלית להון שנים ונעלין גרה ואפ"ה עונאין זה רק הגנול: ניבין שני שנים גדולים צלידי הלחי העלין שטנך צהן ואצפ"כ תצנורו ר"י ונ"י לא חשיב כני שפן וכי: ההון לא מתחזי ולא חשיבין להו צהני דלית להו שנים, והא דלא נשני צן גנול לית ליה היינו כדפרסנו לעיל דלא ק"ל לה"ס כיון שגין אחד הוא ורק נופסי יקורו לית ליה לא שייך לונר ע"ז לית ליה: כתיב ואת הגמל. ת"כ שניני סס פ"ה: דרין הוא כלונר חדרצה אפ"י חי

רמב"ם

[illegible]

שקופות

שחורות כעור: העממי לכן, וכן הוא לוונר ונוראח ענווק ונן העור כנוראח חנה הענוקה ונן הכל: מה לו לזרור אצל עורב. חלל ודלי שחול ונין עורב ולן לריק לזה קרל דלנויכו: הסנונות. וצצצלי קטנות לזנה וקאונר דצחורל כרקה לכ"ע כרי ורק צדירוקה כרקה פליגין, ונר זוטרה ונחני דצירוקה לכ"ע לקיר ורק צלזנה כרקה פליגין והלכתה כרצנן דשרי: כל ששוכן ורומה להם ופליגין על ר"ח דלונר דשוכן לחור קג, וצצצלי הג' שוכן עם טוואים ולא גרקי ודוונה לכן, ולפיכך רלה הש"ס לוונר דבר"ל ק"ל עד דקאונר דק"ל כרצנן ושוכן ונדונה קאונר וצחוקפתה הג' כנו שחול צירי שיש להן זפק. ודלי חין זה ונין עורב דעורב ליה ליה זפק, ח"כ לחכלו לפי הנוקרה צידס דהני עופות טורפים ניכסו וסל דקאונר שיש להן זפק וריצה הנוקרה צידס דכל עופות שצנוקונן שיש להן זפק טורין: ובכולן. בין על חרזיר ובין על הסנונות לזנה: מסורות נחלס כסר שחכלו לו שכן נקסר לו רצו: ציד חכם וזל שצקי צהן וצסנוותיהן שבוררת וגלגלת. כדור לאפוקי מונגס כעין עדסה וגלגלת לאפוקי ונכדור נווגס ונוגל וכל הלדדן (קוגעל רוקל) וצצלי ונפרס רלס אחד כד ורלס אחד חד טהורה צ' רשיה חדין לו דין טעולין, וס"כ יתפרס שהיל צצלי הלדדן טוס כודרת וגלגלת וכל שלניה כודרת וגלגלת פ"י שחן הכדור והעגול טוס רק רלס אחד כד ורלס אחד הד: שמה של נבילות וטריפות. פ"י שנוולא צתרכגולת כזלה לו כולדה ונן טרפה, דלס שכיח לנייעוטל לא חייסין, והס"ס צצצלי פריך ודילונל של עוף טעול הוא ולי חקנך לנייעוטל דכזלי וטריפי: הוי ליה רוצה, ח"כ כל ונין עוף טעול יס לו קוגיס טוים וכדלונר הסס נולח עופות יס צנוחה וכוכל ונין חיה הס, ונותרן צלונר של עוף פלזי וקטור חלל של עוף טהור לחוד לא קג דנוני לאסתנוטי ולוונר של עוף אחר טהור הוא: אלא איב היו טרופות להערה. דששת ודלי לא חדר לונזן לישראל: לפיכך. נדרונר לונכור להס, חין לוקחין ונח, דחייסין קישראל ונכר להס צליס נבילות וטריפות דחין דרך העכו"ם לונכור צליס טרופות צקערה, וליחרע ליה רוצה: תמן תנינן, תוספתא פ"ט דחרונות ירושלני סס פ"י ה"ו: עם ביצים טמאות. כלונר שיש צהן אפרוח וקיפא פירוש דרישא ונלי טעולת דקאונר שנוולא צלחת ונהן אפרוח (ועין צצצלי ונכילתן ל"ח): ששים ושתים. דהיינו ק"ל וסול, ופני שהיל צריה צפני עלונה עשו סיכר צה וסוקיפו צשיעורה (חרונ"ס פט"ו): בששים. היל אקורה חלל ק"ל ונותרה. אחר איכין. שצעיין ק"צ הס חלונרים צתורת עדות דדי צק"ל: מעשה בא. והיה שס ונחל צליס ואלור דרך שחוק חזי לא הותר צצ צליס יותר ולחך חסיר חני ונ"ה דורלי לריק ק"ל וסול וכן רצי חלל חרי יס כלן חונשין ולכן ונלריכין ק"ל וסול צתוקי ונכילתן (ד"ה גיבולי צליס) לא חציא חל

דצאנות העזים רק צנוקונה צליי הים הרחוקות חניה דורקת כדלונרין צ"ס"ס חלל חלל ציכוס כסחקר לחנה דורקת ולוכלת וסחלינו דורס" דקאונר חרינו היינו שלניה חיה ונדרקה כעופות הדורסין הסולפ" לזס, ועין ציכוס דצרי חרונ"ס ז"ל צל"ג וצצ"י וגס צתשנות חריצ"ס, וכבר חלונר שחירושלני חינו ונפרס חלל לפי שיטתו ודוק:

כל ששוכן צין הענואים ודוונה להס רש"י ז"ל פ"י דוונה צנוורה, והקסה חרסצ"ל שחרי חרזיר דוונה הוא צנורה ושוכן ענו וספ"ה פליגין רצנן וס"ל דחינו ונין עורב, ולכן ונפרס הוא ז"ל דוונה צקינונים, וסחזיר חעפ"י שחול דוונה צנורה ושוכן ענו חינו דוונה צקינוני טרסה דעירצ חין לו זפק וסחזיר יס לו וסנונות חין שוכן עם הטורצ וספ"ה חוקרה ר"ל ונשס שהיל דוונה צקינונים ולפ"י לר"ל חו שכן לו כדונה קאונר ועין חוקי (ק"צ ד"ה ופני שיש להן זפק):

לפיכך חין לוקחין ונזן צליס טרופות: חינוח ונלי לפיכך דקאונר וס"כ הוי ונלי לוונר חיסכא חין לוקחין צליס טרופות צקערה לפיכך וניכרין להס צליס טרופות ולח חייסין דילונל חדרי וצני לישראל דחקור ליקח ונחס צליס כחלו וי"ל דענוול דנוכר להס צליס טרופות דחוקה דודלי קונים הס לזרכי ונחכל ציה דחין דרך לעוונס לו לעשות ענוות ונכסור וקין ולנייעוטל לא חייס וסחינו דקאונר "לפיכך" חזי חסרני וניילת וילל ונחכלל וסככרי ונכר צליס טרופות ודלי ונכל ישראל חונה שוכר להס צלי כצילה ונפני סנתיכל שנוח יחזור וינוכר לישראל קרפן צקערה, חלל חזי הוי חונר חיסכא ליכא טענול דחין לוקחין ונחס צליס טרופות, דחך צלי כזלה חין דרך לונכור טרופות וודלי כצצרו השתל ונווכרין וסחי ככל צליס דלס חייסין לנבילות וטריפות ונפני דעסס חרישא דחוק ח"ל חונר לפיכך, דחל גופא קסיל יסל חקור לונכור ויסל ונותר ליקח ונחן וסנה לא חציא הש"ס חל דצצלי דקינונים חלו דלורייתח

העממי ועורב הבא בראש יונים, למינו להביא הזוררים, רבי אליעזר אומר ובי מה לו לזרור אצל עורב לא מפני שהוא מינו אלא למינהו להביא את הסנונות אחרים אומרים כל ששוכן בין הטמאים ודומה להם טמאובל ששוכן בין הטמאורין ודומה להן טהור אנשי כפר המרתה שבוהדה היו אוכלין הזוררין מפני שיש להן זפק, אנשי שוק העליון שבירושלים היו אוכלין את הסנונות הלכנה מפני שקורחבנן נקלף ובבולן אמר להן רבי אליעזר עתידין אתן ליתן דין וחשבון לפני מי שאמר והיה העולם, רבי אחאי בשם רבי יצחק כל מי שיש לו מסורות חרי זה אוכל ואינו בודק אמר רבי מנא ולא סוף דבר מרבו חכם אלא אף ציד חכם: תני רבי חייא סימני ביצים כל שבוררת וגלגלת בידוע שהן של עוף טמא וכל שאין בודרת וגלגלת בידוע שהן של עוף טהור, לוקחין ביצים מכל מקום ואין חוששין שמה של נבילות וטריפות הן וכן אין מוכרים ביצי נבילות וטריפות לבתים אלא א"כ היו טרופות למערה לפיכך אין לוקחין מהן ביצים טרופות למערה. תמן תנינן ביצים מהורות ששלקן עם ביצים טמאית אם יש בהן בנותן טעם אסורות ואם לאו מותרות, ביצים ששלקן ומצא באחת מהן אפרוח בנותן טעם, רבי זעירא ורבי שמעון בר אבא בשם רבי יוחנן רבי לוי בר פלטי וקנן אחד בשם רבי ששים ואחת אסורות ששים ושתים מותרות רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יונתן העיר אדא חבירינו לפנינו בששים, ומר מי שביא לי אחת יותר מששים אנא מבשר, אמרין לשמעון בר ווא את מר איכין ואינן אמרין חיבין, אמר לון אנא מה דשמעית ואינן מה דשמעין, דשמעון בר ווא אמר חומי דרבי חנינה מעשה בא לפני רבן גמליאל ברבי ומר לון אבא

והר"ן ז"ל ודע דלהרמב"ם ז"ל רק ציטראל שאינו נוחסין
צבטות די צאנזער ושל עוף פלוני טיחור הוא, אבל צבכרי לא
נחסי רק צבוכירין ואינו כן דעת הרמב"ם ז"ל אלא דאף צבכרי
צאנזער של עוף פלוני טיחור נאמין
והרמב"ם ז"ל כתב בפ"ז דאין
לוקחין נחם ציטה טיפוח כלל
והיינו נחום דליח לצבכרי והא
דאנזר של עוף טיחור, לא קנסינן
עליה רק צבחס לפניו יש להן
סימני טיחור וכדכתב הרמב"ם
צמירוס:

במה הדון גיעולא: צתוס' והרמב"ם
איתא דלא גרסי' לזה והוא
הגהה נצחון, והיינו לפי ג'
הירושלמי תרומות אבל כפי
הג' הכא ודאי לא הגהה הוא
ונתנו הכל נודים דפי' גיעולא
צינים הוא בדפי' העירך וכינו
ספרטנו:

דח"א דהינזר צלזון חלנון:
כל נה שערטנו כן
פירשו חתים' מביהן (ד"ה והוא
סנוולא) וצבצלי אונר ר"י והוא
סנוולא וצ קשר שלה הני
דוסחלי אבזה דר' אפיטריקי ל"ס
אלא סנוולא על חלזון שלה אבל
על חלנון אפי' ציטה אקורה
מ"ט דברי תיבכלא צבולה, וביטת
רש"י הוא דר"ד פירושא קנפרס
דעל הקשר דקאנזר דזורק את
הדס רק על חלזון, אבל חלנון
הציטה נמי אקורה ועיין פ'
שטס וצ"ן ורמב"ם, וביטת
הר"ף והר"ן בקיטת הגאונים
דר"ד פליג ולא נחלק כלל בין
נוולא על הקשר או לא, רק בין
חלזון לחלנון, וכן הוא נגזר
צמירוס צ"ן וצ"י, ולפי' יל
הירושלמי הכי אלא לר"ד להגיה
הדל דהינזר צלזון חלזון הא
צלזון חלנון אקור"ו וה"פ, לא
שני דזרק הדס ואוכל השאר,
סנוולא כל קשר החלזון, אבל
נוולא על קשר החלנון אקור גס
הציטה, והוא כר' דוקחלי לפי
שטת רש"י (ולקטתו הסבחו
הרמ"ס הרשב"א והר"ן) דנונוולא
על הקשר צלזון זורק את הדס
וצלזון ציטה אקורה וצ"י ר"ה
צס ר"י ואנזר דצין חלזון או
חלנון אקור והיינו כסנוולא וכן
הקשר וחזק ולא פליג אלא דר'

לחק לא ציחור דצרי
וקצרו דחלזון לעולם אינו אקור רק הדס, הני רצי תחליפ
דאין לחלק צין קשר או לא אלא לעולם חלנון אקור וחלזון
נותר (בקיטת הגאונים) ופי' פליג ר"ז ואנזר הן דנזר חלנון
אקור א"א כלל לאוקמי רק צבצנולא על הקשר דהיינו
צנקוס וברותו, ולכן יש נחליפות אפ"י ונולא וול חלזון
יחיה אקור והיינו סנוולא צנקוס וברותו של נוח והיינו
סכתפשו נקשר ולחזן והיינו דקאנזר גצי חלנון צנקוס
זכרותו של חלנון וגצי חלזון אונר צנקוס וברותו של
נוח שנונו אפרוח טורר והיינו וכן הקשר וחזק ודוק:
ר"י אונזר ושנו חגב: עיין תוס' ר"ן ורשב"א שכתבו
ג"כ שר"י לא פליג על ת"ק רק נפרשה והר"ף
העתיק הנשנה בלוחתה וכתב הר"ן שדעתו שר"י
פליג על ת"ק, ואינו כן רק דלחז"ק דבר פשוט

אבא לא מורי בארבעים ושבע ואנא
מורה בארבעים וחמש, רבי חי"א בשם
רבי חנינה מעשה בא לפני רבי ומר לון
אית תמן חמישין, גיעולי ביצים מותרות
מה הדין גיעולי, בהרא דכ"ב *שורו
עיבר ולא גיעולי, ביצים שהקימו אסורות
מוזרות נפש היפה תאכל מצא באחת
מהן דם זורח את הדם ואוכל השא,
רבי ועירא סליה למבקרית לרבי חי"א
בריה דרבי יצחק אשכנזי דת"ש ומר
הרא דתימר בלזון חלנון, הא בלזון
חלזון מותר, בפר דהוא גביה מן אבהתיה
אתא רבי אבהו בשם רבי יוחנן ומר בין
חלזון ובין חלזון אסור, תני רבי חלפתא
בן שאול חלזון אסור חלזון מותר,
אמר רבי ועירא הן דמר בחלזון אסור
בשנמצא בביצים וברותו של חלזון
ואתילו חלזון והוא שנמצא בביצים וברותו
של מוח שאמאי אפריח נוצה: ובחגיגה
כל שיש לו ארבע רגלים: אביה, מה
ארבע מפורש שיש לו ארבע רגלים
וארבע בנפים וקריסוליו ובגפיו חופין את
רובו אף כל בוצא בו מותר רבי יוח'
אומר ושמו חגב, רבי אליעזר ברבי יוח'
אומר אפי' לו ביעים אף על פי שצין
לו עששיו ועצידו לגדלן לאחד נאמן מה
פליגין נשמעינן מן הדא יבול כל שיש
לו ארבע רגלים וארבע בנפים וקריסוליו
ובגפיו חופין את רובו היא מותר תלמוד
לומר חגב ששמו חגב, אי שמו חגב
יכול אף אין בו אחד מהם מנין האלו
ת"ל למיניהו עד שיהא בו כל השמנין
רבי שמון ב"ר קנמי דרבי יוח' רובו
דאורד' אי רובו דחיקה אמר ליה אתפלגין
רב ושמואל חד אמר רובו דאורד' וחזניה
אמר רובו דחיקה ולא ידעו מן מ"ד דא
ומן מ"ד דא אמר רבי יוח' לפום בן תיירהון
צוריהת: אין לי אלא המרבה בקשקשים
ובשגפירין

הא כיאה שאין לו עששיו ועצידו לגדלן לאחד זמן:
מה פליגין, חדשי יוקי קאי דקאנזר ושנו חגב אי פליג על
דרבנן או נפרש להו ופשוט דנפרש כן ואעפ"י דהתם
לאו ר"י קאנזר לה, הסבירא כותה דר"י היא ועוד דא"א
לונז דצמ"תא תני סנוולא צעיד הוא פלוגתא דת"ק ור"י:
רובו דאורד' סמוך או הקיף: לפי' בן דאילו ידעו וני
אונר רוב אורד' וני אונר רוב חיקה הא ק"ל הלכתא כרז
באקורא שהתא דלא ידעו נח אונר רב לריכה לחרויהו
וכן הוא צבצלי אונר רב פפא הלכך צמ"ן רוב ארבו
ורוב סקיפו אלא דסס נקסקא לן צמ"י לישנא אונר רב
ובאן הוא נחלקת רב וצמ"א ולא ידעין הדין ק"ל
לרב: אין לי אלא המרבה בשגששים, ת"כ סס פ"ג
קסקס

דרצי צאנזת אין נפקותא צין מונסין לניו הציקד הוא
דצמ"ן כ' ולכן נראה דגרסי' אית תמן חמישין' ואיך
התיר דאין נחריכין ק"א והיא (ועיין פ"ג ופירוש דחוק):
גיעול ביצים, קיפא דת"ק: סס, וצירובלני קס, ופי' שהפילה
התרמולה קודם זונה ע"י שסכה
על חנונה: מותרת, נחום אכר
וכן סס: שהחרימו ודאי נעזר
אשדות הוא ובחוספתא ליתא:
מזירות, שפסח עליהם התרמולה
ותקבלו, ובדקאנז נאחצא
עקקין דליכא לניחוס לאשדות:
נפש היפה, שאני נפיק: בלזון
היינו חקשר דקאנז, צבצלי,
וקאנז דהיינו דזרק את הדס,
כסנוולא על קשר החלזון, אבל
על קשר חלזון נותר, והיינו
היפך נונה דתני דוקחלי אבזה
דר' אפיטריקי צבצלי דאס נולא
על חלזון אפי' הציטה אקורה,
נ"ט דברי תיבכלא (קלקול) צבולה
ואף צבצנולא הוא כר' דוקחלי
נ"ט שכן ר"ז שסנז שקבול
זה נאכזתי, אבל חלזון: איתא
ר' אבהו בשם ר' יוחנן, ואנזר
דחלז אקור, ועי' פ"י דקאי על
הדס אבל כמזרק הדס הציטה
מותרת: חלזון אסור, חס קאי
בדלזיל ולא נחלק צין נוולא
על הקשר או לא, ולכן אונר
ר' זבירא: הן דאפי' בלינה ע"כ
אף לפי דבריך דנחלקת צין
חלנון לחלזון לר"ד איתא לונזר
דחלז חלנון אקור דהיינו צמ"א
צקשר שלה הוא, נקוס וברותו
איה לא חלוק כלל דאפי' צמ"ן
צנקוס זה נמי אקור ולר"ד
אין חילוק כלל בין חלנון
לחלזון רק צין נוולא על הקשר
או לא והיא צמירוס, ואפי'
חלנון, ודאי נאכזתא היא
והציקד ברהבא ונה שפי' הפ"ו
לפי ג' הנשנות דחוק: ארבה,
תיב שניי פרשה ג' פ"א:
ושמו חגב, כדנפרס לקמן דאפי'
אי אית ליה כל סקינים חלזו
לא נחבכרי עד דישכין שנו
חגב: אשר לא בריעים, כתיב,
וסקדי אשר לו "ציח" ולפי'
הכתיב נשנוע שכתבו נקפיד
בלא יח' לו כרעים, וסקרי נשנוע
שכתבו נקפיד יח' לו כרעים

הא כיאה שאין לו עששיו ועצידו לגדלן לאחד זמן:
מה פליגין, חדשי יוקי קאי דקאנזר ושנו חגב אי פליג על
דרבנן או נפרש להו ופשוט דנפרש כן ואעפ"י דהתם
לאו ר"י קאנזר לה, הסבירא כותה דר"י היא ועוד דא"א
לונז דצמ"תא תני סנוולא צעיד הוא פלוגתא דת"ק ור"י:
רובו דאורד' סמוך או הקיף: לפי' בן דאילו ידעו וני
אונר רוב אורד' וני אונר רוב חיקה הא ק"ל הלכתא כרז
באקורא שהתא דלא ידעו נח אונר רב לריכה לחרויהו
וכן הוא צבצלי אונר רב פפא הלכך צמ"ן רוב ארבו
ורוב סקיפו אלא דסס נקסקא לן צמ"י לישנא אונר רב
ובאן הוא נחלקת רב וצמ"א ולא ידעין הדין ק"ל
לרב: אין לי אלא המרבה בשגששים, ת"כ סס פ"ג
קסקס

כָּל הַעֲזָרוֹת: וְהָאֵל כְּתִיב כָּל אֲשֶׁר לוֹ.
 יִצְיִים וְרִצְתָהּ כֻּלָּ: בְּגִין דְּכְתִיב וְאִין
 הַכֹּל וּפְרַת אֵלֶּה עֲמִיק לוֹ: וְכָל אֲשֶׁר בְּמִי
 חֹלָעִים עֲזָרָה: מוֹרִי שְׂבַחָהּ.
 בְּשִׁחִישָׁה. וְצִמְיָה הִיא אֲקוֹרָה וְנוֹס אֲנִי
 הַחֹלָעִי שֶׁכֵּן הִיא חַיִּים צִפְנִי עֲלֹנִן וְצִמְיָה
 כָּא 21 יְרוּשָׁלַיִם שֶׁכֵּן

אלו מריפות

פרק שלישי

חולין

רעותא כ"כ, חצב קופך לטהר את הטונא ואף על פי
שאסור לטונא את הטחור כעו שאסור לטהר את הטונא
ריעותא הוינחא וון לטהר את הטונא ודאי גדול יותר
ונלכטנא את הטחור דאית ציה רק נקום איצור
וננון יסבאל :

הדרן עלך פרק אלו מריפות.
דגים אין נאכלים אלא על פי מומחה.
חור ותני קומוי דג טמא משריין דג
טהור ממיל ביצים אמר ליה חור כך הדא תני או הדא תני בעי
מיחור, אמר לי רבי זעירא לא תחזור כך ביציאתן הן נגמרת, רבי בא
בשם רבי יודן אם אמר לך מלחתם נאמן, נתן בר בא אמר חומי ישמאל
ידע אנא מפרשי בין עוברי דגים טמאין לטהורין עוברי דגים טמאין
עגולין ושל דגים טהורין ארובין אחוי ליה הדא סלפיתא ומר כדון
מהו אמרו ליה טמא אמר ליה לא ביש לי דאמרת על טהור טמא, ברם
סופך דמר על טמא טהור :

הדרן עלך פרק אלו מריפות :

בעלמא וכי קא גצבן צהיתרא קא גצבן: מעי דגים. צילי
דגים: מומחה. הצקי אס וון דגים טונאין או טהורין כינסהו
משריין. דגים קטנים ואינו נוטלת ציאים: חור בק.
נחת נוסף דתרי דקטרי כינסהו דאס חניה נוטלת צילס איך
יס לחוש לצילי דג טונא: ביציאתן.
נגמרת. דג טונא נוטלת. כנוי
ציאים ואך צונעים כבקעת ויולא
הדג, וטהור נוטלת חצאים
ואח"כ על חול הסהר כבקעים
ויולאים וכן הוא בצצלי זה נשרין
ונצחון זה צפנים: סלפותא.
עגול של צילי דג ח"כ סלחופות
של דג וטעה צזה: לא בוש לי.
כלומר לא חיכפה לי אס חננה
על טחור טונא לחונורא חצב קופך
לונר על טונא קחור דקיונים
לאו דאורייתא כדפרשנו לעיל.
הדרן עלך פרק אלו מריפות :

בְּהֵמָה הַמְּקֻשָּׁה. חֹרֶחַ דְּנִילָתָהּ נָקִיט דְּזֵה גֹרֶם קִישׁוֹ הַלִּידָהּ וּפִי שֶׁסָּם לָהּ וּנְכֻאֻזִּים וְנִחְלָה עִי"ו וּצְעָרִית וְתֵקֶם צְלִידָתָהּ. וְנִפְטִי זֶה וְנִסְרָה לְשִׁמְטָהּ: וְהַחֲזִירוּ דְּנִתְחִינָן חֲכִי וְנִשְׁנַע אֲחֵל לַעֲנִין הַלְכָה וְנִסְפָקָה קֹדֶם הַשְׁמִיעָה: מוֹתֵר בְּאִכְלָהּ. חֲסִי וְנִתֵר לֹא קָחִי חֵיד לֵן חִי כְּלִישָׁה קִנְיָן (צִצְנִי צִקוּי דְּמִחֻל) דְּזִהֻנָה גּוֹפֵל וְנִתְקַרָה וּבְדִין הוּא דְּלִתְנִי חֲקִירָה אֲחֵל חֲיִידִי דְּתִנִי רִישָׁא וְנִתֵר תִּנִי סִפֵּל כּוּנִי חֲקֹר, חִי כְּלִישָׁה צִתְרָל דְּנִיקֶץ לְחֹד וְנִתְחַךְ לְחֹד וְכִינִן דְּלֹא חֲתָרֵר לֵן נִקְטִינִן לְחֹנֶרֶל, וּבִזְנוּת אֲפִשֵׁר סְנַחֲדָךְ צִנְקִים דְּרֹק וְלֹא לְכִיעַ כְּסָרָה דְּלֹא עֲדִיפֵל וְנִיקֶץ וּנְשִׂי"ס קִלְנֵר "נָן הַמְּחֹל" לֵל צִנְקִים סְבִיבָה וְהִנֵּה רִבֵּז תִּי עַל וְנִשְׁמִיזֵה הַקְסָה חֲסִיד יִתְכֵן סִיכֵכִס יִדֹ לְחֹד רִקֵּס הַזִּהֻנָה וְיִתְחַךְ וְנָן חֲלָזִים חִיתֵר פִּנְיָנִי וְלֹא יִקֶץ אֲחִירִים דְּעִרְפֵּל צִנְקִים וּבִזְנוּת רִישָׁא וְנִיפֵל וְנִיירִי צִדְרָךְ הַטְּבַע, וְנִיפֵל וְנִיירִי צִדְרָךְ (חֲפֵצ־רִשְׁטִינִן) סְהִימָה חֹלָה צִשְׁתָּ עֲצוּרָה חִי וְנִקְסָה לִילֵד וְעִי חֲתִיכָה חֲלָזֵר חֲסֵץ לְרִפְלוּתָהּ חִי לְהִקִּיל הַלִּידָהּ, חִי סְהִימָה חֹלָה וְעֵשָׂה לָהּ (חֲפֵצ־רִשְׁטִינִן) צִטְחֹל וּכְלִינִת, וְחֵץ חֲרֻנְצִים ז"ל סְכַחֵץ חוֹשֵׁט יִדֹ לְנִשְׁי הַזִּהֻנָה כּוּנִי חֲכִי כּוּנֵתוֹ לֹא דִדֵּךְ חֲרִחֵס רֵק דִּדֵּךְ (חֲפֵצ־רִשְׁטִינִן) וְהִינֵי דִקְאֹנֵר וְנָן הַמְּחֹל וְנָן סְכָלִינִת לֵל צִשֵׁר סְהִרְפֹּל גֹרֶרֶוֹ וְחֵץ לִנְפֵשׁ הִיפָה חֲקֹר צִאֲבִילָה וְהִנֵּה הַטְּוֹר ז"ל כִּתֵּץ "נִתְחַךְ" וְנִשְׁעוֹרֵר וּפִירִישׁוֹ סְנַחֲדָךְ וְנִינֵלָה עִי חֹלָה חִי קִין וְחִפְשֵׁר סְנִיפֵס סִינִי לִשְׁנֹן חֲרִי"ו וְנִשׁוֹס קֹשִׁיִל זֹו וְדֹקִין

בְּהֵמָה הַמְּקֻשָּׁה לִילֵד וְהוֹצִיא הָעוֹבֵר
את ידו והחזירו מותר באכילה
הוֹצִיא את ראשו אף על פי שהחזירו
הרי זה כילור, התך מעובר שבמעיה
מותר באכילה מן המוחל ומן הכליות
אסור באכילה זה הכלל כל דבר שהוא
נופה אסור ושאינו נופה מותר:

הלכה א': רבי יודן שלח מישאל
לרבי לעזר, שילייא שיצאת
מקצתה היום ומקצתה למחר, אמר ליה
אם לדם טהור מונה מיום הראשון ואם
לדם טמא מונה מיום שני, אמר רבי
מתנייה הדא דתימר בשלא יצא עמה
וולד אבר אם יצא עמה וולד בין לדם
טהור בין לדם טמא אינו מונה אלא
משעת יציאת הולד, מתניתא פליגא.
שילייא שיצאת מקצתה אסורה באכילה
סימן וולד באשה וסימן וולד בבדמה
תפתר בוולד קיימי, מתניתא פליגא
הוֹצִיא את ראשו אעפ"י שהחזירו הרי
זה כילור שנייא היא שילייא, שנייא
היא ראשו רבי בון בר חייא קיימתייה
בחהיא דרבי יוסי בן שאול בעא קומי
דרבי מהו לתלות שילייא בדבר שאינו
וולד אמר ליה אין תולין שילייא בדבר
שאינו וולד, יצאת קשורה לו מהו אמר
ליה אין שונין דבר שאי אפשר, רבי בא
בר חייא בשם רבי יסא איתפלגון רבי
יודן ורבי לעזר חד אמר יצא רובו
ילוד

הלכה א': רבי יודן שלח
מישאל. ירושלמי
קדושין פ"א ה"ד ויבדק פ"ג ה"ד
ונוייה ליה הכא נשום דנקטי' על
זה ונחמתינן: שליא שיצאת מקצתה
דק"ל הנופלת שליא יוצאת
עליה יוני טוונאה ויוני טמאה
דלין שליא צלא וולד חלא טוונאה
צחוכה, ונונע"י ליה גוונאה דל
חיד הדין לענין וננין יוני טוונאה

וקטרה דרסי ספיקא הוא חס זכר או נקבה: אם לדם טהור.
של זכר לידע נתי יכלו יוני טמאה ונונין נזים הראשון: לדם
טמא. נתי יכלו יוני טוונאה לידה של נקבה ונונין נזים שני
דלזלינן צחוכיהו לחונורל: הדא דתימר. סוכמין עליו
חוונרה לזונות נזים הראשון והשני, בשלא ילד עם השליש
וולד, רק כינוח, ונשפיקא לן צחוכה יום ילד רובו, חלא
ילד וולד גמור וודאי תלינן השליש צולד ונונח היום
נונין צין לינוי טוונאה וצין לינוי טמאה: מתניתא פליגא
שליא וכו': קושית הש"ס ונוסר ההצנה, דהא החס
נשפיקא כנוי חקירה טעם צחוכה נקלח ילד ג"כ ראשו
והרי הוא כילור ולפיכך גם זה שמשאר צחוכה חקירה,
וכל דקושת הש"ס הוא על דב ונחמתינן דקאמר חלא
ילד עונה וולד אין חוששין לולד חסר, ונשנע ששאי
יש צפנים וולד חסר חפיה חקירה, דלזנינן זה שצפנים
היתה לו שליא חסרת ונונחה, והשליש היתה לה וולד
וכינוח, ונשנע: תפתר בוולד קיימי. פ"י שאין קשורה
לזכר עוד דהאי "ויתפח" ונחמתינן קאי דהוא נייירי צולד שקשורה צו שליא, חלא אין דרך הש"ס לזכר
חפח"ר רק על נשמה וצחוכה: חר"ן כילור, וה"ל כשילח נקלח צלי וולד וציוס השני עם הוולד חנוני ונונין
נזים השני, כיחם טעם חוליה חת ראשו עונה וחזר: שנייא היא שליא, דודאי לא הייטנין קטנאה ליליאת ראשו
וחזר, חלא חזנינן דשליש של וולד היא נשאי"כ דחזנינן שליא ראשו וודאי ה"ן כילור, ואפ"י לר"י דזוקי ונחמתינן
דלקנון צשאין סם וולד וחוששין נשום טמא ילא רובו, היינו צשאין סם וולד כולל חלא חייבי דליחב וולד תלינן
צ"י קיימתייה כהדוא וכו', דלינו חולה רק צולד ולא צדכר חסר וצנ"י הוא צירושלני יבדק פ"ג ה"ד ח"י חולין
שליש צדנות צחנה חיה יעוף: דבר שאי אפשר. דלא ונחמתינן כחאי גוונא: יצא רובו, של חסר ונוקלתי
כשאר

שליש קשורה צולד חלא קשורה צולד ודאי שליא שלו היא והיא אפשר
חסר ור"י חסר חסר. אין לנו חלא שליא צלא וולד
חלא יש עונה וולד צין קשורה צולד צין אין קשורה
צולד אין חוששין לולד חסר ופרש"י ז"ל דצחוכה קשורה צולד
י"ל שאותו שצפנים היה לו שליא חסרת ונוניחה ושליש
זו היתה לה וולד חסרת ונינוח נשאי"כ קשורה צו וודאי
של זה הוולד הוא ואין חוששין לולד חסר ור"י ק"ל
דנחמתינן נייירי שאין וולד צפנים חלא יש עונה וולד
חפ"י אין קשורה צו אין חוששין לולד חסר ונשנע דהכא
חליצ"י דר"ס קיינינן ונוכרה נה שפרשנו צפ"י קושית
ותירין הש"ס, נשאי"כ לר"י דזוקי, לנחמתינן שאין שום
וולד צפנים ודאי לא קשה נייירי וידדי חסר הגאון ונחמתינן
נשנע חסר לי שם לנחמתינן, תפתר דלין וולד קיינינן ונחמתינן
דקס"ד דהכא נייירי שיש עונה וולד ונחמתינן כדרי
דהכא

דהבא ויירי צאן עס ויולד אחר רק שליל צלי כשאר צפנים חונקין ילוד רובו ילוד בולה וצין ונה וולד ואין ונן האורך להגיה דהל הבא כנוי חליצי דר"ל ט"ל וצין ונה ששאר צפנים חקור וחורנה. ס"ל דרק קיינונין וכדפרשנו וצין צרנוצ"ס (פ"ה ונהל' ו"ל ה"י) רובו היולא חקור וזכשאר צפנים מותר, והל דקמני שחזיל דצרי ר"ל להלכה וכתב דנאמרי חקירה שילת ודלי רובו הל קנ"ל דלפ"י ילד רובו לא חונקין רובו ככולה חקירה ונכוס צבר שילת חן לנחילה, ונהירושלמי דהבא קייננה לדבריה:

ילוד רובו ילוד בולה וחורנה אמר יצא רובו ילוד רובו מה נפיק מן בינייהון למיסר שבפנים מן דמר בילוד בולה חן שבפנים והן שיצא אסור ומן דמר בילוד רובו חן דיצא אסור והן דבפנים מותר, מן מן דתני תלמודי דרבי חייא את מר לא ברא ולא ברא דתני חתך ואח"כ שחמה מה שיצא טמא ואסור ומה שבפנים טהור ומותר, שחמה ואח"כ חתך מה שיצא טהור ומותר ומה שבפנים טהור ומותר תפטר בהחזירו אי בהחזירו ברא דתני חתך ואח"כ שחמה, שהקדים לחתך, רבי בא בר יומנא בשם רבי יצחק בלא החזיר כל עמא מודין דאסור, ברם תפטר דמתניתא דרבי חייא בגין מקום החיתוך הוא דאיתמר ולא פליגי, תני חומר באברים מה שאין בעוברין, ובעוברין מה שאין באברים, חומר באברים מה שאין בעוברין חותך מעובר שבמעו אמו מותר באכילה מן המחול והבליית אסור באכילה, חומר בעוברין מה שאין באברים שהוציא ראשו אסור והוציא ידו מותר, אמר רבי בון וביני והוא שהחזירה, והוציא ראשו עובר הוא, שדיין גופן אחר ראשו ותני כן הוציא את ראשו אף על פי שהחזירו הרי זה בילוד: חתך מעובר שבמעו מותר באכילה: כתיב בהמה בבהמה לרבות, אי הכי אף שקץ נמי, ברא דמר רבי חייא בשם רבי יוחנן השוחט בהמה ונמצא בה שקץ אסור באכילה, מיניה קיומא, בהמה בבהמה ולא שקץ בבהמה, אמר רבי יונה רבי יצחק בעי מה בינה לבין וצין שבעדשים לתושין שבכלים לתולעי, שבתמר' ושבגרגרות תמן בגופיהן הן ברם הכא אינו בגופו, רבי בא בר רבי הונא בשם רבי יונה השוחט בהמה ומצא בה חזיר מותר באכילה, ורבי יוחנן אמר אסור באכילה, מה מעמא בהמה בבהמה תאכלו ולא עוף בבהמה תאכלו ולא שקץ בבהמה תאכלו:

משנה

המן בגופיהון. והפירות ופן נכדלו ולא צלו ונעלולו, ונשלים הסקן ונעלולו חלה ונרע הזכר: מותר באכילה. דכל היולא ונן טהור טהור: הי"ק, דוקא צהנה הנולא צהנה ולא עוף ולא שקץ דהני לא ויקרי צהנה: ונשכה ידים כלל ונותרה וחשוב כנופדים פרסה להיות יותר צחצחית אנו כנו דחשיב כנופדים פרסה כשילא לאור העולם, ואעפ"כ אינו קותר דצרי הירושלמי ד"ל דהירושלמי ויירי צהנולא צה דנוות חזיר ונוט, ונשלים לחסות פרקותיה כפרקות יונה או שקן, חלה שליש דצרי הרנוצ"ס שכתב (צפ"ה ונהל' ו"ל ה"י) צהנה סכנולא צה דנוות עוף אעפ"י שהיא עוף טהור ה"ל חקור באכילה ולא כתב סכנולא צה דנוות שקן ובהלכה ד' כתב שקן הסולד ונצחנה טהורה ה"ל ונותר וכל

ילוד רובו ילוד בולה וצין ונה וולד ואין ונן האורך להגיה דהל הבא כנוי חליצי דר"ל ט"ל וצין ונה ששאר צפנים חקור וחורנה. ס"ל דרק קיינונין וכדפרשנו וצין צרנוצ"ס (פ"ה ונהל' ו"ל ה"י) רובו היולא חקור וזכשאר צפנים מותר, והל דקמני שחזיל דצרי ר"ל להלכה וכתב דנאמרי חקירה שילת ודלי רובו הל קנ"ל דלפ"י ילד רובו לא חונקין רובו ככולה חקירה ונכוס צבר שילת חן לנחילה, ונהירושלמי דהבא קייננה לדבריה:

מה שילא טהור ומותר, ולפנינו צפ"ס ותוספתא ל"ג כן חלה שחט חל אנו ואח"כ שחטה הצטר נוגע בצלה וכו' ונפני זה קאמר ר' צה צס ר' יצחק דצלה חזיר כ"ע נודין דהל לא פליגי ר"נ וחכמים חלה דלר"נ נוגע בצלה ולחכמים נוגע טריפה שחטה חלה ודל' דצהחזירו ח"ל דחקור חפ"י להלניד' דר"ח ורק ונקוס חתך קאמר דנוות:

השוחט צהנה ונולא צה חזיר: בירושלמי פ"ה דהרנוות הג' ונחפכת ר"י ס"ל ונותר ור' יונה חקור, וג' זו נחפכתה חל דהל לבי' חזירו ונשמו דר"י דחקור באכילה חס: לא כהחזיר דחזירא: כינה חליצי דר"י ודבר זה חתוק, וינה עוב הג' שפנינו חלה דר' דוקא צר ר' הנה צה לחסוק דללו דוקא שקן חלה חפ"י דנוות עוף טהור וכתבו סתוק' דנוות יונה שחל חקור גס כשילא לאור העולם לפי שאינו ונחקיים, חלה ונולא צה צהנה גמורה ורגלים רגלי יונה חל שאין לה ידים כלל ונותרה וחשוב כנופדים פרסה להיות יותר צחצחית אנו כנו דחשיב כנופדים פרסה כשילא לאור העולם, ואעפ"כ אינו קותר דצרי הירושלמי ד"ל דהירושלמי ויירי צהנולא צה דנוות חזיר ונוט, ונשלים לחסות פרקותיה כפרקות יונה או שקן, חלה שליש דצרי הרנוצ"ס שכתב (צפ"ה ונהל' ו"ל ה"י) צהנה סכנולא צה דנוות עוף אעפ"י שהיא עוף טהור ה"ל חקור באכילה ולא כתב סכנולא צה דנוות שקן ובהלכה ד' כתב שקן הסולד ונצחנה טהורה ה"ל ונותר וכל

במשנה: משה לילד. פטר רחם שלה: מהתך. אבר אבר. שילא רחשין ונשליך לכלבים דכל כונה דלא נפיק רובו לא קדים צבורה: יצא רובו שלם ולא"כ חתכי: ה"ו יסבר דבצר נהקדש צבורה ודינו כדין צבור שנות דעמי קצורה:

ונפטר מן הצבורה. חפ"י כשחטכו לחצרים והשליכו לכלבים חין הצא לחציו צבור, ולהרעו"ס ז"ל רק ציאל רובו דיקצר כדן כל צבור שנות חו חין הצא לחציו צבור נשח"כ צבורה דרישא, הרמזון ללא צבור הוא והצא לחציו פטר רחם הוא:

הלכה ב': מתניתא דקמני דכיון שפול קדוש צבורה טעון קצורה ואקור צהנלה נני נינול דצ"ש חיל: תמן נשנה צבורה פיה נ"ד לא ימנה ישראל. צבור סנפל צו נוס ושחטו צעליו הכהן לא יזנון חת ישראל לחבול חלנו חלה נחבל צהנלה של כח"ס חלנו דק"ל אקור צהנלה, נשח"כ צ"ה ק"ל דחפ"י לנכרי ונותר דלצי וחיל דנוטר צהנלה: תפתר. חיל דצבורה צבור סנפל צו נוס ואי קשיא ננ"י "תפתר" דקאנוה חל ודלי דנחמיתין דצבורה נניירי צבור שהיונכ, דחילו צבור חס קרע כתיב וצקס "ה" לך כחה הסנופה וכסוק חיוני ונה חזה וסוק כהנים חין ישראלים לא, חף צבור כן, חלה דצ"ש נוקי לא לצבור חס ונצל נוס וצ"ה דוקא צמס חלה צצבור חס ודלי דלא פליגי וי"ל דחפ"י חל תפתר נחמיתין דצבורה צצבור שזיונכ, דחל ודלי צצבור חין נחמיתין צ"ה, וח"כ ננ"י קושיא חל חבל צצבור חס נניירי שנות ודלי אקור צהנלה: ומנכחן, פ"י חבין צעל צבור זיונן לישראל לחבל ענוה, ולא חיה חסם שלישי חו שחלך חחר נחשעוידס: דשיטתו. חס עזר חו סבר יוס שלו וכותי: מתניתא פליגי קפ"ד דנענינו כנוי חינו קדוש ואפ"ה אקור לכלבין ונשני דלא דוני דהכל לא חתקדש צצבורה כלל וכדפרשנו צנונכנו אל תפליגנה לדבר אחר. ונלשון חל תפליג לכל דבר, כנוינר חל תחיקנה לדבר אחר כוונר נשנכשת חיל חו יחדלי, חו קנוי נוכחן נחמיתת נקנוי ננתי" חו צרייתת אחריתת, ונפרש טעמם שהרי גס ההלכות שחמירו לנשה נוקיני צע"פ וצלי טעם הנה ג"כ נשוקעיס צנונכנה. וחלי הלנוינר חול, וציחור הדצרי" חול כי ידוע כי קודם שנות צורה לנורו ההלכות נוקרע עפ"י הכללים והיקודים שהיה לחכמו"ל, וחול נודרס הספר חפרי ונוכילתת, וחח"כ נשקע חס גס דרך הפלפול ונשח ונתן של ההלכה, וכל זה קשיק נחשנכה, וחח"כ צא רצינו הקדוש וקידור נוכל זה ונן קידור הנשכה שהיה לפני חל ח"ס נשנה צחכלית הקילור נעני נחמיתין נרצוה, ונפני שבויה פענויס חין חנו יודעיס ופירשו וגס גילו נוקור הדצרים ונן הספר חנודרסי הקידונויס וחול ויה לאנוינר ננח חינו דח"ר, וכן כל כדחמיתת ותיצחח הנה נחשפרח וספרי חנודרסיס קודם קידר הנשכה, וע"י הצחיליות צנודרסיס חללה, כציא לתכלית כוונה הנשכה לכן חנור פה קחם חין חחה יודע עוצה של הלכה חו נשכה חל תחיקנה וחגרי"ל ח"י חל תדחה חויה שהול נפני חלין חחה יודע נוקור הדצרים, וחל חיי"ת יודע נוקור הדצרים לא חיה קשה צנייך כלל, קאמיר דחף חס חשפת חלה ונלחה גס חו חל תפליג שהרי חפשי שחול הלנוינר, ועיקר הדצרים חול צירושלנוי פלה פ"ב ח"ו וחגיגה פ"א ח"ה: דו מתניתא כב"ה: רק צ"ס חיל, ולית הלכתא כוונת: ובי רובה של תורה נכתבה. צתנוי" חל חדרנה צע"פ נרצוה, וקפ"ד דחיינו תורה שכתב ננונכ, עד דנותר: הנדרשים מהכתב ננדיקי הכתובים עפ"י הכללים

במשנה: מבשרת המקשה לילד מהתך אבר אבר ומשליך לכלבים יצא רובו חרי זה יקבר ונפטר חין הצבורה:

הלכה ב': מתניתא דבית שמאי חיא דתנינן תמן ב"ש אומרים לא ימנה ישראל עם הבהן על צבורו ובי"ה מתירין ואפילו בותי אוק תימר דבית הלל חיא תפתר שנפל צו מוס מעתה אפילו לכלבין שניא חיא דבתיב ואכלת ולא לכלבין, ואתי"א כרבי חיא בר בא, דרבי חיא בר בא דוי ליה בוכרי"א ומני כהן עליה ולא חוי מזמני אמר לשיטתו שבקי עבדתך ותא מיכל אשתייר בעי למיזהב דכלבו, אמר לון ואכלת כתיב ולא לכלבין. מתניתא פליגי מהתך אבר אבר ומשליך לכלבים שניא חיא חבל דלא קדוש כלל, אמר רבי זעירא בשם רבי יוחנן אם באת הלכה לידך ואין אתה יודע מה שיבה אל תפליגנה לדבר אחר שהרי במה הלכות נאמרו למשה מסיני וכולהן משוקעין במשנה, אמר רבי בון ויאות אלמרי לא פירש לנו רבי חיא בר בא לא חוי ירעין דו מתניתא בבית הלל רבי חילא בשם רבי לעזר "אכתב לכם רובי תורת, ובי רובה של תורה נכתבה ברם מרובין חן הדברים הנדרשים מן הכתב מן הדברים הנדרשים בע"פ וכינוי אל

ולא נאקד רק צצצא ונולא חויר כדן אחר צהננה טהורה, ולא זכר דנוות עוף והרי נפורש צירושלנוי חבל ופ"ה דתדנוות דר"י ק"ל דצין שקן וצין עוף תדנווה ננונעני ונן צהננה צצצננה, וחדרנה רבי חיי"ל צסס ר"י דק"ל דשקן חיונעניין צהננה צצצננה לא ננונעני עוף ק"ו דרך צעוף פליגי דלר"ח ק"ל לר' יוחנן שקן חלה עוף ולר' חלה צר ר"ה ק"ל לר"י צין עוף וצין צהננה חיונעני ונן צהננה צצצננה חבל ליכא קצרה ננונעני עוף חלה שקן וחפ"י לפי ג"י חסי"ס דתדנוות דק"ל לר"י חלי"ב דר' חלה צר ר"ה נוחה, נכחה דכ"ס עוף דנוותה, חלה ע"כ תחנר סקונך על נשנה נופירשת ריס צצבורה ולפ"י חין אקור רק דנוות עוף דלא קחי כנוו ככתבו התוס', וח"כ חיד יפרנס חירושלנוי, דודלי לא פליגי ר"י על נשנה שנייה צצצננה חלה שנוחל צין כולד לננונל דגזירת הכתוב חול צהננה צצצננה חלה עוף חלה שקן ולפ"י י"ל דחרינו דקניי ליפנה סנונלל דנוות עוף חלה חול דוקא וח"ה שקן חבל חו ילחה חלור חעולס נותר וצח"כ פרשה צ' פ"ג ננונל צס"ס צצבורה ריס פ"א פליג ר"ס וק"ל דחף גנול חנולד ונן הפרה אקור, ולפ"י צנונל צה דנוות גנול אקור וחין שחית חנוו ננונכרו וחפ"י חנור. דר"י ק"ל כר"ס וחר"נו פסק ככתס חיונעני, חבל חחלק צין עוף לשקן ליכא קצרה כלל וע"כ כנוו שפרשנו:

הלכה ב': נותנית דצ"ש חיל עיין תוספות ורש"י סהקסו ג"כ נשח"כ צצבורה וחול צירושלנוי נופירשת, וחפ"י חנוינר חס"ס חיינו ננוי כנוו ככתבו התוס', וכנוו שפרשנו צפ"י "תפתר" וחלה ע"כ נניירי צצבור צע"פ וח"כ חיה קשיא לך צכור חסם נותר לישראל, ונותר חף לזיונ חל חכית, דחיתקס ללצי וחיל, נשח"כ לכלבין אקור כדלקנון, חבל חבל צבור שנות חול וחוקר לישראל לא חיתקס ללצי וחיל וחוקר צהנלה, ולפיכך נוקי חס"ס צצצבורה כר"ע, חע"ג דר"ע ק"ל צצצמים (ק"ו): שדוקא עורו נותר חבל צצרי אקור צהנלה חלה ודלי נשוס שהתס צנונלל טריפה נניירי וחוקר לישראל לא חיתקס ללצי וחיל:

אלמלא לא פ"י לנו ר"ה צר צא: וח"ה חלה גס קתינות חס"ס חנור חבל ונה צא ר"ה צר צא לחוסיק, י"ל דלר"ה צר צא חקסו חנוי כל ויה דקשה לציל ועוד לא קצלו ננונו חחיקון, נפני חסמירה ונונשנה גופא, לפי קצרתס דצבור צע"פ וצבור שכתב לכלבנים חחה, עד דנותרן ר"ה צר צא חלונת דצבור שילא חצרים

נוקור חו פ"י חנונכה צא חתוספתת וציחור חכנוי חגונרלה, כדחמיתת חול ויה לאנוינר ננח חינו דח"ר, וכן כל כדחמיתת חול נחשפרח וספרי חנודרסיס קודם קידר הנשכה, וע"י הצחיליות צנודרסיס חללה, כציא לתכלית כוונה הנשכה לכן חנור פה קחם חין חחה יודע עוצה של הלכה חו נשכה חל תחיקנה וחגרי"ל ח"י חל תדחה חויה שהול נפני חלין חחה יודע נוקור הדצרים, וחל חיי"ת יודע נוקור הדצרים לא חיה קשה צנייך כלל, קאמיר דחף חס חשפת חלה ונלחה גס חו חל תפליג שהרי חפשי שחול הלנוינר, ועיקר הדצרים חול צירושלנוי פלה פ"ב ח"ו וחגיגה פ"א ח"ה: דו מתניתא כב"ה: רק צ"ס חיל, ולית הלכתא כוונת: ובי רובה של תורה נכתבה. צתנוי" חל חדרנה צע"פ נרצוה, וקפ"ד דחיינו תורה שכתב ננונכ, עד דנותר: הנדרשים מהכתב ננדיקי הכתובים עפ"י הכללים

כִּי כִי חֲצִיזִין הֵן הַדְּבָרִים
גִּדְּקִי וְכֵן הוּא צִחְגִּיגָה חֲצִי

אלא ביני חבובים הן הדברים הנדרשים
בבת מן הדברים הנדרשים מן חמה
רבי יודן בן פזי אשתם לשם רובי תורתו
אלו התובחות אפילו בן לא כמו זה
נחשבו אמר רבי אבון אלמלי בתבתי
לך רובי תורתו לא כמו זה נחשבו
מה ביני לעמון אלו מוצאין בפריהן
ואלו מוצאין בפריהן אלו מוצאין
דפתיין ואלו מוצאין דפתיין רבי חני
בשם רבי שמואל בר נחמן נאמרו דברים
בפה נאמרו דברים בכתב אין אנו יודעין
אי זה מהן חבוב, ברם מן מה דכתיב

לכתב והיא היא, וצפחה גרסי
חציצין תן הדברים הנדרשים ונן
הפה ונן הדברים הנדרשים ככתב,
ודלי גי' ונשכחת היא, והנה רש"י
ז"ל פ"י בגיטין (ק.) "ונן הכתב"
הוא הנדרשים ככלל ופרט ושאר
י"ג נדרות, ולא יתפרש הירושלמי
לפי פירושו, חדא דכל ההלכות
הזאת נדיוק הכתובים צ"ל דיוק
הי"ג נדרות באות ונדרות הם
נחבטו"ג ועוד ונלי קאמר חציצין
הנדרשים ונן הכתב ונלי בדיפה
הי"ג נדרות ונן הלנו"ג אדרבה
הר"ג ז"ל שקורא ל"ג נדרות
דברי קופרים כתב צ"צ ונחלי
קיוונת ונן מהלנו"ג בלא דברי
קופרים הוא, לכן נראה "דנן
הכתב" קורא לדרשת הנפוכים
על הקרא וננש כדרשת הקפסח
וכו' דקאנך על דיוק הקרא, "וע"פ"
קורא להלנו"ג וי"ג נדרות והנה
נדרות על שבכתב, אבל הפוכים
על דיוק הקרא חסוים ועדיפים
וד"ל :

דף חנוך אס סגורה וזה סגורה
 ונהנדרס רצה קדרבו
 להציל הירושלמי ולפטרם ונוכרת
 וזה שפרסמו, להבא חיתא צטונות
 רצה פנ"ז, רצי יוחנן ור' יהודה
 צר שונעון ר"י חנוך כתב לך
 את הדברים האלה, כי על פי
 הדברים האלה תורה סגורה
 וצ"ע פ' כתיב אתך צרית ואס
 הנורה חרות ועשיה וזה צ"ע פ'
 צבת וזה סגורה צ"ע פ' חנו
 ונקבל, למה שכתב נחמיה סגור וצ"ע

וְנֹשְׁנֵי: בִּלְהוֹן חֹד טַעמָא . כְּלוּנֹר וְנִיעֵס דִּסְל לְרֵה
צְקוּיִיתָא חִינוּ צְכּוּר וְנִיעֵס זֶה גּוֹפֵא סְל צְתִרִיתָא הִזְ
וּשׁ וְרוֹצַה הַרְשָׁקוֹן דִּרְךְ דּוֹפֵן הוּא הִלְכָּךְ חִינוּ צְכּוּר
דֶּה תִלְי' וְנִיחִי כִי כְפִיק רֹצַח הוּי לִיה לִידֶה, וְאִגְלִי
דְּקִדְרוּשׁ. כְּלוּנֹר וּנְכָאן וְהַצֵּא הִלְכָּךְ צְקוּיִיתָא הִרִי חִיבָא
לְכֹתִי הוּי וּנְכִירָה וְתוֹ לֹא קִדְוֹשׁ עוֹד צִנֵּה שִׁילָא חִיבָא, וְחִפִּי
יֵלֵא

וּמִקֶּבֶל, לִנְוֶה שֶׁכֶּן נִחְתִּיחַ שֶׁנִּבְחַן וְשֶׁנִּצְטָ"פ, וְר"י צִרְיָ"שׁ כִּתְּבָה לָךְ וְכִי
עִפְ"י

לא ח"כ הרוז צורכיה לרקמייתא ה"פ דהנה חי פליגי צדחא
נונילס טענין לידך דחד טענה הוא, וקאמר דכל חדא ה"ה
דהנחלות, הוא רק לחומר, ולא לקולא קניל דכל
אחד צין לקולא וצין לחומר, פליגי וכן הוא בצבלי:

משנה א: את ידו. לחוד נעשה
טהור, ופסד בגוהא
טענייה: וכן ראשה. בצבלי לא
גרסי, וכן, ובחנות לפי שיטה
הירושלמי לקען ספיר גרסינן:
החיה טמאה טומאת שבעה, אפי'
לנאן דק"ל טענה צלועה אינה
נוטלה דרחס כל חסה ונכסה
יכיס ופסיה, קטורה טעדין לא
לא חוץ לרחס, ובחנות כזר
לא שדמחו חזל צרועה לא חיישי'
דחנה של צהנה גלויה:
והאשה טהורה, דאשה נרגשת
כשהולד נוטל לאשו חוץ לפסחוד:
הלכה ג' א: מעמין דרבנן.
לחורין צין

צהנה טהורה וצין צהנה טמאה
טהור: טומאה בלועה היא, וטענה
צלועה אינה נוטלה אחרים
כדלקען: והני בן, נעשה נקיות
פ"י ונ"ח: ואוכל בתרומתו.
דקטנא צלועה אינה טענה:
טמאה, ולא אחי עוד טבילה
לרס: וטמאתו, טענה צו הטבילה
צילא: את טהרה בלועה, בן
צלע קצעת טהרה ונכס לאהל
הנה הטבילה אינו טמאה
דקטנא צוה צית חכמים היא:
חילה דר"י ברבבין, עיקר דליתו
נוי נהא ונהנין גופא כחזכרו
רצון דקסרין דקטנא צלועה
אינו נוטלה והוא רישא דנהנין
הסא, כלומר נהא חסא ר"י צי
רצון לאטענין חסא רישא דנעשה
כחזכרו כזר רצון דקסרין הוא:
הוא, בפסלי, וסנה צבציע,
והח"כ קטלה, דאם קטלה קורס
טבילה, נטולה פ"י טענה
צילא: במה שדיתה, טהרה
דקטנא צלועה אינו נוטלה:
ויאות, ודאי טעניו נוסם
קטנא צלועה, אינו חסא קאי
"ויאות" דודאי ביון דקטנא דרבנן
נוסם טענה צלועה, דלא נטולה
ודאי דק"ל ר"י טענה צלועה
נטולה ולפיכך קאמי צטנא טענה:
מה רבנן, וכו' ה"כ קסרין וטרי'
אי רצון כר"י ור"י הגלילי כר"ע:
דחנין חמן ספרי צנדצר וסנא
צבלי, ונכילין וידה, (נ"ב):
עובר במעי אשה, טענה הוא

בכור, צורכיה לרקמייתא וצורכיה
לדבתרייתא אלו הוי תניין לרקמייתא
הווי אמרין רבי יוסי לחומר פליגי ברם
דבתרייתא קיל הוא ולא פליגי הוי צורכיה
לדבתרייתא, אלו הוי תניין לדבתרייתא
הווי אמרין רבי הונא לחומר פליגי ברם
בדמיותא קיל הוא ולא פליגי הוי
צורכיה לרקמייתא וצורכיה לדבתרייתא:
משנה א: בהמה שמת עוברת בתוך
מעיה וחייט הידעה את

ידו ונגע בו בין בבהמה טמאה ובין
בטהרה טהורה טהור ר"י הגלילי אומר
בטמאה טמא ובטהורה טהור: וכן ראשה
שמת וולדה תוך מעיה ופשמה החיה
את ידה ונגע בו החיה טמאה טומאת
שבעה והאשה טהורה עד שיצא הולד:
הלכה ג' רבנן דקסרין בשם רבי
שמעון בן לקיש טעמא
דרבנן טומאה בלועה הוא, ותני בן בלע
טבעת טמאה טביל ואוכל בתרומה
הקיא טמאה וטמאתו רבי יוסי בי רבי
בון לא סוף דבר טומאה בלועה אלא
אוף טהרה בלועה, אמר רבי אבון
חילה דרבי יוסי בי רבי בון מן הרא
מתניתא דרבנן דקסרין בשם רשב"ל
דתניין בלע טבעת טהורה ונכנס לאהל
המת וזוהו ושנה וטביל והקיא חרי הוא
במו שדיתה, טעמא דרבי יוסי הגלילי
בטמאה בלועה טמא ודמותיה טהרה
בלועה טמא אמר רבי מנא ויאות ומה
רבנן ברבי ישמעאל ורבי יוסי הגלילי
ברבי עקיבא דתניין תמן ויכל אשר
יגע על פני השדה להוציא עובר במעי
אמו דברי רבי ישמעאל, רבי עקיבא

אמר עובר במעי אמו רחמנא טמא דכתיב הגנוע במת בנפש אי
זה הוא מת בנפש של אדם הוי זה עובר שבמעי אשה מה דמר ר"ע
בעובר שבמעי אשה מה דאמריין רבנן בעובר במעי בהמה ורבי יוסי
הגלילי, מה דמר רבי ישמעאל באשה טהורה מה דמר ר"י יוסי הגלילי
בבהמה טמאה רבי יודן בעא שנייא לר"י הגלילי בין עובר במעי אשה
ובין עובר במעי בהמה ניהא טהורה טמאה כתיב בנבלת חיה
טמאה או בנבלת בהמה טמאה נבלת בהמה טמאה ולא נבלת
בהמה

וקל על פני השדה כתיב: מת בנפש, ונה שהוא נפסא אחרת והסא חורין דר"ע ונצני ליה לקרא דר"י לרבות
גולל דופק ונה שאין כן לר"י גולל דופק הלכא גמריה לה, ור"י נצני לו לקרא דר"ע לרביעית דס הפא ון
הנה: מה דמר ר"ע, נעולם רצון אפי' כר"ע ור"ע נניי קיל דקטנא צלועה לא נטולה חסא דאשה גזירה
הכתוב הוא דאפ"י, טהור טענה צלועה טענה, והיינו דקאמר, רחמנא טענה, אפ"י דעלמא טענה צלועה אינו
נטולה הכא טענה, הכתוב, ונשא"כ, צעור צעני צהנה ק"ל טענה, צלועה לא נטולה: ור"י הגלילי, נניי נאי
חור, כך חסא דאמריין אפי' לר"י ור"י לא קאמר חסא צלועה אפ"י טענה, ונשא"כ צהנה
טענה: ר"י יודן בעא, כ"פ, ונאמריין דר"י הגלילי כר"י קיל דאשה טענה טהרה וכן צהנה טהרה נניי כן נשא"כ צהנה
דנהנין דאשה טהרה, ר"י, החיה טענה נשס גזירה כדפרכו צנכתינה, או דילמא ה"ק דאפי' ר"י דק"ל
עובר צעני אשה טהורה טהור הוא צהנה טענה חסא לא ק"ל כן ופליגי גס על קיפא דנהנין ולא
אפשיטא הנצי כדק"י, דלא קאמר, "תיקו", ניהא טהורה, ג"י, זו חסא לייבז, דאף ר"י הגלילי ק"ל דקטנא
צלועה

עפ"י תורה שכתב ונצני' כרתי אחד צרית ע"נו שאתה
קורא צהס וכו' חלל
שכתב אי את רשאי לונור עפ"י וסכא על קיום הנחות,
ואולי ג"כ כוונת העדרם כן שלל קיינות והיינו ע"י סחפסת
לך קולות וחלפת הלעגורים ודוק:
הלכה ג' טענה דרבנן טענה
צלועה היא: וצבלי
קאמר הס"ס וי"ט חור ר"ח קו"ח
חס העילה חנו להסירו צלכילה
לא תועיל לו לטהרו נידוי צלה
אכסחן צהנה טהרה צהנה
טענה ונכס חור קרא וכו' ינות
ון הצהנה זו צהנה טענה,
חסד היא לכס לחכלה זו צהנה
טהרה, אחקס צהנה טענה
לצהנה טהרה וכו' וקסרו חסר'
והסב"א ז"ל נאי פריך וי"ט חס
קטנא צלועה היא, ותיבלי (וכן
כתב רש"י ז"ל) דק"ל דאפי' לר"ע
דחור לקען דעובר צעני חסא,
חף שהוא טענה צלועה, טענה,
צהנה טהרה ונקו"ח, ורס צעל
החור כח דק"ל היכי דליכא
טענה צלועה דלא חסר טהרה
חס צעני חס כדפרכו, ר' יו
סחצור חולא חס ידו ונגע צו
הטענה והי כחצר חסודולל
צהנה עלמא ולא נטולה, וצירושלמי
לפנינו ופירש דקסר דרבנן ור"י
נוסם קטנא צלועה הוא ונוקטין
צין לר' ישמעאל וצין לר"ע
כדלקען, ועיין חס' (ע"ב, ד"ה
וחכמים חורין):

ניחא טהרה טענה: הגי'
שכתבו ונכרחת, חסל
יס לקיים גס הגירסא שלפנינו,
וה"פ דר' יודן צעה אי קטי'
לר"י הגלילי צין עובר צעני חסא
או צעני צהנה, אי קאמר רק
דר"י טהרה צהנה טענה והוא
לא ק"ל כן רק דקטנא צלועה
נטולה, או דק"ל כר"י נוסם
ובחנות נחלק צין חסא לצהנה
דאשה טהרה וכן צהנה טהרה
טענה

אמר עובר במעי אמו רחמנא טמא דכתיב הגנוע במת בנפש אי
זה הוא מת בנפש של אדם הוי זה עובר שבמעי אשה מה דמר ר"ע
בעובר שבמעי אשה מה דאמריין רבנן בעובר במעי בהמה ורבי יוסי
הגלילי, מה דמר רבי ישמעאל באשה טהורה מה דמר ר"י יוסי הגלילי
בבהמה טמאה רבי יודן בעא שנייא לר"י הגלילי בין עובר במעי אשה
ובין עובר במעי בהמה ניהא טהורה טמאה כתיב בנבלת חיה
טמאה או בנבלת בהמה טמאה נבלת בהמה טמאה ולא נבלת
בהמה

וקל על פני השדה כתיב: מת בנפש, ונה שהוא נפסא אחרת והסא חורין דר"ע ונצני ליה לקרא דר"י לרבות
גולל דופק ונה שאין כן לר"י גולל דופק הלכא גמריה לה, ור"י נצני לו לקרא דר"ע לרביעית דס הפא ון
הנה: מה דמר ר"ע, נעולם רצון אפי' כר"ע ור"ע נניי קיל דקטנא צלועה לא נטולה חסא דאשה גזירה
הכתוב הוא דאפ"י, טהור טענה צלועה טענה, והיינו דקאמר, רחמנא טענה, אפ"י דעלמא טענה צלועה אינו
נטולה הכא טענה, הכתוב, ונשא"כ, צעור צעני צהנה ק"ל טענה, צלועה לא נטולה: ור"י הגלילי, נניי נאי
חור, כך חסא דאמריין אפי' לר"י ור"י לא קאמר חסא צלועה אפ"י טענה, ונשא"כ צהנה
טענה: ר"י יודן בעא, כ"פ, ונאמריין דר"י הגלילי כר"י קיל דאשה טענה טהרה וכן צהנה טהרה נניי כן נשא"כ צהנה
דנהנין דאשה טהרה, ר"י, החיה טענה נשס גזירה כדפרכו צנכתינה, או דילמא ה"ק דאפי' ר"י דק"ל
עובר צעני אשה טהורה טהור הוא צהנה טענה חסא לא ק"ל כן ופליגי גס על קיפא דנהנין ולא
אפשיטא הנצי כדק"י, דלא קאמר, "תיקו", ניהא טהורה, ג"י, זו חסא לייבז, דאף ר"י הגלילי ק"ל דקטנא
צלועה

העובר טהור דק"ל טוונאה כל טוונאה והדר ונונה
דאונרינן לעיל דר"י הגלילי ק"ל טוונאה כל טוונאה, וה"כ
פריך כיחא טהורה אבל טוונאה וי"ט וכן הוא בצבלי
דנוציה הוי קרא לניליף דעובר צנוני צהונה טוונאה טוונא

בהמה טהורה הוי זה עובר שבמעי
בהמה במעי ממאה ממא ובמעי טהורה
טהור :

משנה. בהמה המקשה לילד והוציא
העובר את ידו והתבה ואחר
כך שחט את אמו הבישר טהור, שחט
את אמו ואחר כך התבה הבישר מנע
נבילה דברי ר' מאיר והבמים אומרים
מנע טריפה שחיטה דמה מצוינו במריפה
שחיטתה מטהרתה אף שחיטת בהמה
תטהר את האבר, אמר להם ר"מ לא
אם טהורה שחיטת טריפה אותה דבר
שהוא גופה תטהר את האבר דבר
שאינו גופה מנין למריפה שחיטתה
מטהרתה, בהמה ממאה אסורה באכילה
ומריפה אסורה באכילה מה בהמה
ממאה אין שחיטתה מטהרתה אף מריפה
שחיטתה אינו מטהרתה, לא אם אמרת
בבהמה מטאה שלא היתה לה שעת
הבושר תאמר במריפה שהיתה לה
שעת הבושר, מול לך מה שהבאת הרי
שגולרה מריפה מן הבמן מנין, לא אם
אמרת בבהמה ממאה שכן אין במינה
שחיטה תאמר במריפה שיש במינה
שחיטה וכן בן שמונה חי אין שחיטתו
מטהרתו לפי שאין במינו שחיטה :

הלכה ד'. מתניתא מן תנא רבי
יוסי היא דמר טומאה
בבית הסתרים לא מטמא דתנינן תמן
שלשה על שלשה שנחלק טהור מן
המדרס אבל ממא מגע מדרס אמר ר'
יוסי וכי באיזה מדרס נגע זה, אלא אם
כן נגע בו הזב מטמא מגע זב ותני
עלה מתניתא ר' מאיר היא דמר טומאה
בבית הסתרים מטמא : תני אמר להן
ר' מאיר מי מטהר עובר זה מן המגע
אמרו לו שחיטת אמו מטהרתה, אמר
להן אם שחיטת אמו מטהרתה מטומאת
מגע לא תטהרנו לאכילה, אמרו לו הרי
לפניך

ואעפ"י שטוונאת צית הסתרים הוא ק"ל דעטנא :
וכי באיזה מדרס נגע, והלא טוונאת צית הסתרים הוא ולא
טוונאה, וכתבו תוס' דמייירי שצחילה כספונא נדרס, וכל
היה שם פשוטי בלי עץ ופסקין צין רגליו נצלה, דל"כ
הרי צל לו נדרס ונגע זב צית חס היה יחק, או נדרס
ונגע נדרס חס היה נעול וצגונא שצלו צצת אחת אפי'
ר"י נודה שנגע בו הזב, ומקמי נדרס או שדרס עליו יחק
דהוי נדרס ונגע זב צצת אחת : מתניתא ר"מ ח"ק ר"י
ש"י דעטנא דר"י, ונשום דטוונאת צית הסתרים לא
טוונאה : תני הוספתא וכליתן : אמר להן ר"מ, תחוספתא
ונפרק, כל הנשא ונתן סהיה צין ר"י לחכונים, וצונשה
הוא צקילור : לא תטהרנו לאכילה, לר"י כל כונה, דלא
נלינו כהאי גוונא שתטהר וידי נצלה ואקורה צחילה,
הקצרה

צנונה וטוונא חלא חיפכא גרסינן כיחא טוונאה, טהורה
ונ"ט ונשני דגזירת הכתוב הוא :

משנה. וחבתה, כדי להקל הלידה, ואצור ון החי שנחתך
וטוונא כצלה אפי"כ הבישר טהור, צר העובר

שנחתך טהור, ואף שנגע צחצר
הנחתך טהור טוונא דלחן צהונה
ונקבלת טוונאה ונחיים : מגע נבילה,
דצצר העובר נגע צחצר ון החי
דוטנא כצלה, ואפי"כ שקורה
שחטו ונגע צית הסתרים הוא
ולא טוונא, וטוונא חלא נשום
שעת פריסה לכ"י, מגע טריפה
שחיטה, סהיה וטוונא רק לקריפה
ונורצבן, דאפי"כ ששחיטת הצהוני
אינה נותרת האבר לאכילה
נותרת אותו, וידי נצלה :
שאינה גופה, פי' נדילא לחון :
מנין למריפה, שחי' הקצרה
נוחטת להיפך לחקירה נצחנה
טוונא שחין שחיטה נותרת
כדיליף להוקרא צח"כ : שעת
הבושר, דצחנה הטוונא לעולם
חקורה צחילה ונש"כ טריפה
נותרת היתה קודם שגירפה
מול לך, דנוח' חין דחיה, דתינת
צהונה שגירפה חלא נטרפה ון
הצטן נח חיכל לנינוני : שיש
במינה שחיטה, ולא נקא ונכלל
לאן וצק, והקצרה נוחטת
ששחיטה נותרתה ולא חילטך
קרא כדאונרינן צבונה דוכתא ח'
לנה לי קרא קצרה ח' וצחונת
לקונן צגונא יליף לה נקרא
והוא צריחא צח"כ : בן שמונה חי
שכולד חי ושחטו חין השחיטה
נותרתו וטוונאה נבילה, ורק
כשהוא צנוני חנו יתיר שחיטת
חנו, וכל דה"ק הואיל וצעינן
סהיה צנוני שחיטה ח"כ צן ח'
חי שחין צנוני שחיטה ח' לא הוי
צכלל צק ולאן ולין שחיטתו
נותרתו וידי נצלה :

הלכה ד'. מתניתא, כלומר
קחם חכמים החלוקים
על ר"י דנשנה דקמי' וחסונים
אונרים ונגע טריפה שחוטת ר"י
הוא, דק"ל דטוונאת צית הסתרים
לא וטוונא : ג' על ג' סהיה טוונא
נדרס : שנחלק, ולא נשאר צכל
אחד שיעור נדרס, אפי"כ ק"ל
לח"ק דטוונא ונגע נדרס ופני
שנגע זה צוז צגודן ונחוצרים
מתניתא, כלומר
קחם חכמים החלוקים
על ר"י דנשנה דקמי' וחסונים
אונרים ונגע טריפה שחוטת ר"י
הוא, דק"ל דטוונאת צית הסתרים
לא וטוונא : ג' על ג' סהיה טוונא
נדרס : שנחלק, ולא נשאר צכל
אחד שיעור נדרס, אפי"כ ק"ל
לח"ק דטוונא ונגע נדרס ופני
שנגע זה צוז צגודן ונחוצרים

וצבלי אונרינן דאף ר"י דק"ל טוונאת צית הסתרים לא וטוונא
וודה לר"י דנשנה פרישתן ואצור וקצל טוונאה, ח"כ כל
הטוונא לחתוך כחוד דמי, וכל' לרצין ע"כ עיקר טעמא
נשום שחיטתו חנו וטהרתה, ועוד "ל דה"ק ונתינת ון
תנא ר"י ואפילו חי תדמי ונה דאונרו חכונים, דנה
טריפה שחיטתה נותרתה ח' שחיטת צהונה תטהר את
האבר, ומקצרה, חנה אפי"כ חין הצצר ונגע נצלה דטוונאה
צית הסתרים הוא ולא וטוונא, והא דלא קאונרי' כן צונשה
לאחלה, היינו נשום דנגע טריפה שחיטה וטוונא קדשים
ונורצבן ונש"כ נשום טוונאת צית הסתרים לא וטוונא
כלל :

תני אונר לכן ר"י, צבלי ונכילתן הציח רק הרישא
ופריך ונחי קאונר, ונשני חקורי וחקרי וה"ק
כנו

ככל שכל צדקה וחסד
צדיקה אינה נוספת ג"כ
הקצרה כוחה יותר להחזיר צדיקה
תכניו של שמיטה אנו, ואם לא
תהיה ליה ולעזי לכל ונתיב ג"כ
לעיונא ונגע לטובה הרי לפניך
נתיב דהגותו בטרופה שחוקה:
הדין מלתא תנינן . שטרופה
שמיטה נוספתה ולית לן למחר
זו עון הכחוש צדקה, ולא
נתקבלה קצת חכמים צדיקה
למחר דגלי קרא שמיטה עולה
הואיל ואקורה צדיקה אין שמיטה
נוספתה י"ל טרופה בני כן
וקצת חכמים י"ל לזכות כדנפיש
לחזקתה

משנה: † מורעו ואל טהיט: †
את דמו דלל גרע
והורש בשדה שחיטת אמו מטהרתו קרעה ומצא בה בן תשעה חי טעון
שחיטה לפי שלא נשתמה אמו:

אלכה ה': רובי דר"פ רצותיא דכל אחד ונהס הוא כדנפרש, ונואל צ"ס הירושלני הרצה וצפא גרסינן "רובה", דר"נ קנ"ל רצותא דלא ונציי דלריך שחיטה אלא אפי' חייב צא"צ דלא הינח שחיטתו היא רק מפני ונה"ע ואם שחטו ונותר לשחוט את האם קנ"ל: רובי דרבנן, רצותא דרבנן הוא שאפי' יצטרך ושחט את הזן שוחט את האם ואין צוה מפני ונה"ע: רובי דר"ש, ור"ש קנ"ל רצותא לא ונציי ונותר צאכילה בשחיטת אמו רל"ל אם אכלו כעת ע"י שחיטת אמו והיה הכל יודעים שקליל ונותר שחיטת אמו, אלא אפי' שחטו אחר כונה שנים ונותר ואין צוה אף נשום דה"ע: ותיב בן, צחוקפתא ונכילתא, אילו וננתיבין י"ל דוקא ציטו ונתיב, אבל צחוקפתא ונפירש דאפי' צפרהס: ונותר: ר"י ב"ר רבי בון בעא לדברי הס"ס האבא, ב"י 23 (ירושלמי עם פ"י חשב שלמה)

הלכה ה'. רבי חייא בר ווא וכו': כן הוא קטנה
הר"ף והר"ש דק"ל כחכמי דשמיטה חנו
ונותרתו והוא טלה הפרים ע"ג קרקע או חלבו נותר ודנו
חקור, אבל הפרים ע"ג קרקע טעון שמיטה וחלבו חקור

והיינו כר"י ופה הוא נופש בן
אלה שנהס"ס הכא נשנוע טלם
נחקר חלבו או לריך שמיטה נודינא
אבל אם שמיטתו רק נופי ונה"ע
אז חלבו נותר, ונהר"ף והר"ש
נשנוע טלם החלבו אינו נחקר
רק נופי ונה"ע, וקטנה פרוצ"ס
ור"א הוא, דלם טלנו לו חדשו
ונואלו חי חפ"י טלה הפרים ע"ג
קרקע ואין לריך שמיטה, חפ"י
חלבו חקור חקור חקור כרת, וכתבו
הנפרדים נשום דתס נוסה
הוא כר"י גיד הנסה טלה צביל
ושי"ע דה"ה צביל, דהא נחל
דחור טלה צביל קבר ליה
דחלבו חקור ונ"ד אינו נוהג
ק"ל דחלבו נותר (ועין חידושי
הרשב"א וה"ה) והר"ש ז"ל כתב
טעם אחר, אבל צביל זה אין
נותרין נ"ט חייב כרת הא פסקינן
בשמיטה כחכמים ופ"י אי טעון
שמיטה הוא רק נופי ונה"ע לבי
הצביל, ולא עדיף חלבו נוסה
וכ"ס היכי דלא טעון כלל, אבל
לפי דברי הש"ס הכא נפשו
דלחכמים טעון שמיטה נודינא, אבל
וה"ה חלבו חקור וחייב כרת, אבל
דהבא הוא רק בשפדים ע"ג
קרקע, ולכ"י דקאמר נהגין גזן
דאפי' חכמי הפרים חקור ודאי
קשה לוור דצלי הפרים חייב
כרת ולכן חין כל קפק שט
לחלק לננין חיוז כרת צין הפרים
או לא הפרים חפ"י להננוצ"ס
ודוק:

לא סוף דבר קרע: וצבילי
הוא פלוגתא דר"א ורבא,
ורבא ק"ל כהש"ס הכא דאפי'
נחל דנותר צן נ"י חי בשמיטה
חנו היכי דליכא שמיטה חנו
נותר בשמיטה עלונה דר' סיונים
אכשר ציה רחמנא, ואעפ"י שכבר
אמרי ליה שמיטה חנו נוסה
נ"י אינה נותרת אותו לחכמה,
כנו שמיטה נותרת עלונה לחכמה
ועין חידושי הרשב"א ז"ל:

הלכה ו'. אכן חכמינו ונן הארכובה: הנה רש"י וסעייתו
פקקו בלישנא קנא ויס לפרט ג"כ לפי שטת
זו דברי הירושלמי וה"פ דפריך "איתא חנ"י דהרי
דברי הנוסחא ונפרדים בפשיטות כפי ונה שפירשונו לנכון
ראשון ולישנא דצית רבי להיפך והוא כלשון השני שפרשנו, לכן
קאמר רבי חנ"י דתרווייהו בלישנא קנא ק"ל וצלישנא דנחתיתן
חין
הלוות הגידין וראשו העליון הוא נחוצר א) לארכובה העליונה ויכרת בגמל בשחור רוצן, ולנועלה ונה הוא
קליות היך וללישנא קנא בגמל צביל חלי לנועה ולנועלה דקאמר נחתיתן הוא לארכובה התחתונה, ונקראת
ארכובה הננוכרת עם הראש, ופי' לנועה קנוון לארכובה ננוע ונשם כל עלם התחתון כשר, ולנועלה קנוון
לארכובה ננוע ולנועלה קאמר, ואף לנועלה ונלוות טריפה, ארצה לפי זה כל ונה שהוא לנועלה יותר פשוט
שהוא טריפה והיינו דקאמר, ונחתיתן וכן שטיט לוות הגידין צלי הרגל, וללישנא צתרא לארכובה
העליונה ויירי, וכל ונה שהוא לארכובה ילנועלה טריפה, ולנועה וננועה הכל כשרה וקאמר דיש עוד
נוקם טריפה לנועה ולארכובה העליונה והוא צנוקם לוות הגידין ולפי"ז אם נחחק עלם האונעני לנועלה כשר ולנועה
נוננו צנוקם לוות הגידין טריפה, ואל תהנה צטריפות שהרי חותכה נובאן ונותר חותכה נובאן ויהי בדאמרינן
צ"שן

בהמה מיכל בלי שחיטה או אסור בחיותא
דעלמא אין תימר חש רבנן לומר בהמה
מיכל בלי שחיטה חלבו מותר, אין תימר
אסור בחיותא דעלמא חלבו אסור, ואית
דבעין מימר, אין תימר חש רבנן לומר
בהמה מיכל בלי שחיטה דברים הפוסלין
בשחיטה אין פוסלין בו, אין תימר אסור
דברים הפוסלין בשחיטה פוסלין בו
נשמעיניהו מן הדא גיד הנשה נוהג בשליל
וחלבו אסור דברי ר"מ רבי יודה אומר
אינו נוהג בשליל וחלבו מותר, נחא
ר"מ, רבי יודה נשמעיניהו מן הדא דמר
רבי חייא בר ווא קומי דרבי יוחנן הפרים
על גבי קרמע כל עמא מודין דחלבו
אסור, מה פליגין בשלא הפרים, אמר
ליה רבי יוחנן בבליי מה חמית מימר
כן הכי נהגין גבן הלב שליל אסור
לא שנייא הוא לא הפרים ע"ג קרקע
לא שנייא היא הפרים ע"ג קרקע: רבי
יוהן בשם רבי אימי לא סוף דבר קרעה
ברם אף שחטה ונתנבלה בשחיטה
נמרפה בשחיטה מאי טעמא כל היכי
דאמו מתבשר בשחיטה הוא נמי
מתבשר וכל היכי דאין אמו מתבשרת
בשחיטה הוא נמי לא מתבשר:

משנה. בהמה שנחתכו רגליה מן
הארכובה ולמטה בשרה מן
הארכובה ולמעלה פסולה וכן שניטל
צומת הגידין, נשבר העצם אם רוב
הבשר קיים שחיטתו מטהרתו, ואם אין
רוב הבשר קיים אין שחיטתו מטהרתו;
הלכה ו'. אכן תנינן מן הארכובה
ולמטה מן הארכובה ולמעלה
ותני דבית רבי למטה מן הארכובה
וצומת הגידין למעלה מן הארכובה
וצומת הגידין ותני עלה קרובין דבריהן
להיות שוין, איתא חמי, אמר רבי חגי
צורכיה

ולנועלה פסולה: ותני דבית רבי. צלשון אחר ונן הארכובה
ולוות הגידין, וקאמר דאעפ"י דני עלם קרובים דצריכים
לחיות סוקין, ולא פליגי בנותר, ר"י חנ"י לקנון: איתא חמי.
הירושלמי פה צקלור נולד, ור"א להצין צלי הולאת כוגי
הצביל ודברי נפרשו והוא כי טלשה עלוונת סן צרגלים
האחרונים א) עלם התחתון וצ"ס הכא ארכובה תחתונה;
ב) עלם השוק ונחתיתו לארכובה התחתונה ולנועלה סם
צ) עלם השוק ונחתיתו לארכובה התחתונה ולנועלה ונה הוא
קליות היך וללישנא קנא בגמל צביל חלי לנועה ולנועלה דקאמר נחתיתן הוא לארכובה התחתונה, ונקראת
ארכובה הננוכרת עם הראש, ופי' לנועה קנוון לארכובה ננוע ונשם כל עלם התחתון כשר, ולנועלה קנוון
לארכובה ננוע ולנועלה קאמר, ואף לנועלה ונלוות טריפה, ארצה לפי זה כל ונה שהוא לנועלה יותר פשוט
שהוא טריפה והיינו דקאמר, ונחתיתן וכן שטיט לוות הגידין צלי הרגל, וללישנא צתרא לארכובה
העליונה ויירי, וכל ונה שהוא לארכובה ילנועלה טריפה, ולנועה וננועה הכל כשרה וקאמר דיש עוד
נוקם טריפה לנועה ולארכובה העליונה והוא צנוקם לוות הגידין ולפי"ז אם נחחק עלם האונעני לנועלה כשר ולנועה
נוננו צנוקם לוות הגידין טריפה, ואל תהנה צטריפות שהרי חותכה נובאן ונותר חותכה נובאן ויהי בדאמרינן
צ"שן

צ"ס לקנות והוא דקאונר וכן שמיטלו הלוונת הגידין ולא קאונר שנחתך הרגל גם שהרי הערפות הוא לא נפני חתיכת הדגל רק נפני לוונת הגידין והשתא כצוא לציאור דצרי הש"ס הבא דפריך "חיתא חנו"י דהא ודאי ליסנא דמתניתן על חיות ארכובא שההא כונתה חילא להשוות זה עם ליסנא דצית רצי דאם ארכובא התחתונה קאונר ח"כ נאס וכוונעלה עריפה ולא וואונת הגידין ולוונעלה, ואם כונתה על ארכובא העליונה ח"כ לאו לוונעלה וואונת חילא רק וואונת הארכובא העליונה, ולא לוונעלה וואונת רק לוונעלה וואונת הארכובא העליונה, וקאונר ר' חגי' דלא פליגי רק: צורביה לרמתניתן וצורביה דרבית רבי, דכל אחד גלה לנו דצר חדש לדעת ונה הוא נוקם עריפה ונה הוא נוקם כשר, דאי ווליסנא דמתניתן, הוי אנוכח כל שהוא ווארכובא העליונה ולוונעלה כשרה ואף חס נאצר העלם צווקם הלוונת הגידין ואי קשה הא צוונת גצד ונערפי י"ל צאופן דוואונת הגידין קיינן ולפי' נראה שהירושלמי תפס רק לשון הש"ס, דללשון ראשון גם חס לא נעטה דצווקם ל"ה כשר רק לוונעלה ונה, הוי כנוי טעות דהרי כל עלם האנועי הוא עריפה וה"ה דהוי ווליוני לוונעי אי נאונר דצארכובא התחתונה קאונר והוי נאונר דכל שנועלה ווונה עריפה, וצאונת חיו עריפה חלא צווקם ל"ה, חלא דלפי' דצרי הש"ס, לוונעלה וון הארכובא קתם הוי ארכובא עליונה, דח"כ הוי ליה לפדא ארכובא התחתונה דלא נכסיר נוקם עריפה, ולוונעלה ווארכובא קתם היינו ארכובא תחתונה דח"כ הוי ליה לפדא דלא נערף, נוקם הכשר:

צורביה לרמתניתן וצורביה לרבית רבי אלו תנינן אנן ולא תנינן דבית רבי, הוין אמרין מארכובא העליונה ולמשה בשרה ואוף במקום הצומותין, הוי צורביה לרבית רבי, אלו תנינן דבית רבי ולא תנינן אנן הוין אמרין למעלה מארכובא התחתונה וצומותין הוי צורביה למתניתן וצורביה לרבית רבי, רבי בון בר חיאי בעא חייו ארכובא עליונה והיו ארכובא תחתונה, אמר ליה רבי אבון אגמרייד סימניי ארכובא עליונה את חמית בגמלא תרביציה, ארכובא תחתונה היכי דובניי טבחי בהון רישא רבי הילא בשם ר' יוסי לית חסימין בשריפות, בדובתא פלן בשרה ובפלן עריפה: רבי יצחק בר טבליי בעי קומי דרבי לעזר הודין ניהו צומת אמר ליה כליל בבית טבחייה ואנא אחווי לך אחוי לו למעלה מארכובא תלתין צומת חוורין, אמר ליה הני ניהון חיורין וקשין עריפה סומקין ורבי' בשרה עד ברוך בבהמה, בעופא, אמר רבי מנא גמירין מחברין שיתסר הוין לא שנייא היא בהמה לא שנייא היא עופא, אמר ליה רבי אבון בעופא אפסיקי חד מהון עריפה: נשבר העצם ורוב הבשר קיים: רבי יודן בשם רב הדא דתימר למטה מן הארכובא הא למעלה מן הארכובא לא בדא בד סליק רבי חיאי בר ווא להבא אמר תמן אמרין נשבר

היו נפשרו דקאי על ארכובא העליונה, דלונעלה עריפה וכל שנועלה כשרה, ואפי' נוקם ל"ה הוי חיי צליסנא דצית רצי, הוין נפשרו דלונעלה עריפה וצווקם ל"ה אי נאצר או נחתך הרגל כשרה ורק צליסנא הוי עריפה חלא חס הס והצער קיינן כשרה לכן לורכיה לתרווישו ואין פ"י זה עולה צדור כ"כ כנוי שפירשנו ללשון קמי סצצלי דלתייל חבל כבון דצר דיצור על אופניו, והר"ף והרמב"ם פסקו להלכה כן כסתיונת הש"ס חלא וכליפנא צתרא סצצלי, חלא שהרינן ז"ל, אף דקאי חלא צאונת דהר"ף והרמב"ם קשה ע"י קוש' עאונת דלס כן הוא דכשנחתך צווקם ל"ה עריפה ולוונעלה ונה כשרה, ח"כ כשנחתך צווקם ל"ה יחתך עוד לוונעלה ותיי כשרה, ותייין דלסן ה"כ דלס עשה כן קודם השמיטה הרי לפינוי רק נחתך העלם וכשרה, ודצר זה לא ניתן לאונר, כנוי שהעירו צלדק הרשב"א והרמב"ם ז"ל, חלא אונר חיי שציקר הקושי' הילא כגד הסגין ושכל הישר, דלס נחליטשכן הוא דצווקם ל"ה עריפה ולוונעלה כשרה ודאי העטם הוא, דהכי ק"ל לרצון דצאונתו נוקם חלי כל חמיות, ולפי' צין נעלו ל"ה צלי העלם וצין נאצר העלם צלי ל"ה עריפה נשח"כ לוונעלה ונה חין חלוי חיות הצהנה וכשרה ואף דכשנחתך שם ונוילא ליכא ל"ה אפי' כשרה, ואל תתנה על זה כדאונר צ"ס שהרי חותכה נוכחן וכו' ועתה חיי שואל חס כצר נחתכו הרגלים צווקם חמיות נוקם ל"ה ועיי' נעטה לוונת ונה יוציל חס יחתך עוד לוונעלה ונה חלא עיי' חתך הרלשון תמות, הגע עלווד להשיעיה דק"ל דנחתך העחול אפי' צווקם העצ כשרה ויקצ שם עריפה, ג"כ קשה כשניקצ העחול יחבכו לגוריו ותהי' כשרה, ותי' ח"ך יודעים זה קודם שחיתה, דצר זה כגלה להצקאים צחכות הרפואה ונעצ הצהנות והרצה פעונים עובים החבומים (אפשראטיאן) כדי לחלי הצהנות חלא ודאי כנוי שפירשנו ולח"כ ונלחתי כעין זה צרין ז"ל:

תלתיין חוורין, עיין כל זה סצצלי צארכובא ועיין ר"ן והרשב"א, והרמב"ם הרעיש העולם על זה, כנוי שנוצח צמו צחי' הרשב"א צארכובא וכו' כל העולם כולה עשו דצרר הניכר ע"י מה"ע ונשונש ידים, וכצר כתב ח"ה ע"ז שאם חיות שהרשב"א נטה ג"כ לדצריה חין לחונקצלת רבותיו והציקר כרש"י והרמב"ם ז"ל: **נשבר** העלם וכו': כתב הרשב"א ז"ל דנשנה וצרייתא לוי צחדא גוונא מייירי דונתניתן צלח

היו נפשרו דקאי על ארכובא העליונה, דלונעלה עריפה וכל שנועלה כשרה, ואפי' נוקם ל"ה הוי חיי צליסנא דצית רצי, הוין נפשרו דלונעלה עריפה וצווקם ל"ה אי נאצר או נחתך הרגל כשרה ורק צליסנא הוי עריפה חלא חס הס והצער קיינן כשרה לכן לורכיה לתרווישו ואין פ"י זה עולה צדור כ"כ כנוי שפירשנו ללשון קמי סצצלי דלתייל חבל כבון דצר דיצור על אופניו, והר"ף והרמב"ם פסקו להלכה כן כסתיונת הש"ס חלא וכליפנא צתרא סצצלי, חלא שהרינן ז"ל, אף דקאי חלא צאונת דהר"ף והרמב"ם קשה ע"י קוש' עאונת דלס כן הוא דכשנחתך צווקם ל"ה עריפה ולוונעלה ונה כשרה, ח"כ כשנחתך צווקם ל"ה יחתך עוד לוונעלה ותיי כשרה, ותייין דלסן ה"כ דלס עשה כן קודם השמיטה הרי לפינוי רק נחתך העלם וכשרה, ודצר זה לא ניתן לאונר, כנוי שהעירו צלדק הרשב"א והרמב"ם ז"ל, חלא אונר חיי שציקר הקושי' הילא כגד הסגין ושכל הישר, דלס נחליטשכן הוא דצווקם ל"ה עריפה ולוונעלה כשרה ודאי העטם הוא, דהכי ק"ל לרצון דצאונתו נוקם חלי כל חמיות, ולפי' צין נעלו ל"ה צלי העלם וצין נאצר העלם צלי ל"ה עריפה נשח"כ לוונעלה ונה חין חלוי חיות הצהנה וכשרה ואף דכשנחתך שם ונוילא ליכא ל"ה אפי' כשרה, ואל תתנה על זה כדאונר צ"ס שהרי חותכה נוכחן וכו' ועתה חיי שואל חס כצר נחתכו הרגלים צווקם חמיות נוקם ל"ה ועיי' נעטה לוונת ונה יוציל חס יחתך עוד לוונעלה ונה חלא עיי' חתך הרלשון תמות, הגע עלווד להשיעיה דק"ל דנחתך העחול אפי' צווקם העצ כשרה ויקצ שם עריפה, ג"כ קשה כשניקצ העחול יחבכו לגוריו ותהי' כשרה, ותי' ח"ך יודעים זה קודם שחיתה, דצר זה כגלה להצקאים צחכות הרפואה ונעצ הצהנות והרצה פעונים עובים החבומים (אפשראטיאן) כדי לחלי הצהנות חלא ודאי כנוי שפירשנו ולח"כ ונלחתי כעין זה צרין ז"ל:

אלו תנינן דבית רבי, ה"ה לוונעלה וואונת הגידין עריפה וה"ה מהלוונת ולוונעלה נערפה ונחונת העלם, צלי ל"ה, וצווקם הלוונת פשיטא, דח"ה לחתיכת העלם צלי ל"ה (רק צאופן היתר רחוק) חלא לוונעלה ח"ה לטעות דהא ופורש קאונר לוונעלה ונ"ה והיינו ארכובא התחתונה, והשתא וולשון שניסח ידעו דלוונעלה הוא ווארכובא העליונה ולוונעלה הוא וון הארכובא התחתונה, דח"כ הוי ליה לפדא כדפירשנו וצעלם האנועי צווקם לוונעלה עריפה ולוונעלה כשר: גמלא תרביציה הגוול בשוא רוצן נראה הארכובא צולטות: דובניי טבחי שנוכרין אותה עם הראש: לית אנן חרימין חללעיל קאי דאונרין דנוקם ל"ה עריפה, ולוונעלה ונה כשרה, והוא דצר תמות, וקאונר דעל תמותה על זה דהכי ק"ל לרצון עריפות דנוקם זה כשנחתך חיה ונוקם זה ונה, וכן הוא סצצלי חין אונרין ערירות וז' דונה או: תלתין חוורין, ג' חוטיין צלנין, והנה, חד ונהן עב ושנים וניין ואם נחתכו הדקין אפי' שהם רוצן וניין הנה הצצה רוצן צנין וכשרה וכן פסק הרמב"ם ז"ל: חוורין ומשין כלוונר ונוקם שיתחילו עד כל זמן שהם צלנים וקשין עריפה, ונשח"כ כשיתחילו להתאחד ולהתרכך כשרה: לא שנייא קאי על צווקם הלוונת הגידין, ולכן אונר ר' חזון דציה חין דוויין זה לוח אפסיה חד מנהון, כנוי עריפה והא דלא חסיז זה גבי יתר עליהן העוף, כתצו התוס', דהעטם הוא חלא דלס כפסק חדא קוף שפסקו כולם: דא דתימר, דלס חין רוצן הצער קיים האצר אקור והצהנות מותרת, לוונעלה וון הארכובא הא לוונעלה וון הארכובא: לא בדא, חלא זה ונה אקור וכצר סצצלי: תמן, סצצלי אונר ולשון זה קשה נאלד דהא ר' יוחנן צאיי הוי, וידעו שם יתר גוונות דר"י, ונה צא ר"ה צר ווא לחדש וכו' שנוניו ככונה ונקיונות צ"ס שר"ח עווד ושונש קווי

צטלה יאל לחוך, הלכך אי איכא רוב צטר קיים אעפ"י קונוי דר"י ולפיכך קטר שצצב סס ונפקקים אי ר"י שאינו חופה את רובו כשרה, וצרייטא ויירי צטלה לחוך, כדקתני כצטר העלם ויאל לחוך וכיון דלא לחוך לא ונתכשר אלף צטור וכשר חופין את רובה ואפ"י רוב צטר קיים לא ונהני:

דלבה ז' תמן תנינן: עין

צפי פ"י סס,

נשתבש ונחל, והעיקר כי כל אלה הנה לניחוש אלף ופני שקירת האילן ונענית אצנים גם ונלכד הניחוש טוב הוא כדאמרינן פה צצלי, הלכך טרי סס צצציעית כן פ"י האלון הרידצ"י:

הדרן עלך פרק בהמה המהשה:

נשבר העצם ויצא לחוץ אתפלגון רבי יוחנן ורבי לעזר חד אמר אם עור ובשר חופין רוב עביו כשר ואם לאו אסור, וחורנה אמר אם עור ובשר חופין רוב היקפו כשר ואם לאו אסור לפום כן לתרייהון צורבין:

משנה: השוחט את הבהמה ומצא

בה שיליא נפש היפה תאכלנה

ואינה מטמא לא טומאת אוכלין ולא

טומאת נבלות, הישב עליה מטמא טומאת אוכלין אבל לא טומאת

נבלות שליא שיעתה מקצתה אסורה באכילה סימן וולד באשה וסימן

וולד בבהמה מבכרת שהפילה שליא ישלכנה לכלבים במקודשין

תקבר ואין קוברין אותה בפרשת דרכים ואין תולין אותה באילן מפני

דרכי האמורי:

דלבה ז' תמן תנינן תאנה שנתקלפה אין טהין אותה בטיט מפני

שזה מלאכתה אין תולין תחובין בתאנה ואין מרכיבין בתאנה

מפני שזה מלאכתה ביצד הוא עושה מייתי יחור מתאנה שטר ותולה

בה ומר לה הדא עבדית ואת לית עבדית, ולא כן תני אילן המנבל

פירותיו סוקרין אותו בסיקרה ומטעינין אותו באבנים ותנא עליה

מבהתין אותו דו עביד ודו לא עביד, אמרין תמן דלא ישיר פירותיו

ברם הכא דו ייעבד בתחילה מתניתא פליגא ואין תולין אותה באילן

מפני דרכי האמורי תמן נחש בדוק ברם הכא נחש שאינו בדוק:

הדרן עלך פרק בהמה המקשה.

סגס רוב הצטר קיים טריפה: רוב היקפו עביו של העלם לא ונעלה ולא ונוריד רק העיקר רוב היקף הצטר קציע העלם, ואם הוא ונוגלה אעפ"י שהצצירה ללד הקים טריפה, והחוקי פירשו כעין ונה דאמרינן צגרגרת רוב עבים או רוב חללה, וה"כ העלם צמקוס אחד ונרחיק ונלד אחד מייר, וכעין שפרשנו סס וד"ל: **במשנה:** נפש היפה שאינו קץ לאכלה נחונה

וניאוס אוכל ואינו חושש נאוס

אצר ונן החי: טומאת נבילות:

אם נתה הצהונה הישב לאכלה

ונחשצתו ונכשרתה לנאכל ונש"ס

טנא עונותא אוכלין: מקצתה

קודם שחשט החס, חסורה כולה

רחס, הוי רוב לפטור שונא

נקבה ואפ"י זכר שונא נדונה

(פערנעהנס) הוא הלכך ונשליכה

לכלבים דלא קדוש: במקדשין

צהנות שלונים חד ספק הוא

שנא כדונה, ולהכי לא חיישינן:

דרכי האמורי, לתלות צלינן או

לקצרה צדרכים כדי שלא תפיל

עוד והוא ניחוש ואסור:

הלכה ז' תמן תנינן: חוקי

פ"א דצציעית וצירי

נפני שחול עצדה ונפרש חש"ס

דהאי עצדה ניחוש הוא, כדי שהעשה פירות שחכלס דהאי עושה והוא אינו עושה: לא כן תני, סס: מהבתין

נפחיד" אותו והוא ג"כ ניחוש ואפ"י ונותר: שלא ישיר פירותיו, נאוס ניחוש ליכא דלאומת הוא קגולה דע"י נענית

אצנים היא ונכחשת וע"י הסיקרה רצים וצקשים עליה רחונים, אלף הכל הוא עושה כן כדי שהעשה פירות וזה

אסור צצציעית: מחניתא פריגא דנושנע שאסור לעשות סגולות כאלה נפני דרכי האמורי: נחש בדוק לנלד הטובע

הוא טוב לה שחכמים נועט ונש"כ הכל ניחוש גמור הוא:

הדרן עלך פרק בהמה המקשה.

אֹתוֹ: ואת בנו. שחוקר לשמו' ציוס אחד: ובחזק' בין צאנן וצין צה"ל: כתבו העוס' איידו דקתני לארץ. וצונן הצית, זה פשיטא וקנ"ל דלף צפני הצית וכלא צפני הצית דהוי ללורך קתני שלא צפני הצית, דקס"ד כיון דקרא בקדשים הוא דכתיב: כונו צאנן וצח"ל אציג' דהוי שלא ללורך דחוצת הגוף וניחו דבקדשים דוקא ליכא לניינר בדאמרינן צגנורא הוא, ולפי הננוחא צס"ק לקנון גס זה ללורך הוא, דקד"ל לקנון חבל ה"ל דהיינו צונן

צציהנ"ק קיים וקדשים נהג: בחולין ובמסודשים. ונפרש צגנורא ונפרש דצין ששחט שניהן חולין או שניהם קדשים או אחד חולין והשני קדשים או איפכא, ונקיט כהן ששה, שהן י"צ צבות א': חולין בחוץ. דהרשטון לא עשה ולא נזיר, רק השני עבר על לאו דל"ז זה פשיטא חלל דקנ"ל דלא תינא כל שחטצתי כך הרי הוא צבל תחלל ולוחו ולת צנו כנוי תעב רחונא קנ"ל דכשרים נודלימך קרא לניקר ומוחקר זמן לגזיה נככל דלהדיא כר"י

קדשים בחוץ. דנפקלו שניהם נשום קדשים צחון חבל כרת חייב רק הרשטון נשאל"כ השני אינו דהוי להקצרה נשום נמוחקר זמן ונמוחקר זמן דפקור וכן כרת ילפינן וקרא, חבל נלקוט חייבין שניהם השני נשום ח"י' והרשטון נשום שחטת חוץ וק"ל דכל חייבי כריתות לוקין, ח"י' חפ"י אי ק"ל לחאי תנא כר"י הגלילי דאמר חייבי כרת שלקו נפטרו מידי כריתותן ח"ק אי לא התרו צו חייב כרת ואי התרו צו ונלקוט ג': חולין בפנים. דפסולין שניהם נשום חולין צעזרה, ונלקוט ליכא דלחו הצא נככל עשה הוא, והשני שחטת הוא נשום לאו דל"ז ח"י', ד' קדשים בפנים. דהרשטון שפיר עזר, ורק השני פקול נשום ומוחקר זמן ולוקט נשום ח"י' והכי דנקוט הוא צצניהם שוין ועתה נפרש היכי שאין שניהן שוין, ה': חולין וקדשים בחוץ. דהרשטון שפיר עזר, והשני ח"ק שהוא פקול נשום שחטת חוץ, כרת ונלקוט ליכא דלא חזי לפנים וחייב רק

גל ח"י', ו': קדשים וחולין בחוץ. דהרשטון שחט קדשים צחון הלכך פקול וחייב כרת וחייבין שניהן נלקוט הרשטון נשום שחטת חוץ והכי נשום ח"י', ז': חולין וקדשים בפנים. הרשטון שחט חולין צעזרה והשני הקריב ומוחקר זמן ופסולין שניהם חבל נלקוט חייב רק השני נשום ח"י', ח': קדשים וחולין בפנים. דהרשטון שפיר עזר, והשני שחט חולין צעזרה לוקט נשום ח"י' והקרצן פקול, ט': חולין בחוץ ובפנים. דהרשטון שפיר עזר והשני הצא חולין צעזרה ועבר על ח"י' ולוקט, י': קדשים בחוץ ובפנים. הנה הרשטון שחט קדשים צחון וחייב כרת וגם נלקוט דלעיל והשני שחט ומוחקר זמן צפנים ופקול ולוקט נשום ח"י', יא': חולין בפנים ובחוץ. דהרשטון הצא חולין נלקוט והשני חייב נשום ח"י', יב': קדשים בפנים ובחוץ. דהרשטון שפיר עזר והשני שחט קדשים צחון ונפטי כי ומוחקר זמן הוא פטור ונכרת חבל פקול, ונשום ח"י' לוקט:

הלכה א'. רבי יוחנן ורבי לעזר ינקיין דבית סדרא רבה הווין בדתנינן הדין מתניתא הווין יתבין קומי דרבי ינאי חד בעא אותו ואת בנו בחולין וחורנה בעא אותו ואת בנו במקודשים. שמעין אמרין דו ינקיין אמרין מילין דינקותיה אמר לון רבי ינאי תרייהון חבימין הווין ובעין. מילין דתבימותיה. חד תני קרייה וחד תני מתניתא, מן דבעא אותו ואת בנו בחולין תני קרייה וקרייה במקודשין הוא דכתיב, ומאן דבעא אותו ואת בנו במקודשין תני מתניתא שור ולא היה שיכול ודין הוא מה בהמה שאינה במצות כיסוי הרי הוא במצות אותו ואת בנו היה שהוא במצות כיסוי אינו דין להיות במצות אותו ואת בנו תלמוד לומר שור ולא היה שיה

גל ח"י', ו': קדשים וחולין בחוץ. דהרשטון שחט קדשים צחון הלכך פקול וחייב כרת וחייבין שניהן נלקוט הרשטון נשום שחטת חוץ והכי נשום ח"י', ז': חולין וקדשים בפנים. הרשטון שחט חולין צעזרה והשני הקריב ומוחקר זמן ופסולין שניהם חבל נלקוט חייב רק השני נשום ח"י', ח': קדשים וחולין בפנים. דהרשטון שפיר עזר, והשני שחט חולין צעזרה לוקט נשום ח"י' והקרצן פקול, ט': חולין בחוץ ובפנים. דהרשטון שפיר עזר והשני הצא חולין צעזרה ועבר על ח"י' ולוקט, י': קדשים בחוץ ובפנים. הנה הרשטון שחט קדשים צחון וחייב כרת וגם נלקוט דלעיל והשני שחט ומוחקר זמן צפנים ופקול ולוקט נשום ח"י', יא': חולין בפנים ובחוץ. דהרשטון הצא חולין נלקוט והשני חייב נשום ח"י', יב': קדשים בפנים ובחוץ. דהרשטון שפיר עזר והשני שחט קדשים צחון ונפטי כי ומוחקר זמן הוא פטור ונכרת חבל פקול, ונשום ח"י' לוקט:

הלכה א'. ינקיין דבית סדרא שניהם נולערי הלמודי ציהנ"ד דרבי הווין ולפי הננוחא דרבה נקטינן התלמודים של בית רבי לנודו ג"כ נפיי ר"ח ור"א ור' ינאי, וכעת יצבו לפני רבי ינאי בדשני נשנה דלוחו ואת צנו: חד בעא אחד הקשה ונלך דל"ז נהג גס בחולין, והשני צעל להיפוך ונ"ל דנהג גס צנקדשין ולכן שמעין אמרין שנעו נפיי הלמודי היציה ששחקו ולנודו: דו ינקיין חלו התינות נקטין ג"כ דבר ינקותא שאין צו מונס דלנודו או להקצרה נוסה יתור לחולין או לקדשים, ולנודו לון ר' ינאי שאל לענו להם דולאי: תרייהון חבימין. ומה דגם האצעי הוא דבר חכונה, והעד ע"ז הוא כי נמוחקר צע"י האחד כיכר ידיעתו צונקרא ונתוך צע"י השניה כיכר ידיעתו צונסנה וצרייתא וכדנפרש תני קרייה. כיכר שלמד ודקדק צונקרא וצאנא קרא צקדשים הוא דכתיב ולכן צע"י ונלך דל"ז נהג גס בחולין: תני מתניתא. דקדק קושיה ונחצרייתא דלנשנע דקרא בחולין הוא דכתיב: שור ולא היה. צרייתא שניה צספלא פ' חנוור סוף פרשה ח' ופ' ט' והנה לעיל גיטיה כתיב שור או כשז או עז כי יולד ודי אי הוי כתיב ולוחו ואת צנו לא תשחקו ציוס אחד, דאשור וכשז דלעיל קאי, ואי קש"י ח"כ ה"ל דדוקא צקדשים ולא בחולין, חנוינא חנא דנהא גופא נודלימך דלנשנע

הלכה א'. שה ולא עופות וא"ת חנוכי לא נוטע חס שונע ונכיה דחולין כמי כחוג דחיה צדקדים ליבא כמי עופות נשור, ויכול לחייבו נשוס כדלונר לקנון: ודין הוא דה"ל לחייב חיה צנלות ח"י צדקדים צנלות כיקוי, ואי כאלר דשור נוטע רק חיה נוקיה שהיא נורזה צנלות כיקוי ונכסונה: סבר מ"ר האי ולהכי חלמךד ונוטע דשה עב"פ קסה לונה לן דין דנוטעי ליה חיה ועופות. סגורי דלישלא הוא דצנלות עופות יסגן צדקדים ח"י נדליתא רק שיה ולא ולא עופות ודין הוא אם בהמה שאינה במצות שילוח דרי היא במצות אותו ואת בנו עוף שהיא במצות שילוח אינו דין שיהא במצות אותו ואת בנו תלמוד לומר שיה ולא עופות סבר מ"ר מדצורביה קרייה למעט חיה ועופות ולית קדשים בהון הוי דקרייה בחולין הוא דכתיב אמר רבי חנינה תפטר בעין חורנה מן הדא מדצורביה קרייה ליהון דלית קדשים נהוג הוי דאותו ואת בנו נהוג בחולין ניהא חולין במקדשין אמר רבי חנינה מן רישא דו מתניתא מנין לשוחט אותו ואת בנו במקדשין ושהר זה בלי ירצה תלמוד לומר ילא ירצה לקרבן אשה לוי ושמון לוי יושור או שהר אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד לומר שהשוחט אותו ואת בנו במקדשין הרי זה בלא ירצה את דתני תני אותו ואת בנו נהוג בין בזכרים ובין בנקבות ואית דתני תני אותו ואת בנו נהוג בנקבות ואינו נהוג בזכרים מן דמר נהוג בין בזכרים בין בנקבות בחגיה ומן דמר בנקבות ולא בזכרים כרבנן דאיתפלגון אותו ואת בנו חנינה אומר בין בזכרים ובין בנקבות וחכמים אומרים בנקבות ולא בזכרים אמר רבי יוסי בי רבי בון טעמא דרבנן סבריה ומתניתא ושעמא דחגיה סבריה ומתניתא טעמא דרבנן סבריה אין חוששין לזרע האב מתניתא יכול יהא אותו ואת בנו נהוג בזכרים בנקבות ודין הוא חייב באן וחייב באם על הבנים מה אם על הבן לא עשו בו את הזכרים בנקבות אף באן לא נעשו בו את הזכרים בנקבות לא אם אמרת באם על הבנים שלא עשו בו את המזומן כאינו מזומן תאמר באותו ואת בנו שעשה את המזומן בשאינו מזומן אם כן יכול יהא נהוג בזכרים בנקבות ת"ל אותו על אחד הוא חייב ואינו חייב על שנים אחר שריבה הכתוב זכיתי לדין חייב באן וחייב באם על הבנים מה אם על הבנים לא עשו בו את הזכרים בנקבות אף באן לא נעשה בו את הזכרים בנקבות ואם נפשך לומר אותו ואת בנו מי שבנו כרוך אחריו יצא זכר שאין בנו כרוך אחריו טעמא דחגיה סבריה חוששין לזרע האב מתניתא אותו זה האב ואת בנו זה שבנו כרוך אחריו הא באי זה צד לחייב על הזכרים בנקבות ואתין

אילין פלוגותא כאינין פלוגותא דאיתפלגון בן סוסיא ובן חמוריה באחד

אסורין זה עם זה דברי ר' יודה וחב"א

הכל בדומין שהם והאז שכל אחד מן נותר כנוצח לטון זן דעשנע הכרוך כל לעטע האז שטין הן כרוך
 צונטנה קס דלפי לנוד חושטין לזרע האז חפיה נודים אחריו, ונשאל לזכניה האז שגד לטון זכר הוא חס
 צ' לדין מין נותר: מין אחד, דחושטין לזרע האז והיו כתיב אחריו, "ואתו" וכן "ובנו" לטון זכר הוא וה"א
 זה קוס וממנו זה קוס וממנו: מן חבמים: שהם נפרש דדוקא זכרים ולא נקבות אצל נזכרת לטון זן דעשנע
 שברוך אחריו, לנו הכתוב דטוב
 ג"כ נקבות ונש"ה תרגום איבנקום, דפקק כרצנן, ונותרת או קיתא
 לה וזכר"ה דקשה לו הלשון זכר, ונפרש להכונה על מין
 השור ועיין דל"ה קס ועיין נה שכתב הרד"ק והיינו דקאמר
 הש"ס הכל ואת צנו וני צנו כרוך אחריו, הא כי"ל דצנו זכר
 הוא ולין הן כרוך, אצל האז ונענה גס על האז, והא דקאמר לחייב על הזכרים כנקבות הא
 חדרה הקצרה נותנת לחייב את הזכר ונקבות לדבריו דרצנן קאמר, דלדידן אינו נהג רק
 נקבות וקאמר דטוב, זכרים דלפינן כנו נקבות שוודין: **תלמוד** שהורה אפי' כהלכה
 מן הוריתו וד"ה: ודאי דלענין איסור והתרעונוה
 ומהרה נני קאמר, דק"ל חסם שאמר מין חצרו רשאי להסיר
 ענה מין חצרו רשאי לטור וכו' הוא צהגיש להורא ונורה
 אצל תלמוד קלל הגיע להורא ונורה אינו הורא כלל ויכול הרב
 הצקי וגיל צהורה להורות נגד הורא, ואדער ענוה הוא
 להורות לעני כל שאין צהורה נונס ולא חל הורא: כלל: **א"ר**
 מן דור כלכלים מין חושטין: סוגיא הירושלמי
 לא נוספת רק לפי שיטת הרמב"ם ז"ל
 מאותו שעה גורו שלא יהא תלמוד מורי הוריה רבי הנה בשם רבי
 יוחנן אמר תלמוד שהורה אפילו כהלכה אין הוריתו הוריה תני תלמוד
 שהורה הלכה לפני רבו חייב מיתה, תני בשם ר' לעזר לא מת נדב
 ואביוהו אלא על ידי שהורה הלכה לפני משה רבן, מעשה בתלמוד אחד
 שהורה לפני רבו רבי לעזר ומר לאימא שלום אשתו אינו מוצא שבתו
 רא יצא שבתו עד שמת, אמרו ליה תלמידיו רבי נביא אתה, אמר
 לון לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי ברם כך מהובל שכל תלמוד
 שמורה הלכה בפני רבו חייב מיתה, תני אסור לתלמוד להורות
 הלכה בפני רבו עד שיהא רחוק ממנו שנים עשר מיל במחנה ישראל
 מה טעם ייחנה על הירדן מבית הישימות עד אבל הישימים, וכמה הן
 שנים עשר מיל במחנה ישראל, כהא דרבי תנחום בר ירמיה הוה
 בחפר והוין שאלין לו והוא מורה, אמרין ליה ולא בן אולפין רבי
 אסור לתלמוד להורות הלכה לפני רבו עד שיהא רחוק ממנו שנים
 עשר מיל במחנה ישראל, ודא רבי מנא רבך יתיב בציפורין אמר לון
 ייתי עלי דלא ידעית ומן ההוא שעתא לא הורי: רבי הילא בשם רבי
 יוסי בר חנינה אף מן דמר בבבלאים אין חוששין לזרע האב מורה
 באותו

לפני פנויהו לזרע הלכה על כן צנו, שיעשו ויעשו אחרים על ידן ודאי נהנס כלם והם אינם כלים ועליהם חיי קולא ענו
 נאשרין ונחשים ודך אחרות צנו: חייב מיתה, צדי שנים ודענוצא רחיה ננכד ואציהו: שבתו, שבע וצצלי
 שבתו: י"ב מיל במחנה ישראל, וכתיב והם כל נזקק ה' יאל אל אהל נועד אשר נוחן לנחמה ופי' דלוקין היו
 להורות צפני נשם רצן: והוין שארין לו, בני אחרות שנקום קאלו נוננו שאלות צדיק תורה והוא הורה לון: בציפורין ואינו
 רחוק י"ב מיל: ייתי עלי, אם ידעתי שהנקום אינו רחוק י"ב מיל, ונוין העת שנועד לו לא חקר עוד
 שגא ענו רק לא הורה עוד קס: אף מן דמר בבבלאים, ע"כ ח"ר יודה קאי דק"ל כלכלים כן דלין
 חושטין

ז"ל דק"ל דליכא ג' נחלוקת כדרכו הנופרים לוור
רק רבי יודה דכלאים הוא רבנן דחנניה וזה נופרם
בשנעטתו וכן חכמים דהכא ר' יודה וכן חכמים דתנן חנניה
ואפי' אי צלנולא נוספקי ליה לר"י אי חוששין או לא צל"צ
נורה, ונהו נורה, נופרם צ"ס
הכל דנורה לחנניה, ונענע
דנתיים הוא, והכל והכל שותפין
בזול והרנצין כחצ להיפוך דלר"י
צל"צ פשיטא דל"ן חוששין והו
ג"כ שיעה הר"ק דפסק דליכא
לדחנניה דפסק כר"י ויניי לא
קשה ונהירוסלנוי דהכל דע"כ
ר' הילא פליג על נה דנאנרין
לעיל דחכמים דל"צ ר"י הוא
דל"כ איך נורה צל"צ דחוששין
ולפי נה דקאנרין לעיל ק"ל
לר"י צחותו וצנו דודאי אין
חוששין ויחידה הוא שחידה
תורה צל"צ הלכך נוספקא ליה
אי דוקא צל"צ דחידה תורה
נופרם אבל צלנולא חוששין, או
דילנולא כיון דגלי קרל צל"צ
דל"ן חוששין ה"ה צכל נוקם
הלכך לענין כלאים נוספקא
אקורה ולענין ח"צ פשיטא שאין
חוששין ואינו נוסף צדדים, וכן
הוא לענין שילי הצל על הצהנה
דלקטן דלף לרצנן אין לו תקנה
והא דנאנרין צירוסלנוי לק"ן
דסאי דהני אין לו תקנה כחנניה
היינו לפי נה דק"ל דר"י לא
הוא רצנן דל"צ, ויש סנה לשיעה
הר"ק ונחא דקאנרין הכל
דשנואל ספק כחנניה הוא יחיד
גד דצ"ס אונס לר' הילא
דשנעטתו ע"כ ר"י לאו היינו
רצנן דל"צ, ור"י נורה צל"צ
דחוששין לזרע האל ולע"כ הוא
רק שני שיעות כהרנצין ז"ל
צל"צ ק"ל לרצנן אין חוששין,
ולר"י וחנניה חוששין וגזי כלאים
ק"ל לר"י כרצנן דל"ן חוששין

באותו ואת בנו טעמא מאי האי
בר מיניה הוא והאי לאו בר מיניה היא
מתניתא פליגא על דרבי הילא דתני
אותו ואת בנו נזהג בכלאים ובבני רבי
אליעזר אומר כלאים הבא מן התל
ומן הגדי נזהגין בו ומן הבני אין נזהגין
בו והוויין סברין מימר בחוששין לזרע
האב פליגין, אתא ר' חסדא ומר דבלי
עמא סברין חוששין לזרע האב, מה
פליגין בבני שנולד מן תיש וצביה
מן דמר נזהג, אותותא בנו אמר רחמנא
ומן דמר אינו נזהג שור ושה אמר
רחמנא מילייהו דרבנן סברין אין חוששין
לזרע האב דרבי מנא מפקד לאילין
דבי רבי יודן נשיא אין בעיתין מזבזין
מולין תהוין זבנין אילין דאודנייהו
דקיין שאמו סוסה ואביו חמור ואתייא
כהרא דמר רבי יודן כל שאינו קטנות
אמוסוס ואביו חמור, גדולות. אמו המורה
ואביו סוס, רבי סימן בשם רבי זעירא
בהדיא דתנינן תמן בוי יש בו דרכים
שוה לחיה ויש בו דרכים שוה לבמהמה
ותני עלה איזהו בוי רבי לעזר אומר עז
תיש שעלה על גבי צבי וצבי שעלה
על גבי עיזה ורבנן אמרין מין הוא
מעיקרו ולא יכלו חכמים לעמוד עליו
בעין קומי דרבי אבהו בדקו ומצא
קרני מפיצלין בדקו ומצא קרני ברוכין
הבורות והרוקן מה אמרו בו רבנן
נשמעינהו מן הדא דמר רבי אבון בשם
רבי

חוששין לזרע האל: האי בר מינה צל"צ אביו שר הילא,
נשאל כלכלים אביו מניין אחד ואינו מנין אחרת
וטעם דמר נראה ל"ה דכפי נה שרלא נדבריו הירוסלנוי
פ"ח דכלאים ה"ה, גם צב"ח חלובן שונוני ונוח עלויות
וגידן צל נולד הזכר והאזרם
שנונו העור והבשר והדם צל
נולד הנקבה ולכן יחם הילד
לאנו הוא תימרו החיזוני ויחם
לאביו הוא טבעי, ומ"ס אונרין
שא חס אביו קטנות אנו קוסא
וטעם גדולות אנו חמור, ולכן
בכלאים דזכר לאו צ"י ונייה
אין לילד יחם טבעי לאביו רק
בכל דבר הוא כאנו אבל כשאביו
ואנו מניין אחד לו יש לו לילד
יחם טבעי לאביו ואנו צנו
ולפיכך נאן דק"ל חוששין לזרע
האב ח"צ אביו נוסף ח"צ,
וקאמר ר' הילא דבזה כ"כ נודין
דתני תפסא נחלתן: והיינו
סברין מימר, ור"י צ"י תפיסה
לונר דנחלקין צל אי חוששין
לזרע האב ויניי צתים הכל
על הלידה דנ"ד נוסף בבוי ק"ל
חוששין לזרע האב ונ"ד אינו
נוסף ק"ל אין חוששין אלנול דלף
צל"צ פליגין: כל עמא צין ר"א
וצין רצנן ק"ל חוששין: מן תיש
וצביה: אביו תיש ואנו לצים
נ"ד נוסף, אותו קפיד דחננאל
סיה"ה שו וצנו נוסף נוקם, ונ"ד
אינו נוסף שור ושה וצנו אונר
דחננאל ולא לצי וצנו וכן הוא
בצב"ל ויכל דהא פליגי אחד
נ"ד קרל אביו נוסף, ונ"ד
ננו פשטי דקרל הוא צנו של
הסור או השה (אלא נוסף)
צלשון צן והוא הכרוך אחרי אנו
ידעינן מני האל) וכיון דאביו
תיש שפיר קרינן שו וצנו ולע"כ
דרנו לצים צנו כל דהו, ולחידך
נ"ד צנו קאי על האל שכרוך

אחרים וקאמר דחננאל שו וצנו ולא לצים וצנו:
מילייהו דרבנן דלקטן שנעינן דק"ל אין חוששין דרבי מנא
ירוסלנוי צרכות פ"ח ה"ו כלאים פ"ה הל"ה: ראילין דבי
ר' נשיא. לנערת צצית הנחיל כשתרלו לקטות פירות
דקדקו על אל: דאורייהו דקיקין. שאלה: קטנות
וכדאנרין לקטן שוה קינן שאנו סוסה ולא הצילו
לאיסור כלאים, ואי חוששין לזרע האל האל לו כל מין
פירות אחת הוא: מולין. פירות (צלשון רומי נולד):
בהדיא דתנינן תמן דר"ה אחי כהאל דתני צצכורים
פ"צ וכר"ל דק"ל דבוי הוא מן החיש ולצים ולפ"ו אין
כש"ו

אחרים וקאמר דחננאל שו וצנו ולא לצים וצנו:
מילייהו דרבנן דלקטן שנעינן דק"ל אין חוששין דרבי מנא
ירוסלנוי צרכות פ"ח ה"ו כלאים פ"ה הל"ה: ראילין דבי
ר' נשיא. לנערת צצית הנחיל כשתרלו לקטות פירות
דקדקו על אל: דאורייהו דקיקין. שאלה: קטנות
וכדאנרין לקטן שוה קינן שאנו סוסה ולא הצילו
לאיסור כלאים, ואי חוששין לזרע האל האל לו כל מין
פירות אחת הוא: מולין. פירות (צלשון רומי נולד):
בהדיא דתנינן תמן דר"ה אחי כהאל דתני צצכורים
פ"צ וכר"ל דק"ל דבוי הוא מן החיש ולצים ולפ"ו אין
כש"ו

מזה פליגין בבוי לנולד מן החיש ולצים: עיין צצנים נוסף שפרטנו וצב"ל נוסף ח"ס דצחש האל על הצציה
פליגין לאקורה וצ"ל האל על החישה לנולדות ואל כלל לחיות קוג' הירוסלנוי הכל עם הצב"ל
דחש צין לרצנן וצין לר"א נוספקא לן אי חוששין לזרע האל או לא והכל קיינינן דלכ"ע חוששין הלכך
צתים שאל על הצציה לרצנן שו וצנו נוסף נוקם ולר"א שו וצנו ולא לצים וצנו: ובדפדפנו צצנים נשאל לצים
האל על החישה ו"ל להיפוך ו"ל ג"כ דרבנן נודין ולכ"ע ח"צ כדפדפנו ונשיא פסק הר"מ ז"ל צצ"י על העו
לוקה דלכ"ע הוא וצתים האל על הצציה פסק דאסיר נוקם ח"צ אבל אינו לוקה לפי שאלה תל' צצ"לוקה ר"א וחכמים:
מין הוא נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא

נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא
נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא
נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא
נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא

נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא
נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא
נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא
נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא

נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא
נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא
נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא
נעיקרו: ק"ל כנ"ד אין ענוה נעצרת נוקמה ולא ענוה נעמאל וכו' ולא חיה נעמאלה ולא

כפ"נו חס אצוי לצי או חנו לצי. דאפי' אצוי לצי כנוי צהנה נחיה, זה הוא שיעת הר"ק דלא הציא כלל אפשר דפליגא רבנן ור"א בדפרסכו לעיל, חלל דלא לדין זה, ור"ל ק"ל דתים ונציס ונתעבדן זה וכן זה לפי נחלוקתן להיפוך דלנו"ד אותו הזכר וצנו והוא לצי ופטור ולנו"ד דקאי על האם והיא שהוויצ' צלו"צ חלל דקסה ח"כ **הלכה ב'**, אין צין יום הכיפורים לשבת וכו': ה"ג

וואי "ונון הכוי אין כוהגין צו" דקאנר ר"א דהא נשכחת צכוי שאלנו סה, "ל דלרצנן גס צלופן זה כוהג, ולא פליגי וכדלנו"רין צצצלי דצנו ע"כ הכרוך והוא האם, חלל דלרצנן גס חס אצוי תיש כנוי כוהג ונחלוקתן רק צתיס הצל על הצבים וכדלעיל והיותה כ"ל דרצי זעירא פליג וקצר ליה דנחלוקת רבנן ור"א כנחלוקת ר"א ורצנן הכא דר"א דכלאים ק"ל כרצנן דהכא דצריה צצני עלונו ופטור דסה ודאי חנור רחונא ולא ספק ורצנן דכלאים ק"ל כר"ל דהכא ונשכחת צתיס הצל על הצבים: בדקן. לכוי ונאלו סקרניו נפוללין דלכולה עלוה ויין חיה הוא או שער קינוני חיה מה אמרו בו רבנן, האם גס אז נוספקי להו: ממניס ושמייה. זה סנו סס צהנה ונפסי זה חנור רצצ"ג צצצלי ונכילתן סהול ויין צהנה ושגדלו ונונו עדריס עדריס והוא ג"כ צונוניו נגדלין אותו לצדריס (צופעל קוסע צלע"י) ולכן חס יס לה קינוני חיה גס אז נוספקי רצנן: ברבנן. דק"ל אין חושקין לוצע חלל ויס לו הקסה צסחית עלונו: כהנניה דק"ל חושקין הלכך אין לו תקנה שנו"ל אצוי שחוט ועונד הוא ונו"ל חנו לדיך סחית וחי יסחט כעת סקינון שנו"ל חנו אין לך סיהס גדולה נחה, ולית לן סה דד' קינונין אכשרי ציה רחונא (רצ"י) ח"כ דכל קינון וקינון הוי חלי שחוט ואפי' אי צהנה הוי נחבשרי צקינון אחד ואין סיהס פוסל צה הכא אין לו תקנה שאין לפינוי רוצ קינון הנוכשר לשחיתה, והא דד' קינונים אכשר צו רחונא היינו צסחית עריפה דלא הוי סחיתה חלל כאן ונו"ל אצוי כל קינון נשחט סחלי (תוס' ר"ן והרשב"א:)

הלכה ב': תני רבי חייא חרש שומא וקטן ששחטו בזמן שאחרים רואין אותן אסור משום אותו ואת בנו אין אחרים רואין אותן מותר משום אותו ואת בנו דברי רבי מאיר וחבמים אומרים בין כך ובין כך לא ישחוט ואם ישחט כשר, השוחט אותו ואת בנו לשם ע"ז אתפלגון רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקוש, רבי יוחנן אמר התרו בו משום אותו ואת בנו לוקה, משום ע"ז נפקל רשב"ל אמר אפילו התרו בו משום אותו ואת בנו אינו לוקה, מאחר שאלו התרו בו משום ע"ז היה נסקל, תמן תנינן אין בין שבת ליוהכ"פ אלא שזה ודונו בידי אדם וזה ודונו בהיכרת הא בתשלומין זה וזה שווין דרבי נחוניא בן הקנה אומר יום הכיפורים בשבת לענין תשלומין, רבי שמעון בן מנסיא אומר מהויבי כריתות במהויבי מיתת בית דין, מה נפיק מן ביניהון, רבי אחאי בשם רבי הילא, נערה נדה ביניהון רבי מנא אמר אף אחות אשתו ביניהון על דעתיה דרבי נחוניא בן הקנה מה שבת אין לו התר לאחר איסורה אף יום הכיפורים אין התר אחר איסורה, ברם אילין דיש להן התר אחר איסורן משלם על דעתיה דר"ש בן מנסיא מה שבת יש בה כרת אף יוהכ"פ יש בו כרת ואילין יש בהון כרת אינו משלם, רבי

השוחט, את הראשונה: פרת חטאת. פרה אדוונה: ושור הנסקל, לאחר שנגנז דינו דאפי' שחטו חסור צהלה: פטור. דק"ל סחיתה שאינה ראויה לזו שנה סחיתה: ונתנבלה בידו, שלא נדעתי: והנותר, נדעתי אין כאן נולות חו"צ ונותר לשחוט סחיתה צו לזו סחיתה כלל ולא דנוי דלדישא:

הלכה ב': חני ר"ה, צתוספתא ונכילתן, ואפי' דהוא נוסה ונפוסה לקנן פ"ה, הסס קתי לה וכן לענין חו"צ דרך אגב, וקאנר סק"ס דר"ח תני לה הכא: שאחרים רואין, דסחיתתן כסרה חסור לשחוט אחריתן ססני חלל אין אחרים רואין צצלה גנורה הוא לר"נ ונותר נשוס חו"צ בין כך, אפי' אין אחרים רואין, דאפשר שחטו שפיר: כשר, פטור גרסי' צהוק' והג' לפינוי ונשוסתא ואלא כלל לגרוס כן, ולענין נלקות קאי: השוחט א"ב, ירושלמי כחצות פ"ג ה"א וצבונה דוכתא, ועל חו"צ חייז נלקות: לשם ע"ז, דחייז ניתה: משום א"ב, ולא על ע"ז, הוחיל ואין בלן ניתה לוקה, נש"א"כ כשהתרו צו נשוס ע"ז קס ליה דצדצה ונייה: מאחר שאילו התרו, היה חייז ניתה ונאפילו לא התרו צו כנוי פטור כיון דצחלי איסורא איכא לד ניתה לא לקי, דלא קרינן ציה וחס לא יהיה חסון עכוס יעכס: תמן תנינן, ונגילה פ"א: בידי אדם ניתה צד' ויה"כ צכרת: לענין תשלומין, שאס ע"ז סדכר שעה צצצת ויה"כ הויק את חצרו כגון סהדליק גדיסוויצ צהשלונין זה וזה שוין. דלא צכרת פטור: בשבת לתשלומין, ונה סצת ונתחייצ צנפשו פטור ונתשלומין ח"ק יה"כ ונתחייצ צנפשו הוא ופטור: ר"ש בן מנסיא, חנו"ר צלשון אחד נחייצי כריתות כנחייצי ניתה צד' לענין תשלומין וצגנורא ונפרס ונאי צכיה: נערה נדה, וכן אחות אשתו חייצ כרת ויש להן סתר לאחר איסורן, ר' נחוניא צן הקנה דקאנר, "כצנת" כונתו הוא כצנת שאין לו סתר נש"א"כ הני **בה** 25 (ירושלמי עם פי חשה שלמה)

אשתו שיש להן החר לאחר איסור דיש להן תשלומין, ודע
דהגירסאות נקודות צ"ס תרונות, ונגילה, כתובות, ע"ז,
זהבא, לכן לא הגהתי רק הנחתי כעו שהול לפנינו:
הלכה ג' תני הלוקח ונצעה ע"ן צנלי ונכילתן וע"ן
ר"ף ור"ס, וס"ע נהא

דלא ונצעי שנים שלקחו אם רבי יודן בן פזי בעא לאוין וברת
קדם השני זכה, אלל אפי' מה אמרין בה אילין תניין, אמר רבי
יוסי צורביה לרבנן, אמר רבי יונה ולמה
לא שמע לה מן הדא דתני רבי שמעון
הלכה

בן יוחי דתני רבי שמעון בן יוחי משום רבי מרפון נאמר ברת
בשבת ונאמר ברת ביוה"כ, מה ברת האמורה אצל שבת אין ממון
ומכות אצל ברת אף ברת שנאמר ביוה"כ אין ממון ומכות אצל ברת,
אמר רבי מנא קומי דרבי יוסי מה צורביה ליה כרבי שמעון בן
לקוש ברם כרבי יוחנן מה מכות אצל מיתה יש לו, לא כל שבן מכות
אצל ברת, אמר ליה אף כרבי יוחנן צורביה תמן שני דברים בן דבר
אחד, על דעתיה דרשב"ל מה איבא בין אילין תניין לאילין רבנן,
לאווי ולא כריתות וכדמר רבי יודן הבא על הממזרת ביניהון רבי
חנינא אמר המצית גדישו של חבריו ביום טוב ביניהון, על דעתיה
דאילין תניין סברין מימר הואיל ואין בהם ברת משלם, על דעתיה
דרבנן אילין סברין מימר הואיל ויש בהן מכות אינו משלם, אתיין אילין
פלוגותא באינן פלוגותא דאתפלגון בשני ימים טובים של גלויות
רבי יוחנן אמר מקבלין התרייה על הספק רשב"ל אמר אין מקבלין
התרייה על הספק, תמן תניין הבה את זה וחזר והבה את זה כלל
את זה וחזר וכלל את זה פטור, הא בבית אחת חיוב, לית הדא פליגא
על דרבי יוחנן דמר מקבלין התרייה על הספק, אמר רבי חנינא לית
היא פליגא תמן אפשר לך לעמוד עליו ברם הכא אי אפשר לך
לעמוד עליו:

משנה: שנים שלקחו פרה ובנה, אי זה שלכה ראשון ישחוט
ראשון ואם חדם השני זכה:

הלכה ג' תני הלוקח מבעל הבית הלוקח קודם לבעל הבית
שמתחילה לא לקחו אלא על מנת כן, חדם השני ושחט
הרי זה זריז ונשכר:

משנה: שחט פרה ואחר כן שני בניה סופג שמונים, שני בניה
ואחר כן שחטה סופג את הארבעים, שחטה ואת בתה
ואת בת בתה סופג שמונים, שחטה ואת בת בתה ואח"כ שחט
את בתה סופג את הארבעים, סומכם אומר משום רבי מאיר
סופג שמונים:

כן נוכח וברת ליתא צידה, ונפתרה הצעי נהא דר"ס צן יוסי דלעיל, על דעתיה דרשב"ל, לא ש"ך הכא כלל
והוא טגורא וון הש"ס הסם דרשב"ל דק"ל הסם דלרצנן אין נוכח ותשלומין דדבר שיש צו ברת: אילין תניין ר"ס צן
הקנה ור"ס צן ונכיל: לאילין רבנן, דנותנין סם דלר"י איבא צנייהו חייבי כריתות סלא התרו לנלקות:
לאוין ולא כריתות חייבי לאוין לחזר ולא חייבי כריתות, ונפרס כדמר ר' יודן הצא על הונותה צאונס דליכא
נוון ונולקות: ביו"ט, איבא רק לאו דלא תעשה ונלכהולא ברת: ואתיין אילין פלוגותא, הידושלני חונורה ונאד חיד
תלי נחלקותן דלעיל כך דנוקצלין התראה על הספק, וכ"ל דק"ל להש"ק, דהכא נוני התראה ספק הוא דכשרות
לשחוט והתרו נוסם חו"צ וחשיב לע"ז לא הוי התראה חו"צ התראה דהא קם ליה דדרצה נייס ולי לא יתשב לע"ז
הוי התראה חו"צ התראה וכן להיפך ח"כ כל היכי דנערי התראה ספק הוא ואפ"ה ס"ל לר"י דאם התרו לחו"צ חייב
נלקות ואם התרו נוסם ע"ז חייב סקילה דנומי"ע על חדא חייב ורשב"ל ק"ל להתראה ספק לא הוי התראה דשונא ישחט
לע"ז ופטור נוסם חו"צ: יו"ט של גלויות דעצדין להו ונכפיקא דיונא, אם עשה ונלכה סלא ללודך נפש והתרו צו חייב
דיום אחד ודלי קידש: אין מקבלין התראה על הספק דליום יום שהתרו צו שונא זה היום הול הוא תמן תניין, יצונות סוף
פ"ה: הבה את זה, חזיו הספק: הא בבית אחת דנומי"ע אחד חזיו הול לא הוי התראה ספק, דלא כר"י דלונר נוקצל
התראה על הספק כזי חלי גוונא: לית הוא פריגא, דליכא לתרוא: תמן, צצ"י יו"ט של גלויות: אפשר לך רעמוד, על
האונת כשידע כצ"ד קידש את החודש ואפי"ה דהשתא לא ידעינן נוני חילאלי נילתא לנפרע דהתראה ודלי: הוי:
הבא לענין הכאה לעולם ח"א לצרר נוי חזיו:

משנה: שלקחו נעובר אחד נשח"כ ונשח"כ חיה נהם שקדם נחמי"ע השני להנתיק: ישחוט ראשון, צגנורא ונפרס:
הלכה ג' תני צתוספתא צפירקו, ונחה, דלענין דינא תנן ונתינתן סלם צאו לצ"ד וכל אחד רינה לשחוט תחילה,
חונורין להם זה שלקח ראשון ישחוט ראשון והצעה"ל לא נוכר לשני רק הזכות שיש לו צה, והוא עלונו חיו רשאי
לשחוט תחילה להלוקח ראשון קנה ע"ז כן שישחוט תחילה: ודיו, דלא קעציד איסורא: ונשכר, דקאכל צטרא:
משנה: סופג שמונים, דעל כל צן עוצר צללא נשח"כ להיפוך כששחט שני צניה לא עציד איסורא, רק כששחט חלם
והוי רק איסור אחד: סופג שמוני' חותה וצתה, וצתה וצת צתה, נשח"כ אם שחקה ואת צת צתה לא עציד
איסורא ואח"כ שחט צתה חצי' דהוי שני איסורים חותה וצתה וצתה וצתה חצי' חיו לוקה רק נוי דחדא התראה
וחד נעשה הול: סופג פ', ואפי"ה דהתראה אחת הוא נותוך צ' גופים קאתו וצגנורא ונפרס:
הלכה

דיש להן החר לאחר איסור דיש להן תשלומין, ודע
מיתה אחתה ונותרת לו הלכך בשלכס כידה או אחת
אשתו חייב תשלומין ור"ס צן ונכילא דקאנר נחייבי
כריתות אכרת קפיד, והכי נוני חיתנהו צכרת ואינו נשלם:
לאוין וברת וצתונות הג" נוכח
וכרת וחדא הול, היכי דנומי"ע
נלקות וברת: מה אמרין בה אילין
תניי, ונה חונר צה ר"ס צן הקנה
ור"ס צן ונכילא ח"י גם נלקות
ליתא צגנוקס כרת או רק תשלומין
צלל נלקות וברת חיתא:
צורביה לרבנן, ה"פ דקסה לרצנן
הא דלונר ר' יונה וגרסי' לורכי
לרצנן הא דונר ר' יונה דנחיי
קנצעי ל"י הא אפשר לפשוט נון
צרייתא דתני ר"ס צן יוחי: ברת:
בשבת, כל העושה צה נלכה
ונכרתה: ברת ביוה"כ, כי כל
הנפש אשר לא תעוה ונכרתה:
אין ממון ומלקות, ל"ג ננוון רק
צתונות וסם הג" ונשוצשתא
והעיקר הול, נוכח אלל ברת
ואי גרסי' כדכחא נני ה"פ
דנוון ליתא אלל ברת ונלקות
לא נשכחה דהוי לאו שניתן
לחזרת וצ"ד חיון לוקין עליו,
רק אם התרו צו חייב סקילה
ואם לא התרו ברת וליק יוה"כ
כן חיו ונוון ונלקות אלל ברת
מה צורביה, חלי צעי הוא רק
לרשב"ל דק"ל דליון נלקות אלל
נייתה ונצעי, כן ח"י ה"ה נלקות
אלל ברת, נשח"כ לר"י פשיטא
הא ג"כ אלל נייתה איבא נלקות:
תמן, פ"י הכא גצ"י חוי"צ והוא
דך הידושלני וסגירותא דלישנא
הול דצכתוצות סם הג" נכונה
כן ופה ע"כ ל"ל "הכא" צלוא"צ:
שני דברים, על חוי"צ חייב נלקות
ועל ע"ז נייתה נשח"כ חנון ונצעי
כן על דצד אחד היכי שהול
חייב נוכח וברת, ד"ל כסם
סליון נוכח ותשלומין צלוא אחד
הלכה

הלכה ד' בתיב או"ב. זרייתא סנויה צתיב חנוור
פרשה ח' פ"ח, וה"ל דקדא קפיד דוקא על
האס תחילה ואח"כ הצן, לא תשחמו. לשון רבים, והרי
באן שנים צבועים ועל זה קאנור הא כילד הא
רק האחרון חייב: את אמה.

דהוי צנו וחרו וואפע"כ חייב,
דאי סני צנים פשיטא, וכן פרה
צתה וצת צתה תדויתו חותה
ולת צנו ניכח: סתמיה ברבנן
דחנניה. נדקתני כוונה זינא סחט
את האס ולא קתני חותה: סומבא
ור"י בן נורי. צנוות פ"ל ה"ל
הבא על חמותו. והוא נכוי צתה
וצת צתה וצת חסרת. דהרי
סניכס נכא צתה, ווא"כ צל
על חנוותו עבד צמד ועשה
תרי חסורא, ונשכחת כנוי תלמא
כוון ללצן סתי צנוות רחל ולחא,
וצן וסונו עשו, ולקא לוט את
רחל וצת ללח וקצא על חנוותו
חייב נשוס חנוותה, ואס חנוותו
ואס לקא ג"כ צת כשו חייב כנוי
עשוס אס חנוי: שם אחר. חד
קרא ואין חילוק מילת צניינן:
מודה סומבא. צראסותה רישא
דמתניה דקתני שחט סני צנים
ואח"כ שחטה סופג נ"י, וצקפא
דפליג סיינו טעמא וסת דענות
נחולקין הס, חותו וסת צנו,
צנו וחותר: אשכח חני. פה
תוספתא ונביתאן, שחט חנושה
צנים ואח"כ שחט קונוכ חנוור
נשוס ר' נגזיר חייב נשוס
חנושה לאוין (וצקפא שחט
נקור ונחיתן ליתא ונש"ה ר"ז
ר"י צר פזי חנוור דעורה קונוכ
צראסותה):

משנה ג' המוכר בהמה דוקא
הנוכר שידע שקנו
ציוס אחד יש לחוס לשחיתת ח"ל
אצל הלוקח ח"ל לשלול את פי
המוכר לחזוקין חסורא לא
נפוזיקין: צריך להודיע. (נדדק
צמי ישרא לחרסות צעדות יו"ט
וקרוב לודאי ששחטו סניכס
ציוס אחד: של הו. סוניי עזרת
דהוי יו"ט צפני עלונו, ועזרת
שחט יו"ט דו"ה, ונש"ה הכל
נודים צעלרת דעביין לכה,
וע"פ חפ"י דמקרי עלונו סיינו
הכנות לפסח ונש"ה ערצ הו
הקוכות טרדי טרדה דעורה
קוכה ולולב ואין להס פנאי
לשחוט חרצה: בגליל. ונש"ה
ציהודה לא היו אוכלין צצר
צתונה, רק צצר עוף הקל
לחשכב: ריות. וזן צין לקוחה
אחד לחצרו וצגורא (נפרש:
ומודה ר"י. צגורא ונפרש:
הלכה ה' מתניתא דחני

הלכה ד' בתיב *אותו ואת בנו אין
לי אלא אותו ואת בנו
אותו ואת אמו מנין תלמוד לומר לא
תשחמו דרי באן שנים, באי זה צד בא
אחד ושחט את הפרה בא אחר ושחט
את אמה ובא אחר ושחט את בתה שנים
האחרונים חייבים, אותו ואת בנו, ולא
אותה והאחרין באיזה צד, שחט חמשה
האחרים ואח"כ שחט את האם אינו חייב
אלא אחת שחט את האם ואח"כ שחט
חמשה בניה חייב על כל אחת ואחת
רבי יוסי בי רבי בון סתמיה ברבנן
דחנניה, רבי חייא בר ווא בשם רבי
לעזר סומבא ורבי יוחנן בן נורי שניהן
אמרין דבר אחד, דהא תנינן תמן רבי
יוחנן בן נורי אומר הבא על חמותו חייב
עליה משום חמותו ואם חמותו ואם חמו
אמרד לו שלשתן שם אחד הן רבי יודן
בר פזי בשם רבי יוחנן מודה סומבא
בראשונה אשכח חני עידהא במחלוקת:
משנה ג' בארבעה פרקים בשנה המוכר
בהמה לחבירו צריך להודיעו
אמה מברית לשחוט, בתה מברית לשחוט
ואלי הן ערב יום טוב האחרון של חג
וערב יום טוב הראשון של פסח ערב
עצרת וערב ראש השנה, ובדברי רבי
יוסי הגלילי אף ערב יום הביפורים בגליל
אמר רבי יהודה אימתי בזמן שאין לו
ריות אבל יש לו ריות אינו צריך להודיעו
ומודה רבי יהודה במוכר את האם לחתן
ואת הבת לבתה שצריך להודיעו בידוע
ששניהם שוחטין ביום אחד:

הלכה ה' מתניתא רבי מאיר היא
דמר לא תשחמו ביום
אחד כל יום מיוחד טעון ברוח תני רבי
חייא רבי יוסי הגלילי אומר אף ערב
יום הביפורים בגליל, מפני שהיא יום
טוב, במה דברים אמורים בזמן שחל
יו"כ בשני בשבת אבל אם חל בשאר
ימי השבת א"צ להודיעו שזה יכול לשחוט
היום וזה למחר: ומודה רבי יהודה:
ביני מתניתא אמר רבי יודה אימתי בזמן
שחל יום טוב בשני בשבת, אבל אם
חל בשאר ימי שבת אין צריך להודיעו
שזה שוחט היום וזה למחר, ומודה רבי
יודה במוכר את האם לחתן, ביני מתניתא
אחד

אשכח חני עוד הוא צנחלות: כצד פראסו
צינוות סס וצברנו דלא דחי הס"ס הא
דקאנור קונוכ וריצין צחדא שיטתא קיינו, חנוור דריצין
פליג על קונוכ, אלא צין ח' פליג קונוכ דרישא חו
נורה, קיינו צחדא שיטתי עם
ריצין, והפיינו כדחק לישב קונו
עם דצרי הס"ס כריתות (ט"ו)
ואס צאלו להסות הירושלני עם
הצנלי דהתם ע"כ ה"פ, דחנני
קונוכ וריצין לאו צחדא שיטתא
קיינו דאס כחנור דעורה קונוכ
צרישא, ואצ"ג דצתתני צאל לאו
שנות. נחולקין הס ונינו ס"ל
לקונוכ דצקפא יס קצרה טי
לחיוצי דשבתה, שונו, חותו וסת
צנו צנו וחותר, וצכי חאי גווי
חפסר דלא קאנור ריצין דעומי
פ' ודוקא צחנותו אס חנוותו
ואס חנוי דענות נחולקין כיכחו
ק"ל דחייב שלשה, ואס כחנור
דפליג גס צרישא וטעמא צתתני
צאל נפסי ססן גופן נחולקין,
י"ל דשי"כ לא חנור קונוכ אלא
צגוונא דכחא והוא כצצנלי הסס
דחנור צאל דילונא עד כאן לא
קאנור ריצין הסס חלח נשוס
דהוי שנות נחולקין חרי דלגזי
ח"כ לא ניקרי שנות נחולקין
ואפילו צגוונא דקפא דריק:
משנה ג' חק מייחב צגליל:
מלחתי צס ונחריט
חלגאזי ז"ל, דציהודה היו מוצין
לשחוט עופות או דגים חייב,
כעין השפלות שפושן צציות"כ
חלגה, ולכן לא היו נלכדים
לצבא צהונה, נש"ה צגליל לא
כהנו כן, דאי נשוס סניח
לחשכב ולחקל ההענות ודאי
גס צגליל היו עושין כן, ועוד
דצשאר יו"ט שוחטין עופות ואפ"ה
שוחטין ג"כ צחנות:

הלכה ה' כיני נחיתא: ויש
לפרש עוד דקשה
לחש"ס קוש"י הסריק למונח נורה
דחיונתי דכ"י לפרש הוא ואס
הג"י הוא כנו צנשכחו ודאי
דע"ז לא פליג טיק דדקדק הקוכה
ליו"ט לחכין ולקכות, נוקודס וני
שקוכה עיו"ט ונוס נשחצחאל סלא
ישחט סיוס, אצל ח' כיני נחיתא
כדכסא ודאי פליג ח"ק וכו"ל
דדקדק הלוקח לחכין על סחג יוס
אוינוים קודס ולשחוט עיו"ט ולא
לחסיג גס הלקיחה על עיו"ט,
ור"י פליג, וספיד קאנור חיונה,
ודע דהר"ש ז"ל הרצה להקסות
על דרינו, דספכאל מותנא להסוד
דוני יקנה צתונה עיו"ט צצרב
ללוקד יו"ט וסא דכחפז לקכות
לפי כלונסר ח"ל לו לקכות ציו"ט
וצחנות קנה על אחר יו"ט, ודאי הציקר הוא כנו שפי'
הליו דצריחרינו ז"ל דצערב סערב יו"ט נשחחא, ולפי נוס'
שסכצברו סחא כנוי שפיד דדקדק הקוכה לחכין יוס או
יונים על עיו"ט וקוחט צעיו"ט אצל לא לקכות צעיו"ט
זה סכחפז קרוב לכניסת יו"ט ודאי חורחס הוא דנותנוי
ליה

ד' פרקים לריך הנוכר להודיע ללוקח
ר"נ ה"ל דמר. צתו"כ חנוור סס: כל יום מיוחד. דרש
אחד חנויח: חני ר"ה, תוספתא סוף פירקן ונפרש חנעס
נפשי סחא יו"ט דכל האוכל צחשני כאילו נחשכה צעיו"ט:
בשני בשבת. דודאי שוחטין ציוס אחד: ביני מתניתא
דצנון

למה לא שנטרפה הצהונה ונחפז לקנות ולשחוט, ולפי דעתו שיש לו ריוח ונשנוע צלותו יום ולא לשחיתת היום הירושלמי האי נאמנותי קצרת ר"י ות"ק פליגי ופסק קנה (כפ"י חרננ"ס) וקאמר דפ"י יום לא יוניס קודם כה"ק ול"ל להכיני דקאמר הוא להגיה עפ"י הסוס יומי, ול"ס עיז"כ ודאי לאו דוקא קאמר חלל אעפ"כ ותוספתא ננוי לא קאי רק על עיז"כ דוקא : לאו דוקא: אין יאות. ודאי לא להגיה דלורחא דנילחא נקיע

דצצית מחתן טרמי טפי ורמטי צצפרה לקנות וקונין הגדול: משנה: ואין לוללוחא. שחוקח נתן לו קדימה דינר

אעפ"י שאין להקצת קונים על שחר הבשר כופין אותו לשחוט: מת ללוחא. ונפסקי דינר: אינו כן. דלא קודם שנטק, זה

זה יכולן למזור בו: היום הולך אחר הלילה. דכתיב וימי ערב וימי צוקר ערב צריש ואח"כ צוקר: באר"ב. ננוי כן ולא שמי

צליה חקור לשחוט השניה עד ערב השני ולא שחית ונצט"י נותר לשחוט השניה צליה: דהכבה ו' + דין תורה. שקדים לו ונעתינו אעפ"י

שלא נוסד: דאיתפלגין. צ"ו פ"ד ה"ג: מעות חונים דית. ולא חקנו חכמים ונסיכה חלל כדי

שלא יאמר נויכר ללוקח חיעך כשרפה צעליה ונושכתן ונעות החכמיות חלוקה, חלל כשנסד ודאי יקחם לציתו, ולא לא

לקחם אינו הוא דלפסקי חנפשיה ע"י חורין. טובה לו ע"י אחר וכן הוא צצלי: תני. תוספתא סוף צ"ו: בלן לרבים, לאו כל כנויני להניח ערב חג, את בני עירו

ספרנס עלונו והן כל השנה ותוספתא. זו הוצאה צונדכי: ואלין קרבן קרב עוד צליה חלל לשחר דצדים לעולם היום הולך אחר הלילה: בתיב השמש. עיקר הדא דנילחא ריש צרכות, ונויחא הכא לראיה דכל היכי דכתיב ערב וצוקר היינו ונחמילת עלות השחר עד שקיעת החונה ונשאל"ב

יום היינו ונחמילת הלילה עד סוף היום: משיתכסה. אעפ"י שעדין לא חשכה: לבשיתודע. הוא אור השחר אעפ"י שלא האיר כ"כ ועיין צרכות שם:

אחד לחתן אמר רבי מנא אין יאות ברם מבית חתנייה רהוי בצפריה לפום בן תני את האם לחתן:

משנה. בארבעה פרחים אלו משחישין את הטבח בעל כרחו אפילו שור שוה אלה דינרין ואין לו ללוחא אלא דינר כופין אותו לשחוט, לפיכך

אם מת מת ללוחא ובשאר ימות השנה אינו כן לפיכך אם מת מת למוכר: יום אחד האמר באותו ואת בנו הולך

אחר הלילה את זו דרש בן זומא נאמר במעשה בראשית יום אחד ונאמר באותו ואת בנו יום אחד, מה יום אחד האמר במעשה בראשית היום הולך

אחר הלילה אף יום אחד האמר באותו ואת בנו היום הולך אחר הלילה: דהכבה ו' רבי סימן בשם רבי זעירא טעמא דמתניתא העמידו דבריהם על דין תורה, ניהא לרבי יוחנן, לרשב"ל, דאתפלגין

רבי יוחנן אמר מעות קונין דבר תורה ורשב"ל אמר אין המעות קונין דבר תורה, ניהא לר' יוחנן לרשב"ל כשיכח לו על ידי חורין חבין לאדם אוקף שלא בפניו: תני מי שהוא בלן לרבים ספר לרבים חנונה לרבים

הגיע הרגל ורוצה לילך בני העיר מעבבין עליו: רבי אחאי בר יעקב אמר, חבריין מקשין והא כתיב *את הבבש אחד תעשה בבוקר, שנייא הוא קדשים דבתיב *עליה השלם כל הקרבנות כולם רבי בא בר בהן

כתיב *השמש יצא על הארץ ולוט בא צוערה, ובתיב *ובא השמש ומחר מקיש יציאתו לביאתו מה ביאתו משיתכסה מן הבריות אוקף יציאתו לבשיתודע לבריות:

הדרן עלך פרק אותו ואת בנו. תעשה בבוקר. חלולא דיום אינו הולך צקדים אחר הלילה וקרא דל"צ צקדים הוא דכתיב עליה השלם. ואין קרבן קרב עוד צליה חלל לשחר דצדים לעולם היום הולך אחר הלילה: בתיב השמש. עיקר הדא דנילחא ריש צרכות, ונויחא הכא לראיה דכל היכי דכתיב ערב וצוקר היינו ונחמילת עלות השחר עד שקיעת החונה ונשאל"ב יום היינו ונחמילת הלילה עד סוף היום: משיתכסה. אעפ"י שעדין לא חשכה: לבשיתודע. הוא אור השחר אעפ"י שלא האיר כ"כ ועיין צרכות שם:

הלכה ו' חצריין ונקשין וצח"כ חנוור פ"ט (הוצא צצצלי סוף פירקן) זו דרש שנטון בן זומא לפי שכל הענין של נעבן ושל נטון אינו נדבר חלל צונקודסין וצונקודסין הלילה חולך אחר היום יכול אף לענין חל"צ הלילה חולך אחר היום נאמר כאן יום אחד וכי:

הדרן עלך פרק אותו ואת בנו:

אחר הלילה את זו דרש בן זומא נאמר במעשה בראשית יום אחד ונאמר באותו ואת בנו יום אחד, מה יום אחד האמר במעשה בראשית היום הולך אחר הלילה אף יום אחד האמר באותו ואת בנו היום הולך אחר הלילה: דהכבה ו' רבי סימן בשם רבי זעירא טעמא דמתניתא העמידו דבריהם על דין תורה, ניהא לרבי יוחנן, לרשב"ל, דאתפלגין רבי יוחנן אמר מעות קונין דבר תורה ורשב"ל אמר אין המעות קונין דבר תורה, ניהא לר' יוחנן לרשב"ל כשיכח לו על ידי חורין חבין לאדם אוקף שלא בפניו: תני מי שהוא בלן לרבים ספר לרבים חנונה לרבים הגיע הרגל ורוצה לילך בני העיר מעבבין עליו: רבי אחאי בר יעקב אמר, חבריין מקשין והא כתיב *את הבבש אחד תעשה בבוקר, שנייא הוא קדשים דבתיב *עליה השלם כל הקרבנות כולם רבי בא בר בהן כתיב *השמש יצא על הארץ ולוט בא צוערה, ובתיב *ובא השמש ומחר מקיש יציאתו לביאתו מה ביאתו משיתכסה מן הבריות אוקף יציאתו לבשיתודע לבריות:

(ויקרא כב

הדרן עלך פרק אותו ואת בנו.

תעשה בבוקר. חלולא דיום אינו הולך צקדים אחר הלילה וקרא דל"צ צקדים הוא דכתיב עליה השלם. ואין קרבן קרב עוד צליה חלל לשחר דצדים לעולם היום הולך אחר הלילה: בתיב השמש. עיקר הדא דנילחא ריש צרכות, ונויחא הכא לראיה דכל היכי דכתיב ערב וצוקר היינו ונחמילת עלות השחר עד שקיעת החונה ונשאל"ב יום היינו ונחמילת הלילה עד סוף היום: משיתכסה. אעפ"י שעדין לא חשכה: לבשיתודע. הוא אור השחר אעפ"י שלא האיר כ"כ ועיין צרכות שם:

26 (ירושלמי עם פי' חשק שלמה)

ששקד צחורה עמל, צצליי אלל גס צצצלי ווליוו לשוואה
כאלו הני צצצלי טפסאי וכו' וחלילה לנו לחשוב שצני
אי התגלו על אחיהם רצון דצצל, ובהפך הוא, הכירו
גדולתם צחורה, ורה"ק אנדר אס יצא ר"ה ליס גלותא לפה
קיצתו צראש, וכבר ידוע שצאי

ע"י גזירות ודריפות הרוגואים ירד
קדן הסודא פלחים, ונאל קן לו
רק בצצאל, אלז ידוע שצצית הסציל
וחכמי ח"י ראו לעולם כי יקודת
הסודא ועיקר הסודא יולא נחלי
לנוען יקשר חנו הסודא את צי
צצל עם ח"י ולא יבזה זיק אחצת
ח"י עתוד לצס ורק הסכרס סוד
יכריח לדור וללמוד צצצל, ולכן
תלי כל הגהות וכל תקלה צחודית
שצצל גרס זה, ע"ד שמוכו חזירי
דח"י וחכמי ולחידק צצצל ויסינו
דקאנוני, "צצל" חסס חונללים
שהסכרס סכרס חססס לדור
שצצל ראו ונה שגרונסס, כי חלו
דרסס צח"י לא חונרסס, או לא
צחסס לכב זה:

דעוואַרטן ציט'ס וועגן: יא
לעבן ווייל לא היינט
הר"ף והר"מ ז"ל להאי הוקפעה
דאפי אי עבר ושחט נכסה דעוו
צעולטיק, וכן בצפינה אעפי שאלור
גם כן לכתחילה לעשות כן
ולפע :

ကပ်ကပ်

דודאל וכן הנדוי בימים נוראין בו מן הדביו אין בסוף הדם יצאין בו
 וצאתו אין צילין פלגותא פלאיין פלגותא דאיתפלגין אצלו וצאתו מן נחש
 בפלגים ובבני רבי לעזר אומר בגלגלם מן הדודאל וכן הדביו צאתו וצאת
 פלגותא בו מן הדביו אין צאתו וצאת מן נחשין בו ולמה תנייה תרין
 זמנן רבי יוסי בר רבי בון בשם רבי חני צורכיה לאותו ובני צורכיה
 לבסוף הדם אצלו תנייה לדאיתו וצאתו מן חוץ אמרין לא אמרין בבני
 אלא בגלגל וידאמר ברם בבני דם בגלגל דאית עבד' מספיקא אין תעבדי
 פלגותא דיו צורכיה לדבסו דם אצלו תנייה דבסו דם חוץ אמרין בגלגל
 פלגיו רבי לעזר הא באיתו וצאתו מן מודי לדאמר חני צורכיה לדאיתו
 וצאתו מן רבי הושעילא רבי יוסי אומר בוי אין שוחטין אותו ביום
 טוב מפני שהוא ספק ואם שחטו אין מבטין את דמו אמר רבי יוסי מה
 אם מילה שודאי דוחה את השבת אין ספיקו דוחה את היום טוב
 בבני דם שאין ודאן דוחה את השבת דין הוא שלא יצא ספיקו דוחה
 את היום טוב אמרו לו שופר בגבולין יביח שאין ודא דוחה את השבת
 וספיקו דוחה את היום טוב ודא יביח לבסוף דם שאם על פי שאין
 ודא דוחה את השבת שיהא ספיקו דוחה את היום טוב היכי בן חקפי
 ברבי מה למילה שאין ודא דוחה ליל יום טוב דין הוא שלא יהא
 ספיקו דוחה את היום טוב תאמר בבסוף דם שודאי דוחה את ליל
 יום טוב דין הוא שיהא ספיקו דוחה את יום טוב אמר רבי בא זה אחד
 מהדברים שדוחה רבי חייא אומר אין להם תשובה והשיב בן הקפה אמר
 רבי בון בר חייא מליידו דרבי חייא רובה השוחט לחולה בשבת אסור
 לבסות אמר רבי אבון וצאת ברם מבסוי בפוקי דשבתא ותני בן
 השוחט ביום היפודים ובשבת אף על פי שמתחייב בנפשו ביו
 שחשכה אם הדם קיים חייב לבסות השוחט בספינה אף על פי שאמרו
 לא ישחט אדם בספינה כיון שהגיע ליבשה אם הדם קיים חייב לבסות
 משנה

דקאונד "בכוי הדס שאין ודלו דוהם סצת" נלנוד: השוואת בשבת לחולת ש"ס צו
 וניליתו דר"ה או דלעיל גרס"י תני ר"ח: ויאות. ודלי חסיד לכקות אצל
 ונכס: ותני ונפודש בן צחוספחא וניליתן דלל צלצד ששמי צרסות חלל אפי'
 צוול"ס לכקות וכן השומע צספינה אעפ"י שאקוד ל

משנה. בפנים. בעורה: בחוץ חוץ לעורה: הנסמך לין שנגזר דין ונאסרו זהנאה חס עזר ובהמן ר"מ מחייב. ונפרס בגזירה טעונו: והכמים. היינו ר"ס דפיה ה"צ ובגזירה נפרס נאלי טעונו חס להסס לר' נאזיר כזה לרצ וידע שבעלה לזה דס עוף, אכל לא ידע על זלשון חכמים, והכל לר' טעונו:

הלכה ב'. רב הוי לר' ביתנא. הלי עוצל נוצל צירושלנוי ונ"ס פ"ה ה"ה זכנוי לשון ופי' שהפכתן של רצ נלקה צחולעת שנסכנו צו והרפואה לזה הוא דס העוף, כנוו לר'הא צצצלי ונכילתן ולכן שאל: מהו מיבוס ציפורי. ונהו להיית ליפור וליקה חת לנו דצגין זה יהיה פטור מן הכקוי, ואנור ליה: נבלה. פ"י רק צלופן זה פטור ונכקוי חס הנחר או תעקר אורה וצלה פטור ונכקוי כדחנן צמחיתין: השוחט ונתנבלה צידו זכו פטור ונלכקו: ולמה לא מר ליה מריפה. דפטור כנוי ונכקוי ונשלי דק"ל כר"נו דמריפה צ חייבת זכקוי: ולא כ"ה אמר ר' אימי כעלה ונעל כל ספק הוא שידע הנקשין, שדצרים כאלו וכיולל צהן לאו צזכותה חל"י חלל צנוולל ועד כלונן ע"ז הוא ר' חכילא צן דוקא סכל העולם ניין צזכותו והוא חי צהכלים העניות ודחקות ולפרנסת חכמי ציהו די צקו חרוצין ונ"ס לע"ה, אכל כל זה הוא צלדיק שרלינו דציק נחלו ונש"כ חס אכר רחום צחוס טעלה לגדולה או השנה נשחקת לו ועכ"ז ונקרה קרה והפסיד נכסיו ודלי ע"ד העונס צל ולכן נותנה חס"ה לפרס סרצ כענש מן השנים צלופן כזה שונאה לכל סע"ד העונס צל בני הגזירה. ר' חייא ונשפחתו: ורב כהדא. פ"י רצ סקרה ליה כזה הוא עד דנפרס ר"ס צן לקוס לקרל דשנעו חלי וכו': באים בצדקה. רחמים ותחנותים לפני הקצ"ה ולצקס ונונו חקד חנס: בורוע. צחוקה חוצנים צפה נודוע חין הקצ"ה ונשפיע להם כל עוז מן השנים, עצור הנולות והנועטי טעשו והיינו דקרי להם קרל חצירי לצ הרחוקי מן הלקה לצקס לקה ונחנה חנס ונקצ"ה וכל נה סיקצלו סקוצ מן השנים אונרים כי עדין לא הגיע לחלי הסכר סחייצ להם סקצ"ה: כגון מר וזמרא

לעורה: הנסמך לין שנגזר דין ונאסרו זהנאה חס עזר ובהמן ר"מ מחייב. ונפרס בגזירה טעונו: והכמים. היינו ר"ס דפיה ה"צ ובגזירה נפרס נאלי טעונו חס להסס לר' נאזיר כזה לרצ וידע שבעלה לזה דס עוף, אכל לא ידע על זלשון חכמים, והכל לר' טעונו:

משנה. השוחט ונמצא מריפה והשוחט לע"ה והשוחט חולין בפנים או קרשים בחוץ היה ועוף הנסקלין רבי מאיר מחייב בכסוי והכמים פוטריין השוחט ונתנבלה בידו הנותר והמעקר פטור מלככות:

הלכה ב'. רב הוי ליה ביתנא ולקית שאל לרבי חייא רובה מה למיבוס ציפוריה ומגבלייא דמייה בורע ביתנא, אמר ליה נבלה ולמה לא מר ליה מריפה בגין דרבי מאיר דתנינן תמן ר"ב אמר מריפה חייבת בכסוי, ולא כן אמר ר' אימי משום רבי שמעון בן לקוש, משערו בני הגולה לא לקת ביתנא ולא החמיץ המרייה ונתנו עיניהם בזכות רבי חייא רובה ובניו, ורב כהדא *שמעו אלי אבירי לב הרחוקים מצדקה, רבי אבהו אמר אתפלגון רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקוש חד אמר שכל באי עולם באים בצדקה ואלו באין בורוע, וחורנה אמר שכל טובות ונחמות הבאות לעולם בזכות הן באין והן אינן נהנין מהם כלום, כגון דמר זוטרא דמצלי ומתענה על חורנין ועל נפשיה לא מתענה ולא מצלי, בתיב *אלה שני בני היצחק העומדים על אדון כל הארץ, רבי אבהו אמר אתפלגון רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקוש, חד אמר אלו שהן באין במרונה לפני הקב"ה וחורנה אמר אלו שהן באין מבח המצות ומעשים טובים לפני הקב"ה: דין בדעתיה ודין בדעתיה, דין בדעתיה דמר שחישא שאניה ראוייה שחישא היא ודין בדעתיה דמר שחישא שאניה ראוייה לית היא שחישא, אמר רבי יוחנן כל מחוס ששנה סתם משניות דרבנן, עד שיפרש לו רבו, רשב"ל אומר כל סתם משניות דרבי מאיר הן עד שיפרש לו רבו אמר רבי זעירא קומי דרבי יוסי לא דרשב"ל פליג אלא דו חמו רובה סתם משניות רבי מאיר, רבי בון חייא

רב הוי ליה ביתנא וצצצלי ונכילתן איהא שרית כפל לו יאחיצא צב יתנא ורצי נתן ר"מ מחייב. ונפרס בגזירה טעונו: והכמים. היינו ר"ס דפיה ה"צ ובגזירה נפרס נאלי טעונו חס להסס לר' נאזיר כזה לרצ וידע שבעלה לזה דס עוף, אכל לא ידע על זלשון חכמים, והכל לר' טעונו:

בגין דר"נו: כצר צלרנו צהנוצה לתוספתא שכנס פנינוי היה צצית הנשיא על ר"נו, ולא ר"ה לעומד לו על נה שגרס לער לאציו ונפני זה נקטנו הרצה מן דצרי החכמים החולקים על ר"נו צלשון חכמים, וצ"ס חכל חנריין כנוי דלא דצרי קתס ונחיתון דלויצ לסיקת ר"נו צלשון חכמים, רק ר"ס צצרי, ולא כנוי דקאנור צצצלי דר"ה רצ דצרי ר"נו צלויצ וסנו צלשון חכמים וצחנות צצית ונדרשו של רצ ק"ל כר"נו צתרת וטענוס דשחישא שאניה רחוייה שנה שחישא, והיינו דקפרין ונ"ס לא חנור ליה מריפה דחרי חכמים פוטריין ונש"י דצחנות חלכה כר"נו ור"ס יחידלי הוא דפליג עלי' חלא שרצה"ק סנו צלשון חכמים:

בגין מר וזמרא: והא דלא הציא רחיה ונ"ה צ"ד שהיה נותפלל על כל לרה שלל תצא ונענה ולא דאג עצור פניקתו ופרנסת חכמי ציהו, י"ל דנור זוטרא היה ונפורסס צדורו והדצר ידוע לכל צני הדור הסיים חסו ועוד דר"ה צן דוקא התפלל על אחרים, ונור זוטרא לא די שהתפלל חלא גם התענה וקצב לער צגוק ונפס צלרתו של חצרו: **כר** נקוס ששנה וכו': כדפרשנו שרשב"ל פליג ואומר דרוב קתס ונשנה ר"נו, וקאנור חס"ס דלא פליג על ר"י רק שר"ה צחוס דרוב קתס ונשנה ר"נו היא ולאכתי קתס חיד לא פליג חרצה ודלי פליג ונחנות הצחיסה טעשה ונולל דלא כר"י, והנה כצר זכרנו צהנוצה לתוספתא כי הנושכיות היו קדורות קודם רצ, וכן כהצו הסוס' צ"ק (כ"ד) והוא ונשנה דר"נו ור"נו קדר קתנוא כרצק, ונונוק קצלנו הקתס ונשנה ואס לא כצצר צ"ס

עליהם והוא חי צהכלית הדוחק והעוני ולא ענאו שאינו כדאי לכך ולדקה לא רלה ונא ציקס נולת ה' צ"ה, ולאנו קרי קרל "אצירי לצ" לטיצותא, הרחוקים מולדקה לקבל ונחנות חנס, והנה רצ לא היה מוללי על עלונו כלל שלל יקדונו הרעה ולכן קרה שנקלס פשתנו אעפ"י שפשתן של אחרים לא נלקה ונעולם צזכותו: אלה שני בני היצחק. צ' כמות דקחשיצ הכא גרועים ונאלה דחשיצ לעיל דלחד וי"ד צלים צצרינא כציכול לפני הקצ"ה גרועים ונאלה הגליענים שנצקסין שכר עוז עצור ונשפיהם, ולאידך וי"ד היינו אלו שצלים לפני הקצ"ה צבח מולת ונע"ט טעשו צחנות, והם צצצרייה פחוחה מן אלו עכ"י ארץ ספלים ונצזים צציתיהם דקחשיצ לעיל: דין בדעתיה. אנוחלות ר"נו וחכמים דונחיתן קאי דר"נו לשיעתו דס"ל שחישא שאניה שונה שחישא וחכמים ק"ל לא שונה שחישא: דרבנן קתס ונשנה עפ"י רוב הוא דעת הרבים: עד שיפרש לו רבו. ונפרס דחידלי היא כנוי חכל שידעין צודלי שר"ס היא: דר"מ כדקיי"ל קתס ונשנה ר"נו: לא דרשב"ל פליג וקיל דקתס ונשנה דחידלי היא כר"נו, חלא שחפש ונחן כל

צ"ס וי' הוא צעל הסתם ודאי הוא דעת רבים ונונו
והנצחיים אחריו קדר גם רבי סתנא כרצנן וכלי הלירוף
לזה לדעת וי' הוא צעל הסתם הוא הסוקפתא והצריחא
שסנה ונצחיר לפענוים הנוחלות או צעל הנוסנה ונפורס

כנו ריש זכרים, ר' יהושע אומר
כל הזכרים וכו', ולכ"ז ודאי לא
פליגה דר"י אומר שכל סתנא
שפ"י רוב הוא דעת רבים ורצנ"ל
חפש ונאלץ שפ"י רוב הנה ר"נו
לכל עכ"ז לא נודע אם הוא רש
דעתו, או הוא הנוקבל ונפי
רבים זהו ננוי כונת הס"ס קתם
נוסנה ר"נו ר"ל הנוקבל היותו
קדוש (ועיין רמב"ם בחקדמות)
וציצנות כ"ד ה"י פסיט הס"ס
פדבר זה אפשר לזכר רק ע"י
ר"ח ור"א צעלי הסוקפתא והצריחא
ודי לחכינא דזה:

הרבה ג' טענא דרצנן רובן
נותקנים: וצצנלי
אונרין דטענא דרצנן לחונר
לכל הכא דקאמר רובן נותקנים
ל"כ ונ"ט צלח אחרים רואין אפי'
דעצד ננוי לא ולכן פרסמו
דצקטן הירודע ללחון את ידיו
והוא כשיטת הסוג' וס' הסדונה
עוד כ"ל דהיינו טענא דאפי'
צאחרים לכתחילה לא נוסס שנה
יסהו שנה ידרכו והי' ספק נצלה
לעפ"י קרוב השמיטות כרחי'
אפי' צלחיו יודע ללחון ונוועדן
לקלקל לא ס"ל לרצנן והא דכתבו
התוס' שאין נותנים להם לשחוט
לכתחילה צלי אחרים אפי'
להסלק לנצלים הא קאמרי הסם
טענא דטנא יצאו להכיר שחיתקן
צאכילה:

הינוק סנואל צד העיסה: ונה
ספרסמו הוא פ"י התוס'
ורס"י ז"ל פ"י שדרכו של תנוק
לעפ"י צאשפתות שערלים ונלוים
סם וטיוול את העיסה וספיר
הקשה סרסצ"ל ז"ל ל"כ ונ"ט
סצצק צידו אפי' אין צידו ונגע
צעיסה טענא, ועוד כיון סודאי
נגע ל"כ אולי לא חזקת טהרה
של העיסה וכל זה אינו קשה
ב"כ, לכל הירושלני וודאי לכל
ונתפרס חלל כשיטת התוס'
אם לא סנאמר דג"י רש"י, ונפני
סדרך התינוק לטיפח ולא לטיפח
צעיסה וכן הגיה הקיע סם:
והר"א חזקה הוא שזה אצוי:
וצצנלי ריש ונכילתן
י"ף הס"ס ונהבא דלזלינן צחר
רובה נודלא חייסין שנה לאו
אצוי הוה, והתוס' הקשה סם דילמא

שהיא טהורה ואונרין ודאי אדם
טהור על החזקה זו ועיקר הדא
דענא דלית לו הורגין על חזקה א"ל
ואם צדיני נפשות כן כ"ס צשריפת
תרוונה, ונ"ל חלל אגז גרדל כדרך
זה הס"ס: אתפלגין וקס"ד
שורפין: ר"י בי רבי בון פליג וס"ל
לית נ"ד דלין הורגין על החזקה
ורק צשורפין פליגי דלחר נ"ד ה"ה
שורפין, ולחידך לעפ"י ששורגין על
החזקה אין שורפין, לחזקה טהרה
של העיסה עונדת נגד חזקת טיוקות
ונתפחין: והרי חזקה שהוא אביו.
דטעניד האם צחזקת לדיקת והורגין
לוהו צחזקת קזה אצוי אף על כל
חזקה ננוי יכן: ברבנן. דהיינו ר"ס
דנתינתן, ופריך: דל כל מה נן אמרין.
אם לא היה אומר שהלכה כר' שונעין
וי' אומר הסיפוק

בר חיאי קשייתה קומי דרבי יוסי מן
חכמים דתמן רבי מאיר ומן חכמים
דהבא רבי שמעון, ומר הבא רבי סתמיה
תמן רבי שמעון ברבי סתמיה:

משנה. חרש שיטה וקטן ששחטו
ואחרים רואין אותן חייבין
לבסות, בינן לבין עצמן פטורין מלבסות
ובן לענין איתו ואת בנו ששחטו ואחרים
רואין אותן אסור לשחוט אחריהם בינן
לבין עצמן רבי מאיר מתיר לשחוט
אחריהם, וחכמים אוסרים ומודין שאם
שחטו שאינן סופגין את הארבעים:
הרבה ג' רבי בר המנוא רב אדא
בר אחאי בשם רב פליגין

רבנן אף בראשונה אמר רבי יודן טעמא
דרבי מאיר רובן מקולקלין הן, טעמא
דרבנן רובן מתוקנין הן ולית חיש רבי
מאיר למעוטא, הא איתא רובה וחזקה.
רבי מנא בשם רבי זעירא לא סוף דבר
רובן מקולקלין אלא אף רובן מתוקנין,
לית רובה מקומי מיעוט וחזקה, דתנינן
תמן תינוק שנמצא בצד העיסה רבי
מאיר מטהר וחכמים מטמאין שרדך
תינוק לשפח בעיסה ואמר רבי יוסי יאות
אמרין רבנן, ור"מ, לית רובה מקומי
מיעוטא וחזקה, ושורפין על החזקות,
רבי יוסי בשם רבי זעירא איתפלגין רבי
יוחנן ורבי שמעון בן לכוש, רבי יוחנן
אמר הורגין על החזקות ורשב"ל אמר
אין הורגין על החזקות, רבי יוסי בי רבי
בון בשם רבי זעירא, כל עמא מודין
שהורגין על החזקות מה פליגין בשרפה
רבי יוחנן אמר הורגין על החזקות ואין
שורפין על החזקות, ורשב"ל אמר בשם
שהורגין על החזקות כך שורפין על
החזקות, ומנין שהורגין על החזקות,
רבי שמואל בי רבי יוסי בי רבי בון
בתיב "ומכה אביו ואמו מות ימות וכו'
דבר בריא הוא שזהו אביו והלא חזקה
דיא שזה אביו ואת מר הורגין אף כן
הורגין, רבי בא בר כהן בשם רבי
חגינה הלכתא ברבנן, דל כל מה נן
אמרין

נאום הכי קטלינן ליה
שהרי צלק צידו ול"כ קשיא ור"מ, ונ"ט: לית רובה.
דטיטוקט
הענייד
ונתפחין צעיסה נגד וניעוט דלין ונתפחין וחזקת העיסה
לרוב טיוקות ונתפחין, לרצנן אי שורפין
החזקה על החזקה ונ"ל חלל אגז גרדל כדרך
זה הס"ס: אתפלגין וקס"ד
שורפין: ר"י בי רבי בון פליג וס"ל
לית נ"ד דלין הורגין על החזקה
ורק צשורפין פליגי דלחר נ"ד ה"ה
שורפין, ולחידך לעפ"י ששורגין על
החזקה אין שורפין, לחזקה טהרה
של העיסה עונדת נגד חזקת טיוקות
ונתפחין: והרי חזקה שהוא אביו.
דטעניד האם צחזקת לדיקת והורגין
לוהו צחזקת קזה אצוי אף על כל
חזקה ננוי יכן: ברבנן. דהיינו ר"ס
דנתינתן, ופריך: דל כל מה נן אמרין.
אם לא היה אומר שהלכה כר' שונעין
וי' אומר הסיפוק

כל סתנא דנתינתן ונאלץ דרובס ר"נו הנה, לכל היכי
לכל ידעין צודל: דר"נו היל סתנא כרצנן: מן חכמים
דתמן צא"צ ע"כ ר"נו ונוני חכמים צונתינתן ע"כ ר"ש
ול"כ קשיא ונ"ט הסם סנאו לר"נו צלשון חכמים והבא לר"ש
ונונטי שהתם ר"ש צרבי סנאו
לר"נו צלשון חכמים:

משנה. ואחרים רואין. דתנן
בנשנה קנייתא
דנכילתן, וכולן ששחטו ואחרים
רואין אותן שחיתקן כסרה חלכך
חיש צכקוי והחזו על האחרים
סרואין בינן לבין עצמן, דלא הוה
שחיתקן כלל כדנפרש צגנורא
לקנן: וכן לענין א"ב. צגנורא
נפרס:

הרבה ג'. אף בראשונה.
צריסא לענין
כסוי הסם וכדאמרינן צצצלי
דנכרי לר"נו עד דנוקיק לה
צניילתא והדר פליגי ציליה:
רובן מקולקלין. כלומר רוב
נועיסין. ולר"נו שחיתקן נצלה
גנורא כדאמרינן צצצלי ונחייב
היה ר"נו על שחיתקן ונאסס נצלה
רובן מתוקנים. רוב שחיתק חזיק
ונתוקנים סם, וע"כ צקטן הירודע
ללחון את ידיו ונ"ירי וספ"ה
לכתחילה לא אפי' צאחרים
רואין אותן נאסס דקטן סלחי
יודע ללחון את ידיו ספ"ה רלחי'
גדול ונתיחלה ועד סוף אסור
ולר"נו אפי' צירדע ללחון את ידיו
לקלקל: ורא חש ר"מ למעוטא.
אין פ"י כנוי ספדך צצצלי
נא"י רוב אפי' וניעוט ננוי
דטכונה לנה ליה לר"נו לניינר
רובן מקולקלין אפי' וניעוט ננוי.
דזהו סברת ר' ננאל לקנן חלל
הס"ס פריך דר' נא"יר חייס
צכל נוקס לננוטא ח"כ ס"כ
ניחא לננוטו הנותוקנים ונכסה
לחונרס וננסי: הא איתא רובת
וחזקה. נגד הניעוט רובן נוקלקלין
וצהנה צחים צחזקת איסור
עונדת: לא סוף דבר. כלומר
האיל וכן הוה אפי' תינוק
דנענינן ונוקלקלין ננוי נצלה
לר"נו דרוב הנותקנים איתרע
נגד וניעוט וחזקה: תמן, טהרות
פ"ג נ"ט: בצד העיסה. וצלק
צידו, וכן הוה ג"כ צירושלני
קדושין פ"ד ה"י וספר כהן, וסמס
תנוקט טענא ונפי שנשים נדות
ונתפסות וננשקות לוהס: יאות.
אמרין רבנן, דהא חזינן סתמיוק
לקח העיסה צידיו הטענאות.

שהרי צלק צידו ול"כ קשיא ור"מ, ונ"ט: לית רובה.
דטיטוקט
הענייד
ונתפחין צעיסה נגד וניעוט דלין ונתפחין וחזקת העיסה
לרוב טיוקות ונתפחין, לרצנן אי שורפין
החזקה על החזקה ונ"ל חלל אגז גרדל כדרך
זה הס"ס: אתפלגין וקס"ד
שורפין: ר"י בי רבי בון פליג וס"ל
לית נ"ד דלין הורגין על החזקה
ורק צשורפין פליגי דלחר נ"ד ה"ה
שורפין, ולחידך לעפ"י ששורגין על
החזקה אין שורפין, לחזקה טהרה
של העיסה עונדת נגד חזקת טיוקות
ונתפחין: והרי חזקה שהוא אביו.
דטעניד האם צחזקת לדיקת והורגין
לוהו צחזקת קזה אצוי אף על כל
חזקה ננוי יכן: ברבנן. דהיינו ר"ס
דנתינתן, ופריך: דל כל מה נן אמרין.
אם לא היה אומר שהלכה כר' שונעין
וי' אומר הסיפוק

ההפך, הלא בלשון רבים שנוי יחיד ורבים ודאי להלכתא כרבים ונשני דהכא שניא: דידעין דחכמים ר"ש הוא. ויחידאי הוא ונשני דבא"צ קהם כר"נ ה"ל דהתם עיקר ואף על פי דייחידאי הוא חשבי" שגויה בלשון חכמים ונונה שפרבנו דבדרי חק"ס לעיל לאור תונן ר"ס צרבי קהניה צרם הכא רבי הכה ונבואר הענין היעני: בתרייהון. בא"צ ובכוי הדם:

משנה: מאה חיות נופרס בגמרא והיינו קונצטא העצמית כן לומר על הרבה בלשון יחיד דכתיב ויהי לי שור ונמור: ואח"כ ישחט העוף דכתיב חיה או עוף או לחלק הוא ודלח כתיב ועוף. שילטנד כקוי לחיה בלדד ולעוף בלדד. חייב לבמות. להנלות לאו דוקא על הסוכות רק שהוא קודם: חייב לבמות. אם חזר ונתגלה והא קמ"ל דאין דיחוי אלל נולת הכי נופרסינן בצבלי:

הלכה ד'. חיה לרבות כל לרבות כל נכונע חיה בין נכונע: ובין מועטת ובין כן בצבלי: יאות אמרין רבנן. דחיה ועוף נכונע בין הרבה או נועט ל"ס חיות הרבה ול"ס חיה ועוף אלל דקשה: מ"ט דר"י. דק"ל יבסה דס חיה ואח"כ ישחט העוף, ומקד פה. הו דבדכ"ב וצבלי בדברי רבנן. חיה ועוף צנוקים אחד כקוי אחד לכולן: סיפא דמתניתא. סיפא דבבב"א נופרס ג"כ טעונא דר"י בא וחברייא פליגינן צפ"י ונילחא דרבנן. דקשה נולא קאמר ונולא חסדרי ליה בדפריך בצבלי. ור' צא נופרס דר"י נולא לא נולא עוף יליף דהיה נכונע ליה לחלק. דלח תינא סליטו חייב עד שיחטט חיה ועוף ציחה. ועיקר חידו קנויך. וה"ל כיון דכתיב חיה או עוף ידעינן לחלק ח"כ דנו"ל ל"ל לומר כך דס כל חמה ואח"כ ואלא רבנן לננונר דלח תינא חבא. דדנו קוצא נכונע דכתיב כי נפש כל צפר דנו וכו', וחברייא קצדין דר"י לחלק נדרו יליף וכו' ננע"י ליה להלכיד כקוי לחיה ולעוף לכל ח' צפוי עליו. ואנורו רבנן דלחלק ח"א

לדעת נדרוהו רק נולא עוף ולריבי לגופא דלח תינא ח"כ עד שיחטט חיה ועוף: ושפך וכמה. ונדלכנניך קסה לשפיה לננונר דבונה שפך יבסה ונדרנדר לכן יבסה ידעינן שגליה צו יותר ונכסח: ואומר רבני ישראל אחרת לכל ישראל וצת"כ יייתי ת"ל כי נפש כל צפר דנו צפצפו חול. ונזה חין רלית, וגם צבלי נקלר והעיקר דכחכא דנדרנניך ל"י נפקת: המיצר. נוי שהוא שריו צנער עד שנקנדיך דעתו: לא מסחברא. הסגרה נותנת דליף מהאי קרל דקתס סיכור הוא שהגיע לשכרותו של לית וקאמר שכיכות ולא ננין שני טיטו דברים או לבר הנוטרפים דעתו של אדם עד שהוא נולד דעתו. כלום ע"י שכרותו: ניהא שחיטה דסיכור לא ישחט אלל כקוי וי"ט: עפר למעלה ולמטה. דעפער נכונע שח"י טעון צעפר: משום ברכה. דאין יכול לומר "לזנו" דליף כזה לא נלמוס דכנות הוא ונת פטור ונחלולת: ביני מתניתא. כן לריך להגיה ונחליתן כסחו הרות ונתגלה. וטעונא דאין דיחוי אלל נולת כדאנורין בצבלי:

משנה: חייב לבמות. ואפי' הדם נפל לתוך הנוס לא אנורין קנא דמקי בטל. דאין דיחוי אלל נולת: ביין. הדם ואין נדרח. הדם ניכר צו: כאילו הוא מים. ואם היה מושל קבוס כזה מן הדם סדס עד כן 27 (ירושלמי עם פי חשה שלמה)

הענייד האם צחוק לדיקת והיינו ירושלמי נופרסת. והנה חלי חוקת חיתרע לה צוה שחכא חציו ואנור ש"י שחא וכן עזי פנים שצדור ואין לנו צחוק לדיקת. אלל כל דנש"ה לא חייסין דודאי חוקה גמורה הוא דאין נמנר חי יותר נשכסים יוס, ואפי' דבשחול נופרס חי הוא. צנופורס ודאי דלח קטלינן ל"י. אלל חי קסה חל קסה ונלן דלולין בחד רובה דילונא לעולם לא חלילין צתר רובה. והא דקטלינן ל"י נשום שאין נמנר חי שגלים יוס, וצדור הוא דלח נמנר הוא. וי"ל דהא דאין נמנר חי ל' יוס הוא דצילדותו לא נודע שחול נמנר, אלל חס צילדותו ירוע שהוא נמנר חי הוא חשבי" שחייב נשחטע הדדרי, ולפיכך אור ד"ח דלחח לנשים או לצענים סנה חק"ה ננצ"ל דבר צעולם ונכחל הנמנרים, והיינו על כרחך נמנרין דלח נספדק. וחייסין שלל יענוא צהן נשפחות, ודאי בדכחכא. וצחא יחא נה דלח ילפינן דלולין צתר רובה נולשת חה לאור רחננא יענה יצא עליה ולחח דילונא לאו אחיו הוא נחציו ופגע צאסת חס בלח צנוקים נולת (דערות חשת אחיך אף צאסת חס נולת) אלל ודאי דהכא ננעס חוקה הענייד האם צחוק לדיקת:

משנה: שחט מאה חיות במקום אחד כסוי אחד לכולן. מאה עופות במקום אחד כסוי אחד לכולן. רבי יהודה אומר שחט חיה יבסנה ואחר כך ישחוט את העוף. שחט ולא בסה וראהו אחר חייב לבמות, כסחו ונתגלה פטור מלבמות, כסחו הרות חייב לבמות: **הלכה ד'.** כתיב חיה או עוף אשר יאכל, חיה לרבות כל משמע בין מרובה ובין מועטת. עוף לרבות כל משמע בין מרובה בין מיעוט מכאן סמכו מאה חיות במקום אחד כסוי אחד לכולן מאה עופות במקום אחד כסוי אחד לכולן. רבי יודן בעא קומי דרבי חנינה יאות אמרין רבנן. מ"ט דרבי יודה. אמר ליה סיפא דמתניתא מפרש טעמא. רבי יהודה אומר שחט חיה יבסה ואחר כך ישחוט את העוף שנאמר חיה או עוף אשר יאכל אמרו לו והלא כבר נאמר כי נפש כל בשור דמו בנפשו הוא. רבי בא וחברייא. רבי בא אמר דלא תיסבר מימר דמו דם כל אחת, וחברייא אמריין דלא תיסבר מימר עד שיהא חיה ועוף בחד: ושפך

לא יבסנו ברגל כמצות בזוית עליו ושפך וכסה מי ששפך הוא מבסחה. לא הקפיד יבסה אחר, ומנין שאף אחרים מוזהרים הרי הוא אומר דמו בנפשו הוא ואומר לבני ישראל רבי אדא דמסריין ורבי זירוקין בשם רבי לעזר המיצר אמר לשחוט המיצר אסור לבמות מה טעם לא מיסתברא בדם מן הדין מריין לכן שמעו נא זאת עניה ושכורת ולא מין מה יין מטריף דעתו דבר נש אף צער מטריף דעתו דבר נש. ניהא שחיטה, כסוי, וכסחו בעפר כתיב ומר רבי זעירא צריך עפר למעלה ולמטה ולית הוא יכול מבוי. רבי חיאי בר בא אמר משום ברכה רבין שנמרח דעתו דבר נש כמיתיה הוא ונעשה פטריין מן המצות. ביני מתניתא כסחו הרות ונתגלה חייב לבמות:

משנה: דם שנתערב במים אם יש בו מראה דם חייב לבמות נתערב ביין רואין אותו כאילו הוא מים נתערב בדם בהמה או

לדעת נדרוהו רק נולא עוף ולריבי לגופא דלח תינא ח"כ עד שיחטט חיה ועוף: ושפך וכמה. ונדלכנניך קסה לשפיה לננונר דבונה שפך יבסה ונדרנדר לכן יבסה ידעינן שגליה צו יותר ונכסח: ואומר רבני ישראל אחרת לכל ישראל וצת"כ יייתי ת"ל כי נפש כל צפר דנו צפצפו חול. ונזה חין רלית, וגם צבלי נקלר והעיקר דכחכא דנדרנניך ל"י נפקת: המיצר. נוי שהוא שריו צנער עד שנקנדיך דעתו: לא מסחברא. הסגרה נותנת דליף מהאי קרל דקתס סיכור הוא שהגיע לשכרותו של לית וקאמר שכיכות ולא ננין שני טיטו דברים או לבר הנוטרפים דעתו של אדם עד שהוא נולד דעתו. כלום ע"י שכרותו: ניהא שחיטה דסיכור לא ישחט אלל כקוי וי"ט: עפר למעלה ולמטה. דעפער נכונע שח"י טעון צעפר: משום ברכה. דאין יכול לומר "לזנו" דליף כזה לא נלמוס דכנות הוא ונת פטור ונחלולת: ביני מתניתא. כן לריך להגיה ונחליתן כסחו הרות ונתגלה. וטעונא דאין דיחוי אלל נולת כדאנורין בצבלי:

משנה: חייב לבמות. ואפי' הדם נפל לתוך הנוס לא אנורין קנא דמקי בטל. דאין דיחוי אלל נולת: ביין. הדם ואין נדרח. הדם ניכר צו: כאילו הוא מים. ואם היה מושל קבוס כזה מן הדם סדס עד כן 27 (ירושלמי עם פי חשה שלמה)

ההפך, הלא בלשון רבים שנוי יחיד ורבים ודאי להלכתא כרבים ונשני דהכא שניא: דידעין דחכמים ר"ש הוא. ויחידאי הוא ונשני דבא"צ קהם כר"נ ה"ל דהתם עיקר ואף על פי דייחידאי הוא חשבי" שגויה בלשון חכמים ונונה שפרבנו דבדרי חק"ס לעיל לאור תונן ר"ס צרבי קהניה צרם הכא רבי הכה ונבואר הענין היעני: בתרייהון. בא"צ ובכוי הדם:

משנה: מאה חיות נופרס בגמרא והיינו קונצטא העצמית כן לומר על הרבה בלשון יחיד דכתיב ויהי לי שור ונמור: ואח"כ ישחט העוף דכתיב חיה או עוף או לחלק הוא ודלח כתיב ועוף. שילטנד כקוי לחיה בלדד ולעוף בלדד. חייב לבמות. להנלות לאו דוקא על הסוכות רק שהוא קודם: חייב לבמות. אם חזר ונתגלה והא קמ"ל דאין דיחוי אלל נולת הכי נופרסינן בצבלי:

הלכה ד'. חיה לרבות כל לרבות כל נכונע חיה בין נכונע: ובין מועטת ובין כן בצבלי: יאות אמרין רבנן. דחיה ועוף נכונע בין הרבה או נועט ל"ס חיות הרבה ול"ס חיה ועוף אלל דקשה: מ"ט דר"י. דק"ל יבסה דס חיה ואח"כ ישחט העוף, ומקד פה. הו דבדכ"ב וצבלי בדברי רבנן. חיה ועוף צנוקים אחד כקוי אחד לכולן: סיפא דמתניתא. סיפא דבבב"א נופרס ג"כ טעונא דר"י בא וחברייא פליגינן צפ"י ונילחא דרבנן. דקשה נולא קאמר ונולא חסדרי ליה בדפריך בצבלי. ור' צא נופרס דר"י נולא לא נולא עוף יליף דהיה נכונע ליה לחלק. דלח תינא סליטו חייב עד שיחטט חיה ועוף ציחה. ועיקר חידו קנויך. וה"ל כיון דכתיב חיה או עוף ידעינן לחלק ח"כ דנו"ל ל"ל לומר כך דס כל חמה ואח"כ ואלא רבנן לננונר דלח תינא חבא. דדנו קוצא נכונע דכתיב כי נפש כל צפר דנו וכו', וחברייא קצדין דר"י לחלק נדרו יליף וכו' ננע"י ליה להלכיד כקוי לחיה ולעוף לכל ח' צפוי עליו. ואנורו רבנן דלחלק ח"א

לדעת נדרוהו רק נולא עוף ולריבי לגופא דלח תינא ח"כ עד שיחטט חיה ועוף: ושפך וכמה. ונדלכנניך קסה לשפיה לננונר דבונה שפך יבסה ונדרנדר לכן יבסה ידעינן שגליה צו יותר ונכסח: ואומר רבני ישראל אחרת לכל ישראל וצת"כ יייתי ת"ל כי נפש כל צפר דנו צפצפו חול. ונזה חין רלית, וגם צבלי נקלר והעיקר דכחכא דנדרנניך ל"י נפקת: המיצר. נוי שהוא שריו צנער עד שנקנדיך דעתו: לא מסחברא. הסגרה נותנת דליף מהאי קרל דקתס סיכור הוא שהגיע לשכרותו של לית וקאמר שכיכות ולא ננין שני טיטו דברים או לבר הנוטרפים דעתו של אדם עד שהוא נולד דעתו. כלום ע"י שכרותו: ניהא שחיטה דסיכור לא ישחט אלל כקוי וי"ט: עפר למעלה ולמטה. דעפער נכונע שח"י טעון צעפר: משום ברכה. דאין יכול לומר "לזנו" דליף כזה לא נלמוס דכנות הוא ונת פטור ונחלולת: ביני מתניתא. כן לריך להגיה ונחליתן כסחו הרות ונתגלה. וטעונא דאין דיחוי אלל נולת כדאנורין בצבלי:

הלכה ה'. תנון תנינן: עיין פקחים פ"ה ה"ח שהיה נהפך נרלות הניס לזם חייז לככות: של החיה והיא ור"י נחייז דזס התנולית חוור ר' יוחנן לא ריבז חומה ר"י חלא לככרת חתא ר' חזקיה זסס ר' יוחנן לא ריבז וכו' וג' זו ודלי נשוכסתא חיל וסני גירכסות נסתרככו יחד והעיקר כדכחא:

ואית ליה לר"י דס נצטל דס: חל דהדצר פטיעל להס"ק דר"י לית ליה דס נצטל דס נשוס דנולכד קלונר פה צנותיתן הנה ק"ל כן ג"כ צפ"ה דזכחים דתנן חתס נחערז דס קדסיס דזס צהנות חולין: רואין חל הפקול כאלו הול נייס, ולס יס צכער כדי להיות צהן נורלה דס כער ולס ללו פקול, ר"י חוונר אין דס נצטל דס: דר"י ר"ה רש"י חוונר: עיין צר"י"ק וגירכחו הול ג' החוקפתא, וצסיס צצלי הול צרייתא דספרא, ועיין חידושי הסכס"ח

ואית ליה לרבי יודה דס מבטל דם, כמה דלית ליה הדא והוא מבטל מינהון בן לית ליה הדא והוא מבטל מינהון, רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי חסדא מתניתא אמרה בן אין לי אלא דם הנפש במהודשין דבר שהוא ראוי להכפרה מנין דם הנפש בחולין, ודם התמצית בין בחולין בין במהודשים תלמוד לומר דם וכל דם שהוא מזכיר כפרה הוא אצל נפש ואצל דם התמצית אינו מזכיר כפרה: דם הניתן ושעל הסבין חייב לככות: טעמא דמתניתין כהדא דתני רבי הושעיא אבי המשנה את דמו וכסה מגיד שכל דמו חייב לככות, ולית הדא פליגא על דרבי חייא דתני רבי חייא רבי שמעון בן גמליאל אומר הואיל ונתבשה דם הנפש פטור מלככות, דרבן שמעון בן גמליאל ודאי פליגי ר' שמואל בר נחמן בשם רבי חנינה לית הלכתא כהדא דתני דבי חייא דרבי שמעון בן גמליאל, דסתמייה דמתניתא פליגי, ולא בן אמר רבי יוסי בי רבי בון בשם רב אחאי הדא דתימר ביחיד אצל יחיד, הא ביחיד אצל רבים לא כדא, רבי יודה כסתמייה סבירי ליה: **במשנה.** כמה מכסין ובמה אין מכסין, מכסין בזבל הדם ובחור הדם בסיד ובחרס' בלבנה ובמנופה שכתשן, אבל אין מכסין לא בזבל הגס ולא בחול הגס, ולא בלבנה ולא במנופה שלא כתשן, ולא יכפה עליו את הכלי, כלל אמר רבן שמעון בן גמליאל דבר שמגדל צמחין מכסין בו ודבר שאינו מגדל צמחין אין מכסין בו:

הלכה ו'. תני רבי ישמעאל בשלשה מקומות הלכה עוקפת את המכרה, ובמקום אחד את המדרש, התורה אמרה בספה והלכה אמרה בכל דבר שהוא בתלוש, התורה אמרה בעפר והלכה אמרה בכל דבר שהוא מגדל צמחין, התורה אמרה במרצע והלכה אמרה אפילו בסול כסון ואפילו בזיכות, ובמקום אחד למדרש דתני רבי ישמעאל וזהו ביום השביעי יגלה את כל שערו כלה, את ראשו ואת זמנו ואת גבות עיניו פרט, כשהוא אומר ואת כל שערו יגלה חור וכלל, כלל ופרט וכלל אין את דין אלא בעין הפרט לומר לך מה הפרט מפורש שהוא מקום כינוס שער ובנראה את כל מקום כינוס שער ובנראה והלכה אמרה יגלהו כדלעת, רבי בון בר חייא

דס אחר לככות: ביחיד אצל רבים, דקס"ד ר"י כנוי פליג על קתויה דלוחיתין, ונשני דלא פליג, וכדפרשנו: **במשנה.** בחריטית, חמיקת חרסין, ח"ט חרונה שנוסין ונוונה כלי חרס: מנופה (בטעמא) של חרס: שאינו מגדל צמחין, וסיד חרסית ולבנה ונוגפה אעפ"י שאין נוגדלין לוחין, ונעיקרל קודם שנגשו לכלי זה או כשתנו ע"י נולכסה היו נוגדלין לוחין, ונכסין צהן: **הלכה ז'.** עוקפת, כנוי צעקיפין הול צל כלונר צע"כ ונולח חל הנקרא נוידי פקוטה: מדרש, ד"ג נודות בספר, וכתב לה ספר כריתות בתלוש, אפי" עלה של זית או לוח: בעפר, נכסין דס חיה ועוק: במרצע, עזר כלל: כינוס שער לאפוקי שצורע ושפסוק ובנראה לאפוקי שער צית הקמי: כדלעת חלק כל גופו וכנוי שהוא בהגלגלת

בתגלחת ראשונה: אות הבא צביון הדם ונלמד שהחלטה הרשע"א וצב"ל הנאמר, והבא נופרש כהר"ף והגאונים עוקפת את הנקרא, הכה היל עוקפת ג"כ את הדרס: דר"י נופרש ויילתא דה"ק ורשע"ג הוא דפליג, ולהירושלמי עפר. דוקא: ולא הורין וידי אחריכא לא וכן הוא בצצצלי האי צרייתא דהו"כ בני הכי ק"ל, דהא דקאונר שכל דענו לית בן. אי אתה דן זה צכלל ופרט דכלל לריקלפרט דכלל חייב לבקות לאפוקי נדרשע"ג אתה ובדפרשנו:

זה אתה נופרשו צביון דרכים

שכופה עליו כלי, או דבר הנותערב

ונצנע וצא הפרט ונופרשו וצאופן

זה אי אתה דן אותו צכלל ופרט:

את שמעית. ש"נ נהא דאונר

ר"י דאפר צכלל עפר: אפרבם

(מראבטער) שכל גבי אצני הרמים:

למצות בסוי הדם, דהוי בני צעפי

או צאפר וצצצלי אונרינן דוכה

לעפר פרה ועפר קיעה, וכסוי

הדם לא חשיב דאיכא רק

הכשר ונזוה ולא הנאה, וס"ס

דינן ק"ל דעיקר הוא הנזוה ולא

הנאה גופנית שכל לו נוכח זה:

בעפר ע"ז ועיר הנדחת. דנזוה

לאו להכות כתנו: שופר שר ע"ז.

והוא של נכרי וקודם ציעול,

דכיון דראוי לצטל לא נייכתת

שיעורא אצל של תקרובות ע"ז

רנ"ל שפשהו דורן לע"ז קי"ל

דאין לו ציעול עולמות, וכיון

דאין לו תקנתא כמותי נייכתת

שיעורא: בלולב. של ע"ז ושל

עיר הנדחת: ולקחתם לכם. על

גוף הלקיחה קפיד קרא דיהא

ונשלכם ונה שאין בן צשופר

על התרועה קפיד קרא ונשלכם

והתרועה וסופר הוא הנותרע לא ילא, אצל עיקר הנזוה הוא השנויעה וכי כלום יס קיל אקור צהנאה צתנויה:

אוף הבא הלכה עוקפת את המדרש.

ובסהו כלל, בעפר פרט כלל ופרט

והלא אין בכלל אלא מה שבפרט.

עפר ולא חורין, והלכה אמרה כל

דבר שמגדל צמחין, אמר רבי אבון

לית בן כלל ופרט דכלל צורכיה לפרט

רבי סימון בשם רבי חניי, מן מן דמר

ר' יוחנן את שמעית, דאפר עפר הוא

לענין בסוי דאמר רבי יוחנן אם

שמעת דבר מרבי לעזר בנו של רבי

יוסי הגלילי נקב אונך באפרבם הוושמע, בזכות שאמר אברהם אבינו

ואנכי עפר ואפר וכו' ישראל למצות בסוי הדם של עפר ואפר: רבי

ירמיה בשם רבי זעירא עפר של ע"ז ושל עיר הנדחת מבסין בו, ותני

רבי חייא בן שופר של ע"ז ושל עיר הנדחת רבי לעזר אומר בשר

תני רבי הושעיה פסול, הכל מודים בלולב שהוא פסול מה בין שופר

מה בין לולב אמר רבי יוסי בלולב *בתיב ולקחתם לכם משלכם ולא

משל איסורי הנזירה ברם הבא יום תרועה יהיה לכם מבל מהוה אמר

ר' לעזר תמן בנופו הוא יוצא, ברם הבא במולו הוא יוצא, כלום יש

קול שאסור בהנזיה:

הדרן עלך פרק בסוי הדם.

ונורה צבילי: צגנורא ווקוי לה לקען דצחלצ של גיד הנשה. וכי כולצו נשום ונקודשין מיתורה דליכא
 שליל קאי ונגמז הנשמה עפ"י ההוספתא וטוהג
 צבילי וחלצו חסור, דזה צד תלי וכל דנשמה תנא
 דנחמיתן קילר דצדק'נו עיקר הרצותא דלפי גידו חסור
 ולריי עיקר הרצותא דלפי חלצו
 נותר וד"ל:

אין תצטחין כחונקין על גיד
 הנשה: גם פה נגמז
 הק"ס על גיד הנשה ועל החלצו
 וגם פה כל כוונת תנא דנחמיתן
 דצדק'נו עיקר הרצותא דלפי על
 גיד הנשה דנחמיתן נשום תרבת
 חכונים ושנונו חפ"י לריעו רק
 ישראל קדושים כהנו צו חסור
 וחפ"ה חסור כחונקים, ועיקר
 רצותא דחכונים דלפי החכונים
 חסר החלצו דזה דלורייתא
 כחונקים:

הרבה א': נכלה חבלי ורוא
 דקאנור גיד לא

כ"ט, חטפ"י כגיד הנשה כנוי
 לאו ונן הסודות הוא, י"ל דצירחל
 חייב נשום ככלה וחי"ב נשום
 טריפתא ועיין פ"ב ה"ו:

אין חסור גיד חייב וכו'
 תינח חסור קיד' לונור

כן הא ודאי דליקור גיד קידס
 ולכן י"ל דליפסא גרס"י אין חסור
 ונקודשין חייב על חסור גיד
 וקנו"ל דחייב, ולי חבל נחייב
 נשום גיד ונשום קדשים דס"ל

י"ס צגידין צנו"ט, ופריך דצדק'נו
 הא צאונת ק"ל דלין חסור חל
 על חסור כדחתן לקען וחינו
 נוסג צענושא וחינו נשום דלא
 חסר חסור גיד וחי"ב על חסור
 טוונאה, ונשמי דלא דרמיו

איסור ממודשין דאי קדס ודאי
 לא חסר חסור גיד וחי"ב על
 נוקדשין, חבל השתא דליקור
 גיד קדס, תנא חסור נוקדשין
 וחי"ב דליקור נוקדשין חסר צו
 כרה וטוור (כנו) שכתבו

המכ"ס ריש פירקן) והא דרמי
 הצבלי ח"ב ונקודשין כוהג צגיד
 נצטעי ליה לא חסר זה פירכא
 דכיון דס"ל לתנא דנחמיתן י"ס
 צגידין צנו"ט היינו דקאנור וטוהג
 צנוקדשין דלס חבלו חייב נשום
 נוקדשין ועוד דלא קאי צד

ונדחה לה לקען לא חסר לנפריך
 עוד י"ל ולקיים הגירסא שפנינו
 דהכא צוולדות קדשים עסקינן
 צצנועי חונן חן קדשים, ואי קשה
 הא קחמי וטוהג צבילי, לא צפי
 לדחוקא

הכחנים צעלין ונחכפרין כן הא צבילתא ושריפתא זו היא חכילתא: תפלוגתא. הא דלונור
 ר' יובי הוא צאונת פלוגתא דר"י וי' לעזר כדפרשנו: מן מן דרא שאר. האי קצא שאלה שנים ולונור ר' יוסה דטוב
 עשה שלא שאל ש"י דר"י ק"ל דלפי קדשי ונחמיתן כדלונורין לעיל: מן ההון דמר. וני הוא אשר יאנור הסיפך
 דצנוקדשין לא דפשיטא הוא ולא חילטך לנחמיתן: ולא שיאכל המזבח. ואיתנחו קדשים שאינם נאכלים כלל כגון
 עולה, ח"י חפ"י על קדשים הנאכלים קאי דלא קרינן צחן לא יאכלו צנ"י, דעיקר הוא הכפרה ותלוי
 צזריקת הדם ותלצים ע"ג נחמיתן יבולין אגן לשאל פ"ז שמי. שאלות חדא טבצי ונחמיתן טיך כנוי חכילה דשריפתא זו
 היא חכילתא וחפ"י עולה, וכ"ס קדשים הנאכלים דהנחמיתן נחשיר לחכילה ואין נוקדשין לונור צנוקדשין לא ועוד
 נחמיתן לחכילות. ע"ג נחמיתן קנו"ל רצותא דליקור חבל. למיכל. נחמיתן חכילה ודאי חבל ודאי דנחמיתן כנוי חכילה נשום
 נוקדשין ונשום גיד, ועיקר דלא נחמיתן גבי חכילה תנן: אין איסור גיד. דלין חסור חל על חסור, ופריך דצדק'נו

גיד הנשה נזהג בארין ובחזין לארין
 בפני הבית ושלא בפני הבית:
 בחולין ובממורדשין, ונזהג בבמהמה ובחיה
 בירך של ימין ובירך של שמאל ואינו
 נזהג בעוף מפני שאין לו כף, ונזהג
 בשליל ר' יהודה אומר אינו נזהג בשליל,
 וחלבו מותר אין הטבחין נאמנים על
 גיד הנשה דברי רבי מאיר והבמים
 אומרים נאמנים עליו ועל החלב:

הרבה א': חד סב שאל את רבי
 יוחנן והא בתיב *על בן

לא יאכלו בני ישראל, אמר ליה ובי ניכר
 אותו האיש שאין לו מוח בקדקדו ולמה
 אמר לו בן בגין דכהני מצות רביי עלון
 ולא אכלי כהני מליקה, נכלה אכלי גיד
 לא כל שבין אלא בגין דכל הני דכתיב
 בני ישראל בני ישראל ולא כהני ולוי,

מליכות העוף מליכותן דו הוא שחיטתן
 אמר רבי חנינה חכים הוא ההון סב דלא
 חכים משאל, נחמיתן חכמים נאכלים
 לכהנים, חדשי מובה, אמר ליה רבי יוסי
 שפיר עבד דלא שאל, מרשאל דרמייתא

שריפתה דו הוא אכילתה, ולא כהני
 מיכלי ובעלין מתכפרין כמו דאת מר
 חבי בן את מר מובה מיכל ובעלין
 מתכפרין, תפלוגתא דרבי יוחנן ורבי לעזר

חד אמר הדר דתימר בחדשי כהנים
 הא קדשי מובה לא בדרא, וחורנה אמר
 לא סוף דבר קדשי כהנים דלא יאכלו
 בתיב, אלא אף חדשי מובה, ולא ידעין

מן מר דא ומן מר דא מן מן דלא שאל
 ההון סב תינייתא את שמעית דרבי
 יוחנן הוא דמר אף קדשי מובה, רבי
 יוסי בי רבי בון בעי קומי דרבי חגי

ונזהג בחולין ובממורדשין, מן ההון דמר
 ממורדשין לא, אמר ליה דלא סברית
 מימר לא יאכלו בני ישראל ולא לא
 יאכל המזבח, אמר ליה יבולין אגן שאל

תריין שאילין, שריפתה דו היא אכילתה
 נחמיתן לחכילות, למיכל, אמר ליה צורכיה
 דלא סברית מימר אין איסור גיד חייב
 על איסור חדשים, ולמה לא סברין מימר
 דלא

צשריפתא חכילה צעלין ונחכפרין ושריפתא זו היא חכילתא: תפלוגתא. הא דלונור
 ר' יובי הוא צאונת פלוגתא דר"י וי' לעזר כדפרשנו: מן מן דרא שאר. האי קצא שאלה שנים ולונור ר' יוסה דטוב
 עשה שלא שאל ש"י דר"י ק"ל דלפי קדשי ונחמיתן כדלונורין לעיל: מן ההון דמר. וני הוא אשר יאנור הסיפך
 דצנוקדשין לא דפשיטא הוא ולא חילטך לנחמיתן: ולא שיאכל המזבח. ואיתנחו קדשים שאינם נאכלים כלל כגון
 עולה, ח"י חפ"י על קדשים הנאכלים קאי דלא קרינן צחן לא יאכלו צנ"י, דעיקר הוא הכפרה ותלוי
 צזריקת הדם ותלצים ע"ג נחמיתן יבולין אגן לשאל פ"ז שמי. שאלות חדא טבצי ונחמיתן טיך כנוי חכילה דשריפתא זו
 היא חכילתא וחפ"י עולה, וכ"ס קדשים הנאכלים דהנחמיתן נחשיר לחכילה ואין נוקדשין לונור צנוקדשין לא ועוד
 נחמיתן לחכילות. ע"ג נחמיתן קנו"ל רצותא דליקור חבל. למיכל. נחמיתן חכילה ודאי חבל ודאי דנחמיתן כנוי חכילה נשום
 נוקדשין ונשום גיד, ועיקר דלא נחמיתן גבי חכילה תנן: אין איסור גיד. דלין חסור חל על חסור, ופריך דצדק'נו

חין

אין ה"ה ק"ל צכל דוכחא דאין איסור חל על איסור ונוסחי:
דלא קדמי דלא נשכחת דאיסור נקודשין קדם לאיסור
גיד, דאי צהקדשו שליל, והא דנופריש קתני ונחוי
צשליל היינו צצן ק' חי ע"י שחיתת אלו דפלוגחא דר"נ
ור"י וסבא צשליל שלח כשחית
אלו, אפי' ק"ל דאיסור גיד
קדם: תמן תנינן, ונשנה נזיר פ"ז
ה"ב: חד סב, ירושלמי, סם
וצנוספה חקן על אלו הכוונות
הנזיר ונגלה על הנות ועל
כזית מן הנות ולכן גאל
הזקן דלחם על כזית ונהנות
ענגלה על הנות כולו לא כ"ס:
את הנפל שאין כזית צכולו:
אבר מן המת, ונושע ונכל ונת
סחא ונושני דלא, דלצר ונן
הנות הוא ונת ונוש, ועל הנות
דקחני היינו שלח קרנו עליו
הגידין ולעפ"י כשהוא שלם ונושע
ונוגלה הנזיר עליו: דביב הוא
ההון סב, ה"פ הלל דלינו שהיה
חכם ואפי"כ לא קדר שאלהו
כהון, דכאשר פהר לו ר"י
שלח הרבשונה דצונת שאין
עליו כזית צצר וניירי ח"כ אין
נוקם לקוש' השניה, דהאי אצר
צנו ונושגנוור ועל הנות דקאנור
היינו צנפל, אצל אי רלח צשכל
השני שאלות, היה נו לקדר
השני תחילה ואם ר"י היה נושני
דצנפל שלח קרנו אצרו צגידין,
לכתי ים ונקום צשכל שאלה
הראשונה דלעפ"י אפסר שם
עליו כזית מן הצצר: תלמודי
דרי, עשו צצונת כן ושלחו שאלה
הראשונה תחילה ופסטי לחן
רצם דצנפל שאין עליו כזית
צצר ופשיטא שלח כהקרנו גידיו
ולא ליטערכו לשלח שאלה השניה
וגרס' בגי' הק"ע, "שאלין קדושייתא
ולא שאלין ישייתא" וכן עיקר
נהיר: את, זכור אתה גופא
דעובדא ור"י צר לחא הוי צנו:
הסם ואין צזה הכחשה דודאי
כן הוא שחא קצא לא שלח
על ונתינת דהכא רק על
צותינת דלחלות דהן הסם
(ריס פ"ב) אלו ונתינת צחל
הנות וכזית מן הנות והקפה
הקצא חני קושית ופי' הפי'
זהק"ע דחוק: עוד מן הדא, ה"פ

ועוד נזה רחם דעל ונתינת דלחלות שלח הסם קצא,
דלצר זה אנור ר"י צעלנו שהיה קצר שאין טוונות
הנפלים דצר תורה ורק ונוה ששניו שחשה שהפילה נפל
יש לה דם עוהר, והוא ונשנה פ"ג דמידה, ש"נ דולד
עונש הוא וטוונותו דלורייתא והסם צלחלות לחוננה הוא דנושע, ואי קאי על דנזיר ונוגלה, עליו ודאי דליכא
לכפוקא כלל דטוונות כיפל דלורייתא, ונוי' אחרי שכבר ידע ר"י דטוונות נפלים דלורייתא שייך חני תרובי דר"י
צנוי סבא, חלל לקושטא דנושע קחנר דנושע שהיה כך היה דעל ונתינת דלחלות שחל: מן מה דמר ר"י, מן הס
דחושני ר"י דנתינת דנזיר וניירי צנפל שלח נקשרו אצרו צגידין ש"נ דלא חיליו צהדדי רק קדשים קדנו והדרת
קוש' הא ק"ל דאין איסור חל על איסור: ר"מ: דהא הוא דק"ל דנוה צשליל, וס"נ דכולה קתנא ר"נ ולעטעני
אזיל דק"ל איסור חל על איסור ולא לריך וניור דצולדו קדשים עסקינן חלל פשוט דק"ל ים צגידין צנו"ץ ואיסור
חל על איסור: באיסור כולל, דכשנוגדה נאסרה צגיד וצברה נותר הקדשה נוסף איסור, ונקודשין, צאיסור כולל
דאיסורא כולל כל הצצר וכולל צנוי הגיד: תני, צתוקפהא ריש פירקן, וצברייתא זו ודאי קשה היא, דנאין צנור
שכלאים וכוי גיד הנשה אינו נוה צזה, ולכן נקשה ר' יודן דלא לריך זה ר"ה צנוי: לא יאכלו בתיב, כל
דצר הנחכל לישרח לא יאכלו ונונו חל גיד הנשה: חלב אסר דהמנא, כלונר דנאין צכונה דצרים שנה
פ"ח 28 (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)

לדחוקא וליוור דצר זה ונחלקתה ר"י ורצנן (כדאנור
דלא קדמי דלא נשכחת דאיסור נקודשין קדם לאיסור
גיד, דאי צהקדשו שליל, והא דנופריש קתני ונחוי
צשליל היינו צצן ק' חי ע"י שחיתת אלו דפלוגחא דר"נ
ור"י וסבא צשליל שלח כשחית
אלו, אפי' ק"ל דאיסור גיד
קדם: תמן תנינן, ונשנה נזיר פ"ז
ה"ב: חד סב, ירושלמי, סם
וצנוספה חקן על אלו הכוונות
הנזיר ונגלה על הנות ועל
כזית מן הנות ולכן גאל
הזקן דלחם על כזית ונהנות
ענגלה על הנות כולו לא כ"ס:
את הנפל שאין כזית צכולו:
אבר מן המת, ונושע ונכל ונת
סחא ונושני דלא, דלצר ונן
הנות הוא ונת ונוש, ועל הנות
דקחני היינו שלח קרנו עליו
הגידין ולעפ"י כשהוא שלם ונושע
ונוגלה הנזיר עליו: דביב הוא
ההון סב, ה"פ הלל דלינו שהיה
חכם ואפי"כ לא קדר שאלהו
כהון, דכאשר פהר לו ר"י
שלח הרבשונה דצונת שאין
עליו כזית צצר וניירי ח"כ אין
נוקם לקוש' השניה, דהאי אצר
צנו ונושגנוור ועל הנות דקאנור
היינו צנפל, אצל אי רלח צשכל
השני שאלות, היה נו לקדר
השני תחילה ואם ר"י היה נושני
דצנפל שלח קרנו אצרו צגידין,
לכתי ים ונקום צשכל שאלה
הראשונה דלעפ"י אפסר שם
עליו כזית מן הצצר: תלמודי
דרי, עשו צצונת כן ושלחו שאלה
הראשונה תחילה ופסטי לחן
רצם דצנפל שאין עליו כזית
צצר ופשיטא שלח כהקרנו גידיו
ולא ליטערכו לשלח שאלה השניה
וגרס' בגי' הק"ע, "שאלין קדושייתא
ולא שאלין ישייתא" וכן עיקר
נהיר: את, זכור אתה גופא
דעובדא ור"י צר לחא הוי צנו:
הסם ואין צזה הכחשה דודאי
כן הוא שחא קצא לא שלח
על ונתינת דהכא רק על
צותינת דלחלות דהן הסם
(ריס פ"ב) אלו ונתינת צחל
הנות וכזית מן הנות והקפה
הקצא חני קושית ופי' הפי'
זהק"ע דחוק: עוד מן הדא, ה"פ

תמן תנינן: עיין צמיר פ"ז
ה"ב דהלשון ונושנה ונוכו
שהוא פה צכונה דצרים, אצל גי'
הק"ע לא גרס' לא הסם ולא הכא
ונושני זה ים לקיים הגירסא,
שחלנו דר"י שאלו שאלה שנים
ואח"כ ילחשונה, דלחם שאלו הראשונה
תחילה כיון ונקום צשכלה השניה
כדנופריש כיון דאין צו כזית צנור
הוא שלח קרנו אצרו חלל דקשה
ח"כ וימי עשו כן להעריא את
רצם חס ה"י צידם לקלה, וי"ל
דאין הדצר צנור כ"כ חלל הקצרה
נושנה, וכאשר שאלו שאלה השני'
ודאי היה הלדק חתם לשלח
הראשונה דלא שנועין כלל ונחא
דנושני ר"י, אצל אי שאלו הראשונה
יאלו אז לשלח עוד השניה
דנושגנר הוא כיון שאין כזית
צצר לא קרנו אצרו ונעפ"י לא
לא לקענן ע"ז והתחכנו לשלח
השניה תחילה ואולי זה היה ג"כ
כונת הקצא דלא רלח לקענן על
קצרה:

מורה הוא צאיסור כולל: עיין צצלי ונחילתן (ק"ל) ותוס'
סם דחכונים היינו ר"ה הגלילי ואיור ק"ל צנוי דצאיסור
כולל צנוי אין איסור חל על איסור ורק צאיסור
כולל
עונש הוא וטוונותו דלורייתא והסם צלחלות לחוננה הוא דנושע, ואי קאי על דנזיר ונוגלה, עליו ודאי דליכא
לכפוקא כלל דטוונות כיפל דלורייתא, ונוי' אחרי שכבר ידע ר"י דטוונות נפלים דלורייתא שייך חני תרובי דר"י
צנוי סבא, חלל לקושטא דנושע קחנר דנושע שהיה כך היה דעל ונתינת דלחלות שחל: מן מה דמר ר"י, מן הס
דחושני ר"י דנתינת דנזיר וניירי צנפל שלח נקשרו אצרו צגידין ש"נ דלא חיליו צהדדי רק קדשים קדנו והדרת
קוש' הא ק"ל דאין איסור חל על איסור: ר"מ: דהא הוא דק"ל דנוה צשליל, וס"נ דכולה קתנא ר"נ ולעטעני
אזיל דק"ל איסור חל על איסור ולא לריך וניור דצולדו קדשים עסקינן חלל פשוט דק"ל ים צגידין צנו"ץ ואיסור
חל על איסור: באיסור כולל, דכשנוגדה נאסרה צגיד וצברה נותר הקדשה נוסף איסור, ונקודשין, צאיסור כולל
דאיסורא כולל כל הצצר וכולל צנוי הגיד: תני, צתוקפהא ריש פירקן, וצברייתא זו ודאי קשה היא, דנאין צנור
שכלאים וכוי גיד הנשה אינו נוה צזה, ולכן נקשה ר' יודן דלא לריך זה ר"ה צנוי: לא יאכלו בתיב, כל
דצר הנחכל לישרח לא יאכלו ונונו חל גיד הנשה: חלב אסר דהמנא, כלונר דנאין צכונה דצרים שנה
פ"ח 28 (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)

כולל וחמור וק"ל להירושלמי כסדרה התיק' דלאו מאסרה תורה צוה הסידה צוה, והוי חנוכה בגיד חמור ואסור ונוסף הוא ודוק:

בגין דכתיב על כף ירך: וצבלי צעי הא חית לו לעוף ועגיל כחל דקחני צונתיתן נחל דאסור רחמנא צזהנה

סכך ירכה ארוך כשל עוף, חבל צעוף א"ל שיהא דוונה ונושם לשל צהונה רק צוה שהוא עגול, ונפשי זה חנוכה צ"ל לא זכר חבל צהונה סכך ירכה ארוך כשל עוף חבל צעוף לא כתב עגול צהונה רק כירך צהונה שיש לו כף, ויש לזה קיימא ונהירושלמי חבל דכל שהוא עגול חף חליו דוונה ונושם אסור ונוכל ונקום חליו לוקה נשאל"כ כללים וכוי דשנים נמי צהונה או חיה ודלי דלוקה נמי. ועיין חידושי הרשב"א:

גיד הנשה של שלמי כהנים: וצבלי חגי' של שלמים

וכתב רש"י ז"ל דגריס"ה שחלה ואם דשלים נאכלין בכל העיר ומה שזכר צהורה ח"ל ונחום חזה ושוק של כהנים שחבלו צהורה והתוס' כתבו דשלים של כהנים קלומר, ופה נופרס כן כהתוס' חבל אפסר לפרס ג"כ כרש"י: ארץ ל' נולת שעתידין צ"י נה לקבל. עיין צבלי ונחלתן דגריס"ה חלו שלמים נולת שקבלו עליהם צ"י נה, ופירש"י לא נהפך, ונחמיה קילף, וצאנות צ"ל הגירסא בנוי שהוא פה ועל גבול קאי שקבלו ולא יסמורו: פסקא

שעירה והלך לסוכות. אמר רבי הילא לא מצינו שהלך יעקב אבינו לשעיר, רבי יודן בר פזי אף הוא לעתיד לבא אמר ליה דכתיב *ועלו מושיעים בחר ציון לשפוט את הר עשו: *וישקלו את שכרי שלשים בסף ר' הונא בשם רב אלו שלשים מצות שעתידין בני נח לקבל עליהן ולית הן מקיימין אלא חלק מעשר ורבנן אמרין אלו שלשים צדיקים שאין העולם חסר מהן, כדמר ר' נחמן בשם רבי מנא אין העולם יכול להיות פחות משלשים צדיקים כאברהם אבינו ומה מעם ואברהם היה יהיה, והיה מניין שלשים פעמים שרובן בבבל ומיעוטן בארץ ישראל, ופעמים שרובן בארץ ישראל ומיעוטן בבבל, ברם סימן יפה לעולם בשעה שרובן בארץ ישראל, רבי בון בשם רבי מנא אין העולם כול להיות פחות מארבעים וחמשה צדיקים דכתיב *חומר שעורים ותתן שעורים שלשים בארץ ישראל דכתיב וישקלו את שכרי שלשים בסף סימן רע לעולם בשעה ששלשים בבבל דכתיב *ואקחה שלשים הבקא

חיותו יער נשאל"כ חלו העמים שצונתו ולפי צונתו זה שרחוקים מכל עול ונחמה ונדרקים צונותם היסר והלך הן ונלד דהס דת תורני ונוקרי והן ונלד חוקי הנולכות והנושכל המוקדדים עפ"י היסר והלך צבכל והגין ודלי דאין חילוק כלל צין ישראל לחלו"ע, רק ונלד קיום התורה והמלות שנתן ה' צ"ה צענו ישראל צבי: ישראל מלמעלה צעלים הולך צל רחש, וצירידה ונלחרי: לא ישיח אפי' צנוקים יסור: ירחיב לו את הררי, ונחג' דהבא נשנע, דירחי צו הדרך, ויפליגוהו שני דברים הם ירחיב היינו שילחש שהולך על דרך זה עשרה פרסאות וצאנו חיו הולך רק ג' והיכי דלא אפשר יפליגו יחור שהולך למקום זה וצאנו לא יולך רק למקום אחר והיינו היכי דאיכא פרסה דרכים: לא מצינו. שהלך יעקב ואל"כ הוי סקר ונוש, דצבכל ירחיב לו עכ"פ דדרך זה הלך חבל הפליג אותו ולא הלך כלל ואמר שלל הפליג אותו רק כוונתו היה לעמיד לזה, ולדין ודלי דוותר נפשי חסכת: שלשים בסף. חזני נה דרש שהצניחו להקצ"ה לקיים ל' נולת ולא קיימו רק חלק העשרה כדחנרינן צצבלי שאין כותצין כתוצה לזכרים, ואין שולקין צצר ונת צנוקלין ונכצדין חת התורה: ורבנן אמרין. דקרא צצבי כתיב שנתנו להקצ"ה ל' לדיקים צצכרו כדי שיסמור לאלו וירעה אותם וכן צכל דור: היה יהיה עוללות ויה" צגנמרי ל' שרובן בארץ. צצר פרשנו שהת"ח הלכו לצבלי רק נפשי הלחץ והדחק ונפשי גזירת הנולכות על שקידת התורה וקוי הנולת וכאשר הת"ח והלדיק" צלי הוה, קיען קוצ הוא, שהוה לכן נעול הקצא שעברו צהס הצוואים: חומר ולתך. חומר שלמים קאין ולתך ט"ו: ואקחה שלשים. וכו' צצבלי דרש וזה ששלים צלי ואפשר שה"כ ה"פ חל

חובבי

בית דין פתרון כר"נ וכר"י. עיין צבלי ונכילתה, ועיין ר"ן והש"ס ז"ל והיזאל ונחשקליא ועריא הוא להלכה כר"נ ור"י ששם דינין חלוקין, הגיד בגווניו דלורייתא וחטייתו דרבנן, ושנונו ישראל קדושים נהגו בו היתר ולפי זה דליתא קנון ס"ל לר' יודה כן, ולר"נ שנונו גופא חסור דרבנן ושפיר אתא לפסק הלכה כר"י, דר"נ ור"י הלכה כר"י עוד יס לונו דהש"ס הכא לא פליגי וקדעתי לזקוני כר"נ כו"י ה"פ, וחוקר שנונו חיינו נורבנן והוא נה שפול עם השופי וגיד חטייתו כו"י דרבנן אכל שנונו רק נה שנגדו חסור צדיק והשאר ישראל קדושים נהגו צו חסור וזהו כשיעור רש"י ז"ל: **משנה** שולח אדם ירך: פירשו ירך שליטה נשנוע, וכבר הקשה הרשב"א ז"ל דהא צחוקפתא דווייני כו"י צחוקה ואפ"ה קרי ירך, ופי' נפני שנוקונו כיבר נודייק הצבלי דע"כ איירי צשליטה והכא אנרינן דכל שאין נחוקה בדונחתי ענחי לונוכר צנוקולין צנוקל קטן וגדול ירך הוא והיינו כדכתיב רש"י ז"ל דצלוף זה אפי' נחוק נשנוע, ונקונו כיבר, עוד הקשה הרשב"א ז"ל דאם עיקר השם הכא שנו ינוכר לישראל והוא יאכל צגידה נ"ט לא קתני האי דינא צשולח ירך לחצירו כדלקנן צחוקפתא ותיזין דלישראל ודאי חסור דאיכא לפני עור, וקו"ל דאפי' לכברי דאיכא רק לפני דלפני ג"כ חסור, והר"ן כתב דהא גופא קו"ל דאפי' שנו יחזור וינוכר כו"י חייסין ואפ"ר לונוכר צכוכה שחיינו כוכה הרשב"א ולפנינו נוצאר טענה צקנון דלא תינא דג"ה חסור צהנא והוא כהרנב"ס ז"ל:

הלכה ב' ואלן תנא ר"י הרנב"ס צפ"ח ונחלכות נ"א ועיין צר"א שם צבלי צס חכמי לונויל, ונפורש כאן דקתנא דנתניתין ר"י הוא, ונפורש כח צהלכה ט"ו דאפילו לר' אצהו נותר צהנא, דנחפר צחורה צצנ"פ שהוא נותר כדרך שפרט כך הסתוב צצלה וחל צחורה צצכח ועיין כ"ו ס:

כתב הרשב"ד ז"ל, ונרנפליגין צין שליטה לחסור יס ללונוכר ונקר את הצבר ואלן נבירין אותו או לא, ואלן כאן צקי וי שיכול לצדוק אחרי, דהצבר צחוקת הסר הוא, דודאי צקי הוא ועוד נקר דאי לא כן האכל, לא האכלה, לא יאכל אחד חסור אכילה ואחד חסור אכילה נשנוע, היינו היכי שלא פרט כך הכחוצ נפורש שהוא נותר צהנא כו"י חלצ ונכלה או צחורה צצנ"פ כו"י גיד הצנה: בעכ"ה היא מתניתא, דשולח, דלונאי כיח שנו יקח, ונונו הישראל, ישראל הקונה נ"י עכ"ה ודאי צדק שנו לא חתך ישראל השולח את ג"ה כיון דצצלי עכ"ה שח, ולחאי צנ"י פשיטא לן דצחוקה הוא דליתאנר דידך שלם שהכל רואים שלא נחסך ונונו הגיד ודאי שולח חלצ דרצותא הוא דלך חסוכה שולה, אכל צישראל דקוונך עליו חסוכה לא, ופריך פשיטא: דרעכ"ה תנן, ודאי דוקא הוא ונשני ד"ל דהא קו"ל דאפי' לעכ"ה נותר לשלוח ואלן חסור צהנא, אכל ה"ה ישראל ואפי' חסוכה: בשלימה היא מתניתא, להאי צנ"י פשוט דל"ש ישראל ול"ש עכ"ה חלצ דנשני לן אי שלימה דוקא

הלכה ב' ואלן תנא ר"י הרנב"ס צפ"ח ונחלכות נ"א ועיין צר"א שם צבלי צס חכמי לונויל, ונפורש כאן דקתנא דנתניתין ר"י הוא, ונפורש כח צהלכה ט"ו דאפילו לר' אצהו נותר צהנא, דנחפר צחורה צצנ"פ שהוא נותר כדרך שפרט כך הסתוב צצלה וחל צחורה צצכח ועיין כ"ו ס:

כתב הרשב"ד ז"ל, ונרנפליגין צין שליטה לחסור יס ללונוכר ונקר את הצבר ואלן נבירין אותו או לא, ואלן כאן צקי וי שיכול לצדוק אחרי, דהצבר צחוקת הסר הוא, דודאי צקי הוא ועוד נקר דאי לא כן האכל, לא האכלה, לא יאכל אחד חסור אכילה ואחד חסור אכילה נשנוע, היינו היכי שלא פרט כך הכחוצ נפורש שהוא נותר צהנא כו"י חלצ ונכלה או צחורה צצנ"פ כו"י גיד הצנה: בעכ"ה היא מתניתא, דשולח, דלונאי כיח שנו יקח, ונונו הישראל, ישראל הקונה נ"י עכ"ה ודאי צדק שנו לא חתך ישראל השולח את ג"ה כיון דצצלי עכ"ה שח, ולחאי צנ"י פשיטא לן דצחוקה הוא דליתאנר דידך שלם שהכל רואים שלא נחסך ונונו הגיד ודאי שולח חלצ דרצותא הוא דלך חסוכה שולה, אכל צישראל דקוונך עליו חסוכה לא, ופריך פשיטא: דרעכ"ה תנן, ודאי דוקא הוא ונשני ד"ל דהא קו"ל דאפי' לעכ"ה נותר לשלוח ואלן חסור צהנא, אכל ה"ה ישראל ואפי' חסוכה: בשלימה היא מתניתא, להאי צנ"י פשוט דל"ש ישראל ול"ש עכ"ה חלצ דנשני לן אי שלימה דוקא

אל

או אפי' חתוכה, ואפי' לישראל ועשנו דק"ד דנוטר לנוכר ירך חתוכה וגיד הנשה בחתוכה, ודלוי הנוקבל יצדוק ויחתוך את הגיד: אי"כ ק"ל דדוקא דעכו"ם ה"א ונתינתא ונצני ליה אי חתוכ' ננוי או חתוכה לא חל צישראל פשיעא שחתוכה לא:

דל"ל לזה רק קתם ירך שאין הגיד ניכר בו בחזקת היתר הוא ואין נרמזין לצקי לכן ל"ה הש"ס לומר דעכו"ם לא יקנווך כלל עד לנזיק דעכו"ם ננוי חתוכה לא ובספרת הראש"ד ז"ל:

דבר טעוה: ע"י שגויב דעתו ואפי' דעת עכו"ם חסור

ואעפ"י דטעם הראשון טעוה רבה הוא נקיט ג"כ טעם דגניצת דעת, דלחלו טעם הראשון צנוקים שאין נוכרין לא ש"ך כלל דלא יקנה חסרלא וזה, חלל גניצת דעת ש"ך לעולם ונש"ה בחזקתא גרסינן ד"ל וכו' וה"פ דבר אחר דלעולם אין נוכרין להם ואפילו צנוקים שאין נוכרין דלסוד לגיבז דעתו:

אית תניי תני נוכרין: כבר פירשו זאת הר"ן והרשב"א

ז"ל דכל הקוגיל דנצחי וצנוקילין ישראל גיירי ונולד שורת הדין נותר ליקח וזהו וסולך ואיכב ואינו חושש אף נשום נציבות וטריפות שצחיהם דנועוה דלא שכיח הוא, וזה"ש אי"כ ננוי חסרלא ש"ל יוכרנו לו צפני ישראל, ה"א חס"י ש"ל צפני ישראל ננוי חסרלא ישראל ליקח וזהו, ז"ל דצפני ישראל קנוך דעתו כדלוגרין צצלי דאפי' צנוקים שאין נוכרין ואין ישראל לוקח ונן הגוי חס"י צפני ישראל חסור וחוששין שמה יקנוך ישראל ע"ז ויקח ונוטר חלל צירושלני לקנוך והוא מוצא צקלים, פ"ז ופורס וכן שראו אותו יולא ונוקולין של ישראל, ודלוי הוא דנוצחו חסור, ונש"ה קתני בחזקתא וצצד ש"ל יוכרנו צפני ישראל, חלל צצנוקילין ודלוי לכ"ע הסר גמור הוא, ויולא וזה לנו חומרה שחסור לנוכר נצלות וטריפות לכבדים, ונפשי הפסד ונוון הקילו להכריז, כי נצלה וטרפה ונלוי היום צנוקילין, ואחר היום חסור לקנות וזהו נבשר הימים חזר הדין שחסור לנוכר ויותר לקנות, ואי חסרני טריפה חלל צע"צ הפסדו כיון דלא חסרני היום, וצציל הפסד קנו של צע"צ ודלא שכיח לא תקנו להכריז וצנוקים שאין נוכרין, והיינו ננוי נשום הפסד ונוון דלוי יכריזו לא ירלו לקנות וישראל ועוד

בדא ירך תנן, כל דלא חתכו כדחתכי מבחיי ירך קרי ליה, אמר להו תרייהון בעין נשמעינהו מן הדא דתנא רבי חייא הלוקח ירך מחותבת מן הטבח אין צריך להפריש ממנו את גיד הנשה, שלימה צריך להפריש ממנו את גיד הנשה, המוכר והשולח ירך מחותבת לגוי א"צ להפריש ממנו את גיד הנשה ובלבד שלא ימכרו לו בפני ישראל מפני שחוזר ולוקחו ממנו ומשום שני דברים אמרו אין מוכרין בשר טרפות ונבלות לגוי מפני שחוזר ומאבילין לישראל, ומפני שאין מאבילין את האדם דבר טעות, הווין סברין מימר מחותבת וכל שבן שלימה, הוי לא שנייא היא ישראל לא שנייא היא גוי לא שנייא היא שלימה לא שנייא היא מחותבת, צורכיה לדמתניתין וצורכיה לדרבי חייא צורכיה לדמתניתין שולח אדם לגוי דלא סברין מימר גיד הנשה אסור בהנייה, צורכיה לדרבי חייא ירך מחותבת מן הטבח דלא סברין מימר ישראל הוא דאסור הא בגוי אוק בפני ישראל מותר, הוי צורכיה לדמתניתין וצורכיה לדרבי חייא, רבי יוסי בי רבי בון כיני לדרבי חייא מפני שחוזר ולוקח ממנו מה טעם, דאין מוכרין בשר נבלות וטרפות לגוי מפני שני דברים, רבנן דקסריין בעין קומו דרבי אבהו חיותי דאישרפי בבי מבחיי מה עבדין בהן לרבי חייא, אין תימר מוכרין לגוי ולעכו"ם איסורא הוא, אין תימר משליך לכלבין התורה חסה על ממונם של ישראל, מעתה הני חתיכי דטריפה מה נן עבדין בהון, להפסד מרובה חסה להפסד מועט לא חסה, אמר לון את מצריך כרוז, אית תניי תני אין מכריזין מן דמר מכריזין לוקחין מהן ומן דמר אין מכריזין אין לוקחין מהן ותני כן אין מוכרין ביצת טריפה אלא אם כן טרופה בקערה לפיכך אין לוקחין מהן ביצת טרופות, אמר רבי אבא מרי אחוי דרבי יוסי מתנתא במקום שמכריזין ולא אכרוזו בהם במקום שאין מכריזין במקום שמכריזין ואכרוזו לא בדא, תני לא יסרב אדם בחברו

ירך תני, וירך שלימה ונשונה, ולקנוך בחזקתא הג' לפנינו ירך וחתוכת ונחה ג"כ נשונה דקתם ירך שלימה הוא: כדחתכי מבחי, חתיכות חתיכות קטנות וגדולות: תרייהון בעין, נפשוט נחלחל צרייתא בחזקתא, ונבילתא: א"צ להפריש וא"כ חסור לנוכר לו וחתוכת וגיד הנשה בחתוכה, דלא צהה תלי, אי אין רשאי לנוכר ולשלות ח"ל להפריש הנוקבל או הלוקח ואי רשאי אז חסור על הלוקח והנוקבל להפריש: בפני ישראל, חלל כשהוא נוכר צפני ישראל צריך להפריש ונוטר ג"ה וצצרו לומר דשלימה כ"ס הוא חלול דלחן חילוק כלל צין ישראל לעכו"ם: לא שנייא היא שלימה: כלומר צין צשלימה וצין בחתוכה אין נפ"ו כלל צין ישראל לעכו"ם כדנפרס שאין נוכרין להם כלל וע"ז לוקחין וכן דידוע דצצר כשר הוא וחתוכה לא ואפי"ה רק צפני ישראל, חלל ש"ל צפני ישראל וזהו דנוקחם צצר בכרי לא יקנה ישראל: אי בפני ישראל מותר, דישראל הקונה ונן הגוי לא קנוך על המוכר אעפ"י שידוע שהמוכר או השולח ישראל הוא: כיני לדרבי דל"כ קשיא נצלות וטריפות וזהו דבר שמייהו חלל נתינת טעם הוא: חיותי דאישרפי, חסא דקתני אין נוכרין להם נצני לחו דל"כ אי חסרפח צהונה ונא נצצד דלמוכר חסורא הוא ולהפסד התורה חסה על ונוון של ישראל, לכלבין, ליסנח דקרא נקיט טריפה לא תחלו לכבד תשליכו חות: מעתה דל"ל להפסד ונ"י נצני לך אי חסרפי כל הצהונה, תצני לך ננוי על חתיכות צצר וחלל שאין נחללין ולעולאכס ג"כ לא יללימו: הפסד מרובה, צהונה שלימה, נש"ה חתיכות הפסד ונועט הוא, ואע"ג דלפעמים נצחכה דלטרפי צצית ע"י צצ"ח וכדוהו וזהו ננוי הפסד גדול דבר דלא שכיח הוא ולא חששו לזה: את מצריבין כרוז, להכריז צציר שהיום נטרפה צהונה ואחר היום חסור ליקח ונחכרי כדלוגרין צצלי מכריזין, נשום הפסד ונוון של ישראל אין מכריזין להם נוכרין לא אחר היום לקנות ואע"ג דחסור לגיבז דעתו של עכו"ם, כיון שאינו נוכר לו בחזקת שמועה וכשרה, חסרה לוקחין, דהא צהה תלי וכדפרסנו ונ"ד אין נוכרין רק נוכרין להו צצר טריפה ונצלה אין לוקחין וזהו: ותני כן, בחזקתא פ"ג ונוצח צצ"ס סס וסס פרסנו: שמכריזין ולא אכרוזו שנוקחין וזהו חתוכה לא שנה יקנה ונונו ישראל: לא בדא, ואפי' חתוכה ננוי דלחן חוששין לשנול ינוכר לישראל: תני, חוספתא צ"ק וצ"צ צציו לון וגם צירושלני דננ"י וע"ז הגירסאות שונות עיין סס וטעמא דכלהו לומר פעם ושתים ודלוי מותר וחלצה כון הוא לעשות כן כדי לכבדו: לא יפיר צו יותר ודלוי, חלל

זעור ונקום הפקד ונוון של צע"ג ג"כ, ואעפ"י שהא לא דלית הוא רהוץ. אפי' סביה כ"כ ושיחא הפקד גדול, ונ"ע תקנו יותר טוב שלא כבודו, והוא חוננו לו להכריח, ושלל לקנות ונהן, ורוחנו נוח שנותר לנוכח פנוי לפי כבודו צוית להן, ונקיט האי כלל דכל זמן שנותר לנוכח חקור ליקח ובירושלים, נהגו להפיק: פילכיה, כלומר נטפחתו נולד יונין ללד שנאל, וידעו ניי שנתאחרו ללד שכבר נוללו כל הנוקמות ולא נכנסו, וכ"ז שהנעפחת חלוי נכנסו, ועשו זאת כדי שלא לזייס המאחרים ללד, כן פ"י הפ"ט ועיקר: מכורות להנווני, והוא קצר שלכבודו פתוחה, וצאמה כבר נוכרה היל ולית בלן הפקד כלל: צבועין, וחסרה, והוא קצר שהיל נולל ושלכבודו נשה כן וצאמה לא נשה רק כדי שלא יראה שהיל החלי נוללה והחלי חסרה: מענת חנם, גונז דעתו: ומתו גוים, כלומר ונחשקין צהן וכדי גוים, שהנה צנוקס חלוד: יום משתה נהו ליסא וליהן צנחן, ח"כ אלצקרו קאי נ"י חייבין שנה ישא ויתן עמו: אילולי רבי בא, שאמר צרייתא דר"ח שאקור היינו נותרין אפי' ע"ז שלהן נפשי דרכי שלום, ונחשקרייתא חו רואין שלא לכל דבר התירו נפשי דרכי שלום: שרחקנו מהם, וודאי אין רחוי להתקדש יותר נודי צנוקס קיש חשם נדוד ע"ז: תמן תנינן, שקלים פ"ז ה"צ דתני צונתיתן שס צטר שנואל צעורה צארים עולות ומחיתות חלאל, וצירושלים זכאי שלמים, אלל נולל צצולין, צמח ערי ישראל: אברים נבלות שכן דרך הנבלה למחכה לצארים ולהשליכה לכלבים: החיבות קטנות שדרכן לחסך לקדירה או לנוכרה הרי הן נותרת: ובשעת הרגל צע"י שהצטר נרוצה, ונשלח צארים חזרים חף הן נותרת: ולוקין עליהם כנבלה נונק, דלא תינאל רק צאכילה חקורין: לא ממש, שנותרין ג"כ לאכול דלסון נותר, לא שייך צעורה נוסם כצילה, כן נבלות נונק קאמור: בשר מחרוזות קסודות זה צזה שנואל צעורה של חולין הוא דלין עושין כן לצטר קודם: נתחלפו לו שלקה צטר צאמה נהן ואינו יודע חס: נחשקרה, או מן המוכרה נבלות: חושש, דכל קצוע כנוחלה על נחלה וחושש על הכשרה, ואי קשיא מאי נפ"מ הא צאכילה חקורה י"ל דלין נמינאלין את הצטר צידים ח"כ לענין מלקות צ"ד חוששין לשחומה ואין לוקין אוחו: אחר הרוב, והיו נבלה ד"ו חושש, לחנות דנבלה והצטר חקור צאכילה, וצנואל חקורין: והן

כחברו לארחו בשעה שהוא יודע בו שאינו רוצה, ולא ירבה לו בתקרובות בשעה שיודע בו שאינו מבקש, מהו בתקרובות ידע דלית הוא רחין והוא מטריח עליו רחון בזויי חורני, ובירושלים הוה מהפכין פילכיה דשמאלא לימיניה, ולא ישלח לו חביות יין מכורות להנווני מפני שהוא בטוענו מענת חנם, וכן אין מוליכין לבית האבל בכלי זכיות צבועין מפני שהוא בטוענו מענת חנם, תני עיר שיש בה גוים וישראל הגבאיים גובין משל ישראל ומשל גוים ומפרנסין עניי ישראל ועניי גוים מפני דרכי שלום, מבקרין חולי ישראל וחולי גוים, וקוברין מתי ישראל ומתי גוים ומנחמין אבלי ישראל ואבלי גוים, ומבניסין בלי ישראל וכלי גוים מפני דרכי שלום, גירדאי שאלון לרבי אימי יום משתה של גוים מהו סבר מישרי להון מן הדא מפני דרכי שלום, אמר לון רבי בא כך תני רבי חייא יום משתה של גוים אסור, אמר רבי אימי אילולי רבי בא היה לנו להתיר ע"ז שלהן ברוך המקום שרחקנו מהן: תמן תנינן נמצא בגבולין איברים נבלות והתיבות מותרת ובשעת הרגל שהבשר מרובה אף איברים מותרת, רבי קריספה בשם רבי יוסי ברבי חנינה איברים נבלות ולומין עליהם משום נבלה אמרו לו מתניתא אמרה כן איברים נבלות והתיבות מותרות כמה דאת מר התיבות מותרת ממש, דכוותיה אברים נבלות ממש ולומין עליהם משום נבלה, רבי הילא בשם רבי יוסי ברבי חנינה בשר מחרוזות מותר שאין עושין בשר הקדש מחרוזות: תשע חניות מוכרות בשר נבלה ואחת בשר שחומה נתחלפו לו הרי זה חושש ולנמצא חולכין אחר הרוב, תשע חניות מוכרות בשר שחומה ואחת בשר נבלה נתחלפו לו הרי זה חושש, ולנמצא חולכין אחר הרוב, אמר רבי יוחנן הנמצא ביד גוי נמצא בפלטייא, רבי לעזר בי רבי חגיי הו מסמך לרבי חמא המיין לחד ארמי מקמע מן סוסייה ומפיק לברא, אמרין הא אזלי הדא דמר רבי יוחנן הנמצא ביד גוי נמצא בפלטייא, אמר ליה רבי מנא כן הוא דמר רבי יוסי ברבי

זעור ונקום הפקד ונוון של צע"ג ג"כ, ואעפ"י שהא לא דלית הוא רהוץ. אפי' סביה כ"כ ושיחא הפקד גדול, ונ"ע תקנו יותר טוב שלא כבודו, והוא חוננו לו להכריח, ושלל לקנות ונהן, ורוחנו נוח שנותר לנוכח פנוי לפי כבודו צוית להן, ונקיט האי כלל דכל זמן שנותר לנוכח חקור ליקח ובירושלים, נהגו להפיק: פילכיה, כלומר נטפחתו נולד יונין ללד שנאל, וידעו ניי שנתאחרו ללד שכבר נוללו כל הנוקמות ולא נכנסו, וכ"ז שהנעפחת חלוי נכנסו, ועשו זאת כדי שלא לזייס המאחרים ללד, כן פ"י הפ"ט ועיקר: מכורות להנווני, והוא קצר שלכבודו פתוחה, וצאמה כבר נוכרה היל ולית בלן הפקד כלל: צבועין, וחסרה, והוא קצר שהיל נולל ושלכבודו נשה כן וצאמה לא נשה רק כדי שלא יראה שהיל החלי נוללה והחלי חסרה: מענת חנם, גונז דעתו: ומתו גוים, כלומר ונחשקין צהן וכדי גוים, שהנה צנוקס חלוד: יום משתה נהו ליסא וליהן צנחן, ח"כ אלצקרו קאי נ"י חייבין שנה ישא ויתן עמו: אילולי רבי בא, שאמר צרייתא דר"ח שאקור היינו נותרין אפי' ע"ז שלהן נפשי דרכי שלום, ונחשקרייתא חו רואין שלא לכל דבר התירו נפשי דרכי שלום: שרחקנו מהם, וודאי אין רחוי להתקדש יותר נודי צנוקס קיש חשם נדוד ע"ז: תמן תנינן, שקלים פ"ז ה"צ דתני צונתיתן שס צטר שנואל צעורה צארים עולות ומחיתות חלאל, וצירושלים זכאי שלמים, אלל נולל צצולין, צמח ערי ישראל: אברים נבלות שכן דרך הנבלה למחכה לצארים ולהשליכה לכלבים: החיבות קטנות שדרכן לחסך לקדירה או לנוכרה הרי הן נותרת: ובשעת הרגל צע"י שהצטר נרוצה, ונשלח צארים חזרים חף הן נותרת: ולוקין עליהם כנבלה נונק, דלא תינאל רק צאכילה חקורין: לא ממש, שנותרין ג"כ לאכול דלסון נותר, לא שייך צעורה נוסם כצילה, כן נבלות נונק קאמור: בשר מחרוזות קסודות זה צזה שנואל צעורה של חולין הוא דלין עושין כן לצטר קודם: נתחלפו לו שלקה צטר צאמה נהן ואינו יודע חס: נחשקרה, או מן המוכרה נבלות: חושש, דכל קצוע כנוחלה על נחלה וחושש על הכשרה, ואי קשיא מאי נפ"מ הא צאכילה חקורה י"ל דלין נמינאלין את הצטר צידים ח"כ לענין מלקות צ"ד חוששין לשחומה ואין לוקין אוחו: אחר הרוב, והיו נבלה ד"ו חושש, לחנות דנבלה והצטר חקור צאכילה, וצנואל חקורין: והן

מהו צתקרובות וכו', הגידקאות פה וצדנולי פ"ד וע"ז פ"ה נקומות וגם חקר צצא שלונה צכל אחד ועיין תוספתא פ"ז דצ"ק: **התיבות** נותרת לא נונק, ואפי' פשיעה הוא דאם רק צאכילה חקורות הוי לו נותני חקורות, ואדכרה צצצלי חקורין דאם דחתיבות נותרת הוא לרצ ונותרת נוסם נבלה וצאכילה חקורות, וצאצרים ודאי דנצלות נונק הן ואעפ"י שלסון נותרת נונק נותרת צאכילה נוני לפרושא נוני נותרת נקום נבלה, אלל ליסאל דנצלות ודאי נשונק, נבלות נונק, וי"ל דה"ל שלא לנשנות נפ"מ צין חצרים לחתיבות, הייתי חוננו או שנצלות ללא דוקא או שהלי חתיבות נותרת היינו נותרת נוסם נבלה וצאכילה חקורה וס"ל להצצלי ברצ דנצלות ליכא לנינויר דהוי פירושא רק צאכילה חקורות, דליכ חקורות הוי ליה לנינויר, אלל נותרת חן פ"י צאכילה רק נקום נבלה, וזהירושלמי וכלוי צצצלי, הא גופא קנ"ל דלא תינאל כיון דנותרין היינו חף צאכילה, ח"כ נבלות ללא דוקא וחסקרה נותנת דעכ"פ ספיקא הוא ואין לוקין על הספק, קנ"ל דנבלה נונק קאמור והיינו דנציה רחיה מונתיתן דנדקחתי צאצרים נבלות, וצחתיבות, ונותרין דוקא הוא, דלוקין עליהן, וצחתיבות חף צאכילה נותרת, והדנוצ"ס ז"ל פסק דלין לוקין כיון דספיקא הוא ולי"ע:

דרי זה חושש: בתצו המוקי ז"ל דלא נוקרי קצוע רק כשהיה חקור ידע קודם שלקה הצטר, אלל חס לא נודע חקור רק אחר שכבר לקח נעסם קצוע לא חקורין, למפרע קצוע הוא וכנוחלה על נחלה, דדין קצוע חידוש הוא ואין לך צו אלל חידושו צצצד דהיינו נשנעשה קצוע אלל לא למפרע, עוד כתבו דהא דנצנאל חלך אחר הרוב, היינו צעאל רחינו פורש מן הקצוע, אלל רחינו פורש מן הקצוע

כל דפרש נרוצה פריש ונותר: בפלטיא, צנוק העיר, ואם רוצ נצחי ונוקולין ישראל נותר, ולהיעוד חקור: חמין לחד ארמי חו לרוני אחד שמתך צטר סק נה וילל לשוק לנוכח: הא אזלי, נה דאמור ר"י דאליין צהר רובה

רצוה חשפי' שהצטר צציתו ואכן
הוא נוולא עציתו נצטר כצלה שלו : שראו אותו להכבד
יולא מוקולין ישרא וצטר צידו ולא חף ונה שנוולא צציתו
והוא ודלי הוא נחה הצטר כשר סקנה צמקולין:
קופד: הוא צטר כצו רלוי
לכחכצד צו ונפני סהיה להעצה
קפידא עליו לא רלע ליתן לו
ולכן סלה זה חלש גוי סיקח
הוא עצורו : ולא נסבית בע"כ
וונה הועיל תערוונתך והלא ע"כ
בתתה לי ולהכעיקו נחכין
שהחכס לאכל ונן הצטר נגד
רלונו וצאונת נהן לו הטצה צטר
כצלה שצטר סהגוי עצור עלונו
הוא קונה כנוצור צצכלי דעציר
תרי וחד כטרפה וכצלה דקאונר
לאו דוקא ח"כ כטרפה ע"י
פגיונת הסכין וכי דהוי ננוי
כצלה: דאו כל במיני צצכל העול
שעשה לנוכור צטר כצלה לכבד
וציפורי היו נוכרין רק צזה
היום לא הכריזו וסכור לנוכור
לחס צטר כצלה ונח"ס זה סלקח
ונן הכבד שפיר עביר חל לא
העצה ואין לאסור ע"י הנוקולין
דחשדו לנוכור צטר כצלה לגוי
ולאסור ליקח ונן הגוי חל רק
הטצה זה עשה שלא כצוגן:
מקולין צצטר הנוולא ציד גוי
ואסר עליהן כל צטר שנתעלס
ונן העין נקוס חלי עוצד
דלקנן: משיגוה לנקות כרס
וצני נעים צנהר וסכס והלך
לו וכסוכר רלע להצילס:
דנא אמר דלמי לוונר דהסיל
סוק סהר והני דקנן צטר
כצלה ונוקוס חמר דייח עוק
הטורק לצטר ומסך ונונו ולח"כ
הפילה לארץ צנוקוס חמר ורלע
חלס ליקח ואסר לו רצ דמי
לוונר ע"י סהיתח טעונה צטר כצלה
ורלחה צטר חכר הפילה לארץ
הכצלו ולקחה צטר חכר צפיה ונע"י
הג' ונסצתה דין תחנותיס והוא
כמי כדכא סע"י סלקחה הצטר
סצידו הסליכה צטר הכצלה
סצפיה: אסרטייה דרך הנוולך
הסולכת לעיר גופה: משום מציאה
דלא צעי להכריז וכדונפרס
סחצעלין ונתיאשין ונחן ונחוס
סרוב סולכי דרכיס יסרללס
הוין: דתני סוקפתח צ"ע פ"צ:
משונת הים או סהר הוא
ספלטו ע"י כפילת ועליות ונינוי
(עצצו חוכד פלוטע): ואשתבה
חל"כ חקרו ונוולא דצית רבי
היתה וסלי עוצד ודלקנן דנן

הנוכר חזינן סלפי' לנוכר
הקצוע חשפי' שצא לידנו לחמר ספירס דינו כקצוע ועיין
ר"ן וחיודוסי סרסצ"ל ז"ל:
מקולין דליפורין עיין צצכלי ונכילהן ועיין כ"ז צלרובת
צחיודוסי סרסצ"ל ז"ל וצק"ע פ"י ג"ב כנו ספרסנו
לחל דהסלחה היה על הצטר עלונו
סלקח סגוי עצור יסרלל, והורי
רבי דלין כלמן הטצה לאסור, ודצר
זה ודלי ח"ל לוונר, וספי' כלומר
דכלמן על הצטר שוכר לחחרס
סצטר כשר נוכה ודלי סכלמן
לוונר שוכר לזה צטר כצלה
וגס ספ"ע פירוס דצר זר
ורחוק, סכתצ שסלה להגוי לקנות
עצורו צטר ונן הטצה ולנסותו
חס קנה וצטר חכר, חמר ליה
ואיך עלה צידך ליקח ונונו
חס לא צע"כ, וענה סגוי סכתן
לו צחליסין צטר כצלה, וסלחה
חס הככרי הנוקס לפי תונו כלמן
לאסור הנוקולין והורי רבי סלינו
כלמן ודצר זה ודלי ח"ן לו סמר
ומין צצצרי היסולסוני:
גרי ללי אשתכח חקר פה
תרי עוצדות הנווצה
צירוסלני סקלס וע"י צחלי קוגיל
ועיין צצכלי ונכילהן:
רבי יוחנן הוי נלטר, וצצכלי
לחנרין כנוי ורצ סיכי
סכל ציסרל דדצר קסה הוא סלח
יתעלס סעין לטעה, ולכן סלטר
ר"י על הורלה זה חל לא רלע
לחוק עליה וכססונע שסנוול
פלגי עליו סונח, ולפיכך פסקו
רס"י וסנוולר ז"ל נגד רצ דונדפריך
סס"ס ורצ סיכי סכל ציסרל ולא
פריך ולדיין סיכי סכלין צסרל,
והר"ף וסר"נ פסקו כרצ ועיין
צחיודוסי סרסצ"ל:
פסקה

שני דברים, משום מציאה ומשום רוב מהלכי דרכים, משום מציאה
בדתי המציל מן הארי מן הגנים משונת הים ומשונת הנהר מאיסרטייה
ופלטייה גדולה הרי אלו שלו מפני שהבעלין מתיאשין מהן, משום רוב מהלכי דרכים
דלית חש משום שחיות גוי ואישתבה
מן דבית רבי הוית: עינול של גבינה
אישתבה בפונדקין דלוי והתיריהו משום
שני דברים, משום מציאה ומשום רוב מהלכי דרכים, משום מציאה
בדתי המציל מן הארי מן הגנים משונת הים ומשונת הנהר מאיסרטייה
ופלטייה גדולה הרי אלו שלו מפני שהבעלין מתיאשין מהן, משום רוב
מהלכי דרכים, דלית חש משום גבינת גוי ואישתבה מן דרבי לעזר
בי רבי יוסי הוית, אמר רבי מנא קומי דרבי יוסי ואנן המיין רבנן
מבריון אמר ליה את אי הוית משבה לא נסבת ברם רבי יונה אבויך
לא מר בן, אלא הלואי כד נשבת נשבת מן פייס ולגו אפילו בן
דילמא אישבת ולא נסיב רבי יוחנן הוי מצטר בהדון חומר דרב ומר
המיין דלא עביק רב היי לבריותיו של הקב"ה שמע דשמואל בר
בא פליגי והוי הוא ורבי שמעון בן לקיש מתחמדין מיחמי אפוי דשמואל
אמרין נילך אחרי שמיעת בת קול עבדין קומי בית סידרא ושמעין קליה
דמלייא ושמואל מת סיימין שעתא וכן הוית:

פסקא: הגומל גיד הנשה צריך שימול את גולו: רבי יוסי ברבי
דיויא בשם שמואל דנא דתימר בפנימי הא בחיצוני לא בנא

ותני
דר"ל צי ר"י הוית ונצח סס"ס להרלות כונה גדולין דצרי חכמים סלונר צנוולא סלך חמר סרוב: ואנן חמין, וסלי
דואין דלף על פי כן רצנן נחמדין ונוכרין: לא נסבית. לדידך צלי סכר זה וסלח חציק רבי יונה לא חמר
כן: מן פייס ולגו. ללך סקטיח ולא צעי ונכרי: ולא נסיב. רק סכרי וסחמורי על עלונו ונונדת ססידו בהדון חומר
דרבי. סהנוי" נגד סהלכה הנופרסה: דשמואל פליגי פליגי על רצ צזה, וצצכלי לוי הוא דפלגי: הוא ורשב"ל.
חומר ללוחו ולא ידע חס הוא עדיין צחיס ולכן סלכו לחרי צת קול ועצרו לפני ציהנו"ד וסנועו ילדיס קורין
לפני רצן "סנוול ונח" וססנו לכן סעצה ססנועו וסח וכן היה סצלותו סעה ונח סנוול, וצצכלי קאונר דלא
נח ורק כדי סלח להטריח חס ר' יוחנן:

פסקא. בפנימי שני גידין הן אחד ארוך ונחשט צכל סקף, והוא צלר פנימי סל ירך וסחד קלר ולא נחשט:

והסל

הקצוע חשפי' שצא לידנו לחמר ספירס דינו כקצוע ועיין
ר"ן וחיודוסי סרסצ"ל ז"ל:
מקולין דליפורין עיין צצכלי ונכילהן ועיין כ"ז צלרובת
צחיודוסי סרסצ"ל ז"ל וצק"ע פ"י ג"ב כנו ספרסנו
לחל דהסלחה היה על הצטר עלונו
סלקח סגוי עצור יסרלל, והורי
רבי דלין כלמן הטצה לאסור, ודצר
זה ודלי ח"ל לוונר, וספי' כלומר
דכלמן על הצטר שוכר לחחרס
סצטר כשר נוכה ודלי סכלמן
לוונר שוכר לזה צטר כצלה
וגס ספ"ע פירוס דצר זר
ורחוק, סכתצ שסלה להגוי לקנות
עצורו צטר ונן הטצה ולנסותו
חס קנה וצטר חכר, חמר ליה
ואיך עלה צידך ליקח ונונו
חס לא צע"כ, וענה סגוי סכתן
לו צחליסין צטר כצלה, וסלחה
חס הככרי הנוקס לפי תונו כלמן
לאסור הנוקולין והורי רבי סלינו
כלמן ודצר זה ודלי ח"ן לו סמר
ומין צצצרי היסולסוני:
גרי ללי אשתכח חקר פה
תרי עוצדות הנווצה
צירוסלני סקלס וע"י צחלי קוגיל
ועיין צצכלי ונכילהן:
רבי יוחנן הוי נלטר, וצצכלי
לחנרין כנוי ורצ סיכי
סכל ציסרל דדצר קסה הוא סלח
יתעלס סעין לטעה, ולכן סלטר
ר"י על הורלה זה חל לא רלע
לחוק עליה וכססונע שסנוול
פלגי עליו סונח, ולפיכך פסקו
רס"י וסנוולר ז"ל נגד רצ דונדפריך
סס"ס ורצ סיכי סכל ציסרל ולא
פריך ולדיין סיכי סכלין צסרל,
והר"ף וסר"נ פסקו כרצ ועיין
צחיודוסי סרסצ"ל:
פסקה
שני דברים, משום מציאה ומשום רוב מהלכי דרכים, משום מציאה
בדתי המציל מן הארי מן הגנים משונת הים ומשונת הנהר מאיסרטייה
ופלטייה גדולה הרי אלו שלו מפני שהבעלין מתיאשין מהן, משום רוב
מהלכי דרכים, דלית חש משום גבינת גוי ואישתבה מן דרבי לעזר
בי רבי יוסי הוית, אמר רבי מנא קומי דרבי יוסי ואנן המיין רבנן
מבריון אמר ליה את אי הוית משבה לא נסבת ברם רבי יונה אבויך
לא מר בן, אלא הלואי כד נשבת נשבת מן פייס ולגו אפילו בן
דילמא אישבת ולא נסיב רבי יוחנן הוי מצטר בהדון חומר דרב ומר
המיין דלא עביק רב היי לבריותיו של הקב"ה שמע דשמואל בר
בא פליגי והוי הוא ורבי שמעון בן לקיש מתחמדין מיחמי אפוי דשמואל
אמרין נילך אחרי שמיעת בת קול עבדין קומי בית סידרא ושמעין קליה
דמלייא ושמואל מת סיימין שעתא וכן הוית:
פסקא: הגומל גיד הנשה צריך שימול את גולו: רבי יוסי ברבי
דיויא בשם שמואל דנא דתימר בפנימי הא בחיצוני לא בנא

ותני
דר"ל צי ר"י הוית ונצח סס"ס להרלות כונה גדולין דצרי חכמים סלונר צנוולא סלך חמר סרוב: ואנן חמין, וסלי
דואין דלף על פי כן רצנן נחמדין ונוכרין: לא נסבית. לדידך צלי סכר זה וסלח חציק רבי יונה לא חמר
כן: מן פייס ולגו. ללך סקטיח ולא צעי ונכרי: ולא נסיב. רק סכרי וסחמורי על עלונו ונונדת ססידו בהדון חומר
דרבי. סהנוי" נגד סהלכה הנופרסה: דשמואל פליגי פליגי על רצ צזה, וצצכלי לוי הוא דפלגי: הוא ורשב"ל.
חומר ללוחו ולא ידע חס הוא עדיין צחיס ולכן סלכו לחרי צת קול ועצרו לפני ציהנו"ד וסנועו ילדיס קורין
לפני רצן "סנוול ונח" וססנו לכן סעצה ססנועו וסח וכן היה סצלותו סעה ונח סנוול, וצצכלי קאונר דלא
נח ורק כדי סלח להטריח חס ר' יוחנן:

פסקא. בפנימי שני גידין הן אחד ארוך ונחשט צכל סקף, והוא צלר פנימי סל ירך וסחד קלר ולא נחשט:

והסל

בסבא + ותני כן ר"י חונר. ע"כ האי ותני הבונה והבא קרי פנינו ללד והכל פנינו חייצין ג"כ ונלקות פנינו כנוך לעלם וחילון כנוך לצער ולכאורה נשאל חילון אסור באכילה ואין לוקין עליו ותני כן. הייתי חונר ע"כ. פה ול"ל כנוך אסור צצצלי ותוספתא צצצלקן וסבא הג' פנינו כנוך לעלם וחילון כנוך לצער, ואין נפ"ו צזה דהכונה אחת הוא דפנינו קרי ללד פנים ולצער ולירך השני קאונר וחילון ללד העלם של קוליא: מתניתין. דקתני טעל את כולו ר"ו ולא די צזה אלא לירך לחטות אחריו כדאונרין צצציתא לעיל אלא דמתניתין נודין חורס, וחזקת דרצנן: גיד הנשה אחריו שלל נקר כדלוי: בשעורה. כשאל נון הגיד ד"ה. ונ"ד כשעורה לדחות ונ"ד כזית לנלקות וכן הוא צצצלי: מעמא דמתניתין. דלפילו חין צו כזית חייצ: גיד בריה הוא. דכל שהוא חיקור קלס, ושהיה צו חיות ולורתו גורנות חיקורו הו"ל צריס וחייצ צכ"ס: אבילה. קתם אכילה צכזית: והרי נמלה. דליכא כזית ג"כ צכל הנמלה וחייצ צכ"ס, חעפ"י שכתבי צהו אכילה: לצרופי. הרצח נוליס ונלקרפים לכזית: על הכף כתיב. יחיה ולא שילטרק עם אחרים:

במשנה + גיד הנשה חייצין ד"ה ור"י עכילתן קושיא אכילה כתיבה, שהקשו קושיא זו והאריכו ציצית עין סס: **במשנה** + גיד הנשה שנתבשל וכו'. והא דלא חייצין נשום שנונו של גיד דחיקור, צכ"ס, ו"ל אי כחונר חין צגידין צכ"ס, ו"ל דוויירי הבא צלי שנונו וליכנס דונתניתין נשנונו חכי גיד הנשה וכו' אצל צירך שללחה צג"ה חתם ודאי עם שנונו קאונר ואפי' חין צגידין צכ"ס חיקור, ובתנא חתום חין נאונר צחתיה חיקורם קהיא רחיה להתכבד צפני חאורחין וכו' צפני חאורחין שבו"ס, צכ"ס צחלצ דחיקור צהכלה ונאי ח"ל דלא צטל כנוי ונפני שהוא חתיכה חלאוי להתכבד, וחללו כיון שחם התכבט חוי רחוי להתכבד חשוב הוא ולא צטל, והרצ"ז ז"ל תירץ כיון שחם לא היתה צצלה היתה רחיה להתכבד, ולא נשום שנתכבד צטל חציכותה, ודוקא חתיכה שאקורה נולד עלונה, נשאל"כ בשאקורה נולד צלי' ח"כ"ל לא ויקרי חתיכה חלאוי להתכבד וצכ"ס צחלצ כיון שכל אחד נותר צפני עלונו לא ויקרי חקורה ונחונה צליעה חיקור, ע"י שחאקורה נחונה שנתכבד יחיה אלא כאקורה נולד עלונו:

הלכה ג' + לא סוף דבר. ע"ין חוס' והרצ"ז ז"ל שהקשו על חא דאונר שנואל צצצלי אצל כללה צה קולף ואוכל עד שנגיע לגיה דפשיטא הוא דחם היתה דלכלה צה חקור, נ"ט קתני צונתניתין כהצכל, חא נשעת ונליחתו נאכר לשנואל דקאונר נליח, חרי הוא כרות דללי וחירלו דלא נאונר ציאל דונתניתין היינו ללי כרכתיו וצכ"ס חת הפסקה, ונכלם ונעיהם הצדלח שצחונת כן הוא והוא ירושלמי צכזיתו לשון צעירוצין פ"צ ח"א נדרים ריש פ"ו וצכזיר פ"ו ח"ט, ולפ"ז חין ונקום לקושיא ד"ל לחפוקי מונה דאונרין צירושלמי דללי כנוצשל, ואין ונקום להרולס, דודאי דחם נאונר ידעין ונקרל: ויבשלו את הפסח.

דכתיב חל תאכלו וננונו נח וצכל ונצטל צנוים כי חם ללי חס, ופרק: אין תימר. ושנוא חין ח"כ שלל כהכלה עשו ציני חזקיה: כמשפט כונספי חתורה דהיינו ללי וחעפ"כ קרוי ציאל: מתניתא. דכזיר פ"ו חונרה כן שהשקור כנוצשל, דקתני חו שולקן צקרא כתיב ולקח הכהן את הזרוע צעלה: דתנין חמן. חרונות פ"ו ח"ו: בל הנכבשים. ויני ירקות אחד של חולין והשני של חרונה נותרין ונלצד דצריס חריפין דאסורין: ומר ר"י דלא גרקינן ככבשים חלא, כשלקין חלצ כצוס חרי הוא כרותה, ואי קשיא חא שקור ננוי חרי הוא כנוצשל, ו"ל דשחני ירקות שחין צהם חריפות

ותני כן רבי יודה אומר נוטלו מן השוק של ירך, ושני גידין חן פנימי סמוך לבשר אסור והייבין עליו חיצון סמוך לעצם אסור ואין חייבים עליו רבי יוסי בי רבי בון מתניתא רבי מאיר היא, ולא סוף דבר נוטל את כולו אלא בעי חשיטה אמר רבי אבון וביני מדרבנן, מבה שנימצא גיד הנשה אחריו אתפלגין רבי יוחנן ורישב"ל חד אמר בשעורה וחורנה אמר בבזית, אמר רבי אבון ולא פליגין מן דמר בשעורה למלקות היא דאמרי, ומן דמר בזית לדחותו הוא דאמרי, רבי חני בשם רבי זעירא מעמא דמתניתא גיד בריה הוא ומעמא דרבי יודה אכילה בבזית הוא מתבין לרבי יודה והרי נמלה דלית בזית בחד וחייב, החון חזוי לצירופי, ותני כן רבי אבון בשם רבי יוסי אכל חמישה נמלים באחת בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת משום בריה רססן ואבלן אינו חייב אלא אחת והוא שיהא בהן בזית, גיד נמי חזוי לצרופי, על הכף כתיב:

משנה + ירך שנתבשל בה גיד הנשה אם יש בה בנותן מעם חרי זו אסורה כיצד משערין אותה בבשר בלפת, גיד הנשה שנתבשל עם שאר גידים, בזמן שמבדלו בנותן מעם ואם לאו בולין אסורין, והרומב בנותן מעם, ובן חתיכה של נבלה ובן חתיכה של דג ממא שנתבשלה עם שאר חתיכות, בזמן שמבדיל בנותן מעם ואם לאו בולין אסורות, והרומב בנותן מעם: **הלכה ג'** + רבי זעירא בשם שמואל לא סוף דבר שנתבשל בדם השלוק קרוי מבושל, הבבוש קרוי מבושל הצלי קרוי מבושל, צלי קרוי מבושל קרייה אמרה דכתיב ויבשלו את הפסח באש אין תימר שלא בהלכה רבי יונה בצרירה במשפט בתיב השלוק במבושל מתניתא אמרה כן דתנינן תמן היה מבשל את השלמים או שולקן, הבבוש במבושל, דתנינן תמן כל הנכבשים זה עם זה מותרין, ומר רבי יוחנן לית כן

והנעו"ש הרי הן נעו"ש ולד"ך פדים והשחר חולין, ופליג
ר"י ואומר דצדגים אין כותבים טעם לעילוט וקס"ד דה"ה
צשאר ליסורי' והשתא דר"ח לא כר"י: מורה ר"י כלומר נ"י
לא מודה ר"י צשל הקדש וע"ז דנושערינן כחילו צלל
ה"כ צשאר ליסורין וק' צדגים פליג כדקאמר שחיו חלל
ציעל זה המכונה שנושלין הדגים וגל לעטונה עצירה
כן הוא פ"י הדגרים ופ"י הפני' דחוק: ע"ד ברוך, שנושני
שנושערינן זה המיוסר צלל וקפלוט: דבר ערבו להשער,
(ויזכושלמי ערלה "שדרכו להשתער) שנושנין ונחן לתוך
הקדירה כנוו השיעור שנושנין צלל וקפלוט חלל חלל
הדין אם חיו כותבים וזה הענין שיעור כזה כנוו צלל
וקפלוט, ה"כ ה"פ דהנה צלל וקפלוט גופא כזה צדלה
נוחאל ונחתינה, רק צבל וצבל בדרך השיעור שנושניס
צו ופריך הליך עצירה אם הוא נושכל שלין כותבים
צחובו צלל וקפלוט כל עיקר צונה נושערינן דליכא לניינור
כנוו צלל וקפלוט צנושכל חסר דה"כ כהת דצריך לשיעורין:
הכמוין שנושניס ננוכו רק נעטן ח"ך כשער אותו:
לא כן אמר ר"י אבהו, לנחתינן דערלה פ"צ היל' דקדשי
הצלין שנים ובבלה שנות ננומן אחד חסור
ונולטרפין, ופריך הש"ס ניחא שני שנות ננומן
אחד, חלל שני נניין נשס אחד וע"ז היר"ד ר'
אזה: במוציא מתיה שנו, שכולן ננטרה אחת לכן לנחא
חת הקדירה, ופסטינין נזה דדוקא ניני' נחיקס שדרכן
לחת תוך הנושכל צנייה חלל וקפלוט נושערינן אותו:
היה נוחן נעו"ש חלל שלר ליסורין, חלין להשעור כלל ע'
קעס והכנון שנות טעם אפי' אם שותים ננוכו רק נעטן
ל 20 (ירושלמי עם פי השם שלמה)

דל"ה יחיד טעונה כולי האי ומשערינן כצנר צלפה, ושאר איסורין דיהיז טעונה יותר ומשערינן כצנל וקפלוט, אלנוח דדוקא אי דוונה צנתינת טעם כצנל וקפלוט ורוא כנוי נודדרי ר"ל, ואי קסא חל צנל וקפלוט גופא לא צחדא מוחתא מוחתינהו, דישנו ונאכלים שונקצלים טעם ונצנל וקפלוט צפחו וישנו צויהר ע"כ דלפי ערך זה נמשערינן רק דנקודת השיעור הוא צנל וקפלוט:

ובגנזיר איסור והתר ונלטרפין: וע"כ ק"ל טעם בעיקר ק"ל טפי דלית האיסור לפנינו כלל, נשאלים צהתר ונלטרק לאיסור חף שלא אכל מהאיסור בזיה עכ"פ ונוסח של איסור אכל כן כתב הרמב"ן ז"ל וסחי ונקטצרה והיתה צברה לוור דונאן דליה לו טעם בעיקר כ"ש איסור ונלטרק לחתה, דאכל ונחאיסור גופא, אלא דלפי זה ח"ל צסוס חופן לפדש דצרי חסיק דנוציא קיינעתא לר"י ונהך דבזיה י"ן שפכל לתוך קדירה, חל כר"י ננוי לא חסיא כיון שח"ן כותן טעם חפ"י טעם רק טעמו חסור, ונוכ"ס אי כאלור דק"ל דכל היכי דאיסור ונלטרק לחתה עדיף טפי דודאי קסה, ונוכ"ס חפנינו פ"י שח"ן צבזיה י"ן כדי לחת טעם צקדירה, וא"כ קסיל חפ"י לרצי צל צח"ן כו"ט ליכא כאן איסור כלל ובעל צדו ולכן ע"כ כדפ"י הרמב"ן ז"ל, דונאן דליה ליה טעם בעיקר לדירי עדיף ונחאיסור ונלטרק לחתה דליהו צפי שיהא צו טעם גנור, טעם כזה עד כאלו נחערצ וכוונה צו כזית ונן האיסור, וזה ח"ל צבזיה י"ן וכנו שפרסנה, אלא ונח סכתנו החס"י דחסיי דליכא כזית צבדי אכילת פרס חיינו טעמו ולא ונושא, ח"ן זה סתירה לצבדת הרמב"ן דהתם כזית ונוש קאנורי, אלא דעכ"פ קסה דל"כ לר"י צל ודאי דלא קסה דשנא חסו לא קאנור רק היכי דליכא איסורא צעין ואכל מן האיסור גופא, ואפ"י כ"ה, הסתר ונלטרק ענו, אלא כאן דליכא לאיסורא צעין כלל לא קאנור, ונוכ"ס ח"ה כ"ל לוור דרבי צל נודה צטעם בעיקר דל"כ צשאר איסורין, כנוי ונוטעם זה גופא שכתב הרמב"ן ז"ל דכיון דלאיסור יחיד כ"כ טעונה עד שצונקלת שיהא חובל דוונה כאלו נחערצ וכוונה צו כזית ונן האיסור, ודאי דהנור טפי ורפ"י צשאר איסורין כנוי והסתא הכא לא צבזיה קלי

מיני מתיקה על ידי שמעמן שזה משערינן אותו כי אלו בצל כי אלו קפלוט שאר כל האיסורין ע"י שאין מעמן שזה אין משערינן אותו כי אלו בצל כי אלו קפלוט, והבמין צורכיה רבי אבהו בשם רבי יוחנן כל נותני טעם אין לוקין עליהם עד שיטעם טעם ממשו של איסור, התיב רבי חייא בי רבי יוסי קומי דרבי יוחנן דרי בשר בחלב לא טעם ממשו של איסור ואת מר לוקה, וקבדריה אמר רבי בון בר חייא קומי דרבי חגי מה וקבדריה כאינש דמר בעל דיניה קבדריה, רבי אבהו בשם רבי יוחנן כל נותני טעם אין לוקין עליהם חוץ מנותני טעם של נזיר, רבי זעירא בשם רבי יוחנן כל נותני טעם אין לוקין עליהם עד שיטעם טעם ממשו של איסור, ובגנזיר אפי" לא טעם טעם ממשו של איסור, רבי בא בר ממל כל נותני טעם אין איסור והתר מצטרפין, מתניתא מסייעא לדרין, ומתניתא מסייעא לדרין, מתניתא מסייעא לרבי זעירא, בזית י"ן שנפל לקדירה אכל ממנה כזית פטור עד שיאכל את כולה, על דעתיה דרבי בא בר ממל מכיון שאכל ממנה כזית חיוב, מתניתא מסייעא לרבי בא בר ממל ממשמע שנאמר וכל משרת ענבים לא ישתה מה תלמוד לומר וענבים לחים ויבשים לא יאכל ולפי שנאמר מכל אשר יעשה מגפן היין מהרצנים ועד זג לא יאכל וכתב מ"ן ושבר יזיר, ובי מה הניה הכתוב שלא אמר ומה ת"ל וכל משרת ענבים לא ישתה, אלא שאם שרה ענבים במים ושרה פתו בהן ויש בהן כדי לצירק כזית חיוב, ומבין את דין לכל איסורים שבתורה ומה היוצא מן הגפן שאין איסורו איבר עולם, ואין איסורו איסור הנייה ויש לו התר לאחר איסורו עשה בו טעם בעיקר, שאר איסורין שבתורה שאיסורין איסור עולם, ואיסורין איסור הנייה ואין להן התר אח"י איסורין דרי דין הוא שנעשה בהן טעם בעיקר, אם מבין למדו חכמים לכל נותני טעם שהן איסורין וקשיא על דרבי זעירא דמר

בבב

חלל הכי פסוק ונדדרי ר' אבהו (ובערכה חג"י ופורש חלל איסורין דיהיז טעונה יותר ומשערינן כצנל וקפלוט, אלנוח דדוקא אי דוונה צנתינת טעם כצנל וקפלוט ורוא כנוי נודדרי ר"ל, ואי קסא חל צנל וקפלוט גופא לא צחדא מוחתא מוחתינהו, דישנו ונאכלים שונקצלים טעם ונצנל וקפלוט צפחו וישנו צויהר ע"כ דלפי ערך זה נמשערינן רק דנקודת השיעור הוא צנל וקפלוט: **ובגנזיר** איסור והתר ונלטרפין: וע"כ ק"ל טעם בעיקר ק"ל טפי דלית האיסור לפנינו כלל, נשאלים צהתר ונלטרק לאיסור חף שלא אכל מהאיסור בזיה עכ"פ ונוסח של איסור אכל כן כתב הרמב"ן ז"ל וסחי ונקטצרה והיתה צברה לוור דונאן דליה לו טעם בעיקר כ"ש איסור ונלטרק לחתה, דאכל ונחאיסור גופא, אלא דלפי זה ח"ל צסוס חופן לפדש דצרי חסיק דנוציא קיינעתא לר"י ונהך דבזיה י"ן שפכל לתוך קדירה, חל כר"י ננוי לא חסיא כיון שח"ן כותן טעם חפ"י טעם רק טעמו חסור, ונוכ"ס אי כאלור דק"ל דכל היכי דאיסור ונלטרק לחתה עדיף טפי דודאי קסה, ונוכ"ס חפנינו פ"י שח"ן צבזיה י"ן כדי לחת טעם צקדירה, וא"כ קסיל חפ"י לרצי צל צח"ן כו"ט ליכא כאן איסור כלל ובעל צדו ולכן ע"כ כדפ"י הרמב"ן ז"ל, דונאן דליה ליה טעם בעיקר לדירי עדיף ונחאיסור ונלטרק לחתה דליהו צפי שיהא צו טעם גנור, טעם כזה עד כאלו נחערצ וכוונה צו כזית ונן האיסור, וזה ח"ל צבזיה י"ן וכנו שפרסנה, אלא ונח סכתנו החס"י דחסיי דליכא כזית צבדי אכילת פרס חיינו טעמו ולא ונושא, ח"ן זה סתירה לצבדת הרמב"ן דהתם כזית ונוש קאנורי, אלא דעכ"פ קסה דל"כ לר"י צל ודאי דלא קסה דשנא חסו לא קאנור רק היכי דליכא איסורא צעין ואכל מן האיסור גופא, ואפ"י כ"ה, הסתר ונלטרק ענו, אלא כאן דליכא לאיסורא צעין כלל לא קאנור, ונוכ"ס ח"ה כ"ל לוור דרבי צל נודה צטעם בעיקר דל"כ צשאר איסורין, כנוי ונוטעם זה גופא שכתב הרמב"ן ז"ל דכיון דלאיסור יחיד כ"כ טעונה עד שצונקלת שיהא חובל דוונה כאלו נחערצ וכוונה צו כזית ונן האיסור, ודאי דהנור טפי ורפ"י צשאר איסורין כנוי והסתא הכא לא צבזיה קלי רק צין של איסור שפכל לתוך קדירה של חתה ואפ"י איסור חסור ונוטעם זה גופא שכתב הרמב"ן ז"ל דכיון דלאיסור יחיד כ"כ טעונה עד שצונקלת שיהא חובל דוונה כאלו נחערצ וכוונה צו כזית ונן האיסור, ודאי דהנור טפי ורפ"י צשאר איסורין כנוי והסתא הכא לא צבזיה קלי

ורכשיא לר"י: ונכאן דליה ופורשת לנחל דכתבנו דלרבי צל צטעם בעיקר חף צשאר איסורין חסור וכנוי שצארינו ולא

וזהו תלם לא כ"ש דעמס בעיקר המן הנינין ל"ג דק"ה תכ"י ולא כקצרת הרמזין ז"ל שזכרנו ודע דשיטות אלו דליכא למינור דהנון היינו וצצלי ונכילתן דזלנות הוא ענוקה ונני יס ורחצה ונני ארץ צפ"ס חולין תוספתא ונפורסת תרונות פ"ח : לא יבשל . אלא ח"כ פסחים כ"ז וצחים ויתבאר הטיב צתובי ר"ן רצ"ח הגעילו בנותן טעם וצלושן דלא סהם ונעל"צ דחליב טוהן ור"ש צאריכות ואין כאן נקום להאריך צה :

וביני שאנחנו צדק : נכאן רח"ה לשיטת התוס' דדוקא אומן שלא יפקיד אוננתו וכיון שכן אפילו צלי נקיה לפי תונו ונני כאנון, והרש"א ז"ל כתב דל"א אומן והרח"ה דגמרא אונרין תרונות טעם כזן ולא קאמר כהן אומן וכן נראה דעת הרמז"ס ז"ל ונהירושלמי ערלה פ"ב ה"ה ונשנו נני כהתוס' דקאמר ג' נותני טעם הם כל שהדיוט טועם ואומר קדירה זו אינו חסרה ונפל ה"ז נותן טעם לשבה ונותר וכל שהאומן טועמו ואומר הצלין פלוני יס בקדירה זה הוא נותן טעם לפגם שאקור והאי אומן צ"כ צעכ"ס הוא דבישרא לא נוליו חילוק צין אומן לשאינו אומן, וניהו נוליו למינור דצונקיה לפי תינו אף אינו אומן כאנון ונ"ה קרי לו הש"ס הכל רונאלי וכל קפילתו ותיק הא דקאמר טועם רונאלי אפי' אינו נקיה לפי תונו היינו צעכ"ס אומן נש"כ אינו אומן דוקא צונקיה לפי תונו :

את נוליא את העצמות ונן הזרוע : וצצלי אונרין דנ"ד צעשים ק"ל דצער ועלמות דזרוע צהדי צער ועלמות דליב נשעריין ונ"ד צנאה ק"ל צער דזרוע צהדי צער דליב נשעריין ודליב חלקעם הר"ס ז"ל דהש"ס צצלי והירושלמי פליגי דהא שפתי הש"ס הכל צרור וכללי "את נוליא את העצמות ונן הזרוע" ופריך דל"כ נוליא נני את העצמות ונן האיל, והוי צער כנגד צער ואין כאן נוליא, ופשיט דהעצמות נולטרפין להתר ואין נולטרפין לאקור חרי נפורש ופשוט נוצרייתא דלגצי זרוע אנו נולאים את העצמות ולא צליב חרצה הנה נקיייעין ונעלין את האקור וליא כלל לקרור הנורוחין צזרוע עד קצבא אליהו ז"ל, ועוד דלפי הצצלי אקונכתא צעלנות הוא ולהירושלמי יפוחא גמורה, והנה הר"ש ז"ל הקשה כיון דפשוט צעי דרצ ציצי נהא דאמר ר"ה דמינפות של תרונה לא צלצד שאין נקיייעין לאקור, נקיייעין עוד להצטרף להתר, ח"כ צדיפא נהא הוי להצרייתא למינור ונלרפין עם החולין להעלות את

בכל אתר עד שיטעם טעם בעיור וכן אפילו לא טעם : תמן תנינן קדירה שבשל בה בשר לא יבשל בה חלב, ואם בשל בנותן טעם קדירה שבשל בה תרומה לא יבשל בה חולין ואם בשל בנותן טעם, דיבי טעם להון תרומה טעם כהן בשר בחלב טעם רומאני אמר רבי בון וביני שאומנתו בכך ניהא דאית בן רומאני לית בן רומאני קיימתי' בהדיא דמר רבי הונא פעמים אמרו רבנן בנותן טעם, פעמים במנין פעמים ברומאני, הא כאי זה צד, מין בשאינו מינו דאיכא טעמא בנותן טעם דאיסוריה ברומאני, מין במינו דלית בן טעמא או דלית בן רומאני במנין, רבי יוסי בשם רבי יהושע בן לוי בשם רבי פרייה כל נותני טעם אחד במאה, רבי חייה בשם רבי יהושע בן לוי בשם רבי פרייה כל נותני טעם אחד בשישים, אמר רבי שמואל בר רבי יצחק לרבי חייה בר בא, הא רבי יוסי פליג ערך ומתניתא פליגי על תרייכוך, כל המחמין המתכל והמדמע בתרומה בערלה ובכלאי הכרם אסור, אין תימר במאה מאתים אפילו לא חימין אפילו לא תיכל אלא ביותר נן קיימין, אמר רבי ירמיה תפתר בשר בבשר, אמר רבי יוסי היא דא בשר בבשר היא דא שאר איסורין כולן, דמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן כל איסורין משעריין אותן כי אלו הן בצל כי אלו הן קפלוט, מאי ברוך ההון אמרין נותני טעם אחד ממאה וההון אמרין נותני טעם אחד משישים, ותרייהון מאיל נזיר למידין, מן דמר נותני טעם אחד ממאה, את עושה את הזרוע אחד ממאה לאיל ומן דמר נותני טעם אחד משישים, את עושה את הזרוע אחד משישים לאיל, מן דמר אחד ממאה את מוציא את העצמות מן הזרוע, ומן דמר אחד משישים אין את מוציא את העצמות מן הזרוע, ובשם שאת מוציא את העצמות מן הזרוע כך את מוציאם מן האיל, לית את יכול, דתני אין מינפות של תרומה מצטרפת עם התרומה לאסור את החולין, אבל

טעם לפגם הוא, דיבי טעם, הא תרונה אקור חורים, וצצ"ה לכל ונשני דתרונה לפגם ע"י כהן וצצ"ה ע"י רונאלי, שאומנתו בכך דכיון דאוננתו צדק לא נשקר כדי שלא להפקיד אוננתו : לית כאן רומאני, דלכתם עכו"ס לא קנכין ולר"ך רק אומן ואומן לא נכיה כי"כ פעמים, כגון צונתקין צנות טעם : במנין נוליא מו ששים כדלקטן דאיכא טעמא שהלדס יכול להצחין ע"י טעינה כגון תרונה צחולין יטעמנה כהן דאיסרייה, כגון צער צחולין קנכין ארונאלי, דלית כאן טעמא, ור"פ' הנה נני ח"א להצחין ח"כ היכי דליכא עכו"ס, צונקין כדלקטן : אחד ממאה, וקס"ד דלא נוליו שיעורא ותר : פליגי ע"ך, וק"ל צנאה, ונתתי' פליגי על שניהן : אלא ביותר, חלונא דלפילו יותר ונולאים חוקרין, תפתר, הא דפליגי אי צנאה ואחר לו ששים היינו, בשר בבשר צער צנאה שנתערב צצער שחטה וצצה חין האקור נותן טעם צהיתר, נזיר צק"א ולזר צק, וההם צחולין וניירי : היא שאר איסורין, לאו דוקא צער צצער דיה"צ טעמא רצה חלל ה"ה כל האקורין חון נחצולין : דמר ר"א, דכל האקורין נשעריין צקוהו"כ אונטרין, כל האקורין צהה צק"א לו צעשים : מאי ברוך, כיון דנשעריין כאילו צלל וקפלוט ולא הטעם נחצול וקפלוט חלל צלל וקפלוט גופייהו ח"כ צנה פליגי ונשני דנפ"ו כמה צללים וקפלוטים צעריין לשיעורא, דצירור נזיר ק"א ולזר צעשים כן פ"י הר"דצ"ו צעם הגר"א ז"ל : מאיל נזיר, דנתיב ולקח הכהן את הזרוע צעלה ונן האיל, וקצרי דהזרוע נחצול עם האיל, ולעפ"י שהאיל הסתר נחצול עם הזרוע האקורה לצעלים לא נחקר האיל דנחצול הזרוע צליב נזיר צק"א ולזר צעשים כדנפרש :

ובשם קושיא הוי דנשאר צער האיל נגד צער הזרוע דנתיב ירושלמי ונשעריין ונזירין קינן ונזירין של תרונה שפלו לתוך חולין ואין נולטרפין לאקור, ורק צעם צתרונה

נלרפין עם החולין להעלות את דמינפות של תרונה, על קושיא זו אנוינא אלא חרתי חדל דלין ה"כ ולפ"י עצמות הזרוע נקיייעין עם האיל להעלות האקור כנו שכתב הר"ס ז"ל וכן הוא קיעת רח"ה, ור"ה פירשו קונפרש להצרייתא לא תינוח דק לא נולטרפת לאקור אלא אף נולטרפת לחולין להתר ולא תינוח צקיפא דק טיכופת של חולין אלא אף דש לאקור ונלרף עם ההתר להעלותו ופליגי הש"ס על הצצלי שהוא להפוך ונהקלה אל הקנה, ועוד י"ל כשיטת הרמז"ס ז"ל דלא הציחה

הציל צני דרז ציזרק הצרייחא כנוו טהיל' וק"ל דר"ה
פליג על הצרייחא, ורק דה"ס פשוט צני דרז ציז' דר"ה
ק"ל כן ונהצרייחא לפשוט הסיף ח"א טאין זי עוברת
כדפרטנו, עוד י"ל דר"ה ור"י צפ"ח טס ור"י דק"ל דאין
נוטריס צ"ס האקורה חלל לפי

לכטל: מהו שתצטרף עם החולין
כיון דאם התרומה לא נלטרק
לאיסור נלטרק לחולין להמר:
הליפי איסור. כגון: קליפי ציז'ס
טנאז'ס נלטרק' עם החולין
וה"ל כן: שאסרתי לך במקום
אחר, דנשאר חיקרין לריבין ק"ל
והכא צא"ל חזר כני צנוחה וכן
האי דק"ל צ"ל כני כן, וגרסינן
לעיל אחד ונוחא אחד עק',
וילפינן עאל' חזר דבטל כני
צבי האי גווא' ופליג ר"ח וק"ל
דזא"ר רק צא"ל חזר חונס לפנינו
הני' אחד ונוחא וזאנר ר"ח
דא"ר דא"ל חזר אחד ונוחא
צא"ר חיקרין ק"ל דנאדגלי
רמונא כז' ק"ל דנעלמא ק"ל
צעינן: תני ביצ'ס מהורות. כל
הקריא בתוכה לעיל פ"ג ה"ר
וס' פרטנו הכל צאר הטיב
והנניין נוס' ירשנו לצ"ל נכפ"ל
הדברים ועיין תרומות פ"י ה"ר
ולא צא"ר צז' רק להעיר על
טי' הנוסחא' תני. תוספתא
צפירק: אין בגידן ב"ש, וכן
כתבנו, כנולא חז' כללה נשליכו
ונוחא, דוקא צו חלל טוננו יס' צו
צויר' ואם לא נישל טוננו חסור
(כ"ט ז"ל) והתקין כתבו כיון דשונן
הגיד חז' חסור חלל נלטרק, היכי
דאין הגיד חסור גס צנונו לא
החזירנו ר"י וצנצני ר' שמואל
צו של ר"י צן צרוק: הורי ר' מנא
וכן הוא צנצני והלכתא חז' בגידין
צ"ס:

פסקא: בטל ברובה. ואפי'

חיקור דרצנן ליבא
וכיני חר בתרין. הא דקאנר
"ברובה" חז' פירושא ציז'ס רק
חד צהרי' צטל: ואם לאו בולין
אסורות. וקצי' חז' יצ' ציז'ס
הוא דז' עונד' צפני עלמו חז'
עונד צפני עלמו וליצטל צרוצ'
וכן עק' צנצני: סימתיא דר"י
דאורי' כר"י צן צרוק דאין
גידין ציז'ס, וקצי' דל"ר צן
צרוק ציז'ס כשנכירו נשליכו
וצק'פ' חז' כלס' כיון דלל'
יהיז טענוא והוא צעלנו צטל
צרוצ' עד דאקצר ליה ר"ח צר
דחל דלל' פליג צק'פ' דאפינו
לא יס' חלל ען צעלנו חסורה
חינצו עליו: ברם תפטר מתניא.
דקאנרם דלל' צטל נקוס דצריה
הוא וצריס חפירו צאלק לא צטל
כדלקנן: מי לא מר. לעיל
לעיל צענוא דרצנן דק"ל חללו
ואין צו כז' חייז' ונאנרין דעננייהו
נקוס צריס: תריין אמוראין, פליג'

אבל טינות של חולין מצטרפת עם
החולין להעלות את התרומה רבי בא
בר ממל בעי טינות של תרומה מהו
שתצטרף עם החולין להעלו' את התרומה
מן מה דמר רבי הונא קליפין של איסור
מצטרפין להתיר הדא אמרה טינות
של תרומה מצטרפת עם החולין להעלות
את התרומה. תני חזקיה בשם רבי חי'א
כל מה שאסרתי לך במקום אחר התירתי
לך כן, בכל אתר את מר מאה אסור
מאה ועוד מותר, ברם הכא אפילו מאה
מותר, תני ביצ'ס מהורות ששילקן עם
ממאות, יש בהן בנותן טעם אסורות
ואם לאו מותרות, ביצ'ס ששילקן ומצא
באחת מהן אסורות יש בהן בנותן טעם
אסורות ואם לא מותרות, רבי זעירא ורבי
שמעון בר בא בשם רבי יוחנן אידי בר
גרשון ורבי לוי בר פלטי' בשם זקן
אחד רבית רבי אמרו ששים אסורות
ששים ואחת מותרות, רבי שמואל בר
נחמן בשם רבי יונתן העיד ארא חבידנו
בששים, ומר מי שיביא יותר מששים
לפני, אנא מבשיר, אמרין לשמעון בר
ווא את מר איכון ואינון אמרין היכי,
אמר לון אנא מה דשמעית ואינון מה
דשמעין, דשמעון בר ווא אמר קומי דר'
הנינה מעשה בא לפני ד' גמליאל ואמר
לון אבא לא מורי בארבעים ושבע ואנא
אורי בארבעים וחמש, רבי חי'א בשם
רבי חנינה מעשה בא לפני רבי ואמר
אית תמן חמשי', רבי חי'א בשם רבי
חנינה הירמ' והקליפין והמים מצטרפין

א"ר זעירא וכיני ואיסור מתיבן דמר רבי הונא קליפין של איסור מעלין את
דהתר ר"י בשם ר' בא הדא דתימר ששולקן בקליפהו, שלומות בשלומות
ברם שלקן ביצ'ס קלופות בשאין קלופות שאין קלופות בשלומות
בשאין שלוקות צורכיה שיעור אחר: תני רבי חי'א גיד הנשה שנתבשל
עם הגידין הרי זה בנותן טעם, רבי יוחנן בן ברוקה אומר אין בגידין
בנותן טעם, הורי רבי מנא. ברבי יוחנן בן ברוקה:

פסקא: ואם לאו כולן אסורין: רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי חי'א
יבש של איסור כיבש של התר' בטל ברובה, רבי חי'א
בר אדא בשם רבי יוסי בי רבי בון וכיני חר בתריין מתניתא פליגא
על דרבי יוסי בי רבי בון גיד הנשה שנתבשל עם הגידין בזמן שמבדירו
בנותן טעם ואם לאו בולין אסורות, מיימתיא כרבי מנא דהורי' כרבי יוחנן
בן ברוקה רבי חי'א בר אדא את סבר דפליגי כסיפא, הא לא פליגי
אלא ברישא, ברם תפטר מתניתא גיד בריה היא, דמי לא מר רבי חני
בשם רבי זעירא טעמא דמתניתא גיד בריה הוא תריין אמוראין חר
אמר בריה אף באלף לא במליה והורנה אמר בריה במליה בתתקם,
מתניתא מסייעא למן דמר בריה במליה בתשע מאות וששים
דתמן

הא דקאנרין צריס לא צטל: אף באלף, כחתיכה חלואה להחכנד: בתתקם, כנאל ע"ז הרצ"א ז"ל
תחצנה ח"ל ונה שחתה שאלני צטעס הירושלני צשיור זי גס חנכי לא ידעתי ולא תתפרג לנו וצפירוס חקק
שלמה

פסקא: יבש של חיקור וכו':
כתב הרצ"ד ז"ל

הא דקאנרין דג"ס וכן חתיכה
ליצטל צרוצה, לאו צרוצה ונוס'
קאנר חר צהרי' דהא נלדנצן
ק' צעיני', חלל טפ' צרוצה
דחינו טא'ס, ופה נופודס דלל'
כהרצ"ד, ועיין ר"ן טקסי' עליו
וכתב טענוא דבי חלטרכו דנצן
ונין צונינו ק' הינו צדצריס
הנצללין והנצללין יחד טענס
החיקור נותפטט צכל החמר,
ולצטל טעס לריד ק' חלל יבש
ציצס טהחיקור טונד צפני עלמו
לא סייד ציז'ס ק', ואף נלדנצן
חד צהרי' צטל וכן כהנו הנוס'
ועיין צחידושי הרצ"א ורליה
לזה הציל הר"ן ז"ל ונחל דתקן
(צ"ע נ"ג) התרומה והציבורים
חייצין עליהן וניהם וחומס, חקורין
לצריס ועולין צק"ל וטענואין דחיליה
ידים והטערט טונס, הרי חלו
צחרומה וציבורים נקס"כ צנועסר
והנניין עלה דנה טל"כ צנועסר
הוא, דצטל צרוצה והסס יבש
ציצס ונלדנצן קאנר דונוח
ק"ל דתרומה:

דמנן

זה לא שייך, דהא אין דדידה כדי לצטט ועל שבו וכל חצרו לא שייך לוור שאל דינך וחזית לגרונך
ולא דנוי כלל לדהתם אינ דברי ר"ז הוא דקפסין והכא ע"כ כצאו לצ"ד שניהם צבת אחת, אינ להחזיר
להם דאיה שנהיר דינונא דאקורא הוא ולא ונשכחת חד צהרי אלא שז חד גצרא ונאכלים לג' צ"ל דאינא לווינור
כל חד התירא קאכיל: אפרו לו גרסי צבית הנדרס חונרו לר"ז דלז דנוי כלל, דהכא אינ באנור גשום
ספיקא כעונאחא, ספיקא דלורי"תא לחונורא ואפי' אבל הדא חדא כנוי אייכור, והא דחד צהרי צול גזירת
הבכור הוא אחרי רבים להטות, ואפי' אינ עורה דעכל גונא שרי: תניין. צצרי"תא דלעיל ונשכחנא כן הוא צמחיתין
לא 31 (ירושלמי עם פיי השק שלמה)

בבית הכנסת הראויה להתכבד: עיין רמב"ם ור"ן בהרבה ועיין חידושי הרשב"א ז"ל: **קדירה** אחת ענפלה: עיין ירושלמי תרומות פ"ה הל' וקוף פ"ד, והל' דקדמי דתוספתא דזו וז' סלה ע"כ ונפלי

באין כדי ללרק, ובגוונא דנולרפס חין ה"כ דנענלין וזינדולמי סס הג"י דזו כ' סלה והוא שנינו, דלי בגוונא דלין ונולרפין ח"כ יותר וכו' נוני ודע דלפי הכרעה נודרי הרנוכ"ס (פ"ד נהל' תרומות הק"י) לא גריס כלל הל' דנו' סלה, אלא בהם קופות ואפי' יש צהקופה כדי להעלות ולא הקפיק להעלותה עד שגפל הסניס נוקולקלה היא נגד הסניס דהל' צטעה שגפלה היתה נוקולקלה וגדולה נחו כהז הרד"ק ז"ל דחפילו העלה קודם צק"א וכל נוקוס ונוקולקלה היא לגבי הסניס ודבר זה ל"כ, אצל וי"נ חס לא העלה נעלה ונעל כל ספק דנוקולקלה היא לגבי הסניס חולין סלה הצ' שגפל זה, ואם יש צהקופה כדי להעלותה, ונעלה ואם לא הרי היא נודונוע וכו"ס היכי שאין צהקופה כדי להעלות וכו"ס צדור הוא:

אחריהן ר"י ורשב"י: עיין ירושלמי סס ל"ג פלוגתא דר"י ורשב"י רק הל' חני חונר לאותה שאין זה כדי להעלות נפלה ולפ"י ספיר הגיה צפ"ו הסיפך חני חונר לאותה שיש זה כדי להעלות נפלה, אצל בד חזינן חסר סס ולי"ל ורשב"י חונר וכו' כדחכא, ודע דתוספתא תרומות סס נעורס דזו ונלה וצו חין ונלה חריני חונר לתוך ונלה נפלה והוא ברשב"ל ואעפ"כ לא קסה לר"י, דהתם ליכא למינור דזו שאין זה ונלה נוקולקלה היא לגבי הסניס, דהל' היא חני חזי להעלות לפי ערכה ושל ונלה נוני חניה חזי להעלות חס נפל יותר ונפלה ואין אחת נוקולקלה נחצרתה ונפלה חכא חין זה כלל כדי לצטל חתיכה או דבר הכותן טעם ודו"ק: **רשב"ל** חונר נקוס צר קפרא עיין צפנים ונה ספרטנו ופ"י הפ"ו דמוק, ועוד חני חונר דגרסי קודם הל' דלקען קדירה אחת ענפלה ואחת עוסרה וכו' דהוי נוני כי הלי דתוספתא וננה, ועלה קאונר דשב"ל והוא שיש צטנים רוב וכן עיקר:

בבית הכנסת הראויה להתכבד בה לפני אורחין הא סתם חתיכה ברובה במל קדירה אחת טמאה ואחת טהורה. נפל ואין ידוע לאיזה מהן נפל אני אומר לתוך טמאה נפל למה שתולין קלקלה במחולקל, אחת מדומעת ואחת אינה מדומעת אני אומר למדומעת נפל למה שתולין חלקלה במחולקל, ותני כן שתי קופות בזו ארבעים סאה, ובזו ארבעים סאה נפלה סאה תרומה לתוך אחת מהן וידוע באיזה מהן נפלה, ואחר כך נפלה שניה ואין ידוע לאיזה מהן נפלה תולה אני לומר למקום שנפלה ראשונה שם נפלה שניה, נפלה סאה תרומה לתוך אחת מהן ואין ידוע לאיזה מהן נפלה ואחר כך נפלה שניה וידוע לאיזה מהן נפלה, אין אני תולה לומר במקום שנפלה שניה שם נפלה ראשונה, אחת יש בה כדי לבטל ואחת אין בה כדי לבטל אתפלוגין רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש, חד אמר אני אומר לאותה שאין בה כדי להעלות נפל וחורנה אמר לאותה שיש בה מי להעלות נפל, מן דמר לאותה שאין בה כדי להעלות נפל, למה שתולין חלקלה במחולקל, ומן דמר לאותה שיש בה כדי להעלות נפל, למה כדי שלא תתקלקל השניה, רבי שמעון בן לקיש אמר משום בר קפרא והוא שיש בשניה רוב, רבי יוחנן אמר אף על פי שאין בשניה רוב, מחלפה שיטתיה דרשב"ל בכל אתר הוא מר ספיקן במל ברוב וכן הוא מר איבוק, תמן בשם גרמיה וכן בשם בר קפרא מחלפה שיטתיה דרבי יוחנן בכל אתר הוא מר בולחן נעשין חוכיה וכן הוא מר איבוק, שנייא הוא הבא שיש לו במה לתלות, קדירה אחת טמאה ואחת טהורה ולפניו שתי מדוכות אחת טמאה ואחת טהורה נפל ואין ידוע אם מזו לזו ואם מזו לזו אני אומר טמאה לתוך טמאה וטהורה לתוך טהורה, היה טבל מעשר ראשון ומעשר שני הרי זה אסור, שלא התירו ספק דימוע אלא בדבר שיש לו מתירין: **משנה**: נהוג בטהורה ואינו נהוג בטמאה, רב יהודה אומר אף

נפל לתוך תרומה וחולין לתוך חולין, ח"כ כדחכא דעכ"פ הטעמה לא נאסרה סהול טבל ונאי חזית, לאסור את זו ולהתיר את זו: **משנה**: בטמאה לנ"ד חין צגידין צביי פטור לגמרי ולמיר יס צגידין צכ"ע לוקה על הטעמה, ולא נקוסם

נפלה אחת ענפלה: עיין ירושלמי תרומות פ"ה הל' וקוף פ"ד, והל' דקדמי דתוספתא דזו וז' סלה ע"כ ונפלי באין כדי ללרק, ובגוונא דנולרפס חין ה"כ דנענלין וזינדולמי סס הג"י דזו כ' סלה והוא שנינו, דלי בגוונא דלין ונולרפין ח"כ יותר וכו' נוני ודע דלפי הכרעה נודרי הרנוכ"ס (פ"ד נהל' תרומות הק"י) לא גריס כלל הל' דנו' סלה, אלא בהם קופות ואפי' יש צהקופה כדי להעלות ולא הקפיק להעלותה עד שגפל הסניס נוקולקלה היא נגד הסניס דהל' צטעה שגפלה היתה נוקולקלה וגדולה נחו כהז הרד"ק ז"ל דחפילו העלה קודם צק"א וכל נוקוס ונוקולקלה היא לגבי הסניס ודבר זה ל"כ, אצל וי"נ חס לא העלה נעלה ונעל כל ספק דנוקולקלה היא לגבי הסניס חולין סלה הצ' שגפל זה, ואם יש צהקופה כדי להעלותה, ונעלה ואם לא הרי היא נודונוע וכו"ס היכי שאין צהקופה כדי להעלות וכו"ס צדור הוא:

אחריהן ר"י ורשב"י: עיין ירושלמי סס ל"ג פלוגתא דר"י ורשב"י רק הל' חני חונר לאותה שאין זה כדי להעלות נפלה ולפ"י ספיר הגיה צפ"ו הסיפך חני חונר לאותה שיש זה כדי להעלות נפלה, אצל בד חזינן חסר סס ולי"ל ורשב"י חונר וכו' כדחכא, ודע דתוספתא תרומות סס נעורס דזו ונלה וצו חין ונלה חריני חונר לתוך ונלה נפלה והוא ברשב"ל ואעפ"כ לא קסה לר"י, דהתם ליכא למינור דזו שאין זה ונלה נוקולקלה היא לגבי הסניס, דהל' היא חני חזי להעלות לפי ערכה ושל ונלה נוני חניה חזי להעלות חס נפל יותר ונפלה ואין אחת נוקולקלה נחצרתה ונפלה חכא חין זה כלל כדי לצטל חתיכה או דבר הכותן טעם ודו"ק: **רשב"ל** חונר נקוס צר קפרא עיין צפנים ונה ספרטנו ופ"י הפ"ו דמוק, ועוד חני חונר דגרסי קודם הל' דלקען קדירה אחת ענפלה ואחת עוסרה וכו' דהוי נוני כי הלי דתוספתא וננה, ועלה קאונר דשב"ל והוא שיש צטנים רוב וכן עיקר:

בבית הכנסת הראויה להתכבד בה לפני אורחין הא סתם חתיכה ברובה במל קדירה אחת טמאה ואחת טהורה. נפל ואין ידוע לאיזה מהן נפל אני אומר לתוך טמאה נפל למה שתולין קלקלה במחולקל, אחת מדומעת ואחת אינה מדומעת אני אומר למדומעת נפל למה שתולין חלקלה במחולקל, ותני כן שתי קופות בזו ארבעים סאה, ובזו ארבעים סאה נפלה סאה תרומה לתוך אחת מהן וידוע באיזה מהן נפלה, ואחר כך נפלה שניה ואין ידוע לאיזה מהן נפלה תולה אני לומר למקום שנפלה ראשונה שם נפלה שניה, נפלה סאה תרומה לתוך אחת מהן ואין ידוע לאיזה מהן נפלה ואחר כך נפלה שניה וידוע לאיזה מהן נפלה, אין אני תולה לומר במקום שנפלה שניה שם נפלה ראשונה, אחת יש בה כדי לבטל ואחת אין בה כדי לבטל אתפלוגין רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש, חד אמר אני אומר לאותה שאין בה כדי להעלות נפל וחורנה אמר לאותה שיש בה מי להעלות נפל, מן דמר לאותה שאין בה כדי להעלות נפל, למה שתולין חלקלה במחולקל, ומן דמר לאותה שיש בה כדי להעלות נפל, למה כדי שלא תתקלקל השניה, רבי שמעון בן לקיש אמר משום בר קפרא והוא שיש בשניה רוב, רבי יוחנן אמר אף על פי שאין בשניה רוב, מחלפה שיטתיה דרשב"ל בכל אתר הוא מר ספיקן במל ברוב וכן הוא מר איבוק, תמן בשם גרמיה וכן בשם בר קפרא מחלפה שיטתיה דרבי יוחנן בכל אתר הוא מר בולחן נעשין חוכיה וכן הוא מר איבוק, שנייא הוא הבא שיש לו במה לתלות, קדירה אחת טמאה ואחת טהורה ולפניו שתי מדוכות אחת טמאה ואחת טהורה נפל ואין ידוע אם מזו לזו ואם מזו לזו אני אומר טמאה לתוך טמאה וטהורה לתוך טהורה, היה טבל מעשר ראשון ומעשר שני הרי זה אסור, שלא התירו ספק דימוע אלא בדבר שיש לו מתירין: **משנה**: נהוג בטהורה ואינו נהוג בטמאה, רב יהודה אומר אף

גיד : מסיני נאמר. פסוק דעל כן לא יאכלה אלא שנסה רצינו קדרו צונקינו :
הלכה ד' : תני. צתוספתא ונכילתן דנאכתי לא ידעיין טעונא דרצנן וי"ל שפיר קאנור ר' יודה. ונפרש
 דהיינו טעוניו ונללא כתיב בני יעקב דהיינו רחונן ושונעון, ובכ"י לא נקראו עד כיני. שאיסורו
 נוהג בבני נח. ומייל ג"כ אטענאס ובצנלי אנורין דטענאס דר"י גבי גיד הנשה דכ"ל דנוהג צטענאס נוני נשום סכן איסורו

נוהג צצני נח. שנאמר. ור"י ק"ל
 דה"ק קרא כל שאתה נוזא על דנו
 את נוזא על אצרי ורבי טענין
 נוני הואיל ואתה נוזא על דנו את
 נוזא על אצרי. וכיון דאיכא
 לנדרש קרא הכא והכא ק"ל
 לר"י דנוהג צטענאס סכן איסורו
 נוהג צצני נח. דם מהמוהדישין.
 חקר כאן צצא ובתוספתא ה"ג
 "אליה ונן הנוקדישין חייב נשום שני
 לאין נשום אלים ונשום ונוקדישין.
 חלץ ונן הנוקדישין חייב נשום שני
 לאין נשום חלץ ונשום ונוקדישין.
 ר"י נחייב שלשה נשום חלץ, ונשום
 ונוקדישין ונשום חלץ של ונוקדישין :
 הדרן עלך פרק גיד הנשה.

הדרן עלך פרק גיד הנשה.
 חקר כאן צצא וה"ג שתי קדירות
 אחת של תרונה ואחת של חולין
 ולפיכך שתי נדוכות וכו' חיי
 חונר תרונה לתוך תרונה וחולין
 לתוך חולין וע"ז קאי ה"ה עכ"ל
 וכו' וכן הוא צתוספתא סס :

הדרן עלך פרק גיד הנשה:

בהמה טמאה מותרת להן, אמרו לו
 בסיני נאמר אלא שנכתב במקומו :
הלכה ד' : תני אמרו לו לרבי יודה
 אינו אומר על כן לא
 יאכלו בני יעקב אלו ראובן ושמעון את
 גיד הנשה, אלא בני ישראל שעמדו
 לפני הר סיני, ולמה כתבו כאן להודיע
 במקומו במה נאמר אבר מן החי נוהג
 בבהמה טמאה כבהמה טהורה מפני שאיסורו נוהג בבני נח בישראל.
 וחייב עליו משום אבר מן החי ומשום בהמה טמאה דברי רבי יודה.
 וחכמים אומרים אינו חייב אלא משום אבר מן החי בלבד שנאמר
 לא תאכל הנפש עם הבשר את שאיסורו משום כל תאכל הנפש
 עם הבשר יצאת בהמה טמאה שכולה אסורה, אבל חלב מן החי חייב
 משום חלב ומשום אבר מן החי דם מן החי חייב משום דם ומשום
 אבר מן החי, דם מן המקודשין חייב משום דם ומשום קדשים דברי רבי יודה וחכמים אומרים אינו
 חייב אלא משום לאו אחד בלבד :

הדרן עלך פרק גיד הנשה.

חולין נזכר דגים וחגבים. עיין בפנים ועיין תוס' ר"ן ורשב"א, ונ"ל דנש"ה נקיעו תלתא זיננא מח' נזכר דגים וחגבים" צבא ח' אשנעין דצלטון תורה כל צפר נשנע ונזכר צפר דגים וחגבים, צבא צ' אשנעין דלעפ"י חין ל"ל אכילתו (ועיין רמב"ם פ"ט מהל' נחל' ונ"ל ה"צ). והל' דנפקא דחננא צלטון ציטול כתב הרשב"א ז"ל ונשום דדוקא דרך ציטול אכירה תורה: חוץ מבשר דגים. דאפילו איקור דרצנן ליכא: ואסור דהעלותו. ואע"ג דלם אורב עם העכו"ם על השולחן ונותר להעני' עליו י"י ושאר חסידים, הכא שאני דצפר צלטנ' כל אחד מהם צפני עלונו ולא צדילי אינטי נוייה (ה"ן): חוץ מבשר דגים. כ"ס הוא דהא חפ"י צלכילא וצציטול שר"י, חלל נקיעו רצותא דשאר צפר אפי' בהעלאת אקור ורישא חני רצותא דצפר דגים וחגבים אפי' צציטול ואכילה שרי: הנודר מן הבשר. צדדים הסך אחר לשון צ"ח ואין צ"ח קורין לצפר דגים וחגבים צפר:

הלכה א': הני ר"ה תוס' ר"ס פירקן ונשום ונקדשין אימריק דקוני' דחמי איקור צצ"ה וחייל על איקור ונקדשין, אי"כ צח"ל אימריק דקד"ח כיון דבכ"ז צח"ל קרל דצבורים רחשים צבורי דמנתק' לא תצטל גדי, וה"ה דלימקא להדי' וצבורים חינו נוהג צח"ל (תוס'): מתניתא דקתני כל הצפר וקס"ד דצח"ל נחתא נחתא ונחתא ונחתא חיה ועוף דכולהו דאורייתא: תמן לקונן נשנה ד': פרט לחיה. גדי ולא חיה, ואע"ג דחיה צבכל צהונה חתא קרל יתירה ואפקיה: ונאמר. צלותו פסיק עלונו לא תצטל, והוא הקצרה לוונר דהא צח"ל תליא כדנפסק לפיכך פסק הכתוב צח"ל חנו וי ש"ס לו חלצ חס: דר"ע היא דצפר עוף דרצנן ולא תינוא כל הצפר אפי' עוף רק: כיני מתניתא. כן כונת הנשנה כל הצפר ל"ס חולין ול"ס ונקדשין: בדא הוא. כלומר דלם נשנענה כל הצפר דנותניתן כן הוא נה צל' ר"ה צחוקפתא להוסיק: רבי סתמיה בר"ע. ולא איירי ככל צצפר עוף דרצנן.

רק צונסנה צ' הכי לה דצטוק פלוגתא דצ"ש וצ"ה, וכל הצפר דקתני היינו חולין וקדשים, ונש"ה ר"ה: סתמיה ברבנן. דק"ל צפר עוף דאורייתא וכל הצפר היינו צפר צהונה חיה ועוף, הלכך נפסק צחוקפתא ד"צצ"ז"ו ונוה צחולין וקדשים: ושבתין רבים. דקס"ד דה"ק פליג על ר"ע ועיין רש"י ונכילתן: והא ר"ה הגלילי פליג. ואח"כ פירקן והא ר"ע נור איכון" וא"כ איך פליג ד"ה, ונ"ל דה"פ והא ר"י ודאי פליגי עלי' תיק ונולא דרצנא פענשים צירושלני דהוי פ"י על ר"י פליג וחס' ודאי דה"פ פליג נמי על ר"ע ונשני דרך על ר"י פליגי תריוהו ח"ק ור"ע, אצל לא ח"ק על ר"ע, ופירך הא ר"ע נמי חנור הא דר"י ונאי חזיה לוונר דפליג על ר"י ולא על ר"ע, ונשני דליכא צין ר"ע לר"י: בשר עור. דלר"ע דחנור פרט לעוף לא נונעק חלל נוד"ה אצל נודרצנן אקור ונש"ה לר"י הגלילי אפי' נודרצנן מותר, וכן חנורין צצצלי, אצל חיה לבי' אקור נודרצנן: מחיי' דקתני היו אובלין ש"ע דהתר גנור קאנור: ולית חש ונגזור צפר עוף נשום צפר צהונה, ואפי' חס חין צו איקור כלל עכ"פ נשום גזירה נאסר: לא מחלפי אינשו. ונש"ה צפר חיה צפר צצפר נחלפי: בדא הוא. דלם צפר עוף לא נחלף ונ"ט הן צנותיתן שאקור להעלותו ונקונן דצ"ה ק"ל דלף אינו נאכל: אכילה גזירה אפי' אי לא נחלפי גזירין אכילה עוף צח"ל חני צפר צהונה כנוו סכתא רמב"ם ז"ל (שם ה"ד) דנשנענה

נחתא נחתא ונחתא ונחתא חיה ועוף דכולהו דאורייתא: תמן לקונן נשנה ד': פרט לחיה. גדי ולא חיה, ואע"ג דחיה צבכל צהונה חתא קרל יתירה ואפקיה: ונאמר. צלותו פסיק עלונו לא תצטל, והוא הקצרה לוונר דהא צח"ל תליא כדנפסק לפיכך פסק הכתוב צח"ל חנו וי ש"ס לו חלצ חס: דר"ע היא דצפר עוף דרצנן ולא תינוא כל הצפר אפי' עוף רק: כיני מתניתא. כן כונת הנשנה כל הצפר ל"ס חולין ול"ס ונקדשין: בדא הוא. כלומר דלם נשנענה כל הצפר דנותניתן כן הוא נה צל' ר"ה צחוקפתא להוסיק: רבי סתמיה בר"ע. ולא איירי ככל צצפר עוף דרצנן.

רק צונסנה צ' הכי לה דצטוק פלוגתא דצ"ש וצ"ה, וכל הצפר דקתני היינו חולין וקדשים, ונש"ה ר"ה: סתמיה ברבנן. דק"ל צפר עוף דאורייתא וכל הצפר היינו צפר צהונה חיה ועוף, הלכך נפסק צחוקפתא ד"צצ"ז"ו ונוה צחולין וקדשים: ושבתין רבים. דקס"ד דה"ק פליג על ר"ע ועיין רש"י ונכילתן: והא ר"ה הגלילי פליג. ואח"כ פירקן והא ר"ע נור איכון" וא"כ איך פליג ד"ה, ונ"ל דה"פ והא ר"י ודאי פליגי עלי' תיק ונולא דרצנא פענשים צירושלני דהוי פ"י על ר"י פליג וחס' ודאי דה"פ פליג נמי על ר"ע ונשני דרך על ר"י פליגי תריוהו ח"ק ור"ע, אצל לא ח"ק על ר"ע, ופירך הא ר"ע נמי חנור הא דר"י ונאי חזיה לוונר דפליג על ר"י ולא על ר"ע, ונשני דליכא צין ר"ע לר"י: בשר עור. דלר"ע דחנור פרט לעוף לא נונעק חלל נוד"ה אצל נודרצנן אקור ונש"ה לר"י הגלילי אפי' נודרצנן מותר, וכן חנורין צצצלי, אצל חיה לבי' אקור נודרצנן: מחיי' דקתני היו אובלין ש"ע דהתר גנור קאנור: ולית חש ונגזור צפר עוף נשום צפר צהונה, ואפי' חס חין צו איקור כלל עכ"פ נשום גזירה נאסר: לא מחלפי אינשו. ונש"ה צפר חיה צפר צצפר נחלפי: בדא הוא. דלם צפר עוף לא נחלף ונ"ט הן צנותיתן שאקור להעלותו ונקונן דצ"ה ק"ל דלף אינו נאכל: אכילה גזירה אפי' אי לא נחלפי גזירין אכילה עוף צח"ל חני צפר צהונה כנוו סכתא רמב"ם ז"ל (שם ה"ד) דנשנענה

דנושונות הכתוב הוא צמר גדי ונוש צחלצ חנו ויצלו
לפרוץ גדר, ונוש"ה חקרו כל צמר צחלצ ונוש"ה העללה
גזירה לגזירה הוא: מן הקבלה צמר עוף חקור וכן הקבלה
ולא ידעתי ונקומו לפי שעה: וכן למידן. צהונים וכן יס
דין לנודר ונדברי קבלה, ונושכי
דנוש"ה קרה ונושונת דהו כד"ה
דקאנור חלקיו יורנו ונוש"ה
דצותא דיקרו לנשפנה חלל
ודלי אדברי קבלה קלי ויורנו
הוא חוללת הנושנה אשר ישנה
חולתה האדם וחי צה"ה: אילין
בשייא ח"פ חלין הנשים וקני
הדעת שאוננים ונה לנו בנדרים
גדולה כזו להולך הילדים לצתי
גדרפות וצתי כנפיה, דלס
הילד רחוי לכך ילמוד ונעלמו
לא קוז הן עבדין דנושחילה
לדין ליקרו ולחנכו צעור הורה
לישכ נפני רבו ולתענוק צמר
ה"ה וחש"כ חלקיו יורנו ע"ד חלל
לטהר ונוש"ה חוה: דתמן
תנינן. ונוש"ה נדרים ריש פ"ז:
אמרו לו לר"ע דק"ה תסס הנודר
זין סירק חקור דלועין, והלל
נלשון צ"ה נוכח שאינו צכלל
ירק שהרי השלים חנוך לא
נלחתי חלל דלועין: וכן הדבר.
נזה חני נוציל רחיה שהוא צכלל
ירק דדבר שאינו צכלל לא
נונלך עליו שלח כנוו שהוא
חינו חומר לא נלחתי חלל קטניות
וקס"ד דגים כנוי לא ננונך
עליהו ונושחיה חלל צר"ע
לדבצן ודלי חילולו חי ננונך
עליהו לא הוי צכלל צמר:
מצאתי ודא מצאתי . כלומר
דצנונלך בלי חלל, וכך דבר
דנונלך עליו שלח הוי צכלל, ח"כ
דגים כנוי השלים ננונך עליה
ונושחיה דקחני ונוש"ה צצמר דגים
דלא כר"ע: ר"ע סבר מימר. דלך
צלי ננונך דלועין צכלל ירק וכן
רצנן כצנן דהוי צכלל ירק חלל
דכל אחד רלה להציל רחיה
לדצרי ונלשון צ"ה ולדיחא חן
נפקותא צזה, וה"כ לענין צמר
דגים כר"ע חינו צכלל וחלל חי
נונלך עליהן שלח: למידת הדין
לא צלצד לענין חקור והתר
חלל חלל לענין דיני ונושחיה
וכדנוש"ה על דעתיה דר"ע. דלחך דלעולם צכלל ירק
וחל"ה חי לא ננונך צטלה דעמו ונוכחין, וכן לענין הפקר
והקד שולצנן לא ננונלך וחינן הפקר ולא קדשין:
יחידאי דחבא. דנושחיה והוא ר"ע כה"ק דתוספתא, ורש"י
דהסס כה"ק דנושחיה, דל"ה ננונך עליהו לחו כנוס
הוא: דחני תוספתא שס: לאו בר נש וצטל דעמו חלל
כל חלל והנושחיה צירושלנוי סס חקרה וכנוו שהוא
לפניו כן הוא דתוספתא: אסור בגידין. בגידין רבין הנלכלין
עס צמר וצכלל צמר נימה. חלל צמר ודלי חן צכלל
גידין
עליהו חקור, דלך דהלכה כר"ע כיון דרצנן ק"ל חקור חנונין דר"ע
חלל חי רק ונושחיה דלחיה ונונלך
עליו צטל דעמו חלל כל חלל:
וון דנור הנודר וכו'. וצירושלנוי נדרים שס ונוכח
הנודר מן הטפילה ונוש"ה צעיק הנודר וון הצמר חקור
גידין הנודר וון הגידן ונוש"ה צצמר:
אורף
רב 32 ירושלמי עם פ"ה השק שלמה

הוא. עיין ירושלמי נדרים ריש פ"ה.
וצצנן פריך. חלל צמר עוף חקור וקאנור
ונושחיה דר"ע חלל, דהוא ק"ל כן דצמר עוף ונונלך
עליהו בלי חלל לא צמר דגים, ולשחיה חלל צצנן דנדרים
חנונין שח"ק דצרייתא לקנון חלל
ר"ע וחי"ק דנושחיה חלל ר"ע צ"ג
דק"ל דלך צמר עוף חינו צכלל
חלל פה חלל לפדש חכי, דהא
נוסיק חש"ס דח"ק ור"ע לא
פלגי צנונלך ולא ונונלך, ועוד
דלא חובר צמר עוף כלל, חלל
דקשיל, חלל ונוש"ה ונושחיה דר"ע
הוא, חלל רשע כנוי כר"ע ונונלך
ופשיטא דכולה ונושחיה דר"ע, ועוד
דלס לדבצן ור"ע חן כפוקתא
כלל צין ונונלך ולא ונונלך, לחלו
לודך חללך ונושחיה, שדרכה לקלר
בהשקליל וטריה שיה צין ח"ק
ור"ע, ודבר זה נודלל הוא רק
צתוספתא, וכבר העירו זה צפנים
וכ"ל דלצירושלנוי ח"ק דנושחיה
לחו חיינו ר"ע צ"ג דתוספתא
רק דקאנור חש"ס לקנון דלחיה
יחידאי דהסס כתחיה דנושחיה,
והיה הסצנל חנוך דנושחיה ח"ק
הוא דכל שהוא ננונלך חינו צכלל
ולא קשיל דיוקא חלל צמר עוף
חקור צמר עוף לא ונונלך כלל
רק קונה צלי הנוכח, חייב דלא
נושכחת צמר צהונה, ולפעננים
גס חייב דליכא צמר צהונה קונה
צמר עוף לפי ראות עיני השלוח
צצמר דקאנור ליה צעה"צ ל"ס
צמר צהונה ול"ס צמר עוף, ונוש"ה
כר"ע, ולכן קאנורין ר' יונה ור"י
דנושחיה ר"ע חלל, דלא דלחיה
רישא ר"ע וקפח דצנן, וחל"ה
דר"ה קתוניה כצצנן, חנה לדידיה
ח"ק פלגי על ר"ע לקנון צנושנה
ד' ולא ק"ל כן, ופריך חי ר"ע
חל"ה צמר דגים כנוי, ונוש"ה דלר"ע
דלועין לעולם צכלל ירק דנונלכי
עליה, וחי ונליו לפעננים דלא
נונלכי צטל דעמו חלל כל חלל
ורצנן ק"ל חן דלועין צכלל ירק
דל"ה ונונלכי עליהו לחו כלום
הוא וקאנור דרש"י דק"ל חן
צמר עוף צכלל צמר חיינו ונוש"ה
דק"ל כה"ק דנושחיה דלעפ"י
דנונלך חינו צכלל, ונוש"ה חל"ה
דנושחיה חקור צצמר עוף כדפישנו לעיל, וכ"ס כר"ע
וצדגים ק"ל כר"ע דלעולם חינו צכלל דלחיהו ונליו
דליכא שלח דנונלך צטלה דעמו חלל כל חלל, ולרצנן
חן ח"כ דחקור דלחיה צתר שונה, ירק חן צכללו דלועין,
וצמר יס צכללו כל צמר, ונוש"ה פסק חנונ"ס צצמר
עוף דלעולם חקור, דהא צין לרצנן וצין כר"ע חקור,
ורש"י דצרייתא יחידאי, דצלי זה קשה חלל קתונו
דנושחיה ורש"י פלגי על ר"ע וחן הלכה כר"ע ונושחיה
חלל ודלי דרש"י יחידאי הוא וכדפישנו, וצדגים דלרצנן
חקור ולר"ע ונוש"ה פסק דחייב דידעינן צודלי דנונלך
חנונין דר"ע כנוי חייב דיש רגלים לדבר דנונלך חקור
עליהו צטל דעמו חלל כל חלל:
הוא צרייתא וה"ה חסס הנודר מן העיקר חקור טפילה
הנודר מן הטפילה ונוש"ה צעיק הנודר וון הצמר חקור
גידין הנודר וון הגידן ונוש"ה צצמר:
ונוש

וְנִמְדָּה הן בחלצו. ונהירושלמי נראה ופורש כשיטת הנורדכי דגומות היינו קליפה הלכנה [והא דהעתיק הכ"י עד שתגמר קליפתה ותתקפה, ליתא כן צנורדכי רק כינתו על קרום הרך ולבן] ונעוירות צגידין היינו החלונות לבד ולפענוס צחלונות לבד כצד אינן נעוירות צגידין להשכחול, ולפי"ג גם צצלי ה"פ דת"ק כ"ל דוקא גמורות ונוס, וז"י יעקב ק"ל דחס אינן נעוירות צגידין אעפ"י שלא כגמורה רק החלונות נעוירין צחלצ ולפי"ג חר"ף והר"נו דהעתיקו צצרי ת"ק דוקא גמורות ונוס צצין כצצנה הנורדכי וכן הדין לענין נליחה ולא כנו סהדין ה"ה ז"ל, דלהרשב"ה ה"ק קבולה ובי"ט לשיטת רש"י ז"ל דת"ק כ"ל חפ"ן נעוירות בין סגנונר החלונות נעוירות וכ"ז הוא כגד הירושלמי או דפסקו כר"י, ודע דהא דכתב הרשב"ה צת"ס לחסו צ"ל גמורה כל שיש לה חלונות וחלונות אעפ"י שנועירות צגידין ל"ע נחלי קאמר דחס כגמורה צחלצון וחלונות כצד יש לה קרום הלכן ולא נשכחת סתהא נעוירה צגידין, צוד ל"ע דלח הצ"ה הירושלמי צצרת ת"ק והלא ח"ל צצית"ח סגויה ת"ק ור"י ציתה, וצצליה הג"י "כאנור חס היו נעוירות" וחולי פ"י כאנור כר"י יעקב כלוונר הלכה חס היו נעוירות ול"ע:

אמר ר' נחל לית כן: וכן דוגמנו צצרותות פ"ח ה"ה, והא דלח חנור זה על נתיבתו, י"ל דגומותינן חנור ר"י קתם צצרי זה ונקולי צ"ס וודחי ה"פ חלח דהבא קאמר נפורש העוף עולה ואינו נאכל כצצרי צ"ס נוגיה ר' נחל דל"ל "ונאכל", וח"ה נס רחא רצ"י נחל להגיה חל שפיר קאמרנו לעיל דלחפ"א קחי, וני כעורה זו סומתן צצצרי דת"ק ר"י חול, ונוס דחקו להגיה, י"ל דחינו דונוס לשאר ה' דצדים דכחסי צהס דצין צ"ס וצ"ה הוי כיגוד נאקלה חל הקלה, נחל"כ הבא לכ"ע דצצנן, ואינו נאכל נקוס גזירה, ורק חס גחדין גזירה לגזירה או כולה חדל גזירה פליגי זה לא חסיז קילח וחומרה ר"י חליצ"י דר' נחל:

הנורד מן הגידין מותר בבשר: תני השוחט את התרנגולת ומצא בתוכה ביצים אף על פי שהן גמורות הרי אלו מותרות, רבי חנינה ורבי מנא חד אמר אין דומה טעם אכילתה מבפנים לטעם אכילתה מבחוץ, וחורנה אמר שאינה נגמרת לאפרוח עד שתצא לחוץ, ומה הן בחלב, תמן אמרין אם היו מעורות לגידין אסורות ואם לאו מותרות, רבי בא בשם רבי לעזר תרין דוכתין אינין, דשבקי' רחמנא הומר וכתבי בקרייה קוליי, לא תבשל גדי כל שבן למיכל דאסורא, בת הזת וכל שבן הבת דאסורא:

משנה העוף עולה עם הגבינה על השולחן ואינו נאכל בדברי ב"ש, ובית הלל אומרים לא עולה ולא נאכל, אמר רבי יוסי דבר זה הוא מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל, באי זה שולחן אמרו בשולחן שאוכל עליו אבל בשולחן שסודר עליו את התבשיל נותן זה בצד זה ואינו חושש צורך אדם בשר וגבינה במטפחת אחת ובלבד שלא ידא נוגעין זה בזה, רבן שמעון בן גמליאל אומר שני אכסנאין אוכלין על שולחן אחד זה בשר וזה גבינה ואינו חוששין: **הלכה ב'** רבי בנימין בר גידל ורבי אחאי הוין יתבין אמרין מה נפיק מן ביניהון ברם כינו מתניתא אסיפא זו מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל בשולחן שאוכל עליו הא בשולחן שסודר עליו את התבשיל כל עמא מודין דנותן זה בצד זה ואינו חושש, תמן תנינן רבי יוסי אומר ששה מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה העוף עולה על השולחן עם הגבינה ואינו נאכל בדברי ב"ש, וב"ה אומרים לא עולה ולא נאכל, אמר רבי מנא לית כאן ואינו נאכל, אלא עולה ונאכל בדברי ב"ש וב"ה אומרים אינו עולה ולא נאכל, רבי יורן בעא קומי דרבי מנא מאחר דאמרין נאכל כל שבן דעולה, ומאחר דאמרין לא עולה כל שבן שאינו נאכל, אמר ליה צורכיה לדו וצורכיה לדו, אלו אמרין ב"ש נאכל הוין אמרין הדא דתימר בצונן, הא ברותח אוק עולה לא, אילו אמרין ב"ה לא עולה הוין אמרין הדא דתימר ברותח הא בצונן אוק נאכל, הוי צורכיה לדו וצורכיה לדו, תמן תנינן נפלוליה משנתארסה בית שמאי אומרים תמכור ובית הלל אומרים לא תמכור, רבי פנחס בעי קומי דרבי יוסי ולמה לא תניתה מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה, אמר ליה לא מתניין מתניי אלא דבר חמור משני צדדים ומל משני צדדין ברם

גידין: תני. תוספתא וירושלמי ריש פירקא אעפ"י שהן גמורות דגומות היינו קליפה הלכנה לא חשבינן אותן כגידל חלח כתרנגולת עלמה הן נעוירין: עד שתגמר קליפתה ותתקפה, ליתא כן צנורדכי רק כינתו על קרום הרך ולבן] ונעוירות צגידין היינו החלונות לבד ולפענוס צחלונות לבד כצד אינן נעוירות צגידין להשכחול, ולפי"ג גם צצלי ה"פ דת"ק כ"ל דוקא גמורות ונוס, וז"י יעקב ק"ל דחס אינן נעוירות צגידין אעפ"י שלא כגמורה רק החלונות נעוירין צחלצ ולפי"ג חר"ף והר"נו דהעתיקו צצרי ת"ק דוקא גמורות ונוס צצין כצצנה הנורדכי וכן הדין לענין נליחה ולא כנו סהדין ה"ה ז"ל, דלהרשב"ה ה"ק קבולה ובי"ט לשיטת רש"י ז"ל דת"ק כ"ל חפ"ן נעוירות בין סגנונר החלונות נעוירות וכ"ז הוא כגד הירושלמי או דפסקו כר"י, ודע דהא דכתב הרשב"ה צת"ס לחסו צ"ל גמורה כל שיש לה חלונות וחלונות אעפ"י שנועירות צגידין ל"ע נחלי קאמר דחס כגמורה צחלצון וחלונות כצד יש לה קרום הלכן ולא נשכחת סתהא נעוירה צגידין, צוד ל"ע דלח הצ"ה הירושלמי צצרת ת"ק והלא ח"ל צצית"ח סגויה ת"ק ור"י ציתה, וצצליה הג"י "כאנור חס היו נעוירות" וחולי פ"י כאנור כר"י יעקב כלוונר הלכה חס היו נעוירות ול"ע:

אמר ר' נחל לית כן: וכן דוגמנו צצרותות פ"ח ה"ה, והא דלח חנור זה על נתיבתו, י"ל דגומותינן חנור ר"י קתם צצרי זה ונקולי צ"ס וודחי ה"פ חלח דהבא קאמר נפורש העוף עולה ואינו נאכל כצצרי צ"ס נוגיה ר' נחל דל"ל "ונאכל", וח"ה נס רחא רצ"י נחל להגיה חל שפיר קאמרנו לעיל דלחפ"א קחי, וני כעורה זו סומתן צצצרי דת"ק ר"י חול, ונוס דחקו להגיה, י"ל דחינו דונוס לשאר ה' דצדים דכחסי צהס דצין צ"ס וצ"ה הוי כיגוד נאקלה חל הקלה, נחל"כ הבא לכ"ע דצצנן, ואינו נאכל נקוס גזירה, ורק חס גחדין גזירה לגזירה או כולה חדל גזירה פליגי זה לא חסיז קילח וחומרה ר"י חליצ"י דר' נחל:

הנורד מן הגידין מותר בבשר: תני השוחט את התרנגולת ומצא בתוכה ביצים אף על פי שהן גמורות הרי אלו מותרות, רבי חנינה ורבי מנא חד אמר אין דומה טעם אכילתה מבפנים לטעם אכילתה מבחוץ, וחורנה אמר שאינה נגמרת לאפרוח עד שתצא לחוץ, ומה הן בחלב, תמן אמרין אם היו מעורות לגידין אסורות ואם לאו מותרות, רבי בא בשם רבי לעזר תרין דוכתין אינין, דשבקי' רחמנא הומר וכתבי בקרייה קוליי, לא תבשל גדי כל שבן למיכל דאסורא, בת הזת וכל שבן הבת דאסורא:

משנה העוף עולה עם הגבינה על השולחן ואינו נאכל בדברי ב"ש, ובית הלל אומרים לא עולה ולא נאכל, אמר רבי יוסי דבר זה הוא מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל, באי זה שולחן אמרו בשולחן שאוכל עליו אבל בשולחן שסודר עליו את התבשיל נותן זה בצד זה ואינו חושש צורך אדם בשר וגבינה במטפחת אחת ובלבד שלא ידא נוגעין זה בזה, רבן שמעון בן גמליאל אומר שני אכסנאין אוכלין על שולחן אחד זה בשר וזה גבינה ואינו חוששין: **הלכה ב'** רבי בנימין בר גידל ורבי אחאי הוין יתבין אמרין מה נפיק מן ביניהון ברם כינו מתניתא אסיפא זו מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל בשולחן שאוכל עליו הא בשולחן שסודר עליו את התבשיל כל עמא מודין דנותן זה בצד זה ואינו חושש, תמן תנינן רבי יוסי אומר ששה מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה העוף עולה על השולחן עם הגבינה ואינו נאכל בדברי ב"ש, וב"ה אומרים לא עולה ולא נאכל, אמר רבי מנא לית כאן ואינו נאכל, אלא עולה ונאכל בדברי ב"ש וב"ה אומרים אינו עולה ולא נאכל, רבי יורן בעא קומי דרבי מנא מאחר דאמרין נאכל כל שבן דעולה, ומאחר דאמרין לא עולה כל שבן שאינו נאכל, אמר ליה צורכיה לדו וצורכיה לדו, אלו אמרין ב"ש נאכל הוין אמרין הדא דתימר בצונן, הא ברותח אוק עולה לא, אילו אמרין ב"ה לא עולה הוין אמרין הדא דתימר ברותח הא בצונן אוק נאכל, הוי צורכיה לדו וצורכיה לדו, תמן תנינן נפלוליה משנתארסה בית שמאי אומרים תמכור ובית הלל אומרים לא תמכור, רבי פנחס בעי קומי דרבי יוסי ולמה לא תניתה מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה, אמר ליה לא מתניין מתניי אלא דבר חמור משני צדדים ומל משני צדדין ברם

גידין: תני. תוספתא וירושלמי ריש פירקא אעפ"י שהן גמורות דגומות היינו קליפה הלכנה לא חשבינן אותן כגידל חלח כתרנגולת עלמה הן נעוירין: עד שתגמר קליפתה ותתקפה, ליתא כן צנורדכי רק כינתו על קרום הרך ולבן] ונעוירות צגידין היינו החלונות לבד ולפענוס צחלונות לבד כצד אינן נעוירות צגידין להשכחול, ולפי"ג גם צצלי ה"פ דת"ק כ"ל דוקא גמורות ונוס, וז"י יעקב ק"ל דחס אינן נעוירות צגידין אעפ"י שלא כגמורה רק החלונות נעוירין צחלצ ולפי"ג חר"ף והר"נו דהעתיקו צצרי ת"ק דוקא גמורות ונוס צצין כצצנה הנורדכי וכן הדין לענין נליחה ולא כנו סהדין ה"ה ז"ל, דלהרשב"ה ה"ק קבולה ובי"ט לשיטת רש"י ז"ל דת"ק כ"ל חפ"ן נעוירות בין סגנונר החלונות נעוירות וכ"ז הוא כגד הירושלמי או דפסקו כר"י, ודע דהא דכתב הרשב"ה צת"ס לחסו צ"ל גמורה כל שיש לה חלונות וחלונות אעפ"י שנועירות צגידין ל"ע נחלי קאמר דחס כגמורה צחלצון וחלונות כצד יש לה קרום הלכן ולא נשכחת סתהא נעוירה צגידין, צוד ל"ע דלח הצ"ה הירושלמי צצרת ת"ק והלא ח"ל צצית"ח סגויה ת"ק ור"י ציתה, וצצליה הג"י "כאנור חס היו נעוירות" וחולי פ"י כאנור כר"י יעקב כלוונר הלכה חס היו נעוירות ול"ע:

אמר ר' נחל לית כן: וכן דוגמנו צצרותות פ"ח ה"ה, והא דלח חנור זה על נתיבתו, י"ל דגומותינן חנור ר"י קתם צצרי זה ונקולי צ"ס וודחי ה"פ חלח דהבא קאמר נפורש העוף עולה ואינו נאכל כצצרי צ"ס נוגיה ר' נחל דל"ל "ונאכל", וח"ה נס רחא רצ"י נחל להגיה חל שפיר קאמרנו לעיל דלחפ"א קחי, וני כעורה זו סומתן צצצרי דת"ק ר"י חול, ונוס דחקו להגיה, י"ל דחינו דונוס לשאר ה' דצדים דכחסי צהס דצין צ"ס וצ"ה הוי כיגוד נאקלה חל הקלה, נחל"כ הבא לכ"ע דצצנן, ואינו נאכל נקוס גזירה, ורק חס גחדין גזירה לגזירה או כולה חדל גזירה פליגי זה לא חסיז קילח וחומרה ר"י חליצ"י דר' נחל:

הנכסים שנשתארכה ק"ל צ"ה טעמי דכל זמן שהיא חרוקה נוכרת, וניתן צדדין, כלוונר לכל הדרדין, ונה שאין כן הבא לבית שמואל קיל הוא לאשה וחומר. לבצעל, ולב"ה חפכא, ולא חסיז

פסקא * נאכל'ן צאפיקולס. וצוהאפטאח תני "ר"א צרבי
 נדוק אוונד העיף עולה עם הגזינה על הקולחן
 רצי פיקולס אוונד ואיני נאכל, אחרים אוונדים נעשו אף
 נאכל" ופ"ז נעלה ונעל כל סקס סג"י הר"ף הוא העיקר
 אך נעלם ונעירי הדולחט שהוא

ואין מטריחין עליו בין הערבים רבי
אבינא מפסיד לחמרייה מן האתן
משבחין מייא למייסיה נסבין ידיכן ומתני
על כל יומא רבי זעירא סליק גביה רבי
אבהו לקסריין אישכחיה דמר איזיל
למיכל יהוב ליה עגולה דקיצין אמר
ליה סב בריך אמר ליה בעל הבית
ודע בחי של ביכרו מן האכלין אמר

פסק: באפיקולם. כן הוא
ג" הרי"ף ג"כ ופירש

בנומלת ורש"י ז"ל גורם צאפיקורן
 (פי' דרך הפקר ואינו כחזר צהן:
 היין חברין מימר, ונשים דסתנא
 קאוור ע"ק וגבינה נאכלין, לכן
 נפל ספק דגבינה: הא עור ואח"כ
 וגבינה. כדי שלא תחלק כ"כ
 צין צמר כגורה לעיקר, אגרי לומר
 דצני נט"י וקטוח: אושכח. דתני
 צצית ונדרשא דל"ג הוה: הא
 מתניתא דייקי. ונאלי תצני
 הא סתנא קתני ע"ק וגבינה
 נאכלין ודאי חין נט"י, וכן כתב
 הרמב"ם ז"ל דלין חרס סונה תמר
 צלשין דברים אשקרים, הוא לוור
 ע"ק וגבינה נאכלין וצאונה ע"ק
 ואח"כ גבינה חין נאכלין אלא
 דל"ג, והרמב"ם ז"ל שפסק כהר"ן
 סדרין ניוור, שיעת הצבלי וקטיעלע
 (וכן כתבו הר"ן והרשב"א ז"ל):
 היין סברין מימר. כלומר ונאחזקה
 דלא חלקה צין צמר אי גבינה
 קודם צעוף, כן לא תחלק צצונה
 דלכה"פ נטילה וקטוח צני דל"ג
 צמר ול"ג גבינה תחילה: דמכר
 רב חריא. ד"ס חילוק צין דר
 צמר תחילה או גבינה אצל לכל
 תהצר עד"ן תחילוק מזה הול

לֵיהֶם כֵּן בְּרִיךְ אֱמֶיךָ יְיָ לֵית חַבִּים רַבִּי לְרַבִּי
תִּנָּת אֲנִשִּׁי רַבָּא וְהוּא הוּא מִלִּי הַפּוֹתָה
הוּא הַחֹתָם :

פסקא. צורד אדם בשר וגבינה
במשפחת ובלבד שלא יהיו
נוגעין זה בזה: כד סליק רבי אבא להבא
אמר, רבנן דרומי תני עוף, וגבינה
נאכלין באפיקולס, הוין סברין מימר
הדא דתימר גבינה ואח"כ עוף, הא עוף
ואח"כ גבינה צורכיה נטילה וקינות, אשבת
תני לא שנייא היא עוף ואח"כ גבינה
לא שנייא היא גבינה ואח"כ עוף שרי
מיכל בלי נטילה וקינות, אמר רבי יודן
הא מתניתא דייקי בן עוף וגבינה נאכלין,
הוין סברין מימר הדא דתימר עוף וגבינה
הא בשר וגבינה לא שנייא היא בשר
ואח"כ גבינה לא שנייא היא גבינה ואחר
כך בשר, צורכיה נטילה וקינות, אשבחין
דמר רב חסדא אכל גבינה מותר לאכול
בשר, אכל בשר אסור לאכול גבינה,
רבי בון בעא קומוי דרבי יוסי בשר
בין שנייז מה מר בה דבי חסדא, אמר
ליה אנא פתר ליה מהדין קריה *הבשר
עודנו בין שניהם, רבי בון בעא קומוי

[illegible]

ובשמואל ח"כ אבל צער אסור לאכול גזינה, ודאי כונתו אסור ונוש ואף אחר
ההשקפה עיקר והשניה דחקה ונוקיי אנפשה דאחר נטיילה וקיומה שרי, או דיל
ונוקיי אנפשה דרך אחר נטי' וקיומה נותר: א"ל נטילה ומנוח את סר. צנתינה, ד
לאכול גזינה, דח"כ. היה לר"ת לנענור תחילה אבל צער אסור לאכול גזינה
אחר נטי' וקיומה, וידענו דנה דאמר ח"כ אבל גזינה נותר לאכול צער היינו
תחילה אבל גזינה נותר לאכול צער ודאי לא איירי כלל ונטי' וקיומה ואם נטל
צער נותר: לא מר בן. אלא צקיומה ונטי' וניירי ר"ת, והא דלא אומר תחילה
תקנה כלל, ובאצוי דנור עוקצא כשאכל צער לא אבל גזינה עד כ"ד שעות: ב
והתקפות' כתבו כהצו לאו דוקא קעורה אחת שמרית' ואחת ערציה, אלא אם
השיג מוריק יחד כשיקח הר"נ דשש שעות נינהו: ענה וגבינה נאכלין, ואנענין
אין לריד. נטיילה וקיומה וכו' ודלא צער צאמה חמור ונצער טוף ולפיכך אסור לא
דקס"ד דלא יחיצ טעמו ונותנעכל ויד ולא נאצר צפה כלום ונר נפשו אי אבל
מעמא. דצער טוף כני קל להחבול, אינו אלא נשום דליו דהר תורה לא החמור
אבל גזינה תחילה לריד נטיילה וקיומה: אינו אלא דבר תורה. כדנצנ ובר"י הגליל

אך נעלם ונעזי הצדולה שהוא
הנא, ופירשו נאכלין צ"ת אפיקולס
ונוס"ם נפל ספק צ"ס על איזה
אופן אכלו וכן הוא בצצלי הוא
תני והוא אומר צ"י נע"י וצ"י
קיטור הפה פ"י היו אוכלין שם :
דא דונר ר' חסדא אכל גצינה:
צאור קוריא זו נוכרחין
אכו להציע שיטה הראשונים צ"ת,
שיטה הר"ק ור"ה, וכן הוא דעת
הרננצ"ם ונעל העיניו, דרצ חסדא
נייירי צנטיילה וקיטור, וקאנור אכל
צצר אקור לאכול גצינה אפילו
צנטיילה וקיטור עד ששהה כדי
סעודה אחרת והוא שם סעודה,
וגצינה ואח"כ צצר נותר אחר
סנטל דיזי צליה, וקנה פיו
צין ציום וצין צליה, ובה"ג
והגאונים כתבו דר"ח צלי טעילה
והדחה וניירי, ואם אכל צצר אקור
לאכול גצינה היינו צלי טעילה
וקיטור, אכל צנטיילה וקיטור שרי,
אכל גצינה נותר לאכול צצר
אפי' צלי קיטור וטעילה היכי דחזי
ידיה דלא מנעפי, ולענין חיה,
אי כאנור דחיה ודלורייטא א"א
לונור דטוף וגצינה נותרין דנולן
דקיל צצר ח"י וכן הסודר גם
צטוף כה חלל ודל"י כר"ע ונדרבנן
ואפ"ה דעת הר"נו ונעל הנאחזר
ז"ל דצעינן זה חיה כצנהנו דנוחלפי,
ונש"א"כ צצר טוף צצצר צנהנו
לא נוחלפי, ואית' דנופרשו דחיה
צטוף לענין זה חלל וצצצו
דר"י הגלילי ונפליג וקיל וצצלו
חיה דלורייטא נקיו טוף, ואחר
הלכה זו כבין צטו"ה דצרי הש"ס
פה :

דרכי יוסי הא דמור רב חס
בלי נטילה וקנינות אמר ליה
מיכל גבינה אמרין לון רבי מ
נטילה וקנינות אבל בשר כ
קשייתתה לרבי מנא עוף וגבינה
מיהיב מעמא אינו אלא משו
ובשאר ח"כ אבל צפר סקור ל
הראשונה עיקר והשניה ו
ונוקי אנפסה דרך חסר כתיב וקני
לאכול גבינה דל"כ היה לר"ח
חסר כתיב וקנינות וידענו דנה ד
חמילה אבל גבינה נותר לאכל צ
צפר נותר: לא מר בן חלל
תקנה כלל ובחצוי דנור שוקצא
והתוספות כחצו בחצו לאו דוק
הש"ס מודין יותר כשיטת הרמ"ו
אין לר"ד נטילה וידע וקנינות וניה
דקס"ד דלא יחיד טעונו ונותנכ
מעמא דצפר עוף כתיב קל לה
אכל גבינה חמילה לר"ד נטילה ו

משנה ג. טיפת חלב: קוגיל זו ענוקה ויניי ורחצה ויניי חרץ, והיא נקלעו נדיני או"ה, ואם זאלו צוה לזכר הטיעות יאכרן הדצה, וכבר הוא נזכר ונופדש בלחסיקו. צמר עוף צצצר צהנה דלל דוני והוי כפירות דלל נוחלפי צצצר: ולמה לא תניח דקס"ד רכ"ט נודית עדיק טפי חלל דלצ"ט קגי צקיות, ולצ"ט דוקא נודית, ח"כ לצ"ט נקנה ודי ולצ"ט נקנה ונודית, וקשה נייט לא הני לה גצי קולי צ"ט וחונורי צ"ט: דין מודין לדין תריותו צעינן, ח"כ לצ"ט קגי צקיות וכ"ט בנודית ולצ"ט נודית עדיק חלל קגי ג"כ צקיות וללשון זה יתפרש הצרייתא יוחר ווללסון ראסון, דל"כ נייט חונורי צ"ט נקנה וצ"ט נודית, וכל דכח צירושלני ח"ל לכל זה, רק ח"פ, דצ"ט ס"ל נקנה דוקא וצ"ט ס"ל נודית דוקא וצעינן הדין תריותו נודין דלל זה לא קגי, לא עיד לוור ע"י קולל וחונורי דלצ"ט קיות עדיק וצ"ט הדחה: הדא דתימר חונותינן קלי דקתני שני חכסאין אוכלין דבר דוקא צללין נוכיין זה את זה וכדקתני צהיפתא, זה צה עון הלפון זה עון הדורס וצדין לא הכירו זה את זה: התיבתו: של צצר: תפיסה אחת והיינו ע"כ כפי השני צנתוק, בעין תפיסה אחת, כאלוין קטנו הדצר צין טתין דודלי חין נוקפדין זה על זה וכן הכל צענכירין זה את זה ולא קפדי אכור: מפר: צצר פיסת, פדורי לחס:

הלכה ג. ונתינת פליגא: וצירושלני ערלה ונזיה, וכן לעיל פ"ז גרסי' הרי צצ"ט של טעם טעם ונושו של חיבור וזה נר לוקא וקצליה חונר ר' צון צר חיל קונוי ר"ז נוי וקצלי' כליכס דנור צעל דיור קצלה והסס פריד חף נצצר שנפל לתוך חלב ואכל עון החלב צלופן דלית ננושו של חיבור קסלקו לו שנינוע וקאנר דלל חס להסיצ נופני קצצ"ט חידוש חול, ופה הוא נזכר כן דצצ"ט חידוש הוא ושחידושו שזה התר וזה התר, וכבר הוא דלל דקאנור חס"ט צע"ד קצליה ולא נפרש נייט, חסך דכחל קנוך, וצצצלי פרכינן חי חידוש הוא חף היכי דליכא נותן טעם נניי חונר ליה דלל דרך ציכול חסרה תורה ועיין תוכי' סס, וסרצ"ט כחצ נופדש כדצרי חס"ט חכל וכדפי' קשי' ז"ל, דכחצ סס (הי"ו) הצצר לציר נותר והחלצ לציר נותר וצחצצר קניסן על ידי ציכול יאכרה וכחצ סס סרדצ"ז לא ידענו ונח קאנר, וצלונת דזר חידוש קנו"ל ולא כמו שכתבו התוס': כיני

קומיו דרבי יוסי בשר היה מה מר בה רבי חסדא אמר ליה מה דעתיך לית היא דבר תורה אינו אלא דבר תורה אמרין לון רבי מנא לא מר כן, ברם אוק לרבי עקיבא דמר בשר היה אינו דבר תורה אסור דמחלפי בבשר בהמה תני רבי חי"א בית שמאי אומרים מינוח ובית הלל אומרים הדחה, רבי פנחס בעי קומיו דרבי יוסי ולמה לא תנינה מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה אמר ליה לא מתנייה מתנין אלא דפליגין ברם הבא דין מודין לדון ודין מודין לדון ולא פליגין: הדרא דתימר בשאין מכירין הא במכירין לא בדא ותני כן שנים שנכנסו לפוגדיות זה בא מן הצפון וזה מן הדרום זה אוכל התיבתו וזה אוכל גבינתו ואינן חוששין הוי לא אסרו אלא בזמן שכולו תפיסה אחת אמר רבי יוסי ההון דמיכלין מופד אחרי חובין צורכיה מבער לפיסת:

משנה ג. טיפת חלב שנפלה על החתיכה אם יש בה בנותן טעם באותה חתיכה אסור, ניער את הקדרה אם יש בה בנותן טעם באותה הדירה אסור:

הלכה ג. רבי אבהו בשם רבי יוחנן כל נותני טעם אין לוקין עליהן עד שיטעם טעם ממשו של אסור

מתני' פליגא טיפת חלב שנפלה על החתיכה אם יש בנותן טעם אסור, והרי בשר בחלב לא טעם טעם ממשו של אסור, בשר בחלב לחידושו יצא ודבר שהוא יוצא לחידושו אין לומדין ממנו לפי שבכל מקום דין התר ודין התר לית בר נש חייב וכן בשר התר חלב התר וחייב, והרי תרומה, תרומה לזרים איסורא הוא, תני טיפת חלב שנפלה על החתיכה רבי יהודה אומר אם יש בנותן טעם באותה חתיכה, וחכמים אומרין בנותן טעם באותה הדירה, אמר רבי נראין דברי רבי יודה בזמן שלא ניער ולא כסה ונראין דברי חכמים בזמן שניער וכסה, הם לתוך הם וצינן לתוך הם אסור, הם לתוך צינן מדיוחו ואוכל

בני כרצון ק"ל לית הלכתא כר"ע חלל חלל כר"ע דר"י כר"ע ק"ל הלכתא כותייהו: דמחלפי בבשר בהמה. נש"כ צצר עוף לא נוחלפי, והא דלונרין צעלונל צצר צצצר נוחלפי בלחסיקו. צצר עוף צצצר צהנה דלל דוני והוי כפירות דלל נוחלפי צצצר: ולמה לא תניח דקס"ד רכ"ט נודית עדיק טפי חלל דלצ"ט קגי צקיות, ולצ"ט דוקא נודית, ח"כ לצ"ט נקנה ודי ולצ"ט נקנה ונודית, וקשה נייט לא הני לה גצי קולי צ"ט וחונורי צ"ט: דין מודין לדין תריותו צעינן, ח"כ לצ"ט קגי צקיות וכ"ט בנודית ולצ"ט נודית עדיק חלל קגי ג"כ צקיות וללשון זה יתפרש הצרייתא יוחר ווללסון ראסון, דל"כ נייט חונורי צ"ט נקנה וצ"ט נודית, וכל דכח צירושלני ח"ל לכל זה, רק ח"פ, דצ"ט ס"ל נקנה דוקא וצ"ט ס"ל נודית דוקא וצעינן הדין תריותו נודין דלל זה לא קגי, לא עיד לוור ע"י קולל וחונורי דלצ"ט קיות עדיק וצ"ט הדחה: הדא דתימר חונותינן קלי דקתני שני חכסאין אוכלין דבר דוקא צללין נוכיין זה את זה וכדקתני צהיפתא, זה צה עון הלפון זה עון הדורס וצדין לא הכירו זה את זה: התיבתו: של צצר: תפיסה אחת והיינו ע"כ כפי השני צנתוק, בעין תפיסה אחת, כאלוין קטנו הדצר צין טתין דודלי חין נוקפדין זה על זה וכן הכל צענכירין זה את זה ולא קפדי אכור: מפר: צצר פיסת, פדורי לחס:

משנה ג. טיפת חלב, שנפלה על החתיכה שצחך קדירה רותחת וזחלצ נופעפע על כל החתיכה, חלל לא נוחתיה לחתיכה כ"ז שלל ניצר או כסה את הקדירה, ולרש"י ז"ל נייירי הכל צסהחתיכה צורה צצחך הקדירה ורק נוקלתה חון לקדירה וסס נפל טיפת החלב ועליה ולהתוס', ז"ל נייירי שכל החתיכה חון לרועט, ונוסכתה ליה כגון שחתיכה שחתיכה נוקלתה חון לקדירה ועי"ז העלייתה נונתה כולה חון לרועט אם יש בה צהטיפה כדי נתינת טעם ור"ל שאין צחתיכה ס' כנגדה: אסור. ר"ל הכל, דחתיכה ענוטה נעשה צצלה ולוקרת כל החתיכות כולן חס חין צנו ס' כדי לצטל כל החתיכה, לרצח דס"ל קצצר ר"י כל שהוא עין ועינו ודבר אחר סלק את עינו כנוו שאינו, וסלינו ניינו דצה עניו ונצטלו ולרצ דלונר חוקרת כל החתיכות נופני שחן ונייה וס"ל כר"י דליין צנויני לא צטל כלל חש"י יס ס' כנגד החתיכה, כולן חקורות ולשיטת ר"י וקפר הסרונות חס יס ס' צחתיכות כנגד חתיכה חקורה נותרות, שאין צלעיש יולאת החתיכה לחתיכה צצט: ניער את הקדירה קודם שקצלה החתיכה טעם עון החלצ ול"כ נצצרה הטיפה צכל הקדירה: אם יש בהטיפה. כדי נתינת טעם צכל הקדירה הכל חקור ואם לא צטלה צס' ולשיטת התוס' ניצר את הקדירה אחר שקצלה החתיכה טעם החלצ ואם החתיכה צנויט צכל הקדירה חקורה, ואם לא צטלה צס' צצכל הקדירה נגדה:

הלכה ג. רבי אבהו בשם ר"י. לעיל פ"ז ובכונה נוקמות צירושלני: כל נותני טעם. קפלו חיבור לתוך הסה חין צחס חיבור דלונריתא לחייצין רק עד שיעטם טעם ונושו של חיבור צכזית חלל חס חין החיבור צעין טעמו ולא ננושו לאו דלונריתא חין לוקין עליו: והרי בשר בחלב, כלונר צחלצ שנפל לתוך צצר ודלי ח"א נטעם ונושו של חיבור דלית ליה ונושות וחשיה חקור: לחידושו יצא כדנפרס לפי שזה חס התר חלץ לנדין עון החידוש (ועיין סרונות פ"ו וכחונות רש"י כחל' גונחל) תני. תוספתא ונכילתו: באותה קדירה וצצלי הג' עד שמתן טעם צרוצ צקיפה וצחתיכות ולקנון נפרש. צגנרל: שרא ניער. לא נצצכר צכל הקדירה בלרש"י כדלית ליה ולחתוס' כדלית ליה ולקנון נפרש: שניער. כדפרשנו צנצנתה וצקה פירש"י נופני שניי חוליס ר"ן 33 ירושלמי עם פי חשה שלמה

לדעתה'תן קתם רבי כהנאי ראה דצרי ר"י צשלח נייער וקתם רישא כותי', אצל ר"י י"ב דצשלח נייער נניי ק"י
בן, ודצרי חבונים צשנייער וכסה, וקתם קיפא כותי'הא, אצל רצון לעולם ס"ל אף צשלח נייער וכסה הדין בן:
אטייא אילין פגונוותא. כלומר לדחלוקת ר"י ורצון לאו צחתיבה עלמא דלכ"ע חסודה והאי עד שתתן צלותו
קדירה דקאלנור רצון אחתיבה קאי, דס"ל לר"י דחתיבה נעשית נצלה ולחוקרת השאר אפי"ן הן אלק וקאלנור רצון
דלחין חוקרת רק אס היא נותנת טעם צבב הקדירה כולה, ואס לא מין צמינו צטול וקאלנור הש"ס מעתה. דפליגי
צמינו צמינו א"י כלל להקציר האי נראין דקאלנור רבי בדאלנור רבי צצצלי האי נראין דצרי ר"י ואין נראין וצצני ליה
דעין סס ר"י וסוק, והכל נותפרס צפשיעות דלפי ויה שפרסנו ס"ל לרבי צרישא כר"י ור"י ס"ל בן
אף צפיש וכן לרצון וסין נראין ונראין, אצל אי צמינו פליגין בדפרסנו הא ר"י ורצון לא איירי כן
צזה דנייער רק אי מין צטול צמינו אי לא צזה וננ"כ אי ס"ל כר"י לא כרצון, ונה תינור כ"ל דצרי ר"י
צשנייער מן חנור לו דרצון חנור הדיק, ואי נראין דצרי חבונים צשנייער מן חנור לו דר"י פליג: באפשר לסחופ.
איסור שנצלב צהתר ונתן צו טעם וחסדו ואח"כ צישל ונן ההתר הנאסר עם התר אחר שאס היו קוחנין אפי
האיסור ונן ההתר הנאסר ולחלקו צבב ההתר שנתצטל כעת הוי ס' כנגדו לצטלה קצצר ר"י דאפשר לקחמו
חסור דכל הנסחיו והנסחיר ואף צטר עלמו נעשה איסור הלכך חוסר האחרות דמין צמינו לא צטול, ורצון ס"ל
דאפשר לקחמו נותר ולר"י נ"ט נגד כל הקדירה והאי נראין דקאלנור בדלעיל: פלוגותא דאמוראין. וס"כ א"י דר"י
ורצון צהא פליגין דחנוראי לא פליגין צדצר שצצר נחלקו צזה תחלי, א"כ דאף ונאן דס"ל אפטר לקחמו חסור
לא ס"ל כר"י רק אי איכא ס' צקדירה נותר (ועין ר"ן ורצ"א ז"ל): את שמעיה. דס"ל אפטר לקחמו חסור
דאי אפטר לקחמו נותר חצב חנורי חסור, וצצצלי חנורינן דצשנפול לתוך יורה דותחמו וקדם וקלקו אין
ה"כ דחצב נותר, והא דחסור החצב ע"כ נשום דאפטר לקחמו חסור וחצב נצלה הוא: במה אמן מיימין. ארץ פירך
מה ס"ל: באחת. ע"י לירק א"כ ע"י ק"ל דחיו ח"צ על ציקולו ואי חיו תלרפין אפי"ן על חכילה לא לחיב, ונ"י לא

הטעם נדוניתו כליו: תפטר בקלחת והוא יורה גדולה דלונטין לוקא, וכן האוכל כזית ונשיטתם ונחשבר והחלב שכתבנו בצנני ולעולם לא ננטרק והא דלוקא על אכילתו וניירי כאלה לוקא, וכתב ה"ה דפקק כליו ועיין בלח"ו שמונה שצב צפר צחלב כשיעור ציחד צקלחה, ואכל וזה עליה ונעלמה וזה שדברי הרמב"ם הוא תוספתא ונפירסה חלי זית וזוה חלי זית דציחד חלב שם צפר צחלב פה, וכן נה שכתב שחילכל כזית ונשיטתם שכתבנו ציחד היינו חלי זית וזה וזוה הוא קטניות לשון התוספתא ופליגא על רב דאוקר רק צבא ניורה גדולה וזה הלך עם חלי, ודברי ה"ה ח"א לקיינו: שני שפורין וצירושלנו תרונות פ"י ה"ה הג"י מהו ללכות שני שפורין אחד של צפר שחיה אחד של צפר ככלה צחור אחד, ולכן זה נשנוע לכתחילה וצריך לו דלונט ויותר חפ"י לכתחילה נותה, חלב לפי הגירסא דהכא דיעבד הוא, ולכתחילה חפ"י כליו חקיה, ולכן פסק הרמב"ם דלון לולין ואם ללון נותר וסינו כליו, ולפי הג"י דהרונות ע"כ פסק כרז ורז כנוי לא חקור חלב לכתחילה וצדיעבד נותה, חלב דל"כ קשה סא דלונט ר' חייא בר אבי רב נשגר ליה בחרותא חלונא דלרב חפ"י דיעבד חקיר ולכן הגירסא שלפנינו עיקר:

הלכה ד' כיני נותנתא: ודלי פשעות לשון הש"ס ונשנוע דבשמיטה נטיקה נותר צבל ענין, וכן נורין פשעות לשון הש"ס בצנני דקאנר כחל של נטיקה שיתי לו ונעלפולו של ר"ח שיה ליה כחל קחם, דודאי פ"י צלי קריעה ולכתחילה ולא כנוי שצין צבל הנאמר ז"ל, חלב דלינא חין אחד נחפסקים שנחלק צין קטנה לונטיקה, וסינו ע"כ בדפ"י חרין דאקור נופי נח"ה, וצאופן זה ודלי דלון חילוק, חלב לפי זה שכתב הרמב"ם קשה סא קטנה חין כותנת טעם חלב צצפר ואפי" עם צפר נותר ולכן נופש ע"כ בדפ"י הרמב"ם ז"ל וס צז שיעות שונות נצואל צארכה צחידוסי הרמב"ם וצצ"י והנעין נחוקמן ידכסנו: צראכזה

אין תעבדינהו בשמים אף על אכילתו אינו לוקה אמר רבי בא בר רביא תפטר במלחה מתניתא מסייעא לריו המבשל בשר בחלב לוקה במה יבשל ויהא חיוב חצי זית בשר וחצי זית חלב כדי שיהא מזה ומזה כזית בשם שחייב על בישולו כך חיוב על אכילתו: שני שפורין אחד של בשר שחומה ואחד של בשר נבלה שצלאן בתנור אחד, אתפלגון רבי דמיה בשם רב אמר אסור ושמואל בשם לוי אמר מותר, מתניתא פליגא על רב אין צולין שני פסחים בתנור אחד, מפני התערובות, לא אמרו אלא מפני התערובות הא שלא מפני התערובות לא, מי צייתרי רב אמר אסור ושמואל אמר מותר, שמואל אייביל לרב מי צייתרי, הדין מוניה רבי חייא בר אשי בשם רב משגר ליה בחרותא תני כל מותני טעם בין לשבח בין לפגם אסור דברי רבי מאיר רבי שמעון אומר לשבח אסור לפגם מותר, אמר רבי שמעון בן לקיש מה פליגין בשדשיבית ואחר כך פגום, ברם פגום ואחר כך השביח אף רבי מאיר מודה ורבי יוחנן אמר לא שנייא היא פגם היא השביח, לא שנייא היא השביח היא פגם, היא במחלוקת, תמן תנינן שעורים שנפלו לתוך בור של מים אף על פי שהבאישו מימי מותרין, הלא מתניתא מה היא רבי יוחנן אמר במחלוקת רשב"ל אמר דברי הכל, רבי יוסי בי רבי בון כל אילין שמועתא דהבא רבי יוחנן אמר במחלוקת רבי שמעון בן לקיש אמר דברי הכל:

משנה: הבחל קורעו ומוציא את חלבו, לא קרעו אינו עובר עליו חלב קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר עליו המעלה את העוף עם הגבינה על השולחן אינו עובר בלא תעשה:

הלכה ד' בהנא אמר בני מתניתא בחל שר מניקה ותני רבי חייא בן בחל של מניקה קורעו ומוציא את חלבו, לא חרעו אין עובר עליו, בחל שבשלו מותר קיבה שבשלה חיוב, רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי הילא הלא דתימר לפום משנה ראשונה ב"ה

דס שצבול אינו עובר עליו ועיין בגמרא לקמן: לריך להגיה נשכחתינו כנוי קטנה צתוספתא, "כחל של נטיקה" חלב של חניה לכתחילה צלי טוס קריעה והרמב"ם ז"ל כתב דה"ה חף שאינה נטיקה והא ונוליא את חלבו מותר ואופן הקריעה נפרש לקמן: וחגי ר"ח בן, צתוספתא לצדה חלב עם צפר חפ"י דיעבד נשערינן צפ"י וכתב עלמו חקיה, טענה דמילתא חין טעם חלב כיכר צו ולא חתא לחלוץ צצ"ה נשח"כ צצפר טעמו כיכר וחתי לחלוץ צצ"ה, וחרץ ז"ל כתב דופני ונ"ע, טינהו רבנן כחתיכה של נצילה: קיבה שבשלה חיוב, והטעם נפרש בצנני ז' כנוס צנעיו, חס חין כנוס צנעיו, ולא ילא נודדי הצהונה צחיה רק נוצלע צצפר וע"כ לא צל נערד לכלל חלב: משנה ראשונה, דק"ל דקיבה כנופה הוא ונש"ה אונרין קיבה שצבולה חייב חלב לפי נשנה

משנה: הבחל, דדי הצהונה וצגנורא נפרס: אינו עובר עליו נשום לאו דצפר צחלב וכ"ו נפרס לקמן צגנורא: את דמו, לרס"י צדס לצ עוף נשחתי וצחיתן חלב נשום דס לצ צהונה חייב כרת חס לא קרעו, ולחוס:

הלכה ד' כיני מתניתא, כן נטיקה נותר חף קנול דלפי נטיקה ע"י קריעה נכילתן: שבשדו בחלבו צקדירה כתב הרמב"ם ז"ל דכחל עלמו חין טעם חלב כיכר צו ולא חתא לחלוץ צצ"ה נשח"כ צצפר טעמו כיכר וחתי לחלוץ צצ"ה, וחרץ ז"ל כתב דופני ונ"ע, טינהו רבנן כחתיכה של נצילה: קיבה שבשלה חיוב, והטעם נפרש בצנני ז' כנוס צנעיו, חס חין כנוס צנעיו, ולא ילא נודדי הצהונה צחיה רק נוצלע צצפר וע"כ לא צל נערד לכלל חלב: משנה ראשונה, דק"ל דקיבה כנופה הוא ונש"ה אונרין קיבה שצבולה חייב חלב לפי נשנה

בראשונה היו חלוננים : קוגיל זו עיקרה ריש פ"ק דבילה וצ"ל פ"ב כהונה בקלור כונו הכא, ויש שם טינים הרבה, ונוקטתה הוצאה לעיל קוף פ"ב ע"ן שם :

תפתר שצטלו צצטור חורני :

קוגיל זו ודליו נחפרת רק עפ"י טיט הר"ף וקיימה וגדולה נחו כהנו החוס' דלפי' חיכלונר כדכחצרש"י ז"ל דקדירה חקור דחלצ קילא חזר ונצטל, ז"ל דחכא עפ"י רוב ק' צנויכ נגד החלצ וכחל מותר חלל ים לפתש ג"כ טיט הירושלני עפ"י פ"י רש"י ז"ל והתוכפתה לללי נויירי ונחיתתן שצטלו עם צצר נחא דקחונר חלל לללי לא צדא צדיעצד חפ"י צלי קריעה וכצר הסכס הרשצ"ל ז"ל דהעיקר כטיט הר"ף ז"ל דלדירי' נחפרת הסוגיל על נכון ; וצצלי נחצר חיידי דצעי לנחתי קיפא חינו עוצר חלל חקור חני נויי רישא כן ולהירושלני הוא דומק לוונר כן ויהפרש צלופן יותר נרויה, ודע דצרוצ"ס ים ט"ס חלל העירו הופפרים ז"ל שכתב "לפיכך חס קרעו ונוירק החלצ שצו נותר לללויה ולחללו חס קרעו שתי ועצר ושיח כותל עד חלל נשרו צו לחלוחית חלצ נותר לצטלו עם הצצר חס רישא דניחלח הוא טיט רש"י ז"ל וח"כ כל קדירה הוא צלי צצר ויש כפ"ו צין ללי לקדירה ודבר זה חינו נזכיר ככלל, חלל דלפי הכרח חין לפי טיטו כפ"ו צין קדירה או צצלו עם צצר חס ודליו ח"ל לוונר כן, לכן נעלה נועל כל ספק הוא כי ט"ס ז"ל נותר לבשרו ולחללו (תחא לצלותו) וס"ל דלקדירה ח"ל שתי ועצר כונו חס צצלו עם צצר דלירק חלל חס חס טעם חלצ נירגס כדכחצ הרשצ"ל ז"ל והוא צרור צכ"ד :

כרם לפום משנה אחרונה פרשא בעלמא היא, אמר רבי חניי כד נחתית מן אילפא שמעית קליה דרבי יעקב בר אחאי יתיב מקשה בדא היא דתנינן מפני מה אסרו גבינה של עכו"ם מפני שמעמידין אותן בקיבת עגלי של ע"ז, ובשר בחלב לא אסור בהנייא הוא חזר וומר, רבי חניי קשיתיה רבי חני קיימתיא, מאי כדון תמן השוחט בהמה לע"ז אפילו פרשה אסור ברם הבא פרשה מותר, רבי חייא בר ווא בשם רבי יוחנן בראשונה היו אומרים אין מעמידין לא בקיבת הנבלה ולא בקיבת העכו"ם, חזרו לומר מעמידין בקיבת הנבלה ואין מעמידין בקיבת העכו"ם, רבי יוסי ברבי בון אמר, שמואל בר בא בעי מה כרבי לעזר דמר סתם מחשבת עכו"ם לע"ז, אתא רבי יוסה בשם רבי יוחנן וומר היבין, בראשונה היו אומרים אין מעמידין לא בקיבת הנבלה ולא בקיבת העכו"ם, חזרו לומר מעמידין בין בקיבת הנבלה ובין בקיבת העכו"ם, אמר רבי יוסי לישני דמתניתא מסייעא לרבי חייא בר ווא קיבת העכו"ם ומיבת הנבלה אסורה במשנה ראשונה, במשנה שנייה מן השריפה מיבתה אסורה במשנה הראשונה, ומריפה שנייה מן הכשרה מיבתה מותרת במשנה אחרונה, מתניתן פליגא על דרבי חייא הבחל קורעו ומוציא את חלבו לא קרעו אינו עובר עליו, חלב מורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר עליו, אמרין ליה את סבר בתחילה אינו אלא בשעבר ולא כן תנינן חלב קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר עליו את לך מימר בשעבר מותר, תפתר שבישלו בבשרי חורנה, רבי חניי בשם רבי זעירא הדא דתימר בישל הא לצלי לא בדא, רבי חילא בעא קומי דרבי יוסי באי זה צד קורעו, אמר ליה שתי וערב, בצלי מאי, אמר, ליה לא שמיעי לך הא דמר רבי זעירא הדא דתימר בישל הא לצלי לא בדא :

פסקא : חלב קורעו ומוציא את דמו ; תמן תנינן רבי יוחנן בן נורי אומר הבכד אוסרת ואינה נאסרת מפני שהיא פולטת ואינו בולעת, מתניתא פליגא חלב קורעו ומוציא את דמו בתחילה, בדא היא דתנינן לא קרעו אינו עובר עליו, תפתר ההיא בבכדא דמריפה רבי יוסי בי רבי שנייא היא בבדא שנייא היא ליבי, בבדא דפלט"י לא

משנה אחרונה. היינו לאחר חזרה פרשה צעלנא הוא : אירפא- קפיכה : בדא הוא דתנינן דחם פרשה צעלנא הוא חין נפרנס ונחיתתן דע"ז פ"ב, וקס"ד דעענא דנחיתתן נחוס חקור חלל ולכן פריך והלא צצר צחצב כנוי חקור צחלחא עד דנושני דלל כן דצע"ז חפ"י פרשה חסור נחש"כ צצ"ח : אין מעמידין חלצ, לא צחצב חקורס טעלנא צקינת הנבלה של ישראל ולא צקינת צהונה שחומה שחומה עכו"ם : חזרו לומר לפי נשנה אחרונה דצקינת נבלה של ישראל נותר דפרשה צעלנא הוא, וצכל עכו"ם חקור דקסח נחשצתו לע"ז וצע"ז חפ"י פירשה חקור : מה בר"א, חין חפצר שסחס לן נחיתתן כר"ל, ועיקר הקשיא נחוס דהתם צע"ז קחונר צחלחא חקודנות להוליל ונדצרי ר"א דק"ל קסח נחשצת כותי לע"ז : וומר היבין, לא כר"ה צר ווא חלל דלענשה ראשונה תרויהן לחקורא ולנחשה אחרונה תרויהן להישרא דקסח נחשצת כותי לע"ז לא חונרינן : לישני דמתניתא, קוף פירקן נסייע לר"ה צר ווא דנחלק לפי נשנה אחרונה צין נבלה לעכו"ם, נועננא דצע"ז פרשה חקור וכר"ל דקסח נחשצת כותי לע"ז, במשנה ראשונה, דקירה בגיפה חיל ואין חילוק צין קיצת נבלה לקיצת עכו"ם : מיבתה מותרת, ע"כ כונסנה אחרונה, ומדלל נחלק כן צקינת ע"ז ש"נ צכל ע"ז חפ"י לאחר חזרה חקורה וכר"ל וצע"ז חפ"י פרשה חקור (ועיין צכ"ע ופ"ו ודצריחם דחוקים) : הבחל קורעו, וקס"ד דנורישא פריך דקחני לא קרעו חינו עוצר חס חקורא חכא וחינו דלל כר"ל דס"ל דחלל וצצטלו צחצבו כחל עלונו, נותר, וקאונר : את סבר מתחילה, כדקחני כחל אינו אלא בשעבר, דקדחני כחל שצטלו דיעצד ונחיתתן כנוי ח"ק לא קרעו וצצטלו צחצבו חינו עוצר על צצר צחצב ונותר צחלחא, דלללי ולא נצעי לטיט רש"י דלללי נויירי חלצ שחומה גופה דצצנן והאי כיון דחיצבל ולא פירש חפ"י חקורא דצצנן ליכא, חלל חפ"י להשיטה שלקדירה חונרה נותר כטיט הר"ן והרשצ"ל שכתצנו לעיל : ולא כן תנינן בסופא, ח"כ ע"כ חקור גמור חכא, ח"כ פסקית לרישא וקיפח צצכית חריפא : תפתר, נשכתנו צצטלו עם צצר וצלי קריעה חקורא חכא, ורישא וקיפח חד הוא ח"י צעי קריעה שתי ועצר :

שלא שנוע נחא דלונר ר"ז צללי לא צדא, ח"ל קריעה שתי ועצר :

פסקא : תמן תרונות פ"י נשנה י"א : אוסרת, חס צצלו כצצקיל חסר ואינו נאסרת, חס צצלו צשאר דצרים חאקורין, ולקנון נפרק, צח"ה כצד נויירי וטענא דחיידי דערוד לנפלט חס לא צלל : פליגא, על דר' יוחנן צן נורי ח"כ קשיא כנחון קחונים רבי לנחיתתן חלב קורע, וקס"ד דלצ כנוי לענין דס ככצד חלעפ"כ קחני דנוחיל חס דנו דחזר וצולע ונשני : בתחילה, חס דציעצד נותר : אינו עובר, חלל חקור כדלעיל : בבכדי דמריפה, שצצטלו עם ההתר נח"כ, ההתר נוננו נחש"כ להיפך חינו נחקר הכצד וטענא נחוס סננוני, ולא נחוס דס כדאונרי צצצלי, שנייא חיל

היא כבדא. לעולם ונשם דם, וה"ק כבד כשזלו עם תצטיל חוקר התצטיל, אבל לא נאסרת ע"י הדם היולא עונסה, ולא חונקין חחר להוכיח ולחוקרת, והיינו ידן כבד שט לו ריצוי דם לפלוט ונש"כ לז: תני. נאסרת ואין לנו נקילין ב"כ צין שלוקה לציוול, וכבד הערנו טה"ג צצצלי וגם צציה חולאת התוספתא ל"ע:

קריעתו וללי וכו'. ונאסר רח" לשיטת רש"י וצ"ה ז"ל דאפי' לללי לריך קריעה כדי שיוצ הדם היטב, ונזנזיה לחוד לקדירה לא קני, והטעם כח צציה ז"ל דהדס נמקצן צקנפון הכבד, ונו"ע לבי"ע אם קרעו כדינו ונולח וציוול צליעצד כשר, חונס שיעת הרי"ף ושאר פוסקים, ס"ל דהיינו דוקא לקדירה וע"י נזנזיה לא לללי שפיר דוני ודלי יחא לצצלי דלונר היכי טעצד חונר לחי קרעו טהי וערב וחיתוכא לתחת אפטר לפרס דהיינו לקדירה וכונו שכתב הרשב"א ז"ל אבל כגון קשה, ושנוא ז"ל לדידו דהכא צציוול אחר ללי נייירי ודחוק:

מן דונר חקור. עיין צצלי, ולפי הדגלה פשיטא להש"ס הכא דונאן דחוקר צצבד ונחיר צכחל ונואן דונחיר צצבד חוקר צכחל, דכיון דלונר דם חקור ונדאורייתא ט"ע דצא לנעוטה כחל, ונדקאונר דם נוסק שריק צא לנעוטה כחל דחקור:

שניה לי יונתן. עיין תרומות פ"י ה"ה דקלונר זה הש"ס קתנא ולא נשם ר"ח צס יונתן צן עכנואל, ונה שפרשנו הוא לפי שיטת הר"ע ז"ל (נ"ח פ"ג הכ"צ וט"א פט"ז ה"ד) והרמב"ם ז"ל ס"ל דהאי טהור פ"י טהור נכסיר וצ"ע. הוא דלא אפשעיה צש"ס הכא ולשון הש"ס ודלי חינו קוצל פירוש, וכן כתב הגאון צנל פ"ע ז"ל:

במה דלת נר תנן וכו'. עיין פ"ע ועיין נה שפי' הגר"ח ז"ל צצח"א, ולאפי' דע"כ פלוגתא היא צריחא וייתא ר"ע ור"י צתרוות ורצ ולוי לעיל, הכא כ"ע מודין נייירי דהוי אפת טעורים

הגים שעלו מן הצלי ונתנן בבלי של בשר תפלוגתא דרב ושמואל, רב אמר אסור כנותן טעם ושמואל אמר מותר כנותן טעם בריה, דנותן טעם נתנן על גבי חביות של יין נסך כל עמא מודין דאסור רבי זעירא בעא קומי דרבי ינאי נתנן על פי מגופה של חביות מהו אמר ליה יגיד עליו ר' יעו

לא בליעי ליבי דלא פלטיי בליעי, תני רבי אליעזר אומר הכבד אסרת ונאסרת, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר מבושלת אסרת ואינו נאסרת שלוקה אסרת ונאסרת, במה נן מיימין אי כבדא דמריפה כל עמא מודין דאסרת ונאסרת אלא בן נן קיימין כבדא דבשרה מן דמר מפני שדאי פולטת לפום בן אינה בולעת ומן דמר אסרת ונאסרת דהדרו ובלעי, ואתא ר"י בנו של רבי יוחנן בן ברוקה מומר מבושלת דקשיי אסרת ואינה נאסרת שלוקה דרבייה אסרת ונאסרת, ואתייה כהדא דמר רבי יוסי בי רבי בון שנייא היא כבדא שנייא היא ליבי כבדא דפלטיי לא בליעי ליבי דלא פלטיי בליעי, והיך עבידא כהדא דמר שמואל בשם רבי חמא מורעו וצליי, אמריין ליה רבנן דתמן צליי ומיכל צליי וביישל אמר לון צריי וביישל, לא קרעיה, קרעיה בתר צליי, ולית חש לדם דמהדרי לבליעי כשם שדאי בולעת בן פולטת, כבדיי דצליי עילוי מופדיי איתפלגון רבי יונה ורבי חייא בר אשי, חד אמר אסור וחורנה אמר מותר, מן דמר אסור דם דחמנא אסריי ובשרי בחלבייה דחמנא שריי, חלב שחומה שריי, ומן דמר מותר דמיה שרקי ולא בליעי, וחלבייה לא שרקי שנייא היא דם שנייא היא חלבייה דו שרקי ודו סירביי: תמן תנינן העיר רבי צדוק על ציר חגבים טמאין שהוא טהור, אמר רבי אבהו שנה לי יונתן בן עבמאי מהו טהור טהור מלהבשר, הא לטמא אפילו כל שהוא טמא, אמר ליה רבי זעירא מה מבייה דבר נש דין אמר ליה אדם גדול הוא ובמי במשנתנו פרשיה רבי חייא דכפר תחומין קומי רבי ומנתייה חבים, רבי חייא בר ווא רגים שעלו מן הצלי ונתנן בבלי של בשר רב אמר אסור כנותן טעם ושמואל אמר מותר כנותן טעם בריה, דנותן טעם נתנן על גבי חביות של יין נסך כל עמא מודין דאסור רבי זעירא בעא קומי דרבי ינאי נתנן על פי מגופה של חביות מהו אמר ליה יגיד עליו ר' יעו

צתוספתא טס: ונאסרת. לונר כשצטלה עם חקור, ולונר ע"י טחור וצולע הדם: מבושלת. לא רכיך ואינו צולע, ושלוקה דרכיך נאסרת ג"כ, וס"ל צנוצטלה כר"ח וצשלוקה כר"י צנו סל ר' יוחנן צן צרוקה (וצצצלי הג"י נמחצלת וגרס"י צתרויהו חוקרת וצשלוקה אינה נאסרת ולפנינו משום) וכונו טלפנינו בן הוא צתוספתא: במהנן מיימין לפלוגתיהו ע"כ כר"י צ"ן דלי צצבד טל טריפיה לכ"ע נאסרת ג"כ דצבדי דפליס דם ע"י צולע חקור דנענולח אהא, נשח"כ דם טלה אינה חוררת וצולעת לר"י צן מורי: בכבד שר החר. ונשום דם כדפרשנו לעיל: והאיך עבידא. להכשירו לחכילה: מורעו. וצצצלי קורעו טהי וערב וחיתוכא לתחת: צליי למיכל. גרסי' דנוקפקא להש"ס אי פירושא לאכלו ללי, או אפילו לקדירה צכי טהי גוונא שרי: צליי וביישל. דאפי' לקדירה לריך קריעה נכתח"י: בתר צליי. קודם הציוול ופריך זכית חש. דחוררת וצולעת הדם ונוטקי דכצולעו כך פלטו: ערוי מופדיי. כבד טללחט ונענ צצד ורל"ל על טפור אחר וסכד לנענ"ן הנצב: דם דחמנא אסריי ונדאורייתא הוא דלע"ג דדם צצטלו חינו עוצר עליו נ"עו כשכפלט עד טלא נתצטל היה דאורייתא ופריך וצ"ה היתר דחונת צהנויה ול"כ צכחל ננוי בן, ונוטקי דחלצ טחוקה תחלתו דרצנן: שרקי. ע"י הללי נחליק וטופל: לא שרקי, וחיב צכחל בניי מותר: סורביי. כצק וצצלט: תמן תנינן. עדות פ"ז (נו"צ: שהוא טהור. פ"י מותר צאכילה צצנוטנה רחוקה חונר חינו חוקר הערצתו דלחלותיה צעלמא הוא ואינו דם, וצא ר"ל להעיר דהאי צעין ננוי מותר, ונוטקי דקאונר "טהור" ולא קאונר מותר, קאונר הש"ס דנה טהור ולא מותר: טהור מלהבשר. את האוכלין אבל לענין טווחא אפי' כל טהור וטווח: מה מביי. נה טיצו טל יונתן צן עכנואל דקאונרת חלבה נשנוה, ונוטקי טלא נלינו אותו צש"ס לכן טלא חס רח"י לכונן רבי, ואלה צצקילתו גדולה ונייהו לחס: כנותן טעם. לשון זה קשה, דנושנע דרצ לא לעולם חקור רק חס הצצר צנוהן טעם להרגים וצנוחל ונחיר צנוחל דהצצר כותן טעם צר כ"ט ח"כ צנוחל פליגי ויש לגרוב כונו טהור צצצלי כותן טעם הוא וצנוחל כרי כ"ט צר כ"ט הוא, ולאפטר לקיס הג"י כדכחא וס"פ רצ חקור נ"ט, צכ"ט הוא הצצר ודלי כ"ט צדגים הוא, וצנוחל כרי נ"ט, הצצר צנותן טעם צר כותן טעם הוא דקערה עלוטה אינה צצר ורק כותן טעם: נתנן. להדגים על גצי חצית של יין נסך קולטין כה חין ולכילה עלוהא חקורין ואף לונאן דצצר ליה ריחא לאו וייתא חכא ציין מורה ועיין ירושלמי תרומות פרק י' חלבה צ: על פי מגופה. שחיתת החציות קחונה ונתנה על פי הנוגפה אי חלב ריחא לתת טעם צדגים:

שעורים דק"ל לר"י דאקור אעפ"י דק"ל פת חטים ונותר ריעו. כלומר שנועטין ונושנה אחרת כיוצא בזה: תנינן תמן דריחא לאו ונילחא הוא והקטם דכל שעורים קואז היין ונכסרין פ"ג נ"ב, ודירושלמי ונקלר, ועיקר הרחיק הוא ולא נשום ריחא הוא, וכן הוא בדגים ונשום שהקרום ונונה דאקור לזה ונשנה ג' הרודה פת חונה ונתנה עפ"י דך קואזין היין, ואעפ"י שכל זה הוא לר"י ור' יוסי חציות של י"ב ר"ע ונענאל ור"י ונענאל וע"כ רישא וקיפא נשח"כ לר"י דנותר צבב ענין ואפ"י צפירות חציות נשום לחלומית ליתא, ודאי דגזי דגים כוני ונותר ואפ"י על הנוגפה עלונה וכן כתב הר"ף ז"ל דהכא אפי' חציות פתוחה פליגין ואפ"י ק"ל לר"י דנותר דריחא לאו ונלחא הוא, וגזי פת פסק הר"י ז"ל צפ"י ונחל' תרונות כר"י הנוכריע דהיכא שהא שואז ונוגש אקור וכן הוא לצנין דגים אס היחין ע"ג חציות של י"ב ור"ה יין של תרונה, וה"ס לענין הכשר קוואלה, ועוד ח"י חונר דהג' הכא צדצ"י ר' ונחל ונשוחתא ול"ל כנוו שהא צמיונות, ונוגעין צנוגפה עלונה" אעפ"י שחפ"י הג' שם כדחבא, וה"פ "וניניה" ודאי הדין כותן כן דקיפא כנוו הרישא, וצרישא ע"כ שהן נוגעין חציות ונוקצלין הלחלומית כדפרשנו וכן הוא בקיפא דקענוה נשום לחלומית ונר"ך שוגע צנוגפה עלונה ודאי תינור חציות של יין נכך או של תרונה ודאי צתהם חציות ויירי ולא של חרס ונשום לחלומית ליכא רק נשום ריחא ודאי דנר"ך לחיות פתוחה, וזה חתא קפיר לפי שיטת הר"ף והגאונים ז"ל:

אשכח תני צרותחין פליגין: לא ולינו אום כצחא דפלוגתא דר"ש לא יהיה צדגים שעלו ונן הלכיותחין, חלח דאיכא ונאן דק"ל דדוקא שהעלן רותחין צקערה חזב נחצבלו לכ"ע אקור דכח האש ופליט ונשום של צקר ולא הוי יט' צר יט', ואיכא דק"ל דאפילו נחצבלו צקערה ונותר לשנואל, ועב"פ דאפילו צלונן גונר יהא אקור ליכא אום קצרה ונש"ה י"ל דלא גרסי' צרותחין, פליגין" חלח צרותחין, וקאי על דגים שנתנן ע"ג חציות של י"ב ולכ"ע קאנור, והא דדאי הש"ס היינו לר' צא חזב קוסעא דונילחא הוא דרך צרותחין פליגין, וצרותחין שעלו ע"ג חציות של י"ב לכ"ע אקור, ואי קאיא האך פליגין צדצ"י חושי ח' רותח קולט או לא י"ל דהא פליגא לחד ונ"ד היינו דוקא שאינו קולט הלחלומית ולחד ונ"ד ח' הריח אינו קולט: ונשנה

ריעו, מהויגיד עליו ריעו כהדא דתנינן תמן חבית מלאה פירות ונתונה לתוך המשקין או שמלאה משקין ונתונה לתוך הפירות, במה דאת מר תמן והוא שיהא המשקין נוגעין בחבית, כן את מר הבא והוא שתהיא הדגים נוגעין במנופה, אמר רבי מנא ומיניה במה דאת מר תמן והוא שתהיא המשקין נוגעין בחבית עצמה, כן את מר הבא והוא שתהיא הדגים נוגעין בחבית עצמה מילתא אמרה אפילו בצונגין וכן מר רבי בא דילמא ואמר רב בצונגין, והא רבי בון בר חייא אשכח תני ברותחין פליגין אמר רבי בא בר חייא שלא תימר הואיל והחבל בובש יהא מותר, צלאן בהדי קיפדיי כל עמא מודין דאסור צלאן על גבי שפוד של קיפד אתי"א לתפלוגותא דרב ושמאל, מן דאסור אסור ומן דשרי שרי, הוין סברין מימר בשפוד של רימון הוא דפליגין, ברם כל העצים לא, דתנינן תמן ביצד צולין את השפוד שפוד של רימון תוחב מתוך פיו ותני עלה ולמה של רימון רבי חייא בר ווא כל העצים משקין בוצצין מהן, ושל רימון אין משקין בוצצין ממנו מה נן קיימין אם בלחין אור רימון בוצצין אם בבישין כל העצים נמי אינן בוצצין אלא ביני בהדיא דמר רבי יוסי בי רבי בון כל העצים יבשין מלחין ולחין בפנים, ברם רימון יבש בחין ויבש בפנים, שפוד של מתכות נשמענינו מן הדא דתני, בשם רבי יודה אמר צולין אותו בשפוד של מתכות אמרו ליה ודרי הוא רותח ומרתית, אמר לון בשם של עין אינו נשרף כך של מתכות אינו מרתית, אמר רבי יודן לא צורכיה אלא לשמואל דמר אין הבשר מוכשר למיכלי, אלא בשמלחו והדירו יפה יפה, אית דתני תני מדיחו מולחו ומדיחו ואית דתני תני מולחו ומדיחו, מן דמר מדיחו מולחו ומדיחו שלא הוכשר בי טבחי, ומן דמר מולחו ומדיחו בשוהוכשר בי טבחי: רבי חגי בעי מן תנייתא לדקמיתא

ריעו, כלומר שנועטין ונושנה אחרת כיוצא בזה: תנינן תמן דריחא לאו ונילחא הוא והקטם דכל שעורים קואז היין ונכסרין פ"ג נ"ב, ודירושלמי ונקלר, ועיקר הרחיק הוא ולא נשום ריחא הוא, וכן הוא בדגים ונשום שהקרום ונונה דאקור לזה ונשנה ג' הרודה פת חונה ונתנה עפ"י דך קואזין היין, ואעפ"י שכל זה הוא לר"י ור' יוסי חציות של י"ב ר"ע ונענאל ור"י ונענאל וע"כ רישא וקיפא נשח"כ לר"י דנותר צבב ענין ואפ"י צפירות חציות נשום לחלומית ליתא, ודאי דגזי דגים כוני ונותר ואפ"י על הנוגפה עלונה וכן כתב הר"ף ז"ל דהכא אפי' חציות פתוחה פליגין ואפ"י ק"ל לר"י דנותר דריחא לאו ונלחא הוא, וגזי פת פסק הר"י ז"ל צפ"י ונחל' תרונות כר"י הנוכריע דהיכא שהא שואז ונוגש אקור וכן הוא לצנין דגים אס היחין ע"ג חציות של י"ב ור"ה יין של תרונה, וה"ס לענין הכשר קוואלה, ועוד ח"י חונר דהג' הכא צדצ"י ר' ונחל ונשוחתא ול"ל כנוו שהא צמיונות, ונוגעין צנוגפה עלונה" אעפ"י שחפ"י הג' שם כדחבא, וה"פ "וניניה" ודאי הדין כותן כן דקיפא כנוו הרישא, וצרישא ע"כ שהן נוגעין חציות ונוקצלין הלחלומית כדפרשנו וכן הוא בקיפא דקענוה נשום לחלומית ונר"ך שוגע צנוגפה עלונה ודאי תינור חציות של יין נכך או של תרונה ודאי צתהם חציות ויירי ולא של חרס ונשום לחלומית ליכא רק נשום ריחא ודאי דנר"ך לחיות פתוחה, וזה חתא קפיר לפי שיטת הר"ף והגאונים ז"ל:

אשכח תני צרותחין פליגין: לא ולינו אום כצחא דפלוגתא דר"ש לא יהיה צדגים שעלו ונן הלכיותחין, חלח דאיכא ונאן דק"ל דדוקא שהעלן רותחין צקערה חזב נחצבלו לכ"ע אקור דכח האש ופליט ונשום של צקר ולא הוי יט' צר יט', ואיכא דק"ל דאפילו נחצבלו צקערה ונותר לשנואל, ועב"פ דאפילו צלונן גונר יהא אקור ליכא אום קצרה ונש"ה י"ל דלא גרסי' צרותחין, פליגין" חלח צרותחין, וקאי על דגים שנתנן ע"ג חציות של י"ב ולכ"ע קאנור, והא דדאי הש"ס היינו לר' צא חזב קוסעא דונילחא הוא דרך צרותחין פליגין, וצרותחין שעלו ע"ג חציות של י"ב לכ"ע אקור, ואי קאיא האך פליגין צדצ"י חושי ח' רותח קולט או לא י"ל דהא פליגא לחד ונ"ד היינו דוקא שאינו קולט הלחלומית ולחד ונ"ד ח' הריח אינו קולט: ונשנה

פריך שר מתכות שפוד של ונתכת ח' ונתכת הוא של אקור: אינו נשרף. דהצקר ונגין עליו נפשי השריפה ח' כן ונגין על הנתכות של ירתח ונותר: לא צורכיה אלא לשמואל, ע"כ ה"פ, לשנואל דק"ל דלא הכשירו הצקר לאכילה חלח ע"י ונליחא והדחה ולכלי לא צעי ונליחא, וקס"ד דנלכד אקור צצ"ה איכא: אקורא דרס וכשולין צצר ודאי אין לחוש דטרוד הצצר בפלוט ולא בצבוט אצל דגים דאין פולטין צולעין, קו"ל דנותר לד"ה, ודע דצירושלמי לפעמים בשון לורכיה הוא קיטא ורפסר חונר דה"כ קאנור דלא אחי"א כשנואל דלדיד"י ודאי צולעין מן הדס ואקור, ועיין ח' הרשצ"א ונה שכתב צסס הרלצ"ד ז"ל: הוכשרי בי טבחי, שאל הדוחו צצית הנוקצחים ולכ"ע לר"ך הדחה חמילה וקוף וכן הוא צצצ"י: רבי חגי בעי, אונתיתקאי דקמני הנועלה ח' העוף עם הגציה אינו עובר ונוצעי נוי הוא שחני רישא, וני הוא שחני קיפא, דודאי לא לחד ונ"ד הוא, דבין דקמני שם צרישא העוף

העוף עולה פסיעה שאינו עובר, וזהו דלפילו לצה"ה משנה: צמר צהונה טהורה וכו' בתנן הסוק' ס"ה צמר עוף לרצנן דלסוקר ונן הסורה ודוקא שלא תיזנר לצה"ה דק"ל לא עולה ולא נאכל חסור דלסוקר' הוא ועובר ג"כ לפיכך קמיה קתוה דלכ"ע אינו עובר צל"ת: **משנה** מותר לבשל. אכל צהילה חסור נוסוס עונשה: ר"ע אומר. נהפוש לעיל ה"ל, ור"ע ונן ג' פעונים גדל וסדרס דתני ר"י צגנורס הוא ג' פעונים לא. תצטל: ר"י הגרילי. לעיל ה"ל מופרס ונח איכס צין ר"ע לר"י הגרילי:

הלכה ה': תני. ע"ז פ"ה וכן הוא צצצלי עכילתן: ר"י אבהו בשם ר"ל. דל"ל לזה קרס. דכל עוקס סנלונר לא תאכל אחד חסור חכילה ואחד חסור הנחה צנשנע, ולי קס"ה ה"ל לא כתיב צקל לא תאכל רק לא הצטל, קלונר הס"ס לקנון דסוי כנו דכתיב: נפורס חכילה דכ"ס הוא וכנלן דנופורס צקל: ויפרש. סהר הנחה נפורס אכל כל נוס דל"ל פ"י אחד חסור חכילה ואחד חסור הנחה צנשנע: ובשר בשרה. לעיל פ"צ: תני חוסיה פריג. על ר"ל צצס ר"ל חדל דנוי ילונר לך צצחנת אינו עותר לכבד והל דכתיב גצי טריפה לכלל תשליון לא לנשועל חכילנל ונחיסור הנחה, הלל לונר לך סהס נולוס נוסוס כלל חרץ לטונה ועוד הל חזיון הספד גצי חלל דלונרה טורה לא תאכלו ולפ"ה ח"ל לונר סיהל חסור צהנלה, ונשני דהס פרס לך סהסו מופרס וכן וכולס: והרי דם וכו'. חלנל הנחל דס קדסיס נמכריס לצלל ונעולין צהס: גיד הנשה. והנן טולה חלס יד וכו' ופ"י סהסס: שנבלות. כנוסה צהנלה כדפרסנו זס צפרק הקדוס צנעקונו: התיבון. ותיבין על ר"ל צצס ר"ל והל גצי צצ"ה לא כתיב חכילה כלל רק לא תצטל: לא תאכל. כתיב צהנסיס בתיא דמר. דסוי כנו דכתיב: חכילה צקל נפורס: רבי לעזר. דק"ל צצ"ה חסור צהנלה ור"ס פליג, והל דלל קלונר תני דצ"ה ל"י ה"ל דרצי עקיעה יצציה לתיי הללס קרל לרעקל חכילנל וכו' כסול צצצלי, ולק על גצ"ה דר"י וכלל הצטל יל"ק לא פסיקלל לו לנחני גדי צלל לא תצטל: מה להלן. וצצצלי חנרינן דצ"ה ב"ל תנל לא תאכלו כל צצלה חנרה טורה. כסחוכנרנל לא תצטלנל וסחוכנרנל: ואנשי חודש. וכתיב קיסל דקרל לכלל תשליון חומו דנוסר צהנלה (ועין חוס) קט"ז ד"ה נוס להלן): איורה קדוש חלצ גררל נקטי: כבוע. ולא

לדקמייא ומן תנייתה לרבתריותא. אמרין ליה דבית רבי דלא תיסבר מימר לבית הלל עובר בלא תעשה לפום בן צורכיה דתניתה המעלה את העוף עם הגבינה על השולחן אינו עובר בלא תעשה:

משנה: בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהורה אסור לבשל ואסור בהנאה. בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טמאה. בשר בהמה טמאה בחלב בהמה טהורה מותר לבשל ומותר בהנאה רבי עקיבא אומר היה ועוף אינם מן התורה שנאמר לא תבשל גדי בחלב אמו שלשה פעמים פרט לחיה ועוף ולבהמה טמאה. רבי יוסי הגלילי אומר נאמר לא תאכלו כל נבלה ונאמר לא תבשל גדי בחלב אמו. את שאסור משום נבלה אסור לבשל בחלב, עוף שאסור משום נבלה יכול יהא אסור לבשל בחלב תלמוד לומר בחלב אמו יצא עוף שאין לו חלב אם:

הלכה ה': תני רבי רבי ישמעאל בשלשה מקומות כתיב לא תבשל גדי, לאכילה ולהנייה ולבישול. רבי אבהו בשם רבי לעזר כל מקום דכתיב לא תאכל לא תאכלו לא יאכלו את תופש איסור דנייה כאיסור. מיכל עד שיבא הכתוב ויפרש בשם שפירש לך באבר מן דחי ונבלה. וכי מה פירש לנו הכתוב באבר מן החי יבישר בשדה טריפה לא תאכלו לכלל תשליון אותו וכי פירש לנו הכתוב בנבלה לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשערך תתננה או מבר לנכרי. תני חוסיה ופליג וכי מי אסרו לכלל, והא כתיב *כל חלב שור ובשב ועז לא תאכלו מעתה את תופש איסור הנייה כאיסור מיכל שנייא היא דכתיב *וחלב נבלה וחלב טריפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא תאכלו והכתיב *רק הדם לא תאכלו מעתה את תופש איסור הנייה כאיסור מיכל שנייא היא דכתיב *על הארץ תשפכנו כמים מה מים מותרין בהנייה אף הדם מותר בהנייה והכתיב *על בן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה מעתה את תופש איסור הנייה כאיסור מיכל. אמר רבי בא קיימתיה בגיד הנשה שבנבלות התיבון לא תאכל גדי בחלב אמו כתיב, מיימתיה כהיא דמר רבי בא בשם ר' לעזר תריין דוכתין אינין דשבין קרייה חומרי וכתיב קול"י לא תבשל גדי כל שכן מיכל דאסורא בת הבת כל שכן בת דאסורא. מתניתא רבי לעזר היא דתני בשר בחלב אסור בהנאה נאמר בן *כי עם קדוש אתה ונאמר להלן *ולא יהא קדש בבני ישראל, מה להלן אסור בהנאה אף בן אסור בהנאה יוסי בן יודא אמר משום רבי שמעון בשר בחלב אסור באכילה ומותר בהנאה נאמר בן כי עם קדש אתה ונאמר להלן *ואנשי קדש תהיון לי מה להלן מותר בהנאה אף בן מותר בהנאה רבי אחאי בשם רבי יעקב אי זה הוא קדוש זה הדר בארץ ישראל קבוע, ותני רבי מאיר בן כל מי שקבוע דירתו בארץ ישראל, אוכל פירותיו במהרה וקורא ק"ש ערב ובוקר אני מבשרו שכן עולם הבא הוא:

משנה לפרקים לחונן חס עפרה: ותני ר"מ שקלים פ"ג: בא"י ע"כ וכיפר חלונתו ענו: חורא ס"ש. קצלת ונלכות סנסי:

הלכה ו'. הני בראשונה היו לוונריס: כחז הרש"א ז"ל דכרלן דברי ר"מ, שהקדוש שצתוך הקיצה פרסה צעלונא הוא והאי דלן ונעמידין צחלז קדוש הוא דלן דרך לעמוד חלז צחלז קיצה ללול, חלז חלז ללול שצתוך הקיצה לא חבוז פרסה הלכך כסירה שינקא מן הטריפה צחלז ללול ויירי וחסורה ונאס חוונרי ונקס טילא ונאס חמלז, וטריפה שינקא ונן הכשרה חפ"י ללול ונותרת דלעולם חזלינן צחז חונקוס טילא ונאס חמלז, וכן הוא לר"י, ונא"כ לנאסה לראשונה חפילו צבי האי גונא חקור ונקס חונרת ונקס טחלז קס ועיין רמב"ם ה"ח פ"ט וברד"כ ז"ל קס ומראה שלשון חירוקלנוי חלזי כשיטתם:

חבריו צס ר"י: עיין ירושלמי ר"ס צרכות קנהדרין פ"י ה"ד ע"ז פ"צ ה"צ והגירסאות נאסות ופה חקר דנוצח דק דרך חלז:

הלכה ז' הני ונעלין היו צדונים: קוגיל זו כתיבה יונא פיה ה"ו והג"י דהכל בירסא נכונה וסס ונאסב ועיין ק"ע, ופ"ו בגרס הקדים דס ציטיון ופ"י טלן דלוי לכפרה ודלי הגרס"י הקדים ג"י יקרה היא חלז שחקר פה הא דלימא חסס, חתא ר' חייא צר צל ונור צס ר"י הקדים דס לצדק הצית ציטיון והוי רבי צצילא חדי צה וקצר על דרצנן חתור חנור ל"י ונא צידק על דר"ס חת חונרת" ופ"י דלז על נא דליכא צין ר"י חצו לחייל צר ונא רק על פלוגתייהו דר"נ ור"ס ור"י קלי חלז צקס דס קדשים ד"ס חן ונעילה ועיין פ"ו ופ"י הריד"ז חלז סחריכו נאורה, ופירס הק"ע עיקר:

הדרן עלך פרק כל הבשר:

חייב מיתה על שם *פורץ גדר ישכנו נחש תני רבי ישמעאל דברי תורה יש בהן איסור והתר קולי וחומר, ברם דברי סופרין כולן חומר הן, כדתנינן תמן האומר אין תפילין לעבור על דברי תורה פטור חמש טושפות לעבור על דברי סופרים חייב:

משנה: חומר בחלב מדרם ודרם מבחלב, חומר בחלב שהחלב מועלין בו וחייבין עליו משום פיגול נותר וטמא מה שאין בן ברם, חומר בדרם שהדרם נוהג בבחמה חיה ועוף בין ממאים בין מהורים והחלב אינו נוהג אלא בבחמה שהורה בלבה:

הלכה ז' תני מועלין היו בדמים דברי ר"מ, ר"ש ורבי יודה אומרים אין מעילה בדמים, רבי סימון בשם רבי יוסי, ראה רבי דברי רבי יודה וסתמיה רבי אבהו בשם רבי יוחנן *כי הדם היא בנפשה יכפר

קרי צי רצ הוא, חלז חס תורה נגד קצלת חכוננו ז"ל ולף חס הוא עוסק, ולומר חונס טושפת חייב: **משנה.** מועלין בו, חפילו קדשים קלים טהן ונומון צעלים עב"פ צאינוריהן לחלז שחזק דנון ונעלין צס: וטמא, שחכלו חוג, צעונאח, חגון, וכן חס היה פיגול ופותר חייב טי חטאות: מה שא"כ בדרם דנונעטו קרל כדנפרס צגנרל: בבחמה שהורה, ונן הצהנא חסר יקריז ונונא:

הלכה ז' תני תוספתא צחיס פ"י, ונתינתן כחכונים: בדמים, הכהנה נדס קדשים חייב ונאס: ונעילה: ר"י אבהו, ור"ח צענא דרצנן פליגין דלנור וקרא דנפס יכפר ילף לכפרה נתינו ולא לנעילה, ונר קצר

קצר ונקרא דכל חובליו יכרת, כרת הוא חייב על אכילתו דמר ר"ל דק"ל כחכמים דאיתו תיפס דנוי' : יש מהן ולא נעילה על הכחה, ולכן פריך מה נפיק מן ביניהון. שאמרו. לפעמים אונרו לא נהנה ולא מועלין כגון דישון אי ילפינן נהאי לו נהאי קרא : הקדוש דם. לנדרק המזבח והמנורה ואעפ"כ אס נוכחן תופש דמיהן וטעונא הכית צינייהו דכרת איכא וכפרה ליכא דלנו"ד נשום כפרה כיון דליכא כפרה מועלין, ולנו"ד נשום כרת. הא נוי איכא כרת יבפר אין לך בו אלא כפרת נפש בלבד חייא רבי חייא בר ווא בשם רבי יוחנן *כל ומועטו קרא כרת ולא נעילה. אכליו יכרת אין לך בו אלא כרת נפש על דחבמים. דק"ל אין נעילה. בלבה מה נפיק מן ביניהון אמר רבי דרנסי, אלו נוכר לרס קדשים זעירא הקדוש דם ביניהון מן דמר אין תופסין הנעות הקדשה ומועלין לך בו אלא כפרת נפש בלבד, וזה הואיל נהס, וה"נ דמועלין דרס עליו :

הדרן עלך פרק כל הבשר : ואין בו כפרה יש בו מעילה ולמן דמר אין לך בו אלא כרת נפש בלבד וזה הואיל ויש בה כרת אין בו מעילה, רבי חייא בר ווא בשם רבי יוחנן כך משיבין על דחבמים אלו מברן שמא אינו תופש דמיהן מה ביניהון ומה בין דמיהן ופלוג על הדיא דמר ר' לעזר יש מהן שאמרו לא נהנין ולא מועלין כגון דישון מזבח והמנורה לפיכך אם מברן תופש דמיהן ויש מהן שאמרו לא נהנין ולא מועלין כגון הדמים לפיכך אם מברן אינו תופש דמיהן :

הדרן עלך פרק כל הבשר +

חייב עליו: כהנו חסוסות הא דלא קאנור
 ונטעלה טעולה נבלות, דלא תינול דהיינו רק
 נדרצקן להכי קאנור חייבין עליה, והר"י ז"ל כתב (צ"י
 הנשנה) חזק שנוע העיקר הגדול
 כלומר צטונותה נכלי הטוגע צנבלתה
 ודרשו צספרה צנבלתה ולא צעור
 ולא צעלמות ולא צגידין ולא
 צקרינים ועלפים עד שיגע צצער
 עלונה, וצטונותה חובלין כלומר
 נוכל האוכל אשר יאכל כל ונה
 שראוי לאכילה:

הרבה א' דתני צנבלתה וכו'.
 כצד הערנו שאין
 דרך הס"ק לומר על צרייתה דהייב
 דתני רק על חוספתה ונשנתן
 דר"ח ור"א, ולפי הנראה היתה
 הצרייתה ג"כ צהוספתה ונבילתן
 טעם לפיכך רק הרישא וחסר
 הקיפה או שנסקל הס"ק קדרה
 ונשנתן דר"ח ור"א וצאננה היא
 לפיכך צצטני נסחלות נוכפי שהיא
 צספרה.

רבי שנועין צן כהנא נשום
 רש"צ"ל: עיקר הדא וינחא
 פסחים פ"ג ה"ב, וס"ג רש"צ"ל
 נשום רבי שנועין צן כהנא וג'
 נסובשת הוא, דרש"צ"ל קשים נר"ס
 צן כהנא ועיין צגליון הס"ק שם
 נוצעלי נופה", והעיקר כי החם
 חסר ופה רק הוא צנוולו ויתבאר
 על כן:

תני דם שקדים: עיין ירושלמי
 נוע"ס פ"ב רינול פ"ח
 צצעות פ"ג ה"ב וצכולס שמים
 צצים בדרך הידושלמי, חזק הג'
 שלפנינו חין ונחליות הסדור חס
 הניח דהס ועיין פ"ו וקיע וכל
 ונה שפרטני הוא הנכון ופסטי
 הפסטי הן צסוקין והן עפ"י הג'
 דהס:

הלכה

העור והרומב והקיפה והאלל והעצמות
 והגידין והקרנים ושדפים, כולן
 מצטרפין לשמא טומאת אובלין אבל לא
 טומאת נבלות, כיצא בזה השוחט בהמה
 טמאה לגוי והיא מפרכסת, מטמאה
 טומאת אובלין אבל לא טומאת נבלות
 עד שתמות או עד שיתיו את ראשה
 ריבה לשמא טומאת אובלין ממה
 שריבה לשמא טומאת נבלות, ר' יהודה
 אומר אלל המכונס אם יש בו כזית
 במקום אחד חייב עליו:

הלכה א' מתניתא מני רבי שמעון
 היא דתני בנבלתה ולא
 באלל, המפורז, יכול אף על פי שהוא
 מכונס תלמוד לומר טמא דברי רבי ויה
 רבי שמעון אומר בנבלתה ולא בעור
 שיש עליו בבזית בשר, או יכול הנוגע
 בעור שבנגד בזית בשר מאחריו לא
 יהא טמא תלמוד לומר טמא רבי שמעון
 בן כהנא בשם רבי שמעון בן להוש
 אבר מדולדל ציפורן מדולדלת וצואה
 שתחת הבסא והידורו קירייה ובריים
 חיבור לשומאה ואינו חיבור להזייה,
 רבי יוסי בי רבי בון אמר אף כשות
 שלהמו חיבור לשומאה ואינו חיבור
 להזייה, מה בין טומאה מה בין הזייה
 אמר רבי הילא בהזייה כתיב *והזה על
 האהל ועל כל הכלים, כל המקיים את
 הכלי ברם הבא לכם כל שהוא לצורך
 לכם, מתניתא פליגא דתני כל ידות
 הכלים המדוחות חבור, רבי יוחנן בן

נורי אומר אף הרום וצואה שתחת הבסא חבור להזייה ואין חיבור לשומאה
 ויש חבור לשומאה ואין חיבור להזייה, אמר רבי יודן תפטר ברוק
 וצואת הדבה וכיני צואה הבסא, רבי מנא דייקי מתניתא ויש חבור
 לשומאה ואין חיבור להזייה לית איניש דמר בן ולא מר מאי ברוק;
 והקיפה: מאי קיפה קופי דחלביי תני דם שחרש אינו לא אוכל ולא
 משקה, והבתיב *כל נפש מכס לא תאכל דם קיימתיה כההיא דמר
 רבי יונה מנין שהשתיה בכלל אכילה דבתיב על בן אמרתי לבני
 ישראל כל נפש מכס לא תאכל דם, הוי בן אגן קיימין ברם כמות שהוא
 והתורה

לנוללותה, ונהדקין דבר כצד כדי להכבירה, וכן הוא צכרים להכבדין ולית דגרסין
 דחף ע"ג שהדלעת אינה לריכה לה, חזק נשום הצדה לריכה והוי חיבור, חלל דלפ"י ריעו ור"ס דכלים פ"ג נמשכה
 ה' הוא וחכמים פליגין תסם: רשומאה, חס נטונל העיקר נטונל החיבור לה נשאל"כ לענין הזיה חס הזיה על זה
 לא הזיה על זה: כשות שער סנוול צצער תקענים שליקטן ציחד: כל המקיים, עיקר קיום הכלי והכי לאו עיקר
 קיום הכלי, והפ"י פ"י רל"ל על כל הנוקיינין לריך הזיה צצני עלון: כל שהוא לצורך, הוי ככלי עלונה: דתני
 תוספתא פ"ח דפרה: המדוחות, (תלמוד) להכניס צהן הכלי כנו צית יד של סקין הקדוח להכניס צו הסקין,
 קתני מיהא להיפוך וקסיל לרש"צ"ל, וצויתר על ר' הילא דליף זה נוקרל דחיבור לטונותה ולא להזיה: ברוק
 וצואת הדבה, דהוי קיונו של כלי ולא ללורך: דייקא מתניתא נלשון חוספתא גופא נדייק זה נדקאנור
 ויש חיבור וכו', ולא קאנור חיורו ש"ו דצרוק ולולת הבסא גופא חיוב להיפוך, והיינו צגונל דרש"צ"ל דנלריך ללורך
 הכלי וי"ל דהיינו ונה ססקין חס הבסא לקיונו ועד שתיצב לוח קרי ל"י וסיך צזה ללורך לכס: קופי דחלביי
 לחס היולל ונן הצצה, וצצלי קרי ל"י נני חלצ קרוש: חני, תוספתא טהרות פ"ב, וקס"ד דלענין אכילה קאנור:
 לא תאכל דם, וע"כ צדס קרוש וניירי דדס ללול ולחי לא הוי צכלל, אכילה, ונשקי ביימתיה כההיא, דלחור ר"י

של צהונה שמוטה, ועליה צצר, וצין
 שניהם הוא כשיעור צילה, ונלטרף העור לצצר
 נדחוי שורה, והשוננים ונלטרפים לטונותה קלה דהיינו
 טונות חובלין, וכן כולן שונרין לצצר כיסו: רומב אינו
 חובל צצני עלונה רק ע"י לידוף:
 קיפה תצין: אלל, נפרש צגונל:
 עצמות, שונרין לחנות סן: גידין,
 שם כופל על גידין הדופקין ושאינו
 דופקים קרושים קרונים וניתירים
 ועצבים, וקלי על חלו שנוהל
 צחילה, ופ"ה רק שונרין כיסו:
 קרנים, נוקס שחכו ויולל דס,
 וכן הטלפים: טומאת נבלות, חס
 נוצלה סן, חין ונטונל צצני
 עלון, וגם חין ונלטרפין להטלים
 שיעור נבלה צכזית לטונל חדס
 צגדים חו כלים: השוחט ישראל
 שחט צהונה טונלה צצציל עכו"ס
 ועדיין היא נופרכסת: מטמא
 טומאת אובלין, צגונל (נפרש
 שיתיו את ראשה, דלא חפילו
 ונפרכסת ונטונל צנבלה: ריבה,
 כלומר נולל שריצתה תורה
 צטונות חובלין ונטונות צכלה
 סהרי כל חני דקחצי ונטונל
 טונות חובלין ולא טונות צכלות:
 המכונס, צוקס אחד גלי דעתיה
 דלא עלתיה, ונועיקרל נעשה צכלה
 ואם נגע ואכל קודם חו נכנס
 לנוקדס חייב כרת:

הלכה א' מתניתא, דקחצי
 דלחל חינו ונטונל
 רק טונות חובלין ר"ס היא,
 כלומר ונלן חנל דפליג עליה
 דר"י ר"ס הוא, דליטרך לקרל
 דצנבלתה על עור שאין עליו
 בזית צצר לנעטיו ונשנתנל כולה
 ונתינת ר"ס חיל: דתני צרייתא
 חיל צתו"כ שוניי פ"י ותחילתה
 צחוספתא ונכילתן: המפורז, דלא
 חסצני משה"כ נוכנס כדפרטני
 צנשנתו: ולא בעור שש עליו,
 וצצלי חגי שאין עליו בזית צצר
 וע"כ ס"כ פ"י צעור סיס עליו
 "צכזית" רל"ל לערך בזית והעור
 נשלינו לכזית: לא יהא טמא,
 ואפ"י נעשה יד כני לא עזר
 ח"ל טמא, וצצלי יטונל: אבר,
 של חס סנחלס ונעורה צוקלת
 וכן ליפורין: הידוק קרייה, דלעת
 יציה חלולה שחולצין עונה וניס,
 וצאשר שהיא לפה על פני
 הניס נופני קלותה, וקשה

לנוללותה, ונהדקין דבר כצד כדי להכבירה, וכן הוא צכרים להכבדין ולית דגרסין
 דחף ע"ג שהדלעת אינה לריכה לה, חזק נשום הצדה לריכה והוי חיבור, חלל דלפ"י ריעו ור"ס דכלים פ"ג נמשכה
 ה' הוא וחכמים פליגין תסם: רשומאה, חס נטונל העיקר נטונל החיבור לה נשאל"כ לענין הזיה חס הזיה על זה
 לא הזיה על זה: כשות שער סנוול צצער תקענים שליקטן ציחד: כל המקיים, עיקר קיום הכלי והכי לאו עיקר
 קיום הכלי, והפ"י פ"י רל"ל על כל הנוקיינין לריך הזיה צצני עלון: כל שהוא לצורך, הוי ככלי עלונה: דתני
 תוספתא פ"ח דפרה: המדוחות, (תלמוד) להכניס צהן הכלי כנו צית יד של סקין הקדוח להכניס צו הסקין,
 קתני מיהא להיפוך וקסיל לרש"צ"ל, וצויתר על ר' הילא דליף זה נוקרל דחיבור לטונותה ולא להזיה: ברוק
 וצואת הדבה, דהוי קיונו של כלי ולא ללורך: דייקא מתניתא נלשון חוספתא גופא נדייק זה נדקאנור
 ויש חיבור וכו', ולא קאנור חיורו ש"ו דצרוק ולולת הבסא גופא חיוב להיפוך, והיינו צגונל דרש"צ"ל דנלריך ללורך
 הכלי וי"ל דהיינו ונה ססקין חס הבסא לקיונו ועד שתיצב לוח קרי ל"י וסיך צזה ללורך לכס: קופי דחלביי
 לחס היולל ונן הצצה, וצצלי קרי ל"י נני חלצ קרוש: חני, תוספתא טהרות פ"ב, וקס"ד דלענין אכילה קאנור:
 לא תאכל דם, וע"כ צדס קרוש וניירי דדס ללול ולחי לא הוי צכלל, אכילה, ונשקי ביימתיה כההיא, דלחור ר"י

דבדס קרוס ודלי ח"ל לוויר דבונת התורה ע"י דוקא, חלל ודלי דעל דס כנוות שחל קאנור קרל לא תחלל, ונוסוס דמתיס צכלל חכילה, אכל קרוס לא חכילה ולא סתם קי"ך צו: מה עביר בה ר"י. החיך נקיים לשתי הצרייתות ללא תחלל כחרי אהרדי.

דבצנחא צלי ר"י אונרין דקרא ודלי כל דס ונטוע בין קרוס וצין ללול, והיינו כצרייתא שני' וסול תוספתא כריהוס צ"צ, וקויו לצרייתא ראשונה ונקויו שניה דקרא ונטוע הכי אכל לר"י קרל כונו אינו קוטר להצרייתא דקרא ונ"י ר"י צדס ללול והצרייתא צדס קרוס, ונצעי לן החיך יקיים סתמי צרייתות ומשני דלא קוטרות זו חל זה וס"ק אינו אוכל, וכו' אכל כרת חיצי צצרייתא שניה, ולעפ"י יליף ר"י שפיר דמתי צכלל חכילה דודלי קרל צכל דס ונטעליועור דפסטיס לשון הכהנא ונטוע דס ללול, אך נפטי שחל תדחק לוונר דוקא צדס קרוס ונ"י חזר ר"י לוונר ונונקרל דנו"ס: טעם יין דל"ל סנוחר לחת יין לחוד תצנזיל צבבק ונו"ס ונו"ס קר"י חכילה, הלל יין תצנזיל פגס הוא חלל ודלי דין כונו שחל קאנור וקרי חכילה: דבשר ומחשבה, ודוקא שפסטיס יכרלל דמחשבתו נשוי לה חוכל, ולס נגעה זה עונות צעודה ונפרכסת ונקצלת עונותה אכל בכרי דוקא כשחט ונחה דשחיתא חין אלוו לשוי חוכל: אין צריך, להכשר קלי וכדנפסק: דם שחיטה אינו מבשר, ולע"ג דדס שחיתא ונכסיר דליהקס לנזים נדכתיצ על החרץ תפככו כנוים, ס"ע שחיתא הגונה, אכל דס זה לא דס שחיתא ולא דס חללים הוא דלכסיל: טומאה חמורה אדם וכלים צכזית: ר"י לעור, ונו"ס ירושלמי יונת פ"ו ח"ו וחכמים פ"ג: מהו שיטמאו, חוכל ונטקין צעוד צחיים, צלי הכשר ימים: ובלי טומאה, סלל נגעו צעונותה אחרת: שסופן, צניחתן

הלכה ב', שחל הוא תנון וכי, הק"ע לא פ"י לנו כלום ונ"ע לא נוסכי דר"י אהרדי ורש"י אהרש"ל, ולא חציר ג"כ ונ"ע קאנור צריסא ונחלפת סיטתים דר"י אהרדי ולצסקי לא נזכיר רק ונחלפת סיטתים דרש"ל (לפי הג"י דהתם) והפ"ו חציר ע"ז וכתב דר"י אהרדי לא נוסכי נוסוס דקצנל היתה צידס דלענין גידין חדר צ"ס ר"י לגבי רש"ל, וכל זה דחוק הוא, ואעיקר כי צפסחים ט"ס הוא ול"ל כונו חכה דגס צכ"פ נקפס דר"י אהרדי כדרכ הש"ס, וסנו"ס דר"י יודן

קימין להרייה אי בטועס טעם יין לתוך התכשיל, ולא טעם יין לפגס הוא, אלא בן נן קיימין במות שהוא והתורה קריי אכילה: מא' אלל רבי אבין בשם רבי חייא כהדא דבתיב יואולס אתם טופלי שקר רופאי אלל בולבם: כינצא בו השוחט בהמה ממאה לגוי: אית דתני תני ישראל ששחט ממאה וגוי ששחט בשדה צריך הבשר ומחשבה ממקום אחר, ואית דתני תני אין צריך, מן דמר צריך דם שחיטה אינו מבשר ומן דמר אינו צריך מפני שסופן לממא טומאה חמורה וכל שחיטו לממא טומאה חמורה אינן צריכין הבשר, רבי לעזר בעא פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מהו שיטמאו בלי הבשר ובלי טומאה, מפני שסופן למטאות טומאה חמורה התיב שמואל כפידמ"א מעתה ישמו את אימוריהן, אלא בשפירשו, ואף תימר לא פירשו כהדא דתנינן אין מי מטאת מטמאין דבר לחזור ולטמאות ממנו התיב רבי ירמיה הרי נבלת עוף המהור מטמא אוכלין בלי הבשר ובלי טומאה מפני שסופן למטאות טומאה חמורה, אמר רבי יוסי נבלת עוף מהור אין לה מחיצה ברם ארו יש להן מחיצה, אמר רבי מנא נבלת עוף מהור יש לה מחיצה, אדם היא מחיצתה, דל בן הביא בלב והלבישו בנדים והאכילו מנבלת עוף מהור שמו אינו מטמא בנדים אכית הבליעה, ברם בן מר רבי לעזר דרומי נבלת עוף מהור מחיצתה בכל מקום אלו מחיצתן חוץ לירושלים:

משנה: אלו שעורותיהן כבשרן, עור האדם ועור חזיר של ישוב, רבי יהודה אומר אף עור חזיר הבר, ועור הטמרת של גמל הרבה, ועור הראש של עגל הדיך ועור הפרסות ועור בית הבושת ועור השליל ועור שתחת האליה ועור האנפה הבת והלטאה והחומט, רבי יהודה אומר הלטאה כחולדה, וכולן שעבדן או שהולך בהן כדי עבדה מהורין חוץ מעור האדם רבי יוחנן בן נורי אומר שמנה שרצים יש להן עורות: הלכה ב': רבי יוחנן אמר לא שנו אלא לאיסור ולטומאה, אבל ללחות עור הוא, ואין לזכות עליו משום נבלה, רבי שמעון בן

לענא אדם וצגדים הנותקקים צהן: מעתה, ד"ס להן עונותה וכל עונותן חרי נטעלו עונותם עלנן: אלא, חכי ונצעי ליה אחר שפירשו אינוריהן ונהל לא לצעי הכשר ועונותה ונוקוס אחר, ול"כ הוא, ח"ל לוונר צפסירסו, דלפ"י לא פירשו כונו חין ונקצלין עונותה ונחנות עלס הפרס, דכיון דכצר נשחטת, אינוריהן להקדש עומדין ועכ"ז אפשר שהיל' עונותה עונותה וכדתנן צ"י ווי חטאת, ול"כ שפיר ונצעי דר"ל: התיב ר"י, לפסו צעי דר"ל וון נבלת עוף מהור וכו': אמר ר' יוסי, דל"ל לדנות חלו לצנלת עוף מהור, דעוף מהור אין לה מחיצה, הנועבב הטונותה נוסח"ב חלו חונות העזרה ונועבב ונוחקר יליחא ונחון לחונות עזרה והסצכר נותנת דלא יענאלו חף עונותה קלה עד אחר קילאו: אדם הוא מחיצתה, דליה עונותה רק צצית הצלעה של אדם ושפיר תפסו צעי דר"ל וון נבלת עוף מהור: דל בן דלס לא חינוך כן כלל שחלל נבלת עוף מהור כונו ונטעלו צגדים שעליו צצית הצלעה צחתי' ול"כ צית הצלעה של אדם ונחילתו: דרומי, חדר צנלכות דומי, דכ"י חלי גונל חין דוונת צעי דר"ל לצנלת עוף מהור, דכ"ל נוקס: אדם חוכלה ונטעלו ולא הוי נחוסר ונטעס כונו חלו דחונות העזרה ונועבבב הטונותה צפסיהס:

משנה: בבשרן, לענין עונותה ונחילתו עונותה נטעלו: של ישוב, דך הוא ולכילין חסור: חזיר הבר, כונו דך ורלוי לחכילה ח"ג דליכא דלא חכיל: חמטרת (צוקקל) של גונל יניק דלא תתקפת ונעבדה: עגל הדיך, שיונק עד"ן: פרסות, עור המרכבה הנוכרת עם הראש: שתחת האריה, עור הזנב ללד הגוף, שחין סס שעל ורך הוא: אנפה (צלוט ח"גטל): ב' עקצ גדול הלטאה (ח"דלקסצ), חומט, (סנעקעצ), בחולדה, קנאל דצסל"ס קק"ע: שעבדן, נעשו עור וצטלו ונחורת צכר, חוץ מעור האדם דגזרו עונותה דרצנ"ע"ז כדי שלא יעשה אדם נעור חציו ואלו סקוחין, ח' שרצים, חין עורן כצכרן וצגנורל ונפס:

הלכה ב', ר' יוחנן אמר, קוג"ז כהוצה צצנת פ"ד ח"ל ופסחים פ"ו ח"ל חלחין הסוגי' דומין חלו לאלו ולא להכחל, וחלל חין דוונת לא לקוג"ז דצנת ולא דלפסחים: לא שנו צנחיתין דעורותיהן כצכרן: לאיסור: חכילה, ולטומאה, דנטעלחן כצכר כדדרס צח"כ חלה הטונותם לכס לרצות עורותיהן כצכרן, ללחות, חס חכלן חינו

יודן אדריי קאי כדפרסנו אלף דקסא כיון דטענא דר"י ע"כ דקרא כתיב גבי טענא טענא לכס לרצות עורותיהן ח"ב דלורייתא הוא ווי"ט לא לקי, וי"ל כיון דריצין פליג וקי"ל דלאו חין עורותיהן כצסקר ע"כ גס דלרצאן חכונים הוא דחשנן צין חני דעורותיהן כצסקר אלף קרא וי"ל דה"ק סרליס חלו שערותיהן כצסקר וננט, אלף חלו דונתקאן לאחר זמן חסוניו לענין חסור חכילה ועונא נחש"כ לענין נלקות:

משנה: הנהרג כלו חסור וכו': עיין נה שפרכו כנו

רבי אימי איתפלגון רבי יוחנן ורשב"ל חד מר דברי הכל וחרנה אמר במהדוקות ולא ידעין מן מר דא ומן מר דא, אתא רבי זעירא ואמר נפרש מילידון דתמן מן מילידון דהבא מתניתא מסייעא לדון ומתניתא מסייעא לדון, מתניתא מסייעא לרבי יוחנן שמונה שרצים יש להן עורות אמר רבי יוחנן בן גורי לפיכך אמר אני שמונה שרצים יש להן עורות מתניתא מסייעא לרשב"ל החובל בשרצים את שיש להן עורות חייב ואת שאין להם עורות פטור אמר רבי יוחנן בן גורי לפיכך אמר אני כל השרצים יש להן עורות, מהלפה שימתייה דרבי יוחנן מהלפה שימתייה דרשב"ל, דתנינן תמן כל הנאכל בשור הגדול יאכל בגדי הרק ותיני עלה גידים הרבים, רבי יוחנן אמר נמנין עליהן רשב"ל אמר אין נמנין עליהן, מהלפה שימתייה דרבי יוחנן תמן עבד ליה בשר וכן לא עבד ליה בשר, מהלפה שימתייה דרשב"ל תמן לא עבד ליה בשר וכן עבד ליה בשר, אמר רבי יודן בן פוי שנייא היא תמן עור הוא ועור סופו להקשות, כל שכן מהלפה שימתייה דרשב"ל, מה אי תמן הוא עבד שסופו להקשות בן שאין סופן להקשות לא כל שכן, אמר רבי אבון טעמא דרשב"ל ואכלו את הבשר ולא את הגידין:

הלשאה בחולדה: כתוב *שמעו זאת כל העמים האזינו כל יושבי החרד רבי אחא אמר, רבי אבהו וחבריה, חד אמר למה הוא משל כל באי עולם לחולדה, אלא לפי שכל מה שיש ביבשה יש בים ואין חולדה בים, והרבה מינים בים מה שאין ביבשה, וחרנה אמר למה הוא משל כל באי עולם בחולדה, אלא מה החולדה הזאת גוררת ומנחת ואינה יודעת למי היא מנחת, בן הן באי עולם גוררין ומניחין צוברין ומניחין ואינן יודעין למי הן מניחין, הוי *צבר ולא ידע מי אוספם:

משנה: והמפשיט בבחמה ובחיה במחורה ובטמאה בדקה ובנסה לשמיה כדי אחיה, ולחמת עד שיפשיט את החזה, המרגיל

כיון דבעת רבין הן חסדין כצסקר, והכא לענין נלקות לא חסוד כצסקר נדכוסן להקשות, וכן דרש"ל דרש"ל דר"י גבי פסח חין ננכין ונחאי טענא דסופן להקשות והכא להיפוך: אמר ר"י בן פוי, ה"פ דר"י דר"י ל"ק: תמן כלף הכא לענין נלקות (והוא דרך הירוסלמי להפוך הלשון וזונו תנון על דהבא) עור זה וזה דרכו להקשות, וככל יום נחקשה וסולכת בדרך העור להיות קשה ונחש"כ חף דלענין חסור חכילה וטענא חסדין כצסקר, לענין נלקות עור היא ולא לקי, נחש"כ גידין חין סופן להקשות ככל יום רק כשנהגל אז נסתחיל להקשות כדאמר צונטא בשור הגדול ונחש"כ ננכין עליהן, ופריך כיחא דר"י אדריי דלא קשה, אלף לפי זה ב"ש דמהלפה שימתייה דרשב"ל, דנה גבי נלקות חסדין צבר ואעפ"י שנתקשה צכל יום ויום, כ"ש לענין פסח שאין סופן להקשות רק לחסר זנון, ונחש"כ לרש"ל גזירת הכתוב הוא דזונטטן קרא ונפורש: יושבי חרד, ונדייק ווי"ט קרא להטול, "חלד" וקאזנר דהוא נולשון חולדה ופתורכה (דלם וויזעל ריך) ונפרש לנה נקראת כן: והרבה מינים יש בים כלומר ולא עוד אלף דצריית חיס "תיקן על צריית היצקה ואעפ"י כ חולדה חכיה רק ציצקה ונפשי זה נקראת העולם חלד: מה החולדה גוררת, הנה גוס קהצ"ה גוררת וזונרת, הוא טעב כס הצורה צ"ה צנו, וגס הנולח חגורה צקוק, ויש ונחש"ל חלד, אשר הטעב צרד צנו כנו כיס גדול צהלים שמונה גוררת כל היום הצוחות הסדה, ולעצב נולפינה בחוריה, ופעמים ינאלו בחוריהן סבוס גדול, ולפעמים הסודה, ונחש"כ טורק, יצא עליהם וירסם, ולא דוקא בחולדה כן, ולמה הנחש"ל צאי עולם לחולדה דוקא, והוא, שהחולדה נקטע שכתיה גדולה וצוחות רגע שהענינה צבר חכיה יודעת עוד שהענינה, כן הנה צאי עולם שצוחות הרגע ננכין כצד חין יודעין תכלית לוי תסתחן ועלם חנור קרא יצבור ולא ידע גוי חוקסם, נחש"כ קאר צ"ה סחורכה, צצעה טענא יודעת תכלית ספה חנולא לשבר רעצונה צעה ארס, והנחקר נזה לאלו חלי הכסף שיעשו כנו טענה ננכין הנוכך חצותי ונחש"כ לנעלה:

משנה: במחורה, שחוטם והנפשיט טענא: ובטמאה, והנפשיט טעור הוא צין שחוט צצונה דקה לו גסה: לשמיה, אם כונתו לעשות טעיה על נטה וסולחן: כדי אחיה, אז הוי העור יד לצצר תכלית, והנפשיט טענא אם רק כגע צעור, ואם הנפשיט טענא והצצר טעור ונקצלת הצצר טענא והנפשיט ע"י העור אלף ציחר נכדי אחיה חיו יד לצצר לא להוליד ולא להכניס חת הטענא: לחמת, לתכלית זה נפשיטו שלם ונולח עד הוצב, עד שיוכל כל העור שלם צחקיפו את החזה, הוי העור יד לצצר

בצפר להוליא ולהכניס את הטונות, ושם ש"ד זה החזה הפסיקה קשה: המרגיל ונתחיל לפשוט ונהרגלים וכל ונן הולא והוא ג"כ לתכלית חנות (שליך) לנשים ויין: בולו חיבור. להפסקת החזה לצדק אצלנו נפסק והלכך פליגי בזה ריבין וחכמים:

הלכה ג' : בכול כפלים ונפח כמו שהול, ונראה דלעורות וכמדותה היו הנזירות כפלים: כמו שהוא. ולא פליגי: ותני ר"ח. דהתפוסתא פיה: מלא מפה בכול. והא דלא קאמר טפחיים, נשום דלא חילול טפחיים נזירות הכפולין ונזה דלא ראי' שנדדי הנזירות וכמדותה צמודה גדולות כפלים ונזירות כמו שהול בכל דבר להלן, אם הפסק יחד נוכדי לחיות נאי: מופשט מהור. והוא כעין דלמורין בצבלי "העור הנופסק" ופרשיי עד נוקים חיבורו לצפר אצל ונחיצו לצפר וליך קווא ונשים שומר כונו הנוגד נגד הצפר ונחיצו: מפה נגד הבשר. טפח כנ"ך לנזקים חיבור הטור עם הצפר, הוי צית וטווא, ונשום שם חותם ידיו ונושך וע"ז נפסק ונליכי: בשרצים. ונפסי רבות העור קשה ההפסק ונחור: במה נן קייבין. בחייה שרצים כעורן ר' דוקתאי: בשאר שרצים כעורן דך נוי הוא אכר יחור הסיף ופסיט: בח' שרצים כעורן קשה: חניניה. כעורן ג"כ דך וצמי' כלרר הדס, אלא קמין דך כונו אכר שקלים ורנושים: משום חבלה. ואם כלרר הדס חצלה הוא, אצל טוואה טעונא ונשים הפסק והני קשה ההפסקה. וקויל' דלכ"ה דלענין כזה עור הוא לענין קוואה כולו חיבור אחד, א"כ דהא הכינית קושית היא דלענינה עור ונעליה הוא, ונשמי דכח נשום יד ועור שרצים קשה ההפסקה: לחימר. יחד נוכדי לחיות נאזר טוואה לחומרה. דלענין לא אחי לנעזד אלא כדי לחיות וקא נגע צטוואה וקא נטחריקן לו: כומאה דרבנן. סה" הנופסקי טווא טוואה דרבנן, ואי קאי יחא טווא צטוואה דלחי' כלה אלא טווא צטוואה טוואה דלחוריה. חורין צצצלי דכח צטריפה בעקין דלחור אלה דטוואל צריפה נשמי וטוואה צנוקודים ולפי הנראה חקר פה לפנינו:

המרגיל כולו חיבור לטומאה ליטמא ולטמא. עור שעל הצואר רבי יוחנן בן נורי אומר אינו חיבור וחכמים אומרים חיבור עד שיפשיט את כולו:

הלכה ג' . אית תניי תני כפה כרי אחיה טפה, ואית דתני תני טפחים. מן דמר טפה בטפה כפול ומן דמר טפחים בטפה כמו שהוא ותני רבי חי'א בן המפשיט בבמה ובחיה בטורה ובטמאה בדקה ובנסה לשטיח כדי אחיה, ובמה הוא כדי אחיה מלא מפה כפול, רבי סימון בעא קומי רבי חגי' להלן מכדי אחיה מה גן אמרין אמר ליה כבר איתמר תמן איתפלגון רבי אימי ורבי איסי חד אמר מופשט מהור וחורנה אמר טפה כנגד הבשר טמא, ולא ידעין מן מר דא ומן מר דא מן דמר רבי סימון בשם רבי אימי עור עכנגד הבשר טמא הא טפה כנגד הבשר מהור תני רבי דוסתאי בן יודה אומר משום ר' שמעון המפשיט בשרצים כולו חיבור אחד הוא, במה נן קיימין אי בשער שרצים מן הוא דמר אין כולו חיבור אחד, אי בשמונה שרצים תנייתיה נצרך הדם אעפ"י שלא יצא שנייא היא שבת שנייא טובאה מעמא דשבת משום חבלה מעמא דטומאה משום הפשט, ולית חש לחומר, יבא כהדא דמר רבי בא בר חי'א דהא דתימר בטומאה דרבנן הא בטומאה דבר תורה לא ברא:

משנה . עור שיש עליו כזית בשך הנוגע בציד היוצא ממנו ובשער שכנגדו טמא, הוי עליו כשני חצאי זיתים טמא במשא ולא במגע דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר לא במגע ולא במשא, ומורה ר"ע בשני חצאי זיתים שתחבן בקיסם והסימן שהוא טמא, ומפני מה ר"ע מטהר בעור מפני שהעור מבטלן:

הלכה ד' : רבי הילא בשם רבי יוחנן, הוי תניין בבית וועדא בשם רבי דוסא סבי כרבי ישמעאל, דתניין תמן הנוגע בכשני חצאי זיתים מן הנבלה רבי דוסא בן הורבנים מטהר וחכמים מטמאין ותרידון מעמין מן הדין קרייה ונהוגע בנבלתה ולא בכשני חצאי זיתים שער

משנה . כזית בשך. צנוקס אחד: הנוגע בציד. חוט והלחל צפר הולא ונחורו צפר טנדוצק להעור, ואעפ"י שהניז אינו כזית דפני עלונו רק מלוקח להכזית שעל העור. אם נגע בו אדם וכלים או צפר שכנגד הצפר דהוי שומר לצפר טווא: הוי עריו. על העור צ' חלי' זיתים אם נכא וטוואה צנושא קהרי נשא כזית שלם, ונבא"כ צנוגע א"א ליגע צהן ציחד וצ' נגיעות אין נעטרפות: ומורה ר"ע, צלופן דלא נחוצרין לעור רק תחבן צקיסם והסימן טווא כיון דלא עור הוא הוי חיבור:

הלכה ד' : הכי תניין. בן שנינו צצצנה"ד דר"ד כר"י דטעונא דר"ד כני' נשום דלין כוגע וחור ונוגע: דתניין תמן. ונשנה אלהות ריש פ"ג והיג המס כל הנוטעלין צלוחל שחלקן והכניסן לתוך הצית כ"ד בן הורבנס נטהר וחכמים ונטעלין, כיך הנוגע צצני חלי' זיתים ונן הנצלה וכו' וקויל' דכ' הכי דל"ד אין ונטערפין לטוואה חלה ס"כ אין ונטערפין לטוואה נוגע ונשא צין צונת וצין צצצלה: ותרידון, ר"י ור"ד דס"ל אין כוגע וחור ונוגע טעונן ונחור קרא: והנוגע בנבלתה. ס"כ שניי פ"י: בנבלתה ורא בכשני חצאי זיתים שעל גבי העור, וצצצלי ולא בן 36 (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)

בצפר להוליא ולהכניס את הטונות, ושם ש"ד זה החזה הפסיקה קשה: המרגיל ונתחיל לפשוט ונהרגלים וכל ונן הולא והוא ג"כ לתכלית חנות (שליך) לנשים ויין: בולו חיבור. להפסקת החזה לצדק אצלנו נפסק והלכך פליגי בזה ריבין וחכמים:

הלכה ג' : טפה כנגד הצפר טווא: כתב רש"י ז"ל ונחור דס"ל עור הנופסק לא חשיב לו יד חלי' ונטעלין צו את החולב, והתוס' ז"ל הקשו ע"ז והרלו עיין סם, עוד כתבו ד"י דכולה נסתיהן ונשים שומר דעד כדי לחיות, וכ"כ פחות, הוי חיבור, ואם נגע סך צפר הנופסק נוכים טוואה לצפר נשום שומר ופי' זה הוא יותר נזירות ודוק: **משנה .** ונודה ר"ע: כתבו התוס' וה"ה צלי תחבין ונגע צהן דטווא דאי לא תינא חכי חצילו צנושא לא לטווא, דר"ע ק"ל דהא קצא לכלל נוגע צא לכלל נשא וס"ל לר"ע נוגע וחור ונוגע, אלא ונשים דפליג ר"ע חר"י צבור קיש עליו צ' חלי' זיתים קאמר דצקיס צבי חלי' גוואל ונודה ליה, אצל הרנוצים ז"ל צפ"א נחלי' אבות הטוואות פ"צ לא כתב בן, רק והוא סימנים שניהן נחורין וצנוקין זה לא עד שיעטלו בלחך אצל אם היה חלי' זית דפני נענוו זה צפני עלונו צקיס אחד חצי' הולך והציא כל היס כולו טווא ועיין צכ"ו סם:

הלכה ד' . רבי הילא בשם ר"י וכו': עיין צצצלי ונכילתן דסם הציא הדישא וקאמר, לא חור כ"ד צן תרכנס המס אין נחלי' וחור ונחלי', ס"כ אין כוגע וחור ונוגע והקשה הר"ח:

משנה . עור שיש עליו כזית בשך הנוגע בציד היוצא ממנו ובשער שכנגדו טמא, הוי עליו כשני חצאי זיתים טמא במשא ולא במגע דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר לא במגע ולא במשא, ומורה ר"ע בשני חצאי זיתים שתחבן בקיסם והסימן שהוא טמא, ומפני מה ר"ע מטהר בעור מפני שהעור מבטלן:

הלכה ד' : רבי הילא בשם רבי יוחנן, הוי תניין בבית וועדא בשם רבי דוסא סבי כרבי ישמעאל, דתניין תמן הנוגע בכשני חצאי זיתים מן הנבלה רבי דוסא בן הורבנים מטהר וחכמים מטמאין ותרידון מעמין מן הדין קרייה ונהוגע בנבלתה ולא בכשני חצאי זיתים שער

משנה . כזית בשך. צנוקס אחד: הנוגע בציד. חוט והלחל צפר הולא ונחורו צפר טנדוצק להעור, ואעפ"י שהניז אינו כזית דפני עלונו רק מלוקח להכזית שעל העור. אם נגע בו אדם וכלים או צפר שכנגד הצפר דהוי שומר לצפר טווא: הוי עריו. על העור צ' חלי' זיתים אם נכא וטוואה צנושא קהרי נשא כזית שלם, ונבא"כ צנוגע א"א ליגע צהן ציחד וצ' נגיעות אין נעטרפות: ומורה ר"ע, צלופן דלא נחוצרין לעור רק תחבן צקיסם והסימן טווא כיון דלא עור הוא הוי חיבור:

הלכה ד' : הכי תניין. בן שנינו צצצנה"ד דר"ד כר"י דטעונא דר"ד כני' נשום דלין כוגע וחור ונוגע: דתניין תמן. ונשנה אלהות ריש פ"ג והיג המס כל הנוטעלין צלוחל שחלקן והכניסן לתוך הצית כ"ד בן הורבנס נטהר וחכמים ונטעלין, כיך הנוגע צצני חלי' זיתים ונן הנצלה וכו' וקויל' דכ' הכי דל"ד אין ונטערפין לטוואה חלה ס"כ אין ונטערפין לטוואה נוגע ונשא צין צונת וצין צצצלה: ותרידון, ר"י ור"ד דס"ל אין כוגע וחור ונוגע טעונן ונחור קרא: והנוגע בנבלתה. ס"כ שניי פ"י: בנבלתה ורא בכשני חצאי זיתים שעל גבי העור, וצצצלי ולא צבור

הזרוע והלחיים: שני' על כל זרע צהנה טהורה ליתן לכהן כדכתיב צקרה וזה יהיה נשפט הכהנים: בארץ ובחול. פשיטא. ונשים דקמי אצל לא צמקדשים נקט להו: שהיה בדין. הסברה הוא, דהרי חזינן שלוקה הכהן נקדשים יותר נצחולין, אם כותן טהנות נחולין כ"ס נקדשים: ואתן אותם. ויעוטא הוא חזו ושוק חין דצר אחר לא: **דלבה א'.** דילמא. ונעשה טעמו וגרסי פירקן

באחד ונן צתי הסכסיות העלויות דקקריין, וצתקפתא פ"ד דשציעת "עילא דלעילה ונן קקריין" וא"כ ה"נ פי' צצתי כנסיות דלעילה ונן קקריין, ואפשר שפי' צעליה צצהכ"ס דקקריין וכן עיקר: נידא קדשים במתנות. זרוע ולחיים וקרינא דלא נחייצ ואעפ"י שהם נחייצ לחיין: מדקרייה. ונקרא דולקן אהם נכצר הק"ח כדלמדין צנותינן: אלא. אי קשיל הא קשיל, כינא ללודך גיקא דחולין חייצין צחזה ושוק נק"ח נקדשים כדלקטן: דמן הוא. דנני הוא אחר שצר הק"ח ופריך: מאי בדין. הדין יש ללמוד הק"ח ונפרש נפני שאלו תופסין הא דחין קדשים חייצין צנותות לקולא וכלל דחולין הממוד מיינא צקרינ: אמר לון. רבי חיי: מיניה תברא. הק"ח נכצר ונעלמו דחולין ח"א צתנופה, וצחזה ושוק תנופה צעיקן והסתא היכי ליעצד דהא ח"א להכניס חולין צעורה ולהסיפן זלחניפן ונצחון תנופה לפני ה' בתיצ כדלמדין צצצלי: מי לא תנינן. ונשנה צנות פ"ד ה"ד: ואמר ר"י. דיעס הנוסכה שאין יבולין לומר. דחרס טעזרו צו חכמים סלינו שומע ולינו מדצר ופריך הס"ק ההם: וברייא בעעבת צהנים: ומר תמן ר' שמואל צר ד' יחק גופא חור בם שבל הראויה. וכו' כדרי' צצצלי כל הלאי לצילה וכו', וה"נ חק אי בינא דחין תנופה ונעכבת צחולין זלינו ראויה לתנופה כלל ונעכבת ונניחא קיעתא לר' חגיג ח"כ קושיל היל כיון דלינו ראויה לתנופה נוחמה ש"א להציא חולין צעורה ח"כ תנופה ונעכבת, ולכן נניפן

נצחון והאי לפני ד' פי' לית ביחוח לה' לפני ה' שורה ונעשה לטוב: ואית דבעי מימר. דנוקסי ליה כיון דצעין תנופה יניפן צעורה דחולין צעורה לאו דלורייתא: אמר לון. חדא חולין צעורה דלורייתא ח"א כלל להסיפן צעורה, ועוד שחזה ושוק דוקא ע"י תנופה צעורה לפני ד' כשרין להכילה כהנים, ולפי' ח"א כלל להסיפן ונמילא שאין חולין חייצין צחזה ושוק: ברם אצל אי אהם כצדין להיפך וכדלעיל הכס קרא ונפרש כתיב וזה יהי' נשפט הכהנים וצנותות חולין בתיצ דצר זה כוהג צחולין ולא חזה ושוק: תני. תוקפתא דנחא פ"ג: שאין נותנין תרומה. כדלפינן ונקרא לקטן: בן אין משלמין. וני שאלכ הכוונה צחוג דנשלים קרן וחומש חין כותן אצל לכהן חצר דהתשלויין י"ג לכן דין תרומה כדלמדין ההם: ורא נמצא חקר כאן וה"ג צירושלני תרומות פ"ו הל"א. אכל תרומות חצר נשלים להצר, תרומה ע"ה. נשלים לע"ה. ופריך שהרי הוא מוקד טהרותיו לע"ה. ונשני שנותן לחצר, שהרי יכול ליתן החומש לכל כהן שיראה והחצר נשלים ח"ה. עזר הפקד הקרן צדנים: אף מתנות כהונה. כדלמדין צצצלי וננין שאין נותנין נמנה לכהן ע"ה: חיליה. עיקר ראייתו דר' יונתן: דכתיב. לנען יחזקו צתורת ה' : כל עיקר. חק נותנת כהונה: דרענין תמן. חלה פרק ד' הלכה ה' : לכל כהן. ואפילו אינו ידוע אם נשאר אהון צעורה דלא איכפת לן אם נשארן צעורה או לא : שכן שריפה. טען תרומה טמאה דלינו עונד אלא לשריפה

מאי כדון אם קדשים צנותות ודאי ק"ח ה"א כדפרשנו דהרי חזינן שיש לכהן נקדשים יותר נצחולין ואם חולין חייצין צחזה ושוק לאו צנותות כ"ס קדשים, אצל חולין דלחייצו צחזה ושוק לאו ק"ח הוא דהרי חזינן שאין לכהן צחולין כצקדשים, והא דחין קדשים חייצין צנותות גזרת הכתוב הוא, וי"ל דה"ק נח קדשים דנועטו קרא ונעטות ואמן אהם חזה ושוק ולא דצר אחר אפ"ה נחייצו צחזה ושוק חולין דנחייצו ונעטות אינו דין שחייצו צחזה ושוק, ח"כ כוגי דצרים הכתובים נחולין יותר נקדשים כ"ה, תרומה תרומה חלה וכו' : **קרייה** כתיב וזה: והא דלא קלוגר נניד חור קרא וזה כדלמדין צצצלי, י"ל כדכתיב הסוכ' (ד"ה זה) תינוא דקלי צנותות ונועט חזה ושוק אדרצה הו"ל ליה לנעוטא ונוקדסין ונעטות ולכן הציא הסברה לעיקר, ועין רש"י שכתב ונפרש דאי לאור חולין צעורה לאו דלורייתא, הכס תנופה חזה ושוק דלורייתא ודאי נניף להו צעורה ועין תוקי נכילתן (ד"ה אי נגווח):

ולא נעולא נוקד וכו' וצתקפתא שם הג" ונפרש כן. הסוכל תרומות ע"ה נשלים קרן וחומש לכהן חצר והצר נטול דנוס ונפייס חת הע"ה. ול"ע אי התוקפתא נתקנה עפ"י הירושלני, או שלחישלני ג' אחרת היתה ודוק: קיינותה

קרייה מעעבת, ואית דבעי מימר חולין בעורה לא דאורייתא אמר לון חולין בעורה דאורייתא, חזה ושוק בתנופה מתבשרי לכהני, ברם אי לית אתון סברין קרייה כתיב וזה יהיה משפט הכהנים, תני בשם שאין נותנים תרומה אלא לכהן חבר כך אין משלמין קרן וחומש אלא לכהן חבר, ולא נמצא מוסר טהרותיו לעם הארץ ברם בן הוא עושה משלם קרן וחומש לכהן חבר והחבר מפייסו רבי הילא בשם רבי יונתן לא סוף דבר תרומה אלא אף מתנת כהונה בן, רבי אבון בשם רבי אחא חיליה דרבי יונתן מן הדיין קרייה דכתיב *ויאמר לעם לתת מנת לכהנים הלויים למען יחזקו בתורת יי' כל שאינו מחזיק בתורת יי' אין לו מנת כל עיקר, מתניתא פליגא על דרבי הילא בשם רבי יונתן דתנינן תמן אלו נותנין לכל כהן החרמות והבכורות, פירון הבן ופירון פטר חמור, הזרוע והלחיים והכבה, ראשית הגז ושמן שרפה

חורשי

הזרוע והלחיים, שני' על כל זרע צהנה טהורה ליתן לכהן כדכתיב צקרה וזה יהיה נשפט הכהנים: בארץ ובחול. פשיטא. ונשים דקמי אצל לא צמקדשים נקט להו: שהיה בדין. הסברה הוא, דהרי חזינן שלוקה הכהן נקדשים יותר נצחולין, אם כותן טהנות נחולין כ"ס נקדשים: ואתן אותם. ויעוטא הוא חזו ושוק חין דצר אחר לא: **דלבה א'.** דילמא. ונעשה טעמו וגרסי פירקן באחד ונן צתי הסכסיות העלויות דקקריין, וצתקפתא פ"ד דשציעת "עילא דלעילה ונן קקריין" וא"כ ה"נ פי' צצתי כנסיות דלעילה ונן קקריין, ואפשר שפי' צעליה צצהכ"ס דקקריין וכן עיקר: נידא קדשים במתנות. זרוע ולחיים וקרינא דלא נחייצ ואעפ"י שהם נחייצ לחיין: מדקרייה. ונקרא דולקן אהם נכצר הק"ח כדלמדין צנותינן: אלא. אי קשיל הא קשיל, כינא ללודך גיקא דחולין חייצין צחזה ושוק נק"ח נקדשים כדלקטן: דמן הוא. דנני הוא אחר שצר הק"ח ופריך: מאי בדין. הדין יש ללמוד הק"ח ונפרש נפני שאלו תופסין הא דחין קדשים חייצין צנותות לקולא וכלל דחולין הממוד מיינא צקרינ: אמר לון. רבי חיי: מיניה תברא. הק"ח נכצר ונעלמו דחולין ח"א צתנופה, וצחזה ושוק תנופה צעיקן והסתא היכי ליעצד דהא ח"א להכניס חולין צעורה ולהסיפן זלחניפן ונצחון תנופה לפני ה' בתיצ כדלמדין צצצלי: מי לא תנינן. ונשנה צנות פ"ד ה"ד: ואמר ר"י. דיעס הנוסכה שאין יבולין לומר. דחרס טעזרו צו חכמים סלינו שומע ולינו מדצר ופריך הס"ק ההם: וברייא בעעבת צהנים: ומר תמן ר' שמואל צר ד' יחק גופא חור בם שבל הראויה. וכו' כדרי' צצצלי כל הלאי לצילה וכו', וה"נ חק אי בינא דחין תנופה ונעכבת צחולין זלינו ראויה לתנופה כלל ונעכבת ונניחא קיעתא לר' חגיג ח"כ קושיל היל כיון דלינו ראויה לתנופה נוחמה ש"א להציא חולין צעורה ח"כ תנופה ונעכבת, ולכן נניפן נצחון והאי לפני ד' פי' לית ביחוח לה' לפני ה' שורה ונעשה לטוב: ואית דבעי מימר. דנוקסי ליה כיון דצעין תנופה יניפן צעורה דחולין צעורה לאו דלורייתא: אמר לון. חדא חולין צעורה דלורייתא ח"א כלל להסיפן צעורה, ועוד שחזה ושוק דוקא ע"י תנופה צעורה לפני ד' כשרין להכילה כהנים, ולפי' ח"א כלל להסיפן ונמילא שאין חולין חייצין צחזה ושוק: ברם אצל אי אהם כצדין להיפך וכדלעיל הכס קרא ונפרש כתיב וזה יהי' נשפט הכהנים וצנותות חולין בתיצ דצר זה כוהג צחולין ולא חזה ושוק: תני. תוקפתא דנחא פ"ג: שאין נותנין תרומה. כדלפינן ונקרא לקטן: בן אין משלמין. וני שאלכ הכוונה צחוג דנשלים קרן וחומש חין כותן אצל לכהן חצר דהתשלויין י"ג לכן דין תרומה כדלמדין ההם: ורא נמצא חקר כאן וה"ג צירושלני תרומות פ"ו הל"א. אכל תרומות חצר נשלים להצר, תרומה ע"ה. נשלים לע"ה. ופריך שהרי הוא מוקד טהרותיו לע"ה. ונשני שנותן לחצר, שהרי יכול ליתן החומש לכל כהן שיראה והחצר נשלים ח"ה. עזר הפקד הקרן צדנים: אף מתנות כהונה. כדלמדין צצצלי וננין שאין נותנין נמנה לכהן ע"ה: חיליה. עיקר ראייתו דר' יונתן: דכתיב. לנען יחזקו צתורת ה' : כל עיקר. חק נותנת כהונה: דרענין תמן. חלה פרק ד' הלכה ה' : לכל כהן. ואפילו אינו ידוע אם נשאר אהון צעורה דלא איכפת לן אם נשארן צעורה או לא : שכן שריפה. טען תרומה טמאה דלינו עונד אלא לשריפה

קדשי

קיימתיה כהני דנור: עיין תוס' והרשב"א ז"ל שהקשו ונוחיתין דמלה על דהבא ותיכיל דהבא גי' עיניי שחבר וע"ה צלחין בלחוד ודאי כותן לחבר חלל חי ליכא בהן חבד יתן ליה ואל"ל להנחין עד שזדונן לו כהן חזר, והוא ירושלמי נפוסתה הבא, חלל דהבא כולם לחלק גי' שנקבל עליו חבורה דהוי כחבר ת"ח ודוק:

הלכה ב' הנוזק ונתנו כהונה: ז"ל וצבלי אונקין ונ"ט ח"כ נאסר דכתיב זה ואל"ל נאסר דה"ל ונונין שאין לו תוצעים, וכמו דהוס' דהנפ"ע צין הני תרי ליכא, ליכא דלליכא קנא חין יכול לתבע דדינים ואפ"י צדיני שונים לא ונחייז וללשון צ' צדיני שונים ניהו ונחייז, ועיין צום צ"ח צלחיה דנוזק דנוזק דכח גוונא פטור וכן נאסר נוסף חכא ועיין רמב"ם פ"ע נוה"ל צבורים ה"ד **תפתר** ונתניהם צרורה ליתן לשנים: עיין רמב"ם פ"צ נוה"ל תרונות הלכה כ"א ונראה נודעין שה"ס צבורות כ"ז דהיינו דוקא צבורי דקדש קדושה הגוף ולא חלל חלל כהן דקאי ישיב הישראל כלע עגורין לחלל כהן וכוונתו כזר כחלפון צרפ"ע נוסח"כ שאר ונתנו דלמי לחלל כהן לא, וצחוקפתא הוא פלוגתא דת"ק ורשב"א דרשב"א פליג וק"ל דלף צונתות נוקדש כן עיין סס, והפעתהם לפיכך חסר נגד היורשלוני דנאי ונדרים סס: שלשה

קדשי מקדש. וכן הצבורים, כיון שצוהוין אותן לעזרה נאחזיק דהיינו צדו ועושה אותן צדו: ור"י אומר בבבירים. כדלענין צירושלמי סס רבי יודה כדעתיה דלחור חין כותן חלל לחבר צעורה; ותני עלה צירושלמי סס לפדושא דלא תינח לכל כהן פ"י קרוב לו רחוק נכירו וצלתי ונכירה חלל אפי' לכהן ע"ה וקשיל על ר"י דלחור חין כותנים חף ונתנת כהונה לכהן ע"ה: תפתר. ונתני דמלה שנקבל עליו חבורה, חלל צלי זה חין כותנים לו: קיימתיה כהנא. ר"ל דווייזי כשנתיים לפיכך לא ודאי כותנים לכהן חזר חלל חס חין חזר לפיכך נאסר לע"ה: פירוש: שנקבל עליו חבורה ותני כן. צרייתא ירושלמי קוף הודיות: וביני הא דלענין דלחור חזר קדושת לנתנות נוסף היינו צחי חזרה, חלל לחור ויתתו כהן ע"ה קודם ונאלגנת חזר: לא מר. שבתות אשת חזר קדושת נחיי עם חלחין דק צחי חזרה הא לחור ויתת חיי עם חלחין קודם לכסות חלונות חזרה ונראה דחיה קדושת לחיי עם חלחין ודק בקושה חיה קדושת לחיי ע"ה: וזה דבסות. צלח ח' סחבר:

משנה: כל הקדשים שקדם מום קבוע להקדישם נאסר חייבין בבכורה ובמתנות, ויוצאין לחולין להגזו ולעבד, וולדן וחלבן מותר לאחר פדיון, והשוחרטן מבחין פטור, ואין עושין תמורה, ואם מתו יפדו, חוץ מן הבכור והמעשר, וכל שקדם הקדשין את מומן או מום עובר להקדישם ולאחר מבאין נולד להן מום קבוע נאסר פטורין מן הבכורה ומן המתנות, ואין יוצאין לחולין להגזו ולעבד, וולדן וחלבן אסור לאחר פדיון, והשוחרטן בחיין חייב ועושין תמורה, ואם מתו יקברו: **הלכה ב'** אמר רבי יוחנן המזיק את ההקדש חייב המזיק מתנות כהונה פטור, מה בין הקדש ומה בין מתנות כהונה הקדש יש לו תובעין מתנות כהונה אין להן תובעין רבי יוסי בי רבי בון וכינוי בטבולין למתנות, רבי יוסי בן חנינה אומר אדם נותן מעשרותיו בטובת הנייה ורבי יוחנן אומר אין אדם נותן מעשרותיו בטובת הנייה מאי טעמא דר"י בן חנינה ואיש את קדשיו לו יהיה מה עביר ליה רבי יוחנן יתנם לכל מי שירצה, מתניתא פריגא על דרבי יוסי בן חנינה כונם בהנים ולויים נהנים לי ישלו על כרחו תפתר מתניתא באומר אי אפשי ליתן מתנה כל עיקר, תודע לך שהוא בן דתנינן בהנים אלו, לויים אלו, נהנין לי ישלו אחרים, מתניתא פריגא על דרבי יוחנן אומר ישראל הילך סלע זה ותן בכור זה לבן בתי כהן תפתר מתניתא ברובה ליתנו לשנים ובן בתו כהן אחד מהן, והוא מר ליה

פדין קדשים לחלכילן לכלציה, ועוד דלריבה הענדה והערכה:

הלכה ב' המזיק. וה"ה חלכין או נאסר כדנפרס השעם נופני שאין לו חיצו, ידוע שיתעצו לדין ע"ה שהרי הוא יכול לוותר לכהן אחר חלי כותן כדלקנן, והקונה אותם חשפ"י שאינו ראוי נאסר לחלכין דק"ל כרז דלחור ונתנות כהונה נאסרות: וכינוי. כן לדין דפרס הא דר"י דלחור המזיק ונתנות כהונה וכו': בטבולין למתנות. חלל חס כזר הפרישן חייב, ח"כ כדנשני צבלי דלחל ליד כהן צבצליהו וקצרה ונתנות שלא חרנו כנו שהרנו דוויין: ר"י בן חנינה. ירושלמי דנאי פ"י צדדים פ"א ה"ה, וצדקשין פ"ב חסר: בטובת הנייה נאסרה ונאסר עובר שנתן לו הנועשרות ור"י יוחנן פליג וק"ל דלחור להנות צדס דזר עובר נתינת הנועשרות: לו יהיה. עוצה הנאה שייך לו, ור"י דה"ק קדש לו יהיה להנות לכל וני שילף וצחם מתניתא. דנדרים פ"א ה"ה: ישלו על כרחו, ואי עוצה הנאה ונוון חנאי יעלו חרי חקורין בהנאחו כל עיקר. והא ח"ה שהרי חין יכול לעבדם לעלונו, ודק חין לו צהן עוצה הנאה ולפיכך לוקחם צע"ס: תודע. קחא כן דקסיפא שאנר כהנים חלו ודאי חקירין ודק צלחין דולה ליתן כלל לוקחים צע"ס: מתניתא. תוספתא דנאי פ"ס ולא גרסי' התם כדכחא עיין סס: ישראל לישראל. דכחן לישראל לביע חקור דהוי כנוסייע צצית הגרנות: הילך סלע. חלונא דלדס כותן ונועשרותיו צצית הנאה ודלף כר"י: אחד מהן, וכיון דכזר החלטי צדעתו לתת לו והוא כותן לו קלע שיהן לו את כולו ויתר נחלפה

קדשי מקדש. וכן הצבורים, כיון שצוהוין אותן לעזרה נאחזיק דהיינו צדו ועושה אותן צדו: ור"י אומר בבבירים. כדלענין צירושלמי סס רבי יודה כדעתיה דלחור חין כותן חלל לחבר צעורה; ותני עלה צירושלמי סס לפדושא דלא תינח לכל כהן פ"י קרוב לו רחוק נכירו וצלתי ונכירה חלל אפי' לכהן ע"ה וקשיל על ר"י דלחור חין כותנים חף ונתנת כהונה לכהן ע"ה: תפתר. ונתני דמלה שנקבל עליו חבורה, חלל צלי זה חין כותנים לו: קיימתיה כהנא. ר"ל דווייזי כשנתיים לפיכך לא ודאי כותנים לכהן חזר חלל חס חין חזר לפיכך נאסר לע"ה: פירוש: שנקבל עליו חבורה ותני כן. צרייתא ירושלמי קוף הודיות: וביני הא דלענין דלחור חזר קדושת לנתנות נוסף היינו צחי חזרה, חלל לחור ויתתו כהן ע"ה קודם ונאלגנת חזר: לא מר. שבתות אשת חזר קדושת נחיי עם חלחין דק צחי חזרה הא לחור ויתת חיי עם חלחין קודם לכסות חלונות חזרה ונראה דחיה קדושת לחיי עם חלחין ודק בקושה חיה קדושת לחיי ע"ה: וזה דבסות. צלח ח' סחבר:

משנה: כל הקדשים שקדם מום קבוע להקדישם נאסר חייבין בבכורה ובמתנות, ויוצאין לחולין להגזו ולעבד, וולדן וחלבן מותר לאחר פדיון, והשוחרטן מבחין פטור, ואין עושין תמורה, ואם מתו יפדו, חוץ מן הבכור והמעשר, וכל שקדם הקדשין את מומן או מום עובר להקדישם ולאחר מבאין נולד להן מום קבוע נאסר פטורין מן הבכורה ומן המתנות, ואין יוצאין לחולין להגזו ולעבד, וולדן וחלבן אסור לאחר פדיון, והשוחרטן בחיין חייב ועושין תמורה, ואם מתו יקברו: **הלכה ב'** אמר רבי יוחנן המזיק את ההקדש חייב המזיק מתנות כהונה פטור, מה בין הקדש ומה בין מתנות כהונה הקדש יש לו תובעין מתנות כהונה אין להן תובעין רבי יוסי בי רבי בון וכינוי בטבולין למתנות, רבי יוסי בן חנינה אומר אדם נותן מעשרותיו בטובת הנייה ורבי יוחנן אומר אין אדם נותן מעשרותיו בטובת הנייה מאי טעמא דר"י בן חנינה ואיש את קדשיו לו יהיה מה עביר ליה רבי יוחנן יתנם לכל מי שירצה, מתניתא פריגא על דרבי יוסי בן חנינה כונם בהנים ולויים נהנים לי ישלו על כרחו תפתר מתניתא באומר אי אפשי ליתן מתנה כל עיקר, תודע לך שהוא בן דתנינן בהנים אלו, לויים אלו, נהנין לי ישלו אחרים, מתניתא פריגא על דרבי יוחנן אומר ישראל הילך סלע זה ותן בכור זה לבן בתי כהן תפתר מתניתא ברובה ליתנו לשנים ובן בתו כהן אחד מהן, והוא מר ליה

פדין קדשים לחלכילן לכלציה, ועוד דלריבה הענדה והערכה:

הלכה ב' המזיק. וה"ה חלכין או נאסר כדנפרס השעם נופני שאין לו חיצו, ידוע שיתעצו לדין ע"ה שהרי הוא יכול לוותר לכהן אחר חלי כותן כדלקנן, והקונה אותם חשפ"י שאינו ראוי נאסר לחלכין דק"ל כרז דלחור ונתנות כהונה נאסרות: וכינוי. כן לדין דפרס הא דר"י דלחור המזיק ונתנות כהונה וכו': בטבולין למתנות. חלל חס כזר הפרישן חייב, ח"כ כדנשני צבלי דלחל ליד כהן צבצליהו וקצרה ונתנות שלא חרנו כנו שהרנו דוויין: ר"י בן חנינה. ירושלמי דנאי פ"י צדדים פ"א ה"ה, וצדקשין פ"ב חסר: בטובת הנייה נאסרה ונאסר עובר שנתן לו הנועשרות ור"י יוחנן פליג וק"ל דלחור להנות צדס דזר עובר נתינת הנועשרות: לו יהיה. עוצה הנאה שייך לו, ור"י דה"ק קדש לו יהיה להנות לכל וני שילף וצחם מתניתא. דנדרים פ"א ה"ה: ישלו על כרחו, ואי עוצה הנאה ונוון חנאי יעלו חרי חקורין בהנאחו כל עיקר. והא ח"ה שהרי חין יכול לעבדם לעלונו, ודק חין לו צהן עוצה הנאה ולפיכך לוקחם צע"ס: תודע. קחא כן דקסיפא שאנר כהנים חלו ודאי חקירין ודק צלחין דולה ליתן כלל לוקחים צע"ס: מתניתא. תוספתא דנאי פ"ס ולא גרסי' התם כדכחא עיין סס: ישראל לישראל. דכחן לישראל לביע חקור דהוי כנוסייע צצית הגרנות: הילך סלע. חלונא דלדס כותן ונועשרותיו צצית הנאה ודלף כר"י: אחד מהן, וכיון דכזר החלטי צדעתו לתת לו והוא כותן לו קלע שיהן לו את כולו ויתר נחלפה

מחלפה שיטתיה דר"י. כ"ל דה"פ דהתם ק"ל לר"י דאין חלם נוחן הנותנות זקנות הנחה רק כל כזן הנח ראשון הרי שלם, ול"כ ה"כ כהן שצא ראשון הרי הן שלו ויתצטנו לרין ולרין אומר סתומים ונתנות פטור

שירישה ספקות הן: לפנינו חסד, וזכרונותיו ספ"ח דכללים שם ספקות הן חלוקה צאלין בניה שנואלי כלי חרס צבלי נהר כצ"ס חולות הסכמים צבליים כצ"ס פול הנולדי וכו' דצרי הכל עיין ס:

הלכה ג: לפוס כן ספקא

דסקול הוא: וצבלי

פריד ג"כ הש"ס ונאלי יצא עליו הכהן ונשני לדדן צנונ"כ אי חולין הוא חייב צונותו ואי צבור כולו של כהן, ונשני צצא לידו כהן ונכרו לשרלם צנונן אצל הירושלני ר"ל דכיון דצבור צע"נ הוא הישרלם נודחי לו הכא והכא ועיין צה"ס (ד"ה חנאלי יצא) והיינו כר"י דק"ל צצבורות גבי סתי רחלות אחת צברה ואחת לא צברה וילדו סתי זכרים אחד לו ואחד לכהן, והשני ילדה כד סקמח"ג, ופליגי דר"נ ור"י דר"ח נחייצו צונותות נהאלי טעונות דכהן צא עליו ונשני טעונים ור"י פוטר וע"כ היינו טעונא כהירושלני וק"ל לר"י דלפ"י צנונא דהכא פטור (נעטם דחיה), ועיין רנ"כ"ס פ"ט דצבורים ה"ג עיין ס:

מבב כהן וכו' עיין ירושלמי פסח ספ"ה וצבלי

חונדינן סתים וסלס סצנות ולפי שיטת דס"י טעם כהן שחייב צונותות הוא דבר תיור, ונשני, וע"כ ק"ל כשיתנולור דצבורות צונותות ישראל חייב נידה, חלל דצבורות צונותות עד ג' סצנות לא וניכבר

משנה אף תימר רבנן שנייא היא תמן דכתיב אם שיה לרבייה:

את כולן, אחד שוחט את כולן פוטרין את אחת השוחט לכהן ולכותי פטור מן המתנות והמשתתף עמהם צריך שירשם, ואם אמר חוץ מן המתנות פטור מן המתנות, אמר מבור לי בני מעיה של פרה, והיו בהן מתנות נותנן לכהן ואינו מנכה לו מן הדמים, לכהן הימנו במשקל נותנן לכהן ומנכה לו מן הדמים:

הלכה ג: רבי יודן בשם רבנן דהסריין בזו מידת הדין לוקה אם כבור הוא דכהן הוא ואי חולין מתנות דכהן הוא אמר

רבי מנא ויאות אמרין רבנן דהסריין מאי טעמא דמתניא אמר רבי יונה כהניא דתנינן תמן תשע חנויות מוכרות בשר שהושה ואחת בשר נבלה נתחלפו לו הישיש, לפום כן ספיקא שכול הוא זיל בן הוא מר ליתא ראיא יאי זיל בן הוא מר ליתא ראיא: טבח כהן חבריא בשם רבי

חד נודחי ל"י לומר עלי הוא הצבור: אחד שוחט: אז רק אחד נולד לנפטר לומר זה הוא הצבור: ישרלם הוא: לרשום. כהנו הסוכ' רגילין היי לרשום. צבר פטור ונאונותות והיו נוכריין לרשונותיהן, ואי דלל פטור רק החלי, והחלי הסכים יחא חייב כלצי. הצא על החיטה דנחייצו רצבן צבלי ונאונות שיהל חסם דכל שיה שבו נחייצו כל שיה שבו הלכך פטור לגמרי: חוץ מן המתנות. כהן שנוכר צהנא לישרלם צבלי זה. פטור. הלוקח: אמר לו, ישרלם לחצירו טעם: מהנית. היינו הקיצה, הלוקח יוטרן לכהן והנוכר אינו ננכה לו וכן הנוקה שחיי ידע הקיצה לכהן וזה לא נוכר לו את הקיצה כלל, נשאלים שנוכר לו צנוסקל וסקל לו הקיצה ננכה לו הנוכר דנוי הקיצה שחיי נוכר דבר בלתי שלו:

הלכה ג: בזו. צנוסכה זו רק נודת הדין לוקה בלומר נודת הדין פגע צה (עק"זיד ניר סיקחלס סלחג צלע"ז) דוולד הקצרה ודלי חונדינן להיפך כדנפרס דונונ"כ אין יכול לפטור ונאונות, דנה יאמר צבור הוא הרי כונו של כהן: ויאות. ה' שפיר חונדינן רצבן דקקריין ול"כ נ"ט דנחיתין דפטור ונאונות: תמן. סקלים פ"ז ה"ב, והובל לביט פ"ז: נתחלפו דו. סלקא ואינו יודע ננוי לקח חושם בנא וכן הסרפס לקח דכל קצוב כנוחלם על נוחלם דנוי: לפום כן כנשתכר צבור צנוסכה קצוב הוא ונחלם על נחלם הוא, חס יצא נולד הצבור יאמר לו חתי"ל ראיא שהרי החלי חילין הנה ואי יצא נולד הנותנות יאמר לו הרי החלי צבורים וחתי"ל ראיא דללו צבור הוא נשאלים צלי זה חסד הרוב חולין ויצא עליו הכהן נולד ריב נח יאמר שזה נאונותיו הרי כונו לכשן: טבח כהן. דלי פטור

נשני שהוא ננון שחלי תוצעים: לכר חד. פ"י דנולי אומר ליה שים לו כהן חצר יותר ננונו ודינא קעצד לכה הנותנות לכהן חצר וכדלקנן: כהניא דמר. לעיל ה"ל: לא מחלפה שיטתיה. ופריך הכי שחיינו דנוה טוצת הנחה דיראלי חקור להיכא דליכא צונותות קנון כלל כדנפרס: הא איתא קמן. ואכסן צא ולוקחו וסל ליתא כלל סצבר נאכל והוי ליה ננונן שחין לו תוצעים: חני. הוסקסחא ר"ס פירקן: מן הכוי. דספק מיה קספ צהנא מ"ה, הלכך כהן הנונלי עליו סרליה צהנאם ה"ה וכיון דלא אפשר פטור, ונ"ל דנוס"ט נקיע הנונלי ננחצרו ולא קסחי פטור כהנא כדקמני צצבלי, נשום דה"י כוי נון ונשיקרו הוא סללס הסריני צי חצונים, ואם הכהן חסם ייעלה צידו להחדיע ודלי הדין ענוו: לאכילת בותי. וה"ה לאכילת עכויס, דצהנא ישרלם כנשתתף ללורכו ודלי חייב צונותות דלל גרע נוללכילת כללים: ג' פסיות הן ד"ה. דליכא ספקות שהוא הל"י צונחוקת אצל צאלו סללס לר"ה ספק הן: פור המצרי. כהוסקסחא פדק ב' דכללים ועיין ירושלמי פ"ג ה"ב החפון הגמלונין ופיל הנונלי שזרעו לזרע חין נותנין אותו ע"י עדנות וזרע לירק מותנין אותו ע"ג עדנות נשום דנשקף, נן אי נון ידק אז זרע הוא: ואיתא דר"ה ה"פ חייך תימר ד"ה הוא סל לא חתי"ל חלל כר"ה קצבר ל"י ספיקא הוי נשאלים רצבן פליגי, ונשני דרצבן כמי נודדין דספיקא הוי וסל דנחייצו צונותות גזירת הסכח הוא דבור ננכה את הכללים ונה ת"ל חס סה לרצות את הכוי:

משנה בבור. צע"נ סנחצר צנוסכה צהנא חילין, ואי קשיא כיון שהוא צע"נ צנונון ניכר וסל לסנצר, כהנו הסוכ' צצבורין צע"נ ונינון בזה:

את כולן. אפילו כיון ציחד כל הוא הצבור: לכהן. וכו'. ונאונות נוכריין לרשונותיהן, ואי דלל פטור רק החלי, והחלי הסכים יחא חייב כלצי. הצא על החיטה דנחייצו רצבן צבלי ונאונות שיהל חסם דכל שיה שבו נחייצו כל שיה שבו הלכך פטור לגמרי: חוץ מן המתנות. כהן שנוכר צהנא לישרלם צבלי זה. פטור. הלוקח: אמר לו, ישרלם לחצירו טעם: מהנית. היינו הקיצה, הלוקח יוטרן לכהן והנוכר אינו ננכה לו וכן הנוקה שחיי ידע הקיצה לכהן וזה לא נוכר לו את הקיצה כלל, נשאלים שנוכר לו צנוסקל וסקל לו הקיצה ננכה לו הנוכר דנוי הקיצה שחיי נוכר דבר בלתי שלו:

הלכה ג: בזו. צנוסכה זו רק נודת הדין לוקה בלומר נודת הדין פגע צה (עק"זיד ניר סיקחלס סלחג צלע"ז) דוולד הקצרה ודלי חונדינן להיפך כדנפרס דונונ"כ אין יכול לפטור ונאונות, דנה יאמר צבור הוא הרי כונו של כהן: ויאות. ה' שפיר חונדינן רצבן דקקריין ול"כ נ"ט דנחיתין דפטור ונאונות: תמן. סקלים פ"ז ה"ב, והובל לביט פ"ז: נתחלפו דו. סלקא ואינו יודע ננוי לקח חושם בנא וכן הסרפס לקח דכל קצוב כנוחלם על נוחלם דנוי: לפום כן כנשתכר צבור צנוסכה קצוב הוא ונחלם על נחלם הוא, חס יצא נולד הצבור יאמר לו חתי"ל ראיא שהרי החלי חילין הנה ואי יצא נולד הנותנות יאמר לו הרי החלי צבורים וחתי"ל ראיא דללו צבור הוא נשאלים צלי זה חסד הרוב חולין ויצא עליו הכהן נולד ריב נח יאמר שזה נאונותיו הרי כונו לכשן: טבח כהן. דלי פטור

נויכר ויילתח אי שותט נללנוו או לחלחיס ולפכך פטור, ולא קפי' קופי' התוס' להאי דנוונתנין לו ג' שבתות נובס דל"ח לצרר עד ג' שבתות אי נווכר נללנוו או לחלחיס, וצחונת צבל ישרלח חייב ניד דבר תורה דל"ח ג' שבתות כתיב בקרא, חונס התוס' והר"ן כתבי דנכלו אפי' לנכיר פטור חלל דרבנן גזרו סתן הונתנות כדי שלא ישהף ענוי ישרלח, ויפקיד לבחנים, חלל כי שחט צחונת ישרלח חייב ניד וכן נוירין דברי הרמב"ם בפ"ט נוהל' צכירים ה"ק, והנה חלו כוחים פה שחט פלוגתא דאנוורלי דר"י פ"ל ונשוס קנס הול' כשיטת התוס', ור' יוסי פליג וס"ל דלס קנס הול' ה"ל לקנסו ניד ונשאל"כ דבר הורה עד שיצורר טעבר על דברי תורה והיינו כשיצורר טנווכר לחלחיס, ונעפ"י שהקצרה נותנת להיפך כנוו סכחצו התוס' דדבר תורה נויר, וקנס הול' רק עד חלל ג' שבתות כ"ל לר' יוסי לננוקסו ניד כדי שלא יורגל לעשות כן חלל ד"ה חלל רק צחונתו אז חין נוונתנין כלל דברי חזקן שהול' נווכר לחלחיס ונעפ"י, עוד י"ל לסיטת רש"י והנוסח דלל פליגי הצבלי והירושלמי, רק דהירושלמי נייירי צחונת ישרלח וצבת דקאנור היינו ניד דצבלי כחשך חזקין דקצט לנכור וצחוני פליג ר' יוסי וס"ל ניד ונוג דצין כה וכה נערים ונווכר חל כל חלחיס על חצונות:

אחתי אמר רבי יוסי אולית לדרומא ושמעית מרבי חנן אבוי הרבי שמעון בשם רבי יוחנן פומרין לו שבת אחת רבי יודן מדמי ליה להדא הנס הנסו לחון אמר ליה רבי יוסי ואי משום קנס אוק שבת אחת לא יפטר ליה חנוני בהן רבי יודן אומר פומרין לו שבת אחת רבי יוסי אומר אוק שבת אחת אין פומרין לו על דעתיה דרבי יוסי מה בין טבח ומה בין חנוני חנוני יכול להערם טבח אין יכול להערם רבי בון בר חייא בשם רבי הסדא מתנות כהונה נאכלין בדרך שהמלכים אוכלין מאי טעמא כההיא דמר רבי בא בר חייא בשם רבי יוחנן לך נתתו למשחה למשחה לגדולה למשחה לסיבה למשחה להדלקה תני רבי הושעיה רובה עשרים וארבעין מתנות ניתנו לאהרן ולבניו עשר במהרש"א ארבע בירושלים ועשר בגבולין היינו הן שבמהרש"א הצאת ואשם זבחי שלמי ציבור חטאת העוף ואשם תלוי ולוג שמן של מצורע, שתי הלחם ולחם הפנים ושירי מנחות ודעומר, והיינו הן שבירושלים הבכורות וכבורים ומורם מן התורה ומאיל גיד ועודות המוקדשין והיינו הן שבגבולין התרומה ותרומת מעשר והלה הורוע וחלחיים והקבה וראשית דג גול הגר ופדיון הבן ופדיון פטר חמור, הרמים ישראל אחוזה: אמר לו מבור לי בני מעיה: אתפלגון רבי חייא רובה ורבי ינאי חד אמר הדא דתימר שישל לגרמיה ברם שחל לו טבח דינו עם המטבח וחורנה אמר אוק שחל לו טבח דינו עם הלוחה ואתיין אילין פלוגותא כאינין פלוגותא דתנינן גול מעפרתו ר' חייא רובה מודה מכין שנתנה ללוי יצא בה ירי גזילה:

גר שנתגיר והיתה לו פרה נשחטה עד שלא נתגיר פטור משנתגיר חייב ספק פטור שהמוציא מהבירו עליו הראיה: הלכה ד', תמן תנינן חורי הנמלים שבתוך הגומה חרי זה של בעל הבית ושל אחר המוצרים העליונים לענים והותחתונים לבעל הבית רבי מאיר אומר הכל לענים שספק למט להמ' מחלפה שיטתיה דר"מ תמן הוא מר ספיקא חייב והבא הוא מר ספיקא פטור רבי הילא אמר אוק תימר סתמה רבנן מחלפה שיטתיה מ' מי

נפטר ונונתנות נפסיד לבחנים וכן ק"ל לחצריא צס' כיצ"ל דרך שבת אחת פטור והטעם כנוו שבת הנוסח דשבת ח' שחט נללנוו וינער חונר אי צביח חזקין ואי לא חובלנה נללנוו ונשאל"כ כשהוקצט לענה חל : מדרמה לה דהדא, דכהן ולוי שלקחו את הגורן דקנס קנסן וה"ל כן קנס חיל שלל להפסיד לבחנים וליה ליה חל דרצח צצבלי ואלת וצחי הצנה אפי' טבח כהן: ואי משום הנס, וכו' דק"ל כרצח דנוגד דין הול חייב חנוני . בעשה לו חנות לרבים לנכור השגר ע"ד ר"י, דנחלק צין טבח כחלוני ונ"ט: להערים ולנווכר גם צבר וצחונת ישרלח נשאל"כ טבח נווכ' רק סלח בדרך שהמלכ' דהיינו ללי וצחודל כדלנו"ר צצבלי כההיא דמר, חנוני פ"ה ה"ה: תני ר"ה, ירושלמי חלל פ"ד ה"ד וחלל ונחוספתא ס', הבכורות. צכור חס צברו נאכל לבחנים צירוסלים, והמורם מתודה, ד' חלית וה"ה חוס ושוק דליתנהו נמי צצלנים, מאיל נויר, ורוע צצלה חלל ורקין, ועורות המוקדשין . כל עולה חטאת ואשם לבחנים חלל, גור הגר, כשנצט לו לשקר יחוסל ללחך וניתת הגר, הספק והאשם חנוני צצבלי לבחנים, הדא דתימר, חקיפא קלי דקתני לקח חנוני צנשקל נותן לבחן ונוכח לו וון חנוני, וקאנור דהיינו דוקא שהוקח שקל נללנוו, אז חין חכסן צבל דצרים דצנה דק דינו עם הלוקח, חלל שקל לו טבח חוצע גם חל חסכה, עם הלוקח, דכין שהנחת צידו חוצע ונוני, דתנינן, פ"ז דתרונוות ה"צ, מעפרתו כקוטן מן הראשון, ונחגזן דזה צציר חונר לו חלל צבל דצרים דירי חל, מן השני דלח וזה חל וזה גובה וה"ל רלס ונחוק רלס ונעצח גובה ונשאל"כ לנ"ד וון הראשון, והיינו נשוס שהול צציר דיד"ה ה"ל הלוקח צבל דצרים דיד"ה הול סהרי צירו חן, ונעפ"י שהסס נניי ציד חסני הול, חנה הול קנה צצירי רשות, יצא, חגזן ורק לבחחילס קאנור חלן גוצין ונחסי, וה"ל חס סלס חעצח ילל הלוקח.

משנה, גר שנתגיר קנסן שחלד דוני וקוניל דכין ששחט עד סלל כחגיר חף בשנתגיר עדיין הונתנות קיינין פטור: שהמוציא כהן חנוניל: דרבה ד', תמן, פלל פ"ד ה"ה: חורי הנמלים, שהנוגלים ונכניקין כס חצוה חס חחורין צחוק הקונה כל ויה שנוגל צחן סל צכ"ה חלל: של אחר הקוצרים, חייסין שונל

הצילו הננולים וון הלכך העליונים לענים והתחתונים שניכר שהחצילן קודם הקצירה של צע"ה וכדנפסק צגגריח לקון: תמן הוא מר, ונשחט קסה דהסס גצי לקט ס"ל לר"י: ספק לקט לקט לחנוורל, והבא גצי ונתנות לקולל וקס"ד דהסס ונשחט סכא ר"י חילל חלל' חלל דלפ"י תינור רצבן חיל קסיל דרבנן דהסס ויכיר

על ונתחיתין דהבא בדנופרש: מי לא מר. פאה סס דנופרש
קענא דרצנן דלפיכך העליונים לענים סהרי לננים הס ויכר
בנתחיה חדשה ונתחיתונים ירוקין ויכר ענתחיה יסנה הס
וריעו קיל דל"א גזרון שלל ללחא ג"כ ירוקין הלכך חייסין גס
לעליונים שווא של ענים הס
בינואל דחזיקין סהעליונים לננים אל
הס לננעיה אל צללו הכי אפילו
לחכונים של ענים הס וקסה לונתח"י
דלכא. דרבי יורה בן חגרייה
ונתחיתין דפאה כר"י בן חגרייה
ולנולן דנוצצי דרינו ארדינו נפרש
דרנו בן כר"י בן חגרייה ורצנן
כרצנן דכרייהאל ונולן דק"ל דקסה
ג"כ ונדרצנן נפרש דכילה ונתחיתין
כר"י בן חגרייה ונתחיתין דלכא
כרצנן דכרייהאל: ד"ה אל ורצנן
דונתחיתין היינו רצנן דכרייהאל
ולא קסיל גר איכרלל קס
שיקרו חייב וזה עיקרו פכור
כדנופרש. כך היה מלמד. וצפאה
הג"י כך היה נוסח ד"נו חת ד"י
בן חגרייה והוא ג"י נוסחא דלח
ד"י צ"ח כר"נו ככר ל"י וכן הוא
בצבלי ר"י בן חגרייה נוסח ר"י
והגר"א ז"ל הגיה בנו קסא לפכור.
ספק דכא. ה"פ כנו ספק לקט
לקט כדילוף נוקדא בן הוא צפאה
וסכסה. הצדיקהו במתנותיו.

מי לא מר רבי יודן בשם שמואל עליונים
לענים בלבנים ותחתונים לבק"ה בירוחים.
רבי מאיר אומר הכל לענים שספק לקט
לקט שאי אפשר לגזון לצאת בלי
ירוקין, אמר רבי יוחנן דרבי יודה בן
חגרייה הוא דתני גר שנתגיר והיתה
לו קמה נהגרת עד שלא נתגיר פטור
משנתגיר חייב ספק פטור, רבי יודה
בן חגרייה מחייב, רבי שמעון בן לוי
אומר דברי הכל הוא, ישראל על ידי
שעיקרו חייב ספיקו חייב גוי שעיקרו
פטור ספיקו פטור, אמר רבי יוחנן כך
היה מלמד רבי מאיר את רבי יודה בן
חגרייה ספק לקט לקט שבהה שבהה
פאה פאה, אמר ר' שמעון בן לויש כך היה
ר"מ משיב את החכמים אין אתם מורים לי
שספק לקט לקט ומנין שספק לקט לקט ר'
יעקב בר אחאי בשם רבי ינאי "עני ורש
הצדיקהו הצדיקהו במתנותיו, רשב"ל
משים בר ספרא ללא תטה משפט אביוניך
ברביב בריבוי אין את מטהו ברם את
מטהו במתנותיו, אמר רבי יוחנן בן
זבדי הוא מן דתנינן לן רבי תעוב הנח
לפניהם משלך, אמר רבי הילא בתיב
*לגר ליתום ואלמנה יהיה בין מדידה
בין מדידך הב ליה, תמן תנינן גר
שנתגיר והיתה לו עיסה אם נעשית עד
שלא נתגיר פטור משנתגיר חייב ואם
ספק חייב, תמן את מר ספק חייב והבא
את מר ספק פטור, אמר ר' אחא קישיתיה
הומי דרבי אימא ומר לי מייאמר שהוא
נוטל דמיו מן השבט, רבי יעקב בר
ימנא ורבי ווא בשם רבי לעזר נוטל
תמן ויטל דמיו מן השבט, אמר רבי יוסי
הזה שהוא טבל ובעון מיתה
מפריש ונוטל דמיו מן השבט על שם
המוציא מהברו עליו הראיה ברם
מתנות אינו טבל ולא בעון מיתה
אינו מפריש כלל, תני אין מביאין
תרומה מן הגזון לעיה ומן המדבר
לישוב אבל במקום שחיה גוררתו
ובהמה אוכלת התקינו שיהא מביא
ונוטל מפני חלול השם, רבי זעירא
בעא ואינו מצוה להשיב אברה, אמר
רבי יוסי מצוה הוא להשיב אברה
בדבר מרובה הדא דתימר בודאי
אכל בדמאי אפילו בדבר מועט אינה
מצוה להשיב אברה דתנינן ומאבדין
את מיעוטו בדרבים: תני רבי היא
השולח בשר לחברו והיה בו מתנות
אין הושיעין שמה מתנות כהונה
הן: משנה

פרק ננוי סמואל דונתחיתין אהדרי וכתבו
הסוק: דלח דוקא ונר"ע פריד אלח
ונדרצנן ננוי פריד דער כאלן ל"פ
רצנן, הסס רק נוסח דקצרי
דנתחיתונים ודאי ננולים כנסס
והרי הס סל צעל הצית אלח
ספק נודין ספק לקט לקט, והנה
אל סל ראו הירושלני דנופרש
הטעם דהיינו דוקא כשהעליונים
לננים ונחיתין סל תצוה חדשה
הן וכן סתחיתונים ירוקין, הנה
סברתם סברה ר"ה כאלן, אלח
דקסה אל תחא להירושלני וכדפרשנו,
אל בצבלי אונרין, ר"י צ"ח אינר
נוסח ר"נו יל"כ ונחזן דר"נו
קיל כר"י בן חגרייה, אל לא
סנאנר דלח קס סס"ק צוה, רק
נפרץ רצח סלל פרה צחוקת
פנויה קיינא קננה צחוקת
חיובה קיינא והוא תרולא
דרבצ"ל סלל ודוק: ב"י
יאנר סהוא נוסח דנוי: עיין
נה ספרטני לפי הגירסא שלפנינו,
והגר"א ז"ל נוגיה וני יאנר
לי סליו נוסח וחתא שפיר יוחד
דחלה דליקורא חנוור ונחיתת, נפרש
וננוס סנוציה נוסח דנוי וסל"כ
צונתות: תני חין ונחיתין,
צחוקתתה גרסי, "התקינו סהא ונחית
וננוס סכרו נופני חילול הסס כדחכא,
ובצבלי לא גרסי סהא נוסח
רק נופני ספק תרומה, אלח
הירושלני דנוי סס נוסח דנוסס
ספידל דנוכח סל נחויב לחזין
וליקח את סכרו וז"ל:

ר"ח סנולח צכר וכו', כהצ צ"ח
ז"ל כהצ חת נחית לכתן
והסכן ויכר צחן סונתות
לו כותן לו צכר סחיה ונחיתו
נוה סנחגו חת לכתן לכתן
פנויה ונוכר צח סונתות
חין זז ונחג סגון ולא ילח
ידי חוצה כתיבה. סלכה

הוא דמיו מן השבט, ויפריש
תמן ויטל דמיו מן השבט, אמר רבי יוסי
הזה שהוא טבל ובעון מיתה
מפריש ונוטל דמיו מן השבט על שם
המוציא מהברו עליו הראיה ברם
מתנות אינו טבל ולא בעון מיתה
אינו מפריש כלל, תני אין מביאין
תרומה מן הגזון לעיה ומן המדבר
לישוב אבל במקום שחיה גוררתו
ובהמה אוכלת התקינו שיהא מביא
ונוטל מפני חלול השם, רבי זעירא
בעא ואינו מצוה להשיב אברה, אמר
רבי יוסי מצוה הוא להשיב אברה
בדבר מרובה הדא דתימר בודאי
אכל בדמאי אפילו בדבר מועט אינה
מצוה להשיב אברה דתנינן ומאבדין
את מיעוטו בדרבים: תני רבי היא
השולח בשר לחברו והיה בו מתנות
אין הושיעין שמה מתנות כהונה
הן: משנה

בא ונוטל דנוי אפרסן אינו נחויצ
צחכריותן. מפני חילול השם. והגר"א ז"ל
גרס נופני ציון תרומה, סהופקרה
לצחנה ולחיה והוא סל ואינו מצוה.
וכ"י צחניה ונ"י לוקח סכרה ל"כ
לנה לי קצם דחילול הסס סלל
נוסח סקצת חזיה סל נחויצ
לעשות כן. בדבר מועט, כלוונר
צטרחא והולאה נועטת נסח"כ
סלל דלרץ לסכור פרה וכהציל
לעיר והוא ג"כ סרחה גדולה
חיו נחויצ ורק נופני חילול
הסס סלל נחויצ לנשות כן ונוטל
סכרו. בודאי בב"ס סרחה
נועטת נחויצ נוסח סקצת
חזיה אלח צדנאי צדנר נועט
ננוי לא דנופרש כן דנאצדין
אפי' ניעוטו צדרכים והאי
"ניעוטו" פ"י צחנאה וטרחא
ניעטת (כן פ"י סר"ס ז"ל
ועיקר ופ"י ספ"ה דחוק). תני
סוספתא נוכילתן ועטמאל
דלחזוקי איכסי צרשיעי לא
נחזיקין לונר סגולן נסכנן
נחזין לו סתן לו צכר סחך
צנוקונס:

הזרוע והלחיים

פרק עשירי

חולין

הלכה ה' : גרוע זה של ימין וצצצלי כלה הש"ס לזווד
ומדכתיב הזרוע דהיינו הנימון סצזוכ
כנוו דאנור כצא היך הנימנה כצירך, ולא"כ קאנור הש"ס
והנא נייטי לה ונחבא והיינו כנוו סהול פ"ז וכן הוא צקפרי
זנון הנימנה על הרי"ף ז"ל שהביא
לפומא דאשונה ולא הציו ילפיה
השניה נואחר סכן פשוט הוא נקפרי
תוקפתא וירוסלנוי :

משנה : אי זה הוא הזרוע, מן הפרק
של ארכובה עד בשר של יד
והוא של נזיר, ובגדרו ברגל שוה, רבי
יהודה אימר שוה מן הפרק של ארכובה
עד סובך של רגל, אי זה הוא לחי, מן
הפרק של לחי עד פיקה של גררת :

הלכה ו' : רבי אייבי בר נגרי הגי בהני דחפפי מתנותיה לא קריי
קרייה ונתן ולא שימה מעצמה תמן תנינן כל ימים
שחיים שמעון הצדיק היתה ברבה משולחת בלחם הפנים ובשתי הלחם
ואף על פי שהיה נופל לכל אחד עד בזית יש מהן שהיו אוכלין ושובעין
יש מהן שהיו אוכלין ומותרין משמת שמעון הצדיק גיטלה הברכה
והיה נופל לכל אחד כאשון הצנועין היו מושבין את ידיהן והגרגריין
פושטין את ידיהן מעשה בכהן בציפורין שהמך חלק חברו והוא היה
נמרא בן האשון עד היום, הוא שדור אמר *אלחי פלטני מיד רשע מבך
מעוול וחומץ, תני חלב שעל המיבה נותנו לכהן אמר רבי יודה כהנים
נחנו עין יפה ונותנין אותו לבעלים, זרוע זה של ימין אתה אומר של
ימין אי אינו אלא שמאל, הרי את דן שוה מתנה לכהן זרוע מתנה
לכהן מה שוה של ימין אף זרוע של ימין שוה מן הארכובה ולמטה
דברי רבי יודה וחכמים אומרים מן הארכובה ולמעלה :

הדרן עלך פרק הזרוע והלחיים :

הוא ג"כ בתוספתא וקם להצין זה, חס לא סנאנור שהנא דתוספתא צארכובה
העלם האנלעי כותן היינו נארכובה ולמטה וחכמים ק"ל דגס הקולית כותן והוא
ומחילת הארכובה עליונה ולמעלה :

הדרן עלך פרק הזרוע והלחיים :

ראשית

הגז. הגזו אליו אפי' ואלה פעונים נותן וכל גיזה ונתנה לכהן כשיעור דלקנות: ולא במקורשין גפרש טעונא בגמול: בבקר ובצאן. דכתיב אם קור אם טה: במועט. אפילו שחט רק אחת: ברחלות. זכרים ונקבות לחפור עיזים ובגמול נפרש:

הלכה א'

תני ר"ה. תוספתא ריש פירקין: מן הכוונ"ט הא' כיו ספק רחל ספק ח'לה היא ולפעמים הוא ספק צהנא ספק היה צדונה לה: את דין ראשית הגז כלומר דלאנור דראשית הגז חייב צנוקדשין ונקי' ונתנתו שלין מוהגין צטריפה ואלפי' צבקה מוהגין צין צחולין חזרוע והחליים והקבה וצין צקדשים חזר וזוקי וכו' ראשית הגז דנוהג צטריפה דין הוא סיהא חייב צנוקדשין: בגין דא. צציל סקין אנור קרס לאנד למועט חט סהקדש וכן הוא צצצלי: ניהא קדשי ביה. דנוהרין צגיה וצדורה סלכך סיה לחיזין צראשית הגז ואלטרך קרס למועט: ונשא' קדשי ונצח אסורין צגיה ואין לריך קרס לזה כדנופרש: דתני ר"ה. יושלנוי סקלים פ"ד ס"ד: אין תימר. דלס כלומר לא לא ילאו לחולין. ולעולם צקדושת צ"ס קיינון. ח"כ ויט' דרי' צוהנ"י סס דלומר זכרים יוכרו לזרכי עולות וכו': בעלי מומין. סקדס צע"ו לנצח חטפ"י סאקור לעשות כן וי"ו חל עליהן קדושת ונצח כדנופרש: ליידי מילה. סה ודאי קדושת סגוף אין לו דלי אפסר להקריב: וקלומר דנפשו לענין גיה וצדורה דקדשי צ"ס ונוהרין וקדשי ונצח אסורין. וס"ו נזה דקדשי צ"ס ונוהרין צגיה: מתניתא מוספתא דר"ה. ר"ו סיה דלנוי דק"ל כן לענין כקוי סדס. וס"ה לענין ח"י. ויס לומר דראשית סגז מוסג צקדשים וקויה וספיר לריך קרס למועט. ונשא' לר"ס לא לריך קרס דנהיכי תיהא לחייצו: תמן תנינן. חלה פ"ה ס"ט ועיין יושלנוי ר"ס פ"ה צפלה: ולא כל ראשית. וצתונוה מני כתיב ראשית דגנך סיה' סיריס כיכרים סססורס חלאשית: דבריה קיימן דוקא גצי סרוונה וכלה לא אנור כלום. ואיה דתני תני דה"ה לראשית הגז דכתיב מני ראשית: רבי אלעאי. דטעונא סול דמוקיש ראשית הגז לחרוונה מה סרוונה דכתיב צה נתינה

ראשית הגז נוהג בארץ ובחוץ לארץ. בפני הבית ושלא בפני הבית. בחולין אבל לא במקורשין חומר בזרוע ולחיים ובסבה מראשית הגז שהזרוע ולחיו והקבה נוהגין בבקר ובצאן במרובה ובמועט. וראשית הגז אינו נוהג אלא ברחלות ואינו נוהג אלא במרובה:

הלכה א'. תני רבי חייא ראשית הגז נוהג במריפה אבל לא במיתה ונוהג בכלאים ובכחי. רבי לעזר אומר כלאים מן הגדי והרחל ראשית הגז נוהג בו מן הכוי אין ראשית הגז נוהג בו רבי שמעון בן לכוש בעי מומיו דרבי יוחנן. את דין ראשית הגז במקורשין מקל וחומר. מה מתנות דלית הן נוהגין במריפה איתגין בכשרה במקורשין ראשית הגז דאית הן נוהג במריפה אינו דין שיהא נוהג במקורשין אומר ליה בגין דא כתיב צאנד ולא צאן הקדש. ניהא קדשי בדיק הבית דתני רבי חזקיה בשם רבי יוסי מרשי בדיק הבית שפדאן המומין יצאו לחולין. אין תימר לא יצאו לחולין האיד מרשי מוכח חלין על קדשי בדיק הבית

בעלי מומין. סרושת המוכח חלה עליהן. ליידי מילה לגיזה ולעבדה ברם קדשי מוכח אסורין בגיזה ולית צורכיה לקרייה רבי חייא בר ווא מתניתא רבי מאיר הוא דמר מריפה חייבת בכסוי תמן תנינן האומר כל גרני תרומה וכל עיסתי חלה לא אמר כלום עד שישיר מקצת ומנין שלא עשה כלום עד שישיר מקצת דכתיב מראשית ולא כל ראשית. אית תני תני האומר כל גיזיו ראשית הגז דבריו מיימין ואית דתני תני לאמר כלום מן דמר דבריו מיימין. רבנן. ומן דמר לא אמר כלום ר' אלעאי דתני אין ראשית הגז נוהג אלא בארץ וחב"א בין בארץ ובין בחוץ לארץ. אמר רבי יעקב בר אחא נוהגין תמן כרבי אלעאי בראשית הגז. כרבי יאשיה בכלאי הברם וכרבי יודה בן בתירא בבעלי קריין כרבי אלעאי בראשית הגז דתני רבי אלעאי אומר אין ראשית הגז נוהג אלא בארץ. כרבי יאשיה בכלאים דתני רבי יאשיה אומר למעולם אינו חייב עד שיוצא חטה ושעורה וחרצן במפלת יה. כרבי יודה בן בתירא בבעלי קריין דתני רבי יודה אומר אין דברי תורה מקבלין מומא. רבי יוסי בר חלפתא הוה מהלך באסימטא בבלילא. והמריי מהלך בתרייה. עברין על חד בית שיה. אמר ליה ההוא גברא בעי מיסחי. אמר ליה לא תסבן נפשך. א"ל מן נדה ומן אשת איש ההוא גברא בעי מיסחי. אמר ליה אף כן לא תסבן בנפשך. בין דלא שמע ליה

צאנד אין צחול' לא. חף ראשית הגז דכתיב צה נתינה צלנד ולא צחול' ונינו דראשית הגז כחרוונה ונה חרוונה צעיין סקריה כיכרים חף ראשית הגז כן. ונשא' לנכמים דלא וקסיין ראשית הגז לחרוונה דוקא חרוונה ומה לא אנור כלום אצל ראשית הגז דבריו קיינון: אמר ר"י בר אחא. גרסין לזה צצרכות פ"ג. ס"ד וצנכילתן פ"ה: במפלת יד. דהוי להו כללי זרעים וכללי הכנס צימד: אין ד"ה מקבלין מומא. סנאנור חלה כה דצרי כאס לאוס ס' וס אס אין וקצבלין מוואה חף ד"ה כן: באסימטא וקוס לר וסופל: חמריי. (עצמל טרייצער) בית שיה. צור ענוק ונלא ויס: מיסחי. לעצול: מן נדה. וכו' סאני נמוחצ לעצול ונינוואת נדה וס"ה. סצמל ח"ה סהיתס נדה: אעפ"כ לא תסבן. נראה דכחש כיון סצצר עצרה חנוונה כזה פן יענש על אחר ויעצב. ולכן כאשר לא שנוע לו קרס כעת ודאי יחות וכל יעלה. סהצמ"ח יגזה אס חוצו וסוי כסגנה סיולא ופי ססליט וטצב.

הגז נוהג צטריפה: כחצ הרנוצ"ס פ"י ונחל' צבורים ס"ה. ראשית הגז מוסג. צכלאס וצכוי וצטריפה אצל לא צוניה. וסול סתיונת סחוספתא. וכצר תונה סכיו דסא צגמול אנורו דנוהרין. ר"ס סיה. דס"ל טריפה פטורה מראשית הגז. וספתא לפי עסקנת סירושלנוי דחכמים דפליגי על ר"ס ר"ו סול דס"ל צראשית הגז. וצכוי סדס דטריפה מייצת ח"כ ח"ד פסק כר"ס צכוי סדס ולי וסס דלומר סס"ס ססס רלס רצי דצרי ר"ס צכוי סדס וסנלו צלשון חכמים ח"כ צראשית הגז ונוי סלכתא כוונ"י ולע"ג וסולי ונדונה סריס ז"ל ראשית סגז ללוחו וסל צנו דססס רצי כר"ו ודוק:

מתנות דלית הן נהגו: ע"כ כנו ספרסנו דנותנות דקלנור כולל הן זרוע וסלח"ס וסקצס דחולין. וסן חזר וסוק דקדשים. דל"כ קס"י סל ונתנות מני וססס וספרסס סכיו צחולין אצל לא צנוקדשין:

דתני ר"ח צסס רצי יוסי: כנו ספרסנו כן פ"י צק"צ ועיקר דנילתא צלספי נפס"י סול. ונוקונין מוכח כן לפרש וס"י פ"ו דמוק נולד:

מן דסס וסן ח"ה וכו': עיין נס ספרסנו צפיק צחלי ענינל. סחלנוי. כס חלקים נחלקלו וספיו צין סנוון עס דעות נפסדות

ליידי מילה לגיזה ולעבדה ברם קדשי מוכח אסורין בגיזה ולית צורכיה לקרייה רבי חייא בר ווא מתניתא רבי מאיר הוא דמר מריפה חייבת בכסוי תמן תנינן האומר כל גרני תרומה וכל עיסתי חלה לא אמר כלום עד שישיר מקצת ומנין שלא עשה כלום עד שישיר מקצת דכתיב מראשית ולא כל ראשית. אית תני תני האומר כל גיזיו ראשית הגז דבריו מיימין ואית דתני תני לאמר כלום מן דמר דבריו מיימין. רבנן. ומן דמר לא אמר כלום ר' אלעאי דתני אין ראשית הגז נוהג אלא בארץ וחב"א בין בארץ ובין בחוץ לארץ. אמר רבי יעקב בר אחא נוהגין תמן כרבי אלעאי בראשית הגז. כרבי יאשיה בכלאי הברם וכרבי יודה בן בתירא בבעלי קריין כרבי אלעאי בראשית הגז דתני רבי אלעאי אומר אין ראשית הגז נוהג אלא בארץ. כרבי יאשיה בכלאים דתני רבי יאשיה אומר למעולם אינו חייב עד שיוצא חטה ושעורה וחרצן במפלת יה. כרבי יודה בן בתירא בבעלי קריין דתני רבי יודה אומר אין דברי תורה מקבלין מומא. רבי יוסי בר חלפתא הוה מהלך באסימטא בבלילא. והמריי מהלך בתרייה. עברין על חד בית שיה. אמר ליה ההוא גברא בעי מיסחי. אמר ליה לא תסבן נפשך. א"ל מן נדה ומן אשת איש ההוא גברא בעי מיסחי. אמר ליה אף כן לא תסבן בנפשך. בין דלא שמע ליה

צאנד אין צחול' לא. חף ראשית הגז דכתיב צה נתינה צלנד ולא צחול' ונינו דראשית הגז כחרוונה ונה חרוונה צעיין סקריה כיכרים חף ראשית הגז כן. ונשא' לנכמים דלא וקסיין ראשית הגז לחרוונה דוקא חרוונה ומה לא אנור כלום אצל ראשית הגז דבריו קיינון: אמר ר"י בר אחא. גרסין לזה צצרכות פ"ג. ס"ד וצנכילתן פ"ה: במפלת יד. דהוי להו כללי זרעים וכללי הכנס צימד: אין ד"ה מקבלין מומא. סנאנור חלה כה דצרי כאס לאוס ס' וס אס אין וקצבלין מוואה חף ד"ה כן: באסימטא וקוס לר וסופל: חמריי. (עצמל טרייצער) בית שיה. צור ענוק ונלא ויס: מיסחי. לעצול: מן נדה. וכו' סאני נמוחצ לעצול ונינוואת נדה וס"ה. סצמל ח"ה סהיתס נדה: אעפ"כ לא תסבן. נראה דכחש כיון סצצר עצרה חנוונה כזה פן יענש על אחר ויעצב. ולכן כאשר לא שנוע לו קרס כעת ודאי יחות וכל יעלה. סהצמ"ח יגזה אס חוצו וסוי כסגנה סיולא ופי ססליט וטצב.

דאל"ב ה"ח נניח לו לחלחל
שר, איך אחד קשר עליוי צחצל
למה לצורך צלי טבילה: לנמליה,
צפה: תמן. צפניה נוקים קבנה
היתה והתרחי כך לאכול צלי

טעילה עכשיו ציצתה חסור לך
 לחלכעל שטענצט: שמעתי. שפע"י
 שחאגו כר"י וצטלו לטעילה מורה
 שפע"י י"ב ונהניין לטובל דוקא
 צניס חיים, ונדלף כענותור
 שברו חרובת ימים צטורה וכל
 שחאג מורה כנגד ונה שונקשן
 ע"י טעילה ויס חיים: ביני מהניא.
 כן לריך לחגיה ונתינתן ש"ס ג"כ
 חונרה צראצית חגו ונש"כ
 שונקשן ואל ונה דתי: ר"ת
 צונקשעל: חגי ר"ה צונקשעל
 ונכילון ורחו ופירש נציל פ"י
 ונשה צ' (והרונ"ס ו"ל הצ"ח
 חונקשעל צפ"י שבו ונזאר דיני
 דראצית חגו): ולמה לא תניין.
 אחא דקשעל פריך דתי חונר
 צראצית חגו ונענשית ולא תני
 הך דראצית חגו נוסג צערפ
 בנין ד"ש. דפליג וקיל דליט
 נוהג צערפ: דכל עמא מודין.
 וצפלוהאל לא קוניירי: ד"ש בר"א.
 ה"פ טעם אחד להך, בנו שר"ל
 גליף נחיה נחיה ונחוננה לענין
 שחין נוסג צמ"ל כן ר"ב ילוס
 נחיה נחיה ונענשית דלין קונס
 צערפ: ד"מ. בענול דראצית
 חגו נוהג צערפ. נובוס דיליף
 לאן לאן ונצבור דקדוש ונחם
 ונפ" טרפה וצ"י קצירה:

משנה. ושהי צאן - ש"ע דשטים
נקרעים לאן דכתיב רלשית
גז לאדך. תתן לו : צאן עשויות -
הפרס צצכלי שונטות צצליהן ע"י
הקפרס לקיים וליה דצפחוחה
וזה לא ה"י ונחויצ. וישיב ארלשית
הגז קלוי רלזי צבור ונחטות שוים
כתיב אפי"ה אחד : גזיות מנה ופרס
רל"ל כל אחד עישה לנור צונקקל
וננה וחל" : כל שהן. והפרס צגוני
: כמה יתן לו. ווי שיש לו רלשית
הגז הרצה כונה יתן לכל כהן
מלובן. והפרס צגוניאל : בגד קמין
לקירות ויטיוו אצטו כדלי"ף צגנרל
לע"ד שצבעו. כסיים צציתו. וזהו
כנויין תחטות כהונה דפסויות
הכלטס ונחטס דנעמון שאלן
היבצנים היאל : לבנו. הרי
כדצני לנחור וחייב :

ה'רמ"ב: *אנן תנינן. צמתימ
מלובן ולא לוא
וה"נו פירוש" שניהן לו לנ
מנהג. בדמחז להנן יחא

כדי ונתנה, וע"כ ה"פ, שהרי טעם קה"צ כדי לעשות וננוי צד קטן ודל"ל צדי מרחא דק בצבצלו י צד לעשות צד קטן, דדער קטן ע"י מרחא חץ זה כדי ונתנה

יד דקרוצין דצריהן וכלא פליגא, ופרין
חיתא

צווחור

וְאֵלֶּי דלכא חנוך לו כלל: ואל"ה ונחזי וזוי דיהיב לו אי דנוי לצנות או שחופות וא"ך אפשר דלכא חנוך לו ונה שהוא נזכר לו וא"ך זה הקונה קונה ולא ידע ונה הוא קונה, וכן נזקקת א"ך נזכר לו קהם, י"ל

דצין לצנות וסחופות אין כפ"נו כ"כ נזקק רק לפי ערך הלנוה, ואם נזקק לו בעד זה הנזכר חנוך שחופות הוא טוב צניצנו יותר מהלנוה הלצן דהלנוה הלצן צזה הנזקק הוא גרוע ונונו ולכן אפשר נזכרת קהם חנוך לצן או שחופות טוב ונונו:

הַרְאֵנִי ליתן כ"ס ליעול. כן הוא ג"ה הגלון שלי יהושע והגר"א ג"כ הג"כ כונו שלפנינו ויתפר' בפשיטות נולד והפ"נו ונהג"ז פ"ה האריכו צזה נולד ואין הירושלמי מהפרס לפי דבריהם:

הדרן עלך פרק ראשית הגז:

במהובר חייב בתלוש פטור: במה גן קיימין אי אמר לו שחופות אני מזכר לך זכרים אני מזכר לך פשיטא. ואי דלא אמר לו כלל בהא זה נותן לעצמו וזה לעצמו אלא כן גן קיימין בשחיה לו שני מינים ומזכר לו סתם לוקח נותן על הדון דלקח ומזכר על הדון ששייר: רבי רדיפא איתפלגון רבי יונה ורבי יוסי חד אמר הראוי ליטול זבה וחורנה אמר הראוי ליתן זבה, מן דמר הראוי ליתן כל שכן ליטול מן דמר הראוי ליטול הא ליתן לא, מתניתא פליגא על מן דמר הראוי ליטול זבה דתנינן תמן האומר תן נט זה לאשתי שכן ראוי הוא לקבל נט בתו ושטר שחרור זה לעבדי שכן הוא ראוי לקבל נט שחרורו ועבד ראוי הוא להולך נט תפתר לצדדין ותנינן התקבל נט זה לאשתי או הולך נט זה לאשתי אם רצה לחזור יחזור לא בן פתר לה לצדדין, והא מתניתא פליגא על מן דמר הראוי ליטול זבה, דתנינן תמן, ועישור אחר שאני עתיד למוד גיתן לעקיבא בן יוסף ומקומו מושכר לו ורבי עקיבא ראוי הוא ליטול פתר לה עד שלא העשיר, ואוף תימא משהעשיר תפתר כשהיה פרנס ויד הפרנס ביד העני מלתיא דרבי יהושע בן לוי הראוי ליטול זבה, דרבי יהושע בן לוי אמר בבעה"ב עשיר מחלוקת ברם בעל הבית עני מתוך שראוי ליטול זבה, אמר רבי חנין זבין אינין דחמיין, זבין אינין דעבדין, זבין אינין דיהביין, וכן לית לן לגרמייה כלום, אמר ליה רבי מנא דלא חמיין מחשבה טובה המקום מצרפה למעשה דכתיב או נדברו יראי ה' איש אל רעהו, דלא נבדין הא גן תנינן הלכתא, דלא מיהביין הא צדקה וגמילת חסדים שוקלת כנגד כל מצותיה של תורה:

הדרן עלך פרק ראשית הגז:

צין צאים וצין צאסה דחא להולכה חסה כונו כשרה: דתנינן תמן. מע"ש פ"ה נ"ט, וה"ג חסם נעשה צ"ג וזקנים שסין צאין צכפינה חנוך ר"ג עישור שאני עתיד למוד כיתן ליהושע ונוקונו ונושכר לו עישור אחר וכו' דשעת הצעור היתה כחייב חסם לצער הנזקקות, וכן הציה, ונתן מע"ר לר' יהושע שה' לוי והקנה לו נזקם הנזקק ועי"ז קנה הנזקק חגב קרקע ועישור השני שהוא נ"ע נתן לר' עקיבא שזכה בהן עצור עניים והלל ר"ע עשיר היה ואינו ראוי ליעול חלל ודאי דצראוי ליתן לחוד ג"כ זוכה צצביל אחרים: עד שלא העשיר, דר"ע עני היה והעשיר והנזקקה היתה קודם שהעשיר: ואות ה"מא, ואפילו תימר שהיה עשיר, ר"ע גזר של עניים היה וידו כיד עניים: בבעה"ב עשיר. מחלוקת ר"א ורצון צפאה שם נוי שליטת את הפאה, ואמר ה"ז לפלוני עני ר"א חנוך זכה לו וחכמים אומרים יתננה לעני הנזקק ראשון, וטעמא כיון דעשיר הוא ואין ראוי ליעול חסם זוכה צצביל אחרים: זבין אינין, כלטער על חורבן צה"ג ואמר חשיר נוי שראה ציקר תפארתו ואשרי נוי שצד עצורה ואשרי נוי שנתן לחס ונתנות, ולכו אין לנו כלום, ואמר לו ר"ע שלל ילעזר כי ונה דלא ראה הצה"ג ותפארתו נזקקה טובה הקציה נלרפה לנזקקה ונה כצטל העצורה חסה העיקר צהלכות חלו כאלו הקריצ קרבן, וחסת נזנות כהונה יש לנו צדקה וגמולות חסדים כשוקל כנגד הכל:

הדרן עלך פרק ראשית הגז:

הוא צבא ונקים שהוא דרמנומל הס: ולא עוד הוא. ה"פ כלנו שהשניע הוא רק וגוס חקנה כדי שיהא השלים והי
בכפך קדשים: כן הן ומלנוים ונפני התקנה שלל יזלזלו בהקדשות לשלם עיי שילוח רק יצילו צעלון שקלון דלנויה
צו יוחר ונצלוחו: מתניתא דחכא פליגא על דר"י דע"כ לא נשכחת שילוח חקן צנוקדשין כי אם בגיוולא דנווקי
רבי זא צר כהן שהקדש עוף לצ"ה, ולר"י דלנור חייב צאחריותו ח"כ כיון דלנור פקע קדושתה ונשכי דנווקי
צקדשי ונחמ וכרצ צצצלי: ומית דסברין מימר, לעולם צקדשי צ"ה עסקינן ולק"ה דר"י לא אנור רק צאנור הרי
עלי דחייב צאחריותו וכאן צשאנור ח"י נודה. דליכו חייב צאחריותו: דתני. ירושלמי ריש פ"א דר"ה דלדד צאנור הרי עלי וכדבה
ר"מ 39 (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

חולין

במועד הכי זה: אמר הרי עלי אי נהני חרטה בקולא
וע"ז קאנטר ר"ח דלא מסתברא. דודאי לא נהני, דהא
ימח' במועדי' דלענא הכי זו וחדו ומועד הכי עבד,
אבל לקולא ודאי דלא נהני. והכי זו קיל הוא. דלמי
חייב? דמחריכות: ואל פתח.

אחרי כההפסד והחורבן הרב
אחרת אחר רגל ראשון עוצר וידי
דלף אי לא כינוהו נוסח בנות קהילת
ודול הפדפתה עיצר צוה בין
דעצר נוספה שאמר הרי עלי ג'
רגלים, ויוד דקאמר אחר רגל
ראשון דהפדפתה שהיה ג' רגלים
ונוספת דדרי חלל בן חנן קיינין
צאוור ה"א הפדפתו נחייבתו ולכן
קד"א דהנ"ל ע"ס הפדפתה ראשונה
קנייל קרל לא תאמר בלשנוי ולא
אם חלופי :

ובו לא הצילו ולא את חליפיו
גרקי וכן היו צד"ה קס:
והביא אחרת. שנאמר הרשונה,
והוא חסן וידי וה"ל שנפטר מן
הרשונה לכן קאמר ולא את
חליפיו, דחליפין אינו נשלים
לרשונה; מיד הוא עובר. אחד
עבר ג' רגלים ופסיעה, ולא לריד
קרא דהאיני תימא לוונר שיפטר
באחרת: הייתי אומר שחליפיה
תעורה הרשונה היא, כנולד
שנעם שער עבר ג' רגלים וחייב
לפיכך קאמר קרא ולא חליפיו
דנחמין לו ג' רגלים שפני עלמין:
הגרלן הורדם, ונקראין על שמו:
מישנה: עוף ממא. ונפרס
בגמול: מורא.

(רענעסאנס) ווערען שחזר רוצן
על הצילים ולהכי ונחייבו
ר"א לטילות. ונענורא מפרס טענאל:
הלכה ב. תמן תניין. ר"א
פ"א דמזר:

הרי עלי ציבוריך. מזה שקבל עליו
מזרות בלשון זה ובכינוי כינוי
וניירי סס: משום כינוי כינוי. ד"ו
סבב בין 7801 כינוי כינוי

בדמוכה וקרה דכתיב גבי
לאהדי וה"ק ליפורין דכתיב גבי

שטער, וועגער גיפס, כיטוי, ליפּורדין
 כיטוי, כיטוי, וואכניס, כ"ל, כיטוי
 כיטוי, וואהרין: ורשבי"ג, אונד דלא
 צביטוי, כיטוי, פליגין, חלא, ה"ק
 ליפּורדין, דמיז, טונא, וציא, אונד,
 הלכד, ריט, אונד, נזיר, וואכ"ח
 ליטוי, נזיר, וואס, דאפער, אונד
 ליפּורדין, וואונד, קבל, עלי, חבל
 צשמיז, ציז, לפיטוי, לכ"ע, הוי
 נזיר: ובי ציפּורדין, הוי, וציא, דמינא
 דהבי, הוי, כונתו, וואלא, נזיר, טונא
 ליטוי, וציא, דק, דמיז, וצי, יונה
 ונאטי, דכל, עיק, טיטור, קרוי, ליפּור:
 כל, עור, טיטור, לאפוקי, טונא, טונא
 וליט, דמי, דלפ"י, עיק, טונא, קרוי
 ליפּור, ונאפער, דמיטוי, ונקרא
 נאפא: כל ציפּור, ובי, וליכא
 למוינר, דאדרבא, ונדקאמז, כל
 ליפּור, טיטור, ונכלל, דליכא, טונא,

פור. ונעקרא ווייט ונדצרי הורה,
והתם לא שייך לחלק צין טונא
ווייז כל טוף טהור קרוי ליפור אל"ב
דין. ולוויז אל"ב עוף טונא קרוי
ויראלי ליפור ונשונע כל ליפור טהור,
אל השמים ווייז עוף טונא פטור
שנייף דבתיצ ואלה הצנים תיקח
ונזכרם או להתם צנותה: לך בתיב
והיינו להנחתה, וואי לך לטורצן
תן: נוהג בשרפה. אזל לא צונק
אין ערפס חייבת צבקי ונשא"ב
כ קורא דגר ולא ילד, לכן ד"א
דווחו צעיינן דגר וילד:

משנה ג' נוגעת בקן באפרוחי או בצבילי חייב בגנור ונפרס אפרוח א' חצי' דקסס קן ונובע צ' ה"נ האם והולד כיסחו מזורות. ונוכחתיס: נשל הבנים אחר ששלח את האם כיון דזבה בהן נזונון הוא ופטור מלשלה:

הלכה ג' והאם רובצת כתיב בקרא רובצת ודרשין צקפרי ולא קפרי ונועפת: ולא שבנפיה וכו'. ה"ג רובצת ולא סלין כנפיה נוגעת והג' דהכל ננוי אפסר לייבצ, וה"פ רובצת ונועפת דוקא ונועפת חבל אינו ונועפת שכנפיה נוגעת בקן: יושבת על נביהן אפ"י שחינה יושבה ננוס חייב, ונדלל כתיב יושבה, כי אם רובצת מתניחא פליגא. דקס"ד דהיינו יושבה על גביהן וקחני פטור: בין ענפי אילן. והו' נוגעת בקן ופרד' צתוניה וכו' יושבת בין ענפי אילן. הכי נוגעת קרינן לה: שאם נשמטת. כשנוטת על האפרוחים או על הצבילים כנפיה נוגעת קרינן לה:

משנה ד' לזבה ואינו משלה פלוגתיהו ונפרס בגנורא: אין לוקין אם קיים העשה: לשהר את המצורע דכתיב חבלה וימלוך דנקי ונפרס בגנורא: מצוה מדה ערמה קנה וצלי חסרון כיס:

הלכה ד' מעמא דר"י. סיורו חמורה נאולה,

דזה ח"א לזבה עינוה עינוה דר"י דשילוח הקן לא לית סהול צל וכה עשה, רק ל"ה שיתק לזבה כדלענין צבילי וכל דה"פ טעוה דר"י דק בגנורא דקין דהיינו צליה הצל נוכח עשה אין לוקין ואי הוי כתיב רק שלח תשלח ואת הצנים תקח, חק דנונילל ונשתנוט סאס לא תשלח סאס לא תקח הצנים וי"ו אין לוקין דהוי ל"ה הצל נוכח עשה, חבל הסתח דכתיב ונפרס לא תקח ל"ה היל כהניל דקנפיר וקסקפה ולוקין עליה וחצי' דהסס כתיב העשה קודם וסכא סל"ה והוי לאו הנייתק לעשה כ"ל לר"י לאו שיתק לעשה לוקין עליו: אין אנו יודעין. פ"י ונונילל ידעין סאס אין לו סינני' קהרה לא תחבלו ומה סכאס לכהוה סל"ה, וכל סלין לו וכו' לא תחבלו ליתן לו ג"כ ל"ה חבל אי לא חזר וככת סל"ה עשה הוא: אפי' למצוה. לפרס

לא חס להדחיות בדפרשנו ובגלין הס"ס סקסו כיון דלא ק"ל להס"ס הדחיות דדמי הס"ס צבילי ח"כ וי"ו לא הציל הס"ס סכא גס חידד קרלי דססס ולק"ו בדפרשנו דנונילל סכילה נדית ואח"כ נדדרי צבילים וקרא דיתקאל נבוצל יותר עוד

משנה ה' היתה מעופפת בזמן שבנפיה נוגעת בקן חייב אין כנפיה נוגעת בקן פטור מלשלה אין שם רק אפרוח אחד וביצה אחת חייב לשלח

שנאמר קן קן מכל מקום. הו' שם אפרוחים מפריחים או ביצים מזורות פטור מלשלה שנאמר והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים מה אפרוחין בני קיימא אף ביצים בני קיימא יצא מזורות, ומה הביצים צריכים לאמן אף אפרוחים צריכים לאמן יצאו מפריחין: שלחה וחזרה שלחה וחזרה אפילו ארבעה וחמשה פעמים שנאמר שלח תשלח אמר הרני נושל את האם ומשלח את הבנים חייב שנאמר שלח תשלח את האם, נשל הבנים והחזירין לקן ואחר כך חזרה האם עליהם פטור מלשלה:

הלכה ו' והאם רובצת פרט למעופפת רובצת ולא שבנפיה נוגעת בקן על האפרוחים או על הביצים להקיש אפרוחים לביצים וביצים לאפרוחים תני עומדת בניהן פטור מלשלה יושבת על גביהן חייב לשלה מתניחא פליגא אין יכנפיה נוגעת בקן פטור תפתר בהדיא דמר רבי יודן בשם רבי הילא בשיושבת בין ענפי אילן איתא חמא ענפי אילן נוגעת הן שאם נשמטת נשמטת עליהן:

משנה ז' הנופל אם על הבנים רבי יהודה אומר לוקה ואינו משלה ורבנן אומרים משלה ואינו לוקה, זה הכלל כל מצות לא תעשה שיש בה מום עשה אין לוקין עליה לא יטול אדם אם על הבנים אפילו לשהר את המצורע, ומה אם מצוה קלה כאיסור אמרה תורה למען ייטב לך והארבת ימים קל והומר על מצות חמורות שבתורה: **הלכה ז'** אמר רבי אבון טעמא דרבי יודה כל לא תעשה שהוא בא מבח עשה עשה הוא אמר רבי אבנא ממשמע

שנאמר כל אשר לו סנפיר וקשקשת תאכלו אין אנו יודעין וכל אשר אין לו סנפיר וקשקשת לא תאכלו ליתן עשה ול"ה על הממאים בגין דכתיב הא ברם אי לא הוי כתיב עשה הוא הוי כל ל"ה שהוא בא מבח עשה עשה הוא תשלח אפילו למצוה דל בן מה נן אמרין עשה ועשה היא דלא תימר גדול השלום שחדי להטיל שלום בין איש לאישתו אמר הבתוב השם שנכתב בקדושה ימחה על המים, כפרי מינין שמטילין איבה ותחרות ומחלוקת בין ישראל לאביהן שבשמים אינו דין שישרפו הן ואזכרותיהן, אית תני תני קרע אזכרותיהן ושרפן אית תני שורפן הן ואזכרותיהן, דרבי מרפין הוא דמר אקפת את בני שאם יבאו לביתי שאני שורפן ואזכרותיהן, ואם הרודף רודף אחרי אני נמרט לתוך בתיהן של ע"ז ואינו נמרט לתוך בתיהן של מינים, שעבדים מתוך שאינן מבירין אותו כופדין בו ברם המינין מכירים אותו וכופדין בו ועליהם אמר דוד הלא משנאך ה' אישנא: דילמא אלישע בן אבויה יתיב בתני בבקעת גינוסר וחמי איניש עלה לראש הדקל וירד משם בשלום למחר חמי איניש חורין שעלה לראש הדקל שלח את האם ונטל את

את הנוגעת ופרד' דל בן אי לא הוי כתיב בקרא רובצת ונשתנוט סאס לא תקח הצנים וי"ו אין לוקין דהוי ל"ה הצל נוכח עשה, חבל הסתח דכתיב ונפרס לא תקח ל"ה היל כהניל דקנפיר וקסקפה ולוקין עליה וחצי' דהסס כתיב העשה קודם וסכא סל"ה והוי לאו הנייתק לעשה כ"ל לר"י לאו שיתק לעשה לוקין עליו: אין אנו יודעין. פ"י ונונילל ידעין סאס אין לו סינני' קהרה לא תחבלו ומה סכאס לכהוה סל"ה, וכל סלין לו וכו' לא תחבלו ליתן לו ג"כ ל"ה חבל אי לא חזר וככת סל"ה עשה הוא: אפי' למצוה. לפרס את הנוגעת ופרד' דל בן אי לא הוי כתיב בקרא רובצת ונשתנוט סאס לא תקח הצנים וי"ו אין לוקין דהוי ל"ה הצל נוכח עשה, חבל הסתח דכתיב ונפרס לא תקח ל"ה היל כהניל דקנפיר וקסקפה ולוקין עליה וחצי' דהסס כתיב העשה קודם וסכא סל"ה והוי לאו הנייתק לעשה כ"ל לר"י לאו שיתק לעשה לוקין עליו: אין אנו יודעין. פ"י ונונילל ידעין סאס אין לו סינני' קהרה לא תחבלו ומה סכאס לכהוה סל"ה, וכל סלין לו וכו' לא תחבלו ליתן לו ג"כ ל"ה חבל אי לא חזר וככת סל"ה עשה הוא: אפי' למצוה. לפרס

שילוח הקן

פרק שנים עשר

חולין

ה'רבה ד'. דרש ר"י לפנים וצצצלי קאנור, דר"י הוא צר צר צר, חולי פ"י לפנים כנו לעיל, חו שהיו שנים ח' לפני דור אחר, יאשני צר צרתי ור"י השני דרש ונה שכבר דרש ר"י קודם לה עוד י"ל דר"י דרש דרש ור"י צר צרתי עובדל חזי

ואנור קודמי הכונה כנו בדרש, את הבנים ירד משם הכישו נחש ומת, ר"י לפנים:

הדרן עלך מסכת חולין: אמר בתיב *שלה תשלח את האם למען ייטב לך והארבת ימים, איבן הוא טובתו של זה ואיבן הוא אריבת ימיו

של זה, ולא ידע ממה דדרש רבי יעקב לפנים ממנו למען ייטב לך לעולם הבא שכולה טוב והארבת ימים דעתיד שכולו ארך, ואית בעין מימר דחמי לישניה דרבי יודן הנחתום נותן בפי בלב שותת דם, אמר הלשון שהיה מוציא דברי תורה בתיקון הלשון שיגע בתורה כל ימיו זו תורה וזו שברה, דומה שאין שבר ואין תחתית המתים, תני רבי יעקב אומר אין לך מצוה בתורה שאין מתן שכרה בצידה ותחתית המתים כתיבה בה דכתיב *למען ייטב לך והארבת ימים, דרי שעלה זה לראש האילן לקח את הבנים ושלח את האם ונפל ומת, היבן טובו של זה היבן אריבת ימיו של זה, חוי למען ייטב לך בעולם הטוב והארבת ימים בעולם שכולו ארוך:

הדרן עלך פרק שילוח הקן, והדרן עלך מסכת חולין.

מתחילה עד גמירא, בריך רחמנא דסייען עד כאן:

הוא עוה"צ עולם שכולה טוב והארבת ימים הוא תה"נ וה"ק לא צלצד עוה"צ אלף תה"נ כתיבה צה: הקצ"ה יבנו ללמוד וללמוד לשנוור ולעשות לנוען נזבה לעולם הטוב ולעולם שכולו ארוך חנון קלס:

הדרן עלך פרק שילוח הקן, והדרן עלך מסכת חולין:

